

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε,
τὸ Κουδέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — δὲ καὶ τὴν φράγχα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέ καὶ φράγχα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγχα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ἑβδόμη
καὶ σφαιρὰ Ἀρμενίων ἀκόμη.

Εἰκοσιδύο καὶ πεντακόσα
καὶ τὸν Βουλγάρων ἐλύθη ἡ γλῶσσα.

**Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος ὀκέτος.**

Π. — Τί λές λοιπόν ;

Φ. — Μοῦ φαίνεται πῶς 'συχασαν τὰ πράγματα,
οἱ σκοτωμοί, τὰ φονικά, καὶ τάγριοκυττάγματα.
Κανείς Ἰμάμης καὶ Σοφτὰς τὰ δόντια του δὲν τρίζει
κι' οἱ στόλοι ξεκουμπίσθησαν ἀπὸ τὰ Δαρδανέλια,
σὰν ἄκουσαν τὸν Θόδωρο πολέμους νὰ σαλπίζῃ
καὶ τοὺς Ρωμηοὺς νὰ τσαμπουνοῦν τρελλοῦ παππα Βαγγέλια.
Εἶπαμε νὰ καλέσωμε τῆς πρώταις ἡλικίαις,
ἀλλ' ὕστερα 'κατάλαβαν πῶς κάνομε βλακείαις,
καὶ 'στους Βουλγάρους εἶπαμε «μωρὲ παληο-Βουλγάροι,
ἀλήθεια πῶς θὰ κάνετε καὶ σεῖς ἐπιστρατεία ;
εἰδὲ μὴ μᾶς σηκώνετε ἀδίκως 'στὸ ποδάρι
κι' εἰς ἔξοδα μᾶς βάζετε χωρὶς καμμιὴν αἰτία.»
Κι' ἀπήντησαν οἱ Βούλγαροι, τῆς Σόφιας τὰ καθάρματα :
«ἐμεῖς τοῦ Κρούμου ἡ φυλὴ νὰ σηκωθοῦμε 'στ' ἄρματα ;
πᾶ ! πᾶ ! θεὸς φυλάξοι !

ἐμεῖς δὲν θὰ κουνήσωμε κι' ὁ κόσμος ἂν βουλιᾶξῃ.
Κι' ἂν τώρα τοὺς ἐκόλλησε ἀγιάτρευτη μανία
γιὰ τὴν Μακεδονία,
νὰ μὴν τρομάζετε γι' αὐτό, τὴν λαχταροῦν καὶ μόνον
γιὰ νὰ τὴν δώσουν ἔπειτα διὰ χειρὸς γενναίας
'στους ἀπογόνους τοὺς σωστοὺς τῶν πάλαι Μακεδόνων
χωρὶς νὰ 'μποῦν εἰς ἔξοδα ἐπιστρατείας νέας.»
'Ετσι ποὺ λές 'συχάσαμε
κι' οὔτε λεπτό δὲν 'χάσαμε,
κι' ἡ μῆνις ἡ πολεμικὴ κι' ἡ φοῦρκα μας 'ξεθύμανε
κι' ἀμέσως ὑποχώρησιν ὁ Θεόδωρος ἐσήμανε,
κι' ἀντὶ πολέμων ὄργανα κι' ὀδοῦζια καὶ σφαίρας
ἐσκέρπιζε περιχαρὲς εἰρηνικὰ ρουσφέτια,
κι' εἰς πᾶσαν γῆν Ἑλληνικὴν ἐσάλπιζε μὲ κέρας :
«τῶτε καὶ πίνετε, παιδιὰ, 'στὰ πέντε βιλαέτια.»

Μὲς 'στὴ θήκη μας ἡ πάλαι,
μᾶς γελοῦν εἰρήνης χρόνια,
μὲ τοὺς Τούρκους μέλι γάλα
κι' ὀλοένα τσιριμόνια.

Μὴ γαυγίζης, βρέ, σὰν σκύλος,
γιὰ πολέμους μὴ λυσσᾶς,
μὲ τοὺς Τούρκους ἔσο φίλος,
γίνου Μπέης καὶ Πασσᾶς.

Τεμενᾶ 'σὴν Πύλῃ κἀνε,
τὸν Κιαιμῆλ νὰ προσκυνᾷς,
κι' ἡ ζώῃ σου μόνον νᾶναι
σκύψιμο καὶ τεμενᾶς.

Τεμενᾶ 'στὸ Καλιφάτο,
κι' ὅπου 'δῆς ραχάτ - λουκοῦμι
χάσκα, Περικλῆ, καὶ φάτο
κι' ἄς ὀπλιζῶνται οἱ Κροῦμοι.

Τίμα, σέβου τὸν Βεζύρη
γιὰ νὰ πάρωμε χαζίρι
'Αλεξάνδρων κληρονόμους
καὶ τοὺς ἄλλους περιδρόμους.

Τεμενᾶ 'στὸ Βεζυράτο,
μία, δύο, μπούμ καὶ κάτω.
Σκύψε 'στὸν Σεχουλισλάμη,
'στὸν Σοφτά καὶ 'στὸν Ἰμάμη,
'στὸν Μουφτῆ καὶ 'στὸν Δερβίση,
καὶ σταμάτα νὰ σὲ φτύση.

Καὶ ποσῶς μὴν ἀπορῆς
ἂν κι' ὁ μέγας Θεοδώρης
ξεπροβάλλῃ κατ' αὐτὰς
σὰν Ἰμάμης καὶ Σοφτάς.

*Εξω τῶν πολέμων φρίκη,
ἔξω κι' ἄρματα καὶ σάκκοι . . .
βάλε πράσινο σαρίκι,
βάλε κόκκινο φεσάκι.

Τὸ Κορδόνι δὲν ψηφᾷ
τὴν Ἀγγλία τὴν μαγκοῦφα,
καὶ ξεπλώσου 'στὸν σοφᾷ
καὶ μακρὸ τσιμποῦκι ρούφα.

Λάτρης τῆς ἡμισελήνου
πίνε μπόλικη μαστίχα,
κι' ὄρμα μόνον κατ' ἐκείνου.
ποῦ πειράξῃ Τούρκου τρίχα.

'Στὸν καπνὸ τοῦ τσιμποῦκιου
καὶ 'στὸν οἶστρο τοῦ ραχιοῦ
τὴν Ἑλλάδα, βρὲ τζουτζέ,
ποῦ φουσκώνει σὰν τουλοῦμι,
θὰ τὴν 'δῆς μὲ φερετζέ,
μὲ σαλβάρι καὶ πασοῦμι.

Κάθε μῖσος μας ἐρρέτω,
κι' ἂν ὀλίγον ἔχῃς νοῦ
εὐνουχίσου, Περικλέτο,
καὶ Κισλάραγας γενοῦ.

Καὶ σιγὰ σιγὰ, βερέμη,
ἔμπα μέσα 'στὸ χαρέμι,
γιὰ νὰ 'δῆς τῆς Ὀδαλίσκας
πῶς ἀνάβουε σὰν ἱσκαῖς.

*Ελα νὰ φασκελώσωμε τοὺς ἄλλους κουτεντέδες
καὶ πᾶμε 'στὸν Κεράτιον νὰ 'δοῦμε μπεγιαντέδες,
πᾶμε 'στὴν Πόλι, Περικλῆ, πᾶμε νὰ 'δῆς Ἀράπη,
νὰ 'δῆς καὶ τὴν καμήλα,
νὰ φᾶς καὶ σῦκα μῆλα,
ριζόγαλο, μουχαλεμπί, κι' ἐκεῖνο τὸ κεμπάπι,
καὶ μὲς 'στὴ βράσι τοῦ κορμιοῦ
νὰ πιῆς νερὸ τοῦ Ταξιμιοῦ,
ποῦ λάμπει σὰν τὸ κρύσταλλο χειμῶνα καλοκαίρι,
νὰ φᾶς καὶ τοῦ Χατζῆ-Μπεκίρ λουκοῦμι καὶ σεκέρι,
καὶ τὸ τσαοῦσι τὸ γνωστὸ, τῆς Πόλις τὸ σταφύλι,
νὰ σοῦ κολλοῦν τὰ χεῖλη,
νὰ καταλάβῃς ἀνθρωπιᾷ,
νὰ φᾶς καὶ 'λίγα λεπλεπιᾷ,
καὶ βλέπωντας τὸν Βόσπορο
νὰ τρῶς κολοκυθόσπορο.

Νὰ χορταίνῃς χαλθᾷ σαπουνί,
νὰ φουσκῶνῃς μ' ἐκμὲκ καταΐφι,
καὶ νὰ λές : ἀδ καθεῖς ἄς γενῇ
μπεχλιθάνης πιστὸς τοῦ Καλίφη.»

Τὰ περασμένα 'πέρασαν, μὴν τάνεμοταράττης,
ἔλα ν' ἀκούσῃς σάμπαϊ Χανοῦμισσας ἀφράτης,
καὶ σὺ γεμάτος μὲ σεβντά
νὰ τῆς φωνάζῃς γκέλ μπουρντά.

Π. — Παῦσε πλέον, σκληρὲ Φασουλῆ,
μ' ὅσα λές μὲ λιγόνεις πολὺ.
Σκάσε πιά... μὴ μὲ κάνῃς νὰ ράψω,
μὴ τὸν φίλον σου τόσον λυπῆς...
ὦ πατρίς μου, γιὰ σὲ θὰ τουρκέψω,
θὰ γενῶ καλντερίμ-τσελεπῆς.

Σύρε, καῦμένη καιζῆ, κι' ἀρχινᾷ τὸν γιανέ,
νὰ πάω μὲς 'στὰ Θεραπιά καὶ 'στὸ Μπουργιουκδερέ,
καὶ φέρτε καίμακλῆ καφρὲ καὶ ναργιλέ γιαθάσικο,
νὰ φτύσω τὸν καχπέ-ντουῖα, τὸν κόσμο τὸν μπαγάσικο,
νὰ τραγουδήσω τὸν σεβντά, τὸν ἑνᾶ καὶ ἄλλον πόθο μου,
νὰ φάω γιζλετζῆ-νταλμα μὲ τὸν γρόθο μου,
κεφτέ σὰν τὸ παπούτσι μου, πτερ' ἀτζέμ-πιλάφι,
κι' ἄμᾶν κουζοῦμ, ἄμᾶν γιζοῦμ, κάνε χανοῦμ νισάφι.
*Εφθασε τέλος ὁ καιρὸς ὅπου ἐβουμάνω,
καὶ τὴν κυρίαν Περικλῆ Τούρκου θὰ τὴν κάνω,
καὶ μόλις πάω σπῆτι μου σὰν Τούρκα θὰ τὴν ντύσω
κι' ἑνα καφάσι, Φασουλῆ, πρὸς χάριν τῆς θὰ κτίσω,
νὰ βγάξῃ τὸ μουτράκι τῆς καὶ νὰ μοῦ λείη τσᾶ
κι' ἡ καφερὴ καρδοῦλα μου 'στὸ στῆθος νὰ κλωτσᾷ.

Φ. — Τέλος πάντων ἕως πότε,
προσφιλεῖς συμπατριῶται,
ἡ πατρίς μας δὲν θὰ νοιώθῃ
τί τὴν σήμερον συμφέρει,
καὶ χειμῶνα καλοκαίρι
θὰ τὴν τρῶν αἰώνων πόθει ;

*Εφέντη Περικλέτο μου καὶ μισοκακομοίρη,
ἄς ἤμουναι 'στοῦ Γαλατᾶ τὸ ξακουστὸ γεφύρι,
καὶ σὰν τὰ τεμπελόστυλα τῆς Πόλις ξαπλωμένους

Ἡ Χανοῦμ ἡ Κορδοῦ,
ποῦ μᾶς σήκωσε τὸν νοῦ.

νὰ μακαρίζω τῆς Τουρκίας καὶ τῶν Ρωμηῶν τὸ γένος,
ὥς νὰ μᾶς ποῦν οἱ Βούλγαροι μ' εὐγένεια σπανία :
«ὀρίστ' ἐφέντηδες Ρωμηοὶ μὲς 'στὴ Μακεδονία».

Π. — Δὲν ἀκούω φαφλατάδες,
γιὰ τοὺς Τούρκους θὰ πεθάνω,
καὶ Μουφτῆδες καὶ Σοφτάδες
σταυραδέρφια θὰ τοὺς κάνω.

Ὡς δὲ τώρα βλαστημῶ καὶ λέω τὸ σταυρό σου
τότε θὰ λέω, Φασουλῆ, τὸ μισοφέγγαρό σου,
κι' ἐκ τόσου φιλοτουρκισμοῦ φλογίζομαι τιμίου,
ποῦ μιά σκέψις μούρχεται, διαβόντρου μου κουλούκι,
καὶ 'στὸν μαρμάρινο παππᾶ τοῦ Πανεπιστημίου
νὰ βάλω πολυσέβαστο Σεχουλισλάμ καθούκι.

Φ. — Τί καλὰ μας, τί καλὰ,
Περικλέτο Τουρκαλᾶ,
οἱ δὲ Καραϊσκάκηδες κι' οἱ Κολοκοτρωναῖοι
κι' ἄλλοι πολλοὶ προπάτορες καὶ πρόγονοι γενναῖοι
θὰ μᾶς φωνάζουν «ἀφερίμ, γαλίφικα παιδιᾶ,
ἐμπρός σας κάθε πρόγονος δὲν βγάζει τσιμουδιά.
Καλὰ τὰ καταφέρνετε, διαβόλου μαστοράκια,
χωρὶς ἀρμάδες κι' ἄρματα, χωρὶς ἐπιστρατεῖαις.
σιγὰ σιγὰ καὶ τὴν Σταμπούλ θὰ φάτε σὰν σαράκια
μὲ τεμενάδες μοναχὰ καὶ μὲ διπλωματίαις.

Νὰ θρίαμβος ἀληθινός,
ποῦ φρίττ' ἡ κόκα καθενός,
καὶ μόνο μὲ τὴν γαλιφιὰ
θὰ μ'πῆτε 'στὴν Ἀγιά Σοφιά,
κι' ἂν θέλετε πραγματικῶς νὰ πάρετε τὴν Πόλι
γενῆτ' εὐνοῦχοι τοῦ Γιλδίζ κι' ἀρχιθαλαμηπόλοι,
καὶ ρίξετε 'στους τάφους μας κανένα μενεζέ
ἀπ' τὸν Ντολμα-Μπαξέ».

Π. — Τί καλὰ μας, τί καλὰ,
Φασουλῆ μου Τουρκαλᾶ,
κι' ἡ Πύλη πλέον σὰν ἰδῇ τὴν τόσην μας περίνοιαν,
ἀγάπην ἀμετάβλητον καὶ πίστιν κι' εἰλικρίνειαν,
καὶ πῶς καιροῦς 'ξεχάσαμε φρονήματος καὶ θάρρους
καὶ τὰ παλῆα γεινάτια μας,
θὰ δώση κι' ἄλλα τέσσερα Βεράτια 'στους Βουλγάρους
καὶ πέντε... μὲς 'στὰ μάτια μας.
Κι' ἀμέσως θὰ συγκινηθοῦν οἱ πρῶτοι πατριῶται
καὶ θὰ στραφοῦν πρὸς τᾶγια τῶν πάππων μας ἐδάφη,
κι' οἱ Βούλγαροι μ' εὐγένεια θὰ μᾶς εἰποῦν καὶ τότε:
«ὀρίστε νὰ σᾶς δώσωμε καὶ τὸ σικτίρ πιλάφι».

Φ. — Τῶν πολέμων ἡμέρ' ἀνατέλλει
κι' ἄλλα φύλα προβάλλουν καινούρια,
ἀλλ' ἐμᾶς, Περικλῆ, τί μᾶς μέλει
γιὰ τῶν ξένων τὴν ἐξαφνη φούρια ;

Δὲν χάνετ' εὐκολα ποτὲ μιὰ ράτσα θαυμασία
κι' ἡ Πόρτα γίνεται γιὰ μᾶς ἐσπερινὴ θυσία,
καὶ χάριν τῆς Ἑλλάδος τῆς, τῆς Τούρκας τῆς μαριόλας,
ἔπαυσε τοὺς Ἀρμένηδες ἀπὸ τὰς θέσεις ὅλας,
κι' ὁ Θεωρῆς, ποῦ ρουσφετιῶν τὸν ἔφαγε σεκλέτι,
πιάνει καὶ γράφει μιὰ γραφὴ 'στῆς Πόρτας τὸ Ντοβλέτι,
τὸ σύμμαχον κι' ἀγαπητόν,
ἂν εἶναι τώρα δυνατόν
καὶ Πausanias ἀπ' ἐδῶ 'δικούς του νὰ τῆς στείλῃ,
κι' ἀμέσως μὲ διάχυσιν ἀπῆντησεν ἡ Πύλη :
«Βεζυροκορδογράγα, ποῦ δὲν σὲ σκιάζει κρίσις,
εἰς τὸ μεντέρι 'ξάπλωσε καὶ χάϊδευε τὰ γένηα σου,
κι' ἐκείνους ποῦ δὲν μπόρεσες αὐτοῦ νὰ διορίσης
μὲ πρῶτο στείλε τους ἐδῶ, κι' ὅσο γιὰ θέσεις ἔννοια σου».

Φ. — Ζήτω τοῦ Βασιλέως μας,
ποῦναι τὸ μόνον κλέος μας,
ζήτω καὶ τῆς παρέας του,
τῆς Ὀλγας τῆς ὠραίας του,

ζήτη' καὶ τοῦ Διαδόχου,
τοῦ μεγάλου μας κι' ἐξόχου.

Νὰ μεγαλώσῃ μιὰ χαρά,
ποῦναι μικρὸς ἀκόμα,
καὶ νὰ πετάξῃ μὲ φτερά
μὲς 'στῆς Σταμποῦλ τὸ χῶμα,
καὶ μὲ Πασσάδες ποῦ καὶ ποῦ
νὰ κυνηγᾷ τὴν 'Αλεπού.

Μὰ ζήτη' κι' ὁ Νικόλαος, ποῦ 'πῆγε 'στὸ Παρίσι
τοὺς Γάλλους νὰ γνωρίσῃ,
κι' εἶδε στρατῶν γυμνάσια, τουφέκια καὶ κανόνια,
κι' οἱ Γάλλοι τὸν ἐσκλάβωσαν ἀπὸ τὴν τσιριμόνια,
κι' ἐδείξαμε 'στους Τσούσηδες πῶς καὶ μὲ τὴν Γαλλία
'σκαρώσαμε φιλία.

Φ. — 'Στὴν Λόντρα φεύγει κατ' αὐτὰς νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα του
καὶ λέγεται φιλόμουσος καθὼς καὶ τὸν πατέρα του,
τὴν δὲ φιλομουσίαν του θαυμάζει τὸ Βασίλειον
καὶ λέγουν πῶς συνέγραψε σπουδαῖον Κωμειδύλλιον
πολλῆς νοημοσύνης,
μὰ τῷχει 'στὸ συρτάρι του ἐκ μετριοφροσύνης,
ἂν κι' ὅ,τι γράψῃ Πρίγκηπας καὶ Βασιλεῖς βλαστάρη
ποτὲ δὲν εἶναι κίνδυνος νὰ δρέψῃ μαξιλάρι.
Μὰ ζήτη' καὶ Χριστόφορος κι' 'Ανδρέας καὶ Μαρία,
ἡ νέα μας κυρία,
κι' ὁ Πρίγκηψ ὁ Γεώργιος καὶ κάθε μας Παλλαδίον,
καὶ τώρα πιά ποῦ δὲν βαρεῖ ἐπιστρατείας διὰ
ἄς πᾶμε τὸν ἀέρα μας νὰ πάρωμε 'στὸ Στάδιον
καὶ νὰ τσιμπήσωμε κι' ἐμεῖς καμμία παραμάννα.

Μὰ πρίν, βρὲ μπεχλιθάνη,
νὰ 'βγοῦμε 'στὸ σεργιάνι
σῆκωσε τὸ στηλιάρη σου καὶ 'στὰ πλευρά μου κτύπα το ...
Π. — 'Όρσε καμπόσαις ματσουκιάς καὶ πᾶμε 'στὸν περίπατο.

Τὸ ταξιίδι τοῦ Πετρίδου.

'Ο τῆς Παιδείας Ὑπουργὸς ἐπῆγε 'στους Δελφούς
μὲ δῶδ' πολὺ σοφούς,
τὰς σοβαρὰς ἀνασκαφὰς κι' αὐτὸς νὰ μελετήσῃ,
πρὸ πάντων δὲ τὸ Δελφικὸν μαντεῖον νὰ 'ρωτήσῃ
ἂν, ὡς θρυλλεῖται, τρομερὰ
τὸν περιμένην συμφορά.

Καὶ τρέμων ἐπλησίασε πρὸς τῆς Πυθίας τάγια
καὶ διδασκάλους μερικὸς προσέφερεν ὡς σφάγια,
ἀφοῦ δ' ἐξεπληρώθησαν οἱ τῆς θυσίας τύποι
σιγὰ σιγὰ τὴν 'ρώτησε μὲ τόσο καρδιοκτύπι.

«Εἰπέ μοι, μάντις μυστικὴ μυστηριώδους φύσεως,
τφόντι μεταρρύθμισις θὰ γίνῃ Κυβερνήσεως,
κι' ἐκ τοῦ τεμένους τῶν Μουσῶν ὁ Μπάρμπας θὰ μ' ἐξώσῃ
ὡς ἀδρανῇ κι' ἀχμάκῃ ;
μὴ 'στὸν Γεροκωστόπουλον τῆς Πάτρας θὰ τὸ δώσῃ
ἢ μὴ 'στὸν 'Ασημάκῃ ;

»Σὰν 'Ασημάκης κι' 'Αχιλλεὺς θαρρῶ πῶς μοῦ μυρίζει
κι' ἀμέσως ἀποκάλυψον σ' ἐμὲ τὸν ἱερέα
τί κατὰ φρένα καὶ θυμὸν ὁ Γέρος μερμηρίζει,
ἂν θέλῃς ν' ἄρχωμαι συχνὰ νὰ κάνωμε παρέα.

»Κλῦθι μευ, ἀργυρότοξε, σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις,
ὅς Χρύσην ἀμφιβέβηκας, Τενέδοιο δ' ἀνάσσεις,
εἰ δὴ ποτ' ἔρεψε μ' ἐμὲ χαρίεσσα δασκάλα
κι' ὀδυρομένην γοερῶς τὴν ἤκουσεν ἡ σκάλα,
εἰ κατὰ πῖον' ἔκηα μηρία διδασκάλων
μικρῶν τε καὶ μεγάλων,
εἰλδῶρ τότε κρήνην καὶ φέρε πόθων τέλεσιν,
τίσειν δάκρυα ἐμὰ κι' οἱ δύο σοῖσι βέλεσιν.»

'Ὡς ἔφατο τὸ στήριγμα τῶν κλασικῶν γραμμάτων,
καὶ κνίσσα γαργαλιστικὴ δασκαλικῶν κρεάτων
ἐρέθιζε τοὺς ρώθωνας τῆς Δελφικῆς Πυθίας,
τῆς τόσον ἄλλοτε σοφῆς καὶ τώρα ἡλιθίας.

Φωνὴ δ' ἤκούσθη λέγουσα 'στὸν ἄνδρα τὸν κλεινὸν
ὅπως 'στὸν Αὐτοκράτορα τὸν Ὑλιανόν :
«Οὐκέτι δάφνην μάντιδα τανῦν ὁ Φοῖβος ἔχει,
οὐδὲ παγᾶν λαλέουσιν, ἔσθετο ὕδωρ λάλον,
ἐν τούτοις μοῦ μυρίζεται κακὴ δουλεια πῶς τρέχει
καὶ σὺ θυσία θὰ γενῆς κἂν σ' ἓνα κἂν εἰς ἄλλον».

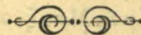
'Ὡς ἔφατο μὲ τρομεροὺς κι' ὑποχθονίους κτύπους
ὁ τῆς Πυθίας τρίπους,
ὁ δὲ Πετρίδης θέσφατα σὰν ἤκουσε γριφώδη
ἐξέβαλ' ἓνα στεναγμὸν βαρὺν καὶ θηριώδη,
πικρῶς δὲ κλαύσας εἰς σωροὺς ἀνασκαφῶν μεγάλων
ἐπέστρεψεν ἐκ τῶν Δελφῶν μὲ τὸν 'Ωμόλ τὸν Γάλλον.

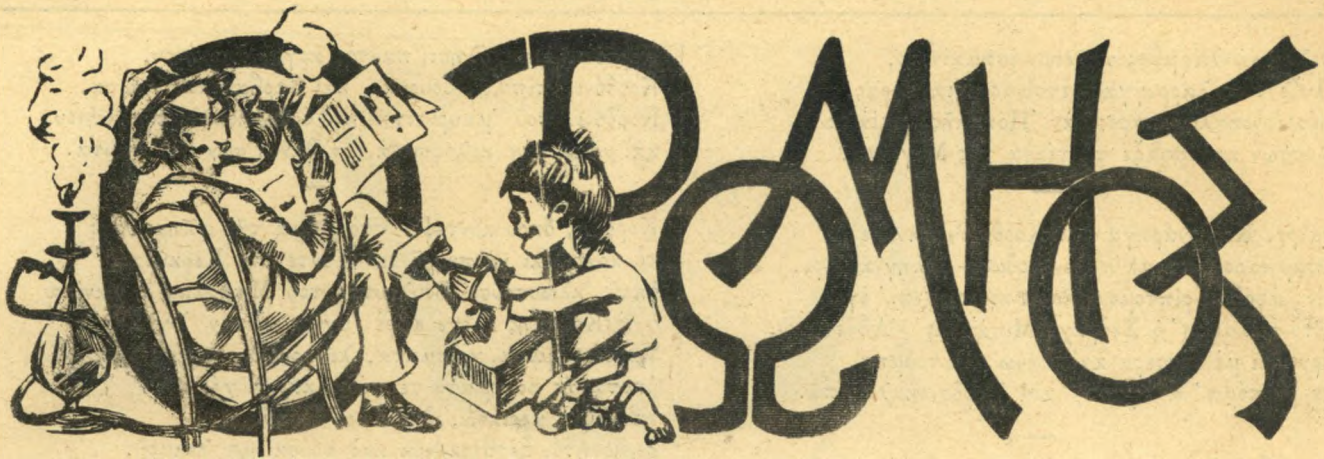
Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδόν, 'στους Σταύλους ἀντικρὺ,
τρέξετε μὲ τὰ τέσσαρα μεγάλοι καὶ μικροί,
'στὸ πάνδημον Κατάστημα τὸ τοῦ Γεωργιάδη,
ποῦ τόσοι πᾶνε κι' ἔρχονται καὶ χάσκουν πρὶν βράδῳ.
'Εκεῖ τσιγάρα Τσανακλή καὶ ποῦρ 'Αβάνας πρῶτης,
δοχεῖα Γραπωνέζικα καὶ Σινικὰ συγχρόνως,
πλαγγόνες, δίσκοι, κύπελλα, ριπίδια, κομπόττες,
καὶ πράγματα καὶ θάμματα τοῦ λήγοντος αἰῶνος.
Θαρρεῖς αὐτὸ τὸ μαγαζί μὲ μάγια πῶς μᾶς σέρνει,
ἰδεῖν κι' ἀκοῦσαι θαυμαστόν,
μάγος κι' ὁ μαγαζάτορας, καὶ φτήνεα ὅσο πέρνει
πρὸς γνῶσιν τῶν ἀγοραστῶν.

Λαμπρὰ τοῦ Ποδογύρου Διηγήματα
μὲ σκάνδαλα, μὲ πνεῦμα, μὲ σκιρτήματα,
βιβλίον τοῦ Μ π ο ε μ τοῦ περιφήμου
μικρὸ μικρὸ καὶ νόστιμο... ψυχὴ μου !
Λεπτὰ πενήντα μόνον τόσος γέλως
καὶ μία, δύο, τρεῖς, θὰ πάρῃ τέλος.

Κ ρ α τ ο ς τ ο ὺ Ζ ό φ ο υ, τοῦ κλεινοῦ Τολστόη συγγραφή,
ποῦ μοναχὰ νὰ τὸν ἀκοῦς σὲ πάει ριπιτίδι,
μετάφρασις τὰ μάλιστα νευρώδης καὶ σοφὴ
τοῦ Ρωσιστοῦ 'Αγαθοκλή τοῦ καὶ Κωνσταντινίδου.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε,
τὸ Κουδέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — ὅ κ τ ῶ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α ι μ ὄ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέ κ α φ ρ ᾶ γ κ α καὶ ' σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοσιδύο μηνὸς Ἀπρίλην
καὶ τῆς Κορδόνας οἱ πάντες φίλοι.

Ἀριθμὸς πεντακόσα κι' ἐννιά
καὶ μαυρίλα πολλῶν μ' ἀπονιά.

Μέγας ὕμνος τῆς Κορδόνας γιὰ τοὺς μέλλοντας αἰῶνας.

Κορδόναρος ἐρεύζεται καὶ τίς οὐ φοβηθήσεται ;
Κορδόναρος ἐλάλησε καὶ τίς δὲν λέγει ναί ;
'Ανοίξωμεν τὸ στόμα μας κι' ἐξ ὕμνων πληρωθήσεται
πρὸς τὴν Καδμεῖαν νίκην σου, Κορδόναρε κλεινέ.

Κορδόναρος, Κορδόναρος... ἐφρύαξεν ἡ πλάσις,
Κορδόναρος ἀνέρχεται κι' ἐκ γῆς κι' ἀπὸ θαλάσσης.
Μὲ τοῦτον ἄς συνδέσωμεν ὅ,τι σεπτὸν καὶ τίμιον,
εἰς λήθην παραδώσωμεν καὶ ντέρτια καὶ μεράκια μας,
ὕμνητικὸν ποιήσωμεν τοῦ λόγου τὸ προσίμιον,
λύσωμεν τὰ κορδόνια μας καὶ τὰ καλαμοθράκια μας.

Ἐγαύγισαν τὴν νίκην του δαιμονιώντες σκύλοι,
λούστρων τὸν διελάλησαν μουντζουρωμένα χεῖλη,
καὶ Σειληνοὶ καὶ Σάτυροι ἀπὸ κρασὶ κουρούναις
παντοῦ τὸν ἐκουδούνισαν σὰν τράγοι μὲ κουδούναις.

Γυναῖκες ἄφησαν παιδιὰ καὶ τοῦ σπητιοῦ τὴν λάτρα,
ντουνηῖς ἀπὸ συγκίνησιν ἐκόντεψε νὰ πάθῃ,

κι' ἐκεῖν' ἡ θεοπάλαθῃ τοῦ δρόμου Κλεοπάτρα
τὴν νίκην συμβολίζουσα εἰς δίφρον ἐθεάθη.

Γι' αὐτὸν θαλαῖαι κι' ἑορταὶ καὶ μαινομένων κῶμοι,
γι' αὐτὸν ἐδιφρηλάτησε κι' ὁ Σακκουλὲς ἀκόμη,
ἐφρένιασαν οἱ κάτοικοι τῶν Κορδονοστεφάνων
μὲ μούτσουν' Ἀρλεκίνων,
καὶ φθόγγοι συνηνώθησαν παντοδαπῶν ὀργάνων
ἐγχόρδων καὶ χαλκίνων.

Εἰς φθόγγους ὁ Κορδόναρος μυρίους ἐξυμνήθη
κι' ἐκ τῶν νεκρῶν ἐξαναστὰς μὲ ρώμην ἀσυνήθη
ὅλον περιετύλιξε τοῦ κράτους τὸν κορμὸν
ὥσάν περικοκλάδα,
κι' ἐτάϊσε κι' ἐπότισε τῶν θρήνων κι' ὀδυρμῶν
τὴν νηστικὴν κοιλάδα.

Χαῖρε Κορδοναρούμπουρε, μακρὲ Κορδοναρέλε,
κρεμάσθηκαν ἀπάνω σου Πausανιῶν ἀγέλαι,
'Ανατολῶν Ἀνατολαὶ καὶ Δύσεις κατεπλάγησαν,
μάχαι συνεκροτήθησαν, κρανία διερράγησαν,
καὶ ρῆμα νέον ἤχησε παντοῦ Κορδονιαῖζω,
ὃ μεθερμηνευόμενον ἐστὶν ἀφηνιάζω.

Διὰ πολλῶν ὁ θρίαμβος σημείων ἐσημαίνετο,
κατέκλυζε τοὺς λάρρυγγας ρετσίνας Νιαγάρρας,
κι' ὁ Κορδονοκαλούμπαρος σὺν Ἡρακλῆς ἐμαίνετο
ὅταν λυσσῶν κατέσφαζε τὰ τέκνα τῆς Μεγάρρας.

Τρίς χαῖρε, Κορδονάραχα καὶ Κορδονονανάνναρε
καὶ Μπάμπαρο-μπαρμπέταρε-Θοδώρο-Δεληγιάνναρε,
γιά σέν' ἀφόβως ρίπτομαι 'στὴν κάμινον κι' ἐγὼ
καθὼς τὸ πάλαι κι' ὁ Σεδράχ, Μισάχ κι' Ἀθδοναγῶ,
καὶ σέρνομαι μὲ τέσσερα καὶ κἀνὼ μία τοῦμπα
τρόμπα ριμπόμπ' ἀναφωνῶν καὶ Κορδονοκαλούμπα.

B'

Κορδόνι, γέρος τοῦ Μωρηᾶ ἐρατεινὸς κι' ἐράσμιος,
Κορδόνι, Θεωδράκης μας καὶ Μπάρμπα πανσεβάσμιος,
Κορδόνι, Ρήγας λυτρωτῆς 'στῶν συμφορῶν τοὺς σάλους,
Κορδόνι, Πάσχα τῶν πιστῶν καὶ χάσκα γιὰ τοὺς ἄλλους,
Κορδόνι, μάννα τούρανοῦ καὶ σὺν ραχάτ λουκουμι,
Κορδόνι, ποῦ γινε θηλειᾶ 'στὸν σβέρκο τοῦ Δραγούμη.

Κορδόνι, ποῦ 'τσαλάκωσαν σιδερωμέναις μούραις,
Κορδόνι, ποῦ 'χαμήλωσαν ψηλοκαπελαδοῦραις,
Κορδόνι, στήριγμα φυλῆς σεμνῆς κι' ὑπερηφάνου,
ποῦ ξεψυχᾷ γιὰ λόγια,
Κορδόνι, ποῦ φινίρισε κι' ὁ Νιόνιος ὁ Στεφάνου,
τσῆ Ζάκυνθος ἡ τζόγια.

Κορδόνι, δόξα Πλαταίων καὶ νίκη Μαραθῶνος,
Κορδόνι, ποῦ δὴδ Στέφανοι 'μαυρίσθηκαν ἀπόνως,
Κορδόνι, ποῦ γινε 'ψηλὸς κάθε κοντὸς καὶ νάνος,
ποῦ τὸν μουσάτον Ὑπουργὸν ἐνίκησεν ὁ Λάμπας,
Κορδόνι, ποῦ τὴν ἔπαθε καὶ τῶν Πατρῶν ὁ Θάνος,
γιατὶ τὸν ἐλοξόβλεπε ὁ γκράν Κορδονο-Πάμπας.

Κορδόνι, κήρυγμα χαρᾶς καὶ πίστεως κι' ἀγάπης,
ποῦ καὶ κοτζάμ Τρικούπαρος μᾶς ἦλθε σὺν Ἀράπης,
Κορδόνι, τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν θεσμῶν καλοῦπι,
ζωὴ κι' ἐλευθερία,
ποῦ μὲ ψαλμοὺς ἀνδρείκελον κηδεύει τοῦ Τρικουπῆ
λυσσῶσα μαγγαρία,
κι' ὠρύεται ξυπόλυτη καταμεσῆς τῶν δρόμων
πρὸς δόξαν ἀπερίγραπτον γραπτῶν κι' ἀγράπτων νόμων.

Κορδόνι, ποῦ 'ξεσπάθωσαν νταῆδες μακελλάρηδες
κι' ἀπ' τᾶλογά των ἔπесαν καμπόσοι καθβαλλάρηδες,
Κορδόνι, ποῦ 'μαρτύρησαν κλητῆρες καὶ περίπολοι,
Κορδόνι, τρόμος ἀσεβῶν, γερομπαμπούλας, Δράκος,
Κορδόνι, ποῦ ξεπίτιζε κι' ὁ γέρο Πίτ 'στὴν Τρίπολι
καὶ μόλις τὴν ἐγλύτωσε ὁ Τριανταφυλλάκος.

Κορδόνι, ποῦ τὸ προσκυνεῖς καὶ θέλεις καὶ δὲν θέλεις,
ποῦ Χιώτικη τὴν ἔπαθε κι' ὁ λάλος ὁ Μικέλης,
Κορδόνι, ποῦ δὲν ἔγινε γιὰ τοὺς ἀπέξω χάρις,
Κορδόνι, ποῦ 'μαυρίστηκε κι' ὁ Ναύαρχος Κανάρης,
Κορδόνι, ποῦ τὴν Ἀγκυρα τὴν ἔρριξε 'στὸ φοῦντο
κι' ὁ παλαιὸς Θεμιστοκλῆς μ' αὐτὸ δὲν πιάνει ποῦντο.

Κορδόνι, ἐνασχόλησις παντὸς ἀργοῦ δυστήνου,
Κορδόνι, πίπιζα, ζουρνᾶς, καὶ βαρβατίλας χινῶτα,
Κορδόνι, ποῦ 'μαυρίστηκε κι' ὁ Φώσκωλος τῆς Γήνου
καὶ μήτε κἄν κολοφωτιᾶ δὲν θάναι σὺν καὶ πρώτα.

Κορδόνι, ὁποῦ κόντεψε 'στὸ ρεῦμα τῆς πλημμύρας
τὸ κοντιλίκι νὰ πνιγῇ τοῦ Κόντε τῆς Κερκύρας,
ὁποῦ 'κλωσσοῦσε Βουλευτὰς τοῦ Μπάρμπα ἡ μανίκα
ὁ δὲ Κοζάκης ἔλεγε «βρέ 'βγῆκα ἢ δὲν 'βγῆκα ;»
Κορδόνι, μῦρα, κρίσματα, λουλούδια, περιστέρια,
ὑποταγῆς φιλήματα σὲ πόδια καὶ σὲ χέρια,
ἐπιληψία μερικῶν, δαιμόνιον θυμοῦ,
ξεφωνητό, ξεσβέρωμα καὶ φούσκωμα λαίμου,
ἀδιάκοπο προσκύνημα μικρῶν μεγάλων φίλων
κι' ἀπ' τὸ πολὺ τὸ σκύψιμο ἐξάρθρωσις σπονδύλων.

Κορδόνι, ποῦ 'σοτάρισε 'στὸν Βῶλο κι' ὁ Καρτάλης
κι' ὁ γέρο-Κανταρτζῆς,
κι' ἐβγήκε μὲ τοὺς τέσσαρας ὁ Κώστας ὁ Τοπάλης,
ὁ νεῖος χωρατατζῆς.
Κορδόνι, στραβοκύτταγμα κι' ἀγρίεμμα τῆς μούρης
παντὸς παλληκαρᾶ,
Κορδόνι, ποῦ 'κακάρωσε κι' ὁ Χαλκιδεὺς Βουδούρης
ἐμπρὸς 'στὸν Κακαρᾶ,
καὶ τώρα φίλοι κι' ἄγνωστοι 'ρωτοῦνε σοβαροὶ
ἐκείνην τὴν κουδοῦνα του ποῖος τάχα θὰ βαρῆ.

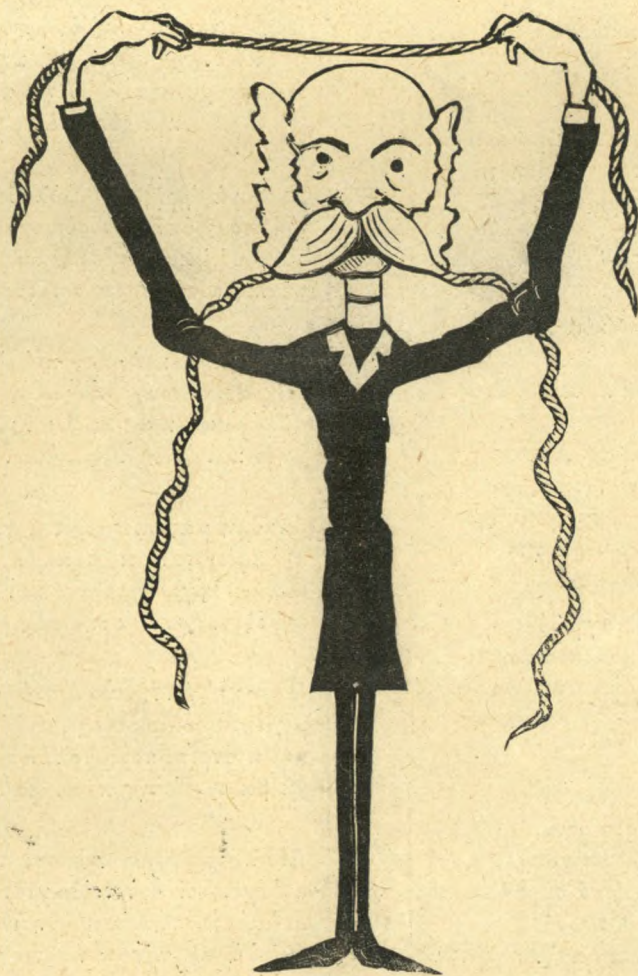
Κορδόνι, βροντοκτύπημα, μπᾶμ μπούμ καὶ τούγκου τίγκι,
Κορδόνι, παληοσίδερα, σιδεροστιαῖς καὶ τσίγκοι,
Κορδόνι, ποῦ τὸ χρώμα μας σὺν παπαροῦνα βάφεται,
Κορδόνι ποῦ δὲν λέγεται, Κορδόνι ποῦ δὲν γράφεται,
Κορδόνι, λῦτρωσις δεινῶν ἐνὸς λαοῦ μεγάλου...
Νέα Σιών, ὀργίαζε καὶ χόρευε κι' ἀγάλλου.

Γ'

Εἴτις Κορδοναρούμπαρος καὶ Κόρδοнос ἀσίκης
ἀπολαυέτω τῆς λαμπρᾶς καὶ τῆς πανδήμου νίκης,
εἴτις τοῦ Μπάρμπα ἔλειχε τὰς χεῖρας ὡς κυνάριον
ἀπολαυέτω πλούσιον τῆς στρούγγας τὸ δηνάριον,
εἴτις πιστὸς εἰργάσατο ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας
δεχέσθω πάντα τὰ καλὰ τῆς Κορδονέ-Θοδώρας.

Εἴτις πιστὸς κατέφθασε βραδὺς μετὰ τὴν τρίτην
ἐορτασάτω σήμερον μὲ πάντα Κορδονίτην,
εἴτις πιστὸς κατέφθασε βραδὺς μετὰ τὴν ἑκτὴν
εὐρήσει χάριν περισσὴν 'στὸν πάντων ἀποδέκτην,
εἴτις πιστὸς ὑστέρησεν εἰς τὴν ἐννάτην ἴτω
κι' ἀνακραζέτω ζήτω.

Εἴτις εἰς μόνην ἔφθασε τὴν ἐνδεκάτην νῆστις
ταχέως προχειρίζεται τῆς Κορδονάρας μύστης,
μὴ φοβηθῇ βραδύτητα, μηδὲν ἀμφιβαλλέτω,
κι' αὐτὸς καινούριο 'γρήγορα θὰ βάλῃ στιβαλέτο,
καὶ γὰρ πολὺ φιλότιμος ὢν ὁ κοινὸς Δεσπότης
τὸν τῆς ἐννάτης δέχεται καθὼς καὶ τὸν τῆς πρώτης,
τὸν πόθον καὶ τὴν πρόθεσιν παντὸς ἀναγνωρίζει,
κάκεινῳ θέσιν δίδωσι καὶ τοῦτον διορίζει.

Οὐκοῦν οἱ πάντες σπεύσωμεν καὶ δεῦτεροι καὶ πρῶτοι
καὶ γὰρ τῆς πλάνης· τῆς μακρᾶς ἐλύθησαν τὰ σκότη,
μηδεὶς θρηνεῖτω σήμερον πενίαν καὶ λιμὸν
κι' ὁ Μπάρμπας Κορδονάραγας ἐλθέτω μεθ' ἡμῶν,
παυσάτω στόμ' ἀπύλωτον παντὸς ψωροθερέμῃ,
ὁ μόσχος σήμερον πολὺς κι' ἡ τράπεζά μας γέμει,
οἱ πάντες ἀπολαύσωμεν τοῦ πλούτου τῆς λιτότητος
καὶ παρειᾶς θωπεύσωμεν γεροντικῆς νεότητος.

Ἦχεῖτε βαρβαρόφωνα, μπουζούκια καὶ κλαρίνα...
ποῦ σου τὸ κράτος, ὦ λιμέ ; ποῦ σου τὸ νίκος, πείνα;
Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ καθυβρίσθη...
ἐπικράνθη, καὶ γὰρ τὴν ἐσάρωσε...
ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐμαυρίσθη,
ἐπικράνθη, καὶ γὰρ τὰ 'κακάρωσε.

Ἄνέστη Κορδονάραγας ὡς τρυφερά παιδίσκη
καὶ τρέμουν Βασιλίσκοι,
ἀνέστη Κορδονάραγας, παντοῦ χαραῖς καὶ χάχανα,
καὶ βάζουν ὅλοι σήμερα πιπέρι καὶ ὅτ' ἀλάχανα,
ἀνέστη Κορδονάραγας... τζίτζικα μου καὶ φῶς μου...
ἀνέστη Κορδονάραγας... ντελίριο τοῦ κόσμου...
ἀνέστη Κορδονάραγας... βάλτε φωτιά ὅτ' ἀτόπια...
τρέχουν ἀπὸ τὰ χεῖλη του σερμπέτια καὶ σιρόπια...
ἀνέστη Κορδονάραγας... παντοῦ κρασσοκατάνυξις
καὶ σφρίγος φουσκοδεντριάς καὶ πρασινάδα κι' ἀνοιξίς...

ἀνέστη Κορδονάραγας... γλυκολαλοῦν τὰ νηδόνια
καὶ τὰ ντερά μας ὅπως πρὶν δὲν στρίβουν σὰν κορδόνια...
ἀνέστη Κορδονάραγας κι' ἀγῆρως Κορδονάτος,
οὐπερ ἡ δόξ' αἰδῖος κι' αἰώνιον τὸ κράτος.

Εὐαγγέλιον κοινὸν καὶ πολὺ Πασχαλινόν.

Ἐκεῖνῳ τότε τῷ καιρῷ Δευτέρας γενομένης
καὶ τῆς Κορδόνας τῆς σεπτῆς ἐκ νίκης μεθυσμένης,
ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς μὲ παραπαῖον βῆμα
προσῆλθον εἰς τὸ μνήμα,
ποῦ τὸ ψωρο-Ρωμαϊκὸ τὸ χρεωκοπημένον
κατέκειτο θαμμένον.

Κι' εὐθέως ὡς περίεργα προσκύψαντες παιδάκια
κυττάζουν κατακείμενα τὰ νεκρικὰ σουδάρια,
καὶ πάλιν ἐρευνήσαντες τοῦ μνήματος τὸν χώρον
τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν ἐνόμιζαν ὡς μῦθον,
ἀλλ' εἶδαν Ἄγγελον λευκὸν καὶ φαβοριτοφόρον,
καθήμενον 'στοῦ μνήματος τὸν κυλισθέντα λίθον.

Οὗτος δ' ὁ λάμπων Ἄγγελος μοσχοβολῶν θυμίαμα
εἶπε πρὸς τοὺς θαυμάζοντας μ' ἀγγελικὸν μειδίαμα :
« τίνα ζητεῖτε, κύριοι, μὲ βλέμμα τρομασμένον ;
ζητεῖτε τὸ Ρωμαϊκὸ τὸ χρεωκοπημένον ;

ἐκ τῶν νεκρῶν ἐγήγερται, οὐκ ἔστι πλέον ὧδε,
κι' ὅλος ὁ κόσμος τῷδε.»

Βρὲ τί μᾶς λές ; ἀπήντησαν ὁτὸν Ἄγγελον ἐκεῖνοι,
τοιούτου θαῦμ' ἀδύνατον πῶς δύναται νὰ γίνη ;
ἀλλ' αἶφνης τὸ Ρωμαῖκο ἐπρόβαλε φαιδρὸν,
ἄρτιμελές κι' ἀκέραιον,
καὶ τότε περιπλέξαντες Κορδόνιον ἄδρὸν
ὡς εἶδος περιδέραιον,
εὐθέως περιέβαλον τὸν τράχηλον τὸν κύκνειον
τοῦ φαβοριτοφόρου,
κι' ἀλλήλους ἀσπαζόμενοι τὸ θαῦμα κατεδείκνυσαν
Ἄγγελου λιμαδόρου,
κι' ἐγείραντες ἀμφοτέρω τὸν ἀναστάντα Λάζαρον
μετὰ πομπῆς ἀπήγαγον πρὸς τὸ Λαχανοπάζαρον,
κι' ἐκήρυξαν τὴν ἔγερσιν καὶ γυναιξὶ κι' ἀνδράσι
λέγοντες ὁ Κορδόναρος πῶς θὰ Κορδονοδράσῃ.

Κι' ἐκεῖθεν πορευόμενοι πρὸς γῆν Ἐπαγγελίαν
εἶδον ἐμπρὸς τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοῦπαν ποῦ πηγαίνει,
κι' ἐκεῖνος ὑπετραύλισε « ὅτ' ἐν Λόντρα τῆς Ἀγγλίας,
ἐδῶ δὲν εἶναι προκοπὴ καὶ μερικῶς κι' ἐν γένει.»

Καὶ τότε γονατίζαντες τοιαῦτα προσφωνοῦν :
« μαυρίλα συνεσκότισε τὸν ἰσχυρὸν σου νοῦν,
μὰ μὴν κακίῳνης σὰν παιδί καὶ μὴν ἀποχωρῆς,
συγχώρει τοὺς μαυρίσαντας κι' ἔλα ὅτ' ἀσπαστὰ σου,
κι' ἂν ὁ Κορδοναρούμπαρος ὑμῶνται Θεωρῆς
γὶ' αὐτὸ μὴν ἀπελπίζεσαι... βολὰ τοῦ καὶ βολὰ σου.

Παῦσε τὴν ἀποχώρησιν... βεβαίως εἶναι κρῖμα
τὸ στόμα τὸ βροντόφωνον νὰ στερηθῇ τὸ βῆμα
καὶ μανιώδης δίχως σὲ νὰ συγκροτῇται μάχη,
ἀλλ' ὅμως ἡ πολιτικὴ τέτοια φαρμάκιζα τᾶχει,
κι' ἐκεῖνον, ὅστις ἄλλοτε σκληρὸν ἐπῆρε τούμπαρον,
τὸν λέγουν Κορδονάραγα καὶ Κορδονοκαλούμπαρον.

Γιὰ σένα δὲν ταιριάζουνε καθόλου τὰ γεινάτια
κι' ἡ κάκιζα σου πιστεύομεν πῶς εἶναι γιὰ τὰ μάτια,
κι' ἂν ὅτ' ἐντὶν μεγάλῃν ἔδραν σου στρωθῇ κι' ὁ Γουλιμῆς
γὶ' αὐτὸ τί φταῖμ' ἐμεῖς ;

Χύσε νερὸ μὲς ὅτ' ὁ κρυσί, μὴν πᾶς ὅτ' ἐντὶν Ἐγγλιτέρα,
σύ λέγεσαι μονάκριβος Μυλλόρδος ἐδῶ πέρα,
ἐνῶ, καθὼς γνωρίζετε, ὅτ' ἐντὶν Λόντρας τὴν ἀντάρα
εἶναι Μυλλόρδοι πάμπολλοι καὶ δέκα ὅτ' ἐντὶν πεντάρα.

Γιὰ κύτταξε τριγύρω μας ἐρείπια καὶ ράκη
καὶ πρόσελθε νηφάλιος καὶ σώφρων βοηθός,
συγχώρει δὲ τοὺς ἐκλογεῖς, ποῦ σ' ἔβγαλαν κοράκι,
ἄφες αὐτοῖς, οὐκ οἶδας τί κάμνουν ἀληθῶς.

Ἡ πείνα πρὸς μετάνοιαν τοὺς πάντας προσκαλεῖ,
καὶ σύ παλῆς ἀμαρτωλός, κι' ἐμεῖς ἀμαρτωλοί,
ἀλλ' εἶναι πολυεὐπλαγῆτος ἡ τῶν Ἑλλήνων φύσις
καὶ πρὸς ἀλλήλους δώσωμεν ἀμαρτημάτων λύσεις.

Ἐλθέτω τώρα κι' ἐφ' ἡμᾶς ἡ τῆς συγγνώμης χάρις,
κι' ἂν θέλῃς σώνει καὶ καλὰ τὸ φρέσκο σου νὰ πάρῃς,
ἀμέσως βάλε τὴν Ἑλῆὰ προσωρινῶς ὅτ' ἐντὶν
καὶ σύρε σὲ ταξέϊδι.

Σύρε νὰ βρῇς τὸν Σώλσβουρ, νὰ βρῇς τὸν Τσαμπεραῖν,
κι' ὅσους ὑπῆρξαν σύμμοχοι καὶ φίλοι μας πιστοί,
ὅταν δ' ἐκεῖνοι τίποτα γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς σοῦ λέν
νὰ λές « Κορδοναρούμπαρος » πρὸς τοὺτους Ἀγγλιστί.

Ἐπιμελοῦ, κοπιάζε, κι' εἰς ὅλας σου τὰς σχέσεις
δεῖχνε καὶ τράχηλον ὀρθὸν καὶ στιβαρὰν παλάμην,
ἀλλ' ὅμως κάλπας Βουλευτοῦ ποτέ σου μὴν ἐκθέσῃς
μηδὲ καὶ ὅτ' ἐντὶν Μιδλόθικ, μηδὲ ὅτ' ἐντὶν Βιρμιγχάμην.

Ἀκόμη μᾶς χρειάζονται τὰ φῶτα σου τὰ πλούσια
κι' ἀφείωνταί σοι σφάλματα, κι' ἐκούσια κι' ἀκούσια,
ὅσα μὲ λόγον ἡμαρτες καὶ μ' ἔργον καὶ διάνοιαν
κι' ἐξέσπασαν ὅτ' ἐντὶν σήμερον στομαχικὴν ἀδράνειαν.

Ὡρα καλὴ ... μὴν ἀρνηθῇς τοὺς φίλους σου τοὺς πρώτους,
μηδὲ τὴν διαρρέουσιν κι' ὑπόσταθρον σκαφίδα,
καὶ πρότρεπε τοὺς Ἰρλανδοὺς, τοὺς Ἀγγλοὺς καὶ τοὺς Σκώτους
νὰ βάζουν ὅτ' ἐντὶν πονδύγκαις τῶν Ἑλληνικῇν σταφίδα.

Δὲν λησμονοῦμεν πώποτε τοῦ λόγου σου τὴν ρώμην
κι' ἐμεῖς οἱ δὲ τοῦλάχιστον σοῦ δίδομεν συγγνώμην.
Μ' αὐτὴν τὴν ἀποχώρησιν πολὺ μᾶς συγκινεῖς,
ἀλλ' ὅμως τώρα πῆγαίνε νὰ μάθῃς νέους τρόπους,
κι' ἐπάνελθε ὅτ' ἐντὶν πάτριον, μὰ δίχως νὰ φρονῇς
πῶς κὰν ἡ πείνα λιγερὸς καὶ σβέλτους τοὺς ἀνθρώπους.»

Εἶπαν αὐτὰ ὅτ' ἐντὶν φεύγοντα, κι' οἱ δὲ γονατιστοὶ
μὲν βοαγιαζ' ἐδόσαν πρὸς τοῦτον Γαλλιστί,
καὶ τὸν ἀπεχαιρέτησαν μετ' ἄλλων ἱκετῶν
κι' ἡ δὲ ψευτοφυλλάδες,
κι' εἶδαν ἀνθρώπους ἔξαφνα περὶ τοὺς ἐκτὸν
ντυμένους μὲ βελλάδες.

Κι' ἐρώτησαν περίεργοι πρὸς τί φρακοφοροῦν,
ἐκεῖνοι δ' ἀνταπήντησαν πῶς ὅλοι καρτεροῦν
τοῦ Μπάριπα Κορδονάραγα νὰ γίνον Ὑπουργοί,
ἀλλ' ὅμως τοῦ Ποντίφηκος ἡ πρόσκλησις ἀργεῖ.

Κι' ἡ θεὰ τόσων Ὑπουργῶν καὶ φρακοφόρων λύκων
τὸν Φασουλὴν καὶ Περικλῆν μεγάλως συνεκίνει,
καὶ κράζοντες « Κορδόναρος » ἐπέστρεψαν κατ' οἶκον
κι' ἀμέσως τὴν βελλάδα τῶν ἐφόρεσαν κι' ἐκεῖνοι,
κι' ἐπρόσμεναν νυχθημερὸν ἐν δόξῃ καὶ στολῇ
μήπως κι' εἰς τοὺτους πρόσκλησις ἀνέλπιστος σταλῇ.

Μιλτιάδης Νεγρεπόντης καὶ τοῦ Λυδερὸς ἡ Μαρία,
ταιριασμένο ζευγαράκι μὲ χαρίσματα μυρία...
κι' ὁ γαμπρός κι' ἡ νύφη κρέμα, μῦρον, ἄρωμα, μπουγάτσα,
μὲ μολὸ κι' ἀρχοντιλίκι, τέλος πάντων ἀπὸ ράτσα.
Τί στεφάνια καὶ τί κόσμος !... ποῖος γάμος, ποῖα φέστα,
κι' ὁ Διάδοχος κουμπάρος, κι' ἐννοεῖτε πᾶς τὰ ρέστα.
Μολοντοῦτο κι' ἐντοσοῦτω κι' ὁ Ρωμηὸς σκιρτῶν προβαίνει
καὶ μ' ἀνθούς καὶ ρόδ' Ἀπρίλην τὸ χρυσὸ ζευγάρι ραίνει.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενῆντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνη τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεῖα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἑνδιαφέρουσά πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ 'στῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — διότι νὰζῆα κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δύκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Γεννάριον δευτέρα
καὶ δώρων ἡμέρα.

Ποῦντος δεκατέσσερα καὶ μὲ τετρακόσα,
νέου χρόνου βάζαμα καὶ παλούκια τόσα.

**Δέντρο λαμπρὸ τοῦ Φασουλῆ
γὰρ τὴν ἡμέρα τὴν καλή.**

Φ. Ὅριστε καὶ 'στὸ δέντρο μου διὰ τὸ νέον ἔτος
τὰ δῶρα νὰ σᾶς δώσωμεν ἐγὼ κι' ὁ Περικλέτος.
Σημαντικὴ κι' ἐπίσημος ἀνέτειλεν ἡμέρα
καὶ προσκυνῶ τὸν Ἅγιον τὸν ἐκ τῆς Καισαρείας,
κι' αὐτὸ τὸ δέντρο, κύριοι, ποῦ βλέπετ' ἐδῶ πέρα
εἶν' ἐκ τῶν σπλάγχχνων τοῦ λαοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας.

Παρέρχονται καὶ δίσεκτοι κι' εὐτυχισμένοι χρόνοι
κι' ἐκεῖνο δέχως λίπασμα καὶ κοπριά φυτρώνει,
καὶ κεραυνοὶ τριγύρω του καὶ καταιγίδες βρέμονται
καὶ νόμοι καὶ Συντάγματα εἰς τὰ κλαδιὰ του κρέμονται,
κι' ἐκ τούτου ἀνεβλάστησαν κι' οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι
κι' ὁ τελευταῖος ὁβολὸς γι' αὐτὸ κατηναλώθη.

Σ' αὐτό, καθὼς οἱ Ἕλληνες κι' οἱ σύμμαχοί των ξέρουν,
κοῦκοι πολλοὶ 'κελάδησαν τὴν ἀνοιξὶ νὰ φέρουν,
καὶ τώρα ἓνας ἔμεινε 'στὸ τέλος μοναχὸς
καὶ κελαδεῖ καὶ κελαδεῖ μὲ πείσμα ὁ φτωχός,
ἀλλ' ἓνας κοῦκος δὲν ἔμπορεῖ νὰ φέρῃ μόνος ἀνοιξὶ
κι' ἀκούει τὰ τραγούδια του ἢ μπόρσα μὲ κατάνυξι.

Σ' αὐτὸ τὸ δέντρο κρέμονται τὰ τέλη κι' οἱ δασμοί,
τέσοι θαυματουργήσαντες Προῦπολογισμοί,

ἐπὶ δανείων δάνεια καὶ τοῦ Τρικοῦπη φόροι,
τοῦ Θεωρῆ τὰ τρόπαια καὶ οἱ λιμοκοντόροι,
ὅλου τοῦ ἔθνους τὰ σεπτὰ, τὰ τιμαλφῇ καὶ τᾶγια,
ἤγγουν τὰ κυμαίνόμενα, τὰ φόντα, καὶ τὰ πάγια,
ἐκ τούτου δὲ ξυλεύεται τὸ Φ λ ο γ ε ρ ὀ Κ α μ ῖ ν ι,
χορεύουν δὲ 'στὸν ἴσκιον τοῦ χρυσοκανθάρων σμήνη
κι' ἐκπολιτίζουν μὲ χοροὺς τὴν βάρβαρον Ἑλλάδα
κι' ἐγὼ μὲ τὴν καινούρια μου κορδόνομαι βελλάδα.

Σ' αὐτὸ τὸ δέντρο στέκεται καὶ κάνει караули
ἢ κλεφτουριὰ τῶν πόλεων καὶ τῶν βουνῶν συνάμα,
μεγάλᾳ τζάκια δηλαδὴ καὶ προὔχοντες καὶ δούλοι
κι' ἀκούεται Πausανιδῶν καὶ πεινασμένων κλάμμα,
ἐνῷ κυρίαὶ ὑπ' αὐτὸ καὶ δέσποιναι κλειναὶ
μετὰ πολλῆς ἐξάψεως διαβάζουν τὸν Ὀνέ,
ἂν καὶ καμπόσοι λόγιοι μετὰ σοφίας τόσης
μαλλόνουν περὶ καθαρᾶς καὶ ἀκαθάρτου γλώσσης,
κι' ὁ μὲν καλεῖται λόγιος σκαρτάδος καὶ σακάτικος,
ὁ δὲ τὰ μάλα σόλοικος καὶ μονονοῦ Ἀνάττικος.

Ἐδῶ τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ φερσίματα καὶ τρόποι,
ἐδῶ παχαίνει καθεμιὰ ἐπίσημη γουροῦνα,
ἐδῶ Μινιόν, Λαχμέ, Μποκάς, Μαμζέλ Νιτοὺς κι'
[Εὐρώπη,

τὸ Ἐρι Ἐρινάχι μου, ἄχ βάχ καὶ παπαροῦνα.
Ἐδῶ καὶ κλειδοκύμβαλον, σουραύλι καὶ νταούλι,
ἐδῶ ρεμβάζουν τοῦ συρμοῦ Παρισιναῖς κοχόταις,
κί' ἐνῶ προσμένεις ἀπ' αὐταῖς νὰ ξεφυτρώσουν μούλοι
ἄλλου τὰ κακαρίσματα κί' ἄλλου γεννοῦν ἡ κόταις.

Ἐδῶ κυττάζω τοὺς τρανοὺς καὶ τοὺς μικροὺς Λου-
[κούς]
καὶ βλέπω τοκετοὺς κορῶν φρονίμων κί' ἐναρέτων,
καὶ μ' ἀπογόνους ἐξαφνα τοῦ Περικλέους μούλους
τὸ ἱερὸν Κατάστημα γεμίζει τῶν ἐκθέτων,
κί' ὅσον ἐμπρός μου συναντῶ περισσοτέρους νόθους
τόσον ἐλπίζω πρὶ πολλὸν ἵστοις πρὸ αἰώνων πόθους.

Σ' αὐτὸ ποῦ φαίνεται γερό, ἄλλ' εἶναι κούφιο μέσα,
ἡ κάθε Φαναριώτισσα ποζάρει Πριγκηπέσσα,
ἐδῶ μετρά τοὺς τίτλους του τὸ ξακουστὸ Φανάρι
κί' οὔτε λεκὲς ἐλάχιστος δὲν κηλιδώνει φράκο,
ἐδῶ Βαρόνων πλησμόνη, κί' εἰς κάθε του κλωνάρι
τρία πουλάκια κάθονται καὶ πίνουν καὶ ταμπάκο.
Ἐδῶ ἡ ράτσα τῶν Ρωμηῶν μαζί με τὴν μιγάδα,
ἐδῶ κί' ἡ πλύστρα τοῦ συρμοῦ ἀφίνει τὴν μπουγάδα
καὶ περὶ δεῖπνα καὶ χοροὺς Βασιλικοὺς τυρβάζει
καὶ τὰ ρωμάντζα τοῦ Μπουρτζε με τσόκαρα διαβάζει.

Αὐτὸ τὸ δένδρον, κύριοι, τῆς πανυμνήτου χώρας,
ὅπου παντοῦ φημίζεται καὶ τόσον ἐκτιμᾶται,
νομίζω πῶς κατήντησεν ὡς εἶδος Μανδραγόρας,
πᾶς δ' ὑπ' αὐτὸ καθήμενος εὐθὺς ἀποκοιμάται,
καὶ βλέπει τέτοια ὄνειρα, ποῦ τὸν σταυρό του κάνει ...
τὸν μέγαν Ναπολέοντα μετὰ τοῦ Δεληγιάννη
νὰ τρέχει πρὸς τὴν Καρχαλοῦ με βάδισμα γοργόν,
τὸν Μακεδόν' Ἀλέξανδρον με τὸν Πρωθυπουργόν,
διότι τὸν Χαρίλαον εἰς χρόνον δόξης ἄλλον
ὁ Κρέμος τὸν ἐβάπτισε κί' Ἀλέξανδρον μέγαν,
βλέπει τὸν Κωνσταντόπουλο σὲ κουνητὴ πολτρώνα
νὰ γίνετ' ἓνα με τὸν Πιτ καὶ με τὸν Παλμεστρώνα,
τὸν Ράλλη τὸν πυρρότριχα καὶ τὸν Τριτοκομμίτην
με τὸν Ἀριστογείτονα σηκόνοντα τὴν μύτην,
τὸν Καραπάνον τὸν μακρὺν δι' ὅλ' ἀποφαινόμενον
κί' εἰς τρίποδα με τῶν Δελφῶν τὴν Σίβυλλαν μαινόμενον,
ἵστον Ἀριστείδην τὸν γνωστὸν καὶ δίκαιον πολὺ,
ὅπου τὸν ἐξωστράχισαν γιὰ τὴν δικαιοσύνην,
τὸν Σόλωνα Σιμόπουλον με στόμφον νὰ μιλῇ
πῶς δὲν ὑπάρχει ἄδικος ἵστον νέαν Ρωμηοσύνην.

Βλέπει τὸν Δήμαρχο Μελά με ρώμην Ἡρακλῆ,
τὸν Περικλέτο τὸν τζουτζε μετὰ τοῦ Περικλῆ,
τὸν ναυτικὸν Θεμιστοκλῆ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων
με τὸν Σκουλούδη νὰ λαλῇ περὶ τειχῶν ξυλίνων,
τὸν Δημοσθένη, ποῦκαμε τὸν Φίλιππον τουλοῦμι,
τὴν κάρτα του ἵστα δουλικὰ ν' ἀφίνῃ τοῦ Δραγούμη,
τὸν Καλλιγὰ τῆς Ἐθνικῆς, ποῦ δὲν τοῦ λείπει δόντι,
νὰ λέγῃ πρὸς τὸν Πλάτωνα, ὅχι τὸν Νεγρεπόντη,
ὅτι δὲν πρέπει με χρυσὸν νὰ δίδωνται τὰ τέλη,
παρόντος ἵστον συζήτησιν καὶ τοῦ Ἀριστοτέλη,
βλέπει τὸν τετραπέρατον καθ' ὅλ' Ἀλκιβιάδη,
τσακπίνι πρώτης τάξεως, κί' ἀνήμερο ζαρκάδι,

ἀλαμπρατσέτα νὰ γυρνᾷ μετὰ τοῦ Θεοτόκη
κί' ὅπου καλὸς ποδόγυρος νὰ τὸν καταδιώκῃ,
τὸν Πυθαγόραν ἔμπορον μετάξης ἵστον Καλκούτα,
Σωκράτην τὸν φιλόσοφον νὰ παίξῃ ρόλον Σγούτα
καὶ με μανίαν ἱερὰν θερμοῦ γυναικολάτρου
νὰ κἀνῃ κόρτε ἵστον Βιολὲ τοῦ Γαλλικοῦ θεάτρου,
ἀλλ' ὅμως καὶ τὸν Αἴαντα κυττᾷ τὸν Τελαμώνιον,
τὸν ἥρωα τὸν θαυμαστὸν καὶ γίγαντα δαιμόνιον,
ποῦ ἦτον ὡς κορμὸς δρυὸς ἡ καθεμίᾳ του ἀντζα,
τοῦ Ράλλη τοῦ καὶ Μαρσεάλ νὰ εἶναι ὀρδινάντζα,
μὰ βλέπει καὶ τὸν κυνικὸν τῶν δρόμων Διογένη
νὰ προσπαθῇ κατακτητῆς τῶν αἰθουσῶν νὰ γένῃ
κί' ἐκεῖνο τὸ ἱστορικὸν νὰ παραιτῇ πιθάρι
καὶ νὰ βαστᾷ τῶν εὐγενῶν συζύγων τὸ φανάρι,
τὸν Σοφοκλῆ σκεπτόμενον τὴν Γαλλικὴ τὴν ράντα,
τὴν Ἀσπασίαν τὴν γνωστὴν Γαλλίδα κυβερνάντα,
τὸν Εὐριπίδην κύπτοντα ἵστον γυναικῶν τὸ φύλον,
τὸν δὲ βροντῶντα Πίνδαρον μαζί με τὸν Αἰσχύλον
ἐπάνω εἰς ἐλαστικὸν τῆς μόδας καναπέ
θαυμάζοντας τὴν ποίησιν τοῦ Φρανσοῦ Κοπέ,
τῆς δὲ σοφίας τὴν θεὰν περίτρομον νὰ σπαίρῃ
πρὸ τῆς Παρέν, τῆς Κεχαγιᾶ, καὶ πρὸ τῆς Καλησπέρη,
τὸν Μιλτιάδην τὸν κλεινὸν εἰς Μαραθῶνων νίκας
φιρὶ φιρὶ με τὸ κερὶ νυμφῶν ζητοῦντα προῖκας,
τὸν Κίμωνα ὡς Εὐελπιν με κίτριναις σπαλέταις,
τὸν Ἰσοκράτην παίζοντα πασέτα με σκαλέταις
καὶ παρ' εὐζώνων τρώγοντα σαράντα παρὰ μίαν
κί' εὐθὺς φωτογραφούμενον εἰς τὴν Ἀστυνομίαν,
τὸν Πραξιτέλην τὸν πολὺν νὰ πέρνῃ γιὰ μοντέλο
τὸν Μιστριώτην τὸν Ἑρμῆν κί' ἐμὲ καὶ τὸν Σεμτέλο,
καὶ τέλος Κόδρον, τὸν τραχὺν ἐκεῖνον Βασιλέα,
ὅπου δὲν εἶχε μήτε θῶν, μηδὲ Διαγγελέα,
εἰς γεύματα τῶν Πρεσβειῶν νὰ γλυκοχοῦζουρεῦ
καὶ με τὴν Κόζεκ τὸ μποστὸν ἀλέγρα νὰ χορεῦῃ.

Τοιαῦτα ὀνειρεύεται παράξενα πολὺ
πᾶς ὑπ' αὐτὸ κοιμώμενος μ' ἐμὲ τὸν Φασουλῆ,
κί' ἀκούει μες ἵστον ὕπνο του τὸν νυκτοκράκτη Γκιώνη
νὰ κλαίῃ τὸ συνάλλαγμα καὶ τὸ ναπολεόνι,
καὶ τότε πρὶ ξιππάζεται κί' ἐκτὸς φρενῶν πηδᾷ
καὶ μοιρολόγι θλιβερὸ τῆς μπόρσας τραγουδᾷ.

Αὐτὸ τὸ δέντρο ἵστοίχειωσε, κί' ὅποιος Ρωμηὸς τὸ ἵδῃ
εὐθὺς μεταμορφώνεται τὸ κάθε του κλαδί
σὲ μιὰ πεντάλφ' ἀλλοιωτικῇ, ποῦ πάντα μεγαλόνει
καὶ τῶν μεγάλων καὶ μικρῶν τὰ μούτρα φασκελόνει.
Ἀρχιμηνιὰ κί' ἀρχιχροινιὰ κί' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος...
δεχθῆτε δῶρα μετ' εὐχῶν ἐκ μέρους μου ἀφθόνως.

Εἰς τὸν Μεγαλειότατον ἀπὸ τὸν Ἰσάρον δῶρα
καὶ τὸ Ταμεῖον του ποτὲ νὰ μὴν προσβάλλ' ἡ ψώρα.

Δῶρα καὶ ἵστον Βασίλισσαν ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς
κί' ἱδρύματα φιλόθρωπα με Ρώσσους ἀσθενεῖς.

Εὐχαῖς εἰς τὸν Διάδοχον, ποῦ νὰ μὴν πᾶνε ἄδικα,
καὶ μίαν πρόσκλησιν χοροῦ κί' ἀπὸ τὰ Πιθαράδικα.

Σαμπάνιαις εἰς τοὺς Πρίγκηπας, τοὺς τόσον ζωηροὺς,
γιὰ νὰ τὰ κάνουν θάλασσα καὶ νίλα 'στοὺς χορούς.

'Αγκίστρι 'στὸν Πρωθυπουργὸν μήπως παράδες λάχη
κι' αὐτὸ τὸ νέον δάνειον νὰ μὴ φανῇ σὰν χίμαιρα,
ὡς σκάφος δὲ ἀκλόνητον τῆς πολιτείας νάχη
ἓνα καράβι ἀπ' αὐτά, ποῦ λένε τὰ Καλήμερα.

'Στοὺς Ὑπουργοὺς καὶ Βουλευτὰς τῆς πλειονοψηφίας
χρόνους πολλοὺς κι' εὐδαίμονας λουφὲ κι' ὑπερτροφίας.

* 'Στοὺς ἄλλους, ποῦ τοὺς ἐσπασε τῆς νήστείας ἡ λιγοῦρα,
ὕπομονή καὶ λάρυγγα κι' ἀδιάκοπη φαγοῦρα.

Καὶ 'στοὺς Ρωμηοὺς, ποῦ 'ξέχασαν τὸ χρῶμα τῆς στερ-
ῆνα σακκὶ μὲ θησαυρὸν ἀφράτης καββαλίνας. [λίνας,

**Χαιρετισμοὶ λογῆς λογῆς
ἐκ τῆς δημώδους συλλογῆς.**

Α'

'Αρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιά,
— πάρτε κρεμάλαις καὶ σχοινιά—
κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος
— σπολλάτη καὶ ὁ θρόνος.—

"Αἰ Βασίλῃς 'πλάκωσε
— ἡ φτώχεια μᾶς 'χαντάκωσε—
ἀπὸ τὴν Καισαρεία
— 'στὴν μπόρσα φασαρία.—

Βιστᾶ λιθάνι καὶ κερί
καλλίτερα νὰ μᾶς θωρῇ,
χαρτί καὶ καλαμάρι
καὶ γαϊδουριῦ σαμάρι.

Κάτσε νὰ πιῇς, κάτσε νὰ φᾶς,
— καὶ σὺ τῆς πείνας θὰ ψοφᾶς—
κάτσε νὰ τραγουδήσης
νὰ μᾶς καλοκαρδίσης.

"Εμαθα μόνο γράμματα
κι' ἔχω γιὰ γούναις ράμματα,
τραγούδια ντίπ δὲν ξέρω,
μηδὲ τὸ ξύσου γέρο.

Καὶ σὰν εἰξέυρης γράμματα
μ' ἔμας ἀρχίνα κλάμματα . . .
τὴν καταντιὰ μας κύττα
καὶ 'πὲς τὴν ἄλφα βῆτα.

Γιὰ σένα, φάρα ζηλευτή,
— ποῦ νὰ σοῦ 'πῇ παππᾶς 'στ' αὐτί—
σὰν τί νὰ 'πῶ καὶ πάλι ; . . .
— καὶ διᾶκος 'στὸ κεφάλι.—

Καὶ τὸ ραβδί του ἴσχωσε,
τὰ χέρια ἔξεμανίκωσε,
κι' ἐχόρτασε στηλιάρη
κάθε Ρωμὸν σαλιάρη.

Β'.

Ἄη-Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ροῦσα Ροῦσα
χωρὶς τρελλὸ ξεφάντωμα, χωρὶς μεγάλια λούσα.
Βασίλη, πίσω γύρισε, μ' ἐμᾶς φτωχὸς θὰ γένῃς...
Βασίλη, πόθεν ἔρχεσαι; Βασίλη, ποῦ πηγαίνεις;...
Ἀπὸ τὴν μάννα μ' ἔρχομαι, ἴσθον Λόρδο σὰς πηγαίνω,
νὰ δῶ μ' αὐτὸ τὸ χάλι σὰς τί διὰ βόλο θὰ γένω.

Στηρίξου, Λόρδε, ἴσθ' ὁ ραβδί καὶ μὲ κουράγιο σήκω,
κι' οἱ δανεισταὶ σου σ' ἔφεραν ἴσθον πρῶτο πρῶτο λύκο...
σταμάτα τὸ παιχνίδι σου, ὅσο κι' ἂν πιάξῃς κρῖμα...
δὲν βγαίνεις κερδισμένος πιά καὶ σότος ἀλὰ πρίμα.
Δὲν ἔχει τύχη σὰν καὶ πρὶν ἡ Λόρδική σου ράτσα
κι' ὁ Ροῦ κι' ὁ Λόου πρόσεξε νὰ μὴ σὲ φέρουν φάτσα.

Χαμὸς σὲ τοῦτον τὸν καιρό...
τέρτσα κι' ἡ ντάμα ἡ καρό,
τέρτσα κι' ἡ ντάμα κοῦπα
καὶ καθεμία τσοῦπα.

Τέρτσος ἀκόμη κι' ὁ Βαλές,
τέρτσος κι' ὁ Ρήγας ὁ χαλές,
δὲν βρῖσκεῖς ἓνα πόντο
καὶ παίξεις εἰς τὸν βρόντο.

Ὅποταν ἄλλοι εἴπαιζες τὸν μπακαρᾶ μὲ φιάκα
ἐννιά κι' ὀκτὼ μᾶς ἔβγαζες, μὰ τώρα μόνο μπάκα.
Γρουσοῦζα κάθε τράπουλα, χαμένα τὰ χαρτιά σου,
μάτια κακὰ σοῦ βάσκαναν τὰ κέρδη καὶ τὰ πλούτη,
ἀπ' τὴν χασοῦρα τὴν πολλὴ κοκκίνισαν ταῦτιά σου
καὶ δὲν μ' ἔμπορῃς τούλαχιστον νὰ κάνῃς μπαλαμοῦτι.

Δὲν σοῦ μεινε στερλίνα
νὰ βάλῃς ἴσθ' ὁ ρολίνα,
δὲν σοῦ μεινε γαζέτα
νὰ βάλῃς ἴσθ' ὁ πασέτα.

Σὰν χαμένος τζογαδόρος σοβαρὸς ἴστα κάτω νεύεις
καὶ βιδάνιον ἀπ' ὅλους γιὰ κουπόνια ζητιανεύεις.
Πότε τέρτσος, πότε φάτσα, πότε δὲν πληρόνεσαι,
δίχως δάνειο ἴσθ' ὁ τσέπη πάντα ζημερόνεσαι.

Γ'.

Ἔρι πάλι... νέος χρόνος... ἡ δουλειά μας πάει ντρίτα,
κι' ὁ Πρώθυπουργὸς ζυμώνει τῆς Πρωτοχρονιᾶς τὴν πῆτα,

καὶ ζητεῖ ναπολεόνι μὲς ἴσθ' ὁ πῆτα του νὰ βάλῃ,
μὰ κανέναν δὲν τοῦ δίνει κι' ἀπ' ἐδῶ πηγαίνουν κι' ἄλλοι.

Δόστε μου ναπολεόνι, βρὲ παιδιὰ, παρκακλῶ
γιὰ νὰ βάλω μὲς ἴσθ' ὁ πῆτα γιὰ τὸν χρόνο τὸν καλὸ...
μῆτε ντόπια δὲν τοῦ δίνει, μῆτε ξένη Πριγκηπέσσα,
καὶ γλιστρᾷ ὁ σὶρ Μιλλόροδος καὶ πατεῖ ἴσθ' ὁ πῆτα μέσα.

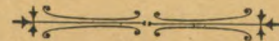
Δ'.

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ... τρικούβερτη παράτα...
πηγαίνουν ἴσθ' ὁ Μητρόπολι Βασιλικὰ φουσατά,
κι' ἐνῶ κυττάζω δίπλα μου τῶν φόρων τὸν εἰσπράκτορα
τὸ χειροφίλημ' ἀρχινᾷ, καὶ τρέχουν εἰς τ' Ἀνάκτορα
ὅσαις μὲ τὴν Βασίλισσα ψωμί κι' ἀλάτι τρῶνε,
θεράπαινοι κι' ἀκόλουθοι καὶ δέσποιναι ματρῶναι,
καὶ τῆς φιλοῦν τὸ χέρι τῆς κι' ἐκείνη καμαρόνει
καὶ τὰ σκουπίδια τῆς Αὐλῆς ἡ φοῦστα των σαρόνει.

Μὰ κι' ἄλλη μιὰ Βασίλισσα, ποῦ Φτώχεια ὀνομάζεται
κι' ὡς τῶν Ἑλλήνων Ἀνασσα πραγματικὴ θαυμάζεται,
μὲς σὲ καλύβα ξέσκεπη ἔχει σκαμνὶ γιὰ θρόνο
καὶ δέχεται φιλήμκτα γιὰ τὸν καινούριο χρόνο.
Κοντὰ τῆς διακονιάρηδες δορυφοροῦν ἀλήται
καὶ μία Ψωροκώστενα, ὅπου Ἑλλάς καλεῖται
κι' εἶναι κυρία τῆς τιμῆς αὐτῆς τῆς Βασιλίσσης,
φιλεῖ τὸ κάθε χέρι τῆς μὲ πέντε ὑποκλίσεις,
ἡ δ' Ἀνασσα μετὰ χαρᾶς τῆς ἀπαντᾷ θερμῆς
πῶς θὰ τὴν ἔχῃ πάντοτε κυρίαν τῆς τιμῆς.

Ρωμῶν Ἡμερολόγιον Ἀποκαλυπτικὸν περὶ τῆς καταστάσεως τῶν Οἰκονομικῶν.

Πρὸ ἡμερῶν ὀλίγων παντοῦ διαλαλεῖται
μ' εἰκόνας καὶ μὲ ὕλην καὶ σοβαρὰν κι' ἀστείαν,
κι' ἀντὶ λεπτῶν πενήντα πρὸς χάριν σὰς πωλεῖται
ἴσθ' ὁ σπῆτι μου, ἴσθ' ὁ δρόμους, καὶ ἴσθ' ὁ γνωστὴν
[Ἑστία ν.]

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Οἱ ράπται Ἀιδονόπουλοι—μεγάλον τῶνομά των—
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν μετώκησαν ἐσχάτως,
κι' ἦλθαν τὰ χειμωνιάτικα εἰς τὸ Κατάστημά των
καὶ πρῶτος πρῶτος ἐσπευσεν ὁ Φασουλῆς τρεχάτος.
Τὶ κάμαραις τῆς δοκιμῆς καὶ κάμαραις μεγάλαις
καὶ τί καθρέφταις ἀκριβοὶ σὲ φωτισμέναις σάλαις!...
ἐκεῖ ποικίλα καὶ πολλὰ ἐμπορευμάτων εἶδη,
ἐκεῖ καὶ κάθε φιλικὸ καὶ ζηλευτὸ στολίδι.
Μὰ νὰ καὶ φῶς ἡλεκτρικόν... τί ὡμορφιὰ περισσῆ!...
Ἀιδονοπούλους δύσα αὐτὰ ἔρῃς καὶ ἴστα Παρίσιχα.

Ὁ Ρωμῶν γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ἴσθ' ὁ σπῆτι μου ἀνέδη,
ἴσθ' ὁ Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνερεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Σύδη, — δὴ ὁ ἴσθ' ὁ λάδι τρεῖς ἴσθ' ὁ ξύδι,

μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου κοινοῦτος πολὺς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσια κι' ἑννενηντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνη τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία

Ἐννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἑνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ 'στῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὴν — δίχως νάζια κι' ἐντοσπὴν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ἑπτὰ φράγκα εἶναι μόνο.**

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δὶκα φράγκα καὶ 'στὸ χίρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Ἐπτὰ καὶ δέκα μηνὸς Ἀπρίλην,
ὁ Κόντες φθάνει, λυσσοῦν οἱ σκύλοι.

Ποῦντος τετρακόσια κι' εἴκοσι ὀκτώ,
δάνειο θὰ γίνη λένε τραντακτό.

**Ἐστὸν Βασιλεῖά μας ἀναφορά
τοῦ Φαουλῆ μας τοῦ φουκαρεῶ.**

Α'.

Κι' ἐγώ, Μεγαλειότατε, θὰ ξεστομίσω κἄτι
κι' ἀκούσετε παρακαλῶ κι' ἐμένα τὸν σακάτη.
Κι' ἐγώ, Μεγαλειότατε, μὲ σέβας ἀναφέρω
πῶς ἐφθασαν τὰ πράγματα εἰς τὸ μὴ περαιτέρω,
ἢ γιὰ νὰ 'πῶ ἀπλούστερα κι' ὅπως 'μιλεῖ τὰ σκέρι
ὥς μὲς 'στὸ ραχοκόκκαλο ἐμπῆκε τὸ μαχαῖρι.

Τόσον καιρὸ 'βαστούσαμε τὸν τακτικὸ χαβᾶ μας,
τόσον καιρὸ δὲν ἄνοιγαν καθόλου τὰ στραβά μας,
μᾶς ἄρεσε μὲ δανεικοὺς παραδὸς νὰ φουσιώνωμε
κι' ὅλοι χοροπηδούσαμε μὲ κάλους καὶ χιονίστρεις,
μὰ τώρα ποῦ τὴ νηστικὴ κοιλίτσα μας πλκκῶνωμε
ἀρχίσαμε ξεφωνητὰ σὰν τῆς μοιρολογίστρεις.

Τώρα τὴ μοῖρα τὴ στραβὴ μὲ μαῦρο δάκρυ κλαῖμε,
τώρα 'μπροστὰ 'στὸ θρόνο σου κυττειόμαστε καὶ λέμε:
«τὸν περισούσιο λαὸ μὲ μιὰ ματιά σου τήρη
κι' ἀπὸ τὰ νύχια σῶσε τον τοῦ καθενὸς Σωτήρα,
σῶσε λαὸ, ποῦ τοῦρριζαν φαρμάκι 'στὸν καφρέ του,
σῶσε λαὸ τρισένδοξο, ποῦ πέρνει τὸ λουφέ του.

«Σῶσε λαὸ κακόμοιρο, ποῦ πνίγεται 'στὰ χρέη,
ἔποῦ τὸν ἄφησαν γυμνὸ τσιφούτηδες Ἑβραῖοι.
σῶσε λαὸ παράλυτο, καμπούρη, κοκκαλιάρη,
ποῦ κάθε Σακκαράκας μας τὸν 'χόρτασε στηλιάρει,

σῶσε λαὸ, ποῦ σήμερα γιὰ τὸ ψωμί παλεύει,
σῶσε λαὸ ποῦ κλέβεται, σῶσε λαὸ ποῦ κλέβει.

«Σῶσε λαὸ, ποῦ σὰν ἰδῇ λεπίδι γυμνωμένον
τὸν κόβει κρύο κόψιμο, τὸν πάει τρία κι' ἓνα,
σῶσε λαὸ ρητορικὸ, μουρμούρη καὶ κλαψάρη,
ὅποῦ μὲ φόρους τοῦψησαν 'στὰ χεῖλη του τὸ ψάρι,
σῶσε λαὸ, ποῦ δὲν θαρρεῖ 'δικό του τὸν Ταμία σου,
σῶσε λαὸ, κι' εὐλόγησε καὶ τὴν κληρονομία σου.

Πότε Κορδόνι 'σήκωνε καὶ πότ' Ἑληῆς κλαδὶ
καὶ σωτηρία 'πρόσμενε καμμιὰ φορὰ νὰ 'δῇ
μὲ τόσους Πομπηίους του καὶ τόσους Ναπολέοντας,
καὶ μὲ Κορδόνια καὶ μ' Ἑληῆς 'πετοῦσε φτερωμένους,
μὰ τώρα σὰν τοὺς φοβεροὺς τοῦ Μοντενέγκρου λέοντας
μουγκρίζει μὲς 'στὰ σίδερα τῶν δανειστῶν δεμένος.

Τῆς πρώταις εὐτυχίαις του καὶ τὰ καλὰ θυμᾶται
καὶ τώρα δίχως ὄνειρο βαθεῖα βαθεῖα κοιμᾶται.
Γι' αὐτὸν κι' ἡ νύκτα, Βασιλεῖ, κι' ἡ πρώτη χραυγὴ
διαβαίνει δίχως ψεύτικα ὀνειράτα τοῦ νοῦ,
καὶ μέσα 'στὰ μεσάνυχτα κι' ὅταν ἡ πούλια 'βγῇ
σύ μόνος, σκούζει, Βασιλεῖ, Σωτήρας μου γενοῦ.

Μόνο τὸ νέο δάνειο τὸν σκιάζει 'στὸν εἰρό του,
βλέπει πῶς κάλπικο λεπτὸ δὲν τοῦ δανείζουν πιὰ

κι' από τὴν πείνα τὴν πολλή πῶς στρίβει τ'άντερό του
καὶ μὴτε κόκκαλο γι' αὐτὸν πουλοῦν 'στὰ χασαπιά.
Βλέπει πῶς ἔχει μιὰ δραχμὴ ἀκόμη κι' ἡ πατάτα
κι' ἀπὸ τὴ Λόντρη καρτερεῖ τοῦ Κόντε τὰ μαντάτα.

Καὶ κοιμισμένοι καὶ ξυπνὸς γιὰ δάνειο παρλάρει
καὶ μὲ τὸ τηλεσκόπιο τοὺς δανειστὰς κιαλάρει,
κι' ἡ κλασικαῖς δαφνούλαις του καὶ παραδοξασμέναις
ποδοπατοῦντ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ 'στῆς λάσπαις σκορπισμέναις,
κι' ἡ δόξα κάποτε περνᾷ καὶ κουτσουλᾷ τὴ μύτη του
κι' ἐκεῖνος μὲ τὴν κουτσουλιά γελᾷ καὶ πᾶει σπῆτι του.

Αὐτὸ τὸν ἔνδοξο λαὸ τὸν πιάνω ἀπ' τὸ χέρι
καὶ τὸν συστήνω 'στὴν χρυσή Μεγαλειότητά σας...
ἀκούσετε τί δίκαια παράπονα προφέρει,
κυττάξετέ τον μιὰ στιγμὴ πῶς στέκεται 'μπροστά σας.
Θεέ μου! τί μακάριες κι' εἰς ὅλα ζηλευτός!...
νὰ τὸν χαροῦμε, Βασιλεῖ, νὰ μᾶς χαρῇ κι' αὐτός.

B'.

Τίρι λίρι, τίρι λίρι!...
τί κακό! τί πανηγύρι!
Νὰ Μυλλόρδος καὶ Σωτήρας!...
νὰ πολῖται μὲ σατύρας!...
νὰ λαὸς ὁποῦ θυμιάζει
σὰν ἰδῇ Ναπολεόνι,
νὰ λαὸς ποῦ μᾶς τρομάζει
μὲ συγνῆ Κολοκοτρώνη.

Νὰ λαὸς ποῦ τὸν ξιπάζουν
σκοτεινὰ μηνύματα,
καὶ τὸν νοῦ του συναρπάζουν
τῆς στιγμῆς κουνήματα,
ποῦ γιὰ στάσεις κελαιδεῖ
κι' ἀγριεύει σὰν τὸν Ἄρη,
ἀλλὰ φεύγει σὰν ἰδῇ
κι' ἔναν μόνον καθβαλάρη.

Ἦχος σάλπιγγος ἤχεϊ...
ἐσηκώθη 'στὸ φτερό,
ἀλλὰ τρέμει μὴ βραχῇ
μὲ τῆς τρούμπας τὸ νερό.
Τί κουνήματα! τί φέστεις!...
τί κηρύγματα διαβάζω!
ἀλλὰ βλέπω πυροσβέστεις
καὶ 'στὰ τέσσερα τὸ βάζω.

Νὰ λαὸς ποῦ καμαρώνει
γιὰ πομπαῖς καὶ Παρθενῶνα,
νὰ λαὸς ποῦ μαχαιρόνει
μὰ φοβᾶται τὴν κορῶνα.
Νὰ λαὸς μὲ τόσο μέλλον
καὶ μὲ φόρτωμα λιθέλλων.
Νὰ λαὸς χρυσὸς τφόντι
μὲ Μυλλόρδο καὶ μὲ Κόντη.
Νὰ λαὸς γεμάτος οἶστρο,
ποῦ μονάχη θᾶναι Μοῦσα
γιὰ τὸν κάθε του Μινίστρο
τοῦ σὶρ Λό ἢ πανταχοῦσα.
Νὰ λαὸς μὲ ντοκουμέντα,
νὰ λαὸς μὲ φαλιμέντα.

Γ'.

Ἡ φτώχεια τὸν ἐζούρλανε κι' ἡ τόση δυστυχία
καὶ βλαστημᾷ τὸ Σύνταγμα καὶ θέλει Μοναρχία.
Τόσον καιρὸ τὸν 'σκληρώσαν μὲ τῆς ἐλευθερίας,
ἐπάγωσε μὲ Βουλευτῶν θερμαῖς φιλοπατρίαις,
εἶδε Σωτήρας φωτερὸς σὰν ἥλιους καὶ φεγγάρια,
καὶ τώρα θέλει τὰ σκυλιὰ νὰ βάλῃ 'στὴν ἀγγάρεια.

Ἐδοῦλε σὰν μέλισσα γιὰ τὴν ἐλευθερίᾳ
καὶ γιὰ τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ κηφηνάρια,
ἀξένοιαστος ἐπίστεψε 'στῶν λόγων τὴ γλυκάδα,
ἐχειροκρότησε τρελλὰ τὸν κάθε του Σγαρίλιο,
'στοῦ λαμπεροῦ Συντάγματος ἐψήθη τὴ 'λιανάδα
κι' ὅλο τ'ἀπόσκια περπατεῖ νὰ μὴν κατ' ἑστὸν ἥλιο.

Κάτω λοιπὸν τὸ Σύνταγμα, ἐμπρός 'στὸ θρόνο σκούζει,
καὶ τοὺς χρυσοὺς Σωτήρας του πατόκορφα τοὺς λούζει.
Δὲν θέλει ν'ᾶν' ἐλεύθερος μὲ τόσους Βασιλεῖς,
γυρεῖ ν' ἄλυσσοδεθῇ, ἀλλ' ἓνα μόνον νᾶχη,
δούλος καὶ σκλάβος ταπεινὸς νὰ στέκῃ τῆς Αὐλῆς
κι' ὁ βούρδουλας τοῦ Παλατιοῦ νὰ τοῦ μετᾷ τὴ ράχη.

Μὰ σύ, Μεγαλειότατε, γι' αὐτὰ μὴ συγκινηῖται...
μὴπως Μονάρχης τάχατε πανίσχυρος δὲν εἶσαι;
μὴ θὰ φουντώσῃ μὲ καρπούς τοῦ Θρόνου κάθε κλάδος
ἂν ἐπισήμως κηρυχθῇς Μονάρχης τῆς Ἑλλάδος;
μὴπως ἐκεῖνο ποῦ παθεῖς ἀμέσως δὲν τὸ κάνεις
χωρὶς νὰ βγάζῃ τσιμουδιὰ κανέναν στραβοκάνης;

Θέλεις νὰ πᾶς 'στὸ Αἶξ-λέ-μπέν;... κανεὶς δὲν λείει στέκα...
θέλεις νὰ πιάσῃς Ἀλεποῦ;... πιάσε σου λέμε δέκα...
θέλεις εἰς ὅλ' ἀνεύθυνος γιὰ πάντα νὰ περνᾷς;
κανέναν δὲν ἐπιθυμῇ νὰ σὲ κακοκαρδίξῃ...
θέλεις σὰν ρέκτης Βασιλεὺς καὶ σὺ νὰ κυβερνᾷς;
ὁ δρόμος εἶν' ἐλεύθερος... κανεὶς δὲν σ' ἐμποδίζει.

Μὴ τὰ παπούτσι τάχατε δὲν ἔδωσες 'στὸ χέρι
τοῦ Βουλανζέ τῆς Καρχαλούς μ' ἐλπίδα νὰ μᾶς σώσῃς;
κι' αὐτὰ τὰ παληοπάπουτσα ἡμέρα μεσημέρι
καὶ 'στοῦ Μυλλόρδου δὲν 'μπορεῖς τὰ χέρια νὰ τὰ δώσῃς;
μὴ δὲν 'μπορῇς μὲ τῆς κλωτσιαῖς νὰ διώξῃς τὴ Βουλὴ
καὶ νὰ καλέσῃς Σύμβουλο κι' ἐμὲ τὸν Φασουλῇ;

Εἰς ὅ,τι θέλεις, Βασιλεῖ, κι' ἐγὼ θὰ 'πῶ πολλάτη...
καθένας ὑποτάσσεται 'στὸ κέφι σου σὰν σκλάβος...
ἐμεῖς κι' ἐκεῖνο κτίζομε τοῦ γυιοῦ σου τὸ Παλατι,
ποῦ κατὰ λάθος 'ἔχασε ὁ τέκτων ἐργολάβος
καὶ γιὰ τοὺς μέλλοντας χοροὺς νὰ κτίσῃ μία σάλα,
καὶ τώρα θὰ πληρώσωμε γι' αὐτὸ τὸ λάθος κι' ἄλλα.

Μὰ δὲν πειράζει, Βασιλεῖ... καθόλου μὴ λυπᾶσαι...
καὶ σήμερα καὶ πάντοτε ἀπ' ὅλους ἀγαπᾶσαι.
Γιὰ τέτοια πράγματα μικρὰ κανέναν δὲν ἰδρώνει,
κι' ἂν ἀπ' τὴ φτώχει 'χάσαμε ταῦτά μὲ τὸ καλάθι,
μὰ γιὰ τὴ σάλα τοῦ χοροῦ τὸ Κεντρικὸ πληρώνει
κι' εἴθε νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ γίνουν κι' ἄλλα λάθη.

Ἄν Μοναρχίαις σήμερα μεγάλαις ὀνειρεύεται
ὁ περιούσιος λαὸς καὶ κάθε Φασουλῆς του,

Φασουλῆς ὁ πατριώτης
ὡς γενναῖος συνωμότης.

μὴν τὸν ἀκούσης, Βασιλεῖα, κι' ἄς πάη νὰ κουρεύεται...
λαγὸς τῇ φτέρῃ ἐτριβε κακὸ τῆς κεφαλῆς του.
Κι' ἂν τοὺς δεσμοὺς τοῦ φοβεροῦ Συντάγματός του σπάσης
πάλι θὰ μείνῃ κύριος ξηροκαμπίας πάσης.

Τὸ δάνειο πρὸς τὸ παρὸν τῇ βίδα του σαλεύει,
κυττάζει πῶς 'μουφλούζεψαν τῆς δόξας τὰ λημέρια,
πῶς σὰν καὶ πρῶτα τοῦ λοιποῦ δὲν θῆχῃ πιά νὰ κλέβῃ
καὶ πῶς σφαλοῦν τὸ Κεντρικὸ μὲ μαῦρα βουλοκέρια.
Γιὰ τοῦτο πολιτεύματα φαντάζεται καινούρια,
μὰ θὰ συνέλθῃ 'γρήγορα καὶ θὰ περάσ' ἡ φούρια.

'Εσύ, Μεγαλειότατε, καθὼς μοῦ λένε κι' ἄλλοι,
ἔχεις καὶ πνεῦμα μπόλικο καὶ δυνατὸ κεφάλι,
καὶ κοροϊδεύεις μιὰ χαρὰ τοῦ Θρόνου τὰ τσιμπούρια
κι' εἶσαι γλυκὸς χωρατατζῆς καὶ λὲς καὶ καλαμπούρια,
καὶ πάνσοφα Συντάγματα καὶ Μοναρχίαις κι' ὅλα
τὰ μαγειρεύεις εὐκολὰ 'στὴν ἴδια κατσαρόλα.

Καὶ δημοκράτης φαίνεσαι καὶ πᾶς πεζὸς 'στοὺς δρόμους,
χαϊδεύεις καὶ τοῦ ντιστεγχε καὶ τοῦ τσολῆ τούς ὤμους,
ἔχεις καὶ σκῶμμα χάριεν σπουδαίας εἰρωνείας
καὶ μὲ τὴν ἐξυπνάδα σου μᾶς πέρνεις τὸν ἀέρα...
ἐσμιξε μ' ἄλλας 'Αττικὸν τάλατι τῆς Δανίας
καὶ τὸ Παλάτι ἐγίνε ἡ μόνη ἀλατιέρα.

'Εσύ, Μεγαλειότατε, παρ' ὅλων ἐκτιμᾶσαι,
ἀπλόνεις τὴν πορφύρα σου κι' ἀπάνω της κοιμᾶσαι,
ἐσύ, Μεγαλειότατε, μᾶς ἔχεις 'στὴν καρδιά σου,
κι' ἀποκατέστησες καλὰ τάγαπητὰ παιδιὰ σου,

καὶ παίζουν ρόλο 'στοὺς χοροὺς τῆς πρώτης κοινωνίας
κι' εἰς ὅλους νέοι φαίνονται καλῆς εἰκογενείας.

Μὰ πῶς τὰ λὲς τὰ λόγια σου, Μεγαλειότατέ μου...
εἶδα 'στὸν κόσμον Βασιλεῖς μὲ μοῦτρα ξιππασμένα,
ὅμως σκηπτοῦχο σὰν καὶ σὲ δὲν ἔτυχα ποτέ μου
ὅλα τὰ πολιτεύματα νὰ τὰ θαρρῇ σὰν ἓνα,
εἰς τὸ Τατόι 'ξένοιστος τῆς κόταις του νὰ τρέφῃ,
'στῆς Ναυαρχίδες νὰ γλεντᾷ καὶ νᾶχῃ πάντα κέφι.

Μέσα 'στὴν ἔκθεσι τοῦ Λὸ γιὰ ρίξε μιὰ ματιὰ
καὶ κύτταξε τοῦ κράτους σου τὴ νέα καταντιὰ.
Γιὰ κύττα πῶς ἡ πίστις μας ἀδίκως μασκαρεύεται
καὶ μ' ὅλ' αὐτὰ ὁ Λόρδος μας ἀκόμη κοκορεύεται,
κι' ἀπὸ τὴν 'περηφάνεια του καὶ τὸ πολὺ καμάρι
κι' ἂν χάμω πέσ' ἡ μύτη του δὲν σκύβει νὰ τὴν πάρῃ.

"Ἐνα πρὸς ἓνα διάβασε τὰ μέτρητά της φύλλα,
γιὰ 'δὲς καὶ τὴν 'Αγγλία μας τί μᾶς σκαρόν' ἡ σκύλα.
Κι' ἂν σήμερα τριγύρω σου γογγύζῃ καὶ στενάζῃ
αὐτὸς ὁ τόπος τῶν Ρωμηῶν κι' ὁ Φραγκομαχαλάς,
κι' ἂν γιὰ τὴν ἔκθεσι τοῦ Λὸ ἀμὰν ἀμὰν φωνάζῃ
τὴν ἀνοικτὴ σου τὴν καρδιά δὲν πρέπει νὰ χαλᾷς.

'Εσύ δὲν φαῖς σὲ τίποτα καὶ δὲν φοβᾷς' εὐθύνας
ἂν διεθνὴς ἐπιτροπὴ μᾶς ἔλθῃ 'στάς 'Αθήνας.
Τὸν μύλο τοῦ Συντάγματος δὲν ἔπαυες ν' ἀλήθης
κι' ὅταν ἀμούστακο παιδί μᾶς ἤλθῃς ἐδῶ πέρα
μηδὲ μᾶς ἐβεβαίωσες μηδὲ μᾶς ὑπεσχέθης
πῶς δὲν θὰ γίνῃ κι' ἡ 'Ελλάς ποτέ της κανονιέρα.

Κι' ἂν ἐν' ἀστέρι μιὰ φορά σὰν τῶν Περσῶν τοὺς μάγους
ώδηγησε καὶ 'στοὺς Ρωμηοὺς ἀνθρώπους σαρκοφάγους
κι' ἐρούρηξαν τὸ αἷμα μᾶς σὰν πεινασμένους σκνίπαις,
μήπως ἐσύ τοὺς ἔφερες, μήπως ἐσύ τοὺς εἶπες :
«ἐλάτε νὰ βυζάζετε τὸ κράτος, αἰμοβόροι ;...»
αὐτοὶ μᾶς ἦλθον μόνον τῶν χωρὶς κανένα ζόρι.

Ἐσύ σὰν ἄρχων τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ μαχίμου στόλου
γιὰ τούτη τὴν κακομοιριά δὲν ἔφταιξες καθόλου,
κι' ὅποιος ζητείπωτος Ρωμηὸς κακὸ γιὰ σένα γράψη
ἀστροπελέκι καὶ φωτιά θὰ πέση νὰ τὸν κάψῃ.
Κακὴ καρδιά 'στ' ἀνάθεμα, γιὰτί κι' ἂν χολοσκάνης
θαρρῶ μὲ τὴ σκασιλα σου πῶς τίποτα δὲν κάνεις.

Κι' ἂν 'στὰ καλὰ καθούμενα ντυθῆς φουστανελάς
νομίζεις ὅτι σώζεται ἡ προσφιλὴς Ἑλλάς ;
κι' ἂν ἔβγῃς γιὰ τὴν Ἀλεποῦ μὲ φέσι καὶ τουζλούκια
θαρρεῖς παράδες πῶς θὰ 'μποῦν μὲς 'στ' ἄδειν μᾶς σεντούκια ;
κι' ἂν ἡ σεπτὴ Βασίλισσα τὰ Βλάχικα φορέσῃ
μήπως μ' αὐτὸ τῶν δανειστῶν ὁ τόκος θὰ ξεπέσῃ ;

Κι' ἂν βάλῃς κράνος, τρικαντὸ καὶ περικεφαλαίαν
καὶ σὲ βαπτίσουν ἔξαφνα Μονάρχῃ Βασιλέα,
κάνεις γιὰ τοῦτο μέσα του λαχτάρα δὲν θὰ νοιώθῃ,
οὔτε χλωρὰ δαφνόκλαρα 'στὰ πόδια σου θὰ στρώσωμε,
καὶ τότε πῶς θὰ πληρωθοῦν οἱ τῶν αἰώνων πόθοι
ὅταν κι' ἐμᾶς 'στοὺς δανειστάς πεντάρη δὲν πληρώσωμε.

Γ'.

Τῆς Βαβυλῶνος ποταμέ, ποῦ εἶσαι νὰ καθίσω
ἐκεῖ κοντὰ 'στὴν ὄχθη σου μὲ τὸν Ἱερεμίαν,
κι' ἄφρονος καὶ περίλυπος μὲ πόνο νὰ θρηνήσω
αὐτὴ τὴ Βούτα τῶν Ρωμηῶν, αὐτὴ τὴν ἐρημία ;

Τῆς Βαβυλῶνος ποταμέ, ποῦ εἶσαι νὰ ξαπλώσω
ἐκεῖ κοντὰ 'στὴν ὄχθη σου καὶ μὲ τὸν Ἀββακούμ,
μὲ δάκρυα τὰ γάργαρα νερά σου νὰ θολώσω
τὸ δάνειο προσμένωντας ὡσὰν ραχάτ-λουκούμ ;

Πόσαις φοραῖς ἠθέλησα κυττάζοντας τριγύρω
μὲ τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεποῦς ἀλύπητα νὰ δείρω
ἐκείνους ποὺ μᾶς ἔμαθαν νὰ παίζωμε 'στὰ φόντα
κι' εἰς ὅλους μᾶς ἐχάρισαν Τραπεζίτων προσόντα !

Πόσαις φοραῖς τὸ Σύνταγμα δὲν τῶδα σφουγγαρόπανο
νὰ τὸ βαροῦν οἱ προὔχοντες σὰν πλύστρις μὲ τὸν κόπνο !...
πόσαις φοραῖς δὲν ἔψαξα σὲ βρώμας καὶ σκουπίδια
γιὰ νὰ βρῶ σκούφους ἀνταρτῶν, σουγιάδες καὶ λεπίδια !

Πόσαις φοραῖς μᾶς ἔσκιζαν τρελλαῖς ἀναμπουμπούλαις !...
πόσαις φοραῖς γιὰ 'λευθεριὰς δὲν μούλθαν ἀναγούλαις,
ποῦ 'νόμιζα πῶς ἔτρωγα μπριζόλ' ἀπ' τὸ κορμί μου
καὶ μὲς 'στὸ ρετσινόλαδο πῶς βρέχω τὸ ψωμί μου !

Πόσαις φοραῖς σὰν μπούρμπουλας δὲν 'κύλισε 'στὴ βρώμα !...
πόσαις φοραῖς δὲν 'δάγκωσε τὸν σῆνεο μᾶς σὰν κόρυζα !...
πόσαις φοραῖς δὲν τῶβαλα γιὰ βάλσαμο 'στὸ στόμα
καὶ μούκαψε τὴ γλώσσα μου σὰν νάταν πιπερόριζα !

Πόσαις φοραῖς τὸ Σύνταγμα βυστώντας 'στὸ πλευρό μου
ἐκαμα τὴν ἀνάγκη μου καταμεσῆς τοῦ δρόμου,
κι' ἀφέντηδες ἀντίκρουσα γονατιστοὺς 'στοὺς δούλους
κι' ὅλα τὰ γνήσια παιδιὰ νὰ σκύβουν εἰς τοὺς μούλους !

Πόσαις φοραῖς δὲν ἔκλεψα τοὺς γείτονες κι' ἐπῆγα
εἰς τὸν 'δικό μου Βουλευτὴ, τὸν μόνο μου κολλήγα,
κι' ὁ Βουλευτὴς δὲν μ' ἄφησε 'στὴ φυλακὴ νὰ ρέψω
γιὰτί τὸν ἐβεβίωσα πῶς θὰ τοὺς ξανακλέψω !

Πόσαις φοραῖς ἠθέλησα μὲ χασαπιῶν μαχαίριαν
ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ζωῆς πολλοὺς νὰ ξελαφρώσω,
κι' ὁ Βουλευτὴς μου μ' ἔσωσε ἀπὸ δημίων χέριαν
σὰν τοῦδωσα τὸν λόγο μου νὰ ξαναμαχαίρώσω !

Πόσαις φοραῖς σὰν ἐκλογεὺς δὲν ἄλειψα μὲ νέφτι
καὶ Βουλευτὰς Ἐπαρχιῶν καὶ πάσης πρωτεύουσας,
κι' ἐκήρυξα τοῦ Κότταρη τὸ κλιέφτω, κλιέφταις, κλιέφτει.
ὡς ρῆμα τῆς δημοτικῆς καὶ τῆς καθαρευούσης !

Πόσαις φοραῖς σὰν ἔτρωγα ψωμί ξερὸ καὶ σκέτο
δὲν ἐσκεπτόμουν τὰ φαγιά τοῦ καθ' Ἐκλαμπροτάτου,
καὶ Παυσανίαν ἐπαιζὰ σκαμπύλι καὶ πικέτο
ἐπὶ τῶν νώτων Βουλευτοῦ θρεμμένου καὶ χορτάτου !

Πόσαις φοραῖς 'φασκέλωσα κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ τρόπο,
μὰ τόσαις μούντζαις 'σκέπαζαν τὰ μούτρα καθενός,
ὅπου σ' αὐτὰ δὲν εὑρίσκαν τὰ φάσκελά μου τόπο
κι' ἄπρακτα 'ξανγκύριζαν σ' ἐμένα ταπεινῶς !

Τῆς Βαβυλῶνος ποταμέ, ποῦ εἶσαι νὰ καθίσω
ἐκεῖ κοντὰ 'στὴν ὄχθη σου καὶ μὲ τὸν Ἀνανίαν,
κι' ἄφρονος καὶ περίλυπος μὲ πόνο νὰ θρηνήσω
αὐτὴ τὴ χάβρα τῶν Ρωμηῶν καὶ τὴ Βαβυλωνία ;

Κι' ἐγὼ τὸν Βασιλέα μου λυποῦμαι νὰ λυπῶ,
μὰ 'στ' ἄλλο φύλλο τοῦ Ρωμηοῦ τὰ ρέστα θὰ σᾶς 'πῶ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Κυριακὴ ἑξημέρωσε... σαχλο-Ρωμὴ κουνήσου...
ἰδοὺ ὁ σιδηρόδρομος ὁ τῆς Πελοποννήσου
γιὰ τῆς Κορίνθου τὸν Ἰσθμὸν ἀρχίζει ἐκδρομάς
καὶ προσκαλεῖ ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκοὺς κι' ἐμᾶς.
Φασκέλωσε τὰ δάνεια καὶ τὴν πολιτικὴν
κι' ἀνάσαινε τοῦλάχιστον κατὰ Κυριακὴν.

Οἱ ράπτει Ἀἰδονόπουλοι—μεγάλον τῶνομά των—
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν μετῴκησαν ἐσχάτως,
κι' ἦλθον κοστούμια θερινὰ εἰς τὸ Κατάστημά των
καὶ πρῶτος πρῶτος ἔσπευσε ὁ Φασουλῆς τρεχάτος.
Τὶ κάμαραις τῆς δοκιμῆς καὶ κάμαραις μεγάλαις
καὶ τί καθρέφταις ἀκριβοὶ σὲ φωτισμέναις σάλαις !...
ἐκεῖ καὶ νέων γραβιτῶν πολλὰ τῆς ὥρας εἶδη,
ἐκεῖ καὶ κάθε ψιλικὸ καὶ ζηλευτὸ στολίδι.
Μὰ νὰ καὶ φῶς ἡλεκτρικόν... τί ὡμορφιά περίσσια !...
Ἀἰδονοπούλους δύσκολα θὰ 'βρῇς καὶ 'στὰ Παρίσια !

ΕΦ

Ἐννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

ΕΙΚΝ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφερούσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομα.
καὶ 'στῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάζια κι' ἐντροπὴν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιά τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δύνα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Εἰκοσιέξη τοῦ Δεκεμβρίου,
σχολὴ κι' ἀργία Βουλευτηρίου.

Τετρακόσα δεκατρία,
ὄλ' ἀνάλατα καὶ κρύα.

Σύγχρονον δράμ' ἀληθινὸν μὲ περιπέτειαν σκηνῶν.

Α'.

(Εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ γνωστοῦ κυρίου Θεολόγου
εἰσέρχεται κι' ἡ Φασουλῇ, τὸ εὐγενὲς στοιχεῖον,
σπουδαῖοι δ' ἀνταλλάσσονται διὰ τὴν κρίσιν λόγοι
κι' ἂν τῆς Τραπέζης τὸν ῥωτᾷ ἐβγήκε τὸ λαχεῖον,
γιατὶ κι' ἐκεῖν' ἡ δυστυχὴς εἰς τῆς καλαῖς τῆς ὥραις
δὲν ξέρω πῶς ἀγόρασε ὁρὸ τρεῖς λαχειοφόρους,
μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς 'μπορεῖ 'στὸν λῶτο νὰ κερδίσῃ
καὶ τῆς πενίας τοὺς φραγμοὺς νὰ τοὺς ὑπερπηδῇ.
Μανθάνει δὲ μετὰ χαρᾶς πῶς τὸ Λαχεῖον 'βγήκε
κι' ὁμίσως τὸ κεφάλι τῆς σὲ συλλογαῖς ἐμπήκε,
τοιαῦτα δὲ εἰς πρόθυμον ὑπαλλήλον ἐντέλλεται...)

Ἡ Φ. Μοῦ γράφετε, παρακαλῶ, σ' ἓνα χαρτί, ἂν θέλετε,
τοὺς κερδισμένους ἀριθμοὺς γιὰ νὰ τοὺς παραβάλω ;..
Ἦπ. Εὐχομαι νὰ κερδίσετε τὸν πρῶτο δίχως ἄλλο.

(Μακάρι λέγ' ἡ Φασουλῇ καὶ εἰς τῶν ὑπαλλήλων
τοὺς κερδισμένους ἀριθμοὺς τῆς ἔγραψε μὲ ζῆλον).

Β'.

(Ἡ Φασουλῇ ἐξέρχεται καὶ 'στὴν στροφὴν τὴν πρώτην,
πρὶν τοῦ Αἰόλου τὴν δὸδν καμκαρωτῇ νὰ στρίψῃ,
βλέπει 'δικό της ἄνθρωπον, τοῦπίκλιν Παναγιώτην,
καὶ τὸ χαρτί τῶν ἀριθμῶν τοῦ δίνει νὰ τῆς κρύψῃ,
γιατὶ κι' αὐτὴ σὰν δέσποινα καὶ μισοκακομοίρα
ἐπήγαινε 'στὰ μαγαζιά νὰ φέρῃ μία γύρα

κι' ἦτο μεγάλος κίνδυνος 'στὴ φοῦρια μὴν ξεχάσῃ
κι' ἐκείνην τὴν πολυτίμον σημείωσιν τῆς χάσῃ
Ἐν τούτοις ὅμως ἐξηγεῖ τοῦ Παναγῆ τοῦ Χίου
πῶς 'στὸ χαρτί τὰ νούμερα ὑπάρχουν τοῦ λαχείου,
καὶ κράζουσα πῶς ἡ Ἑλλάς προδύριστα νὰ ζήσῃ
τοῦ ἔδωκε καὶ μιὰ δραχμὴ λακέρδα νὰ ψουνίσῃ).

Γ'.

(Αὐτὰ λοιπὸν συνέβησαν μετὰ τοῦ Παναγιώτη..
κι' ἐκεῖνος ὡς οἰκίος τῆς καλῶς γνωρίζων ὅτι
κι' ἡ σύννευος τοῦ Φασουλῇ, ποῦ βγάζει ζύγκι μυίγας,
λαχειοφόρους μετοχὰς ἠγόρασεν ὀλίγας,
ἐνόμισε ὁ φουκαρᾶς μὲ δίκην τοῦ μεγάλου
τῶν μετοχῶν τῆς ἀριθμοὶ πῶς ἦσαν δίχως ἄλλο,
καὶ πρὶν ἀκόμη μιᾶς δραχμῆς λακέρδα ν' ἀγοράσῃ
ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν Τραπέζαν ἐσκέφθη νὰ περάσῃ,
κι' εἶδε χαρτί μὲ νούμερα 'στὸν τοῖχο κολλημένο
καὶ κόσμο 'στὴν ἐξώπορτα τῆς Ἑθνικῆς σπρωγμένο.)

Παν. Ὡ σεῖς δυν... τοῦρανοῦ !.. ὦ Κύριε τοῦ κόσμου !..
βλέπουν καλὰ τὰ ματι... ἢ 'θάμπωσε τὸ φῶς μου ;
Νά !... διακρίνω καθαρά τὸν ἀριθμὸ τὸν πρῶτο..
ἡ μετοχὴ τῆς Φασουλῇ ἐκέρδισε τὸν λῶτο.
Γιὰ 'πίστε μου, παρακαλῶ, Χριστιανοὶ ἂν εἴσθε
κι' ἂν τὴν ζωὴν τὴν μέλλουσιν πραγματικῶς φοβεῖσθε,

μερικοί
βρακί.
πιστεύης
και χλεύης.
ώρα
ώρα
της χέρια
αμπέρια.

θα κρεπάρω !...
χρυσά θα πάρω,
πέφτει βουλιμία
της τριάντα μία.
του της φτώχειας μου ο θρήνος,
κι' ο μάρσιπος εκείνος,
στο παίξιμο των φόντων,
ερητά επήγαν εις τόν βρόντον.

... και ο Γκιούλ ο σκ...
έννόησε πώς κάτι τι ευχάριστο
κι' έρχισε τὰ γαυγίσματα με τὰ σωστά του ολα
κι' ή γάτα 'πηρε τὸ ψητὸ ἀπὸ τὴν κατσαρόλα.

Ε'.

Μονάχος 'στό Γραφείον του ὁ Φασουλῆς ρεμβάζει
καὶ τῆς Βουλῆς τὰ πρακτικὰ περίφροντις διαβάζει,
πλὴν μόλις ἐτελείωσε μετ' ὅσπιν ἀπορίαν
τοῦ Καλλιγᾶ τῆς Ἑθνικῆς τὴν διαμαρτυρίαν
περὶ τοῦ πῶς ἡ Τράπεζα παντάπασιν δὲν θέλει
μόνον εἰς νόμισμα χρυσῶν νὰ δίδωνται τὰ τέλη,
ἤκουσε τόσον χαλασμόν κι' ἐβγήκε γιὰ νὰ μάθῃ,
κι' ἔμαθε κεραυνόπληκτος τ' ἀνέλπιστα συμβάντα,
καὶ ἀταξί λοκομοτρὶς ἐκόντεψε νὰ πάθῃ
καὶ τοῦθαλε ροδόσταμο 'στὴν μύτ' ἡ κουβερνάντα.

Φ. Βρὲ Παναγιώτη ἀδελφέ, μὴ σουστρίψῃς ἡ βίδα ;
Π. Τί λές, καλέ ;... τὸν ἀριθμὸ φῶς φανερὰ τὸν εἶδα.
Φ. Λυπήσου με, βρὲ ἀδελφέ, κι' ἐν οὐ παικτοῖς μὴ παίξῃς ...
σ' ἐμὲ ὁ λῶτος ἔπεσε τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς ;
Μὲ βεβαιόνης ἀληθῶς πῶς εἶμαι κερδισμένος,
ἡ τοῦ Ἀννίνου θὰ γενῶ σωστός Παραδαρμένος,
ὅπου κερδῶν φανταστικῶν τὸν ἔτρωγαν οὐδυναί ;
Π. Ἄν ἀριθμὸς τῆς μετοχῆς τῆς γυναικός σου εἶναι
αὐτὸ ἐδῶ τὸ νούμερο, γιὰ φτώχειας πιά μὴ ψάλλῃς
κι' ἕναν ντορβά ἐτοίμασε τὰ κέρδη σου νὰ βάλῃς.
Φ. Τί ἄλλο θᾶναι παρ' αὐτό ;
Π. Λοιπὸν ἡ φτώχεια ἔξω.
Φ. Εἰς ἕνα τέτοιο ἔξοφνικὸ ἀδυνατῶ ν' ἀνθῆξω.

Ὁ Φασουλῆς παραμιλεῖ καὶ τᾶχει σὰν χαμένα
καὶ 'στό κομὸ τῆς Φασουλῆς πηγαίνει γιὰ νὰ ψάξῃ,
μὰ ἔρρισκε τὸ κομὸ κλειστὸ καὶ τὰ κλειδιὰ παρμένα
κι' ἀπὸ τὴν φούρκα τὴν πολλὴ τοῦ ἦλθε νὰ λυσσάξῃ,
καὶ μόνος 'στό Γραφεῖον του μετ' ἀλλοῦσαν καρδίαν
μονολογεῖ καὶ σκέπτεται τοιαῦτα κατ' ἰδίαν.

Φ. Ὅριστε... πλοῦσις κι' ἐγώ... ἐγέλασε ἡ τύχη
καὶ πάνε 'στὸν ἀγύριστο ἀμέτρων στίχων στίχοι.
Κι' εἶδα προχθὲς 'στὸν ὕπνο μου γιὰ τὴν καλὴ μου μοῖρα
ὅτι τὸν Μεγαλόσταυρο μετὰ πομπῆς ἐπῆρα,

... πῶ ! τί ἔχει νὰ γενῇ !... βροῦτε νὰ περάσω
καὶ τοὺς μεγάλους καὶ μικροὺς χρυσάφι νὰ κερᾶσω.
Ποῖός ἔρχεται ;... ὁ Βασιλεὺς... Μεγαλειότητέ μου,
τέτοιο μεγάλο ξαφνικὸ δὲν τὸλπιζα ποτέ μου...
ἐκ τῆς χαρᾶς παραλαλῶ, δὲν ἔξρω νὰ 'μιλήσω...
ἐν τούτοις πλησιάσατε γιὰ νὰ σᾶς ἐξοφλήσω
ὅσα ἐδαπανήσατε ὡς τώρα καὶ γιὰ μένα...
δὲν θέλω ὑποχρέωσιν νὰ ἔχω πρὸς κανένα.

Ὁ Βασιλεὺς ἀναχωρεῖ παράποτε γλυκὺς...
μὰ νὰ ! κι' ὁ Σγούτας ἔρχεται τῆς Οἰκοδομικῆς...
δὲν λησμονῶ τὰ χρῆματά μου καὶ τὰ καθήκοντά μου,
οὐδέποτε τὴν φήμην μου δὲν θὰ τὴν κηλιδῶσω,
καὶ τώρα πλησιάσατε παρακαλῶ κοντὰ μου
τὸ χρέος τοῦ Φαληρικοῦ μελαθροῦ νὰ σᾶς ὠσω...

Πενίας λησμονῶ καιροὺς καὶ χρόνους ἐπαράτους...
τί βλέπω ;... κι' ὁ περίδοξος Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους...
ἰδοὺ τον... μετ' ἀπαλαλῇ πρὸς ὁδὸν μου αἰοῖδιον
νὰ λάβω μέρος ἐνεργὸν εἰς τὸ τοκομερίδιον.
Εἶνε σπαρταξικάρδιος ἡ τωρινὴ σας θέσις
καὶ βλέπω πῶς χρειάζεσθε ἀπὸ χρυσὸν ἐνέσεις,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ σᾶς βεβαιῶ πῶς θὰ σᾶς βοηθήσω
κι' οὐδ' ἀπαθῆς κι' οὐδέτερος 'στὴν κρίσιν θὰ καθίσω.
Κανόνι δὲν θὰ ρίξωμε... πᾶ ! πᾶ ! Θεὸς φυλάξῃ !...
ἀφοῦ κι' ἐγὼ ἐπλούτισα ἡ τύχη μας θ' ἀλλάξῃ.
Σιμόνει πλέον ὁ καιρὸς σωστοῦ Ἰσοζυγίου,
δὲν θὰ χρεωκοπήσωμεν κι' ἐμεῖς τὰ μεγαθήρια,
ἀφοῦ κι' ὁ Μιχαλόπουλος προσφέρει τοῦ Αἰγίου
μιας θεῖας του μακαρίτισσας τὰ δισεκατομμύρια.

Θάπρος ... κανεῖς ἐκ τοῦ λιμεῦ κι' ἐδῶ δὲν θὰ ψοφᾷ...
σᾶς βεβαιῶ πῶς τοῦ λοιποῦ ψωμί θὰ τρώμε χάσιμο...
ἐλᾶτε νὰ ἔξαπλώσετε σὲ μαλακὸ σφῶρα
καὶ ποῦρο νὰ φομαῖρετε καὶ ναργιλὲ γιγθαῖο.
Ἐλᾶτε νὰ μεθύσωμε κι' οἱ δῆό μας μετ' ἡσῖς
νὰ δώμε μέλλον ραχατιοῦ καὶ τεμπελιάς χρυσῆς,
καὶ δανειστάς ποῦ νὰ σκορποῦν παρὰ μετ' ὅ τσουβάλι
καὶ τότε νὰ μουντζώσωμε τὸν Λόου τὸ βουβάλι.

Ἄκουε ὁ πρῶτος ἀριθμὸς ;... μοῦ ἔρχεται σὰν τρέλλα...
φτώχεια μαγκοῦφα κι' ἄτιμη, σ' ἀφίνω μιὰ γιὰ πάντα...
χρυσὴ γιὰ τὴν γαϊδάρη μου θὰ παραγγείλω σέλα
καὶ γιὰ τὸν σκύλο μου τὸν Γκιουλ θὰ πάρω κουβερνάντα.
Ἄκουε ὁ πρῶτος ἀριθμὸς; .. βρέ τύχη ποῦ τὴν εἶχα !..
πολλῶν θὰ κάψω τὴν καρδιά, πολλῶν θὰ κόψω βῆχα.
Μηδὲ μεγάλην καὶ μικρὰν δὲν θὰ φεισθῶ θυσιάν,
ποτέ δὲν θὰ μὲ βλέπετε εἰς τὰς ὁδοὺς πεζόν,
εἰς ὅλα τὰ κορίτσια μου θὰ μάθω ἱππασίαν
κι' ἡ μαρκησία Φασουλῇ θὰ γίνῃ Ἀμαζών.
Τώρα θὰ κάμῃ καὶ ζοῦρ φίξ, τώρα κι' αὐτὴ θὰ δέχεται,
κι' οἱ κόντε-ρεπανάκηδες 'στὸ σπῆτι μου θὰ τρέχετε,
πώρα τ' Ἀμερικάνικο θὰ σχίσω 'σώδρακό μου,
τώρα θὰ δίδω γεύματα χωρὶς νὰ βσανίζωμαι,
καὶ κάθε βράδυ σουχρὲς εἰς τὸ ἀρχοντικό μου
χωρὶς τοῦ νοικοκύρη μου καρέκλαις νὰ δανείζωμαι.

Μακρὰν μου, φτώχεια βρωμερὴ μὲ τὰ φαρμάκια ποῦπινα...
τώρα τὰ εἰκοσόφραγκα θὰ τὰ κυτῶ σὰν λούπινα,
τώρα θὰ μπαϊνοβγαίνουνε καὶ μάγειροι καὶ δούλοι
κι' ὁ Λόρδος εἰς τὴν πόρτα μου θὰ στέκῃ καραοῦλι
νὰ τοῦ δανείσω τίποτα ψιλά γιὰ τὸ κουπόνι
καὶ μὲς 'στὰ πορτοφόλια μου τῆς φούχταις του θὰ χῶνῃ.
Αὐτὸ τῆς εὐτυχίας μου τὸ φοβερὸ μαντάτο
βεβαίως τὸν καχπέ-ντουνηθ θὰ φέρῃ ἀνωκάτω.

θὰ πέση 'στὴν πρωτεύουσιν σὰν κεραυνὸς καὶ μπόμπα
κι' εἰς ὅλον τὸ Ἑλληνικὸν θὰ σαλπισθῇ μὲ τρόμπα.

Ἐκέρδισα τῆς ἐκατὸ χωρὶς ἀμφιβολίαν...
τώρα θὰ βλέπω τὴν ζωὴν μὲ τόσῃν ποικιλίαν,
τώρα διαβατήριον θὰ 'δῶ τοῦ Παραδείσου
καὶ θ' ἀνταμώνω τὸν Συγγρὸ καὶ θὰ τοῦ λέγω «ξίσου»...
τώρα τῆς εὐγενείας μου τὰ φόντ' ἀνεβασμένα,
τώρα λιθάνι μπόλικο τοῦ κάθε φαμφαρόνου,
κι' ἀντὶ ὁ φίλος Βασιλεὺς νὰ δαπανᾷ γιὰ 'μένα
ἐγὼ διὰ τὴν εὐκλειαν θὰ δαπανῶ τοῦ θρόνου.

Τώρα τῆς τύχης ἐπίασα τὰ δύο κιτρολέμονα,
τώρα πολλοὶ σακάτηδες 'στὸν Ἀη-Παντελέμονα,
τώρα τὸ κάθε μου ὑγρὸ νερὸ τοῦ Ἰερδάνη,
κολόνια κάθε βρῶμα μου κι' ἡ γλῶσσα μου ροδάνι.
Παραμερίστε, ἄρχοντες, κι' ἐγὼ ἡ πρώτη λέρα
ὅλους εἰς τὸ τακοῦνι μου σὰς γράφω πέρα πέρα.

Βρέ δούλοι, πέσετε σκυφτοὶ σ' ἓνα μεγάλο τζάκι...
βρέ δούλοι μου, φιλήσετε τὸ κάθε μου μπατζάκι...
ἐλάτε 'στὸν ἀφέντη σας νὰ πάρετε μπαξίσι...
σιγὰ σιγὰ μὲ τὸν καιρὸ κι' ὁ πλούτος μου θ' αὐξήσῃ...
βρέ δούλοι μου, σηκώστε με 'στ' ἀμάξι μου ν' ἀνέβω...
τώρα ποῦ θάμαι πλούσιος θὰ μάθω καὶ νὰ κλέβω.

Ὁ Φροελαῖν, σκύλε μου, καὶ νῆε μάγειρά μου,
δὲν περιγράφεται ποσῶς μὲ λόγους ἡ χαρὰ μου...
χαρῆτε πάντες, ἐπειδὴ θ' αὐξήσῃ ὁ μισθός σας
κι' εἰς ὅλας τὰς ἀνάγκας σας θὰ τρέχω βοηθός σας.
Κι' ἂν σεκλητίζεσθε καὶ σῆς γιὰ τὸ ναπολεόνι,
ἀλλὰ πλουτίζει τοὺς θνητοὺς καὶ μιὰ ἡμέρα μόνη,
καὶ πᾶν ἀνάγκης φυσικῆς δυσώνυμον δοχεῖον
εὐωδιάζει παρευθὺς μ' ἐν τυχερὸν λαχεῖον.
Τοιοῦτοι τὴν ὑψηλὴν σοφοὶ διέπουν νόμοι,
ἀλλ' ἡ κυρία Φασουλῇ δὲν ἔρχεται ἀκόμη,
κι' ἐνῶ γυρνᾷ 'στὰ μαγαζιά καὶ ψύννια παζαρεύει
ἡ μοῖρα τῆς ἀνέλπιστα καλὰ τῆς μαγειρεύει.

ΣΤ'.

Ἡ Φασουλῇ 'στὸ σπῆτι τῆς κατεσπευσμένως φθάνει...
ἀντάρα, σύγχυσις, κηρό... σαστίζει καὶ τὰ χάνει...
βλέπει τὸν τόσο χαλασμό, τὸ τόσο σῦρε κι' ἔλα,
νομίζει δὲ πῶς ἔσφιξε τὸ σπῆτι τῆς ἡ τρέλλα...
τῆς πέφτουν κάτω τὰ γυαλιά καὶ γίνονται κομμάτια,
ὁ κύριός τῆς κι' οἱ λοιποὶ τὴν βλέπουν μὲς 'στὰ μάτια,
ὁ Παναγιώτης τῆς ζητεῖ μπαξίσσι καὶ πεσκίσι
κι' αὐτὴ δὲν ξέρεי τί νὰ πῇ καὶ τί νὰ ὑποθέσῃ,
καὶ φτύνει μὲς 'στὸν κόρφο τῆς καὶ τὸν σταυρό τῆς κἀνει
ὡς ὅτου φανερώνεται τοῦ Παναγιώτ' ἡ πλάνη.

Κι' ὁ μάγειρας σὰν ἔμαθε τὰ θλιβερά μαντάτα
τσακίζει μὲς 'στὸ μαγειριὸ περὶ τὰ πέντε πιᾶτα,
ὁ Φασουλῆς φαρδὺς πλατὺς 'στὸ πάτωμα σπκράζει,
ἡ Φροελαῖν δέρεται καὶ ντονερβέτερ κρᾶζει,
ἀρχίζει οὐρλιάσματα σπαρκακτικά κι' ὁ σκύλος
καὶ μὲ τὴν γάτα πιάνεται καὶ πολεμεῖ ὀργίλος,
καὶ τῶν παιδιῶν ἀκούεται ὀλολυγμός φρικώδης
ὡσὰν νὰ τᾶσφαζε κανεῖς αἰμωχρῆς Ἡρώδης.

Ἡ Φ.—Κατακαυμένη Φασουλῇ, χαρὰ ποῦ τὴν ἐπῆρες !...
Ὁ Φ.—Συφοριζομένης, ἀμοιρίας, πτωχαῖς καὶ κακομοίρας,
ποιὸς μὲ τριχιαῖς ἀπὸ 'μπροστά καὶ 'πίσω θὰ μᾶς δέσῃ ;...
εἶπα κι' ἐγὼ α' μπορεῖ ποτὲ λαχεῖο νὰ μοῦ πέσῃ ;...
ἐὰν ἡ τύχη κι' εἰς ἐμᾶς καμμιὰ φορὰ γελάσῃ
κἀνένας φούρνος φαίνεται πῶς κἀπου θὰ χαλάσῃ.
'Εγὼ θαρρῶ 'στὴν Τράπεζαν τὸ κέρδος πῶς θὰ μείνῃ...
ὁ Γιάννης μόνος του κερνᾷ κι' ὁ Γιάννης πάλι πίνει.

Καὶ νᾶξερές τί σχέδια κατέθεσκα, κκυμένη !...
τρεῖς ὥραις ἤμουν πλούσιος καὶ Κροῖσος τῶν Λυδῶν,
μὰ τώρα 'καταντήσαμε σωστοὶ Παραδαρμένοι
καὶ πέφτουν μὲς 'στὰ μούτρα μας ἡ μούντζαις βροχηδόν.
Ἡ μούντζαις μόνον κέρδος μας... ἡ τύχη ἔτσι θέλει...
τοῦτο μ' ἐδίδαξε μακρὰ τοῦ μικροκόσμου πείρα,
τοῦ δὲ λοιποῦ ὁ Φασουλῆς δὲν θὰ πληρώνῃ τέλη
ὄχι μονάχα μὲ χρυσόν, ἀλλ' οὔτε μὲ μπακίρα.

Γιατί, ὦ τύχη μικρά, μὲ θλίβεις περισσότερον ;
γιατί μὲ πέρνεις 'στὸ μέζε, γιατί μὲ φασκελόνεις ;...
τί νὰ σᾶς 'πῶ, μωρὲ παιδιᾶ... νομίζω εὐκολώτερον
τὸ νὰ διέλθῃ κἀμῆλος τρυφαλιὰν βελόνης,
ὁ Περικλέτος τὸν χρυσοῦν αἰῶνα νὰ μᾶς φέρῃ,
νὰ βάλῃ κι' ἄλλους δανειστάς ὁ Λόρδος εἰς τὸ χέρι,
νὰ πέσῃ τὸ συνάλλαγμα καὶ τὸ ναπολεόνι,
ἐκ τοῦ Ταμείου τῆς Αὐλῆς νὰ πληρωθῇ κουπόνι,
ἥλιος νὰ ψήσῃ καὶ τὴν γῆν τοῦ Παγωμένου Πόλου,
ὁ Εὐταξίας 'στὴν Βουλὴν νὰ μὴ 'μιλήσῃ διόλου,

ὁ κύριος Σταυρόπουλος, τὸ ἄξιον παλληκάρι,
νὰ μὴν εἰπῇ παράπονα γιὰ τὸν Μπαῖρακτάρη,
νὰ γίνῃ ὁ σὶρ Συγγρός Ἀννίβας Καρχηδόνιος
καὶ κάθε Πέρσης λουστρατζῆς περιφανῆς Μαρκδόνιος,
παρὰ σ' ἐμᾶς, ὦ τέκνα μου κι' ἀγαπητὴ κυρία,
καὶ μιᾶς ἀρχαίας σφάντζικας νὰ πέσῃ λοταρία.

Ἄλλ' ὅμως ἄς ἐλπίσωμεν, καὶ διόλου δὲν σημαίνει
ἂν τὴν ἐπάθαμε κι' ἐμεῖς ὡσὰν Παραδαρμένοι.
Καὶ σύ, κυρία Φασουλῇ, τὴν τύχην μὴν ὑβρίσῃς,
καὶ μάθετε μετὰ χρᾶς πῶς ἡ παρούσα κρίσις
δὲν εἶναι οἰκονομική, καθὼς ὁ κόσμος κρίνει,
ἀλλ' εἶναι νομισματική, κι' αὐτὸ πολὺ βαρύνει.
'Εκτὸς δὲ τούτου μάθετε καὶ πρὸ καλὰ χαμπάρια
ὅτι σιτᾶρι μπόλικο στιβάζεται 'στ' ἀμπάρια,
καὶ τοῦτο εἶναι γεγονὸς τὰ μάλιστα εὐφρόσυνον*
καὶ κόλλυθα θὰ βράσωμεν νὰ ψάλωμεν μνημόσυνον
δι' ὅσα θὰ κερδίσωμεν λαχεῖα εἰς τὸ μέλλον
κι' ὁ Παναγιώτης θᾶρχεται τὸ κέρδος ἀναγγέλλων.

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς νὰ τοὺς παρηγορήσῃ
κι' ὁ Περικλέτος ἔφθασε νὰ τὸν καταχερίσῃ.)

Π.—Λαχεῖο, ἔ ;... παράδες, ἔ ;... τῆς ἑκατὸ τῆς 'πῆρες ;

Φ.—Εἶδα τρεῖς ὥρες, Περικλῆ, τὸν πλοῦτον ἐπὶ θύραις,
μὰ πάλι σκαπουλάρισε μὲ μιὰ ματιὰ λοξή...
ὁς μου φαρμάκια Βοργιών καὶ Πρωσσικὸν ὀξύ.

Π.—Λοιπὸν καὶ σύ τῆς ἑκατὸ τῆς 'νόμισες ρεθίθια
κι' ἐτόλμησες νὰ φαντασθῇς πῶς 'πλούτισες 'στ' ἀλήθεια,
κι' ἐτρέλλανες τὸν μάγειρα, τὸν Γκιούλ, τὴν κουβερνάντα ;...
γιὰ σὲ λαχεῖο μοναχὸ τὸ ξύλο θᾶναι πάντα.

Φ.—Ἡμάρτησα σὰν ἄνθρωπος καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
μὰ τώρα πᾶς συγχώρα με καὶ δὲν τὸ ξανακάνω.

Π.—Ὡς ἡ Ἑλλάς προώρισται νὰ ζήσῃς κασσιδιάρης
κι' ἐτοίμασε τὴ ράχη σου τῆς ἑκατὸ νὰ πάρῃς.

ΡΩΜΗΟΣ Ἡμερολόγιον Ἀποκαλυπτικὸν περὶ τῆς καταστάσεως τῶν Οἰκονομικῶν.

Πρὸ ἡμερῶν ὀλίγων παντοῦ διαλαλεῖται
μ' εἰκόνας καὶ μὲ ὕλην καὶ σοβαρὰν κι' ἀστείαν,
κι' ἀντὶ λεπτῶν πενήντα πρὸς χάριν σας πωλεῖται
'στὸ σπῆτι μου, 'στοὺς δρόμους, καὶ 'στὴν γνωστὴν
[Εστία ν.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Πῶ ! πῶ !... μεγάλοι Πίνακες καὶ Ζωολογικοὶ
μὲ πίνακα ξεχωριστὸν ἀνθρώπων διαφορίων...
μετάφρασις περίτεχνος, λαμπρά, διδακτική,
κι' ἀπ' ὅλα τὸ καλλίτερον τοῦ νέου ἔτους δῶρον.
'Εκεῖ κι' ἀνθρώπινοι μορφαὶ παράδοχοι τὰ μάλα,
ἐκεῖ κι' ὁ μέγας Χιμπαντζῆς, ὁ τῶν πιθήκων ἥρωας,
καθὼς καὶ ζῶα πάμπολλα, μικρά τε καὶ μεγάλα...
ὁ Μηλιαράκης, κύριος, μετέφρασεν ὁ Σπύρος,
βοτανολόγος εἰδικὸς καὶ ζωολόγος πρώτης.
ὁ Βίλμπεργκ δὲ ὁ Κάρολος ἀντάξιός ἐκδότης.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αϊ 'Αθηναι.

Χίλια όκτακόσα κι' έννενήντα τρία,
κρίσις θα ζουρλάνη τούς Ρωμηούς άχρεία.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν έβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θα βγαίνει,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θα δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομε.
και 'στών 'Αθηνών τήν πόλιν — και είς τήν άλλοδαπήν,
και είς τήν 'Ελλάδα όλην — δίγως νάζια κι' έντροπήν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — **όκτώ φράγκα είναι μόνο.**

για τὰ ξένα όμως μέρη — **δύνα φράγκα και 'στό χέρι.**
Κι' ένα φύλλο άν κρατῆς — έγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρᾶ δέν δίδει — θα τόν φάη μαύρο φίδι.
Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας πρὸς έμέ.
Για τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τρίτη του μηνός 'Απρίλη
και φιλιούντ' έχθροι και φίλοι.

Ποῦντος τετρακόσα και είκοσιέξη,
φαίνεται ό Κόντες πῶς κακά θα μπλέξη.

Ο Φασουλῆς με τόνον
'στούς έσκρους τών προγόνων.

Α'.

Φ. — "Ηθελα πάλι, πρόγονοι, στεφάνια νά σᾶς βάλω
κι' ὦ λιγερὸν και κοπτερόν άντίκρι σας νά ψάλω,
έλλ' οὔτε δάφνης και μυρτιᾶς κλωνάρι δέν εύρηκα,
έλα ή δόξα τᾶκοψε και τᾶβαλε για πικά
'στην σεβασμίαν κεφαλήν του Δόρδου του Τρικκύπη,
πού τώρα τώρα έγινε σαν Δαναΐδων κιούπι.

Βλέπω τήν δόξα νᾶρχεται και περπατεῖ μονάχη
'στών άπογόνων τών κλειῶν τήν ψειριασμένη ράχη,
μίαν πρὸς μίαν δέ μετρά τῆς ψείρας τῆς βαρβάταις,
και τὸ Κουβέρνο δείχνωντας φωνάζει 'στούς διαβάταις :
«ΐδε ή Ψειροκώστενα, πούχει 'στών ήλιο μούρα
και για καλό της έπесе 'στά νύχια του Σωτήρα.»

"Αν έρωτᾶτε, πρόγονοι, πῶς είναι και τὸ δάνειον,
ὁ Κερκυραίος Κόντες μας, εκείνο τὸ ζιζάνιον,
άπόφασι τὸ έβαλε με λίραις νά γυρίση,
κι' άφού τούς "Αγγλους έφαγε με τήν πολλή φαγοῦρα του
όλους τούς 'περιφρόνησε κι' έπήγε 'στό Παρίσι
νά κάνη και 'στούς φίλους μας τούς Γάλλους τήν φιγοῦρα του.

Σηκώσετε και τὸ δεξι και τὸ ζερβι σας χέρι,
προσευχηθῆτε δέ μ' έμας, του κάρου τὰ σκουπίδια,
τὸ δάνειόν μας δεξιὰ ὁ Κύριος νά φέρη
πρίν τὸ μισὸ νά φαγωθῇ 'στοῦ Κόντε τὰ ταξείδια,

γιατί κι' αὐτός σαν 'Αραγὼ τήν γῆν περιηγείται
και σεις κρυφὰ τὰ βήματα του Κόντε οδηγείτε.

"Οποίαν περιπλάνησιν υπέστη τραγικήν ! . . .
κυττάξετε τὸν Κόντε μας είς τὸ Παρίσι πέρα . . .
νά διακονεῦη άρχισε κι' είς γλώσσαν Γαλλικήν,
πού φαίνεται τῆς 'Αγγλικῆς ὀλίγον λεπτοτέρα,
κι' είναι ταμάμ. για διακονιά και για ζητιανιλίκι
και 'στό ψηλὸ τών Κόντηδων ταιριάζει κοντιλίκι.

Μ' εκείνην τήν λεπτότητα και τήν ντιλικατέτσα
δέν κοκκινίζει εύκολα του διακονιάρ' ή πέτσα,
κι' ὁ ζητιανεύων Γαλλιστί δέν λέγεται ζητιάνος
όσο κι' άν φαίνεται 'ψηλός, όσο κι' άν είναι νάνος.
Πολύ καλὰ του 'κάπνισε του Κόντε Ρεπανάκια
και 'στούς Φραντζέζους νά ριχτῇ, τὰ παστρικά τσανάκια.

Τῆς δ' Ουαλλίας ή γνωστῇ και φίλη Πριγκηπέσσα
μόλις ὁ Κόντες 'πάτησε 'στό σπητικό της μέσα
δέν ξέρω τί τήν έσφιξε κι' έμπῆκε 'στό βαπόρι,
κι' εκ φόβου μήπως κι' άπ' αὐτὴν γυρέψη χαρτζηλίκι
έδω μᾶς άριθάρισε με τῶνα της άγόρι
και με τὰ δῶδ κορίτσια της, τήν Μωδ και τήν 'Αλίκη.

Τους απογόνους, πρόγονοι, ὀλίγον λυπηθῆτε
καὶ 'στὰς περιπλανήσεις του τὸν Κόντε βοηθεῖτε.
Κόντε-Πεινάου ἔφυγε κι' ἐνσκήπτει 'στὸ Παρίσι,
ἀλλ' ὅμως τέτοιος κι' ἀπ' ἐκεῖ φοβοῦμαι μὴ γυρίση,
καὶ τότε τόσα ἔξοδα θὰ πᾶνε εἰς τὸν βρόντον,
γε γ α ν ω μ ε ν ο ς δὲ θάλλῃ κι' ὁ Κόντες κατὰ Κόντον.

B'.

Τὰ πρόσωπά σας σκυθρωπά μὲ πόνον ἀντικρύζω
καὶ μόνος συλλογίζομαι καὶ μόνος μουρμουρίζω :
«για νᾶναι τῶν προγόνων μας ἡ φάτσα λυπημένη
βεβαίως ἄλλο τίποτε ἢ λύπη δὲν σημαίνει,
ἢ πῶς αὐτὸ τὸ δάνειον, τοῦ Λόρδου τὸ μαρτύριον,
ἀκόμη μένει 'στὸ γνωστὸν τοῦ Δάντη Καθαρτήριον.»

Εἰς ταύτην τὴν περιδοξὸν πανήγυριν τῆς Λαύρας,
ὅπου πολλῶν τονίζονται Γκραβαριτῶν αἱ λύραι,
ἀκούω μέσα 'στὴν πνοὴν τῆς συρίζουσας αὔρας
πῶς ἕνας γέρο-διχάβολος τὸ δάνειον τὸ πῆρε,
κι' ὄρσε, φωνάζω, Κόντε μου, ὄρσε καὶ σύ, Κουβέρνο,
καὶ 'στοὺς βωμούς σας ἐμπροστὰ τὸν σκελετό μου σέβνω.

Εὐπνῶ κι' ἀκούω κανονιαῖς... Θεούλη μου, τί βρόντοι !
μήπως καμμία γίνεται ὑποδοχὴ τοῦ Κόντη ;
μήπως ὁ Κόντες ἐφθάσε παράδες φορτωμένους
καὶ ἀπ' ὀπίσω κι' ἀπὸ 'μπρὸς πυροβολεῖ τὸ γένος ;

Μήτε ὁ Κόντες ἐφθάσε, μὴδὲ παράδες φέρνει,
μόνο τῆς Λαύρας ἡ γιορτὴ τὸν κόσμον συνεπέρνει,
καὶ πᾶει 'στὴν Μητρόπολι ὁ Βασιλεὺς μ' ἀμάξι,
κι' ὁ Λόρδος, ποῦ γιὰ δάνειο κοντεύει νὰ λιμαῇ,
ἀκολουθεῖ κατόπιν του καὶ παιζ' ἢ κλαπαδόρα,
κι' ὁ Κόντες λείπει μοναχά, ὅπου καλὴ του ὥρα.

'Αγίας Λαύρας ἑορτὴ !... μὰ τί καλοκαιριά !...
συννεφιασμένος οὐρανός, βροχὴ καὶ λασπουριά,
καὶ κάθε ἀπογόνου σας γενναίου τὰ παπούτσια
μέσα σὲ λάσπαις κλασικαῖς βουτοῦνε πλάτσα πλούτσα,
καὶ σὲ στεριά καὶ θάλασσα μουγκρίζει ὁ σορόκος
δαιμονισμένος καὶ ἄγριος ὡσὰν δανείου τόκος.

Γ'.

Πάσχα Κυρίου ἱερόν,
παράξενον καὶ βροχερόν,
Πάσχα, τὸ πύλας πρὸς ἡμᾶς
τῶν Ἀγγλογάλλων κλεῖσαν,
καὶ δὲν θὰ πέση λουκουμάς
κι' ὅλοι θὰ πάθουν λύσαν.

Πάσχα τὸ πανσεθάσμιον,
Πάσχα πολὺ ἐράσμιον,
Πάσχα, κι' ἡ ἐκθεσις τοῦ Λο
δὲν θὰ μᾶς ἔβγη σὲ καλὸ,
Πάσχα, ταξείδιον κουτουροῦ,
ἐξεκουμπίστηκε κι' ὁ Ροῦ,
Πάσχα, κουλούραις καὶ φιλιᾶ,
λάσπη τοῦ Κόντε ἢ δουλειᾶ.

'Αναστάσεως ἡμέρα
καὶ μᾶς 'κόπιας' ἐδῶ πέρα
κι' ἕνας Ἰσπανὸς ἀλέγρος,
'Εδουάρδος Μοντενέγρος,
μὲ θηρία αἰμοβόρα
κι' ἀνεσκήρτησεν ἡ χώρα.

Θὰ 'μυρίστηκαν κι' αὐτὰ
πῶς θὰ πάρωμε λεφτά,
καὶ μᾶς ἤλθαν ἀπ' τὴν Κῶ
καὶ γυρεύουν μερδικό.

Δ'.

Κυττάξετε τριγύρω σας τοὺς παῖδας τῶν γιγάντων
μὲ προδοσικὰς φοβεράς μαχίμων ἐλεφάντων...
μὲ τίγρεων μουγκρίσματα καὶ βρυχηθμούς λεόντων
ὁσφραίνονται τὸ δάνειον κι' ἀρχίζουν τὴν ρεμούλα,
κι' ἀλαλαγμὸς ἀκούεται χορτάτων καὶ πεινῶντων
καὶ τεταρταῖα συγχλονεῖ τὰ μέλη μου τρεμούλα.

'Αγέλαι λύκων ἔρχονται, πανθήρων κι' ὑαινῶν...
Χριστὲ καὶ Παναγία μου... κυττάξετε τί στόμα !...
λυσσομανοῦν, συμπλέκονται, κι' ὁ Λόρδος ὁ πεινῶν
σὰν βόας κουλουριάζεται 'στῶν δανειστῶν τὸ σῶμα,
καὶ στάλα στάλα, πρόγονοι, τὸ αἷμα των ρουφᾷ
κι' ὁ τῶν θηρίων Βασιλεὺς 'στὸ θέαμα τρυφᾷ.

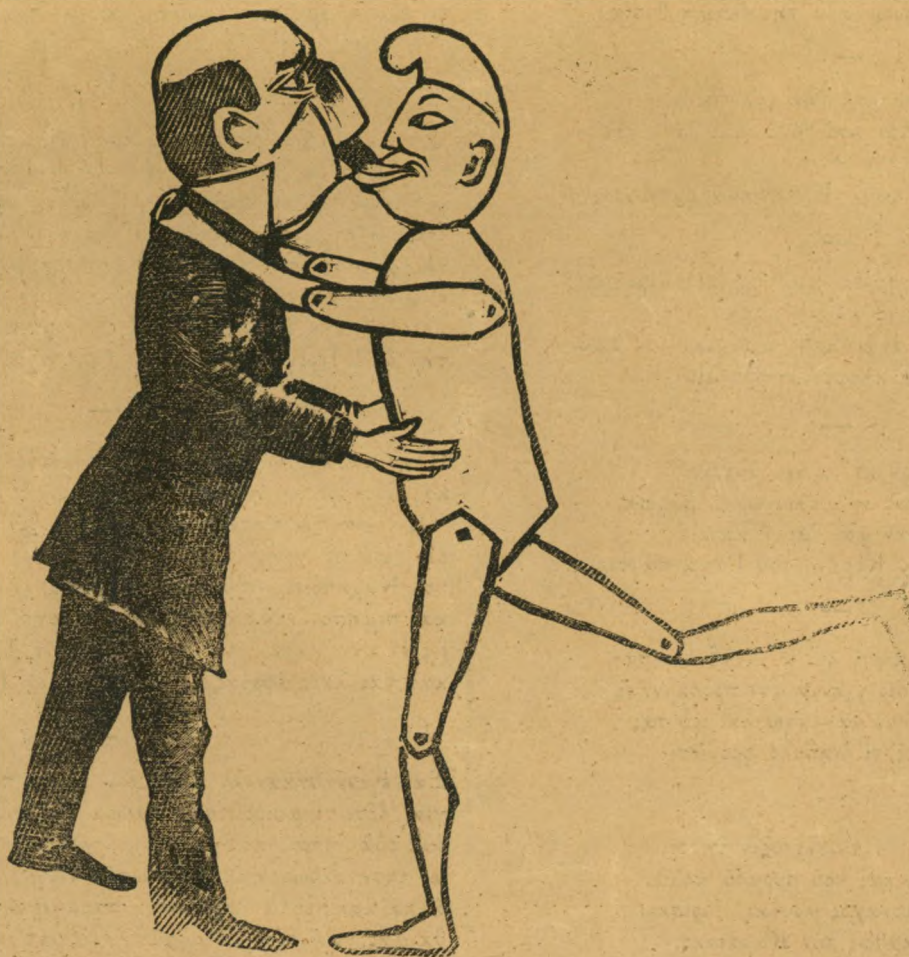
Εἰς τοῦτο τῆς πατρίδος σας τὸ θηριοτροφεῖον,
ποῦ βόσκουν ἀγριόλυκοι μὲ κράνος καὶ λοφίον,
ποιὸς Μοντενέγρος θὰ 'βρεθῇ ἀπάνω των νὰ πέση
κι' εἰς σιδηρόφρακτον εἰρκτὴν νὰ τοὺς ἀλυσσοδέσῃ ;
Ποιὸς Μοντενέγρος θὰ 'βρεθῇ γιὰ τοῦτα τὰ θηρία,
ὅπου τάπεθηρίωσε πολλὴ ἐλευθερία ;

Ε'.

'Ο Βασιλεὺς !... ὁ Βασιλεὺς !... ἀρχίζ' ἡ μουσικὴ...
καθβαλαρίαις 'πίσω του καὶ Πρέσβεις κι' Αὐλικοί...
καὶ τοῦτος εἰς τὴν μνήμην σας χρυσὰ στεφάνια πλέκει,
ἀλλ' ὅμως γιὰ τὸ δάνειον συλλογισμένος στέκει,
καὶ γράφει 'στὸν Μυλλόρδο του μὲ πονεμένα στήθια :
«μ' αὐτὸ τὸ νέον δάνειον μᾶς ἔσκασες ἀλήθεια,
καὶ τέλειωνέ το 'γρήγορα νὰ 'δοῦμε ἀνθρωπιᾶ,
ἄλλοιῶς 'στὸ σπῆτι βίζιτα δὲν θὰ σοῦ κάνω πιᾶ».

'Ο Βασιλεὺς, ἡ τελετὴ καὶ τὰ συνειθισμένα,
μὴδὲ τραπέζι στρώνεται ἀγωνιστῶν κανένα,
μὴδὲ πατεῖ 'στ' Ἀνάκτορα κανεὶς φουστανελᾶς...
πάει λοιπόν... μᾶς ἔλειψε καὶ τοῦτος ὁ μπελᾶς...
τοὺς φρεσφόρους τοὺς παλῆρους τοὺς 'σάρωσε ὁ χρόνος
κι' ἀπὸ τσαπράζια κι' ἔξοδα ἐγλύτωσε κι' ὁ Θρόνος.

Δὲν ἦταν ἔξοδο μικρὸ καὶ τοῦτο τὸ τραπέζι...
καὶ σήμερα, ποῦ κάλπικο δὲν δίνουν κι' οἱ Ἑγγλέζοι,
θὰ ἦτο φρίκη κι' ἕνας κἂν ἀγωνιστὴς ἂν ἔζη...
μὲ τόση φτώχεια δύσκολα κι' αὐτὸς ὁ Ρότσιλδ παίζει,
κι' ἂν βλέπετε νὰ βᾶφωμε τ' αὐγά μας μὲ κρεμίζι
κατάμαυρη κακομοιριά τὸ Κεντρικὸν πιέζει
κι' ἄερα τρώμε καθαρὸ καθὼς οἱ Κιρκινέζοι.

Κι' ἔπειτα σὰς ὀξάσαμε μὲ τόσων χρόνων τρέλλαις...
τὸν Νικολῆ μας ἔάλισαν μ' αὐταῖς τῆς φουστανέλαις...
τῆς κάπαις προσκυνήσαμε καὶ τῶν φεσιῶν τῆς φούνταις,
κι' ἐπήραμε 'στοὺς τάφους σας κοψίματα καὶ πούνταις,
κι' ὅσο κυττῶ 'στὰς τελετάς τοὺς τωρινούς Δραγόνους
ἀρχίζω νὰ περιφρονῶ σπουδαίως τοὺς προγόνους.

Γ'.

"Ἐξω σεῖς, παληοφεσάδες... ἔξω φέσι, ἔξω λιάρα...
ἔξκουφάνατε ταῦτιά μας μὲ τὴν δόξα τὴν σαλιάρα.
Τί καλὰ ποῦ σὰς ἐπῆρε τοῦ θανάτου τὸ δρεπάνι
καὶ γιὰ σὰς καμμία πλέον δὲν θὰ γίνεταί δαπάνη,
καὶ σὲ κάθε πανηγύρι καὶ τσουμπούσι Αὐλικό
οἱ ἀπόγονοι θὰ τρῶνε τὸ ἴδιό σας μερδικό.

"Ἐξω δόξα τῶν προγόνων, σιχαμένη κουτσοδόντα,
ἔξω σεῖς οἱ τσαρουχάδες τῶν ἀγώνων οἱ δασεῖς,
ποῦ ποτέ σας μιὰ πεντάρα δὲν ἐπαίξατε 'στὰ φόντα
σάν κι' ἐμὲ τὸν κασσιδιάρη γιὰ νὰ χάσετε καὶ σεῖς,
ποῦ κεφάλαια τὸν νοῦ σας δὲν ἐθόλωσαν καὶ τόχοι
καὶ δὲν πῆγατε 'στὴν Λόντρα σάν τὸν Κόντε Θεοτόκη.

Κι' ὕστερα τὰ τρόπαιά σας κάθε τόσο κοπανᾶτε
καὶ γιὰ πρόγονοι ζητεῖτε τῶν Ἑλλήνων νὰ περνᾶτε.
"Ὅρσε μὲς 'στὴν φουστανέλα καὶ 'στὴν κάπα καὶ 'στὸ φέσι!...
σάν ἀκούσετε σὲ λίγο τὸ κανόνι ποῦ θὰ πέση

νά ! θὰ πῆτε παλληκάρια καὶ μὲ τόλμην καὶ μὲ νοῦν,
ἄφετε τοὺς ἀπογόνους πρόγονοί μας νὰ γενοῦν.

Ροδοδάκτυλος αὐγὴ μου, ἔβγα φώτισε τὴν γῆν,
δρόσιζε καὶ τοῦ Μυλλόρδου τὴν κατάξηρον πηγὴν...
φύγετε σκληραὶ φροντίδες καὶ κουπόνια ὀχληρά,
νὰ χρωστῶ καὶ νὰ μὴ δίνω εἶναι μόνη μου χαρά.

Ζ'.

"Ἄν σεῖς ἀναγκυλιάζετε νὰ βλέπετε τὴν φάτσα μου
κι' ἐγὼ σὰς ἀηδίασα κι' ὅλ' ἡ μεγάλη ράτσα μου,
καὶ σήμερα μοῦ φαίνονται καμῶματα γελοῖα
νὰ στεφανῶνω παλαιῶν φεσάδων Μαυσωλεῖα.

Νομίζω πῶς ἡ δόξα σας τὴν δόξαν μας ρυπαίνει
κι' ὡς γενεὰν σὰς ἐκτιμῶ τυχαίων παραφρόνων,
ἡ δὲ γνωστὴ γαιδάρια μου δὲν παύει νὰ λιπαίνει
τὴν ἀφθονον κι' ἀστείρευτον σοφίαν τῶν συγχρόνων.

Θὰ τὸ θαρρεῦσα αἶσχος μου καὶ μέγα βάσανόν μου
ἂν τώρα μ' ἐπεβάλλετο νὰ ψάλω πρόγονόν μου,
καὶ νὰ θαυμάσω τὸ σπαθὶ ἀρχαίου Σακαράκα,
τὴν παληοφουστανέλα του καὶ τὴν φουφοῦ λά βράκα.

"Εγὼ γεραίρω μοναχὰ τὴν σήμερον φυλὴν,
τὰ κόμματα, τὸ Σύνταγμα, τὸν Λόρδον, τὴν Βουλὴν,

τῶν δὲ σιελογόνων μου ἀδένων τὴν οὐσίαν
'στά μουτρα τῶν συγχρόνων μου τὴν ἑκάμα θυσίαν.

Πεθαίνω γιὰ τὰ κόμματα καὶ τὴν πολιτικὴν,
καὶ χάριν τῶν ἐγγόνων σας καὶ τώρα καὶ 'στὸ μέλλον
κυκλοφορίαν ἔφερα καταναγκαστικὴν
πολλῶν μεγάλων καὶ μικρῶν Ἑλληνικῶν φακέλων.

Κι' ἂν ὁ Μυλλόρδος, πρόγονοι, ποῦ 'βγήκε μὲ φανάρι,
τῆς Ἑθνικῆς τὴν πάγκοινον κυκλοφορίαν ἄρη,
ἀλλ' ἡ 'δική μου δὲν θ' ἀρθῇ καθ' ὅλον μας τὸν βίον,
θὰ μὲνῃ δὲ τὸ φάσκελο κυκλοφοροῦν βραβεῖον.

Ὅσο μ' ἀρέσ' ἡ Ἀλεποῦ κι' οἱ νέοι εὐγενεῖς
καὶ μὲς 'στὸ Χαβιάρόχανο ν' ἀπλώνωμαι βαρειά,
τόσο πολὺ σιχαίνομαι σὰν μοῦ 'μιλῇ κανεῖς
γιὰ τ' Ἀ τ α κ τ α τοῦ Κοραῆ, τοῦ Ρήγα τάντεριά.

Ἄμμ' τί σὰς λείει, πρόγονοι, κι' ὁ Ἀναξ ὁ φεσᾶς,
ποῦ 'τρέχατε σὰν χάχηδες γιὰ νὰ τὸν προσκυνῆτε ;...
θάλθῳ μὲς 'μέρα ἰντερβιού νὰ κάνω καὶ μὲ σὰς
νὰ μάθω γιὰ τὸ σῶϊ μας τί διάβολο φρονεῖτε.

Ξέρετε τεῖναι ἰντερβιού ;... συνέντευξιν δηλοῖ,
ἡ λέξις εἶν' Ἑγγλέζικη καὶ τοῦ συρμού πολὺ.
Τοῦτέστι πάω σήμερα μονάχος μου κι' εὐρίσκω
ἓναν παλῆδ ἀρματωλὸ καθὼς τὸν Καραῖσκο,
καὶ τὸν 'ρωτῶ καπνίζοντας τσιγάρο ἢ καὶ ποῦρο :
«καὶ τί φρονεῖς παρακαλῶ γι' αὐτὸν τὸν Καλοσγοῦρο ;»

Κατόπιν δεῦτερον 'ρωτῶ νταῆ φουστανελᾶ :
«καὶ τί φρονεῖς παρακαλῶ καὶ γιὰ τὸν Πολυλᾶ ;»
κατόπιν τρίτον ἐρωτῶ μὲ φέρμελη καὶ ντρίτσα :
«καὶ τί φρονεῖς παρακαλῶ καὶ γιὰ τὸν Καρκαβίτσα ;»
κατόπιν τέταρτον 'ρωτῶ μὲ κόκκινο σελάχι
γιὰ τὸν Ροῖδη καὶ γιὰ 'μὲ τί γνώμη τάχα νᾶχη.

Κατόπιν πέμπτον ἐρωτῶ περὶ διὰ γραμμάτων :
«καὶ γιὰ τὴν γλῶσσα τί φρονεῖς πολλῶν λογιωτάτων ;»
καὶ λέγω σὲ γανωματῇ «γιὰ κάνε μου τὴν χάρι
κι' εἰπέ μου σὲ παρακαλῶ χωρὶς κανένα πάθος,
τοῦ Κόντου γλῶσσαν προτιμᾶς ἢ γλῶσσαν τοῦ Ψυχάρη ; ...
ἐπιθυμῶ τὴν γνώμην σου νὰ ξέρω κατὰ βάθος.

«Τοῦ Κόντου τὰ Ρωμαῖκα σοῦ φαίνονται σακάτικα,
ἢ τοῦ Ψυχάρη πλημμελῇ καὶ σόλοικα καὶ Ἀνάττικα ;
γιὰ 'πὲς μου, βρέ γανωματῇ, καὶ τώρα καὶ πρὸ χρόνων
γε γανωμένος λέγεται ἢ γανωμένος μόνον ;
αὐτὸν τὸν παρακείμενον προφέρετε δίχως γέ ;
γιὰ φώτισε παρακαλῶ κι' ἑμένα τὸν Γεγέ.

»Νομίζεις πῶς γανωματῆς δὲν θᾶσαι ἀγελαῖος
ἂν πλάττης ρήματα ζαβὰ καὶ γλωσσικῶς παράνομα ;
κι' ἂν 'πῆς τὸν παρακείμενον κᾶν οὕτως κᾶν ἀλλέως
μὴ δὲν θ' ἀξίζουν τῶν Ρωμηῶν τὰ μούτσουνα γιὰ γάνωμα ;

Γι' αὐτὸ μὲ τοὺς συντρόφους σου συσκέψου κατὰ μέρος
κι' ἔλα σ' ἐμὲ τὴν γνώμην σου νὰ 'πῆς ἰδιαιτέρως.»

Η'.

Ἔτσι καὶ μόνος σκέπτομαι καὶ μὲ τὸν Περικλέτο
τὰ γλωσσικὰ ζητήματα νὰ λύσω μὲ γιὰ πάντα,
καὶ τώρα, φίλοι πρόγονοι, μὲ τρόπον καταθέτω
'στοῦ Ρήγα τὸν μαρμαρίνον καὶ πρῶτον ἀνδριάντα
τὰς δάφνας ὅσας ἔδρεψεν Ἑλληνικὴ ἀνδρεία,
ἤγουν οὐραῖς τῆς Ἀλεποῦς ὡς λάφυρα πολέμων...
τὴν μὲν τὴν ἐπίασε ἡ Κούν, Αὐστριακὴ κυρία,
τὴν δὲ ὁ Πρίγκηψ Νικολᾶς, ταχύτερος ἀνέμων.

Πλὴν καταθέτω, πρόγονοι, 'στοὺς πόδας σας ἀκόμα
καὶ δύο βρέφη ἔκθετα, τὸ πέμπτον κι' ἕκτον κόμμα.
Ὡς τώρα τὸν πατέρα των κανέναν δὲν ἐγνώρισε,
δὲν ξέρω δὲ ποῖος Ἡφαιστος καὶ ποῖος Βουλευτῆς
τοῦ Καρκαπάνου τοῦ σοφοῦ τὴν κεφαλὴν ἐχώρισε
καὶ πέμπτον κόμμα πάνοπλον ἐπήδησ' ἐξ αὐτῆς,
ὡς ἐκ τῆς κάρης τοῦ Διὸς ἐξῆλθεν ἡ Γλαυκῶπις,
καὶ πᾶς λαὸς ἐφρύαξεν Ἀνατολῆς κι' Εὐρώπης.

Σὰν ἐγεννήθηκαν κι' αὐτὰ δὲν ξέρετε πῶς 'χάρηκα !...
γιὰ 'δέτε τί μικρούτσικα, μωρὰ καὶ βυζανιάρικα...
οὐκ οὐκ 'στά σπάργανα στριγγλίζουν τὰ καυμένα
μὲ τόσην ἀθωότητα πατριωτῶν Ἀγγέλων,
ἀλλὰ καὶ τοῦτα, πρόγονοι, παραγεγανωμένα
θὰ μᾶς γανώσουν τὸ μῆλαδ 'στὸ μετ' ὀλίγον μέλλον.

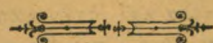
Δεχθῆτε τὰ σεβάσματα κι' ἐμοῦ τοῦ φαμφαρόνου
καὶ μένω δοῦλος ταπεινός... σπολλάτη καὶ τοῦ χρόνου !...

**Ἀρραβῶνες προσφιλεῖς,
τοὺς ὕμνεῖ κι' ὁ Φασουλῆς.**

Σακελλάριος Δημήτρης, Μητσοπούλου Ἀργυρώ,
παλληκάρη διαβασμένο καὶ κορίτσι τρυφερό,
ἓνας νεῖος μὲ τετρακόσα, ποῦ ποτὲ δὲν χάρτει μύγαις,
καὶ μὴ κόρη ζηλεμένη διαλεκτὴ μὲς 'στῆς ὀλίγαις.
Τίρι λίρι 'στὸ ζευγάρι μὲ λαγοῦτα καὶ βιολιά...
τῆς χαραῖς αὐτοῦ τοῦ κόσμου νὰ τῆς πιοῦν σταλιά σταλιά.

**Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Ἡ τοῦ Ζολᾶ Καταστροφή, βιβλίον τρομερόν,
καὶ ταύτην τὴν μετέφρασεν εἰς ὕφος ἀνθηρόν
ὁ Κονδυλάκης, λόγιος Γαλλομαθῆς ἐν πρώτοις,
κι' ὁ Φωτιάδης ἐγίνε καλαίσθητος ἐκδότης.
'Στὸ Σύνταγμα πᾶς θαυμαστῆς τοῦ Γάλλου προσκαλεῖται,
'στοῦ Τύπου τὸ Περίπτερον πρὸς τρεῖς δραχμὰς πωλεῖται.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' ΐδρα πάλιν αι' Αθηναι.

Χίλια όκτακόσα κι' έννενήντα τρία,
κρίσις θα ζουρλάνη τούς Ρωμηούς άχρεία.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό ΡΩΜΗΟΣ τήν εβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θα βγαίνει,
κι' όταν έχω ΐξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θα δέχωμαι — γιατί λεπτά δέν έχομαι.
και' στών Αθηνών τήν πόλιν — και' εις τήν άλλοδαπήν,
και' εις τήν Ελλάδα δλην — δίχως νάζια κι' έντροπήν.
Συνδρομή για' κάθε χρόνο — **όκτώ φράγκα είναι μόνο.**

για' τὰ ξένα όμως μέρη — **δίνω φράγκα και' στο' χέρι.**
Κι' ένα φύλλο αν κρατῆς — έγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρᾶ δέν δίδει — θα τόν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα και' συνδρομαί — απ' εύθείας πρὸς ἐμέ.
Για' τή σάρα και' τή μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Δεκαέξη του Γεννάριου,
τό Τριψίδι αριθμάρει.

Τετρακόσα δεκαέξη,
νέα κρίσις θα μάς τρέξη.

Ό Φασουλῆς συνομιλεῖ
μέ τήν κυρίαν Φασουλῆ.

Ό Φ. — Εἰς τούτους τούς εὐδαίμονας, κυρία μου, καιρούς
ΐσκέφθην κι' άπεφάσισα νά δώσω τρεῖς χορούς.

Ό Φ. — Κι' ἐγώ τὸ εἶχα κατὰ νούν ...

Ό Φ. — Καλὰ τὸ λέν κι' οἱ Γάλλοι
πὼς συναντῶνται πάντοτε οἱ νέες οἱ μεγάλοι.

Ό Φ. — Ναί, σέ ρανκόντρ λέ γκρανζ' ΐσπρί...

Ό Φ. — Λοιπόν άνυπερθέτως
τρεῖς μπάλους άπεφάσισα νά δώσωμεν ΐφέτος.

Δέν θα περάσωμεν κακὰ κι' αὐτὸ τὸ καρναβάλι,
άλλως τε και' τὸ γένος μου κι' ἡ θέσις μ' ΐπιβάλλει
νά συμμορφώνωμαι κι' ἐγώ σάν ανθρωπος άξίας
μέ ταύστηρά καθήκοντα τῆς εἱμοταξίας.

Σὺ δέ, ποῦ για' τρεχάματα καθόλου δέν κουράζεσαι
και' τήν πολλήν εύγένειαν μαζί μου τήν μοιράζεσαι,
όφείλεις σάν Πριγκήπισσα και' πάπια τοῦ γιαλοῦ
νά προσκαλέσης τὸν άφρόν τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ
και' ν' άποδείξης πὼς κι' ἐμέ, ποῦ τόσον άγαπᾶς,
τρελλὸς νωνὸς μ' ΐθάπτισε και' πρὸ τρελλὸς παππᾶς.

Ό Φ. — Αγαπητέ μου Φασουλῆ κι' ἱπόπη μου Βαρώνε,
όποιος μαλάζει πίτερα ἢ όρνιθες τὸν τρῶνε.

Όμως ἐγώ τὰ πίτερα ποτέ μου δέν μαλάζω
και' πάντα μέ Πριγκήπισσαις ΐπίσκεψιν αλλάζω,
αν δέ συχνάκις ΐφαγα μαζί σου ψωμοτύρι
μὰ τοῦ συρμού πᾶν ΐθιμον ἢ Φασουλῆ ἑτήρει,
κι' ΐλησμενήσαμεν κακὰ και' πόνους άσιτίας,
κι' ἦτο τὸ σπῆτι μας ανθὼν τῆς άριστοκρατίας,

κι' ὁ κόσμος για' τούς τρόπους μας μᾶς εἶπε μιλ μερσι
κι' ΐσώδρακα μεταξωτὰ ΐφόρεσες και' σύ,
και' πρὸς άμίλλας εύγενεῖς ἢ σκέψις μου μ' ὠδήγει
και' μόνη μου 'στῆς Αλεπούς ΐπῆγα τὸ κυνήγι,
κι' ὅλ' οἱ άγῶνες, Φασουλῆ, άπέβησαν αἰσίως
κι' ΐσάκκωσα τήν Αλεπού κρυφὰ και' δημοσίως,
κι' ΐθάμβωσα τούς κόμ ἱλ φὸ αὐτῆς τῆς κοινωνίας
μέ τίτλους και' περγαμηνὰς άρχαίας εύγενείας,
κι' όπότεν συνεσκέφθησαν τρεῖς δέσποναι σπουδαίως
νά κάμουν κύκλον ντιστεγκέ κι' ΐλύσσα πᾶς χυδαῖος,
κι' άπεφασίσθ' εις μερικά συμβούλια των κρύφια
μακρὰν ἀπὸ τὰ πρόβατα νά μείνουν τὰ ΐρίφια,
τότε κι' ἐγώ ΐφώναξα μετὰ παντός ΐγκρίτου
πὼς πρέπει νά χωρίσωμεν τήν ἥραν ἔκ τοῦ σίτου,
κι' ΐπέταξα τήν κάλτσα μου μέ τὰς λοιπὰς μαζί
σέ κάθε ράτσα πρόστυχη και' 'στοὺς μπουρζοαζί,
και' πρὸς στιγμὴν άνέστησα τὸ γένος τῶν Φλαβίων
κι' ΐδόξασα τὸ φύλλον μου και' σέ και' τὸ Ρωμαῖικο,
και' τοῦτον τὸν πολυπικρον κι' άβιώτόν σου βίον
ὡσάν πεπόνι, Φασουλῆ, ΐγλύκανα μουλκείκο.

Ό Φ. — Καθ' ὅλα μ' εύχαρίστησες, κυρία σύνευνός μου,
κι' αν ανθρωπος κατώρθωσα νά λέγωμαι τοῦ κόσμου
μόνον εις σέ τὸ χρεωστῶ και' 'στὴν πολλήν σου κρίσιν,
ποῦ τόσον ΐξηυγένισε τήν βάνουσόμ μου φύσιν.
Εὐγνωμοσύνη δι' αὐτὸ και' διαρκὲς λατρεία,
άλλ' ένα έχω μοναχὰ παράπονο, κυρία,

πῶς μ' ὅλην τὴν εὐγένειαν ἀνίκανος ἐφάνης
 κι' ἀκόμη δὲν 'κατάφερες ἐν ἔκθετον νὰ κάνης.
 Καὶ πρὸ καιροῦ σ' ἐξέφρασα τὸν φλογερὸν μου πόθον
 ὅτι πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γεννήσης νόθον,
 μὰ σὺ γι' αὐτὸ παντάπασιν δὲν ἐφιλοτιμήθης
 κι' οὐδὲ προπάππων εὐγενῶν τοὺς ἄθλους ἐμιμήθης
 καὶ νὰ σοῦ φύγῃ ἄφησες ἐκάστη εὐκαιρία...
 κρῖμα ποῦ λέγεται καὶ σὺ τρὲ ντιστεγκὲ κυρία.
 Ὁ νόθος μόνος πόθος μου καὶ μιὰ μεγάλ' ἰδέα...
 ἂν τὸν γεννήσης τέλειωσες, δὲν θὰ περνᾷς χυδαία,
 ἀλλοιῶς θὰ κοροϊδεύεσαι ἀπ' ὅλους τοὺς μεγάλους
 μ' ὅσα κι' ἂν δώσης γεύματα, μ' ὅσους κι' ἂν δώσης μπάλους.
 Μὲ τοὺς νομίμους τοκετοὺς, κυρία μου, ἐχάθηκα,
 αὐτὰ τὰ γνήσια παιδιὰ δὲν ξέρεις πῶς 'σιχάθηκα...
 εἶναι σαχλὰ γεννήματα, κοινὰ καὶ τετριμμένα,
 κι' οὐτ' ἔχουν διόλου θέλητρον καὶ γόντρον κανένα.
 Ὁ νόθος τί μυστήριον καὶ τί πολιτισμὸς!...
 εἰς τοῦτον μέσα κρύπτεται ὁ νέος Γαλλισμὸς,
 κι' ὅπως μεγάλος Βασιλεὺς εἰς τῶν μαχῶν τὸν κτύπον
 ἐχάριζε τὸν θρόνον του δι' ἓνα μόνον ἱππον,
 ἔτσι κι' ἐγὼ ἐλευθερίας καὶ πόθους πρὸ αἰώνων
 ὅλα τὰφίνω σὺζυλα δι' ἓνα μούλον μόνον.
 Ἄν τὸν ἰδῶ σὰν χάρισμα θὰ τὸν θαρρῶ οὐράνιον
 καὶ σὰν νὰ 'βρῇκε ὁ Σωτὴρ καὶ μέσα κι' ἐξω δάνειον.
 Βγάλ' ἓνα νόθον, μὰ σὲρ φάμ, καὶ φτύσε με 'στὴ μούρη...
 λόγῳ τιμῆς σὲ βεβαιῶ πῶς θὰ μᾶς φέρῃ γούρι,
 καὶ τοῦτ' ἂν φέ' στοὺς ἐκλεκτοὺς θὰ γίνω ἐκλεκτὸς
 κι' ὡς ὀπτασία θερινῆς θὰ μᾶς φανῇ νυκτός.
 Καὶ πάλιν σὲ παρακαλῶ γυνυπετῆς ἐμπρός σου
 ν' ἀκούσης τὴν παράκλησιν τοῦ προσφιλοῦς ἀνδρός σου,
 καὶ μάθε μου τῶν εὐγενῶν μυστηριώδεις λέξεις
 καὶ ξεμαθὲ μου ὀχληρὰς τῶν χειρωνάκτων ἐξεις.
 Κάμε τον καὶ βλαστήμα με...
 Ἡ Φ. — Ἀφοῦ τὸν θέλεις τόσο
 πιστεύω, φίλε μὸν μαρί, πῶς θὰ τὸ κατορθώσω.
 Ὁ Φ. — Ἡ ντιστεγκὲ καρδιά μου πρὸς σὲ θὰ μένῃ δούλη...
 ὦ μὰ σὲρ φάμ, ὦ μὸν μπεμπέ καὶ νόθε μου Δρακούλη...
 κἂν Πρίγκηπας σ' ἐγέννησε, κἂν Κόμης, κἂν Βαρόνος,
 ἄς εὕρῃ τὸν μπαμπάκα σου εὐτυχισμένους χρόνος.
 Γιὰ κῦτταξε, μὸν πτίτ ἀνφάν, πῶς ἀγρυπνεῖ σιμά σου
 ὁ νόθος ὁ παπάκης σου μὲ τὴν θετὴν μαμμὰ σου.
 Σὺ, περιπόθητε βλαστὲ, 'στὸ μέλλον σωτηρία
 καὶ σὺ τῶν γηρατειῶν μου ἐλπίς καὶ βακτηρία.
 Ἡ γέννησίς σου μόνη μου ἐπιθυμία ἦτο,
 τὰ τέκνα μου τὰ γνήσια γιὰ σὲ τάποκηρύττω
 καὶ βλέπω μὲς 'στὸ βλέμμα σου ἀκτῖνα ζωογόνων
 καὶ προμαντεύω παλαιστὴν ἀριπρεπῶν ἀγώνων.
 Νὰ μεγαλώσης μιὰ χαρά, θηρία νὰ δαμάσης,
 μιὰ σακαράκα κοφτερὴ 'στὴ μέση νὰ κρεμάσης,
 νὰ τὴν βροντᾷς νυχθημερὸν 'στὸ κάθε πεζοδρόμιον
 καὶ παλληκαρί τῆς φακῆς νὰ μὴν ὑπάρχῃ ὅμοιον,
 παλληκαριαῖς ἢ γλώσσα σου νὰ συχνοκλαιῖδῃ
 ποῦ νὰ τρομάζῃ ἄνθρωπος 'στὰ μάτια νὰ σὲ 'δῇ,
 νᾶσαι καὶ σὺ διαβόντρον γηγὺς καὶ πρῶτο διαβολάκι,
 νὰ κόβῃς πράσσα λάχανα καὶ τὸ νερὸ 'στ' αὐλάκι,
 ὅπου σημεῖον τοῦ σταυροῦ νὰ κάνης τὸ νερό σου
 καὶ νὰ πουλήσης τὴν γνωστὴν γαιδάρα τοῦ πατρός σου,
 καὶ ν' ἀγοράσης ἀντ' αὐτῆς Ἀράπικη φορὰδα,
 νὰ κυνηγᾷς τὴν Ἀλεπού καὶ κάθε σουσουράδα,
 περὶ προικῶν νὰ μάχεσαι καὶ νὰ μοχθῇς ἀτρύτως,
 ὅπου 'στὴ μέση δὴ γαμποῖ καὶ σὺ νὰ μπαίνῃς τρίτος,
 νὰ εἶσαι τέλος φέν ντὶ σιέκλ, φωστήρ τῶν νεωτέρων,
 κχμάρι δὲ καὶ καύχημα τῶν δύο σου πατέρων.
 Ὅποτεν δὲ κι' ἡ μήτηρ σου ἡ σεβαστὴ κι' ἀγία

σὲ συναντήσῃ ἐπιππον κατὰ τὰ Παριλίτσια,
 καλὰ τὸ λέγει, θὰ μοῦ 'πῇ, κι' ἡ φυσιολογία
 ὅτι τὰ νόθα πάντοτε ὑπερτεροῦν τὰ γνήσια.
 Ἐνόςω, φίλε σύζυγε καὶ μισοκακομοίρη,
 γνησίους εἶχαμεν καρπούς δὲν 'βλέπαμε χαίρι,
 μὰ τώρα κῦτταξε παιδιὸ φουριόζο μιὰ φορὰ...
 μὲ τὴν Αὐλὴν τῆς Ἀλεπούς τσακόνει τὴν οὐρά,
 λιπαίνει δὲ τῶν εὐγενῶν τὰ ρόδα καὶ τὰ κρῖνα
 τῆς εὐγενοῦς φορὰδας τοῦ ἡ κάθε καθοκλίνα,
 κι' ἐλησμονήθη δι' αὐτοῦ ὁ παλαιὸς μας ὄνος
 κι' εἶμαι κυρία Βαρονίς κι' εἶσαι καὶ σὺ Βαρόνος,
 κι' εἰς τελετὰς λαμποκοπᾷ μ' ὀλόχρυσά σειρήτρια
 κι' ὑπερτιμᾷ τὸ γένος μας 'στοὺς δρόμους καὶ 'στὰ σπήτια.
 Λοιπὸν θὰ γίνουν οἱ χοροὶ, κυρία μου μαριόλα,
 κι' εἰτοίμασε τὰ δέοντα καὶ τὰναγκαῖα ὅλα.
 Ξέρεις πῶς μόδα κατ' αὐτὰς ἐπικρατεῖ μεγάλη
 νὰ διδωνται μπᾶλ μπλάν καὶ ρόζ, κόκκινοι κι' ἄσπροι μπάλοι.
 Τέτοιους χορούς σεριεζμάν θὰ δώσωμεν κι' ἐμεῖς,
 κι' εἰς μὲν τὸν ἄσπρον θὰ κληθοῦν ἀνὺπανδροὶ καὶ Μίς,
 ἡγουν θὰ προσκαλέσωμεν τὰς νέας καὶ τοὺς νέους,
 ποῦ δὲν ἐστεφανώθησαν μὲ γάμους κι' ὑμεναίους.
 Πᾶς ἄγαμος ἀπρόσκλητος 'στὸν μπάλο δὲν θὰ μείνῃ,
 θὰ προσκληθοῦν κι' ἐργένηδες ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον,
 κοντολογίης, κυρία μου, τὸ σπῆτι μας θὰ γίνῃ
 ὡς ἓνα εἶδος Λύκειον καὶ Παρθεναγωγεῖον.
 Οὐχ ἥττον θὰ καλέσωμεν εἰς τοῦτον τὸν χορὸν
 καὶ Βαρονίδας μερικὰς ἐκ τῶν ζωντοχηρῶν,
 γιὰτὶ μακρὰ μ' ἐδίδαξε τῶν ἀνθρωπίνων πείρα
 πῶς καθεμιὰ ποῦ λέγεται καὶ ζῇ σὰν ζωντοχήρα
 πρέπει νὰ κατατάσσεται, καθὼς καὶ σὺ τὸ κρίνεις,
 εἰς τῶριον τὸ μεταξὺ παρθένου καὶ δεσποίνης.
 'Στὸν κόκκινο θὰ προσκληθοῦν οἱ ἐγγαμοὶ κι' οἱ χῆροι,
 εἰς δὲ τὸν μαῦρον τὸν χορὸν, ποῦ θάναί πανηγύρι,
 θὰ προσκληθοῦν ἀνὺπανδροὶ κι' ἀνδρόγυνα συνάμα,
 κάθε παρθένος, δέσποινα, καὶ ζωντοχήρα ντάμα.
 Λοιπὸν τὰ προσκλητήρια γι' αὐτοὺς τοὺς μπάλους γράψε
 καὶ σκούπισε καὶ πάστρεψε καὶ τίναξε τὰ στρώματα,
 καὶ 'στὴν Λιζιέ καὶ 'στὴν Ὡθραὶ κατεσπευσμένως ράψε
 τρεῖς ντουαλέταις τοῦ χοροῦ, ποῦ νᾶχουν τρία χρώματα.

Ὡχ! ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια!...
 τὸ Ρωμαῖκο θ' ἀνάψῃ,
 κι' ὅπου 'δῇς δὴδὸ κυπαρίσσι
 τὴν μπακίρα ἔχουν θάψει,
 καὶ θλιμμένη καὶ πεζὴ
 μὲ τὸ ταῖρι σου μαζὶ
 σύρε τότε νὰ τὴν κλαῖς
 καὶ γιὰ μπάλους νὰ τῆς λές.

Ὁ Λόρδος κοκορεύεται καὶ δόξαν ὀνειρεύεται.

Σήκω καὶ πάλι μύτη μου...
 ὁ Βασιλεὺς 'στὸ σπῆτι μου...
 ἰδοὺ τον!... φθάνει, φθάνει
 ἐπίσκεψι νὰ κάνῃ.

Ἐπίσκεψις Βασιλικὴ!...
 τὸ σπῆθος μου κλωτσᾷ...
 καὶ νὰ μὴν εἶμ' ἐγὼ ἐκεῖ
 γιὰ νὰ τοῦ κάνω τσᾶ.

Ἄς μάθῃ τώρα πλέον ἡ καθεμιὰ μαζέτα
 πῶς κι' ὁ χρυσὸς ἂν λείψῃ κι' ἂν λείψῃ κι' ἡ γαζέτα,
 ὁ Βασιλεὺς μαζί μου ποτὲ δὲν θὰ θυμώσῃ
 καὶ μῆτε τὰ παπούτσι'α 'στὸ χέρι θὰ μοῦ δώσῃ.

Ὁ Βασιλεὺς σιμόνει κι' ἀνοίγει πᾶσα θύρα...
 μαζί μὲ τὸ χρυσάφι μᾶς φεύγει κι' ἡ μπακίρα...
 καὶ πάλιν νέα κρίσις, ἀλλ' ὅμως δὲν μὲ μέλει...
 ὁ Βασιλεὺς μαζί μου... ὁ Βασιλεὺς μὲ θέλει.

Τὰ κλούβια σας κεφάλια τοῦ κάκου τὰ κτυπάτε...
 ὁ Βασιλεὺς μὲ θέλει... τὴν κλάρα ποῦ τὴν πᾶτε ;...
 Θὰ ρέψετε, καϋμένοι, κι' ὁ νοῦς σας μὴν τὸ βάλῃ
 πῶς Καθαρὴ Δευτέρα γιὰ 'μένα ξημερώνει...
 σαρακοστή 'στοὺς ἄλλους, σ' ἐμένα καρναβάλι,
 καὶ μὲ τοὺς Εὐταξίας ταυτί μου δὲν ἰδρώνει.

Καινούρια δυστυχία καὶ ξαφνικὴ ἀντάρα...
 'στὴν ἀγορὰ δὲν εἶναι μὴδὲ χρυσὴ πεντάρα,
 κι' οὐδὲ λιμοκοντόρους δὲν πέρνουν 'στὰ τραμβάϊ
 κι' ἓνας θεὸς γνωρίζει ὁ κόσμος τί τραβάει.
 Χαρτεῦτσο δὲν ὑπάρχει καὶ μέσα 'στὸ Ταμεῖο...
 ἀντίο κι' ἡ γαζέτα... σκόντο κὼλ σάνκβε μίο.

Ὁ Βασιλεὺς κοντὰ μου... τί γέλοια καὶ τί γλύκα !...
 τρελλαίνεται γιὰ 'μένα, τὴν Ἀγγλικὴ ἀντίκα.
 "Ολοι τῆς γῆς οἱ Λόρδοι—ὦχ ! ναπολεονάκι μου !—
 καὶ σὺ καλὰ γνωρίζεις πῶς εἶναι Λόρδοι πάντα,
 ἀλλ' εἶναι κι' ἓνας Λόρδος, μικρὸ Κατερινάκι μου,
 ποῦ ἔχει καταντήσῃ σὰν ξεπεσμένη ράντα.

Μαζί μου κακιωμένο δὲν θὰ σὲ 'δοῦν ποτέ...
 ἀντίο κι' ἡ γαζέτα... λαμὸρ κι πόζι τέ...
 Βαρεῖτε τίρι λίρι καὶ ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι,
 ὁ Βασιλεὺς εὗρῃκε μεγάλο κελεποῦρι.

Καλῶς τὰ μάτια σας τὰ δρό, καλῶς τον σὰν τὰ χιόνια...
 τί κάνετε ;... πολὺ καλά... πῶς πᾶνε τὰ κουπόνια ;...
 μόλις τὰ Ἰσοζύγια σὲ 'λίγη τάξι τᾶβαλα
 γιὰ τὰ τοκομερίδια θ' ἀρχίσουν νέα ντράβαλα.

Ἀκόμη δὲν 'κατάφερα νὰ 'βρῶ κανένα δάνειον,
 τοῦ κάκου ἐγονάτισα μὲ σταυρωμένας χεῖρας,
 ἡ δὲ γαζέτα φαίνεται ὡς νόμισμά τι σπάνιον
 καὶ τώρα δὲν εὐρίσκομεν οὐδ' ὀβολὸν τῆς χήρας,
 καὶ μὲ χαρτί θὰ πληρωθῇ ἐφέτος κι' ὁ μισθός σας,
 ὁ δὲ Μυλλόρδος πάντοτε θὰ στέκῃ βοηθός σας.

Εἰς τὴν Βουλὴν πολὺ καλὰ περνοῦμε κατ' αὐτάς...
σκάζω συχνότατα τὸν Πίτ, γελῶ τὸν Βοναπάρτην,
ὁ δὲ Βουδούρης ἔκραξε μ' ὀργὴν 'στους Βουλευτάς
πῶς ἂν δὲν συμμαζεύωνται τὴν ὥραν τὴν τετάρτην,
θὰ διαλύσῃ τὴν Βουλὴν μὲ τὸ βαρὺ κουδοῦνι του
κι' ἀμέσως 'στὸν περίπατο θὰ βῇ μὲ τὸ μπαστοῦνι του.

Ὅμως ἐγὼ ἐπρόλαβα κι' αὐτὴν τὴν δυστυχίαν
κι' εὐθύς 'στους φίλους ἔγραψα κι' εἰς πᾶσαν Ἐπαρχίαν,
ἂν θέλουν τὸ ταχύτερον ἢ κρίσις νὰ περάσῃ
κι' ἡ σεβαστὴ Κυβέρνησις πραγματικῶς νὰ δράσῃ,
νὰ φθάσουν μὲ τὰ τέσσερα πρὶν τῆς τετάρτης ὥρας,
δι' ἀπαρτίας σφύζοντες τὴν εὐκλειαν τῆς χώρας.

Ὁ δ' Εὐταξίας ὁ γνωστὸς μετὰ μεγάλης λύσσης
προβάλλει μίαν κι' ἑκατὸν στρυφνάς ἐπερωτήσεις,
μὰ γὼ μαριόλος δὲν μιλῶ καὶ πρὸ πολὺ θυμόναι
καὶ πάντα πίνακας ζητεῖ νὰ δῇ μ' αὐτοὺς τί τρέχει,
κι' ἂν ἐρωτᾶτε, Βασιλεῦ, γιὰ τὸ ναπολεόνι
τριάντα δύο κι' εἴκοσι μὲ τὸ συμπάθειο ἔχει.

Ἐφώναζαν μὲ θόρυβον πολὺν κι' ἐρεθισμόν
νὰ φέρωμεν τὸν ἀψευδῆ Προϋπολογισμόν,
πλὴν μόλις τὸν εἰσήξαμεν μὲ θάρρος 'στὴν Βουλὴν
ἐκεῖνοι μᾶς ἐζήτησαν μικρὰν ἀναβολήν,
κι' ἐμεῖς τοὺς τὴν ἐδώσαμεν, διότι μᾶς ἐφάνη
πῶς Γιάννης τρέμει τὸ θεριὸ καὶ τὸ θεριὸ τὸν Γιάννη.

Ἄν ἐρωτᾶτε γιὰ τὸν Λὸ καθὼς καὶ γιὰ τὸν Ροῦ
χάσκουν ἐνώπιον φυλῆς καὶ ράτσας δραστηρίας,
κι' ἐπῆγαν 'στὴν Μητρόπολι καὶ μὲς 'στὴν Βλασσαροῦ
γιὰ νὰ ζητήσουν κι' ἀπ' ἐκεῖ πολλὰς πληροφορίας,
κι' ἡ ἐκθεσίς των, Βασιλεῦ, θὰ εἶναι μία φρίκη,
ραχάτ-λουκούμι δηλαδὴ καὶ πρᾶγμα τεφαρίκι.

Ἄλλ' ὅμως κι' ὁ Σιμόπουλος, ὁ τοῦ Δικαίου λίθος,
μὲ νέον νομοσχέδιον ἐτάραξε τὸ πλῆθος,
κι' ἐμπορικὰ κατὰστιχα ὀφείλει νὰ βαστάῃ
κι' ὅποιος πουλεῖ σὰν ἔμπορος κἂν ἄμφια καὶ ράσσα,
κἂν τσόχαις κι' ἀραπόσταρα καὶ κρύα καὶ ζεστά,
φιορίκια μῆλα, κόσκινα, χαλβᾶ, στραγάλια, πράσσα.

Αὐτὸ τὸ νομοσχέδιον ἐνὸς δικαίου νοῦ
τὸ πολεμοῦν ἀλύπητα καμπόσοι φαφλατάδες,
ἐνῶ μὲ τοῦτο γρήγορα ἢ κάθε κοσκινοῦ
θὰ βάζῃ καὶ τὸν ἄνδρα τῆς μὲ τοὺς πρᾶγματευτάδες.
Μ' αὐτὰ κι' αὐτά, ποῦ γίνονται πρὸς τὸ καλὸν τοῦ τόπου.
τρεῖς πιτχμαῖς σηκώνεται ἡ τρίχα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡσύχασε κι' ὁ φοβερὸς Ρωμοῦνος Λαχοβάρης
κι' ἐδέθησαν 'στὸν Ναύσταθμον μεγάλοι ἀτμοβάρεις

κι' ἀπὸ σκοτούραις τοῦ λοιποῦ καὶ βάσανα θὰ λείψωμε
καὶ λάδι δὲν θὰ θέλωμε τῆς μηχαναῖς ν' ἀλείψωμε.

Ὡ Βασιλεῦ, ὑγίαινε καὶ χαῖρε κι' εὐδαιμόνει
καὶ μὴ ποτέ σου λησμονῆς πῶς τὸ ναπολεόνι
τριάντα δύο κι' εἴκοσι πρὸς τὸ παρὸν τιμᾶται
καὶ τὸν αἰῶνα τὸν χρυσὸν τοῦ Θεοῦ θυμᾶται,
κι' ἂν μὲ στενὸ οἱ δανεισταὶ μᾶς φοβερίσουν μπλόκο
ἢ μπουκαπόρταις, Βασιλεῦ, θὰ πάρουν ὅλαις φόκο.

Ὡ Βασιλεῦ, ὑγίαινε καὶ διόλου μὴ φοβοῦ...
νὰ μ' ἐπισκέπτεσθε συχνὰ οἱ δῆοί μας νὰ τὰ λέμε,
νὰ ψήνωμε καὶ κάστανα μαρόνια 'στὴν φουβοῦ
καὶ σὰν κι' αὐτὰ νὰ τρίζωμε καὶ σὰν κι' αὐτὰ νὰ καῖμε.
Ὡς τώρα, φίλε Βασιλεῦ, στιγμὴ δὲν ἐθυμώσαμε...
τὰ χιόνια τᾶλῃωσαν βροχαῖς κι' ἐμεῖς δὲν ἀνταμώσαμε.

Ζήτω τὸ Στέμμα κι' ἡ Αὐλή...
ὅλος χαρὰ χοροπηδῶ...
ὦρα καλή, ὦρα καλή,
κι' ὁ νοῦς σας πάντα νᾶν' ἐδῶ.

**Εὐχαριστήριον θερμὸν
εἰς ἓνα δωρητὴν ἡμῶν.**

Τὸν Πολυτάκον, ἄριστον τῶντι καπνοπώλην
κι' ἀγαπητὸν καθ' ἅπασαν τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν,
εὐχαριστῶ θερμότατα δι' ὅσα τσιγαρέτα
μ' ἀπέστειλε γιὰ μπουναμᾶ καὶ γιὰ κουβαρνταλῆκι,
κι' ὁ Φασουλῆς ὁ μαχμουρλῆς καὶ τῶν Ρωμηῶν ρεμπέτα
θὰ τὰ καπνίζῃ μὲ σεβντᾶ καὶ τόσο θεριακλῆκι.

**Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Τοῦ Βέβελ ὁ Κοινωνισμός, βιβλίον ἐκ τῶν πρώτων,
ποῦ ἔκαμε 'στους Γερμανοὺς πολὺ μεγάλον κρότον.
Τὸ διακρίνει μάθησις κι' ἀληθινὴ σοφία,
εἰς τόμον δὲ κομψότατον μ' ἐξώφυλλον ποικίλον
ἀπὸ τῆς «Ἀκροπόλεως» ἐβγήκε τὰ Γραφεῖα
πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν τῶν διαφόρων φύλων.

Μελέται τοῦ Μεσολωρᾶ μὲ διδαχὰς σπανίας,
βιβλίον χρησιμώτατον εἰς τὰς οἰκογενείας.

**Ρωμηοῦ Ἡμερολόγιον Ἀποκαλυπτικὸν
περὶ τῆς καταστάσεως τῶν Οἰκονομικῶν.**

Πρὸ ἡμερῶν ὀλίγων παντοῦ διαλαλεῖται
μ' εἰκόνας καὶ μὲ ὕλην καὶ σοβαρὰν κι' ἀστείαν,
κι' ἀντὶ λεπτῶν πενήντα πρὸς χάριν σας πωλεῖται
'στὸ σπῆτι μου, 'στους δρόμους, καὶ 'στὴν γνωστὴν
[Ἐστία ν.]

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Εὐδῆ, — δῆο 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον μὲ μὴ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κονιορτὸς πολὺς.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθῆναι.

Χίλια όκτακόσα κι' έννενῆντα τρία,
κρίσις θα ζουρλάνη τούς Ρωμηούς άχρεία.

Τών ὅρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό ΡΩΜΗΟΣ τήν εβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θα βγαίνει,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θα δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομε.
και' στών 'Αθηνών τήν πόλιν — και' εις τήν άλλοδαπήν,
και' εις τήν 'Ελλάδα όλην — δίχως λόγια κι' έντροπήν.
Συνδρομή για' κάθε χρόνο — **δωτώ φράγκα είναι μόνο.**

για' τὰ ξένα όμως μέρη — **δίνα φράγκα και' στο' χέρι.**
Κι' ένα φύλλο αν κρατῆς — έγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρῶ δέν δίδει — θα τόν φάη μαύρο φίδι.
Γράμματα και' συνδρομαί — απ' εύθείας πρὸς ἐμέ.
Για' τή σάρα και' τή μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Έννέα του Γεννάριου,
πάν οι' καλικαντζάροι.

Πέντε και' δέκα και' τετρακόσα,
βοοχῆς πλημιύρα κάτω 'στά Λιόσα.

**Καλήμερα του Φασουλῆ
μέ καρταμοῦζα και' βρολί.**

Καλήμερα, Καλήμερα, και' πάντα Καλημέρα,
κι' ἄς τόν καλημερίσωμε τόν Λόρδο τόν άστέρα.
'Αφέντη μου, πεντάφεντε, πέντε φοραῖς άφέντη,
πού τόσο μάς έχόρτασες ξεφάντωμα και' γλέντι,
καθβαλκεύεις τήν Βουλή και' κρυφοκαμαρώνεις
κι' όπου πατεῖ τό πόδι σου χρυσάφια φανερόνεις.

Βάζεις τήν λίρα πρόσωπο και' τό φλωρι στολίδι
και' τήν ούρά του παγωνιού φορεῖς καμαροφρύδι,
κι' ό Λό βασταῖ τό μαῦρο σου κι' ό Ροῦ τό σαλιβαρί
και' χίλιοι δροῦ σέ προσκυνούν, άφέντη καθβαλάρη,
και' σύ τὰ 'Ισοζύγια 'στον πετεινό φορτόνεις
κι' από μεγάλο κίνδυνο τήν πίστι μας γλυτόνεις.

"Έχεις Δραχούμη Στέφανο μέ διπλωμάτη πένα,
πού κι' οι' Ρωμούνοι σκιαχτήκαν, τούς 'πήγε τρία κι' ένα,
άλλ' 'έχεις κι' άλλον Στέφανο, πούχει μεγάλους βιούς
και' μέ τήν Μαύρη Μοῖρα μας ψκρεύει κοκοβιούς,
και' μόνον ένας στέφανος αληθινός σου λείπει,
όπου γι' αυτόν, άφέντη μου, δέν φθάνουν όλ' οι' κῆποι.

"Έχεις και' τόν 'Ανάργυρο μέ ζυγαριῆς 'στή ράχη,
πού 'μπρός του κάθε Σολομών τύρλαις και' μουντζαῖς νῆχη,
άλλ' 'έχεις και' 'στά γράμματα τόν Κώστα Κοσσονάκο,
όπου να δώσ' ή Παναγιᾶ να τόν ιδῶ και' Διόκο,

και' Θεοτόκη λιγερὸ και' Δόν-Ζουάν ιππότη,
όπου να δώσ' ή Παναγιᾶ να τόν ιδῶ Δεσπότη.

"Αλλ' 'έχεις και' τόν Τσαμαδό, σπαθᾶτο μέ άξίχ,
πού τώρα μέ τόν άτακτο 'λογόφερ' Εὐταξία,
και' παρ' ολίγον να πιαστούν και' να μονομαχήσουν
και' 'στά καλά καθούμενα τό αίμα των να χύσουν,
άλλ' εύτυχῶς δέν ἔτρεξε τό φλογερὸ των αίμα
σαν τῆς Πεντέλης τό νερό, πού πάει ρέμμα ρέμμα.

"Έχεις και' Πρόεδρο Βουλῆς μη βρέξη και' μη στάξη,
πού φέρνει κάθε άτακτο σέ γνώσι και' σέ τάξι,
πού τό κουδούνι του βαρεῖ και' μέ τό παραπάνω,
και' δέν άφίνει ρήτορα, μηδὲ τόν Καραπάνο,
'στο' ἴδιο θέμα τέσσερης φοραῖς να ρητορεύη,
κι' όταν 'στά πάλκα φτερνισθοῦν άμέσως άγριεύει.

"Έχεις και' φίλους 'στήν Φραγκιά και' φίλους μέσ' στη' Λόντρα,
πού δέν σου δίνουν δανεικά και' σου πηγαίνουν κόντρα,
έχεις κι' Αὐλή Βασιλική και' φύλακα κλητῆρα,
έχεις καρότσα και' λακέ, σέ λένε και' Σωτήρα,
έχεις και' κόρη ὤμορφη, πού τήν φωνάζουν Φτώχι,
κι' όλους τῆς μπόρσας τούς γαμπρούς τούς έβαλε 'στά βρόχια.

"Εχεις και τρόπους 'Αγγλικούς, έχεις κι' ὀρθά φωκόλα, και σχέδια, πού παίζουνε 'στὸν νοῦ σου καρμπόλα, έχεις φασκιάς για φάσκιωμα τῆς ἄδειας μας κοιλιᾶς, ἀλλ' ἔχεις 'στὸν κατακλυσμὸ και κλώνους τῆς ἐλθῆς, κι' εἶσαι τὸ φίρε τῶν Ρωμηῶν, τὰ μάτια μας κι' ἡ τζόγια, κι' ἔχεις και τσέτουλα γερὴ παχειὰ νὰ κόβης λόγια.

'Στοὺς μέσα κι' ἔξω δανειστὰς ὑπόσχεται σθερκαῖς κι' ὅσα τοὺς 'πῆς τὰ χάβουνα σὰν χαζομπουκιᾶς, και μὲς 'στὴν πίκρα τὴν πολλὴ τὰ λόγια σου τὰ τόσα ὡσὰν μελομακάρουνα γλυκαίνουν κάθε γλῶσσα, και γίνονται για μιὰ στιγμή ἀσήμια και διαμάντια και τρέχουν ἀπ' τὸ στόμα μας σὰν ζάχαρες και κάντια.

'Αφέντη μου, πεντάφεντε, κι' 'Εγγλέζικη μουστάρδα, ἔχεις και καταπράσινη και κόκκινη κονκάρδα, ἀλλ' ἔχεις και παρασημα παρηγοριὰ τοῦ μέλλοντος, τὸν ἥλιον τὸν δύοντα μετὰ τοῦ ἀνκτέλλοντος, ἔχεις και τὸ παράσημο τοῦ ἀετοῦ τοῦ μαύρου, μᾶλεις και μπόλικο χαρτὶ τοῦ Γεωργίου Σταύρου.

"Εχεις μουλάρια κι' ἄλογα 'στὸν μύλο σου νὰ ζεύης κι' ἕναν ντορβά νὰ τὸν γυρνᾷς και τόκους νὰ μαζεύης, πετάλια κι' αὐγοτάραχα μᾶς τρῶς Μεσολογγίτικα και τρίβει ὁ Δραχούμης σου μὲ σκόρδα Μεγαρίτικα τῶν μισελήνων τὰ στραβά για νὰ μὴ σὲ βασκάνουν και στοκοφίσι 'γρήγορα οἱ δανεισταὶ σὲ κάνουν.

Καλήμερα, Καλήμερα, και πάντα Καλημέρα, κι' ἄς τὸν καλημερίσωμε τὸν Λόρδο τὸν ἀστέρα. Μὲ σένα δὲν θὰ γίνωμε μουφλούζηδες, ἀφέντη, και χρυσοδιάρροια 'πάθαμε σὰν νᾶπιχαμε ραβέντι, κι' ἐδῶ πού 'τραγουδήσαμε μπαξές νὰ καταντήση κι' οὔτε κανάγιας ἐλεγκτῆς ποτὲ νὰ ξεμυτίση.

**Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ. — Εἶπε πού λές 'στὸν Βαλτατζῆ ὁ Γεώργης ὁ Μελάς : «δὲν πιάνομε τὴν 'Αλεπού ;... και τάχα τὸ γελᾷς ;» κι' εὐθύς ὁ κόσμος ὁ καλὸς 'σηκώθη 'στὸ ποδάρι, κι' ἄλογα 'χιλιμίντριζαν κι' ἐγκάριζαν γαῖδαροι, και πόθος νίκης φλογερὸς ἐκόχλαζε 'στὰ στήθη κι' ἀπὸ τοὺς στύλους τοῦ Διὸς 'ξεκίνησαν τὰ πλήθη, κι' ἐκ βάρων ἐκλονίζοντο τὰ κλασικὰ ἐδάφη, μ' ἐκεῖνο δὲ τὸ διαλεκτὸ τῆς 'Αλεπούς συνάφι ἦσαν και ξένοι Πρεσβευταὶ και δέσποιναι μεγάλοι, ἡ Ζῆτα Ψῆ κι' ἡ Κάπα Χι κι' ἡ Σίγμα Βῆτα κι' ἄλλαι, ὁπὺ τῆς δόλιας μας καρδιάς στραγγίζον σὰν σφουγγάρια κι' ἡμέρα νύκτα βάζουνε τοὺς σκύλους 'στὴν ἀγγάρια. 'Εν τούτοις τὰ σπιρούνια των οἱ κυνηγοὶ ἐκτύπησαν, ἀλλ' ἦτο κι' ὁ Διάδεχος παρὼν μὲ τὴν Πριγκήπισσαν,

κι' ὅλοι σχεδὸν οἱ Πρίγκηπες, ἐπίσης κι' ἡ Μαρία, και κάθε φρούτο τῆς Αὐλῆς και τῆς τιμῆς κυρία. Μόνον ὁ ρέκτης Βασιλεὺς καθόλου δὲν ἐφάνη γιατί ἐκρουλόγησε και λέν πῶς κοῦρα κάνει, ἀλλ' ὅμως κι' ἡ Βασίλισσα 'στὴν σὺναξι δὲν ἦτο και καθεμία δέσποινα μεγάλως ἐλυπεῖτο, και τότε κλήρους ἐρρίψαν χωρὶς νὰ βγάλουν λέξι νὰ 'δοῦνε ποιὸς τὸ πρόσωπο τῆς 'Αλεπούς θὰ παῖξη, κι' ἐπὶ τοῦ Βάσσου τὸν υἱὸν ἐπέλαχε ὁ κλῆρος και κατεχειροκρότησε καθεὶς σπαθᾶτος ἥρωας, και τέλος πάντων, Περικλῆ, ἐδόθη τὸ σημεῖον νὰ τρέξουν πέρα 'στὸ Δαφνὶ πρὸς τὸ Φρενοκομεῖον, κι' ὁ Βάσσος πρῶτος ἐφυγε. τὸ γέρας τοῦ ἀγῶνος, και πᾶς τοῦ Ράλλυ-Πέιπερ Οὐσσάρως και Δραγόνος παρηκολούθει, Περικλῆ, τὴν 'Αλεπού πηλάλα, κι' ἡμουν κι' ἐγὼ 'στὴν παρδαλὴ γαῖδοῦρα μου καθβάλα, και κορδωμένος 'πήγαينا μαζί μὲ τοὺς ἱππῶταις φορῶν γιακέτα κόκκινη κι' ἄσπρο βρακὶ και μπόταις, και για νὰ 'βρῶ τὴν 'Αλεπού ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἐγύριζα και δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὰ ἴχνη τῆς ἐμυρίζα, ἀλλὰ τοῦ κάκου καθεμιά περνῶ τοποθεσία γιατί μὲ τούταις τῆς βροχαῖς και μὲ τὴν ὑγρασία εἶχαν και τὰ ρουθούνια μου συνάχι τοῦ διαβόλου και μυρωδιὰ τῆς 'Αλεπούς δὲν ἐπερναν καθόλου. Κι' ἡμέρα κᾶπως σκυθρωπὴ και συννεφώδης ἦτο και σχέδιον εἰς τὴν Βουλὴν σοφὸν ἐσυζητεῖτο περὶ τῆς γνησιότητος ἐμπορικῶν σημάτων, ὑπόταν, φίλε Περικλῆ — ὦ θαῦμα τῶν θαυμάτων — φωνὴν μεγάλην κι' ἡχηρὰν ἀπὸ μακρὰν ἀκοῦν πῶς ἐπῆσε τὴν 'Αλεπού μία κυρία Κούν. Τοιοῦτον εἶναι τὸνομα τῆς εὐγενοῦς συμβίας τοῦ Γραμματεῖως τῆς κλεινῆς Αὐστριακῆς Πρεσβείας.

Π. — Αὐτὴ λοιπὸν τὴν ἐπῆσε ;

Φ. —

Αὐτή...

Π.

'Ακοὺς ἐκεῖ

νὰ πιάση και τὴν 'Αλεπού μίᾳ Κούν Αὐστριακῇ ; Φ. — Καὶ τότε τὰ τρεχάματα ὅλ' οἱ Ζουάβοι ἄφσαν και τὸ σπουδαῖον γεγονός 'στὴν Βιέννα 'τηλεγράφησαν, ὁ δ' Αὐτοκράτωρ, Περικλῆ, γι' αὐτὸ ὑπερεχάρη, οὐ μὴν ὑπερεχάρησαν 'Αψβούργοι και Μαγηάροι, διότ' ἡ Κούν, ἀπόγονος Αὐστριακῶν Μαγηάρων, κατῶρθωσε τὴν 'Αλεπού νὰ πιάση ἄρον ἄρον 'στὴν γῆν αὐτὴν, πού τρόπαια παντοῦ τὴν αὐλακόνουν κι' αὐτὰ τὰ βυζανιάρια τὴν 'Αλεπού τσακόνουν. 'Εγὼ δ' αὐτά, βρὲ Περικλῆ, προσεῖπον εἰς τὰ πλήθη : «τὸ γένος τὸ 'Ελληνικὸν και πάλιν προσεβλήθη, κι' ἀφοῦ ἀφήσατε τὴν Κούν τὴν 'Αλεπού νὰ πιάση βεβαίως τοῦτο τὸ κακὸ μεγάλο θὰ ξεσπάση, κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς για τὸ συμβᾶν αὐτὸ δὲν θὰ 'μπορέση δάνειον νὰ 'βρῇ μηδὲ λεφτό.

Καλὰ μᾶς ἐρεζίλεψε κυρὰ ξενογενής...

κρίμα πού δὲν τὴν ἐπῆσε καμμιά 'Ελληνίς...

ἀμμὲ τί κούναγε λοιπὸν ἡ μάννα σας, κυρίαις,

ὅταν ἀφίνετε τὴν Κούν νὰ κἀνη φασαρίας ;

κι' ἀφοῦ ἐκείνη μοναχὴ τὴν 'Αλεπού ἐτσάκωσε

τὴν δόξαν και τὴν πίστιν μας ἀφεύκτως ἐχαντάκωσε.

Χαράμι τρῶτε τὸ ψωμὶ σεπτῆς ἐλευθερίας,

χαράμι πίνετε κι' αὐτὸ τὸ γάλα τῆς ἀνδρείας...

κρίμα πού λέγεσθε Ρωμηαῖς... φτοῦ σας και πάλι φτοῦ...

τὸ γέρας ἐστερήθητε ἀγῶνος ζηλευτοῦ...

Κρίμα 'στῆς 'Ελληνίδες μας, τῆς μάνναις και τῆς κόραις...

ἡ Κούν τῆς καπαντρόπιασε... ὦ τέμπορα ! ὦ μόρες !...

κρίμα πού 'μεγαλώσατε 'στὸ δοξασμένο χῶμα

ἀφοῦ κι' αὐτὴν τὴν 'Αλεπού δὲν πιάnete ἀκόμα,

Ὁ Φασουλῆς ἐδέχθη τὰ φρύδια του σουφρόνων
τοὺς ἄνω μپοναμάδες διὰ τὸν νέον χρόνον.

κρῖμα σὲ σᾶς, ἀρχόντισαι καὶ δέσποιναι τραναί,
ἀφῶ γιὰ μίαν Ἀλεποῦ δὲν εἶσθε ἱκαναί,
κρῖμα καὶ ὅτους γεννήτορας καὶ ὅτην πτωχὴν πατρίδα,
ποῦ κρέμασε ἀπάνω σας τὴν κάθε της ἐλπίδα,
δικαίως δὲ τὸ γένος μας οἱ ξένοι ἀδικοῦν
διότι βλέπουν ἐξαφνα νικήτριαν τὴν Κούν,
κι' οὔτε ποτὲ θὰ πληρωθοῦν οἱ πόθ' οἱ πρὸ αἰώνων
ἂν δὲν φανῆτε ἄξιαί τῶν πάλαι Ἀμαζόνων
κι' ἂν τὴν αἰσχύνῃ σας αὐτὴν ποτὲ δὲν ἀποπλύνετε
κι' ἐπάνω εἰς τὰ τρόπαια τῆς Ἀλεποῦς δὲν κλίνετε.»
Αὐτὰ μὲ γλῶσσαν, Περικλῆ, ἐλάλησα γενναίαν
κι' ἐθρήνησα πικρότατα τὴν ἐντροπὴν τὴν νέαν,
ἀλλ' ὅμως κι' ἡ γαῖδάρα μου πολὺ μὲ συνεκίνει
κι' ἐγκρίζεις, βρὲ Περικλῆ, λυπητερά κι' ἐκείνη,
ποῦ νόμιζες πῶς ἔκλειε μὲ τὸν ὄξυν της θρῆνον
τὸ αἶσχος τῶν ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν Ἑλλήνων.
Καὶ τότε τὴν κυρίαν Κούν ὁ κόσμος συνεχάρη
κι' ἐδέχθη τὴν ὑπόκλησιν τοῦ κάθε καθβαλάρη,
καὶ προσεφέρθησαν ποτὰ καὶ μπόλικα γλυκύσματα
κι' ἐχόρευαν εἰς τὸ Δαφνὶ μὲ χίλια δῆδ τσακίσματα,
ἀλλὰ δὲν εἶχαν μουσική, μηδὲ καμμιὰ κιθάρα,
κι' ἔβαλαν τσιγαρόχαρτο σὲ μὲν παληοτσατσάρα,
κι' ἔτσι βαστοῦσαν, Περικλῆ, τὸν χρόνο τοῦ χοροῦ
καὶ δὲν ἐχόρευε κανεὶς μپοστὸν ὅτὰ κουτουροῦ,
μὰ κι' οἱ τρελλοὶ ἐχόρευαν μῆς ὅτου Δρομοκαῖτη
καὶ χαλασμός ἐγίνετο καὶ ὅτου Ζωρζῆ τὸ σπῆτι,

κι' ὁ Τσιριγώτης μὲ τρελλῶν ποικίλην σανοδοίαν
ὅτὸ Ἀϊ-λάιφ ἔδειχνε μακρὺν ζουρλομανδῦαν.
Κι' ὠμίλουν μετ' ἐξάψεως γιὰ τὴν Αὐστριακὴν
καὶ μίαν στήλην ἔστησαν ἀγαθηματικὴν
κι' ἐπέγραψαν διὰ γλωσσῶν πολλῶν καὶ διαφόρων :
«εἰς τοῦτον τὸν περίβλεπτον κι' ἀγιασμένον χώρον,
ὅπου πολλοὶ τῆς Μιχαλοῦς χρεῶσται κατοικοῦν,
συνέλαβε τὴν Ἀλεποῦ ἡ Βαρονίς ἡ Κούν,
τὰς ξένας καταπλήξασα κι' ἰθαγενεῖς κυρίας
πρὸς αἶσχος τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ὀδὸν τῆς Αὐστρίας.»
Ἐγὼ δὲ πρῶτος ἔσπευσα μὲ τὴν σπουδὴν μου ὅλην
καὶ τὸ κατόρθωμα τῆς Κούν ἀνήγγειλα ὅτῃν πόλιν,
κι' ἐκ τῆς τρεχάλας τῆς πολλῆς καταμεσῆς τοῦ δρόμου
νὰ σκάσω ἐκινδύνευσά ὅτῃν ψοφογαῖδάρο μου,
ὡς ἐκ τοῦ τάχους ἔσκασε ὅτῃς ὄνου τοῦ τὴν ράχην
κι' ὁ ἀναγγείλας τὴν λαμπράν τοῦ Μαραθῶνος μάχην.
Καὶ θλίψις καὶ κατήφεια ὅτῃν πόλιν διεχύθη
κι' ὁ Βασιλεὺς σὰν τᾶκουσε κι' ἐκεῖνος ἐλυπήθη,
ἀλλ' εἶπε κι' ἡ Βασίλισσα σαρδώνιον γελῶσα :
«κρῖμα ποῦ δὲν τὴν ἔπιασε καμμιὰ κυρία Ρῶσσα.»
Κι' ἐγύρισαν τῆς Ἀλεποῦς οἱ γαῦροι κυνηγοὶ
καὶ μὲ τῶν ἵππων τὰς ὀπλὰς ἐσεῖετο ἡ γῆ,
καὶ Ἀμαζόνων μερικῶν ἔξιλώθηκαν φουστάνια,
κι' ἐλεηλάτησαν πτωχοῦ ἀνθρώπου τὰ μπoστάνια,
καὶ τώρα ὁ ζημιωθεὶς δικαίως θὰ φωνάξῃ
κι' ἴσως ὅτὸ Δικαστήριον ὀργήγορα ἐνέξῃ

καὶ τὸν σεπτὸν Διάδοχον μεθ' ὅλων τῶν Πριγκήπων
γιατὶ τοῦ καταφάνισαν μὲ τᾶλολα τὸν κήπον.

Ἀφοῦ τοιαῦτ' ἀνήγγειλα ὁρμῶ ἀστραπηλὸν
καὶ φθάνω μὲ τὰ τέσσερα 'στὴν ἱερὰν ὁδὸν
γιὰ νὰ δεχθῶ τοὺς φοβεροὺς τῆς Ἀλεποῦς Οὐλάνους,
ποῦ μὲ πομπὴν ἐπέστρεφαν εἰς τὰς ἰσπεφάνους,
κι' ἐδαφισίως, Περικλῆ, τὴν κεφαλὴν μου κλίνων
τοιαῦτα 'στὸν Διάδοχον προσεῖπα Κωνσταντῖνον :
«Διάδοχε, ποῦ καθβαλᾶς τῆς ἀστραπῆς τὸ ἄτι,
παρατηρῶ μετὰ χαρᾶς πῶς 'ξυπνησες κομματί,
κι' ἄρχισες τὸ ποδάρι σου ὀλίγον νὰ κτυπᾷς
κι' εἶσαι πολὺ λαοφιλὴς κι' ὅπου σοῦ λένε πᾶς.
Συναμιλλᾶσαι κρατερός με ἵπποτων ὁμίλους,
ποῦ μάχονται μὲ τὰς σκιὰς καὶ τοὺς ἀνεμομύλους,
κι' ὅπου κυττάξης ἄλεπού τὴν βάζεις 'στὸ σημάδι
καὶ τρέχουν ὅλοι 'πίσω σοι σὰν τοὺς στραβοὺς 'στὸν Ἄδη,
κι' εἰς θήρας μὲ τοὺς εὐγενεῖς ἐξέρχεται φαιδῶρας
καὶ φαίνεσαι πραγματικῶς πῶς ἐνεργεῖς καὶ ὀρεῖς,
κι' ἐγὼ μ' αὐτὴν τὴν ὀρεῖσιν σου σφριγῶ καὶ συγκινοῦμαι
κι' ὅσο σὲ βλέπω νὰ 'ξυπνᾷς τόσο βαθεῖα κοιμοῦμαι.
'Ὅπως καὶ πρὶν οὐδέτερος δὲν κάθεται 'στ' αὐγὰ σου
καὶ τὰ μπιστάνια μερικῶν χαλᾶς μὲ τᾶλολά σου,
ὅμως γι' αὐτό, Διάδοχε, ποσῶς μὴν ἐνοχλῆσαι,
διότι τί Διάδοχος παρακαλῶ θὰ εἶσαι,
σὰν δὲν 'μπορῇς εἶτ' ἐπιππος ἢ τρέχων ἐφ' ἀμάξης
ὀλίγων ὑπηκόων σου μπιστάνια νὰ ρημάξεις ;
'Αλλ' ὅμως χαίρετε καὶ σεῖς, ἱππῶται Γρεναδιέροι,
ποῦ τὸ Δαφνὶ τοὺς ἄθλους σας κι' ὁ Τσιριγώτης ξέρει.
Γιὰ 'δέτε κοφτερά σπαθιά ! ... γιὰ 'δέτε μκελλάρηδες ! ...
ὅλοι σὰν Ἀη-Γειώργηδες ὁμοιάζουν καθβαλάρηδες...
χαρὰ 'στῆς νύφαις τῆς τραναῖς, ποῦ θὰ γλυκοφιλήσετε,
χαρὰ 'στῆς προίκαις, ποῦ σιγὰ θὰ ξεροκοκκαλίσετε...
'στὰ φτερωτὰ σας ἄλογα ὀλόρθοι σηκωθῆτε...
χαρὰ 'στοὺς Σακαράκηδες ... φτοῦ ! νὰ μὴ βασκαθῆτε...
ὅταν μὲ τέτοιο κόρδωμα κορδώνεσθε ζουρλό
νομίζω πῶς γυρίζετε ἀπὸ τὸ Βατερλώ.
Θεέ μου ! ... ποῖων ἵπποτων καὶ σταυροφόρων σμῆνος ! ...
ἄχ ! ποῦναι τώρα, βρέ παιδιά, ὁ Πινδάρους ἐκεῖνος,
ὁ ψάλλων μὲ τὰς φόρμιγγας τοὺς Ὀλυμπιονίκας,
ποῦ δὲν ἐσκέπτοντο ποτὲ πολυταλάντους προίκας ;
Τώρα σὲ θέλω, Πινδάρε, 'μπροστά μου νὰ προβάλλης
νὰ 'δοῦμε πῶς τοὺς κυνηγοὺς τῆς Ἀλεποῦς θὰ ψάλλης.
Πρίτς κι' οἱ ἀρχαῖοι παλαισταὶ κι' οἱ τοῦ Πινδάρου λῆροι
κι' ἂν τὰ μπιστάνια 'χάλασαν τοῦ φουκαρά τοῦ Κύρη,
κι' ἂν ἀναφέρ' ἢ μέλλουσα τοῦ ἔθνους ἰστορία,
πῶς ἐπῆλθε τὴν Ἀλεποῦ Αὐστριακὴ κυρία,
ἀλλ' ὅμως, Σακαράκηδες, αὐτὸ δὲν μᾶς πειράζει,
μηδὲ 'στὰ φυλλοκάρδια σας νὰ βάλετε μαράζι,
καὶ θ' ἀνατεῖλη χαρταγὴ περιφανοῦς ἡμέρας,
ποῦ θὰ τὴν πιάσουν καὶ Ρωμηαῖς ἐκ τῆς μεγάλης σφαίρας,
καὶ τότε πᾶς ἄλλοδαπὴ θὰ βουβαθῇ σαλιάρα
κι' ἐμεῖς θὰ φᾶμε, βρέ παιδιά, τὴν ὁῖα μὲ χουλιάρα.».
Αὐτὰ τοὺς εἶπα, Περικλῆ, καὶ τόκοψα κουμποῦρι
καὶ τᾶλολα τῶν ἵπποτων σὰν 'μπῆκαν μὲς 'στ' ἀχοῦρι
κουβέντιαζαν κρυφὰ κρυφὰ στρωμένα 'στὴν ἀράδα
κι' αὐτὰ τοὺς εἶπε μιὰ 'ψηλὴ κι' Ἀράπικη φοράδα :
«Τί θρίαμβος καὶ σήμερα καὶ τρελλοπανηγύρι !...»

γῆς Μαδιὰμ ἀπέμειναν τὰ κτήματα τοῦ Κύρη,
καὶ τὼρ' ἀποζημιώσιν ἐκεῖνος θὰ γυρέψῃ
καὶ μ' ἐπιδόσεις ἀγωγῶν τοὺς κυνηγοὺς θὰ ρέψῃ.
'Ενόσφ μενόμεν ἐδῶ σὲ μάχαις δὲν θὰ 'βγοῦμε,
μόνον οὐραῖς τῆς Ἀλεποῦς συχνὰ θὰ κυνηγοῦμε.
κι' οὐδὲ πολέμου γύρω μας δὲν θὰ σφυρίζουν βόλια
καὶ θὰ ρημάζουμε πτωχῶν ἀνθρώπων περιβόλια,
κι' οὐδὲ ραχάτι μπόλικο κι' οὐδ' ὕπνος θὰ μᾶς λείπῃ,
γιατὶ καὶ σεῖς γνωρίζετε, ἀκούραστοί μου ἵπποι,
πῶς ἡ Αὐλὴ μας πάντοτε φιλήσυχος ἐφάνη
καὶ μοναχὰ τὴν Ἀλεποῦ προώρισται νὰ πιάνη».
Αὐτὰ τοὺς εἶπε ἡ φορβάς Οὐσσάρου καθβαλάρη,
ὁ δὲ Μελᾶς τὸν Βαλτατζῆ ἐκ μέσης συνεχάρη,
καὶ τὸν Μελᾶν ὁ Βαλτατζῆς, κι' ἡσπᾶσθησαν ἀλλήλους,
κι' ἀπ' ὅλας ἐθαυμάσθησαν τὰς φίλας καὶ τοὺς φίλους,
κι' ἐγὼ σὰν ἀντιμωστουνοὺς τῆς ἀριστοκρατίας
ἐξέφρασα καὶ πρὸς τοὺς δῆδ' θερμὰς εὐχαριστίας.
Καὶ Βαρονίδες τῶν Ρωμηῶν μὲ τὰ 'ψηλὰ τακούνια
τὴν ξένην Βαρονίδα Κούν τὴν ἐβαλαν 'στὴν κούνια,
καὶ τὴν 'κουνοῦσαν ἐλαφρὰ κι' ἔκαμ' ἐκείνη νάνα της
κι' ἐχάρη κι' ὁ Βαρόνος Κούν κι' ὁ κύρης της κι' ἡ μάνα της.
Καὶ τώρα σύ σὰν βάνουσος, μικρὸς καὶ κακομοῖρης
δι' ὅλα αὐτὰ, βρέ Περικλῆ, βεβαίως θὰ μὲ δείρης.
Π. Καλὰ ποῦ τὸ 'καταλαβες ὅτι θὰ φᾶς μπερντάχι
κι' ὅρσε κλωτσιαῖς 'στὰ πιασινὰ καὶ ματσουκιάς 'στὴ ράχη.

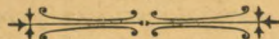
Συγχαρητήριον θερμὸν πρὸς ἓνα φίλτατον ἡμῶν.

Ὁ φίλτατος ὁ Ρούκης ὁ τῆς « Ἐφημερίδος »
τὴν Λίζαν Ὀδυσσεῶς ἡρραβωνίσθη χαίρων,
χαριεστάτην κόρην τὴν ὅψιν καὶ τὸ εἶδος,
καὶ μ' ἀρετὰς μεγάλας ἐκ τῶν σπανιωτέρων.
Μόνον ἀγνὴ ἀγάπη 'στὸ ζευγὸς παραστέκει
κι' ὥραιων χρόνων ἔρωσ χρυσοῦς στεφάνους πλέκει...
μ' αὐτοὺς τοὺς ἀρραβῶνας ἐχάρηκα κι' ἐγὼ
καὶ δι' εὐχῶν μυρίων τοὺς ὑπερευλογῶ.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Στρατήγη συλλογὴ λαμπρά, σφριγῶντος μουσολήπτου,
ἐν ἧ κι' ὁ Ἐρως κι' ἡ Ψυχὴ, ποῦ ἔλαβε τὸ γέρας,
κι' ἐσχάτως ἐτυχεν ἐκεῖ 'στὴν χώραν τῆς Αἰγύπτου
τῆς γενικῆς ὑποδοχῆς τῆς μάλλον θερμωτέρας.
Τόμος κομψὸς πωλούμενος σὰν χάσικο ψωμί
καὶ πέντε φράγκα μοναχὰ τοῦ τόμου ἡ τιμὴ.

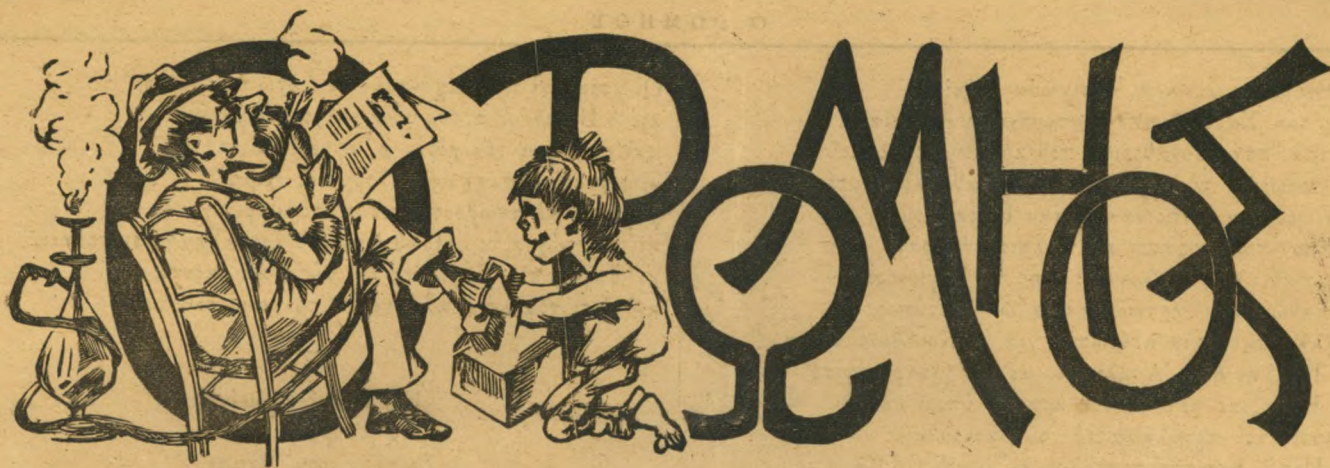
Νέον Ἡμερολόγιον τῶν Κυριῶν ποικίλον,
πολύτιμον καὶ 'στ' ἀσχῆμον καὶ εἰς τώραιον φύλον,
δικαίως ἀριθμούμενον μὲ τὰ καλὰ βιβλία
κι' ἀντὶ δραχμῆς πωλούμενον 'στὰ βιβλιοπωλεῖα.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Εὐδὴ, — δῆδ' 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῇ,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμὴ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου κονιορτὸς πολὺς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεῖντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνη τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεῖα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ 'στῶν Ἀθηνοῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάζια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δύκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητὴς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Εἰκοστὴ τοῦ Γενάρου καὶ τρίτη,
ἐτοιμάζει χοροὺς κάθε σπῆτι.

Τετρακόσα καὶ δέκα κι' ἑφτά,
μωρὲ καρναβάλια κι' αὐτά.

**Μαυρὸς χορὸς τοῦ Φασουλῆ,
ποὺ προσκαλεῖται κι' ἡ Αὐλή.**

Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς μὲ τὸ πολὺ μῆαλό
ἔχουν τῆς ἄσπραις μούραις τὼν μαυρίζει μὲ φελό,
κι' ἐμπρὸς κι' ὀπίσω σύροντες Ἀράβων συνοδεῖαν
φοροῦν κι' οἱ δὲ κατὰμαυρον Ἰσπανικὸν μανδύαν,
αἱ δὲ κλειναὶ τῶν δέσποινας κοντὰ τῶν σὰν πιπίνια
μὲ μαῦρον ὀλοσηρικὸν κι' ὀλόμαυρα σκαρπίνια.

Μόλις οἱ δοῦλοι τοῦ χοροῦ ἀνάπτουν τοὺς λαμπτήρας
ὁ κύριος Πρωθυπουργός, ὁ βαπτισθεὶς Σωτήρας,
μὲ μαῦρο ράσσο ἔρχεται καὶ τρικαντὸ σὰν φλάρος,
ἀνοίγει δὲ τὸ στόμα του τρεῖς πιθαμαῖς σὰν γλάρος,
καὶ μ' ἓνα τηλεσκόπιον κυττάζει πρὸς τὸν Πάρνη
καὶ καμαρόνει σοβαρὸς σὰν γύφτικο σκεπάρνι.

Ὅπισω του ἀκολουθοῦν ὁ Λόου καὶ ὁ Ροῦ,
μ' ἀρκούδας μαύρης δέρματα κι' οἱ δύο τυλιγμένοι,
ἀλλὰ καὶ τόσαι δέσποινας μεγάλαι τοῦ χοροῦ,
ποῦ τὸνομά τῶν πάντοτε ἀθάνατον θὰ μένη,
ἡ Φτώχεια κι' ἡ Κακομοιρία κι' ἡ Γρουσουζιά κι' ἡ Γρίνια,
ὀνομασταὶ χορεύτριας καὶ πρώτης φιγουρίνια,
ποῦ μὲ τὰ τόσα κάλλη τῶν ἡμέρα νύκτα ρέβομε
καὶ θέλωντας μὴ θέλωντας μᾶς κάνουν νὰ χορεύωμε,
ἀλλὰ κι' ἡ Μπόρσα μετ' αὐτῶν ἡ κατακακομοῖρα
μὲ μαῦρο σόφι σὰν φτωχὴ κι' ἀδικημένη χήρα,
ἡ Τράπεζα ἡ Ἑθνικὴ βαστώντας καθβαλιέρο
βαρβάτο κοντοπιθαρο, τὸν Καλλιγὰ τὸν γέρο,

κοντὰ τῆς κι' ἡ Πιστωτικὴ, ποῦ μόλις μέσα μπαίνει
εὐθύς τὸ ἄ π' τ ἄ κ ὁ κ κ α λ α ἡ μουσικὴ σημαίνει,
γιὰτὶ πετσοὶ καὶ κόκκαλο καντήνησε ἡ μαύρη
καὶ δύσκολα 'μπορεῖ κανεὶς ὀλίγο κρέας ναῦρη.
Ὁ Σγούτας μπράτσο τὴν κρατεῖ, ὁ ζωηρὸς πρεσβύτες,
ὁποῦ γιὰ τῆς κυρίας του τὴν τόσην ἀναιμίαν
σὰν Ἀη-Γιάννης ἔγινε κι' ἐκεῖνος Καλυβίτης
κι' ἔπαθε ἡ κοιλίτσα του πολλὴν ἀδυναμίαν.
Κι' ἄλλαι παρουσιάζονται περιφανεῖς κυραὶ,
τουτέστιν ὅλ' αἱ Τράπεζαι καὶ χρόνων Ἑταιρίαι,
μὰ κι' ἡ Μπακίρα ἔρχεται, ποῦ τόσον λιθανίζεται
καὶ τώρα σπανιώτατα 'στὸν κόσμον ἐμφανίζεται.

Σὰν Μυροφόραις ὅλαις τῶν ἐμβαίνουν δίχως μῦρα
καὶ μόνον μία δέσποινα, ἡ λεγομένη Λίρα,
μὲ κιτρινόχρουν ἔνδυμα 'στὴν σάλα προχωρεῖ
καὶ μόλις ὁ Πρωθυπουργός ἐμπρὸς του τὴν θεωρεῖ
τῶν τακερῶν τοῦ ὀφθαλμῶν ἀνασυσπῶντ' αἱ κόραι
καὶ κορτετζάρει τὴν κυρὰ μὲ δυνατό ἄμορε,
ὅμως αὐτὴ τὸ κίτρινο λοξοκυττάζει τσίτι τῆς
καὶ βάζ' ἡ ἀφιλότιμη μιὰ πιθαμὴ 'στὴ μύτη τῆς.

Μὰ νά ! κι' οἱ ρέκται Ὑπουργοὶ προσέρχονται κι' ἐκεῖνοι
μὲ ντόμινα κατὰμαυρα σὰν μαῦροι Καπουκῖνοι,
καὶ ψάλλουν μὲ βαρεῖα φωνὴ τὸ ντόμινο μπαμπίσκο
καὶ λέγει ὁ Πρωθυπουργός «τζεντέζιμο δὲν 'βρίσκω,»

κι' ὁ Θεοτόκης μοναχά, σφριγῶσα ἡλικία,
φθάνει σάν Σαρδαναπαλος ντυμένος γυναικεῖα.
Μὰ μέσα 'στὴν συνάθροισιν τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ
κι' ὁ Θεοδωρῆς, τὸ σκάνδαλον τῆς Καθαρῆς Δευτέρας,
σιμώνει μὲ τὴν δέσποιναν κυρίαν Καρκαλοῦ,
ποῦ τόσον τὸν ἐδόξασεν εἰς παλαιὰς ἡμέρας,
καὶ 'μοιᾶζει σάν Καλόγερος ἀπὸ τὸ 'Αγιονόρος
περὶ παθῶν καὶ νηστειῶν φωνάζων διατόρως.
Κι' ἄλλα σπουδαῖα πρόσωπα, γιὰ τὸ Κουβέρνο ψόφια,
κι' ὁ Ράλλης σάν 'Ασκληπιὸς μὲ νέα γιαιτροσόφια,
κι' ὁ Εὐταξίας μετ' αὐτοῦ κρατῶν ὑπερηφάνως
τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τοῦ οἰκονομικοῦ,
κι' ὁ Πιτ ὁ Κωνσταντόπουλος κι' ὁ μάντις Καραπάνος
ντυμένοι ἀρχιστράτηγοι τοῦ πυροβολικοῦ,
καὶ μόλις εἰς τὴν αἵθουσαν ἐκόπιασαν καὶ τοῦτοι
ὅλο τὸ σπῆτι παρευθὺς ἐβρώμησε μπαροῦτι.

'Ιδού κι' ὁ Χιώτης ὁ Συγγρός, ἐπαίτης μὲ ταγάρι,
καὶ τὸν 'ρωτᾷ ὁ Φασουλῆς, τὸ φλύαρο ζαγάρι,
«πῶς 'έμουφλούζεψες καὶ σύ; δὲν ἦσουν ἔτσι πρῶτα...»
κι' ὁ Χιώτης τοῦ ἀπήντησε «τὸν σὶρ Μυλλόρδο 'ρώτα...
ἐκεῖνος ὁ διαβόντρου γυιός, ἐκεῖνο τὸ κουλοῦκι,
μ' ἐκεῖνα τὰ κουπόνια του μοῦ 'κάθισε παλοῦκι,
καὶ κάθε τόσο δάνεια μὲ τρόπο μοῦ τραβᾷ
καὶ μ' ἤκαμε τὸν κουζουλὸ ζητιάνο μὲ ντορβᾷ».
Κι' ὁ Φασουλῆς τὸν ἰσχυρὸ ἑκατομμυριοῦχο
καθὼς τὸν εἶδε ζήτουλα καὶ δίχως μπάλου ρούχο
τὸν ἐλυπήθη κι' ἐκλάψε γι' αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ του
καὶ τοῦδωσε κρυφὰ κρυφὰ τὸ φράκο τὸ 'δικό του.

Κι' οἱ Πρέσβεις τῶν Δυνάμεων ἐκεῖ παρόντες ἦσαν
μουντζουρωμένοι πρὸς τιμὴν τοῦ Φασουλῆ μὲ πίσσαν,
κι' ἐγέλα τῶν διπλωματῶν ἡ ἀριστοκρατία,
ἡ δὲ μεγάλη δέσποινα, ἡ καὶ Διπλωματία,
εἰς τὸν Δραγούμη ρίχνεται μ' εὐγένειαν τσακίστρας,
τοῦ δίνει δὲ παράσημα παλῆα τῆς 'Οθωνίστρας.

Μὰ νὰ κι' ὁ Δήμαρχος Μελάς προβαίνει ζωηρὸς
κι' ἡ Σκόνη ἀπ' ὀπίσω του μὲ τὸ λευκὸν τῆς κάλλος,
καὶ τότε μεταβάλλεται ὁ μαῦρος ὁ χορὸς
κι' ἀμέσως γίνεται μπάλ μπλάν, τούτέστιν ἄσπρος μπάλος,
κι' ἀσπρίζουν ὅλων τὰ μαλλιά καὶ φαίνονται πουδρέ,
ὁπόταν κι' ἄλλαι δέσποιναι προσέρχονται φαιδραί,
ἡ Λαίδη Λάσπη δηλαδὴ κι' ἡ Πριγκηπέσσα Βρωμα
κι' ἡ Δίψα μὲ κατάξερο καὶ στεγνωμένο στόμα.

'Αλλ' ὅμως νὰ κι' ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῆς Βασιλίσσης
κι' ὁ χορευτὴς Διάδοχος ἐκτὸς τῆς Πριγκηπέσσης,
ὅλ' ἡ Αὐλὴ κι' οἱ Πρίγκηπες ἐκτὸς τοῦ Γεωργίου,
ποῦ 'στοῦ Βεσδέλεν τὸν χορὸ τὸ πόδι του 'στραμπούλισε,
κι' ὁ Βασιλεὺς 'στὸν Πρόεδρον 'μιλεῖ τοῦ 'Υπουργείου,
ποῦ γιὰ χαβιᾶρι πράσινο τὸν ταραμᾶ μᾶς 'πούλησε.

"Ολ' ἡ Αὐλὴ ἀσπροφορεῖ καὶ Τελετάρχαι γαῦροι
γιὰ ν' ἀποδείξουν πῶς χοροὶ κι' ἄν μᾶς φτερώνουν μαῦροι,
ἐκεῖνη θὰ χοροπηδᾷ μὲς 'στ' ἄσπρα βουτημένη,
κι' ἄν κάθε χρόνο βγαίνωμε 'Αράπηδες χειρότεροι,
αὐτὴ σάν πέτρα ξέξαπρη παντοτεινὰ θὰ μένη
κι' ἀπὸ τὸν ἥλιο τῶν Ρωμηῶν ἀκόμη ξεξαπρότερη.

Οἱ χορευταὶ προσδέχονται μὲ ζήτω τὴν Αὐλὴν
κι' ὁ Βασιλεὺς προσμειδᾷ ὀλίγον τι γλωμός,
καὶ διευθύνει τὸν χορὸν μ' εὐγένειαν πολλήν
νέος χοροδιδάσκαλος, καλούμενος Λιμός,
χορεύουν δὲ πτωχεύσαντες ἑκατομμυριοῦχοι
κι' ἡ Φτώχεια τοῦ Πρωθυπουργοῦ ξεκολλημὸ δὲν τοῦχει,
κι' ὅπου ὁ σὶρ Χαρίλαος κι' αὐτὴ ἀπὸ κοντὰ
κι' ἔτσι τοῦ λέγει καποτε μὲ πόνο καὶ σεβντᾶ :

«Κι' ἐγὼ ἡ καυμένη
'στὰ μαῦρα ντυμένη,
Σωτήρα μου, θᾶμαι,
καὶ σὲ θὰ θυμᾶμαι,
καὶ πάντα θὰ κλαῖς
κι' ὡχ φτώχεια θὰ λές.

Μελαγχρινὸ μου, ἔλα μ' ἐμέ,
καὶ μὴ φωνάζης ὡχ κι' ὠϊμέ.

'Εκεῖνος δὲ τῆς ἀπαντᾷ : «ψυχὴ μου, φῶς μου, τζόγια μου,
γιὰ σένα τὰ πασχάγια μου θὰ χάσω καὶ τὰ λόγια μου».
'Αλλ' ὅμως κι' ἡ Κακομοιριά τὸν περιτριγυρίζει
κι' ὁ Ροῦ κι' ὁ Λόου νούμερα τραυλίζουν ἀπ' ὀπίσω,
ἡ δ' 'Εθνικὴ τοῦ Καλλιγᾶ 'στ' αὐτὴν τοῦ ψιθυρίζει :
«γιατί 'στό ρεῦμα τῆς ζωῆς κι' ἐγὼ νὰ σὲ δανείσω ;»
Οὐ μὴν χορεύει τὸ μποστὶν κι' ἡ Γρίνια ἡ σαλιάρρα,
κι' ὁ σκύλος Γκιούλ, γιὰ γλείψιμο κοκκάλων λιμασμένους,
φερμάρει τὴν Πιστωτικὴν, τὴν πρώτην κοκκαλιάρρα,
καὶ ξερογλείφεται κι' αὐτὸς ὁ κακομοιριασμένος.

'Εστροβιλίζοντο πολλοὶ μὲ μέθην καὶ μὲ λύσσαν,
κομφότης δ' ἐθασίλευε καὶ λύγισμα καὶ χάρις,
οὐχ ἦττον παρευρίσκετο κι' ἡ Κίχλα μὲ τὴν Κίσσαν
κι' ἐχόρευαν καὶ μερικαὶ κυραὶ Ἀτμοβαρεῖς,
ποῦ πρὸ πολλοῦ 'στὸν Ναύσταθμον ἀσκήτευαν δεμέναις,
ἀλλ' ὁ Σκουλούδης 'στὸν χορὸ τῆς ἔφερε λυμέναις
νὰ πάρουν τὸν ἀέρα των καὶ νὰ διασκεδάσουν
πρὶν τὰ γοργὰ ποδάρια των μιά καὶ καλὴ μουδιάσουν.

Μὰ κι' ἡ Παιδεῖα ἔφθασε σάν τὴν κυρὰ Δασκάλα
καὶ διαβασμένων γύρω τῆς ἐφρένιζαν χορεῖαι,
ἀλλ' ἐξαφνα φαρδῆ πλατεῖα 'ξαπλώθηκε 'στὴν σκάλα
καὶ τύφλα τῆς ἐφώναξαν ἀντίζηλοι κυραὶ.
Μὰ νὰ κι' ἡ Θέμις ἡ δειλὴ, μαζὶ κι' ἡ Σακαράκα
μὲ τῆς σπαλέταις τῆς χρυσαῖς καὶ τᾶκαρπα στελέχη,
καὶ τελευταία ἤρχετο ἡ σοβρὰ Μαλάκα,
ποῦ πρώτη καὶ καλλίτερη 'στοὺς μπάλους ὅλους τρέχει.

'Ο Φ.—Κατόπιν τοῦ Βασιλικοῦ χοροῦ τῶν Ἀνακτόρων
σὰς ἐπροσκάλεσα κι' ἐγὼ εἰς τουτονὶ τὸν χώρον,
καὶ σεῖς προθύμως ἤλθατε, διὸ κι' εὐχαριστῶ
κι' εὐγνωμοσύνην ἄπειρον πρὸς πάντας χρεωστῶ.
Οὐδέποτε τὰ στίλβοντα ὡς τώρα μέγαρά μου
τόσον πολλὰς ἐστέγασαν καὶ κόμ. ἰλ φὸ δεσποίνας,
οὐδέποτε 'έγουργοῦρισαν τοσοῦτον τάντερά μου,
ὅσον εἰς τοῦτον τὸν χορὸν τῆς φτώχειας καὶ τῆς πείνας.
Ἐέρω πῶς εἶναι πάμπολλοι ἐν τῇ κλεινῇ Ἑλλάδι,
ποῦ τρῶν ὡς γεῦμα πλούσιον ραδίχια δίχως λάδι,

μὰ τρέφουν πρὸς τὴν ὄρχησιν πολλὴν ἀδυναμίαν
κι' ὅπου χορὸς τοὺς ἀπαντῶ με' λούσα δανεικά,
καὶ διαψεύδουν τὴν γνωστὴν εἰς ὅλους παροιμίαν
πῶς νὰ χορεύουν δὲν 'μποροῦν ἀρκούδια νηστικά.
'Εν τούτοις τὸ στομάχι των κι' ἂν παίζη Καραίσκο
πλὴν συντελοῦν 'στὴν πρόοδον τῆς παρ' ἡμῖν ὀρχήσεως,
καθόλου δὲ παράξενον τὸ πρᾶγμα δὲν εὐρίσκω
γιατ' εἶναι ζῶον κι' ὁ Ρωμηὸς χορευτικὸν ἐκ φύσεως.

Χαίρων προσκλίνω 'στὴν Αὐλήν, ποῦ τὸ συμφέρον κρίνει
καὶ με' τὴν παρουσίαν της τοὺς μπάλους ἐνθαρρύνει,
ὁποῦ θερμαίνει τὰς ψυχὰς διὰ πυρὸς ἀγίου
κι' ἐκμηδενίζονται μ' αὐτὴν τῶν ξένων αἱ πλεκτάναι...
συγχαίρω καὶ τοὺς Πρίγκηπας μετὰ τοῦ Γεωργίου,
ποῦ ξέγδαρε τὸ πόδι του... περαστικά του νᾶναι.
Καὶ τώρα τοὺς παρακαλῶ με' τρόπο ντιλικάτο
σὰν Πρίγκηπες τὸ σπῆτι μου νὰ φέρουν ἔνω κάτω,
νὰ σπᾶσουν κάθε καναπέ καὶ καθεμιὰ πολτρώνα μου,
καὶ θὰ τοὺς ἔχω πάντοτε τιμὴ μου καὶ κορῶνα μου.
Πρέπει τὰ Πρίγκηπόπουλα νὰ τὰ διασκεδάσωμε,
πρέπει τὸν χαρακτῆρα των 'στοὺς μπάλους νὰ σπευδάσωμε,
πρέπει καθεὶς νὰ κάθεται με' προσοχὴν κοντὰ των,
ἐπισταμένως μελετῶν τὴν ζωηρότητά των,
κι' ἐκ ταύτης νὰ ἐξάξωμεν συμπέρασμ' ἀσφαλές
πῶς καίει σὰν γιαβάσικος κι' ὁ θρόνος ναργιλές.

Συγχαίρω καὶ τοὺς Πρεσβευτάς, ποῦ πάλιν ἐφιλίωσαν
τὸν Μετερνίχο τῶν Ρωμηῶν μετὰ τοῦ Λαχοδάρη,
καὶ τὴν γνωστὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ζάππα ἐτελείωσαν
κι' ὁ Μετερνίχος 'τύλιξε τὸν ἄνεμο κουβάρι.
Συγχαίρω καὶ τὸν κύριον Μυλλόρδον καὶ Σωτῆρα,
ποῦ δὲν τὸν καταδέχεται κι' ἡ πρόστυχη Μπακίρα,

ποῦ πάλιν θεῖος ὄνειρος καθ' ὕπνον τοῦ ἐφάνη
πῶς δάνειον ἐξ οὐρανοῦ θὰ τοῦ κατρακυλήσῃ,
ἀλλὰ τὸ πᾶν ἀπατηλὴ τῶν ἐνυπνίων πλάνη
κι' αὐτὸ τὸ θεῖον ὄνειρον δὲν θὰ τοῦ ξεδιαλύσῃ.
Κρούετε κι' ἀνοιγῆσεται, ὁ Κύριος διδάσκει,
ἀλλ' ὅπου κι' ὁ Πρωθυπουργὸς συγκινημένος κρούει
ἢ πόρταις κλείνουν πρὸ πολὺ, κι' αὐτὸς ἀπ' ἔξω χᾶσκει,
καὶ τοὺς ὀξεῖς του κοπετοὺς κανέννας δὲν ἀκούει,
καὶ Τραπεζίται τὸν 'ρωτοῦν караδοτσακισμένοι :
«τί ἔχεις καὶ πικραίνεσαι, καρδίτσα λυπημένη;»

Συγχαίρω καὶ τοὺς ἀρχηγούς τῶν νηστικῶν κομμάτων,
ποῦ μόλις λόγος τις λεχθῇ περὶ χρεωκοπίας
θαρροῦν πῶς μαύρη ὄχεντρα ἐσφύριξε σιμά των
κι' ἐξορκισμοὺς σοφίζονται καὶ μέσα θεραπείας,
καὶ λόγοι ἀνταλλάσσονται παράποτε τραχεῖς
κι' ἐπαπειλεῖ μπαγλάρωμα ἢ καθεμιὰ ματσοῦκα,
μὰ καὶ τὸν Κωνσταντόπουλον συγχαίρω ἐκ ψυχῆς,
ποῦ πλησιάζει με' δαυλὸν 'στοῦ κανονιοῦ τὴν μποῦκα.
'Αλλὰ κι' ἐγώ, Ἑλληνικῆς φιλοτιμίας θρέμμα,
χρυσῇ πεντάρα ἔβαψα σὲ νυκτερίδας αἶμα,
κι' ἐπῆγα με' τὴν Φασουλῇ ἀπάνω 'στὴν ταράτσα
κι' ἐκεῖ τὴν ἀποθέσαμεν με' μάγισσα Μαχαιροῦς,
κι' ἦλθε ἡ Φτώχεια πηδηκτὴ με' τάχαμνά της μπράτσα
καὶ μαῦρους μᾶς ἐπρότρεψε νὰ δώσωμεν χορούς,
καὶ τῆς Ρωμαϊκῆς φυλῆς τὸ μέλλον ἐμακάρισε
κι' ἀμέσως μαῦρος κόκορας τῆς γειτονιᾶς 'κακάρισε.

Χαιρέτω κι' ὁ Σιμόπουλος, ἀλέκτωρ ὑψιπέτης,
ὁποῦ με' τὸ χαρτόσημο καλὰ μᾶς ἐσιγύρισε,
κι' εἰς ὅλα τόσον δίκαιος ἐδείχθη νομοθέτης,
ὁποῦ σὰν ἄγιο λείψανο καὶ ζωντανὸς ἐμύρισε.

Μὰ καὶ τὸν Σαρδανάπαλο συγχαίρω Θεοτόκη,
ὅπου κι' ἐμπρὸς κι' ὀπίσω του θρηνολογεῖ σὰν φώκη
γὰ τοῦ σιδηροδρόμου του τὰς ἀορίστους τύχας
ἐκεῖνος ὁ Ὑπόγειος, ὁ Στεφανῆς ὁ Ψύχας,
ποῦ κάποιου Ἀγγλοῦ παλαβοῦ μηχανικαὶ μελέται
τὸν ἔκαμαν νὰ δέρνεται καὶ νὰ μαλλοτραβιέται,
ἂν καὶ δὲν ἔχη τρίχα μιὰ, γιατί κι' ἀπὸ μικρὸς
ὁ Στεφανῆς προώριστα νὰ μένη φαλακρός.

Συγχαίρω καὶ τοὺς ἐλεγκτάς... μαζί μας θ' ἀπορήσουν
κι' ὅποταν 'στὴν πατρίδα των μὲ τὸ καλὸ γυρίσουν
θὰ λέγουν πρὸς τοὺς δανειστάς καὶ τοὺς Ἰσκαριώτας :
«σὰν τοὺς Ρωμηοὺς δὲν ἴδαμε ἀκόμη πατριώτας...
καὶ τὸ ψωμὶ τοὺς ἔλειπε, μὰ γὰρ χοροὺς ἔωδεύανε,
κι' ἐμεῖς τοὺς ἔλεγαμε γιατί κι' αὐτοὶ μᾶς κοροϊδεύανε.
'Στοῦ φαλιμέντου ἔτχαμε τὸν δύσκολο καιρὸ
καὶ μολοντοῦτο—σαπριστὶ—'χορτάσαμε χορὸ.
Θὰ σὰς πληρώσουν μιὰ χαρὰ καὶ πρέπει νὰ 'συχάσετε,
οὐδὲ τοκομερίδιον κανένα δὲν θὰ χάσετε,
καὶ μιὰ φυλὴ, ποῦ πάντοτε γὰρ μπάλους στέκει σουζα,
ποτέ τῆς ἀφερέγγυος δὲν θὰ γενῇ μουφλοῦζα.»

Συγχαίρω καὶ τὸν Δήμαρχον μὲ τὴν θερμὴν του κρᾶσιν,
ὅπου τιμᾷ τὴν κίνησιν καὶ τῶν Ρωμηῶν τὴν ὁρᾶσιν,
κι' ὅποταν ἐωρτάζοντο οἱ γάμ.' οἱ ἀργυροῖ,
χωρὶς Συμβούλων σχέδια σοφὰ νὰ καρτερῇ,
ἓνα φανάρι ἔστησε μὲ φῶς ἡλεκτρικόν
ἐπάνω εἰς τὸ Σύνταγμα τὸ δημοκρατικόν.
Καὶ γὰρ τῆς ντάμαις πούφερε τὸν ἐπαινω ἀκόμα...
ἡ Ἀττικὴ των καλλονῇ ποτὲ δὲν ἀποθνήσκει,
κι' ὅσοι τὰς βλέπουν ἐκθαμβοὶ μὲ χαῖνον λέγουν στόμα :
«τὸν κατεργάρη τὸν Μελά, ποῦ πάει καὶ τῆς 'βρίσκει.»

Πηδᾶτε, ἀφρεντάνθρωποι καὶ δέσποιναι χρυσαῖ,
κι' ἡ γῆ μαζί μας σήμερα χορεύει μπαλανσέ,
καὶ μ' ὑποκώφους βρυχηθμούς βαλσάρουν τὰ ἐδάφη
καὶ τῆς Ζακύνθου τὸ νησί μοιραίως κατεστράφη
κι' εἰς ἄμορφα ἐρείπια, ὡς λέγουν, μετεβλήθη
καὶ κλαῖν τὴν μαύρη μοῖρα των γυναικοπαίδων πλήθη.
'Αλλὰ θαρρεῖτε... κανενὸς ἂς μὴ σεισθῇ ὁ νοῦς
καὶ κάττι ἐτοιμάζεται γὰρ τοὺς Ζακυνθινούς.
'Ὅσον διὰ τὸν Ἀνακτα ποσῶς δὲν ἀμφιβέβλω
πῶς τὸν λουφὲ τριῶν μηνῶν θὰ δώσῃ δίχως ἄλλο,
ὅσον γὰρ τὸν Διάδοχον, κι' ἐκεῖνος δὲν θ' ἀφήσῃ
μονάχον τὸν πατέρα του νὰ τοὺς ἀνακουφίσῃ,
ἔσιν διὰ τὴν Ἀνασσαν, φιλόθρησκον κυρίαν,
βεβαίως τὴν Ἀμαρτωλῶν θὰ στείλῃ Σωτηρίαν,
ὅσον διὰ τοὺς Πρίγκηπας, νομίζω πῶς κανεῖς
δὲν σκέπτεται πρὸς τὸ παρὸν 'στὴν Ζάκυνθο νὰ φύγῃ,
καθόσον εἶναι πιθανόν ἀπὸ τοὺς ἐγγενεῖς
νὰ προσκληθῶν εἰς δεῦτερον τῆς Ἀλεποῦς κυνήγι,
ἢ σὲ κανένα κόκκινο κι' ἄσπρο Πρεσβείας μπάλο,
μὰ σὰν τελειώσουν οἱ χοροὶ θὰ πᾶνε δίχως ἄλλο.
'Εκτὸς δὲ τούτου κίνδυνος μέγας ἐπικρέμεται
εἰς τῆς Ζακύνθου τὸν χορόν, τὸν ἀληθῶς φρικώδη,
ποῦ ὁ βαρὺς Ἑγκέλαδος ὑποχθονίως βρέμεται,
μὴ κανενὸς μᾶς Πρίγκηπος στραμπουλισθῇ τὸ πόδι,
καὶ τότε πᾶς ἡ φύσις του δὲν θ' ἔχῃ ζωνερά,
εἰς ὀκνηρίαν ἀδρανῆ θὰ μένῃ τὸ μῆλό του,
μηδὲ ποτὲ τῆς Ἀλεποῦς θὰ πιάσῃ τὴν οὐρά
καὶ θὰ πονῇ τὴν φτέρνα του καὶ τὸν ἀστράγαλό του,

καὶ δὲν ἀρμόζ' οἱ Πρίγκηπες νὰ περπατοῦν κουτσοὶ
γὰρ καθενὸς Γεράσιμου καὶ Νιόνιου τὸ πετσὶ.

'Ὅσον γὰρ τὴν Κυβέρνησιν, κροτήσατε τὰς χεῖρας...
κι' ὁ Θεοτόκης, κύριοι, ὁ κόντες τῆς Κερκύρας,
ἂν καὶ δὲν τοῦλειψε ποτὲ καρδιά πατριώτου,
νομίζω πῶς δὲν ἔχασε κι' αὐτὸς τὸν γαῖδαρό του
'στῆς ρούγαις τῆς Ζακυνθινῆς νὰ πάῃ νὰ τὸν εὔρῃ,
ἀλλ' ὅμως πῶς αἰσθάνεται μονάχ' αὐτὸς εἰξεύρει.
'Ὅσον γι' αὐτοὺς, ποῦ ζοῦν ζῶν θεοσεβοῦς διαίτης,
ἀνάβουν 'στὰς εἰκόνας των σβυσμένα παληοκάντυλα,
καὶ πᾶς Ρωμηὸς φιλόανθρωπος καὶ πούρος εὐεργέτης
τὰ δάκρυά του μὲ λινὰ σκουπίζει μιζομάντυλα.
'Ὅσον γὰρ 'μᾶς τοὺς Ἕλληνας κι' ἰθαγενεῖς βερέμηδες,
ἂν λείψουν ἀπ' ἐδῶ Συγγοί, Σκυλίτσηδες, Χωρέμηδες,
τὴν θεραπείαν τῶν δεινῶν ἐξ ὕψους θὰ προσμένωμε
καὶ μ' ὅλη μας τὴν δύναμι καμπάναις θὰ σημαίνωμε.
'Εν τούτοις ἂν καὶ 'ξαφνικὴ μᾶς 'βρῆκε δυστυχία,
μεγάλαι δ' ἀναγγέλλονται τῆς γῆς ἀνατροπαί,
ἑσεῖς τὰ καταχθόνια μουντζώσετε στοιχεῖα
καὶ τώρα σὰς παρακαλῶ ἐλάτε 'στὸ σουπέ.

(Εἰς τὸ Τραπέζι σπρώχνονται τὰ νηστικὰ φουσάτα,
ἀέρας δὲ καθουρδιστὸς σὲ μαῦρ' ἀχνίζει πιάτα,
καὶ μὲ κροσκοκάντυξιν καὶ μὲ κουβαρνταλήκια
πολλαὶ προπόσεις γίνονται γὰρ τὰ τοκομερίδια
ἀπὸ νερὸ κρυστάλλινον, γεμάτο μὲ σκουλήκια
καὶ μ' ἄλλα πολυώνυμα τῆς μόδας βακτηρίδια.
Κι' ἀφοῦ μ' ἀέρα 'φούσκωσαν, ὅπου πολὺ στοιχίζει,
εἰς τοῦ χοροῦ τὴν αἴθουσαν τὸ κοτιλλιὸν ἀρχίζει,
τὰ ζεῦγη δὲ συμπλέκονται μὲ κτύπους καὶ μ' ἀντάραις,
κι' ὡς σύμβολα τοῦ κοτιλλιὸν ὁ Φασουλῆς μοιράζει
ναπολεόνια ψευτικά καὶ κάλπικαις πεντάραις
καὶ τοῦ Μυλλόρδου τὴν καρδιά ἢ θέα των σπαράζει,
κι' ἀναχωρεῖ ὁ Βασιλεὺς μὲ ὅλην τὴν Αὐλὴν
κι' ὡς ἐξω συνοδεύεται ἀπὸ τὸν Φασουλῆν.)

Ὁ Φ.—Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ... μὲ τὰς λοιπὰς θυσίας σας
τιμᾶτε καὶ τοὺς μπάλους μου διὰ τῆς παρουσίας σας.
'Στὸν Λόρδο κι' ἄλλην φανεράν ἐπίσκεψιν νὰ κάμετε
πρὶν τοῦ δανείου τοῦ χρυσοῦ τὸν φάγῃ ὁ σέβντᾶς,
ἀλλ' ὅμως καὶ τὴν Ζάκυνθον γενναίως νὰ συνδράμετε
σὰν γαλαντόμος Βασιλεὺς καὶ πρῶτος κουβαρντᾶς.

(Μὲ μανιώδη ὄργανον τὸ κοτιλλιὸν χορεύεται
κι' ἡ Φασουλῆ μὲ Γραμματεῖς καὶ Πρέσβεις κοκορεύεται,
κι' ἐνῶ τὴν ντουαλέτα τῆς τὴν μαύρη τσαλακνώνει
καὶ θυμωμένη μαίνεται ὡς θάλασσα Κασπία,
ἐν μαῦρον παρκαπέτασμα ὁ Φασουλῆς σηκώνει
κι' ἰδοὺ προβάλλ' ἡ Ρέν ντὶ μπάλ, μαντάμ Χρεωκοπία,
τούτέστιν ἡ Βασίλισσα καὶ πρώτη τοῦ χοροῦ,
κι' εὐθὺς ἀπολιθόναται ὁ Λόδου μὲ τὸν Ροῦ,
καὶ κάθε πετακτὸς τζουτζές καὶ καθεμία κοῦκλα,
ποῦ τοὺς Ρωμηοὺς ἐβύζαξε μὲ τὸ παχύ της γάλα,
σὰν νᾶπσε θανατικό, χολέρα καὶ πανοῦκλα,
μὲ γοερά στριγγλίσματα τὸ βάζει 'στὴν φευγάλα,
ἀλλ' ὅμως 'στὴν φυγὴν αὐτὴν εἰς ἄνθρωπος μονάχος,
ὁ Πίτ ὁ Κωνσταντόπουλος, τὴν βλέπει ἀταράχως,
ἐκεῖνη δὲ μὲ κάμποσα τηγάνια εἰς τὸ χέρι
καταδιώκει τὸ κομψὸ τῶν χορευτῶν ἀσκέρι,
κι' ἀλαμπρατσέτα μὲ τὸν Πίτ τῆς παστρικάς των μούραις
τῆς καθαρίζει πρὸ πολὺ μὲ τηγανιστὸ μουντζούραις.)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοινογετὸς πολὺς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνη τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεῖα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ ὅσων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — διχως νάζια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δέκα φράγκα καὶ ὅτὸ χέρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητὴς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάῃ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τριάντα τοῦ Γεννάρη
κι' ὁ κόσμος ὅτὸ ποδᾶρι,

Τετρακόσα καὶ δέκα κι' ὀκτὼ,
πανηγύρι Ζακύνθου φρικτό.

**Κι' ὁ Φασουλῆς ὁ σπλαχνικὸς
στὴ Ζάκυνθο φαμελικῶς.**

Κι' ὁ Φασουλῆς σὰν εὖσπλαγχνος τὴν περασμένη Τρίτη
πῆγε κι' αὐτὸς στὴν Ζάκυνθο μὲ ὅλο του τὸ σπῆτι
νὰ μάθῃ ἂν ἀληθινὰ συνέβη ὁ σεισμὸς
κι' ἂν ἔγινε καταστροφὴ καὶ τόσος χαλασμός.

Ἐγύριζε περίλυπος τὴν μιὰ καὶ ἄλλη στράτα,
ἀλλ' ὅμως δὲν τοῦ ἔκαμαν ὑποδοχὴ καμμιὰ,
γιὰτὶ δὲν εἶχε ὄρεξι κανένας γιὰ παράτα
μέσα στοῦ ξεκληρίσματος τὴν μαύρη ἐρημιά.

Κι' ὁ Περικλῆτος πίσω του, ὑπασπιστὴς του πρῶτος,
ἔμοιρολόγει τὴν κλεινὴν τοῦ Σολωμοῦ πατρίδα,
κι' ὅταν βαρὺς ἤκούετο σεισμοῦ ὀργίλου κρότος
ἀπὸ τὸν φόβο ἔβγαζε, ὡς λέγουν, ἀγουρίδα.

Κι' ὁ Φασουλῆς τριγύρω του μὲ πόνον παρετήρει
τῆς τρομερᾶς καταστροφῆς τὸ νέο πανηγύρι,
κι' ὅλοι ὅτ' αὐτὰ μάτια κύτταζαν τὸν λιγερὸ λεβέντη
κι' ἀπὸ παντοῦ τοῦ φώναζαν «φινίραμε ἀφέντη»,
ἀλλ' ὅμως καὶ τοῦ Φασουλῆ τὸ τρυφερὸ ἀγόρι
μὲ διαφόρους διδαχὰς πολλοὺς ἐπαρηγόρει,
ἐθρῆνει δὲ κι' ἡ Φασουλῆ, φιλόανθρωπος κυρία,
καὶ κάπου κάπου σήμαιναν καὶ τὰ καμπαναρία.

Κι' ὁ Φασουλῆς, ἂν κι' ἔτσουζε ντελῆ - βοριᾶς καὶ κρύο,
ἀνέβηκε ὕψηλ' ὕψηλ' σ' ἓνα καμπαναρίο,
ὁ κόσμος δὲ νομίζοντας πῶς θὰ πετάξῃ χρήματα
μαζεύτηκε μὲ κοπετοὺς καὶ θρήνους ἀποκάτω,
ὅμως αὐτὸς ἐλάλησεν αὐτὰ τὰ θεῖα ῥήματα
ἐνῶ βροχὴ καὶ χάλαζα ραγδαία ἐμυαζτο.

Ὁ Φ. Ἀγαπητοὶ Ζακυνθinoί, κακαὶ σὰς ἡῶραν ὦραι,
καὶ κατ' ἀρχὰς δὲν πίστεψα πῶς ἔχ' αἰσθετὸ τὸ Φιόρε,
κι' οὔτε τὸ συλλογίσθηκα νὰ θαλασσοπορήσω
μὲ τὸν θεάρεστον σκοπὸν νὰ σὰς παρηγορήσω.
Θαρροῦσα πῶς δὲν ἔσπασαν μὴδὲ μιᾶς πόρτας πόμολα,
θαρροῦσα ὅτι μοῦλεγαν πῶς ἦταν μία μόμολα,
ἀλλ' ὕστερα τὸ πίστεψα κι' εἶπα κι' ἐγὼ πῶς ἴσως
γῆς Μαδιάμ ν' ἀπέμεινε ἡ τῆς Ζακύνθου νῆσος,
καὶ θέλωντας μὴ θέλωντας τὰ πρύμνησα γιὰ ὅω
μὲ ὅλη τὴ φαμῆλια μου τὸ χάλι σας νὰ ὀδῶ.

Καὶ τώρα κάπως πείθομαι πῶς εἶναι ὅλ' ἀλήθεια,
πῶς ἔμειναν τὰ σπήτια σας μὲ τὸν σεισμὸ ρημάδια,
καὶ δίκχο ἔχετε πολὺ νὰ θέλετε βοήθεια,
φωμί, τσαντίρια, χρήματα, γαλέταις, παξιμάδια.
Τώρα τῶντι πείθομαι πῶς ῥήμαξε τὸ Φιόρε
κι' ὁμολογῶ πῶς ἔγινε σεισμὸς ὅτ' ἀληθινὰ,
πῶς ἓνα δὲν ἀκούεται Ζακυνθινὸ μινόρε
κι' ὀλόγυμνος ἡ Ζάκυνθος λιμώττει καὶ πεινᾷ.

Ἀγαπητοὶ Ζακυνθinoί, τεντώσετε τ' αὐτιά σας
ν' ἀκούσετε παρηγοριάς σ' αὐτὴ τὴν καταντία σας.
Ὅλοι σας μὲ κυττάζετε ὅτ' αὐτὰ μάτια ὡς Μεσσίαν,
πλὴν μὴ νομίζετε μικρὰν αὐτὴν μου τὴν θυσίαν
μέε' στοῦ χειμῶνος τὴν καρδιά ἐδῶ νὰ ταξειδέψω
χωρὶς γιὰ ναῦλο κάλπικη πεντάρα νὰ ἔξωδέψω.

Δέν εἶναι 'λίγο, κύριοι, μέ τοῦτον τόν ἀέρα
ν' ἀφήσω τὸ ραχάτι μου καὶ ν' ἄλθω ἐδῶ πέρα,
ποῦναι μεγάλος κίνδυνος σέ τοῦτο τόν καιρὸ
νὰ πέση 'στὸ κεφάλι μου κανένα πατερό
μαζί μέ ταθανόξυλα, μεγάλα καὶ μικρά,
ἢ νὰ μέ κάμη κόσκινο κανένα κεραμίδι,
ἢ καὶ νὰ χύσω δάκρυα πρὸς χάριν σας πικρά
χωρὶς ποσῶς τὰ μάτια μου νὰ τρίψω μέ κρομμύδι,
καὶ σεῖς ἐμπρὸς κι' ὀπίσω μου πεινῶντες νὰ χορεύετε,
καὶ—ὅπερ σπουδαιότερον—λεπτὰ νὰ μοῦ γυρεύετε.

"Αν κι' ἤμουν 'λίγο ἄρρωστος καὶ κρυολογημένος
παρέβλεψα καταρροαῖς καὶ περιπνευσμένους
καὶ 'στὸ νησί σας ἐφθασα κι' ἐγὼ κατεσπευσμένως
νὰ 'δῶ ἂν σὰς 'προμήθευσαν σκηναῖς καὶ μπατανίαις.
Συνεκινήθησαν γιὰ σὰς τῆς γῆς τὰ τετραπέρατα
κι' 'Εγγλέζοι κι' 'Αμερικανοὶ καὶ πάμπολλαι φυλαί,
κι' ἀπὸ παντοῦ πᾶς ἔστειλαν ψωμιά καὶ ξυλοκέρατα,
μὰ κι' ἐπικλήσεις γράφονται πρὸς χάριν σας πολλαί.
Οὐχ ἦττον νὰ κι' ὁ Περικλῆς κι' ὅλ' ἡ λοιπὴ χορεία μου,
ποῦ τοὺς κινδύνους δὲν ψηφᾷ καὶ τῆς κακοκαιριαῖς,
μαζί μου 'κουβαλήθηκε κι' ἡ προσφιλὴς κυρία μου,
ποῦ εἶναι μάννα πάντοτε γιὰ τῆς παρηγοριαῖς.
Διὸ λόγια μόνο νὰ σὰς 'πῇ, κι' ἂν ἐκ λιμοῦ ψοφᾷτε
ἀμέσως θὰ χορτάσετε χωρὶς ψωμὶ νὰ φάτε,
κι' ἂν ἀπὸ κρῦο τρέμετε μ' αὐτὰ θὰ ζεσταθῇτε
χωρὶς γιὰ ζέστη σκέπασμα ποτέ νὰ χρειασθῇτε.
'Αλλ' ὅμως 'στῆς παρηγοριαῖς κι' ἐγὼ δὲν πάω 'πίσω
κι' ὅλοι προσέξετε καλὰ νὰ σὰς παρηγορήσω.

'Αγαπητοὶ Ζακυνθινοί, μέ τοῦτον τὸν σεισμὸ
δὲν εἴμπορεῖ κανένας μας νὰ 'βρῇ λογαριασμό,
ἀλλ' ὅμως θάρρος, ἀδελφοί, κι' ὁ κόσμος τέτοιος εἶναι,
ἐπαπειλοῦν τὸν βίον μας μεγάλα 'ξαφνικά,
μᾶς κατατῆκουν στεναγμοὶ καὶ βάσανα κι' ὀδύνη
καὶ τὰ τοκομερίδια μᾶς τρῶν τὰ σωθικά.
Κι' ἐνῶ μέ δόξαν τὴν ζωὴν διέρχεσθε αἰοίδιον
ἢ γῆ διασαλεύεται μ' ἐν κούνημα αἰφνῆδιον,
χορεύουν δὲ τὰ σπήτια σας καὶ πέρνουν κουντρουβάλα
καὶ τρῶτε κούνημα καὶ σεῖς καὶ χάρισμα καββάλα.
Τότε δὴ τότε κίνησις κι' ὀλοφυρμός πολὺς,
τότε καὶ γενναιοδωροὶ καὶ ρέκται Βασιλεῖς
λαμβάνουν τὴν ἐξαίρετον τιμὴν νὰ σὰς γνωρίσουν
καὶ σὰν ἱεροκλήρυκες νὰ σὰς παρηγορήσουν.

Κι' ἐγὼ διὰ τὴν θέσιν σας λυποῦμαι, φουκαράδες,
ἀλλὰ δι' ὄνομα Θεοῦ μὴ θέλετε παρὰδες.
Κανένας, σὰς παρακαλῶ, λεπτό μὴ μοῦ ζητῇ,
μόνον ἢ παρουσία μου σὰς εἶναι ἀρκετή.
'Αρκεῖ κι' ἐγὼ, ποῦ λέγομαι ὁ πρῶτος τσελεπῆς,
πῶς ἄφησα τὸ γλέντι μου καὶ τὰς ἰοστεφάνους,
κι' ἕνα μονάχα δάκρυ μου ἀξίζει ὅ,τι 'πῆς,
κι' ἀναπληρῶναι τῶν κοινῶν ἀνθρώπων τοὺς ἐράνους.

Πῶς θὰ σὰς δώσω χρήματα ὁ νοῦς σας μὴν τὸ βάλῃ...
παρηγοριαῖς ἂν θέλετε σκορπῶ μέ τὸ τσουβάλι.
'Εγὼ δὲν εἶμαι, κύριοι, κανένας Τραπεζίτης,
ἐγώμαι ἄνθρωπος φτωχός, ἐγώμαι φαμελίτης,
ἐγὼ μ' αὐτὰ τὰ ἐξοδα θὰ χάσω τὰ μαλαὰ μου,
ἐγὼ 'ξοδεύω γιὰ χοροὺς τὰ μαλλοκέφαλά μου,
ἐγὼ καὶ κόταις λαίμαργαίς, ποῦ τρῶνε πάντα πίτερὰ,

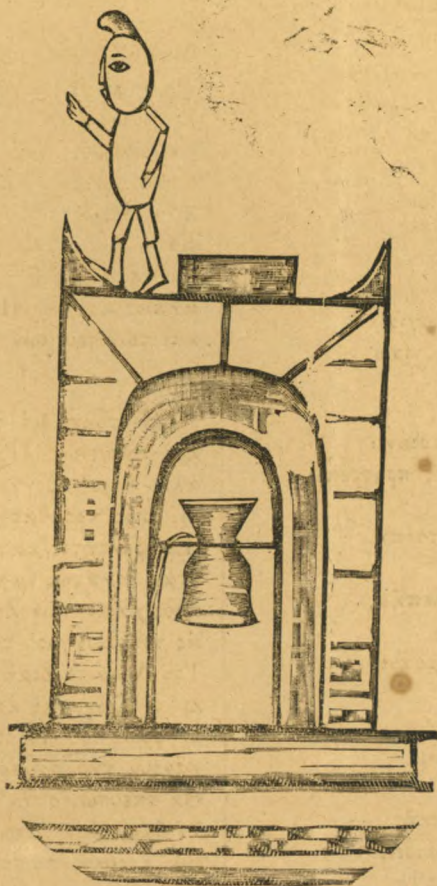
μὰ καὶ πουλιά μὲς 'στὸ κλουβί, ποῦ θέλουν καναβοῦρι,
καὶ ξέρετε, Ζακυνθινοί, πῶς τώρα καὶ προτῆτερα
ἢ πίστις ἢ χρηματικὴ πηγαίνει σὰν καναβοῦρι.
Γνωρίζετε πῶς σὰν καὶ σὰς ἢ πίστις μας κλονίζεται
κι' ὁ Λόρδος μας δὲν ἀπανδᾷ ποτέ του νὰ δανείζεται,
πῶς ἐφινίρισε μέ σὰς τῶν Λόρδων τὸ συνάφι
κι' ἐμεῖς τὰ νύχια ξύνομε 'στὸν μαλακὸ σοφᾶ μας,
γνωρίζετε 'στὰ σύννεφα πῶς εἶναι τὸ χρυσάφι
καὶ πέφτουν μέ τὰ σπήτια σας καὶ τὰ χρεώγραφα μας.

'Εγὼ, παιδιὰ, 'στὴν Ζάκυνθο δὲν ἦλθα νὰ μοιράσω
εἰς τὸν καθένα μεροῦκὸ ἐκ τῆς περιουσίας μου,
ἦλθα τρεῖς 'μέραις μοναχὰ μαζί σας νὰ περάσω
καὶ νὰ τιμήσω τὸ νησί διὰ τῆς παρουσίας μου.
Μὲς 'στὸν χειμῶνα ἔσχισα πελάγη μὰ τὸν 'Αγιο
γιὰ νὰ σὰς δώσω δύναμι καὶ θάρρος καὶ κουράγιο
ν' ἀνθέξετε εἰς τῶν σεισμῶν τὰς τόσας συμφορὰς
κι' ἀπόφασιν, Ζακυνθινοί, γενναίαν νὰ τὸ πάρετε
πῶς δὲν θὰ φέξῃ πώποτε κι' ἐκ μέρους μου παρὰς
κι' ἂν ἐκ τῆς πείνας σὰς ἰδῶ 'στοὺς δρόμους νὰ κρεπάρετε.
'Ελπίζετε, Ζακυνθινοί, κι' ἀδίκως μὴ μοῦ κλαῖτε,
κι' ἂν ἐφινίρατε καὶ σεῖς μέ τοῦτον τὸν σεισμόν,
'πῆτε το 'στὸν Μυλλόρδο σας, σ' ἐμένα μὴν τὸ λέτε...
αὐτὸς κρατεῖ τὸν πλοῦσιον Προὔπολογισμόν.
Νὰ σὰς μοιράσω 'σκόπευα φυσέκια μέ γαζέταις,
μὰ τώρα 'γεῖά μᾶς ἄφησαν καὶ τούταις ἢ μαζέταις,
θαρρεῖς ἢ γῆ πῶς ἀνοιξε καὶ τῆς κατάπιε ὅλαις
καὶ σὰν στερλίναις σήμερα ζητοῦνται ἢ μαριόλαις.

Κακὰ προσιώνονται οἱ σεισμολόγοι μάγοι,
τὸ μυροβόλον ἔδαφος ἐξαίφνης διερράγη,
λιμοί, σεισμοί, κουνήματα καὶ καταποντισμοί,
βαρεῖα δὲ τὴν ὄσφρησιν προσέβαλεν ὁσμή,
τούτέστι θεῖαφι μπόλικο ἢ μύτη μας ἐμύρισε
κι' ὁ Λόρδος καὶ Σωτήρας μας μιὰ καὶ καλὴ 'φινίρισε
μέ κάθε πρωτομασκαρὰ καὶ δανειστὴ Σγαρίλιο,
ποῦ τρέχει μὲς 'στάς φλέβας του φλασκομηλιά καὶ τίλιο,
κι' ἐγὼ, ποῦ γιὰ τὴν πρόδον τοῦ τόπου λαχταρῶ,
συχνὰ τὸν ἐπισκέπτομαι καὶ τὸν παρηγορῶ.

'Ισως ἢ Ψωροκώστενα μιὰ 'μέρα εὐτυχίση...
'στὸν ἄρρωστο παρηγοριαῖς ὡς ποῦ νὰ ξεψυχήση.
Μὴ σέρνετε, παρακαλῶ, 'μπροστά μου τὰ κουρέλια σας,
δεῖξετε θάρρος κι' ἀντοχὴν θεοσεβῶν ἀνθρώπων,
βλέπω πῶς εἶναι πάγματι μεγάλ' ἢ σύφορέλια σας,
ἀλλ' ἔχετε καὶ μερικοὺς 'στὸν ζηλευτὸν σας τόπον,
ὅπου βαστοῦν ἢ σκουφιαῖς των ἀπὸ τὸ πρῶτο τζάκι,
τὸν Ντάντο τὸν ἀκούραστο, τὸν κόντε τὸν Τζορτζάκη.

'Εξ ὅλης τῆς καρδίας μου τὸ χάλι σας οἰκτεῖρω,
κι' ὁ πλοῦτος ἂν 'φινίρισε τοῦ καθενὸς γαλάντη,
ἀλλὰ δὲν σκέπτομαι κι' ἐγὼ μαζί σας νὰ φινίρω
κι' οὔτε γι' αὐτὸ ἐκόπιασα 'στὸ Φιόρε τοῦ Λεβάντη.
'Υπομονή, μωρὲ παιδιὰ, κι' ὁπόταν ἐπιστρέψω
εἰς τὴν κλεινὴν πρωτεύουσάν, τὸν κόσμον θὰ προτρέψω
νὰ στείλῃ 'στοὺς Ζακυνθινοὺς καὶ ἄλλαις μπατανίαις,
κι' ἂν θέλετε ν' ἀναστηθῇ σὰν πρὶν ἢ Ζάκυνθος σας
μετὰ τοῦ Λάτα ψάλλετε 'στὸν 'Αγιο λιτανείαις
κι' ὁ Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν ἂς εἶναι βοηθός σας.

Τώρα για την 'Αθήνα μου τὸ φύσημά μου πέρνω
 νὰ 'δῶ κι' ἐγὼ τί γίνεται μὲ τὸ ψωρο-Κουβέρνο.
 Κι' ἐκεῖ σαλεύει τὴν Βουλὴν τρικουβερτος σεισμὸς
 καὶ συζητεῖται ὁ παχὺς Προϋπολογισμὸς,
 καὶ τσαμπουνοῦν μανιωδῶς πολὺφθογοὶ σκαρτᾶδοι
 καὶ τόσον μαῦρον κατ' αὐτὰς ἐσκέπασε σκοτᾶδι
 τὸ τῆς ἡμέρας ζήτημα τὸ οἰκονομικόν,
 ὅπου ἐξαίφνης ἔσθυσε καὶ τὸ ἡλεκτρικόν,
 οἱ δὲ κλητῆρες ἔτρεξαν 'στοὺς φέροντας τὰ πρῶτα
 μὲ σπερματσέτα, μὲ φανούς, μὲ σπέρτα κι' ἄλλα φῶτα,
 κι' ἀναψαν τὰ τσιγάρα των καμπόσοι Βουλευταί,
 ποῦ μὲ καπνοὺς ρητορικοὺς 'κοντέψαν νὰ πνιγοῦνε
 καὶ τὸν Προϋπολογισμὸν τὸν ἔκαμαν κιεφτέ,
 καὶ τῶν τσιγάρων ἡ φωτιὰ τοὺς ἔφεξε νὰ 'βγοῦνε.

Πῶς συγκινοῦμαι διὰ σᾶς κανεὶς μὴν ἀμφιβάλλῃ,
 ἀλλὰ σκεφθῆτε, βρὲ παιδιᾶ, πῶς εἶναι καρναβάλι,
 κι' οἱ Πρέσβεις τῶν Δυνάμεων, ποῦ τόσον μᾶς θαυμάζουν,
 χοροὺς 'Αποκρηάτικους γιὰ 'μᾶς προετοιμάζουν,
 καὶ πρέπει νὰ παρευρεθῶ καὶ 'στοὺς χοροὺς αὐτῶν
 μήπως πρεσβείαις, κύριοι, τῶν φίλων Πρεσβευτῶν
 τὴν διαθήκην τὴν γνωστὴν κερδίσωμεν τοῦ Ζάππα
 καὶ ξεψειριάσῃ τῶν Ρωμηῶν ἡ ψειριασμένη κάππα
 καὶ βοηθήσωμεν καὶ σᾶς τοὺς περιπλανωμένους
 πρὸς δόξαν τοῦ γηράσαντος ἐν ἀμαρτίαις γένους.

Τότε κι' ἐγὼ, Ζακυνθινοί, πολλὰ θὰ σᾶς χαρίσω,
 μὰ τώρα σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ξεφορτωθῆτε,
 κι' ἂν δὲν κατῶρθωσα καλὰ νὰ σᾶς παρηγορήσω
 μόνοι σας προσπαθήσετε νὰ παρηγορηθῆτε.

Κι' ἂν σᾶς πιέζῃ κάποτε τῆς πείνας ἡ ἀνάγκη
 ὀρίστ' 'Εγγλέζοι κι' Ἴταλοι καὶ τόσοι φίλοι Φράγκοι,
 ποῦ γιὰ τὴν ράτσα τῶν Ρωμηῶν πολὺ ἐνθουσιάζονται
 καὶ γιὰ τὰς ξένας συμφορὰς ἀμέσως θυσιάζονται.
 Πρὸς τοὺτους ἀποτείνεσθε γιὰ κάθε συνδρομὴν
 κι' ἐκεῖνοι τὴν βοήθειαν τὴν θεωροῦν τιμὴν.

Σᾶς εἶπα ὅ,τι ἔπρεπε... Ζακυνθινοί μου χαίρετε...
 ἐγὼμαι ἄνθρωπος φτωχός... τὸ ξέρω καὶ τὸ ξέρετε,
 κι' ἀδίκως γιὰ τὴν φτώχεια μου θρηνολογῶ καὶ σκούζω,
 γιατί βουνὸ ποῦ φαίνεται δὲν θέλει κολαοῦζο.
 Ἄς παύσουν τὰ τρεχάματα κι' αὐτὰ τὰ σοῦρτα φέρτα,
 κι' ἂν τώρα, ποῦ παγόνετε καταμεσῆς τῶν ὁδῶν,
 χαρίσετε καὶ πρὸς ἐμὲ καμμιὰ ζεστὴ κουβέρτα
 ἀμέσως μ' εὐχαρίστησιν θὰ τὴν δεχθῶ εὐγνώμων,
 κι' ὅποταν θ' ἀφυπνίζωμαι κι' ὅποταν θὰ κοιμοῦμαι
 αὐτὴν μου τὴν ἐπίσκεψιν μὲ πόνο θὰ θυμοῦμαι.

Ζακυνθινοί μου χαίρετε, κι' ἂν οἱ σεισμοὶ δὲν πᾶψουν
 παρακαλῶ τοὺς προὔχοντας γιὰ τοῦτο νὰ μοῦ γράψουν,
 κι' ἐγὼ ἐδῶ ξανάρχομαι μὲ πρώτην εὐκαιρίαν
 πρὸς νέαν ἀνακούφισιν καὶ πρὸς παρηγορίαν.

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς καὶ τᾶλλα τὰ συνήθη
 κι' εὐθὺς ἐπαρηγόρησε τὰ πηλπισμένα πλήθη,
 κι' ὅλοι τὸν ζητωκραύγασαν, κι' ἐκεῖνος ἐν τῷ ἄμα
 πρὸς τὸν Τρικουπὴν ἔγραψε τὸ παρακάτω γράμμα.

«Μυλλόρδε καὶ Σωτήρα μου, ἀγάλλεσθε καὶ χαίρετε...
ὁ Βασιλεὺς βασιλικὰ 'στοὺς Ζακυνθίους φέρεται.
'Οπου πατεῖ τὸ πόδι του χαρὰ γιὰ τὸν καθένα
καὶ μοναχὰ των κτίζονται κελύβια γκρεμισμένα,
ζεσταίνουν δὲ τὰ λόγια του πολλοὺς ξεγυμνωμένους.
κι' ἴσως κανεὶς ν' ἀναστηθῇ κι' ἀπὸ τοὺς σκοτωμένους.
Δὲν βρίσκω μέρος νὰ σταθῶ καὶ μιὰ γωνιὰ νὰ κάτσω,
ὁ κόσμος 'ξεπατώθηκε μὲ τοῦ σεισμοῦ τῆς λύσσαις,
γυρίζει κι' ἡ Βασίλισσα μὲ τῆς γυναικες μπράτσο
καὶ λέγει γιὰ παρηγοριὰ πῶς ὅλαις εἶναι ἴσαις,
πῶς καθεμιὰ Ζακυνθινή, ποὺ συνδρομὴν προσμένει,
εἶναι σχεδὸν Βασίλισσα γυμνὴ καὶ πεινασμένη,
κι' ἐκεῖναις ἡ κακόμοιραις ἀκοῦν αὐτὰ τὰ λόγια
καὶ λένε 'στὴν Βασίλισσα «μὰ εἶσαι μία τζόγια»».

Κι' ὁ προσφιλὴς Διάδοχος τοὺς πάντας ἐνθαρρύνει
κι' ὡς ἀληθῶς φιλόανθρωπος τοὺς προὔχοντας προτρέπει
δικαίᾳ τῶν βοηθειῶν διανομὴ νὰ γίνῃ,
μὰ δίχως νὰ πειράξουνε καὶ τὴν 'δική του τσέπη.
Τὸν κόσμον συνεκίνησε τοιαύτη προτροπὴ
καὶ κάθε Νιόνιος 'φώναξε «χαρὰ 'στὸν τσελεπῆ»,
καὶ δάκρυα 'ξεχείλισαν καθὼς τὸν 'Ιορδάνη
κι' ἐγὼ τὸν εὐχαρίστησα μὲ γλῶσσα σὰν ροδάνι.

'Ο Πρίγκηψ ὁ Νικόλαος, ὡς πάντοτε γλυκὺς,
φωτογραφεῖ διάφορα κατεστραμμένα μέρη
καὶ κάνει πρόβαις τακτικαῖς τῆς φωτογραφικῆς
καὶ δι' αὐτὸ ἡ Ζάκυνθος σὰς βεβαιῶ πῶς χαίρει,
καθόσον ἔχει τὴν τιμὴν, πρὶν ἐκ σεισμῶν χαθῇ,
ἀπὸ τοιοῦτον Πρίγκηπα νὰ φωτογραφηθῇ.

Μ' ἓνα σεισμὸ 'νομίσαμε πῶς ὅλ' ἡ νῆσος πέφτει
καὶ σ' ἓνα μέρος 'πήγαμε, ὅπου καλεῖται Πίσσα,
πηγάζει δὲ πετρέλαιον καὶ νάφθα, ἤγουν νέφτι.
κι' ἐκεῖ τραπέζι 'στρώσαμε... ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσα!
'Στοῦ πετρελαίου τὴν πηγὴν μὲ θλίψιν ἐκαθίσταμεν
κι' ὀργήγορα μὲ τοὺς ἄτρους τῆς νάφθας ἐμεθύσαμεν,
σεισμὸν δ' ἐξαίφνης ἤκουσα βαρὺν καὶ φρικαλέον,
ἐνῶ δ' ἡ γῆ ἐστέναζε μ' ὑποχθόνιους ρόγγους
ἤπιαμε κατραμόνερο μετὰ τῶν Βασιλέων,
ποῦναι πολὺ ὠφέλιμον πρὸ πάντων εἰς τοὺς βρόγχους.
'Ο δὲ Μεγαλειότατος, ποῦ 'στὴν παθοῦσαν γῆν
ἀφρόνως διεσκόρπισε τὸν οἶκτον καὶ τὸ ἔλεος,
τοῦ πετρελαίου θεωρῶν τὴν ρέουσιν πηγὴν
προέπιεν ὑπὲρ ὡμῶν, ποῦ λέγεσθε Πετρέλαιος.
'Αλλὰ κι' ἐμεῖς ροφήσαντες τὸ νέκταρ τὸ οὐράνιον
ἠυχθήμεν ἀπὸ ψυχῆς διὰ τὸ νέον δάνειον,
κι' ἀπὸ μπελάδες κουπονιῶν ὀργήγορα νὰ λείψετε,
μὲ νέφτι δὲ τὰ πισινὰ τῶν δανειστῶν ν' ἀλείψετε
γιὰ ν' ἄλθουν μὲ τὰ τέσσερα νὰ σᾶς εὐροῦν μονάχοι,
κι' ἐμεῖς σὰν 'Ελληνες σωστοὶ καὶ Μαραθωνομάχοι
καὶ πάλιν ὡς καὶ πρότερον τὰ δανεικὰ νὰ φάμε
τοῦ κάθε μπέστηχ δανειστοῦ, τοῦ καθενὸς ἰνφάμε.

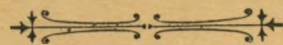
Κι' ἡ σκληροτέρα, Πρόεδρε, μαλάσσεται καρδιά...
κλαῖνε παιδιὰ τριγύρω μας κι' ὁ Βασιλεὺς πονῶν
ἄφετε, λέγει, πρὸς ἐμὲ νὰ ἔλθουν τὰ παιδιὰ
κι' ἡ Βασιλεία δι' αὐτὰ ἐστὶ τῶν οὐρανῶν...
ἀπὸ νηπίων στόματα θὰ καταρτίσω αἶνον
καὶ παρ' αὐτῶν θ' ἀξιωθῶ εὐλογιῶν κι' ἐπαίνων».

Κι' ἐγὼ, ἂν κι' εἶχα κυλισθῇ 'στῆς νάφθας τὴν κραιπάλην,
ἐκ συγκινήσεως σφοδρὰς ἐδάκρυσα καὶ πάλιν.

Μυλλόρδε μου, Σωτήρα μου, καὶ Κόντε-Ρεπανάκια,
δύο γερά δὲν ἔμειναν 'στὴ Ζάκυνθο τσανάκια,
κι' ἐγὼ μὲ λόγια μοναχὰ τοὺς ἐνδεεῖς ἐνδύω
καὶ πλῆθος περὶ τῆς Αὐλῆς λιμῶττον συνωστίζεται,
ἄτμος ἀνέθορε πυκνός, ἡ γῆ ἐσχίσθ' εἰς δύο,
κι' 'Ηφαίστειον, ὡς λέγεται, 'στὴν νῆσον σχηματίζεται.
Κι' ὁ Λούντζης, ὅπου Δήμαρχος δὲν ἔγινε χαράμι,
ἀνασκαφὴν ὑπόγειον προτίθεται νὰ κάμῃ
μήπως καὶ τὸ 'Ηφαίστειον αὐτὸ ἀνακαλύψῃ
καὶ τῶν σεισμῶν ἡ ἀφορμὴ διὰ παντὸς ἐκλείψῃ.

'Ο Θεοτόκης μὲ σεισμούς καθόλου δὲν ξιππάζεται
καὶ ταπεινῶς, Πρωθυπουργέ, τὸ χέρι σας ἀσπάζεται,
ἀλλ' ὅμως σφίγγεται πολὺ κι' αὐτὸς νὰ ἐπιστρέψῃ
κι' ἴσως προφθάσῃ 'στὸν χορὸ τῆς Κόζεκ νὰ χορέψῃ.
'Εμβρόντητος κατέπεσα 'στὸ καταφλέγον χῶμα
ὅταν ἐσχάτως ἔμαθα πῶς κι' ὁ σὶρ Λὸ ἀκόμα
πρὸς χάριν τῶν Ζακυνθινῶν προμελετᾷ κι' ἐκεῖνος
εἰς τοῦ Συγγροῦ τὸ θέατρον νὰ 'βγῇ σὰν θεατρῖνος.
Τοῦ Λόου τὸ διάβημα καλὸν καθεὶς τὸ κρίνει...
κι' οἱ ἐλεγκταὶ κατήντησαν μαζί μας θεατρῖνοι,
κι' ἐδῶ, ποῦ Λόρδος τζέντλεμαν τὸν ταμπουρᾷ βαρεῖ,
χάνουν τὴν σοβαρότητα κι' 'Εγγλέζοι σοβαροί.
Θὰ σπεύσω 'στὴν πρωτεύουσιν κι' ἐγὼ νὰ τὸν ἀκούσω,
ἂν ὅμως 'πῇ 'στὸ θέατρο ἡ φτώχεια πῶς μᾶς πνίγει,
εἴμ' ἐτοιμος τὸ σόϊ του πατόκορφα νὰ λούσω
καὶ δίχως ναῦλο μὲ τὸν Ροῦ διὰ νυκτὸς θὰ φύγῃ.
Εἰπέτε σᾶς παρακαλῶ 'στὸν Λόου νὰ προσέξῃ
γιὰ κρίσεις κι' οἰκονομικὰ μὴ ξεστομίση λέξι
κι' ἀπὸ σκηνῆς τὴν πίστιν μας μὴδὲ μικρὸν νὰ βλάψῃ,
ἄλλοιῶς ὁ ἰνφαμόκορμος πικρότατα θὰ κλάψῃ.

Καὶ τώρα ποῦ μὲ τὴν Αὐλὴν τὸ χρέος μου ἐπλήρωσα
τὰ τῆς Ζακύνθου πράγματα πρεπόντως διευθύνω,
κι' ἐγὼ μὲ νέφτι τσουχετὸ τὰ 'πίσω μου ἐπύρωσα
κι' ἐπῆρα δρόμο δυνατὸ γιὰ τὰς κλεινάς 'Αθήνας.
'Επύστησα θερμότατα πρὸς ὅσους κι' ἂν γνωρίζω
νὰ στείλουν ἐν τοῦλάχιστον 'στοὺς Ζακυνθίους χράμι,
καὶ πάλιν 'στὰ λημέρια μου φαμελικῶς γυρίζω
καὶ φέρνω γιὰ τὰ μούτσουνα τῶν Βουλευτῶν κατράμι.

Καὶ ὀλίγαις ποικίλαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

'Ανώνυμος 'Ελληνικὴ Μεγάλῃ 'Εταιρίᾳ
τῶν γενικῶν 'Ασφαλειῶν, κληθεῖσα ΕΘΝΙΚΗ,
καὶ ὅσους φλέγει ἀληθῶς θερμὴ φιλοπατρία
ἄς τρέξουν ὅσον τάχιον ν' ἀσφαλισθοῦν ἐκεῖ.
'Η καθεμίᾳ Τράπεζα εἰς ταύτην ἔχει μέρος
καὶ μέτοχοι καὶ ἰδρυταὶ οἱ πρῶτοι παραδοῦχοι,
κι' ἄς σπεύσῃ πρὸς ἀσφάλειαν 'στὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ἐγκαίρως
κι' ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔβαλε 'στὰ πόδια του τσαροῦχι.
'Ασφάλεια κατὰ πυρὸς, τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
καὶ τῶν παντοίων συμφορῶν, ὅπου γεννᾷ ἡ πλάσις,
ἀσφάλεια εἰς ξαφνικὰ κι' ἀπρόοπτα συμβάντα,
ἀσφάλεια 'στὸ εἶναι σας, εἰς τὴν ζωὴν, εἰς πάντα.
'Ασφάλεια δι' ὅλα σας ἡ ΕΘΝΙΚΗ κηρύττει...
ὁδὸς Σταδίου, κύριοι, 'στοῦ 'Αξελοῦ τὸ σπῆτι.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεῖντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνη τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεῖα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἑνδιαφέρουσά πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ ὅτων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὴν — δίχως νά'ξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **δυσὶ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη — **δίκα φράγκα καὶ ὅτ' ἔχει.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Ἐξ τῆς μὲν Φλεβάρη
κι' ἡ καμήλα ὅτ' ὀδάρει.

Τετρακόσα καὶ δέκα κι' ἑννιά,
μασκαράδες πολλοὶ ὅτ' ὀδάρει.

**Δίστε, ἄποκρηάτικα
κι' ὀλέγον τι μπαγδάτικα.**

Ἐμπρός, λεβένταις, ὅτ' ὁ χορὸς νὰ ποῦμε χωρατὰ
κι' ἡ Τυρρηνὴ Κυριακὴ μᾶς ἀποχαιρετᾷ.

Κατηγοροῦν τὸν Λόρδο μας καὶ μᾶς τὸν λὲν Σωτήρα,
ποῦ γίνηκαν γιὰ δάνειο τὰ μάτια του μπακίρα.

Ἄν ἀρχινίσω νὰ σᾶς πῶ τοῦ Λόρδου μας τὰ πάθη
ξένοι καὶ ντόπιοι χάνουνε ταῦτά μὲ τὸ καλάθι.

Ἄν ἀρχινίσω νὰ σᾶς πῶ τὰ ντέρτια του τραγούδια
ὁ Ἀῆπος ὁ Βασιλικὸς δὲν βγάζει πιά λουλούδια.

Ἀπὸ τὴν πόρτα του περνῶ κι' ὁ Βασιλεὺς ὅτ' ὀπλάι
τοῦ λέγει πῶς τὸ δάνειο θὰ βρῇ μὲ τὸ κολαῖ.

Ἀπὸ τὴν πόρτα του περνῶ, τὸν γελαστὸ μοῦ κάνει,
κι' ἀμέσως ἐκατάλαβα ὁ Κορωνιὸς πῶς φθάνει.

Ἀπὸ τὴν πόρτα του περνῶ καὶ τὸ μουστάκι στρήφει,
κι' ἀμέσως ἐκατάλαβα πῶς εἶδε τὸν Ζαρίφη.

Ἀπὸ τὴν πόρτα του περνῶ, τὸν εἶδα νὰ χορεύῃ,
κι' ἀμέσως ἐκατάλαβα πῶς κᾶτι μαγειρεύει.

Ἀπὸ τὴν πόρτα του περνῶ, τὰ δάκτυλά του γλείφει,
κι' ἀμέσως ἐκατάλαβα πῶς τρώει καταίφι.

Ἀπὸ τὴν πόρτα του περνῶ, λαλούμενα κτυπᾶνε,
κι' ἐρώτησα καὶ μοῦπανε πῶς ὅλα ντρίτα πᾶνε.

Ἀπὸ τὴν πόρτα του περνῶ, θωρῶ τὸν Εὐγενίδη,
κι' εὐθὺς τὸν Λόου καὶ τὸν Ροῦ τὸν πάει ριπιτίδι.

Τὸν Κορωνιὸ ἐρώτησα πῶς ἔζεπες ἐδῶ πέρα
κι' ἐκεῖνος μοῦπε σιγαλὰ γιὰ τὴν κακὴ του μέρα.

Τὸν Εὐγενίδη ῥώτησα μὲ σοβαρὸ μεγάλο
εἰς τὸν Διάδοχο σπαθὶ ἂν θὰ χαρίσῃ κι' ἄλλο.

Αὐτὸς ἐκληρονόμησε ἀπὸ τὸν Εὐγενίδη
τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ παλαιοῦ τὸ κοφτερὸ λεπίδι.

Μὲ τοῦτ' ὥς τώρα ἔγινε μὲς ὅτ' ἔστην Ἀθήνα θρήνος
καὶ σ' Ἀλεποῦ δὲν ἄφησε οὐρά κι' ὁ Κωνσταντίνος.

Κι' ἄλλο λεπίδι δῶσε του μ' ὀλόχρυση λαβὴ
κι' εὐθὺς ἡ κάθε Ἀλεποῦ θὰ μείνῃ κολοβή.

Ἐμπρός, πηδᾶτε ὅτ' ὁ χορὸς, Ρωμηοὶ μου ψωραλέοι,
ὁ Εὐγενίδης πλάκωσε κι' ὁ Κορωνιὸς τὸ λείει.

Λουφάζει καὶ βουβαίνεται κι' ὁ Πιτ κι' ὁ Καραπάνος...
ἐτέλειωσε τὸ δάνειο τῆς Λόντρας ὁ Ρωμᾶνος.

Αὐτὸς γιὰ τὸν Χαρίλαο μὲ δίσκο ἀσημένιο
εἰς τὸν Βαλλιάνο ἔτρεξε, κί' αὐτὸς 'στὸν Κοριαλένιο.

Κί' ὁ Κοριαλένιος ἔτρεξε 'στὸν Μόργαν τὸν Ἑγγλέζο
κί' ἐγὼ τὰκούω καὶ πηδῶ καὶ τὸργανό μου παίζω.

Οἱ Τραπεζίται τῶν Ρωμηῶν, κατάμαυρα κοράκια,
μ' ἄσπρα φτερά 'φτερούγισαν ὥσάν περιστερᾶκια.

Ὡχοῦ ! δὲν γίνεται κακὸ 'στὸν κόσμο πιὸ μεγάλο
νὰ μὴν τυχαίνῃς δανειστὴ μὴδ' Ἀγγλο μήτε Γάλλο.

Ἡ ἄσπρη πέτρα τοῦ γιγλοῦ δὲν πιάνει πρασινάδα
καὶ δάνειο ποῦν' εὐκόλο δὲν ἔχει νοστιμάδα.

Γιὰ τὴν δεκάρα χάνομαι, γιὰ τὸν χαλκὸ πεθαίνω,
γιὰ μιὰ στερλίνα ψεύτικη σκίζω τὴ γῆ καὶ μπαίνω.

Παίζουν ἢ φουσαρμόνικαις, βαρεῖ τὸ τουμπελέκι,
κί' ὁ Λόρδος μὲ τὸν Βασιληᾶ τὸ γαϊτανάκι πλέκει.

Ὁ Λόρδος δὲν θὰ μαρανθῇ μὴδὲ θὰ κιτρινίσῃ,
γαρουφαλάκι θὰ γενῇ γιὰ νὰ μᾶς δαιμονίσῃ.

Ἄς τραγουδήσω κί' ἄς χαρῶ ... τοῦ χρόνου ποιὸς τὸ
ἀν θάλλουν κί' ἄλλοι ἐλεγχταὶ ἀπὸ τὰ ξένα μέρη. | ξέρει

Ἄς τραγουδήσω κί' ἄς χαρῶ .. τὸ δάνειο τελειώνει,
κί' ἴσως τοῦ χρόνου σὺν Θεῷ βροντήσῃ τὸ κανόνι.

Μέσα 'στὸ περιβόλι μου λευκὸς ἀνθίζει κρίνος
κί' ὁ Λόου εἰς τὸ θέατρο ποζάρει θεατρίνος.

Κατακαυμένε μύστερ Λό, μαζί μας τί τραβᾶς...
Μπερτόδουλος κατήντησες ἀπὸ σοφὸς Ἀββάς.

Χωρὶς ταμπάρο ἔμεινες σὰν ἡλθες ἐδῶ πέρα,
πρόσεξε δίχως 'σώδρακο μὴν πᾶς 'στὴν Ἑγγλιτέρα.

Φαντάσου 'στὴν πατρίδα σου τί θὰ σοῦ τραγουδοῦν
ὅταν ἡ Λαϊδες ἐξαφνα χωρὶς βραχὶ σὲ 'δοῦν.

Πρόσεξε μὲ τὴν ἐκθεσι 'στὰ βρόχια μας μὴν πέσῃς
κί' ὁλόγυμνα τὰ σκέλια σου σ' ὅλαις τῆς Μίς ἐκθέ-
[σης.]

Ἄν 'πῆς κακὸ γιὰ λόγου μας σοῦ λέμε ἄντε χάσου,
κί' ἂν 'πῆς καλὸ γιὰ λόγου μας τιμὴ 'στὰ μούτσουνα
[σου.]

Ὅ,τι κί' ἂν 'πῆτε, Λὸ καὶ Ροῦ, σᾶς 'κάναμε ρεντίκολα,
γιατί ἀκόμ' ἢ κόταις μας αὐγὰ γεννοῦνε δίχωλα.

Ἄς τραγουδήσω κί' ἄς χαρῶ... τοῦ χρόνου ποιὸς γνω-
ἀν μπαταρίας δυνατῆς μπαροῦτι δὲν μυρίζῃ. [ρίζει]

Ἐκεῖνος ποῦ τὸ κρέντιτο, Πρωθυπουργέ μου, χάσῃ
τοῦ ἐόγεται νὰ τρελλαθῇ καὶ τὰ βουνα νὰ πιάσῃ.

Χωρὶς ἀέρα τὸ πουλί, χωρὶς νερὸ τὸ ψάρι,
χωρὶς στερλίνας δὲν βαστᾷ τοῦ Λόρδου τὸ καμάρι.

Ὁ Λόρδος εἶναι τὸ δεντρί κί' ἐμεῖς ὀπωρικά του
κί' ὅποιος δανεῖζει τοὺς Ρωμηοὺς ξεχνᾷ τὰ δανεικά του.

Ἄργο καιρὸ ἄς πάψουνε τὰ βάσανα κί' οἱ πόνοι
κί' ὁ Λόρδος 'σιγουράρισε δὴδ χρόνων τὸ κουπόνι.

Ἀμύγδαλο ἐτσάκισα μὲς 'στὴ χαρὰ ποῦ 'πῆρα
καὶ μέσα ἐζουγράφισα τὸν Λόρδο τὸν Σωτήρα.

Πηδᾶτε μὲ τὸν ταμπουρά, πηδᾶτε μὲ κλαρίνο,
καὶ δέστε χειροπόδαρα τὸν Λὸ τὸν θεατρίνο.

Ἐμπᾶτε μέσα 'στὸ χορὸ μὲ σπάθαις καὶ σπιρούνια
νὰ ξεροκοκκαλίσωμε τὰ νέα μιλιούνια.

Νὰ μὴ σᾶς καίγεται καρφὶ καὶ τρῶτε, τρῶτε, τρῶτε,
κί' ἅμα κί' ἐκεῖνα φαγωθοῦν Ἀλλάχ κερίμ ὡς τότε.

Δὲν θ' ἀπομείνῃ δανειστῆς, ποῦ νὰ μὴ μᾶς δανείσῃ,
κί' οὐτ' ἐλεγκτῆς, ποῦ δὲν θάλλῃ κί' ἐδῶ νὰ σεριανίσῃ.

'Στὸν Λόρδο γιὰ τὸ δάνειο πηγαῖναν ὅλοι κόντρα,
'στὸν οὐρανὸ τὸ 'γύρευε καὶ τῶδρε μὲς 'στὴ Λόντρα.

Βρυσούλα πενταχάνουλη, νερό μου χρυσταλλένιο,
πάλι τὴν ἐκατάφερες μ' αὐτὸν τὸν Κοριαλένιο.

Δὲν ἴδανε τὰ μάτια μου σὰν τέτοιο κυνηγάρη
νὰ κυνηγᾷ τοὺς δανειστάς μὲ ἥλιο καὶ φεγγάρι.

Ἐκεῖ ποῦ παραδέρνεται φορεῖ στραβὰ τὸν σκουφο
καὶ πέφτουν μὲς 'στὰ βρόχια του σὰν τὸ πουλί τὸν
[μποῦφο.]

Εἰς τὴν ἀρχὴ τὸ δάνειο εἶναι γλυκὸ, καϊμάκι,
μὰ σὰν μᾶς σφίξ' ἢ πληρωμὴ ἀρχίζει τὸ φαρμάκι.

Τὰ δάνεια σὰν παλαβοὺς καὶ τοὺς Μυλλόρδους χάνουν,
μ' ἓνα τοκομερίδιο τὴν πόζα των τὴν χάνουν.

Σὰν ἀρχινοῦν οἱ δανεισταὶ νὰ γνέφουν μὲ μαντύλι
βλέπεις σὰν βῶδι τὸν παππᾶ, τὸν οὐρανὸ σφοντύλι.

Ἐλᾶτε 'στὸν Μυλλόρδο μας τριγύρω, μασκαράδες ...
ἀπ' ὅλα εἶναι πιὸ γλυκὸ χαζίρικοι παράδες.

Ὅταν δὲν συλλογίζεται κανεὶς πῶς θὰ πληρώσῃ
δὲν εἶναι Λόρδος ἂν γερὸ παρὰ δὲν σαβουρώσῃ.

Ἀνάθεμα τοὺς δανειστάς, ποῦ νὰ τοὺς φᾶν τὰ φίδια,
γιὰ τούτους μόνο ξύνονται κοιλιαῖς μὲ κεραμίδια.

Ἐκεῖνοι τὸ Ρωμαίικο τὸ τρῶν μὲ τὰ λιμὰ
καὶ σὰν παληᾶς κατασκευῆς ὑπόνομος βρωμᾷ.

Ἀστροπελέκι καὶ φωτιά νὰ πέσῃ νὰ τοὺς κάψῃ
κί' εὐτ' ἓνα σάββανο γι' αὐτοὺς κί' ὁ Λόρδος νὰ μὴ

Ἄσπρος χορός... ἡ Φασουλῇ σὰν κατάσπρη βιολέτα
ἀσπροφορεῖ μές ἑστὸν χορὸν μὲ σὶκ ἀβράς Σινιόρας,
κι' ὁ καββαλιέρος Φασουλῆς φορεῖ γιὰ ντουαλέτα
μὴδ' ἑποκαμίσα νυκτικὰ καὶ ἑσώδρακο τῆς ὥρας.

Ἐτέλειωσε τὸ δάνειο ... θὰ ζήσουμε δεθὸ χρόνια
κι' ἂς φᾶμε ὅλοι σήμερα παστίτσο μακαρόνια.

Ὁ Εὐταξίας ἔσκασε, ὁ Ράλλης ἐβουβάθη,
κι' ἀπ' τὴν σκασίλα τὴν πολλὴ θὰ βγάλουν καλαγχάθι.

Διὸ πράγματα ἐφάγαμε ὥς τώρα μὲ κουτάλα,
τὴν δόξα καὶ τὰ δάνεια, καὶ δὲν μᾶς μέλλει γι' ἄλλα.

Ὅποιος δὲν ἔβγη μασκαρᾶς ἑστὸς δρόμους μὲ τὸ χάρο
ἐκεῖνος εἶναι μασκαρᾶς καὶ τὸν καχό του φλάρο.

Ὅποιος δὲν μασκαρεύεται τὸ μούτρο του χαλᾷ
κι' ἀμέσως ἀλευρόνεται μὲ σκόνῃ τοῦ Μελαῖ.

Τρελλοὶ σεισμοὶ στὴ Ζάκυνθο, σεισμοὶ στὴ Σαμοθράκη,
καὶ μὲς ἑστὸ Χαβιαρόχανο τῆς γρίνιας τὸ σαράκι.

Κάθε μεσίτης σήμερα γλεντᾷ καὶ ξεφαντόνει,
ξεπέφτει τὸ συνάλλαγμα καὶ τὸ ναπολεόνι.

Κι' ἡ δύστυχη Πιστωτικὴ ἀπάνω της θὰ πάρῃ,
ποῦ μὲ τὸ σήμερ' αὐριο κοντεύει νὰ χρεπάρῃ.

Δὲν τὸλπιζα, δὲν τὸλεγα, μὴδὲ ἑστὸ νοῦ μου τῶχα
πῶς θὰ περάσῃ γιὰ καιρὸ τοῦ μπαρουτιοῦ ἡ βόχα.

Τὸν Πίτ ἐρώτησα γιὰ τὰ φρύδια τοῦ σουφρόνει
κι' εἶπε πῶς δὲν τὸν ἄφησαν νὰ ρίξῃ τὸ κανόνι.

Καὶ σὺ μαζί μας γέλα, Πίτ, μὲ γειά σου καὶ χαρά σου ...
μὴ τόσο σεκλητίζεσαι καὶ θάλλῃ κι' ἡ σειρά σου.

Ὅλα τὰ λόγια λόγια ἔναι, μᾶναι καὶ κάτι λόγια,
ποῦ κτίζουνε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀνώγεια καὶ κατώγεια.

Ἐρώτησα γιὰ τὴν Αὐλὴ πῶς διόλου δὲν γελαῖ
κι' ἐκεῖνη μοῦπε ἑστὸς σεισμοὺς πῶς ἔξωδεψε πολλὰ.

Ἐρώτησα τοὺς Πρίγκηπας γιὰ τ' εἶναι ζωηροὶ
καὶ μοῦπαν πῶς τὸ αἷμα τῶν ἀνάβουν οἱ χοροί.

Σὲ ἀγαπῶ, Μυλλόρδε μου, καὶ ποῦ μὲ βάζεις τάχα ;
ἐπάνω ἑστὸν Φραντζέζο Ροῦ καὶ ἑστὸν σὶρ Λὸ τὸν χάχα.

Κι' ἂν γκρεμισθῶ κι' ἀπὸ τοὺς δεθὸ; ἑστὰ μαλακὰ νὰ πέσῃς
νὰ στραπατσάρῃς καὶ τῶν δεθὸ σκαρτάδων τὰς ἐχθέσεις.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁ γδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι ὑπέρδεψε τὸν χρόνον ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ ὅτων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλοδαπήν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἕγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρᾶ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Ἔκτῃ τοῦ Ἰουνίου,
σκέψεις περὶ δανείου.

Ἐννενῆντα καὶ τρακόσα
καὶ δεῖσμοι καὶ χίλια τόσα.

Περικλῆτος, Φαουλῆς,
μέσα κι' ἔξω τῆς Βουλῆς.

Π. — Δὲν πᾶμε μέσα, Φαουλῆ ;

Φ. — Ἀφοῦ τὸ θέλεις πᾶμε
ν' ἀνοίγωμε τὸ στόμα μας καὶ μυίγαις νὰ κτυπᾶμε.
Καὶ μέσα κι' ἔξω τῆς Βουλῆς μεγάλη σαχλαμάρα,
ἀκόμη δὲν μαζεύεται ἡ σάρα καὶ ἡ μάρα,
ἀκόμη ὅλ' ἀνάλατα, μονότονα καὶ κρύα,
ἀκόμη δὲν μᾶς ἀναψέ θερμὴ φιλοπατρία.
Ἀρχίζ' ἡ συνεδρίασις ἐν σιωπῇ μεγάλῃ
καὶ χασμουρεῖονται μερικοὶ κι' ἀποκοιμοῦνται ἄλλοι,
τίγκ τίγκ κτυπᾷ ὁ Κανταρτζῆς, πολλοὺς πειράζ' ἡ ζέστη,
νά σου κι' ὁ Κωνσταντόπουλος, ὁ νέος Πίτ τούτέστι,
τίγκ τίγκ κτυπᾷ ὁ Κανταρτζῆς, πᾶς Βουλευτῆς ὀρκίζεται,
ὁ Μεσσηνέζης βλέπωντας τὸν Κανταρτζῆ φουρκίζεται,
καὶ κάθε τόσο γίνεται μεγάλο πανηγύρι,
καὶ κάθε τόσο τᾶχουνε μὲ τοῦτον τὸν Ἀργύρη,
ὁ Κανταρτζῆς τὸν κώδωνα καὶ δευτερον σημαίνει,
ὀρκίζονται ὀκτὼ παλαιοὶ κι' ὀκτὼ νεοφερμένοι,

ὁ Κανταρτζῆς τὸν κώδωνα κι' ἐκ τρίτου τὸν κτυπᾷ,
εἰς δὲ τὰ πάλκα φαίνεται τὸ μούτσουνο παππᾶ,
ὁ Κανταρτζῆς τὸν κώδωνα καὶ τέταρτον βαροῖ
καὶ τρεῖς ἀρχιεπίσκοποι προβάλλουν σοβαροί,
κι' ἀκοὺς ἐνστάσεις ἐκλογῶν ἀπὸ καμπόσους κλαίοντας
καὶ λήγ' ἡ συνεδρίασις κι' ἔτσι πηγαίνει λέωντας,
καὶ μόλις παύσῃ, Περικλῆ, τοῦ Κανταρτζῆ ὁ κώδων
κι' οἱ Βουλευφόροι σκορπισθοῦν ἐν μέσῳ τῶν τριόδων
ἀμέσως τοῦ μεσημεριοῦ ἀρχίζουν ἡ καμπάναις...

Π. — Μοῦπαν ὅτ' ἀπάλκα τῆς Βουλῆς πῶς πᾶν καὶ παραμάν-
Φ. — Αὐτὸ πολὺ μ' εὐχαριστεῖ καὶ φανερά σημαίνει (ναις.
πῶς στάσιμος ὁ τόπος μας εἰς τίποτε δὲν μένει,
κι' ὅπως σοῦ εἶπα, Περικλῆ, ὅτ' ἐπερασμένον φύλλον
σπεύδει πρὸς χειραφέτησιν κι' αὐτὸ τῶραϊον φύλον,
καὶ τῆς πλευρᾶς μας ἡ πλευρά, τόστουν ἐκ τῶν ὀστῶν μας,
εἴτε ἀργά ἢ γρήγορα θ' ἀλλάξῃ τὸν Χριστὸν μας,
καὶ μὲ τὰ ὀκτὼ μουντζώνοντας τὴν Κύπρον καὶ τὴν Πάφον
ὅτ' ἀθεωρεῖα θᾶρχεται τῶν δημοσιογράφων,

Βασιλικὸν ἐφύτεψα ἴσθην κλίνῃ ποῦ κοιμᾶσαι
τὴν βίξιτα τοῦ Βασιλεῖα γιὰ πάντα νὰ θυμᾶσαι.

Καλῶς τὴν τὴν Σαρακοστή μὲ τὰδειανὸ στομάχι,
μονάχα ὁ Μυλλόρδος μας Σαρακοστή δὲν θάχη.

Καὶ βάλτε τὸν ἴσθην κούνια του νὰ κἀνὴ νάνα νάνα
καὶ σὰν ξυπνήσῃ τῆς Λαμπρῆς ν' ἀκούσῃ τὴν καμπάνα.

Νὰ χαμηλῶναν τὰ βουνὰ νὰ ἴδῳ μὲς ἴσθὸ Λονδῖνο
πῶς τὸν παρὰ θὰ μᾶς μετροῦν καὶ μούντζαις νὰ τοὺς
[δίνω.

Τὸν Θεοδωράκη ῥώτησα γιὰτ' εἶναι πικραμένος
κι' εἶπε πῶς εἶν' ἐκ τῆς Αὐλῆς πολὺ ἀδικημένος.

Ὁ Βασιλεῖας τὸν φίλησε μιὰ Καθαρὴ Δευτέρα
κι' ἐμύριζε τὸ στόμα του σαράντα μιὰν ἡμέρα.

Ἀδικημένοι ἀρχηγοί, βασιλικὸ μυρίστε
γιὰ νὰ σᾶς ἴδῃ ὁ Βασιλεῖας καὶ νὰ σᾶς πῇ «ὀρίστε».

Τοὺς Ὑπουργοὺς ἐρώτησα πῶς ἔχουν τόση πάστρα
κι' αὐτοὶ μὲ γέλοια μοῦδειξαν τὸν οὐρανὸ μὲ τᾶστρα.

Ἐνα πρὸς ἓνα, μοῦπανε, ὅλα τᾶστέρια τήρα ...
τόσα θὰ γράψῃ δάνεια τὸ χέρι τοῦ Σωτήρα.

Κι' ἡ Μαύρη Μοῖρα ἴλυνε κοντὰ εἰς ὅλα τᾶλλα
κι' ἐδέθη ἀπ' τὸν Ναύσταθμο μὲς ἴσθην Λειψοκουτάλα.

Χρυσαῖς σπαλέταις ἴφορεσα κι' ἐπῆγα σ' ἓνα μπάλο
κι' ἓνας ἀπὸ τοὺς Πρίγκηπας μ' ἐπάτησε ἴσθὸν κάλο.

Ἐπλύθηκα κι' ἀλείφθηκα μὲ ποῦδρα καὶ κολόνια
κι' εἶδα τὰ Πρίγκηπόπουλα μὲ μάσκαῖς ἴσθὰ σαλόνια.

Ὁ Βασιλεῖας εἰς τοῦ Συγγροῦ ὡς ἴσθὸ πρῶι χορεύει
καὶ μέσα σὲ θολὰ νερὰ ὁ Λόρδος του ψαρεύει.

Ἀνοίγουν τὰ κατᾶστιχα τοῦ καθενὸς μουφλούζῃ
κι' ὁ σεβνταλῆς Πρωθυπουργὸς ἴσθους Βουλευτὰς του
[σχοῦζει.

Γιὰ σας, παιδιὰ τῆς μπάτσικας, χαρὰ ἴσθην λεβεντιά
[σας ...
μὲ τῆς πολλαῖς μου προκοπαῖς ἴσθουφανα ταῦτιά σας.

Γιὰ τῆς σοφαῖς ρετσέταις μου, ποῦ τῆς θαυμάζουν
[ὅλοι,
ἐφτύσατ' αἶμα ἴσθὴ Βουλὴ καθημερινὴ καὶ σχόλη.

Γιὰ τοῦ Κουβέρνου τὴν τιμὴ, πιστοὶ μου φουκαράδες,
δὲν ἴσθγατε ἴσθὸν τόπο σας νὰ ἴσθγητε μασκαράδες.

Μὲς ἴσθὴ Βουλὴ γιὰ χάρι μου ἐμείνατε ἄ ρέστο,
ἀλλὰ κουράγιο κι' ἴσθχεται μεγᾶλο μανιφέστο.

Ἰλίγο κουράγιο, βρὲ παιδιὰ, καὶ φουσχωμένα λόγια,
νὰ ἴσθγουν τὰ μεροκάματα, νὰ πληρωθοῦν τὰ γῶγια.

Τὴν πῆτα ποῦ θὰ φᾶτε σεῖς θὰ εἶναι πῆτ' ἀλήθεια,
χωρὶς σπανᾶκια πλάθεται καὶ δίχως κολοκύθια.

Τὴν πῆτα ποῦ θὰ φᾶτε σεῖς δὲν θᾶναι τιποτένια,
τὰ χέρια ποῦ τὴν ἴσθιασαν τὰ λένε Κοριαλένια.

Ἰλντε μωρὲ καχπὲ παρᾶ, σ' ἐμένα μὴν ἴσθινειέσαι,
ἐγῶμαι ποῦ σ' ἐγλέντισα καὶ τώρα μ' ἀπαρνειέσαι.

Ἰλα, παρᾶ καχότροπε, ποῦ μ' ἴσθανες κλαψάρη,
ἴλα, παρᾶ, ποῦ μοῦψησες ἴσθὰ χείλη μου τὸ ψάρι.

Ἰλα, στερλίνα τζόγια μου, τοῦ κόσμου μαλαγᾶνα,
ποῦ ἴσθρα γιὰ χατήρι σου τῆς γειτονιαῖς παγᾶνα.

Ἰλα, παρᾶ, καθένας μας κορῶνα νὰ σὲ βάλη.
ἴλα νὰ νοιώσωμε κι' ἐμεῖς πῶς εἶναι καρναβάλι.

Ἰλα πρὶν βάλουν τῶν Ρωμηῶν τὰ κόκκαλα ἴσθὰ πιᾶνα,
τὰ κόκκαλα ποῦ τάισαν τὸν κόσμον μὲ τὸ μάννα.

Τὰ κόκκαλα ποῦ μιὰ φορὰ τοὺς Φράγκους ἐξευγένισαν
καὶ τὸν παπποῦ καὶ τὴν γιὰγιά τῆς ἴσθουθεριᾶς ἐγέν-
[νησαν.

Τὰ κόκκαλα ποῦ ρίχνουμε εἰς ὅσους δὲν δανεῖζουν,
κι' οἱ σκύλοι τὰ σιχαίνονται καὶ δὲν τὰ ροκανίζουν.

Εὐχαῖς κι' ἐξάφαλμο γιὰ σᾶς, γιὰ ἴσθμένα καὶ τὸ γένος
διαβάζει θηλυκὸς παππᾶς καὶ διάκος γκαστρωμένος.

Καράβι, καραβάκι, ποῦ πᾶς γιὰλὸ γιὰλὸ,
μὲ τεῖσαι φορτωμένο; ... μὲ φόρτωμα καλὸ.

Φέρνω στερλίνας, ντούμπιαις, καὶ χίλια δηρὸ καλὰ,
μὰ κουβαλῶ μὲ τᾶλλα καὶ πετεινοῦ μυαλὰ.

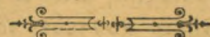
Καράβι, καραβάκι, ποῦ πᾶς γιὰλὸ γιὰλὸ,
δῶσε μας τοὺς παράδες καὶ πάρε τὸ μυαλὸ.

Ὅπως πρῶτα πάλι λάμπω,
ὅπως πρῶτα ντοῦρος στέχω
καὶ στεφάνια ξαναπλέχω
τῆς Ἰλνῆς βασιλικᾶ.

Ὅσα λούλουδα ἴσθὸν κάμπο
μαδημένα ἴσθωτηθῆκαν
κι' ὅλ' αὐτὰ μ' ἀποκριθῆκαν
ὅτι θαῦρῳ δανεικά.

Ἰλχοῦ! πῶς δὲν τρελλαίνομαι... βαρδᾶτε νὰ περάσω...
μόνος ἐγὼ προώρισται νὰ δράσω καὶ θὰ δράσω.

Καλῶς τὴν τὴν Σαρακοστή μὲ σκόρδα καὶ κρεμμύδια...
τοῦ χρόνου πάλι, βρὲ παιδιὰ, θὰ ξαναπῶ τὰ ἴδια.

καὶ σὺ θὰ κάθῃσαι σιμὰ βραβύτης παραμάννας
νὰ ἐξελέγῃς αὐστηρῶς τῶν ἐκλογῶν τὰς πλάνας.

Π.—'Εν τούτοις πάμε, Φασουλῇ... τί διάβολο νὰ κάνωμε ;
ἐκεῖ θαρρῶ τὴν ὥρα μας ἀδίκως δὲν τὴν χάνομε.

(Εἰσέρχονται εἰς τὴν Βουλὴν καὶ ἀρχίζουν συζητήσεις.)

Φ.—Ποῖον χαιρετᾷς, βρὲ Περικλῆ ;

Π.— Τὸν μπέτη τῆς Λαρίσσης.

Φ.—Χαιρέτα τον καὶ ἐκ μέρους μου... δὲν ξέρεις πῶς μ' ἄρέσει...
ἀμέσως μὲ κατέκτησε μ' ἐκεῖνο του τὸ φέσι...

Π.—'Αρχίζει τὰς ἐνστάσεις τῆς ἡ καθε μαλαγάννα...

μὰ νὰ 'στὸ θεωρεῖον μας καὶ μία παραμάννα.

Φ.—Θὰ πλησιάζω, Περικλῆ, προσφώνησιν νὰ κάμω.

Π.—Καὶ ἐγὼ μαζὶ σου ἐρχομαι γι' αὐτὸ νὰ σὲ συνδράμω.

Φ.—Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς 'στὸ πλῆθος τῶν σοφῶν
παρατηρῶ καὶ σὰς ἐδῶ τὴν εὐρωστον τροφόν,
καὶ ἐλπίζομεν ἀργότερα εἰς εὐτυχεῖς ἡμέρας
νὰ βλέπωμεν ἀντὶ μιᾶς πολὺ περισσοτέρας,
καὶ γόνατο μὲ γόνατο νὰ κάθῃσθε κοντὰ μας
ἐλέγχουσαι τὰ χρέη μας καὶ τὰ καθήκοντά μας.

Βεβαίως θὰ ἐμάθατε, μυριανθισμένη γλάστρα,
πῶς 'βγήκαν Βουλευταὶ πολλοί, ποῦ κάνουν γιὰ βυζάστρα,
βεβαίως θὰ ἐμάθατε τοῦ ἔθνους ἡ Βουλὴ
πῶς τῶν ἀρρένων ἔγινε Δημοτικὴ Σχολή,
καὶ ἐσπεύσατε μετὰ χαρᾶς 'στὸ καῦμα τῆς ἡμέρας
νὰ δώσετε τὸ γάλα σας πρὸς τοὺς μικροὺς πατέρας.

Εἰς τῆς Βουλῆς τὰ πρακτικὰ τὸ γεγονὸς θὰ μείνῃ
καὶ τρεῖς φορεῖς μακάριοι καὶ εὐδαίμονες ἐκεῖνοι,
ποῦ θὰ θηλάσουν τοὺς μαστοὺς τοιαύτης παραμάννας,
κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον ἀρτιμελοῦς νταρντάνας,
ποῦ τὸ φουσκόνον στῆθος τῆς καὶ τὸ παχύ τῆς γάλα
πρὸς νέα κατορθώματα μᾶς ὁδηγεῖ μεγάλα.

Μετὰ χαρᾶς παρατηρῶ καὶ ἐγὼ καὶ ὁ Περικλῆτος
πῶς καὶ ἡ βυζάστραις ἄφρισαν μὲ τὴν Βουλὴν ἐφέτος
ἀδιακρίτως τάξεως, μαστῶν, περιωπῆς,
καὶ τοῦτο εἶναι μέγιστον σημεῖον προκοπῆς,
πιστεύω δέ, κυρία μου, ἐντὸς ὀλίγου χρόνου
'στὸν σθέρο νὰ καθίσετε τοῦ κάθε φαμφαρόνου.

Καὶ ὑπόταν μὲν ζητήματα φυτρώνουν σοβαρὰ
μονάχα κάθε δέσποινα θὰ ἔρχεται κυρὰ
νὰ πῇ καὶ αὐτὴ τὴν γνώμην τῆς μὲ χέρι καὶ μὲ πόδι,
εἰς δὲ τὰ δευτερεύοντα καὶ τὰ ἐπουσιώδη,
εἰς ἐξελέγξεις δηλαδὴ δι' ἐκλογῶν πλεκτάνας,
θὰ στέλλῃ τὴν κουζίνα τῆς μετὰ τῆς παραμάννας.

Καὶ τώρα δὲν μᾶς λέγετε, κυρία παραμάννα,
ὅπου εὐωδιάζετε ὡς εἶδος μαντζουράνα,
μήπως ἐνστάσεις ἔχετε δι' ἐκλογὴν καμμίαν ;...
εἰπέτε τας ἐλεύθερα χωρὶς κανέν ἐμπόδιον

νὰ σὰς ὑπηρετήσωμεν μὲ πᾶσαν προθυμίαν
καὶ εὐθύς νὰ τὰς ἐκθέσωμεν 'στὸ τμήμα τὸ ἀρμόδιον.

Ἡ τοῦ Αἰγίου ἐκλογὴ σὰς φαίνεται γνησία,
ἢ ἐπεμβάσεις ἔκαμε φρικτὰς ἢ Ἐξουσία ;
Λέγει ὁ Μελετόπουλος μὲ τόνον σοβαρὸν
περὶ αὐτῆς τῆς ἐκλογῆς πῶς εἶναι νοθευμένη,
καὶ ἐκτὸς τῶν ἐπεμβάσεων 'στὸν Δῆμον τῶν Βουρῶν
ἐψήφισαν ἑπτὰ νεκροὶ καὶ τρεῖς ἀποθαμμένοι.

Πῶς οἱ Παναγιωτόπουλοι δὲν ἔκαμαν νισάφι,
πῶς ἀπὸ τὸν κατάλογον μὲ τρόπον διεγραφή
πᾶς ὁπαδὸς τοῦ Ὑπουργοῦ, πᾶν ὄνομ' ἀντιπάλου,
καὶ τὸν ἐξυλοφόρτωναν μετὰ χονδροῦ ροπαλοῦ,
πῶς ἔγυριζαν νυχθημερόν μετὰ δημαστυνόμενων
ἐνσπεύροντες 'στὸ Αἶγιον τὴν φρίκην καὶ τὸν τρόμον.

Ὁ δὲ Παναγιωτόπουλος μᾶς λέγει τὰ 'δικά του
καὶ γιὰ τὸν Μελετόπουλο τινάζει τὸν γιαντὶ του,
πῶς ἤθελε τὴν ἐκλογὴν νὰ πάρῃ μὲ τὸ ζόρι,
πῶς μὲ Νομάρχας φανερὰ καὶ αὐτὸς ἐψηφοφόρει,
καὶ πῶς τὸν ἐσυνώδευε πληθὺς χωροφυλάκων,
καὶ ἐκ τούτου καταφαίνεται πῶς ἔχ' ἡ φάβα λάκκων.

Πῶς κάθε πράξιν ἐπραξε, ποῦ διόλου δὲν συνάδει
πρὸς ἕνα νέον Σύμβουλον τοῦ Στέμματος δαιμόνιον,
καὶ πῶς 'στὸ σπῆτι 'κάθισε τοῦ Πολυχρονιάδη
καὶ ἡμέρα νύκτα ἔψαλλαν καὶ οἱ δῶ τὸ Πολυχρόνιον.

Καὶ αὐτὸ τὸ μέγα γεγονός νὰ ξεχασθῇ δὲν ἄφησε,
καὶ εὐθύς ἀπὸ τὸ Αἶγιον τὸ πρῶτο πρῶτο βράδυ
'στὸν Βασιλέα μὲ σπουδὴν κρυφὰ ἐτηλεγράφησε
πῶς εἰς τὸ σπῆτι κατοικεῖ τοῦ Πολυχρονιάδη,
ἀμέσως δὲ ὁ Βασιλεὺς ἐκ τῆς Δανιμαρκίας
τὸν συνεχάρη ἐκ ψυχῆς περὶ τῆς κατοικίας.

Τοιαῦτα καὶ ἄλλα λέγονται σπουδαῖα καὶ χαζά,
ὁ Κούστας δέ, κυρία μου, μετὰ τοῦ Πετμεζᾶ
αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα ἐντόνως ἀναιρεῖ
καὶ οὔτε καὶ εἰς κανενὸς κεφάλι δὲν χωρεῖ
ὅτι τοιαύτην ἔκαμεν ὁ Ὑπουργὸς βλακείαν
τοιαῦτα νὰ τηλεγραφῇ πρὸς τὴν Δανιμαρκίαν.

Καὶ τώρα σεῖς τί λέγετε, κυρία παραμάννα ;
τίς ἐκ τῶν δύο φαίνεται πῶς εἶναι μαλαγάννα ;
Καὶ τῶν Πατρῶν ἡ ἐκλογὴ μεγάλως ἐμπερδεύθη,
καὶ ῥήτορες διάσημοι, μεστοὶ φιλοπατρίας,
φωνάζουν εἰς τὰ πέρατα πῶς ἐκαλπονοθεύθη
καὶ ἡ ἐκλογὴ τοῦ τμήματος τῆς Εὐαγγελιστρίας.

Τρεῖς ψήφους ὑπερέτρησεν ὁ Ἀγγελῆς ὁ Ροῦφος
καὶ ἰδοὺ σπαρτακτικώταται ἀκούονται φωναί,
ὁ δὲ Γεροκωστόπουλος, ὅπου δὲν εἶναι μπουφός,
γυρεὺ' οἱ τρεῖς ν' ἀφαιρεθοῦν εὐθύς ἀπὸ τὸ ναί,
καὶ σῶσε Βαγγελίστρα μου φωνάζει μὴ χαθῶ
καὶ ἀκύρωσε τὸ τμήμα σου νὰ μὴν ἀδικηθῶ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενῆντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνη τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεῖα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ 'στῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δλην — δίχως νάζια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Φλεβάρ' εἰκοσιμία
καὶ τοῦ Δήμου τρικυμία.

Ποῦντος τετρακόσα καὶ εἰκοσιένα,
τῆς Βουλῆς τὰ φῶτα κρέμονται σδυσμένα.

**Ὁ Δήμαρχος Μελάς,
ἄλλος κακὸς μπελᾶς.**

Α'

Ἄφου κι' ἐγὼ ἐξέχασα ἐκείνον τὸν χαβᾶ
ποῦ μοῦλεγαν πῶς τέσσερα 'σαπίσαν πορτοκάλια,
ἄφου ἐμπῆκα μόνος μου εἰς ὅλων τὰ στραβά
κι' ὑπέκυψα 'στῶν φίλων μου τὰ τόσα παρακάλλια,
ἄφου καὶ πάλι Δήμαρχος ἐπρόβαλα 'στὴ μέση
ἂν κι' εἶναι τίτλος μπόσικος καὶ διόλου δὲν μ' ἄρῃσει.

Ἄφου ὡς Δήμαρχος κι' ἐγὼ μιὰν ὥρα δὲν ἀνάσανα
καὶ τοῦ Σεβᾶχ θαλασσινοῦ ἐτράβηξα τὰ βάσανα
γιὰ τὴν υἱείαν μοναχὰ συμπολιτῶν γενναίων,
κι' ἂν ἄλλος ἦτο Δήμαρχος τοῦ Δήμου Ἀθηναίων,
οἱ μὲν μισοὶ μου ἐκλογεῖς θὰ ἔλῃωναν 'στὸ χῶμα,
οἱ δὲ μισοὶ θὰ ἔπνεαν τὰ λοισθια 'στὸ στρώμα.

Ἄφου ὑπερεμόχθησα νὰ γίνουν τὰ σφαγεῖα
γιὰ νὰ μὴ βλάπτεται ποσῶς ἡ τῶν ἀστῶν υἱεία,
γιὰτὶ καθὼς σὰς ἔλεγα κι' ὀλίγον ἀνωτέρω
μόνον γιὰ τὴν υἱείαν σας τὰ πάντα ὑποφέρω,
καὶ δι' αὐτὴν ἀνέλαβα καὶ τῆς Ἀρχῆς τὰ βάρη
καὶ τώρα τὸ κεφάλι μου τὸ σπάζω 'στὸ ντοβάρι.

Ἄφου καθένα 'σκόπευα νὰ πλακοστρώσω δρόμον
καὶ σχέδιον κατήρτισα περὶ τῶν ὑπνόμεων,

γιατὶ, καθὼς ὁσφραίνεσθε, καὶ πρὸ πολλοῦ κι' ἐσχάτως
ἡ βούταις ἐξεχείλισαν κι' ἐβρώμησε τὸ κράτος,
καὶ πρέπει καὶ παρ' Ἑλλῆσι καθὼς καὶ παρὰ Φράγκοις
κι' οἱ τόποι νὰ μοσχοβολοῦν τῆς φυσικῆς ἀνάγκης.

Ἄφου κι' οἱ δρόμοι πάντοτε φροντὶς μου ἦσαν κι' ἔννοια
κι' αὐτόχρομα ἐλύσσαξα νὰ λείψῃ πιά κι' ἡ σκόνη,
νὰ μὴν ἀσπρίζῃ πῶς πολὺ τὰ σεβαστὰ μου γένεια
κι' εἰς ὅλους τοὺς Φιλέλληνας νὰ μὴ μᾶς χαντακῶνῃ,
ἀλλ' ὅμως οἱ ἀνώτεροι τὴν σκόνῃ ἀμελοῦν
κι' εἰς ὅλους τοὺς πουδρὲ χοροὺς γιὰ ποῦδρα τὴν πουλοῦν.

Ἄφου τὰ χρέη ἐφθασαν εἰς τὸ μὴ παρσιτέρω
κι' ἔφαγα τὰ μανίκια μου εἰς τάξιν νὰ τὰ φέρω,
προτοῦ εἰς τὰς ἡμέρας μου κι' ὁ Δῆμος ὁ γρυσουζῆς
σάν τὸ Κουβέρνο τῶν Ρωμηῶν νὰ κηρυχθῇ μουφλούζης,
κι' ἐκχώρησιν ἐζήτησα μεγάλων προνομίων
καὶ φόρους ἐκ τῶν πλατειῶν καὶ τῶν πεζοδρομίων.

Ἄφου παραζαλίστηκε ὁ σκεπτικός μου νοῦς
γιὰ τὸ νερὸ τῆς πόλεως καὶ τῆς Χελιδονοῦς,
καὶ γιὰ νὰ παύσῃ τοῦ νεροῦ ἡ νέα συμφορὰ
τὸν Σουμαρίπα ἔστειλα νὰ 'βρῇ παντοῦ νερά,
κι' οἱ κόποι τοῦ ὕδραυλικοῦ δὲν 'πήγανε χαράμι
κι' ὅπου πατεῖ τὸ πόδι του εὐρίσκει κι' ἓνα δράμι.

Μὰ καὶ 'στοῦ Παντοκράτορος τὸ τμήμα λέγουν ἄλλοι
 συνέβησαν ἐγκλήματα πολλὰ καὶ φρικαλέα,
 καὶ εἶθε ὁ Παντοκράτωρας τὸ χέρι του νὰ βάλῃ
 ν' ἀσπρίσῃ τὸν σκυλάραπα τῆς Πάτρας Ἀχιλλέα,
 ἂν καὶ θαρρῶ πῶς γέγραπται 'στὴν Βίβλον τῆς Βουλῆς
 νὰ μείνῃ ἀντιπρόσωπος Πατρῶν ὁ Ἀγγελῆς.

Ἄλλα βουλαὶ Ἀχιλλεῖοι καὶ ἄλλα Βουλῆς βουλαὶ
 καὶ πᾶς σχεδὸν ἐπιτυχὼν ἄς πίνῃ ναργιλέ,
 γιατί 'στὴν πόρτα τοῦ κουφοῦ ὅσο καὶ ἂν θέλῃς βρόντα
 καὶ ὅταν κατέχουν ἑκατὸν τὴν δεξιὰν καὶ ὀγδόντα,
 κανεὶς θαρρῶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ κἀνῃ τὸν βαρβάτον
 καὶ ἂν γέμισε ἡ κάλπη του μὲ κοπριαῖς προβάτων.

Καὶ τῶν Παξῶν ἡ ἐκλογὴ μᾶς 'μπῆκε μὲς 'στὴ μύτη
 καὶ τὸ περίεργον κεντὰ καὶ ἐμοῦ τοῦ πατριώτου ...
 κακὰ τὴν ἔχει ὁ Μακρῆς ἀπὸ τὸν Βελλιανίτη
 καὶ τοῦτος λέγει τὸ μακρὺ καὶ ἐκεῖνος τὸ κοντό του.
 Λυσσώδης δὲ ὁ Θόδωρος εἰς τὸν Μακρῆν ἐρρίχθη
 καὶ μέσα καὶ ἔξω τῆς Βουλῆς φωνάζει διατόρως
 πῶς ὁ Μακρῆς εἰς πτώχευσιν πρὸ χρόνου ἐκηρύχθη
 καὶ κατὰ νόμον δὲν 'μπορεῖ νὰ εἶναι Βουλευφόρος.

Κοψομεσιάζουν τὸν Μακρῆ τοῦ λόγου του αἱ σφύραι
 καὶ μίαν γνωμοδότησιν περὶ Μακρῆ ἐπῆρε
 ἀπὸ τὸν κύριον Ψαρᾶν καὶ ἀπὸ τὸν Εὐταξίαν,
 ποῦ ἔχ' ἡ γνώμη των πολλὴν αὐθεντικὴν ἀξίαν.
 Καὶ ἐξώδεψε ὁ Θόδωρος ἐπτὰ χιλιᾶδες τάλληρα
 καὶ τῶρα δὲν θὰ φαίνεται πολὺ συχνὰ 'στὰ Φάληρα,
 καὶ ἐγκύπτων εἰς τὴν Ρωσικὴν ὡς πρὶν φιλολογίαν
 καὶ εἰς γνώσεων καὶ μελετῶν ἀκένωτον πηγὴν

θ' ἀλλάζῃ πάντα τοῦ Μακρῆ Χριστὸν καὶ Παναγίαν
 καὶ θὰ προετοιμάζεται πρὸς νέαν ἐκλογὴν.

Ἄλλ' ὅμως πῶς σὰς φαίνεται καὶ ἡ τῆς Λιμηρᾶς ; ...
 καὶ ἐκεῖνη ἔχει βάσανα καὶ τόσας συμφοράς.
 Ὁ Παππαμιχαλόπουλος διὰ γραφίδος λαύρου
 πρὸς τοὺς κατοίκους ἔγραψε τῆς νέας Ἐπιδαύρου
 πῶς ἔρχεται 'στὴν Λιμηρὰν ἐφ' ἄρματος πυρίνου
 καὶ δὴ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου.

Καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Λιμηρᾶς νομίσαντες πρὸς ὦραν
 πῶς φθάνει ὁ Διάδοχος τοῦ Θρόνου Κωνσταντίνος
 ἀμέσως ἀνεστάτωσαν ὁλόκληρον τὴν χώραν
 καὶ ἐξώρμησαν νὰ τὸν δεχθοῦν οἱ πάντες εὐφροσύνως.
 Πλὴν φεῖ ! τῆς ματαιότητος ἐκάστου ἀνθρώπινου ! ...
 ἔξεθύμανε τῆς Λιμηρᾶς ἡ ἔξαψις ἐκεῖνη
 σὰν εἶδαν ὅλοι χάσκοντες ἀντὶ τοῦ Κωνσταντίνου
 πῶς ἔρχεται ὁ Κωνσταντῆς, ὁ γυιὸς τοῦ Καπιτσίνη.

Πρὸς δὲ αὐτὸς ὁ Ὑπουργὸς ἐνήργησε καὶ ἄλλῶς,
 καθὼς δ' ὁ Ρίτσος βεβαιοῖ μετ' ἄλλων διαφόρων
 πῶς ἔχει σχέσεις ἔλεγε μετὰ τοῦ Βασιλέως,
 πῶς ἔστρωσε τὴν κάπα του ἐντὸς τῶν Ἀνακτόρων,
 καὶ μελετᾷ ὁ Βασιλεὺς εἰς πρώτην εὐκαιρίαν
 νὰ δώσῃ πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τὴν κόρην του Μαρίαν.

Πῶς προῖκα τοῦ ὑπέσχετο ἐξ ἑκατομμυρίων
 μετὰ πολλῶν ἐπαύλεων, γηπέδων καὶ χωρίων,
 πῶς τακτικὰ εὐρίσκετο εἰς ἐπικοινωνίαν
 μὲ πᾶσαν Ὑψηλότητα δεμένῃ καὶ λυτῇ,

Ἄφοῦ εἰς διασκέδασιν ποτὲ δὲν ἐπλησίασα,
ἀφοῦ κι' αὐτὸ τὸ ἑκαρτὲ ἀκόμη ἐθυσίασα,
ἀφοῦ Δημάρχων παλαιῶν ἐρράντισα τοὺς τάφους
κι' ἐμπλεξά με κανάγηδες κι' ἐπὶ λιβελλογράφους,
καὶ πᾶς Ἀρχὴ τῆς πόλεως σκληρότατα μ' ἀρνῆθη,
καὶ μήτε με συνέδραμε, μηδὲ συνεκινήθη.

Ἄφοῦ πρὸς τὴν σοφίαν μου ἐκτίμησιν δὲν δείχνουν
καὶ μὲς 'στὸ χρονοντούλαπο τὰ σχέδιά μου ρίχνουν,
κι' οἱ Βουλευταὶ παράμερα τὴν Δημαρχίαν ἄφησαν,
εἰς δὲ τὴν συνεδρίασιν τῆς περασμένης τρίτης
τὰ μούτσუნά των ὠρεῖν κι' αὐτοὶ ἐφωτογράφησαν
μὲ τὸν Τρικούπη, ποῦλαμπε ὡσάν Ἀποσπερίτης.

Ἄφοῦ ὑπέστην διωγμοὺς ἀπὸ τὸν Θεοτόκη
ὡσάν νὰ τοῦφαγα κι' ἐγὼ κανένα πιρνοκόκι,
ἀφοῦ 'στοῦ Δήμου τῆς δουλειᾶς κι' ἐκεῖνος ἐπεμβαίνει
χωρὶς νὰ νοιώθῃ τίποτα καὶ νὰ καταλαβῇ,
ἀφοῦ ζητοῦν καὶ 'στὸν Μελά νὰ βάλουνε καπίστρι
σάν νᾶναι Δήμαρχος κι' αὐτὸς ἀπὸ κανέν' Ἀγκίστρι.

Ἄφοῦ χωρὶς νὰ μ' ἐρωτᾷ μοῦ κόβει τὰ κοντύλια
κι' ἔχω κι' ἐγὼ σάν ἄνθρωπος παραπολλὰ καντύλια,
ὅπου ἀνάβουν εὐκολὰ κι' ἀμέσως πέρνω φόκο
κι' εἰς ὅσους πρέπουν φάσκελα τὰ δίνω μὲ τὸν τόκο,
ἀφοῦ κι' αὐτὸς ἐπιτηρεῖ τὸ κάθε μου τεφτέρι
κι' ἂν τοῦ καπνίσῃ κι' ἐλεγκτὴ τὸν Λόου θὰ μοῦ φέρῃ.

Ἄφοῦ ἀγρόν ἠγόρασαν κι' οἱ προὔχοντες τοῦ κράτους
γιὰ πλακοστρώσεις τῶν ὁδῶν, σφαγεῖα κι' ἀποπάτους,
κι' οὐδὲ μικρὸν ἀνησυχοῦν οὐδὲ τοὺς μέλει διόλου
ἂν τρέχουν χασαπόσκυλα 'στὸν δρόμον τοῦ Αἰόλου,
κι' ἂν κάρα βρώμικα διαβοῦν μὲ βρυχηθμούς βωδιῶν
πρὸς αἶσχος τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τρόμον τῶν παιδιῶν.

Ἄφοῦ κι' αὐτὸ τὸ δάνειον δὲν τέλειωσε ἀκόμη,
ἀφοῦ ψοφήμια κοίτονται καταμεσῆς τοῦ δρόμου,
καὶ μήτε τὰ παρατηροῦν κλητῆρες κι' Ἀστυνόμοι
κι' ἐγὼ τὰ βλέπω ἀπορῶν καὶ κάνω τὸν σταυρό μου,
ἀφοῦ 'στὸ ραχοκόκκαλο μοῦ μπηγνουν τὸ μαχαῖρι
καὶ τοῦ Μελά ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει.

Ἄφοῦ κι' ἀφοῦ καὶ κόντρ' ἀφοῦ, γιὰ τοῦτο παραιτοῦμαι,
κι' ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους μου συγγνώμην ἐξαίτουμαι,
ἀφίνω δὲ τὸν Δήμον μας πρὸς τὸν Σηλυβριώτην
ἂν καὶ λυπῶ κατάκαρδα τὸν κάθε πατριώτην.

Γνωρίζω γιὰ χατῆρι μου πῶς θὰ κατακοπήτε,
γνωρίζω πῶς θὰ κλάψετε, γνωρίζω πῶς θὰ πῆτε :
« Ὠχού ! καὶ τί θὰ γίνωμε ποῦ τόκοψε κουμποῦρι
ὁ Δήμαρχός μας ὁ Μελάς, ποῦ ἦταν κελεπούρι. »

Ἀμέσως σάν παραιτηθῶ θὰ πέσῃ ἐδῶ πέρα
κίτρινος κι' ἄσπρος πυρετός, πανοῦκλα καὶ χολέρα,
καὶ ὅλοι σας θὰ πάθετε κασσιῶδα, λέπρα, ψώρα,
καὶ θὰ ψοφᾶτε κίτρινοι καθὼς τὸ κεχρὶμπάρι,
καὶ κάθε φερετροποιὸς θὰ τρέξῃ ἀπὸ τώρα
νὰ σᾶς τεντώσῃ τὸ κορμὶ καὶ μέτρο νὰ σᾶς πάρῃ.

Γνωρίζω σῶς ἐκλογεὺς πῶς ἕνας δὲν θὰ μείνῃ,
ἀλλ' ὅμως θὰ παραιτηθῶ .. τὸ εἶπα καὶ θὰ γίνῃ.
Ἐγὼ μὲ Θεοτόκηδες καθόλου δὲν ξιπάζομαι...
γεῖά σας, παιδιὰ... σᾶς χαιρετῶ κι' ἐκ μέσης σᾶς ἀσπάζομαι...
Μ' ἐπήρανε τὰ δάκρυα... φιλήστε μου τὸ χέρι,
μὲ κοπετοὺς κι' ὁλοφυρμούς προσδράμετε σιμά μου,
κι' ἂν σφάζω τὴν καρδοῦλα σας μὲ δίκοπο μαχαῖρι
γνωρίζω μὲς 'στὰ φύλλα τῆς πῶς θαῦρω τὸνομά μου.

Ἄλλ' ὄχι, μὴν ὀδύρεσθε, κρατεῖτε τὴν καρδίαν σας,
καὶ πρῶτος καὶ καλλίτερος θὰ ἔλθω 'στὴν κηδεῖαν σας,
τοῦ δὲ λοιποῦ θὰ κάθωμαι κοντὰ κοντὰ 'στὸ τζάκι,
καὶ θὰ διαβάζω ποῦ καὶ ποῦ κανένα ρωμαντζάκι,
καὶ κάποτε θὰ παίζω βίστ καὶ κάποι' ἑκαρτὲ
χωρὶς ποσῶς νὰ μ' ἐνοχλοῦν τοῦ Δήμου ἐσρταί,
μηδὲ νερά Χελιδονοῦς, μηδὲ τοῦ Σουμαρίπα,
καὶ θὰ καπνίζω 'ξένοιστος τὴν ἀκριβή μου πίπα.

Θὰ φασκελώσω τὰ πολλὰ συμφέροντα τοῦ Δήμου
κι' οἰκτεῖρων καὶ περιφρονῶν προστύχους φαμπρόνους
θὰ προσκαλῶ 'στὴν Ἀλεποῦ μαζὶ μὲ τὸ παιδί μου
μεγάλας Βαρωνίδας Κούν κι' ἐπιφανεῖς Βαρόνους,
καὶ τότε σεῖς τὸν Ὑπουργὸ πατόκορφα θὰ λούζετε
καὶ τὰ μαλλιά σας σέρνωντας ὁμόφρονι θὰ σκούζετε :
« βρε Δήμαρχο ποῦ εἴχαμε, βρε Δήμαρχο ποῦ 'χάσαμε,
καὶ πῶς τὸν 'λησμονήσαμε καὶ πῶς τὸν ἐξεχάσαμε. »

Ἔχετε γεῖά, σᾶς χαιρετῶ, κι' ἀφοῦ μοῦ πᾶνε κόντρα
πηγαίνω Λόρδος Δήμαρχος νὰ γίνω μὲς 'στὴ Λόντρα.

Β'.

Δύο ψοφήμια ἤσυχα σαπίζουν σὲ μιὰ στράτα
καὶ κουβεντιάζουνε κρυφὰ καὶ τὸν ἄλλο λέει :
« ἔμαθες, βρε ψοφήμι μου, τὰ θλιβερά μαντάτα ;
ἐπαραιτήθη ὁ Μελάς κι' ὅλος ὁ κόσμος κλαίει ».
Μίλα καλά... παρὸν ντοννέρ... Χριστὸς καὶ Παναγία...
ἐπαραιτήθη ὁ Μελάς καὶ πᾶνε τὰ σφαγεῖα...

Κι' ὁ Βασιλεὺς τοῦ μῆνυσε κι' ἐπῆγε 'στὸ Παλάτι
καὶ τοῦπε « Δήμαρχε Μελά, ποῦ τόσο σ' ἀγαπῶ
καὶ τρῶς ἐδῶ 'στ' Ἀνάκτορα συχνὰ ψωμί κι' ἀλάτι,
σάν Βασιλεὺς σ' ἐκάλεσα δηρὸ λόγια νὰ σοῦ πῶ.
Αὐτὴν σου τὴν παραίτησιν νὰ τὴν ἀνακαλέσῃς
καὶ πάντα νᾶχῃς ὁμαλὰς μετὰ τῶν ἄλλων σχέσεις,
κι' ἂν θέλῃς πάντοτε ζωὴ καὶ κότα νὰ περνᾷς
νᾶσαι τοῦ Δήμου προεστὼς χωρὶς νὰ κυβερνᾷς,
καὶ τότε, Μιχαλάκη μου καθ' ὅλ' ἀγαπητέ,
μηδὲ λεπτὸ δὲν θὰ χρωστῇς τῆς Μιχαλοῦς ποτέ. »
Ἄλλ' ὁ Μελάς δὲν ἄκουσε κι' αὐτὰ τὰ παρακάλη
κι' οὐρλιάζαν οἱ ἐκλογεῖς σάν νηστικὰ τσακάλια.

Μὰ κι' ὁ Νομάρχης 'στὸν Μελά μὲ τέτοιο τρόπο γράφει :
« ἄμάν, κουζούμ, ἄμάν γιουβρούμ, κάνε, Μελά, νισάφι...
μὲ τούτῃ τὴν παραίτησι μᾶς ἀναψες γιαγινί,
κι' ἂν εἶναι λίγο τὸ νερὸ λιγώτερο ἄς μείνῃ,
κι' ἂν κάθε βρύσις 'στεῖρεψ ἀκόμη ἄς στεῖρεψῃ,
κι' ὁ Δήμος ἂν μουφλοῦζεψε ἄς ξαναμουφλοῦζεψῃ,
κι' ἂν χρέη δὲν ἐπλήρωσε ποτὲ ἄς μὴν πληρώσῃ,
κι' ἡ σκόνῃ ἂν μᾶς 'στράβωσε ἄς μᾶς ξαναστραβώσῃ,
κι' ἡ βρώμικα ἂν ἐπλήθυναν γι' αὐτὸ δὲν σὲ πειράζομε,
ἔχομε μιζομάντυλα τὴ μύτη μας νὰ φράζομε,

κι' ἐπίτηδες ὁ πεθερὸς ἐπῆγε 'στὴν Δανίαν
νὰ κουβαλήσῃ ἀπ' ἐκεῖ τὴν προῖκα μετρητὴν.

Τοιαῦτα μετὰ κομψασμοῦ, καὶ προπετείας γαύρου
πρὸς τοὺς κατοίκους ἔλεγε τῆς νέας Ἐπιδαύρου,
κι' εἶναι ὁ μόνος Ὑπουργὸς αὐτοῦ τοῦ Ὑπουργείου,
ποῦ θὰ συνδέσῃ τὸν λαὸν μετὰ τοῦ Γεωργίου.

Πρὸς δὲ κι' ὁ ἀντιπρόσωπος ὁ καὶ δικαστικός,
Χαρμπούρης ὁ πολυγλωσσὸς κι' ἀνὴρ ἐκκεντρικός,
ἐκάλεσε τοὺς ἐκλογεῖς μὲ κωδωνοκρουσίαν,
κι' ὅταν αὐτοὶ προσέτρεξαν ἐμπρὸς 'στὴν Ἐκκλησίαν
τοὺς ἔλεγεν ὁ Ὑπουργὸς πῶς εἶναι ὃν θαυμάσιον
καὶ στέκεται 'ψηλὰ 'ψηλὰ ὡς 'στὸ κωδωνοστάσιον.

Ἔτσι ὠμίλει δι' αὐτόν, ποῦ ἡ χρυσὴ του μοῖρα
μέλλον εὐρὺ τοῦ ἦνοιγε καὶ στάδιον λαμπρόν,
ἐνῷ γιὰ τὰ ὀνόματα τοῦ Ρίτσου καὶ τοῦ Λύρα
συχνὰ μετεχειρίζετο τὴν λέξιν τοῦ Καμπρών.

Ὅμως ὁ ρέκτης Ὑπουργὸς ἐν ὅλῃ τῇ σπουδῇ
τάποκνῆρῦττει ὅλ' αὐτὰ ὡς ψεύδη ἀναιδῆ.
Οὐχ ἦττον καὶ τοὺς μὲν καὶ δὲ ποσῶς δὲν ἀδικῶ,
μηδὲ πιστεύω εἰς αὐτοῦ κι' ἐκείνου ἱστορίας,
εἰς μάτην δὲ θὰ καρτεροῦν νὰ πάρουν μερδικὸ
κι' οἱ κάτοικοι τῆς Λιμηρᾶς 'στὴν προῖκα τῆς Μαρίας.

Ἐν γένει δέ, κυρία μου, σὰς βεβαιῶ συντόμως
πῶς διεξήχθ' ἡ ἐκλογὴ ἐκάστου παρανόμως.
Μὲ τὰς ἐνστάσεις τὰς πολλὰς ὁ κόσμος θ' ἀπορήσῃ,
καὶ τότε μόνον ἐκλογαὶ θὰ γίνουν ἀληθεῖς,
ὅταν ρητῶς καὶ καθαρὰ τὸ Σύνταγμα ὀρίσῃ
πῶς Βουλευφόρος γίνεται πᾶς Ἕλλην ἐκτεθείς.

Καὶ τώρα πῶς σὰς φαίνεται τὸ μετ' ὀλίγον μέλλον,
καθὼς κι' ὁ περονόσπορος ὁ τῶν σταφιδαμπέλων;
νομίζετε πῶς τὸ κακὸν τῆς νόσου θὰ περάσῃ,
ἢ ὅτι 'στὰ χρεώγραφα κι' αὐτὸ θὰ ἐπιδράσῃ;
ἐν τούτοις δὲν σὰς φαίνεται πῶς εἶναι παρὰ νόμον
κι' ὁ χαλασμός τῶν πλατειῶν ὑπὸ τροχιοδρόμων;

Ὁ Πιτ ὁ Κωνσταντόπουλος δὲν χωρατεύει διόλου,
εἶν' ἓνας Πιτ ἀλλοιωτικός μετ' αἶσμα τοῦ διαβόλου,
κι' ὅταν Τριπολιτισιώτικο τοῦ ἔρχεται μπουρίνι
θέλει νὰ κάμῃ κάθε τί καθὼς αὐτὸς τὸ κρίνει,
καὶ στέλλει χωροφύλακας, κλητῆρας κι' ἀστυνόμους,
καὶ μᾶς χαλᾷ τὸ Σύνταγμα μετ' αὐτοὺς τροχιοδρόμους.

Δὲν εἶναι παιζέ γέλασε καὶ μὲς 'στὰ ὅλα ρίχνει,
νὰ μᾶς ἀφήσῃ προσπαθεῖ τῶν ἡμερῶν του ἴχνη,
ἂν δὲ εἰς ὥρας ἐκλογῶν κρατῶν τὴν πολιτείαν
ἡσφάλισε τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς κειμένους νόμους,
ἀλλ' ὅμως τοῦ Συντάγματος θὰ λέγουν τὴν πλατεῖαν
πῶς τὴν ἐξετροχίασε μετ' αὐτοὺς τροχιοδρόμους.

Καὶ τῶρ' ἀρχίζει ὅπως πρὶν τὸ φοβερὸν αὐλάκωμα
καὶ βάρδα 'μπρὸς καὶ σκούντημα καὶ σπρώξιμο καὶ πλάκωμα,
κι' ἀνάμνησις παντοτεινῇ τοῦ Πιτ Κωνσταντοπούλου,
ἐνὸς οὐρανοβάμονος τοῦ Στέμματος Συμβούλου,

ποῦ ἦτον εἰς τὸ πείσμα τοῦ καμὴλ' ἀληθινῇ
καθὼς αὐτὴν ποῦ ἔφεραν κι' ἐδῶ Ἀφρικανοί.

Ἄλλ' ὅμως σὰς παρακαλῶ, φιλότατη παραμάννα,
πολὺ συχνὰ νὰ ἔρχεσθε σὰν κόμ' ἰλ φὸ κυρία,
νὰ πέρνωμεν τὰ τμήματα τῶν ἐκλογῶν παγὰνα
κι' ἐνστάσεων ν' ἀκούωμεν παράπονα μυρία.

Εἰπῆτε δὲ παρακαλῶ, χωρὶς νὰ λείψ' ἡμέρα,
κι' εἰς ἄλλας συναδέλφους σὰς νὰ ἔρχωντ' ἐδῶ πέρα
μὲ τᾶσπρα τὰ φακιδόλια τῶν καὶ μὲ τοὺς κεκυρτάλους
νὰ βλέπωμεν τοὺς κόλπους τῶν, τοὺς ὄρμους, τοὺς ὑφάλους.
Τὰς παραμάννας πάντοτε κι' ἡγάπησα κι' ἡγάπων,
ἐφ' ᾧ καὶ μένω δοῦλος σὰς καὶ ταπεινὸς θεράπων.

Φ. — Ἐγὼ πηγαίνω, Περικλῆ, χωρὶς καιρὸν νὰ χάνω . . .
ἐκᾶμα τὴν προσφώνησιν καὶ μετὰ τὸ παραπάνω.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς ἀναχωροῦν συγχρόνως
καὶ τραγουδοῦν κι' οἱ δὲ μὲς μαζί καὶ μέσα βράζει πόνος.)

Μιὰ παραμάνν' ἀντάμωσα, μιὰ ζηλεμένη χόρη ...
τὴν εἶδα μέσα 'στὴ Βουλῇ
κι' ἤμουν ἀλάλητο πουλὶ
κι' ἀμούστακο ἀγόρι.

Μιὰ 'μέρα ποῦ καθόμαστε 'ψηλὰ 'στὸ θεωρεῖο
Μάρω, τῆς λέγω προπετής,
θὰ ἐκτεθῶ γιὰ Βουλευτῆς
καὶ θὰ γενῶ θηρίο.

Ἀπὸ τὸ χέρι μ' ἄρπαξε καὶ τὸ γλυκὸ τῆς στόμα
μοῦ εἶπε πῶς γιὰ συλλογαῖς,
γιὰ νταβατούρια κι' ἐκλογαῖς
εἶμαι μικρὸς ἀκόμα.

Μεγάλωσα κι' ἐπιλαχὼν ἐβγήκα πέρα πέρα . . .
τὰ λόγια τῆς δὲν λησμονῶ
κι' ὅλο μ' ἐνστάσεις κοπανῶ
καβουρδιστὸν ἀέρα.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐπη χρυσᾶ, ποιήματα μετ' αἰσθητικὴν γλυκεῖαν,
κατάλληλα εἰς τὴν μικρὰν τῶν Παίδων ἡλικίαν,
τοῦ Κωνσταντίνου Διαλισμᾶ πολὺτιμον βιβλίον,
τοῦ Πυθαγόρα τὰ σοφὰ διδάγματα ἐγκλειδόν.

Ξενομανία, Λάσκαρη καινούρια κωμωδία
εἰς μίαν πρᾶξιν μοναχὰ μ' ἀλάτι Ἀπτικόν,
ἐκεῖ καὶ χάριτος κομψῆς μεγάλη ἀφειδία
καὶ δεκαπεντασύλλαβοι μετ' αὐτὸν ἀρμονικόν.

Οἱ ράπτει Ἀιδονόπουλοι ἐφεραν χίλια μύρια
τῆς ἐποχῆς τῆς θερινῆς ἀθάνατα κασμίρια,
ποῦ κάθε γνώστης τοῦ συρμοῦ μοναδικὰ τὰ κρίνει,
ποῦ μπαίνει κακομοῦτσουνος καὶ βγαίνει φιγουρίνι.
Ὅσο γιὰ τὴν κομψότητα καθένος σὰς τὸ ξέρει
πῶς τοῦτο τὸ ραφτάδικο δὲν ἔχει ἄλλο ταῖρι.
τεχνῆται ἀπαράμιλλοι ἀμφοτέρω ὁμοῦ
καὶ γελαστοὶ σὰς καρτεροῦν εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.

Τοῦ Ψύχα τὸν ὑπόγειον περνᾷ κι' ὁ Φασουλῆς
μὲ πυροβόλα πεδινὰ δυνάμειος πολλῆς.

κι' ἂν σφάζουν βώδια καὶ τραγιὰ ἐντὸς τῆς πρωτευούσης
ἄς γίνη καὶ 'στὸ Σύνταγμα ὀγρήγορα χασάπικο,
ἄρκει τὰς παρακλήσεις μας σὰν ἀγαθὸς ν' ἀκούσης
κι' ἐκεῖνο τὸ μπουρίνι σου ν' ἀφήσης τὸ 'Αράπικο,
κι' ἐγὼ κοντύλι τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ σοῦ κόψω πιὰ
κι' οὐδὲ θὰ στέλλω ἔγγραφα παράξενα κι' ἀλλοιώτικα,
καὶ τότε' ἐκτὸς τῶν 'Αθηνῶν θὰ πᾶν τὰ χασαπιά
κι' ὁ δρόμος θὰ πλακοστρωθῇ, ποῦ βγάζει 'στ' 'Αναφιώτικα.

Κι' ὁ Θεοτόκης ἄρχισε παράπονο καὶ κλάμμα
καὶ τοῦ Δημάρχου ἔγραψε τὸ παρακάτω γράμμα :
«Τζάνουμ. Μελᾶ, παραπολὺ μυιγρόγγικτος μὴν εἶσαι
κι' ἀμέσως κάμποσο νερὸ μὲς 'στὸ κρασί σου χύσε...
ποιὸς σοῦπε ἀπὸ Δήμαρχο πῶς θέλω νὰ σέ πᾶψω ;
κι' ἂν 'στοῦπανε 'στὴν 'Εκκλησιὰ κερί νὰ μὴν ἀνάψω,
κι' ἂν στόμα 'στῶπε 'Αλεποῦς νὰ μείνῃ ντίπ θουβό,
κι' ἂν 'στοῦπανε 'στὴ γειτονιά νὰ μὴν ξαναδιὰβῶ,
κι' ἂν 'στῶπε τὸ Ρηγόπουλο
'στὴν Μπαρμπαριά σκλαβόπουλο.

Τζάνουμ, ἂν σοῦκεψα κι' ἐγὼ κοντύλια μερικὰ
ξέρεις πῶς μᾶς 'χαντάκωσαν τὰ οικονομικά,
κι' ἂν σοῦφταιξα σὲ τίποτα μὴ μὴ ξεσυνερίζεσαι
κι' ἀπὸ τὴν Δημαρχίαν σου ἀσπλάγχχνως μὴ χωρίζεσαι.
Τζάνουμ. Μελᾶ, ξεθύμωσε κι' ἔλα κοντὰ μου 'μίλα
καὶ μὴ, καῦμένε, φαίνεσαι 'στὸ πείσμα σου καμῆλα.

Μὴ θέλῃς τὸ κεφάλι μας 'στὸν τοῖχο νὰ κτυπήσωμε,
ἐμεῖς κι' ἂν ἐμαλλώσαμε μὰ πάλι θ' ἀγαπήσωμε,
καὶ μιὰ χαρὰ θὰ σμίξωμε νὰ 'ποῦμε τὸν σεβντᾶ μας,
τὰ χρέη μας, τὰ βάρη μας, καὶ τὰ καθήκοντά μας.
Κι' ἀφοῦ βαστᾷ ἡ σκούφια σου ἀπὸ μεγάλη ράτσα
δὲν πρέπει, Μιχαλάκη μου, νὰ κάνῃς σὰν κυράτσα,
κι' ἀπὸ τῆς παραιτήσεως τῆς μπαγκατέλαις σχόλα
κι' ἐγὼ σκοπεύω, Δήμαρχε, τὰ σχέδιά σου ὅλα
νὰ τὰ συστήσω 'στὴν Βουλὴ σὰν θάλλῃ τὸν 'Απρίλη
κι' ὡς τότε ζῆσε, τζόγια μου, νὰ φᾶς χλωρὸ τριφύλλι.»

Κι' ὁ Μυλλόρδος τὸν φωνάζει καὶ τοῦ λέγει τὸ καὶ τό :
«ἄφησε τὸ τόσο νάζι καὶ τὸ τόσο χωρατό...
εἰς τὰς τόσας συμφορὰς μου καὶ τὰς ἄλλας δυστυχίας
μὴ καὶ σὺ τοὺς ὑπαλλήλους χαιρετᾷς τῆς Δημαρχίας,
μὴ μὲ πόνο καὶ μὲ λόγια πικραμένα τοὺς 'μιλῇς,
μὴ μὲ δάκρυα 'στὰ μάτια καὶ 'στὸ στόμα τοὺς φιλῇς.
Πάρε 'πίσω μαύραις κλάψαις, πάρε 'πίσω τὰ φιλιᾶ,
ἄκουσε καὶ τὸν Μυλλόρδο, ἄκου καὶ τὸν Βασιλεῖ,
καὶ μὴ θέλῃς ἄρον ἄρον 'στῆς ἀνοίξεως τῆς ζέσταις
νὰ μᾶς βγάλῃς, Μιχαλάκη, ἐκλογῶν καινούριαις φέσταις,
ἐπειδὴ καθένας φίλος καὶ θεράπων μου γνωρίζει
ἐκλογαῖς ἂν γίνουν τώρα πῶς μαυρίλα μοῦ μυρίζει.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁ γδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενηντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι ὑπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας ὑμεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ ὅτων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὁτὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἕγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάῃ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Μηνὸς Μαΐου τριακοστὴ.
Βουλῆς παρὰτα ξεχωριστὴ.

Τρακόσα ὀγδόντα κι' ἐννιά
κι' ἀδειάζει ὁ Πιτ τὴν γωνιά.

Περικλῆτος, Φασουλῆς,
σ' ἓνα πάλκο τῆς Βουλῆς.

Φ.—Ὁ ἥλιος καίει κάθε γῆν τῆς δοξασμένης χώρας
καὶ ἡ Βουλὴ πλημμύρησε πρὶν τῆς ἐνάτης ὥρας.
Νὰ νὰ τὰ πλήθη τῆς Ἑλλάς καὶ κάλτσαις τοῦ διαβόλου,
νὰ κι' ὁ Ἀργύρης Κανταρτζῆς, ὁ Βουλευτὴς τοῦ Βώλου.

Προτοῦ φανῇ ὁτὸν οὐρανὸ τῆς χαυαυγῆς τὰστέρι
ἦλθε νὰ κἀνῇ ὁτὴν Βουλὴ μονάχος του καρτέρι,
γιὰ νὰ μὴ γίνῃ Πρόεδρος κανεὶς τῶν Βουλευτῶν
ὀλίγον γεροντότερος κι' ὁμήλικος μ' αὐτόν.

Π.—Ρέκτης ἀνὴρ κι' ὁ Κανταρτζῆς... ἡ δεξιὰ γεμάτη...

χορταίνει μὲ Τρικουπικούς τοῦ καθενὸς τὸ μάτι.

Καὶ μιὰ βελόνα ὁτὸ σωρὸ νὰ ρίξῃς δὲν θὰ πέσῃ...

Φ.—Νὰ καὶ τοῦ μπέη τοῦ Σερίφ τὸ κόκκινο τὸ φέσι.

Π.—Ἐ! τώρα πῶς θ' ἀσφαλίσθουν Συντάγματα καὶ νόμοι
ποῦ θάχουμε μὲς ὁτὴν Βουλὴ καὶ μπέηδες ἀκόμη.

Φ.—Νὰ καὶ χονδροὶ κι' ἀδύνατοι καὶ φέροντες τὰ πρῶτα,
ὅλοι φουσὸν καὶ ξεφουσὸν καὶ ληόνουν ὁτὸν ἰδρώτα,
ἡ δὲ πατρίς ἀόρατος ἀπλόνουσα τὰς χεῖρας
μὲ φουσερὰ θεόρατα δροσίζει τοὺς σωτήρας.

Π.—Ὁ Θεωρῆς ποῦ βρίσκεται; ὁ Θεωρῆς τί κάνει;

ποῦ εἶναι ὁ Κορδόναρος τοῦ Τσάρου Δεληγιάννη;

Φ.—Τὸ μέρος τῆς ἀριστερᾶς μὲ πόνον ἀντικρύζω

καὶ τῶν γηίνων τὸ φθαρτὸν μὲ κάνει νὰ δακρύζω.

Ἐκεῖ ποῦ πλῆθος πρὸ καιροῦ ἐφρένιζε τρεχάτο,

ἐκεῖ ποῦ ὁ Κορδόναρος ἀγρίως ἐβρυχάτο

κι' ὁ Θεωράκης μὲ πτερὰ ὑψώνετο Ἰκάρια

στριγγιλίζουν καὶ μωρολογοῦν καμπόσα γυναικάρια.

Π.—Τὰς ἔδρας τὰς ἐξακουστάς τοσούτων Κορδονάτων

γυναῖκες μὲ τὰ φουσικωτὰ ζεσταίνουν πισινὰ των,

γυναῖκες διεδέχθησαν τὰς ἔδρας τῶν Κατῶνων,

τῶν Ἀρμοδίων τῶν πολλῶν καὶ Ἀριστογειτόνων,

γυναῖκες διεδέχθησαν τὸ τόσον μεγαλεῖον,

ὁποῦ τὸ φῶς ἀμαύρωνε δεκατριῶν ἡλίων.

Φ.—Ἐκεῖ ποῦ ἐχαλκεύετο φιλοπατρίας λόγοι

τί θέλει καὶ κορδόνεται σφαλὸ γυναικολόγοι;

τί θέλει ποῦ καὶ φραμπαλᾷ καὶ γυναικὸς ὁμπρὲλα

ἐκεῖ ποῦ ἐκυμάτιζε Παλάσκια φουστανέλα;

Κι' ἐγώ, Πανεξοχώτατε καὶ Δήμαρχε γαλάντη,
ἐκάλεσα τὸν Κούμπερλανδ. τὸν πρῶτο νορμάντι,
καὶ μοῦσφιξε τὸ χέρι μου, μ' ἐκύτταξε καλὰ,
κι' ἔτσι μοῦ εἶπε Ἀγγλιστὶ μὲ λόγια στρογγυλά :
«Ξέρω τί σκέπτεσαι καὶ σύ, ἀλλὰ σὲ βεβαιώνω
πῶς ὅ,τι τώρα σκέπτεσαι θὰ μείνῃ σκέψις μόνο...
μ' αὐτὴ τῇ σκέψι 'λίγνεψες κι' ἀκόμη θὰ λιγνέψης
καὶ δι' αὐτὸ ποῦ σκέπτεσαι δανείσου κι' ἄλλων σκέψεις,
κι' ἂν γιὰ παράδες δανεικοὺς ἀδίκως βασανίζεσαι
ἀλλ' ὅμως σκέψεις εἰμφορεῖς εὐκόλως νὰ δανείζεσαι.»
Μὰ νὰ κι' ἡ Βίντλεϋ, 'ψηλὴ καθὼς τὸν Καραπάνο,
ποῦ μιὰ φορὰ ἐσήκωσε σὲ μιὰ καρέκλ' ἀπάνω
πέντ' ἔζη Αὐτοκράτορας κι' ὁκτὼ Καγκελαρίου
κι' ἡ ρώμη τῆς κατέπληξε κυρίας καὶ κυρίους.
Κι' ἐγώ 'στὴν Μίς Ἑλληνικὰ παρουσιάζω φόντα
νὰ 'δῶ ἂν μὲ τὸ χέρι τῆς θὰ πᾶνε 'στὰ ὀγδόντα,
μὰ μ' ὅλην τῆς τὴν δύναμιν καὶ μ' ὅλην τῆς τὴν ρώμην
ἀδύνατον νὰ σηκωθοῦν, καὶ μοῦ ζητεῖ συγγνώμην,
κι' ἐγώ τῆς λέγω «δύναμις, μωρὴ Ἀμερικάννα,
ποῦ σὲ σηκώνω βρωῶν φημίζεσαι γιὰ μάννα,»
ἀλλὰ τοῦ κάκου, στέκονται ἀσήκωτα τὰ φόντα
κι' ἡ Μίς ἀπὸ τὴν φοῦρκα τῆς τὰ πόδια τῆς ἐβρόντα.
Μὰ κι' ἓνα εἰκοσάφραγκο τῆς βάζω 'στὰ τριάντα
καὶ τῆς φωνάζω «Βίντλεϋ, ἀνδρίσου καὶ νταγιάντα,
κι' ἐδῶ σὲ θέλω μιὰ φορὰ τὸν κόσμον νὰ ξιππάσης
καὶ 'στὰ εἰκοσιτέσσερα νὰ μοῦ τὸ κατεβάσης,»
ἀλλὰ τοῦ κάκου, Δήμαρχε, κι' αὐτὸ δὲν κατωρθώθη,
ἐκεῖνο δὲν κατέθηκε κι' ἡ Μίς ἀπελιώθη.
Τότε κι' ἐγώ τῆς 'φώναξα «Μίς Βίντλεϋ, γκρεμίσου
κι' ἐδῶ θαρρῶ πῶς πέρασι δὲν ἔχ' ἡ δύναμις σου.»

Δι' ὅλ' αὐτὰ παρκαλῶ σὰν φίλος ἀληθής
πρὶν νὰ 'βρεθῇ τὸ δάνειον νὰ μὴν παραιτηθῇς,
καὶ μάθε πῶς τὰ πράγματα πηγαίνουν τώρα πρῶτα
κι' ἐντὸς ὀλίγου, Δήμαρχε, θὰ πλημμυρῇ τὸ χρῆμα.
Μὴ θέλῃς καὶ μὲ ντράβαλα 'δικά σου νὰ ιδρώσω,
δὲν εἶναι ἡ παραιτήσις παντᾶσιν δίκαια,
κι' ἂν μὲ τοῦ Λὸ τὴν ἔκθεσιν τὸ δάνειον σκαρώσω
θὰ σοῦ δανείσω μερικά γιὰ δρόμους κι' ἀναγκαῖα.»

Αὐτὰ, μωρὲ ψοφῆμι μου, 'στὸν Δήμαρχό μας λένε,
ὅμως αὐτὸς οὐ βούλεται εἰς ταῦτα συνιέναι,
καὶ τώρα ποῦ κι' ὁ Δήμαρχος 'στ' ἀλήθεια παραιτήθη
κι' ἡμεδαπῶν κι' ἀλλοδαπῶν μοιρολογοῦν τὰ πλήθη,
ἔσως σηκώσουν 'γρήγορα κι' ἐμᾶς ἀπὸ 'δῶ πέρα
καὶ χάσωμεν τὸν καθαρὸν τῶν Ἀθηνῶν ἀέρα.

(Αὐτὰ κρυφοκουβέντιζαν τῶν ψοφημιῶν τὰ πτώματα,
ἐνῶ δὲ τὸ πτολίεθρον ἐβόγγα τὸ δαιμόνιον,
ἐκεῖνα πάλιν ἐκλείσαν τὰ φλύαρά των στόματα
καὶ παρεδόθησαν νεκρὰ 'στὸν ὕπνον τὸν αἰώνιον.)

Γ'.

Ὡρα τελευταία
καὶ βοή ματαία.

Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς μοῦ εἶπε πάλι τέτοια :
«μὴ μᾶς τὰ κάνης τέσσερα, Μελά, τὰ καμπατίνα
καὶ δέξου νᾶσαι Δήμαρχος μονάχα γιὰ τὰ μάτια
τώρα ποῦ φεύγει κι' ἡ Βουλὴ καὶ πάει 'στὰ κομμάτια,

κι' ἐλύσσαξα τοὺς Βουλευτὰς μὲ δυνατὸ νυκτέρι
καὶ μὲ 'στὰ οὐρητήρια τοὺς ἔστηνα καρτέρι,
καὶ μ' ὅλο τὸ χασμουρήμα καὶ τὴν πολλὴ των νύστα
ἐψήφισαν τὴν ἀκριβὴ τοῦ ξενοδόχου λίστα,
καὶ μὲ καρδιά μ' εὐχήθησαν οἱ φίλοι μιὰ γιὰ πάντα
νὰ φέρω σοῦρ καὶ βερεσὲ τὴν ἔρημη λοκάντα,
καὶ τώρα τὸ κεφάλι τοῦ ὁ Θεοδωράκης γέρνει
'σ' ὅσα στεφάνια τοῦστειλαν πολλοὶ γιὰ τῶνομά του,
κι' ὁ Ράλλης γιὰ τὸ σπῆτι τοῦ τὸ φύσημά του πέρνει
καὶ βάζει γιὰ κατὰπλάσμα τὸ νέο σύστημά του,
κι' ἐχθροὶ καὶ φίλοι δεξιὰ κι' ἀριστερὰ σκορπᾶνε
κι' ἀνάβουν τὰ τσιγάρα των καὶ πᾶνε, πᾶνε, πᾶνε».

Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τέτοια μοῦ λέει κι' ἄλλα,
ὅμως ἐγώ τὸν σβέρκο μου δὲν βάζω 'στὴν κρεμάλα,
κι' ἀκούων τὸ καθήκον μου καὶ τὴν συνειδήσιν μου
στέκω σὰν πρὶν ἀκλόνητος εἰς τὴν ἀπόφασίν μου.

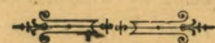
Βρεῖτε τὰ καμπαναριά, εὐδαίμονες πολῖται,
κι' ἡ προσφιλὴς σας ὑπαρξὶς ποσῶς δὲν ἀπειλεῖται.
Ὁ Βασιλεὺς καὶ κύριος κρυφὰ μοῦ ξαναμήνυσε
καὶ μὲ καμπόσα λόγια τοῦ πολὺ μὲ συνεκίνησε,
κι' ἐπιθυμῶν 'στὸν Ἀνακτα νὰ μὴν ἀντισταθῶ
ἐσκέφθην κι' ἀπεφάσισα νὰ μὴν παραιτηθῶ,
κι' ἀφοῦ τὰ εἶπαμε κι' οἱ δὲ μὲ ὅλη τὴν ἐντέλεια
ἐπῆγα 'γὼ 'στὴν Κηρυσσιὰ κι' ἐκεῖνος 'στὴν Δεκέλεια,
καὶ νὰ χρωστᾶτε, βρε παιδιὰ, 'στὸν Βασιλέα χάρι,
γιατὶ χωρὶς ἐπέμβασιν τοῦ Γεωργίου πρώτου
θῆργαζαν οἱ ταμπάκηδες τὸ δόλιο σας τομάρι
κι' οὐτ' ἓνα δὲν θ' ἀπέμενε ρουθοῦνι πατριώτου.

Ἄς παύσουν τῶν συκοφαντῶν ἡ μόμολαις κι' οἱ λῆροι,
'πῆτε τὸ Πολυχρόνιον ἐμπρὸς εἰς τὸ Παλάτι,
καὶ κάθε φερετροποιὸς ἀφεύκτως θὰ φαλῖρη
καὶ τὰ μαλλιά του θὰ μαδῇ μὲ τὸ πολὺ κεσσάτι.
'Απὸ κινδύνους σώζεσθε παμπόλλους καὶ ποικίλους,
Χριστὸς ἀνέστη ψάλλετε κι' ἀσπάζεσθε ἀλλήλους,
τῷ ὑπερμάχῳ Βασιλεῖ μεγάλα νικητήρια,
ὡς λυτρωθέντες τῶν δεινῶν θερμὰ εὐχαριστήρια,
κι' ἄς ἀναγράψ' ἡ πόλις σας τῷ ρέκτῃ Θεοτόκῃ
ὅτι δὲν πρέπει τὸν Μελά νὰ τὸν καταδιώκῃ,
κι' ἂν τώρα ἡ παραιτήσις σχεδὸν ἀνακαλεῖται
ἀλλὰ προσέξετε καλὰ, τῶν Ἀθηνῶν πολῖται,
μὴ μοῦ καπνίσῃ κι' ἄλλοτε νὰ δυσανεσθῇ
καὶ τὰ σοφὰ μου σχέδια κανέννας ἄς μὴ μάχεται,
γιατὶ ἂν κι' ἄλλη μιὰ φορὰ ξαναπαραιτηθῶ
ἐ! τότε δὲν γλυτώνετε καὶ Δράκου ρίζα νᾶχετε.

Ταρλαμπούμπα, тарлабó,
τί ἀνέλπιστο καλό.

Ταρλαμπούμπα, тарлабóу,
γεια σου, χώρα Μιχαλοῦ,
καὶ 'στὸ τόσο σου τὸ χάλι
ξαναῶξο τὸν Μιχάλη.

Ταρλαμπούμπα, тарлабá,
ἴπ... ἴπ... οὐρρα τοῦ Μελά.

τί θέλει ἀνοιξιότικο Μαρκόλφας καπελῖνο
 ὅπου ὁ Τσάρος ἔσειε τὸ κράνος του ἐκεῖνο ;
 τί θέλουν τὰ ριπίδια ἐκεῖ ποῦ λάλα στίφη
 ἐτρόχιζαν φῶς φανερά τυραννοκτόνα ξίφη ;
 Π.—Δὲν κάθεται 'στὸ σπῆτι της ἡ κάθε κουκουβάγχι
 ἀνέτως ν' ἀερίζεται μὲ κόκκινη βεντάγχι,
 ἀλλ' ἔρχεται καὶ 'στὴν Βουλὴν νὰ κατακηλιδῶνῃ
 ὅσην χρυσὴν ἀνάμνησιν ἀφῆκε τὸ Κορδόνι ;
 Φ.—'Οπόταν βλέπω, Περικλῆ, καὶ τόσα θηλυκά
 νὰ τρῶνε τὰ μανίκια των μὲ τὰ πολιτικά,
 εὐθύς ὁ νοῦς μου στρέφεται πρὸς τὴν Ἀμερικὴν,
 ποῦ κι' ἡ γυναικὲς ἄφρισαν μὲ τὴν πολιτικὴν,
 καὶ θέλουν σώνει καὶ καλὰ μὲ χίλια δὴδ καμώματα
 καὶ μέσα 'στὴν πολιτικὴν νὰ χαίρουν δικαιώματα
 καὶ νὰ 'μποροῦν, βρὲ Περικλῆ, κι' ἡ θηλυκαὶς γαλιάνδραις
 τὰς κυβερνήσεις των κρατῶν νὰ κυβερνοῦν σὰν ἄνδρες,
 ἡ δὲ Παρὲν τὰ σχέδια των γυναικῶν ἐγκρίνει
 καὶ μ' ἄρθρα φλογερώτατα πολὺ τὰς ἐνθαρρύνει.
 Π.—Φαντάσου τώρα, Φασουλῆ, καὶ βάλε μὲ τὸν νοῦ
 πῶς εἶναι μιὰ Τρικούπενα καὶ μιὰ Ντεληγιαννοῦ,
 φαντάσου ὅλ' οἱ Βουλευταὶ πῶς εἶναι θηλυκοὶ
 κι' ἀρχίζει συνεδρίασις Κοινοβουλευτικῇ,
 φαντάσου δ' ὡς ἐκ περισσοῦ μὲ τρίχας ὀρθωμέναις
 πῶς ἔχουν ἀπαξάπαντες κοιλίας φουσκωμένας,
 πῶς τῆς Βουλῆς ὁ Πρόεδρος τοὺς Βουλευτὰς προσμένει
 καὶ μὲ καρπὸν ἐν τῇ γαστρὶ τὸν κώδωνα σημαίνει.
 Φαντάσου πῶς συνομιλοῦν οἱ νέοι Βουλευφόροι :
 —ἀλήθεια πῶς ἐγέννησες, ἀγαπητῇ, ἀγόρι ;—
 —ἀλήθεια.—καλοροϊζικο.—εὐχαριστῶ, κυρία.—
 —σύ πόσα ἔχεις, φίλη μου ;—μὲ τὸ συμπάθειο τρία.—
 Κι' ἀκούεις ἄλλαις ἀπ' ἐκεῖ—τί κάνεις, πάπια χήνα μου ;—
 —ἐγὼ θαρρῶ, ἀγαπητῇ, πῶς 'βρίσκομαι 'στὸν μῆνα μου.—
 —μ' αὐτὸ τὸ γεννοβόλημα δὲν ἔχεις πᾶ νισάφι.—
 —μήπως τὸ θέλω ;... φαίνεται ἡ μοῖρα μου τὸ γράφει.—
 —καὶ τὰ βυζαίνεις μόνη σου ἢ παραμάνα πέρνεις ;—
 —μονάχη.—νὰ μὴ βασκαθῇς... μὰ πῶς τὰ καταφέρνεις ;—
 Κι' ἀκούεις ἄλλαις ἀπ' ἐδῶ...—ἡ κόρη σου τί κάνει ;—
 —θαρρῶ τῆς δοντοκάραις της πῶς ἄρχισε νὰ βγάνη
 καὶ τὴν πηγαίνει ριπιτί, ὅπου δὲν συμμαζεύεται.—
 Κι' ἀκούεις ἄλλην ἀπ' ἐκεῖ, ποῦ σεῖται καὶ ναζεύεται :
 —πῶς εἶναι ὁ Δρακούλης σου ;—ἔχει συχνὰ κοψίματα.—
 —μὲ μιὰ φανέλα ἑλαφρὰ εἰς τὴν κοιλίᾳ τριψίματα
 καὶ κάμποσο γλυκάνισο κι' ἀμέσως τοῦ περνᾷ.—
 —τὸ 'πότισα γλυκάνισο κι' ἐκεῖνο τὸ ξερνᾷ.—
 Φ.—Φαντάσου ὁ Πρωθυπουργὸς πῶς φθάνει κορδωμένος,
 πῶς κατὰ τύχην 'βρίσκεται κι' ἐκεῖνος γκαστρωμένος,
 πῶς εἰς τὸ βῆμ' ἀνέρχεται μὲ τὸ 'ψηλὸ στιβάλι
 τὸ νέον Ἰσοζύγιον νὰ μᾶς καθυποβάλλῃ,
 κι' ἐκεῖ ποῦ λέγει πῶς καθὲν θὰ πληρωθῇ κουπόνι
 κατὰ διὰβόλου σύμπραξιν τὸν πιάνουν γέννας πόνου,
 κι' ἀρχίζουν ξεφωνήματα κι' ἀρχίζουν νταβατούρια
 γιὰ τοῦ κλεινοῦ Πρωθυπουργοῦ τὰ νέα γεννητούρια,
 κι' ἀκούεται ἀλαλητὸ καὶ τῆς Ραχὴλ τὸ κλάμμα,
 ἡ πτέρυξ δ' ἡ ἀριστερὰ κι' ἡ δεξιὰ συνάμα
 φωνάζουν 'στὸν Πρωθυπουργὸ καλὴ ἐλευθεριά,
 κι' ἐκεῖνος μὲ μουγκρίσματα τοῦ τοκετοῦ βαρεῖα
 πετᾷ τὸ Ἰσοζύγιον ἀπὸ τὸ βῆμα χάμω,
 οἱ δὲ κλητῆρες πηλαλοῦν νὰ 'βροῦν μαμμῇ καὶ μάμμο.
 Φαντάσου μέσα 'στῆς Βουλῆς τὸ θηλυκὸ μελίσσι
 πῶς ἔρχεται ὁ Κόνσολας γιὰ νὰ τὸν ξεγεννήσῃ,
 κι' ὁ κυριος Πρωθυπουργὸς καὶ μύστης τῆς Αὐλῆς
 γεννᾷ διδύμους Βουλευτὰς 'στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς,
 καὶ πᾶσα ἔγκυος καὶ μὴ φιλόπατρις κυρία
 χειροκροτεῖ μανιωδῶς ἀπὸ τὰ θεωρεῖα.

Π.—Φαντάσου τὸν Πρωθυπουργὸ λεχῶνα 'στὸ κρεβάτι,
 ποῦ πέντ' εὐνοῦχοι ποντικοὶ τοῦ τῶστροσαν βαρβάτοι.
 Φαντάσου πῶς ὁ Βασιλεὺς προβλέπων συμφορὰς
 καλεῖ μιὰ κομματάρχηνα ἐκ τῆς ἀριστερᾶς,
 ἐκείνη δὲ Κυβέρνησιν ἀμέσως σχηματίζει
 καὶ νέον Ἰσοζύγιον σπουδαῖον καταρτίζει,
 ἀλλ' ὅμως μολὶς ἔρχεται κι' αὐτὴ νὰ τὸ ἐκθέσῃ
 τὴν πιάνουν πόνου ἑξαφνα καὶ σταματᾷ 'στὴ μέση,
 καὶ πέφτουν οἱ Πρωθυπουργοὶ λεχῶναις εἰς τὸ στρώμα
 κι' ἀδίκως Ἰσοζύγιον προσμένει κάθε κόμμα.
 Φ.—'Αλλ' ὅμως σώπα τώρα πᾶ νὰ 'δοῦμε τί συμβαίνει...
 δεκάτην ὥραν ἀκριβῶς τὸ ἐκκρεμὲς σημαίνει,
 κι' ὁ Μεσσηνέζης, Περικλῆ, ἀνὴρ ἐκ τῶν ἀνδρείων,
 ἐρίζει μὲ τὸν Κανταρτζῆ περὶ πρεσβυτερίων,
 τὸν πείθει δὲ ὁ Κανταρτζῆς μὲ δύο λόγια μόνον
 ὅτι σηκώνει φόρτωμα περισσοτέρων χρόνων.
 Π.—Φαντάσου τώρα θηλυκοὶ ἂν ἦσαν Βουλευταὶ
 συζήτησιν καθὼς αὐτὴν δὲν θ' ἄκουες ποτέ,
 γιὰτὶ καμμιά δὲν θάθελε ν' ἀνέβῃ ἐκεῖ πέρα
 ἐκ φόβου μήπως νομισθῇ τῶν ἄλλων πρεσβυτέρα.
 Φ.—Σκασμὸς κι' ἰδὲ πῶς γαυριᾷ ἡ πλειονοψηφία...
 σπαθᾶται πᾶνε κι' ἔρχονται μὲ κόκκινα λοφία.
 Γιὰ κύτταξέ τους κόρδωμα... ὁ κόσμος τοὺς θαυμάζει
 κι' αὐτὸς ὁ μπέης ὁ Σερίφ τοὺς βλέπει καὶ τρομάζει.
 Π.—Θαρρῶ πῶς πάει, Φασουλῆ, νὰ κάνῃ τὸ ψιλὸ του.
 Φ.—Νὰ ὁ Τρικούπης ἔρχεται μὲ τὸ ἡμίψηλό του.
 Π.—'Ολοι ὀρθοὶ... ἐγύρισε κι' ὁ μπέης μὲ τὸ φέσι.
 Φ.—Σήκω καὶ σύ...
 Π.— Γιὰτὶ, μωρέ ; μήπως θὰ πάρω θέσι ;
 Φ.—Δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται μ' αὐτὰ ποῦ λές, βρὲ βῶδι...
 καὶ τί θὰ πάθῃς τάχατε ἂν σηκωθῇς 'στὸ πόδι ;
 Δὲν συμφωνῶ παντάπασιν μὲ σὲ τὸν τσαναμπέτη,
 ἐγὼ πηγαίνω πάντοτε μαζί μὲ τὸ Δοβλέτι,
 καὶ βλέπων πρὸ τ' ἐσόμενα κι' ἐσόμενα κι' ἐόντα
 γονυπετῶ 'στὸν τσέλιγκα των ἐκατὸν ὀγδόντα.
 Γιὰ κύτταξε τί δυνάμεις, γιὰ κύτταξε τί κράτος !...
 στέκει σὰν κόκορας παχύς καὶ νυχοποδαράτος
 καὶ γύρω του κορδόνεται καθένας Ἀρλεκίνος...
 ἔτσι δὲν ἐκορδόνετο κι' ὁ κόκορας ἐκεῖνος,
 ποῦ πρὶν φωνάξῃ τρεῖς φορὰς μὲ τόνον ἀσυνήθη
 ὁ Πέτρος ὁ Ἀπόστολος τρεῖς τὸν Χριστὸν ἡρνήθη.
 Π.—Νά, Φασουλῆ, κι' ἡ Σύνοδος μετὰ τοῦ Γερμανοῦ
 καὶ πνεῦμα θεῖον ἔρχεται πετῶν ἐξ οὐρανοῦ,
 κι' ἀρχίζει σταυροκόπημα πολὺ καὶ σοβαρὸν
 κι' ἀμέσως ἐξορκίζεται πᾶν πνεῦμα πονηρὸν,
 τὸ πνεῦμα ποῦ τὴν τεμπελιά των Βουλευτῶν ὀζύνει
 καὶ κάνει κάθε Βουλευτῇ τὰ νύχια του νὰ ξύνη,
 τὸ πνεῦμα ποῦ ἀπύλωτον ἀνοίγει κάθε στόμα,
 τὸ πνεῦμα ποῦ τοὺς ἐξωθεῖ νὰ θέλουν ὅλοι κόμμα,
 τὸ πνεῦμα ποῦ βρισιχῆς γεννᾷ καὶ κάποτε στηλιάρι,
 τὸ πνεῦμα ποῦ τοὺς καταντᾷ κι' ἀνθρώπους γιὰ σαμάρι,
 τὸ πνεῦμα ὅπου τοὺς κινεῖ μὲ πᾶσαν προθυμίαν
 νὰ πηλαλοῦν γιὰ τὸν λουφέ 'στὸν Κεντρικὸν Ταμίαν,
 τὸ πνεῦμα ποῦ παρηγόρον ἐκ τῆς Αὐλῆς φουσᾷ
 κι' ἀρχίζ' ὑπὲρ τοῦ Στέμματος καθένας νὰ λυσσᾷ,
 τὸ πνεῦμα ποῦ κατέρχεται κι' ἐκ τῶν ἀρχαίων βράχων
 κι' Ἀριστογείτονας γεννᾷ μετὰ κενῶν στομάχων,
 τὸ πνεῦμα ποῦ 'στῶν σκουπιδιῶν τοὺς ρίχνει τὸ κοφρίνι,
 τὸ πνεῦμα τέλος, Φασουλῆ, ποῦ πνεῦμα δὲν ἀφίνει.
 Φ.—'Αμήν, νὰ δώσῃ ὁ Θεός...
 Π.— Ὁ ἀγιασμός ἐτέλειωσε...
 Φ.—Κι' ἐμένα ἢ σκυλόκαψα μ' ἐμούσκεψε καὶ μ' ἐλλῶσε.
 Μὰ σώπα κι' ἔρχεται ὁ Πίτ...
 Π.— Ποῖός Πίτ, μωρὲ ζευζέκη ;

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνη τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε.
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίγως νάζια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅκτω φράγκα εἶναι μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη — δέκα φράγκα καὶ ὅτὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἕγινες συνδρομητὴς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ μηνὸς Μαρτίου ἔξη,
κάποιο δάνειο θὰ φέξῃ.

Ποῦντος τετρακόσα σὺν εἰκοσιτρία,
γιὰ τὸν Θεοτόκη τόση ψαδάρια.

Ὁ Γεωργάκης Θεοτόκης ὡς ἱππότης σεβνταλῆς
κι' ὁ μεγάλος ἱπποκόμος Σάντσο-Πάγγας Φασουλῆς.

(Ὁ Θεοτόκης ὁ μακρὺς, ἡ νοστιμιὰ κι' ἡ χάρις,
εἰς ἓναν Ἀχαμνόοντα βερβάτο καθβαλάρης
ἵστας ἀπεράντους τριγυρᾷ τῆς Λόντρας στενωποῦς
ἔχων ὅτὸν νοῦν του σχέδια μεγάλα καὶ σκοποὺς,
κι' ὁ Φασουλῆς ὀπίσω του, χωρὶς μιλιὰ νὰ βγάινῃ,
καθβάλα ὅτῃν γαιδοῦρα του τὸν Σάντσο-Πάγγα κάνει.)

Θ. — Καὶ μένε Σάντσο-Φασουλῆ, πῶς ἦλθαμ' ἐδῶ πέρα ;
Φ. — Γιὰ δάνειο μᾶς ἔστειλαν ἐδῶ ὅτῃν Ἑγγλιτέρα.
Θ. — Τί λές ; θὰ τὸ πετύχωμε ;
Φ. — Χωρὶς ἀμφιβολία
πολλὴ φιγοῦν, κόντε μου, θὰ κάνῃς ὅτῃν Ἀγγλίαν
κι' ὅλ' οἱ Τζῶν-Μπούλ πρὸς χάριν σου θὰ γίνουν ὄνω κάτω,
ὅταν σέ ὁῦν ξερακιανό, λιγνὸ καὶ ντιλικάτο,
γιατί δὲν ξέρουν, κόντε μου, ὡσὰν ἐμᾶς κι' ἐκεῖνοι
πῶς ὅλην τὴν ὠχρότητα λεπτῆς ἀδυναμίας
εἰς τῶν σεβντάδων τὴν χρωστᾷς τὸ φλογερὸ καμίνι,
μὰ θὰ θαρροῦν πῶς ἐκ πολλῆς προήλθε βουλιμίας,
καὶ τότε κάθε δανειστὴς κι' Ἑγγλέζος βγαπόντης
ἔτσι θὰ πῇ ἀφοῦ κι' αὐτός, ποῦ λέγεται καὶ κόντης,
μὲς ὅτὸ Λονδῖνον ἔφθασε μὲ Δὸν-Κισσώτου χάλι
κι' ἔχει μιὰ μούρη κίτρινη ὡς εἶδος καλαμπόκι,
φαντάσου πιά τὶ μούτσουνα κι' ἀχάμνια θάχουν ἄλλοι,
ὅπου δὲν εἶναι κόντηδες καθὼς τὸν Θεοτόκη.
Αὐτὰ θὰ ποῦν, ἀφέντη μου, κι' ἐξ ἐλεημοσύνης
ἀμέσως τὸν μεγάλον των θ' ἀνοίξουν κορβανᾷ

πρὸς σέ τὸν ἀντιμούτσουνον τῆς ψωρο-Ρωμηοσύνης
καὶ τότε πιά θ' ἀπλώσωμε ὅτὸν ἥλιο τραχεῖα.
Καλὰ τὸ συλλογίστηκε ὁ Λόρδος καὶ Σωτήρας
ἑσένα τὸν ξερακιανὸ νὰ στείλῃ ἐδῶ πέρα
γιὰ νὰ κτυπήσῃς δυνατὰ τῶν δυνατῶν τὰς θύρας
καὶ τὴν ἀδυναμίαν μας οἰκτεῖρ' ἡ Ἑγγλιτέρα.
Καλὰ ὁ Λόρδος σ' ἔστειλε ὅτῃν γῆν τῆς Λορδοσύνης
γιὰ νὰ γυρᾷς μὲ τὸν ντορβά τῆς ἐλεημοσύνης,
κι' ὅποιος Μυλλόρδος παραλῆς τὴν καταντιὰ σου βλέπει
εὐθὺς τῆς δηρὸ χερουκλαῖς του νὰ χώνῃ μὲς ὅτῃν τσέπη.
Κτύπα τους τοὺς κανάγηδες ἀπάνω ὅτὸ σταυρὸ
κι' ἂν Λόρδοι ἐγεννήθησαν μὲ λίρας θησαυρό,
μὰ κι' ἀπὸ μᾶς, ἀφέντη μου, δὲν λείπει κοντιλίκι,
ἀλλ' ἔλα ποῦ δὲν ἔχομε ποτέ μας χαρτζηλίκι.
Κλύπα τους τοὺς κανάγηδες καὶ πάρτους τὸν ἀέρα...
δὲν ἦλθαμε γιὰ χωρτά κι' ἐμεῖς ὅτῃν Ἑγγλιτέρα,
καὶ πρέπει ν' ἀποδείξωμεν ὅτους Ἀγγλοὺς τοὺς χαλῆδες,
ὅπου ποτέ γραβάσικους δὲν πίνουν ναργιλέδες,
πῶς ὁ Θεὸς ἐχάρισε σ' ἐκείνους τοὺς παράδες
γιὰ νὰ δανείζουν τοὺς Ρωμηοὺς σὰν εἶναι φουκαράδες.
Ἐμεῖς ἐγεννηθήκαμε γιὰ δόξα μοναχὰ
κι' ἂν εἶναι τὰ Ταμεῖα μας παράποτε πτωχὰ
ὀφείλει κάθε πλούσιος τὴν δόξαν νὰ δανείζῃ
χωρὶς ἐμᾶς τὰ τέκνα τῆς νὰ πολυβασανίζῃ.
Πρέπει νὰ τῷχουν γιὰ τιμὴ μεγάλη καὶ χαρὰ των
σὰν μᾶς γλυτώνουν, κόντε μου, ἀπὸ χρεωκοπίαν...
ἐμεῖς μὲ τῆς δαφνοῦλαις μας κι' αὐτοὶ μὲ τὸν παρὰ των
ὠθοῦμεν τὴν ὑψηλίον πρὸς τὴν ἰσορροπίαν.

Βουλὰς καὶ Γερουσίας φασκελόνω
καὶ ξένοιαστος φουμάρω καὶ ξαπλόνω.

Φ.—'Ο Κωνσταντόπουλος, μωρέ... νὰ νὰ 'στὸ βῆμα στέκει...
Βασιλικὸν Διάταγμα νομίζω πῶς ἀνείγει...
ἄκουσον, ἄκουσον καλῶς, μιὰ λέξις μὴ σοῦ φύγῃ.

(Μένει σιγῶσα ἡ Βουλὴ
κι' ὁ Κωνσταντόπουλος 'μιλεῖ.)

Κ.—'Εγὼ ἐλέφ τοῦ Θεοῦ κι' ἐλέφ Βασιλείας
Πρωθυπουργὸς τρικούβερτος καὶ Πίτ ὁ τῆς 'Αγγλίας,
'στὸ βῆμα προσερχόμενος μὲ λύπην μου πολλὴν
Βασιλικῷ προστάγματι ἀνοίγω τὴν Βουλὴν.

'Εντὸς ὀλίγου, κύριοι, πλακόν' ἡ μαύρ' ἡμέρα,
ποῦ τοῦ Κουβέρνου τ' ἀγαθὰ θὰ δώσωμεν πρὸς ἄλλους,
κι' ἐμεῖς θὰ κοπανίζωμεν καθουρδιστὸν ἀέρα
καὶ γύρω μας θὰ βλέπωμεν τρικυμιώδεις σάλους.

Κι' ἂν κόψιμο μᾶς 'θέριζε τὸν εὐτυχῇ καιρὸν,
ὁπότεν προσεκληθήμεν κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸ Στέμμα,
ὅμως αὐτὸ τὸ κόψιμο δὲν ἦτο σοβαρὸν
κι' ἀμέσως μᾶς ἐπέρασε εἰς ἓν τοῦ Θρόνου βλέμμα.

Μὰ σήμερα ποῦ μένομεν μὲ παραλύτους χεῖρας
καὶ τὸν Νυμφῶνα βλέπομεν μὲ σφρῖγος ζωντοχήρας,
τώρα θ' ἀρχίσουν τῆς κοιλιᾶς τὰ συνεχῆ τριψίματα,
τώρα θ' ἀρχίσουν, κύριοι, τ' ἀληθινὰ κοψίματα.

Κι' ἐμεῖς ἐθουσιάσθημεν 'στὴν προσφιλῇ πατρίδα,
τῆς ἐξουσίας τὸ κρασί μᾶς εἶχε κάμει τάπα,
κι' ἐμεῖς ἐπροσπαθήσαμεν νὰ πῆξωμεν μερίδα
καὶ τέλος ἀπεκτήσαμεν τῆς Λειβαδιᾶς τὸν Λάππα.

Πρὸς κόμματος καταρτισμὸν ἐσκίρτα ἡ ψυχὴ
καὶ τῆς Πρωθυπουργείας μας σκεφθέντες τὸ βρῆχὺ

Αὐτοὶ μὲ τόση συννεφιά νὰ τρῶν χρυσᾶς στερλίνας
 κι' ἐμεῖς μὲ τόση ξαστεριά, κατακαυμένη κόντη,
 γουργούραις 'στοὺς ἐντερικούς νὰ νοιώθωμε σωλήνας
 καὶ νὰ μὴν ἔχωμε λεπτό νὰ ξύσωμε τὸ δόντι!
 'Ακοῦς ἐκεῖ... 'στῶν Ἀθηνῶν τὸ χῶμα νὰ πατοῦν,
 ἐκ τοῦ πλησίον τῶν Ρωμηῶν τὴν δόξαν νὰ κυττοῦν,
 μὲς 'στῆς λικακάδας μας τὸ φῶς ἀπληρωτεῖ ν' ἀπλώνωνται,
 μὲ νέφη σκόνης ἱερᾶς κι' ἐνδόξου νὰ τυφλώνωνται,
 μὲ Παρθενῶνων μάρμαρα κι' αὐτοὶ νὰ συγκινούνται,
 κι' ἐν τούτοις τοὺς παράδες των εἰς τοὺς Ρωμηοὺς ν' ἀρνοῦνται
 καὶ νὰ τολμοῦν νὰ μᾶς ζητοῦν τὰ δανεικά των 'πίσω...
 κτύπα τους τοὺς κανάγηδες... κι' ἐγὼ θὰ τοὺς κτυπήσω,
 γιατί τὸ παραξίλωσαν ἀλήθεια οἱ γαιῶδροι...
 πρέπει νὰ τοὺς κτυπήσωμε, ἀφέντη, τὸ ποδάρι,
 πρέπει νὰ ἐπιμείνωμεν ἀμέτι μωαμέτι
 νὰ μᾶς δανείσουν κἄτι τί σὲ τοῦτο τὸ σελέτι,
 ἀλλοιῶς ἂν δείξουν καὶ σ' ἐμᾶς τοὺς κόντε-Ρεπανάκηδες
 ἐσχάτην περιφρόνησιν οἱ Λόρδοι τῆς Ἀνάσσης,
 τότε κι' ἐμεῖς 'στὴν Λόντρα των νὰ μείνωμε μπαστάκηδες
 κι' ὡς Λόρδοι νὰ ποζάρωμε ξηροκαμπίας πάσης,
 καὶ νὰ τοὺς 'ποῦμε φανερά γιὰ νὰ τοὺς συγκινήσωμε:
 «βρὲ Λόρδοι ἀφιλότιμοι καὶ παληομασκαράδες,
 δόξαν κι' ἐμεῖς Ἑλληνικὴν σὲ σᾶς δὲν θὰ δανείσωμε,
 ἂν πρῶτα δὲν δανείσετε 'στὸν Λόρδο μας παράδες.
 Χέρι μὲ χέρι, τὸν παρὰ μὲ δόξα ν' ἀνταλλάξωμε
 κι' ἐμεῖς ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν λίρα θὰ φυλάξωμε.
 Σεῖς πάντα τὸν περίδρομο 'μέρα καὶ νύκτα τρώτε
 καὶ γιὰ τὴν φτώχεια τῶν Ρωμηῶν δὲν πέρνετε χαμπάρι,
 κι' ἐμεῖς μορφῆς ἐλεεινῆς ἐχρίσθημεν ἱππόται
 κι' ὁ Λόρδος μας γιὰ δάνειο κοντεύει νὰ κρεπάρη.»
 Ἐμπρός, κουράγιο, Ὑπουργέ καὶ φίλε τῆς Κερκύρας...
 καλὰ τὸ συλλογίστηκε ὁ κύριος Σωτήρας
 'στὴν Λόντρα ν' ἀποστείλῃ σέ, ξηρακιανέ μου κόντη...
 Σωτήρας τετραπέρατος καὶ θαυμαστός τῶνόντι.
 Θ.—Δὲν ξέρεις τί συμπάθειαν, βρὲ Φασουλῆ, ποῦ μοῦχει...
 καὶ τῶρ ἄς 'δοῦμε τί θὰ 'ποὺν τρανοὶ κεφαλαιοῦχοι.
 Τάχα κι' ἐμᾶς θὰ λυπηθοῦν τῆς Λόντρας τὰ ζαγάρια;
 τάχα θὰ πῆς ἡ λίρα των μὲς 'στ' ἄδεια μας ταγάρια;
 τάχα θὰ γιάνουν, Φασουλῆ, τοῦ Λόρδου μας οἱ πόνοι;
 τάχα θὰ σιγουράρωμε ὁδὸ χρόνων τὸ κουπόκι;
 ἄχ! λίρα μου, στερλίνα μου, ψυχὴ μου, πέρδικά μου,
 τάχα θὰ σ' ἀγκαλιάσουνε τὰ χέρια τὰ 'δικά μου;
 τάχα τὰ τόσα βάσανα καὶ τὰ πολλὰ κεντέρια μας
 δὲν θὰ σὲ ξαναφέρουνε καὶ πάλι μὲς 'στὰ χέρια μας;
 Δὸς μου κουράγιο, Φασουλῆ, κατακαυμένη Σάντσο...
 δὲν ξέρεις πῶς μοῦ φαίνεται καὶ τοῦτο τὸ ρωμάντσο,
 εἰς τὰ καλὰ καθούμενα 'στὴν Λόντρα νὰ 'βρεθῶ
 καὶ τέτ' ἄ τέτ' μὲ δανειστάς Ροτσίλδ ν' ἀνταμωθῶ.
 Γιὰ κῦτταξε πῶς μᾶς περνοῦν τὰ ζῶα μας ἀργὰ
 ἀπὸ τὰς τόσον σκοτεινὰς τῆς Λόντρας στενωπούς,
 ἐνῶ πρὸς νέους ἔρωτας ἢ φύσις μας ὀργᾶ
 καὶ 'στὰς Ἀθήνας γίνεται κυνήγι Ἀλεποῦς.
 Φ.—'Αλήθεια δὴ τὴν ἐπίασε ὁ Πρίγκηψ ὁ Νικόλαος,
 παραπολὺ δημοφιλὴς, παραπολὺ φιλόλαος.
 'Στὸν Πρίγκηπα τὸ τρόπαιον τῆς Ἀλεποῦς ἀνήκει
 κι' ἀμφιβολίαν, κόντη μου, μὴν ἔχῃς ἐλαχίστην
 τὸ πῶς ἢ ἀπροσδόκητος τοῦ Νικολάου νίκη
 θὰ στερεώσῃ κατ' αὐτὰς τὴν σαλευθεῖσαν πίστιν.
 Δὲν ξέρεις σὰν τὴν ἐπίασε χαρὰ ποῦ τὴν ἐπῆρα
 καὶ μοναχός, ἀφέντη μου, καθ' ἑαυτὸν ἐφέλλισα:
 «ἐ! τώρα πῶς τὸ δάνειον τελειώνει τοῦ Σωτήρα»,
 καὶ τῆς πατρίας δόξης μας τὰς δάφνας διεσκέλισα.
 Χωρὶς συγκίνησιν γι' αὐτὸ δὲν ἔμεινε κανεὶς,
 γιατί ἂν τὴν ξανάπινε ἡ Κεὺν ἢ Βαρωνίς,

μὰ πὶτ κουνενέδες οἱ Ρωμηοὶ 'στὸν κόσμον θὰ ἐφαίνοντο,
 συκοφαντία δὲ γι' αὐτοὺς πολλὰ θὰ ἐξυφαίνοντο.
 Θ.—Μεγάλως μ' ἐνθουσίασες μ' αὐτὴν τὴν ἀγγελίαν,
 θὰ συγκινήσῃ δὲ πολὺ καὶ τὴν σκληρὰν Ἀγγλίαν.
 Τὸ τσάκωμα τῆς Ἀλεποῦς μοῦ φαίνεται οὐράνιον
 κι' ὡς ἀπαρχὴν τῶν μελλουσῶν εὐτυχιῶν τὸ κρίνω,
 κι' ἀφοῦ ἀργούσε πρὸς ἡμᾶς νάλθῃ τὸ βρωμοδάνειον
 ἔπρεπ' ἐμεῖς, βρὲ Φασουλῆ, νὰ πᾶμε πρὸς ἐκεῖνο.
 Φ.—Πᾶμε λοιπὸν τῶν δανειστῶν τῆς φάτσας ν' ἀντικρύσωμε
 κι' ἐμπρὸς των γονατίζοντες μὲ πόνο νὰ δακρύσωμε,
 πᾶμε κι' ἐμεῖς νὰ κλάψωμε τὰ χάλια τὰ 'δικά των,
 πᾶμε νὰ ἐξελέγξωμε τὰ οικονομικά των,
 πᾶμε νὰ 'δοῦμε ἂν κι' αὐτῶν τῶν Λόρδων τὰ τεφτέρια
 εἶναι 'στὸ Δουναὶ καὶ Λαθεῖν μὲ τὰ 'δικά μας ταίρια.
 Θ.—'Αν δὲν δανείσουν τίποτε τί φίδι θὰ τοὺς φάγῃ!...
 Φ.—Γι' αὐτὸ τὸ νέον δάνειον ἐσχίσσαμε πελάγη
 καὶ λαγκαδιᾶς διαβαίνομε καὶ δρασκελοῦμε ὅρη
 καὶ σὰν ἀρχαῖοι τὸν ντουνηῖα γυρνοῦμε σταυροφόροι,
 ἀλλ' ὅμως, ἀφεντάνθρωπε, ὑπομονὴ 'λιγάκι,
 κι' οἱ δανεισταὶ θὰ σεβασθοῦν τὸν τσελεπῆ Γεωργάκη.
 Θ.—Ἐρχομαι λοιπὸν ὀπίσω μου μὲ θάρρος καὶ μ' ἐλπίδα...
 σηκώνω τὸ κοντάρι μου καὶ κρούω τὴν ἀσπίδα...
 ἐλάτε σεῖς οἱ δανεισταὶ γιὰ νὰ μὲ προσκυνήσετε
 καὶ θέλωντας μὴ θέλωντας τὸν κόντη νὰ δανείσετε...
 παραμερίστε ὅλοι σας... σᾶς 'μπήκα 'στὸ ρουθούνι...
 εἰς τοῦ κομψοῦ μου σκαρπινιῶ σᾶς γράφω τὸ τακουῖνι,
 κι' ἂν ὁ πολὺς ὁ πλοῦτος σας τοσοῦτον σᾶς ἐβλάκωσε
 ὥστε νὰ μὴν ψηφῆσετε κι' ἐμὲ τὸν τσελεπῆ,
 ὦ! συφορέλια καὶ κακὸ μεγάλο ποῦ σᾶς 'πλάκωσε...
 'δικό σας τὸ ρεντίκολο, 'δική σας ἡ 'ντροπή.
 Ἐγὼ καὶ δίχως δάνειον τὸν ὄρε μου δὲν χάνω,
 θὰ μείνω κόντες Ὑπουργός καὶ μὲ τὸ παραπάνω
 καὶ θὰ πατήσω τσελεπῆς εἰς τὰ πατρώα ἔδην...
 ἀλλὰ τί βλέπω, Φασουλῆ... μιὰ νόστιμη Μυλλαϊδῆ.
 Φ.—Τῆς Λαῖδες τώρα, κόντη μου, παραίτα κατὰ μέρος...
 προσπάθησε πρὸς τὸ παρὸν νὰ μὴ σὲ φλέγῃ ἔρος.
 Θ.—Μὰ κύταξέ την τί κομψή, τί πετακτὴ, τί νέα!...
 Φ.—Μόνον τὸ δάνειον γιὰ σὲ ἔς εἶναι Δουλινέα,
 κι' ὅτν ἐκεῖνο μιὰ φορὰ μὲ τὸ καλὸ τελειώσῃ
 κάθε σεβντάς, ἀφέντη μου, ἄς ἔλθῃ νὰ σὲ ληϊώσῃ.
 Θ.—'Αμέσως μ' ἐπυρπόλησαν τὰ σκέρτσα τῆς Ἀγγλίδος...
 ἴσως φορεῖ παράσημον τῆς ἐπιγονατίδος.
 Φ.—'Ονι σουάνς κι' μάλ' ἰ πάνες, κορμί μου λιγερό.
 Θ.—'Αμόρε θέλω μετ' αὐτῆς ν' ἀρχίσω φλογερό.
 Φ.—Μὴ τοῦ δανείου λησμονῆς τὴν σοβαρὴ δουλειά.
 Θ.—Ποιὸς εἶναι τοῦτος πούρχεται μὲ μιὰ χοντρή κοιλιὰ;
 Φ.—'Ἰσως κανέναν δανειστή καὶ κάλτσα τοῦ διαβόλου.
 Θ.—'Ὡσὰν γνωστός μοῦ φαίνεται...
 Φ.— Δὲν τὸν γνωρίζω διόλου.
 Θ.—Θαρρῶ κι' αὐτὸς πῶς κυνηγᾷ ἐκείνην τὴν γυναῖκα.
 Φ.—'Ε! σὺ μὲ τὴν χοντρήν κοιλιὰ, ἐδῶ 'μπροστά μας στέκα,
 κι' ἂν εἴσαι γέννημ' ἀληθῶς πολιτισμένου κόσμου
 ἢ τὸ πουγγί σου 'γρήγορα ἢ τὴν ζώην σου δὸς μου.
 'Αλλὰ τί βλέπω;... φεῦ! παπαὶ!... δὲν ἀπατῶμ' εὐκόλως...
 ὁ Σγούτας εἶναι, κόντη μου...
 Σγ.— Ἐγῶμαι ὅλος κι' ὅλος.
 Θ.—Μὰ δὲν μᾶς λὲς πῶς ξέπεσες καὶ σὺ 'στὴν Ἑγγλιτέρα;
 Σγ.—'Ετσι γιὰ διασκέδασιν καὶ καθαρὸν ἀέρα...
 ἀμμέ καὶ σεῖς;
 Φ.— Μᾶς ἔστειλαν τὸν Ρότσίλδ νὰ δανείσωμε,
 ἀέρα δὲ καθουρδιστὸν νὰ ψιλοκοπανίσωμε.
 Σγ.—Τότε λοιπὸν γιὰ τὸν Θεὸ δανείσετε κι' ἐμένα.
 Θ.—'Αργότερα θὰ λάβωμεν φροντίδα καὶ γιὰ σένα.
 Φ.—Εἰς ὅλους τοὺς μουφλούζηδες δὴ δώσωμε βοήθεια.

ἀμέσως μὲ διορισμούς ἐσπεύσαμεν ποικίλους
νὰ ἐξοικονομήσωμεν τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους.

Μὲ τούτους συνεδέθημεν καὶ ἐκείνους ἐκτυπήσαμεν,
τὰς Γαλλικὰς ἀποστολὰς κακῶς ἐξεκουμπίσαμεν,
σπαθάτους δὲ καὶ δικαστὰς πολλοὺς ἐπροβιβάσαμεν
καὶ τοκοχρεωλύσια πρὸς δανειστὰς ἐμβάσαμεν.

Ἀμερίμνοι ἐστρώσαμεν Λουκούλειον τραπέζιν
καὶ δὴ ἐμεριμνήσαμεν καὶ περὶ Δεῖμζην
ν' ἀνταμειφθῶν οἱ κόποι τοῦ ὑπὲρ Ἴσοζυγίου
καὶ μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ τέως Ὑπουργείου.

Κι' ἀκόμη ἂν δὲν ἔπεφτε ἄλλοῦ ὁ λουκουμάς
βεβαίως θὰ ἐβλέπατε καὶ ἄλλα μεγαλῆτερα,
κι' ὅλος ὁ κόσμος θάλλεγε πῶς ἐμπροστὰ σ' ἐμᾶς
κι' αὐτὸ τοῦ Πίτ τὸ καύκαλο ἦτο γεμάτο πίτερα.

Ἀλλ' ὅμως οἱ Τρικουπικοὶ μὲ πείναν ἀπαισίαν
τὰ λυσσακὰ των ἔφαγαν νὰ πάρουν Ἐξουσίαν,
ἀλλέως θὰ ἐδείχναμεν ὅτι τὴν φιλίαν μας πατρίδα
ὅτι τοῦ Πίτ ἡ κεφαλὴ ἐγέννα πιτυρίδα.

Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἀρχίζει τὸ μαρτύριον,
ἐντὸς μικροῦ θὰ πῶμεν τὸ φοβερὸν ποτήριον,
ἐντὸς μικροῦ ὅτ' οὐ σπῆτι τοῦ Πίτ θὰ ἡσυχάσῃ,
ἐντὸς μικροῦ ὁ νέος Πίτ τὴν πῆτα τοῦ θὰ χάσῃ.

Οὐχ ἦττον ἂν προσωρινοὶ Πρωθυπουργοὶ λεγώμεθα
ποτέ δὲν θὰ ξεχάσωμεν τὸ παρελθὸν τετράμηνον,
καὶ μὲ τὰς ἀναμνήσεις τοῦ ἀσπλάγχχνως θὰ φλεγώμεθα
καθὼς καὶ οἱ παῖδες οἱ ἐπτά ὅτ' ἐπὶ φλεγόμενην κάμινον.

Ὅθεν θωρακίζόμενος μ' ὑπομονὴν γενναίαν
περίλυπος καὶ κατηφὴς τὴν ἐναρξίν κηρύττω,
ἐλπίζων δὲ εἰς πρόσκλησιν τοῦ Βασιλέως νέαν
σᾶς προσκαλῶ νὰ κράξωμεν τοῦ Βασιλέως ζήτη.

Φ.—Ζήτη καὶ ὁ Πίτ, μωρὲ παιδιὰ, μετὰ τῆς Βασιλείας...
γιὰ 'δὲς πῶς μοιάζει, Περικλῆ, μ' ἐκείνον τῆς Ἀγγλίας...
θαρρεῖς ἀπὸνα καὶ οἱ δὲ πῶς 'εγγήκανε καλοῦπι...

Π.—Ἀναχωροῦν οἱ Βουλευταὶ κατόπιν τοῦ Τρικουπῆ...

Φ.—Γιὰ δῶσε μου τὸ κιάλι σου νὰ τοὺς ἀποθαυμάσω...

πῶς ἤθελα κατ' ὄνομα νὰ σοὺ τοὺς ὀνομάσω
ὡς ἡ Ἑλένη ἄλλοτε, κακὴ τῆς Σπάρτης γέννα,
τοὺς μαχητὰς ὅτ' οὐ Πρίαμον ὀνόμαζ' ἕνα ἕνα.
Ἀλλ' ἂν ἀρχίσω, Περικλῆ, θὰ μοῦ φωνάξῃς στάσου
καὶ ἡγήγορα θὰ χρειασθῇς μπαμπάκι γιὰ ταῦτίξά σου.

Π.—Φασκέλωσε τὴν σύζυγον τοῦ πάλαι Μενελάου
καὶ ἄκουσε ζήτη καὶ φωναῖς ὑπὲρ τοῦ Χαριλάου.

Φ.—Αὐτὸς ὅτ' ἐπὶ ἀποθέσειν εἰσέμωσε σχεδόν,
αὐτὸς, μωρὲ, κατήντησε σὰν Βούδδας τῶν Ἰνδῶν,
καὶ ἴσως ἰδῇς πρὸς χάριν τοῦ παγόδαις νὰ γενοῦν
καὶ ὅσοι πιστοὶ νὰ ἐρχωνται καὶ νὰ τὸν προσκυνοῦν.

Θέλεις Ἐθναρχὴν;... ἔχομε καὶ μὲ τὸ παραπάνω...
θέλεις Μπολιέ καὶ Ἀδάμ Σμιθ;... σύρε ὅτ' οὐ Καραπάνω...
θέλεις τὸν Μόλτκε;... νά! ἔμπροστὰ ὁ κάθε σπιρουνάτος...
θέλεις τὸν Πίτ;... τὸν ἔχομε... θέλεις τὸν Βούδδα;... νάτος.
Ζήτη ὁ Τρικουπῆς φώναξε μὲ ὅλους καὶ μ' ἐμένα...
Π.—Δὲν ἐβγάλα τὸν σβέρκο μου ποτέ μου ὅτ' οὐ χαμένα,
μηδὲ συντάσσομαι καὶ ἐγὼ μὲ τοὺς ἰσχυροτέρους,
μὲ τοῦ Ἐθναρχοῦ θὰ ταχθῶ τοὺς δέκα Ἡμετέρους,
τὸν Γεωργαντᾶ, τὸν Βάρβογλη, τὸν Πετραλιᾶ, τὸν Σάκη...
Φ.—Κι' ἐγὼ πηγαίνω τοῦ Σερίφ νὰ κλέψω τὸ φεσάκι.

Καὶ ὀλίγαις ποικίλαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Πολέμης ὁ γλυκύμολπος, ποῦ στάζει πάντα μέλι,
τῶν Ἑρεπίων ἐκδοσὶν ταχεῖαν ἀναγγέλλει,
λυρικωτάτης συλλογῆς ἐν οἷστ' οὐ συλληφθείσης
καὶ εἰς τὸν Φιλαδέλφειον ἀγῶνα βραβευθείσης.
Κι' ὅστις δὲν θέλ' ἡ ποίησις ἐρεῖπιον νὰ μείνῃ
ἀμέσως ὅτ' οὐ Ἑρεῖπια συνδρομητὴς ἄς γίνῃ.

Βγήκαν τὰ Σκαριφήματα τὰ Αἰγυπτιακά,
Φιλαδελφείως συγγραφή κατὰ μέτρος εἰκόνας,
δπου ὡς πανοράματα περνοῦν μαγευτικά
μυστηριώδεις καλλοῖαι τῆς γῆς τῶν Φαραῶνων.
Καὶ τοῦτο τὸ τερψίθυμον εὐρίσκεται βιβλίον
εἰς τοῦ Κασδὸν καὶ τοῦ Μπέκ τὸ Βιβλιοπωλεῖον.

Τοῦ Κλάδου καὶ Τσαβάρου ξενοδοχεῖον πρώτης
ὅτ' οὐ Φάληρον τὸ νέον, ὅτ' οὐ Κεχαγιά τὸ σπῆτι,
ἐκεῖ λαμπρῶν γευμάτων καθένας διασώτης,
ὁ δὲ «ΡΩΜΗΟΣ» καὶ ὅλα ἔχον τὸ κηρύττει.
Ἀκόμη καὶ τὸ πλέον παράξενο στομάχι
ἀπὸ τὰ φαγητὰ τοῦ παράπονο δὲν ἄλλῃ,
ἀντίκρυ δὲ ὁ πόντος, ὁρῆξεις προκαλῶν
καὶ εἰς χώνευσιν καὶ πέψιν ταχεῖαν συντελῶν

Οἱ ῥάπται Ἀιδονόπουλοι ἐφέραν χίλια μύρια
τῆς ἐποχῆς τῆς θερινῆς ἀθάνατα κασμίρια,
ποῦ κάθε γνώστης τοῦ συρμοῦ μοναδικὰ τὰ κρίνει,
ποῦ μπαίνει κακομοῦτσουνο καὶ βγαίνει φιγουρίνι.
Ὅσο γιὰ τὴν κομψότητα καθένας σὰς τὸ ξέρε
πῶς τοῦτο τὸ ραφτάδικο δὲν ἔχει ἄλλο ταῖρι
τεχνίτη ἀπαράμιλλοι ἀμφοτέρω ὁμοῦ
καὶ γελαστοὶ σὰς καρτεροῦν εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.

Ἀνθοκομία νέα τοῦ Πέτρου Φιλαρέτου
μετὰ καλλίστου τύπου καὶ χάρτου ἐξαιρέτου,
γεμάτη δὲ μὲ γνώσεις βοτανικῆς παντοίας,
ὅτ' οὐ βιβλιοπωλεῖον πωλεῖται τῆς «Ἑστίας».

Γιὰ πᾶνα ἐμβατήριον ὥραιον «ἡ Ἑλγά»,
τοῦ Μοντεσάντου ἔμπνευσις, δοκίμου μουσικοῦ,
ποῦ εἶναι μόνη δι' αὐτὸν ἡ μουσικὴ δουλειὰ
καὶ οἱ κόποι τοῦ ὡς φαίνεται δὲν πᾶνε τοῦ κακοῦ.

Ὁ Ῥωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ὅτ' οὐ σπῆτι μου ἀνέθη,
ὅτ' οὐ Νεάπολιν ἀπάνω — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Ἑῦδη, — δὲν ὅτ' οὐ λάδι τρεῖς ὅτ' οὐ ξύδι,

μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοινοφθὸς πολὺς.

Σγ.—Πώς πᾶνε τῆς Πιστωτικῆς ἢ μετοχαῖς ἀλήθεια ;

Φ.—'Αν ἀφαιρέσης τὸ μ ε τ ὁ , ἀφήσης δὲ τὸ χ α ῖ ς ,
θὰ νοιώσης τῆς Πιστωτικῆς πῶς πᾶν ἢ μετοχαῖς.

Πλὴν μὲ χαρὰν παρατηρῶ πῶς δὲν ἀδυνατίζεις
κι' οὐδὲ γιὰ τῆς Τραπεζῆς σου τὰς μετοχὰς σαστίζεις,
ἐξ ἐναντίας σὰν νὰ τρῶς γιὰ πάντα κουκουναρί

παχαίνειις, καρδαμόνεσαι, καὶ γίνεσαι μανάρι.
Θυμᾶς' ἐκείνους τοὺς καιροὺς καὶ χρόνια περασμένα,
ποῦ τοῦ Φαλήρου γήπεδον ἐχάρισες κι' ἐμένα,
ποῦ τρεχᾶν 'μπρὸς καὶ 'πίσω σου λογῆς λογῆς τσακίστραις
κι' ἢ πριμαντόναις τοῦ Βωδβίλλ κι' ἢ πρὸ καλαῖς κορίστραις,
ποῦ μία κι' ἄλλη ἀναθε γιὰ σένα σὰν δαδὶ
κι' ἀλαμπρατσέτα 'γύριζες μετὰ τοῦ Μαυρουδῆ,
καθὼς ὁ Κάστωρ ἄλλοτε μετὰ τοῦ Πολυδεύκη,
καὶ κάθε τόσο γεύματα, ξεφάντωμα καὶ ζευκι,
κι' ἐφώναζες «μωρὲ παιδιᾶ, σκοτούραις νὰ μὴ βάζετε,
μηδὲ περὶ τῆς αὔριον καθόλου νὰ τυρβάζετε ;»

Θυμᾶσαι ποῦ περίφοβος ἢ Μπόρσα σ' ἐπροσκύνει
καὶ τὴν πληθὺν τῆς ἀγορᾶς ὁ Σγούτας συνεκίνει ;
Θυμᾶσαι ποῦ σὺν μιᾷ φορᾷ τῆς μόδας Τραπεζίτης
καὶ τόνομά σου 'βούυζε 'στῆς Μπόρσας τὸ παζάρι,
καὶ κάθε ντιστεγκὲ κυρὰ σὰν ἔτρωγες μαζί της
δὲν ἔπαυε γιὰ τὴν τιμὴ 'στῆς ἄλλαις νὰ ποζάρῃ ;
Μὰ τώρα πᾶν τὰ γεύματα, κρασιᾶ, σαμπάνιαις, μπύραις,
καὶ γιὰ τὴν Λόντρα, Δημητρό, τὸ φύσημά σου 'πῆρες...
πᾶνε κι' ἢ τόσαις τοῦ συρμοῦ σκορδόπισταις Σινιόραις,
τὰ λούσα, τὰ κορδώματα, καὶ τὰ Χρηματιστήρια...
πῶς σὲ λυποῦμαι ἀληθῶς... ὦ τέμπορα, ὦ μόρες !...
ἐπῆγα πρὸς ἀνάγκην μου 'στοῦ Χόρν τάφοδευτήρια
κι' ἐκρέμοντο 'στὰ ράφια των, παγκιέρη μου πτωχέ,
τῆς δυστυχοῦς Τραπεζῆς σου σχισμέναι μετοχαί,
κι' ἐγὼ μὲ δάκρυα δὴ τρεῖς 'ξεκρέμασ' ἀπ' τὸ ράφι
κι' ἐφέλλισα «γιὰ κύτταξε ἢ μοῖρα τί μᾶς γράφει».

'Εφέτος ἀπεφάσισαν ὅλ' οἱ τρανοὶ παγκιέρηδες
οἱ πρῶτοι καὶ καλλίτεροι νὰ 'βγοῦνε κανονιέρηδες.

Σγ.—Μὴ μ' ἀναξέης τὰς πληγὰς κι' ἐν οὐ παικτοῖς μὴν παίζης
καὶ χαιρετίσματα πολλὰ 'στοὺς φίλους τῆς Τραπεζῆς.
Καὶ τῶρ' ἀφήσετε κι' ἐγὼ νάλθω ἐκόλουθός σας
κι' ὑπόσχομαι σὲ κάθε τί νὰ τρέχω βοηθός σας.

Φ.—'Εκεῖ ποῦ πᾶμε, Δημητρό, νὰ δώσωμε παράδες
δὲν πρέπει νάχωμε μαζί ἀνθρώπους κοιλαράδες.

Πρέπει νὰ πᾶμε κίτρινοι κι' ἰσχυροὶ σὰν μπακαλιάροι
καὶ γιὰ σουδάρια νεκρῶν ὁ Ρότσιλδ νὰ μᾶς πάρῃ.

'Αν ἤθελες νὰ τιμηθῇς μ' ἐμᾶς τοὺς δὴ σὰν ἥρωας
καὶ μὲς 'στὴ Λόντρα μόνος σου νὰ μὴν περιπλανᾶσαι,
ἢ σὰν κι' ἐμένα ἔπρεπε νὰ καταντήσης τσίρος
ἢ καὶ σὺ ψηλόλιγνος καθὼς τὸν κόντη νᾶσαι.

Καὶ μάθε, φίλε Δημητρό κι' ἐξόριστε παγκιέρη,
πῶς σήμερα γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς τὸ πάχος δὲν συμφέρει,
κι' ὅταν κανένας δανειστής εὐρίσκεται 'μπροστά σου
καὶ σ' ἐρωτᾷ περίεργος τὴν ἐθνικότητά σου,
ἐσὺ δὲν πρέπει νὰ τοῦ λὲς Ρωμηὸς πῶς εἶσαι ποῦρος,
πῶς αἶμα μὲς 'στὰς φλέβας σου 'Ελληνικὸν πηδᾷ,
ἀλλὰ νὰ λέγῃς 'Ιταλὸς πῶς εἶσαι τροβαδούρος,
ἢ πλάνης 'Αμερικανὸς ἀπὸ τὸν Καναδᾶ.

Σοὺ ὁμιλῶ μετὰ σπουδῆς, κι' ἀνάγκη νὰ φροντίσης
μὲ κάθε κούρα 'γρήγορα καὶ σὺ ν' ἀδυνατίσης,
γιατί μ' αὐτὸ τὸ πάχος σου, καθὼς καταλαμβάνεις,
εἰς ὅλα μᾶς τὰ σχέδια πολλὴ χαλάστρα κάνεις.

Σγ.—Δὲν σ' ἐννοῶ...

Φ.—'Αργότερα πιστεύω νὰ μὲ νοιώσης
καὶ τότε γιὰ τὸ πάχος σου πικρὰ θὰ μετανιώσης.

Θ.—'Ορεβουάρ, ὀρεβουάρ... ἐλθέ νὰ φιληθοῦμε.

Σγ.—Πιστεύω πῶς ταχύτατα θὰ ξανανταμωθοῦμε...

καὶ τώρα, φίλε Φασουλῆ, γιὰ νὰ μ' ὑποχρεώσης
τὸ σπῆτι τὸ Φαληρικὸ εὐθὺς νὰ μοῦ πληρώσης.

Φ.—Πουγγὶ καινούριο 'γρήγορα νὰ ράψῃς, Δημητρό,
κι' ἀρζὰν κοντὰν τὸ χρέος μου ἀμέσως σοῦ μετρῶ...
περίμενε με κι' ἔρχομαι... ἀλλ' ὁ καιρὸς ἐπείγει.

Θ.—Τὸν κύριόν σου, Φασουλῆ, πρὸς τὸν σκοπὸν ὁδηγεῖ.

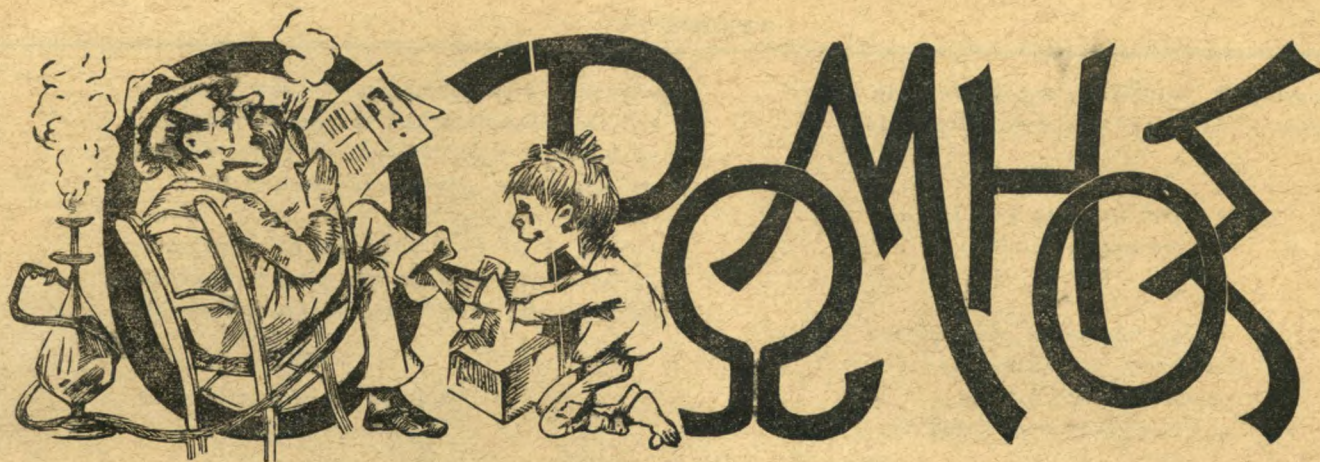
Φ.—'Αλλος γνωστὸς δὲν περπατεῖ ἐν μέσῳ τοῦ σωροῦ.

Θ.—Εἶδες ἀλήθεια, Φασουλῆ, τί ἔγραψε κι' ὁ Ροῦ ;

πῶς τῆς 'Ελλάδος κατ' αὐτὰς ἢ πίστις καταρρέει
καὶ μήτε τὰ μισὰ της καὶ δὲν θὰ πληρώσῃ χρεή.

Φ.—'Αδύνατον γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς ὁ Ροῦ νὰ γράψῃ τέτοια...
θαρρῶ τῶν φίλων Γερμανῶν πῶς εἶναι καμπαέτια.

Εἰς ἓνα φύλλο τάγραψαν, ποῦ βγαίνει 'στὴν Φραγκφούρτη,
ἀλλ' ὁμως τὰ διέψευσεν αὐθεντικῶς ὁ Ροῦ,

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἑννενηντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι ὑπέρδειψε τὸν χρόνον ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ ὅτων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὁτὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρᾶ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γὰρ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Μαΐου τρίτη κι' εἰκοστή,
φέστα Βουλῆς ξεχωριστή.

Τρακόσα ὀγδόντα κι' ὀκτώ,
καὶ καῦμα ἡλίου φοικτό.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας ἑνέτος σκέτος.

Φ. — Ἐγὼ μὲν τώρα, Περικλῆ, ἄορατος θὰ φύγω,
θὰ πάω ὅστην Κολοκυθοῦ νὰ ξαποστάσω ἴλιγο,
καὶ σὰν γυρίσω ἀπ' ἐκεῖ καθὼς καταλαμβάνεις
ὀφείλεις μιὰ ὑποδοχὴ σπουδαία νὰ μοῦ κάνης.

Π. — Μὰ πῶς σοῦ κάπνισε κι' αὐτό;

Φ. — Κυττάζω, βρε χαλντούπη,
πῶς τώρα ὑποδέχονται τοὺς φίλους τοῦ Τρικούπη,
πῶς κάθε τόσο ἔρχονται μὲ ζήτω καὶ μὲ φέσταις
κι' ἀνάβουν καὶ βεγγαλικά μὲς ὅτης γαϊδουροζέσταις,
κι' ἀμέσως μούλθε κατὰ νοῦν πῶς πρέπει κι' εἰς ἐμέ
ν' ἀποδοθοῦν ἐκ μέρους σου ὑποδοχῆς τιμαί.

Βλέπων λοιπὸν ὑποδοχὰς τοσούτων Βουλευτῶν,
αὐτὰ δὲ κι' ἄλλα, Περικλῆ, σκεφθεὶς καθ' ἑαυτόν,
ἀμέσως ἀπεφάσισα κρυφὰ ν' ἀναχωρήσω,
νὰ πάω ὅστην Κολοκυθοῦ καὶ νὰ ξαναγυρίσω.

Π. — Καλὴν ἀντάμωσι λοιπόν...

Φ. — Ὁρεβουάρ, κασιδὴ,
πηγαίνω ὅστην Κολοκυθοῦ ν' ἀπλώσω ὁτὸ γρασιδί,
καὶ μὴ χαμένο φαίνεσαι κι' ἐλεεινὸ κουρούπι...
ὑπόθεσε πῶς Βουλευτῆς ἐβγήκα τοῦ Τρικούπη,
ὑπόθεσε πῶς ἔρχομαι ἀπὸ τὰς Ἐπαρχίας
μὲ τρόπαια καὶ θρίαμβον λαμπρὰς ἐπιτυχίας,
ὑπόθεσε κοντολογίᾳ πῶς εἶμαι τέλος κατὶ
κι' ὅλο τὸν κόσμον σήκωσε ὁτὸ πόδι, βρε σακάτη,

καὶ μάζωξε τοὺς φίλους μας, ἀγνώστους καὶ γνωστούς,
καμπόσους ρεμπεσκέρηδες κι' ἀέργους σεβαστούς,
καὶ σὲ καρότσαις βάλε τοὺς νὰ φᾶνε καροτσάδα,
κι' ὅσους δὲν ἔλθουν βρίσε τοὺς καὶ δῶσε τοὺς κατσάδα.

Μὴ λησμονήσης, Περικλῆ, νὰ πάρης καὶ παντιέrais,
μὴ λησμονήσης, Περικλῆ, νὰ πάρης καὶ φλογέrais,
μὴ λησμονήσης, Περικλῆ, νὰ πάρης καὶ μπουρλότα,
μὴ λησμονήσης φώσφορα, ρουκέταις κι' ἄλλα φῶτα,
μὴ λησμονήσης τοῦ λαοῦ τὴν ψῆφον νὰ ἐξάρης,
μὴ λησμονήσης, Περικλῆ, καὶ μουσικὴ νὰ πάρης,
μὴ λησμονήσης κουμπουριαῖς καὶ τὰ χρειώδη ὅλα
κι' ὧ λιγερὸν καὶ κοπτερόν μπουρλότο καὶ πιστόλα.

Νὰ γίνῃ μιὰ ὑποδοχὴ ποῦ κόσμος νὰ τραντάξῃ
κι' εἰς ὕψη δυσθεώρητα ἡ δόξα νὰ πετάξῃ.

Π. — Ὡρα καλή... πρὸς χάριν σου θὰ θύσω, θ' ἀπολέσω,
καὶ τὰς παραγγελίας σου πιστῶς θὰ ἐκτελέσω.

(Ὁ Φασουλῆς κατὰ θυμὸν μετὰ μετὰ μερμηρίζει
καὶ πάει ὅστην Κολοκυθοῦ κι' εὐθὺς ξαναγυρίζει
κι' ἐξαίφνης ὅστην πρωτεύουσαν εἰσέρχεται δρομαῖος
ἐπὶ πυρίνου ἄρματος ὡς στρατηγὸς Ρωμαῖος.
Τοῦ γίνετα ὑποδοχὴ ποῦ εἶναι νὰ τρομάξῃ,
ὁ Περικλέτος ἔρχεται μὲ πλῆθος ἐφ' ἀμάξης,

κι' ἐξῆλθεν ἀσπροπρόσωπον τὸ κράτος σὰν γιαουρτί
ἀπὸ ψευδεῖς διαβολὰς καλὰμου μιαραῦ.

Θ.—Εἶπα κι' ἐγὼ πῶς εἰμπορεῖ σκληρῶς νὰ μᾶς ὑβρίσῃ
κι' ἀδίκως γιὰ μουφλουζήδες νὰ μᾶς κατηγορήσῃ
ἕνας φιλέλλην ἐλεγκτὴς καὶ μορφωμένος Γάλλος...

Φ.—Καλὲ τί λόγος!... βέβαια... Ἑλλὰς σοῦ λέει ἄλλος.

Οἱ Γάλλοι πάντα σύμμαχοι καὶ φίλοι μας μαριόλοι
προθύμως προσεφέρθησαν νὰ μᾶς δανείσουν ὅλοι,
ἀλλ' ὅμως γιὰ τὴν τύχη μας καὶ τὸ 'δικό μας γοῦρι
τώρα 'ξεφύτρωσε κι' αὐτὸ τοῦ Παναμά τὰ γγοῦρι.

Θ.—Καταραμένος Παναμάς... αὐτὸς μᾶς καταστρέφει.

Φ.—Γιὰ τέτοια πράγματα μικρὰ μὴ σοῦ χαλᾷ τὸ κέφι...

ὁρεξί μόνο νάχωμε γιὰ βόλταις κι' ἐκδρομὰς
καὶ δανεισταί, ἀφέντη μου, δὲν 'χάθηκαν γιὰ 'μᾶς.

'Αμμέ κι' ὁ Λό τί γίνεται ;...

Θ.— "Ὅπου κι' ἂν εἶναι φθάνει...

ἢ ἐκθεσίς του, Σάντσο μου, τὸν κόσμον θὰ τρελλάνῃ,
κι' ἐμεῖς μ' αὐτὴν τὴν ἐκθεσὶν τοῦ Λόου θὰ σαστίσουμε
κι' ὡς δόκανο 'στῶν δανειστῶν τὸ πλῆθος θὰ τὴν στήσωμε,
κι' αὐτοὶ θὰ πέσουν σὰν στραβοὶ 'στὴν ποντικοπαγίδα
κι' ὁ σὶρ Μυλλόρδος θὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν καταιγίδα.

Φ.—'Αμὴν!... ἀπὸ τὸ στόμα σου καὶ 'στοῦ Θεοῦ ταῦτί.

Θ.—Μὰ δὲν 'ρωτᾷς ποῦ κάθονται οἱ δανεισταὶ αὐτοί ;

Φ.—'Εἰ σεῖς, ἐγγόνια τοῦ Τζῶν-Μπούλ κι' 'Εγγλέζοι πατριῶ-

(ται,

ποῦ τῆς πατάταις τῆς βρασταῖς καὶ τῆς μπουδιγκαῖς τρῶτε,
γνωρίζετε ποῦ κατοικοῦν ἐκεῖνοι ποῦ δανεῖζουν
καὶ τὸν Μολλόρδο τῶν Ρωμηῶν τὸν ξεροτῆγανίζουν ;...

Δὲν ἀπαντοῦν, ἀφέντη μου...

Θ.— Καὶ πάλι ξαναρώτα...

Φ.—Τοῦ κακού... στρέφουν πρὸς ἐμέ τὰ βάνανυσά των νῶτα.

Μᾶς δείχνουν περιφρόνησιν αὐτὰ τὰ 'Εγγλεζόπουλα...

δὲν θάμαθαν, ὡς φαίνεται, πῶς εἴμεθ' ἀρχοντόπουλα.

Καὶ νάξεραν πῶς εἶν' ἐδῶ σὰν ἔρμαια τῆς μοίρας

ὁ Σάντσο - Πάγγας Φασουλῆς κι' ὁ κόντες τῆς Κερκύρας!...

Θ.—Κι' ἐν τούτοις, Σάντσο μου, κανεῖς δὲν μᾶς ἐφιλοξένησε.

Φ.—Τόσῃ καλὴν ἐντύπωσιν 'στοὺς "Αγγλοὺς ἐπροξένησε

τὸ συμπαθὲς μου μούτσουνο, τὸ τόσο ντιλικάτο,

ποῦ 'πήγανε τὰ φόντα μας μὴά λίρα παρακάτω.

Θ.—Γκοντέμ! γκοντέμ!... ἄς σπεύσωμεν γιὰ ν' ἀνεβοῦν τὰ
σὲ καθ' ἐξώπορτα σπητιοῦ καὶ μὲ τὰ δῆά σου βρόντα. (φόντα...

'Αλλὰ τί βλέπω, Φασουλῆ... ἐγέμισαν τῆς στραταῖς

'Εγγλεζαῖς ροδοκόκκιναις καὶ λιγεραῖς κι' ἀφράταις,

κι' ἐμένα μου τὸ εἶπανε ἀνθρώποι μερακλήδες

πῶς τὸν καλλίτερο σεβντᾶ τὸν κάνουν ἢ 'Αγγλίδες.

Φ.—Κρατήσου, κόντη...

Θ.— Δὲν 'μπορῶ... τί κάλλος ἐπαφροδίτον!...

γιὰ κύτταξε τὴν μέση των, γιὰ κύτταξε τὸ πόδι των...

Φ.—Γνωρίζω τί πολὺ καὶ τί μεράκι τόχεις,

ἀλλ' ἐκ τοῦ ὕψους καθεμιᾶς τῆς Λόντρας καπνοδόχης

σκέψου πῶς μὲ συγχίνησιν προσβλέπουν ἐπὶ σὲ

τοσοῦτοι χρόνοι, κόντη μου, ποῦ ζοῦμε βερεσέ.

(Ὁ Κόντες τραγουδεῖ
μασσῶν ἐλγᾶς κλαδί.)

Θ.—"ὦχ! 'Εγγλεζικὴ στερλίνα, ἕνας Λόρδος μὲ μὴαλό,
πρῶτο νούμερο Σωτήρας καὶ πιστὸς σου ἐρχστής,

μὲ τερτίπια, μὲ λιμπρέτα, μὲ τὴν ἐκθεσὶ τοῦ Λό,
δίκτηρα ξόβεργα θὰ στήσῃ νὰ περάσῃς νὰ πιαστῇς.

Κι' ἂν 'στὰ δίκτηρα του σὲ πιᾷσῃ, πέρδικά μου πλουμιστή,
θὰ βυζᾷξουν ὅλους γάλα τῆς Ἑλλάδος οἱ μαστῶι.

Φ.—"Ἴτε σεῖς, κεφαλαιούχοι, μὲ ἀγκάλας ἀνοικτάς
καὶ μ' ἐκείνας ἄς ἀνοίξῃ κι' ὁ κλειστός σας μπέζακτᾶς.

"Ἄς ἀνέβῃ κάθε φόντο τῶν Ἑλλήνων καὶ προμέσσα...

ἔκλειδόνονται Ταμεῖα κι' ἕνας κόντες πάει μέσα...

Σῶσον μας, ὦ Θεοτόκη, πρὶν νὰ γίνῃ ρεμπελιό...

παλαμῆδα σοῦ μυρίζει ντεῖμεντὲ νὰ φᾶς κολορό.

'Αφέντη μου, ξεπέζεψε κι' ἐφθάσαμεν ἐκεῖ,

ὅπου στερλίνας μέτρημα θ' ἀκούσωμεν γλυκύ.

Εἰς Τράπεζαν οἱ δανεισταὶ μᾶς καρτεροῦν φαιδράν...

πεινῶντι τῶνδρες... ὁ κλεινὸς Ἀργύρης ἀπεσούα,

καὶ πάντες ἀπορέομες τί χρὴ ποιεῖν καὶ δρᾶν

μὲ κάθε σκιᾶχτρο δανειστὴ καὶ κάθε Γαργαντούα.

Θάρρος, ἀφέντη, δύναμις, καὶ κλώτσα κάθε σκύλο...

τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς 'μπορεῖ νὰ φᾶμε ξύλο.

Ξεπέζεψε κι' ἐφθάσαμεν ἀκέραιοι 'στὸν τόπον,

ὅπου θὰ 'βρῆς ἀνταμοιβὴν ἀτελευτήτων κόπων,

λησμόνησε τὰ ντέρτια σου καὶ 'στὸ κατῶφλι ἄστα,

δεῖξε τους τὰ σακρίνια σου, 'ψηλὰ τὴν μύτη βάστα...

μὴ σὲ νομίσουν ἄξιον δι' ἐλεημοσύνην,

ζήτα μ' ὑπερηφάνειαν καὶ μ' ὑψηλοφροσύνην.

'Εμπρός, ἀφέντη μου 'ψηλέ, ξεπέζεψε καὶ πᾶμε...

τέτοιος μακρὺς κρεμανταλᾶς, κατέβα γιὰ νὰ φᾶμε,

δὲν πρέπει νὰ σταθῇς σκυφτός, ἀλλ' ὑψηλόφρων μείνε,

ἀνάλογος 'στὸ μπόι σου κι' ἡ πόζα σου ἄς εἶναι,

κι' ὅλους δρασκεῖλα, κόντη μου, μὲ τὸ μακρὺ σου σκέλος...

.....

('Στὸ φύλλον τὸ ἐρχόμενον συνέχεια καὶ τέλος.)

"Εφυγε κι' ὁ Παυλῆς, τὰ μάλα προσφιλῆς.

Ὁ Παῦλος ὁ Στεφάνοβικ, γενναῖος πατριώτης,

καθ' ὅλα τετραπέρατος καὶ τοῦ διαβόλου Χιώτης,

ὁ ντιλεντάτες τῶν τεχνῶν καὶ τῶν γραμμάτων φίλος,

ὁ τζέντλεμαν, ὁ μπὸν βιβάν, ὁ ἀλάος, ὁ στωμύλος,

ὁ τόσον ἀνοικτόκαρδος, τῶν σαλονιῶν στολίδι,

ποῦ κόβει ράβ' ἢ γλῶσσα του σὰν δόικοπο ψαλλίδι,

καὶ σὰν ἀνοίξῃ μὴά φορὰ ἐκεῖνο του τὸ στόμα

γίνεται τρεῖς λαλίστερος καὶ γυναικὸς ἀκόμα,

καὶ φωτογράφος ἄριστος κοντὰ εἰς τᾶλλα 'βγῆκε,

καὶ δὲν εἰξεύρω κατ' αὐτὰς τί διάβολος τοῦ 'μπῆκε

κι' ἐφωτογράφησε λαμπρὰ καὶ τὴν 'δικὴ μας φάτσα,

γιὰ νὰ τὴν ἔχ' ὑπόδειγμα ἐκάστη Ἑλληνίς

καὶ βλέπωντας τὴν μοναχὰ καλὴ νὰ τιάνῃ ράτσα

κι' ἄσχημος νὰ μὴ 'βρίσκεται 'στὴν πλάσιν μας κανεῖς.

Καὶ τώρα ἐγκαυχώμενος μᾶς ἔφυγε 'στὴν Πόλι

κι' ὡς-φωτογράφος σήμερὰ ποζάρει τοῦ Σουρῆ,

καὶ πάλιν τὸν προσμένον ἀνυπομένον ὅλοι

νὰ ξαναρχίσ' ἢ γλῶσσα του, ἢ τόσον τσουχετή.

Ὁ 'Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβῃ,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Εὐδὴ, — δὴδ' 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον μὲ μὴά μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴά χήρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου κονιορτὸς πολὺς.

διέρχονται ὁ' ἐφ' ἀμαξῶν ἐν ἀγορᾷ πληθούσῃ
Κώστας κι' ἄλλοι ρήτορες μὲ τὸν Μυριανθούση.)

(Ψάλλει χορὸς ἐκ φίλων
μετὰ φωνῶν πικρίλων.)

Καλῶς τὸν ἄνδρα τοῦ πυρός,
καλῶς τον καὶ καλῶς τον,
συψάλλει τώρα ὁ χορὸς
καὶ τῶν γνωστῶν κι' ἀγνώστων.

Καλῶς τὸν ἄνδρα τῆς τιμῆς,
τὴν κρέμα, τὴν γιγασάδα,
ποῦ τρώμε χάρισμα κι' ἐμεῖς
ὀλίγη καρτσάδα.

Τοὺς φαύλους ἀπεστόμωσε
μὲ λόγια λογικά,
κι' ὅλο τὸν κόσμο 'φλόμωσε
μὲ τὰ βεγγαλικά.

Μαῦρο ἐφώναζε κι' αὐτὸς
καὶ φόλα 'στὰ τσιμπούρια,
καὶ τώρα εἶναι λατρευτὸς
καὶ ρίχνουμε κουμπούρια.

'Εμπρός, παιδιά, 'στὸ σπῆτι του,
οὐρρά τοῦ μπεχλιβάνη,
καὶ κάψετε 'στὴ μύτη του
τὸ πιὸ βαρὺ λιβάνι.

'Αρχίζει μᾶρς ἡ μουσικὴ νὰ παίζη τοῦ καιροῦ
(ὁ Περικλῆτος προσφωνεῖ ἐκ μέρους τοῦ χοροῦ.)

I.—Βλέπεις πῶς δὲν ἐξέχασα καὶ μουσικὴ νὰ πάρω
καὶ τώρα θέλω τοῦ λαοῦ τὴν ψῆφον νὰ ἐξάρω.
Ἐγὼ θάρρος ἔδειξε καθεὶς καὶ παρρησίαν,
ἐγὼ δ' ἔχει τοῦ λαοῦ ἡ ψῆφος σημασίαν·
καὶ πρῶτον μὲν ἡ ψῆφος τοῦ φῶς φανερά σημαίνει
πῶς τώρα θὰ διορισθῶν οἱ πρὸ καιροῦ πανυμένει,
εὐύτερον δὲ πῶς ὁ καθεὶς διορισμὸν προσμένει,
καὶ τρίτον ὅτι θὰ πανυθῶν οἱ νῦν διορισμένοι.

Ὑτὰς τὰς τρεῖς σημαντικὰς τῶντι σημασίας
ἔχει πάντα ἡ σεπτὴ τοῦ κυριάρχου ψῆφος,
'ὅπως ἐκτελεσθῶν οἱ ἀνταμειβὰς πλουσίας
ἡ Βουλευτὴς ἐρχόμενος μὲ κορδαμένον ὕψος.
Οἱ αὐτὰ μᾶς ὑπόσχεται καὶ οὗτος, τὸν ὁποῖον
ἐκτελεσθῶν οἱ ἀνταμειβὰς πλουσίας
καὶ ὅστις ὡς ἀγέρωχος Ἀφρικανὸς Σκηπίων
πῆλσε μὲ θρίαμβον ἐκ τῆς Κολοκυθοῦς.

Ὑτὰς κι' αὐτὸς πῶς ἐρχονται μετὰ πομπῆς κι' οἱ ἄλλοι
οἱ ποῖα πρὸς ὅλους γίνεται ὑποδοχὴ μεγάλη,
ὡς νὰ δείξη δὲ κι' αὐτὸς πῶς ἄχυρα δὲν τρώγει
'ἐπιθυμῶν τὴν πρόδον τοῦ κράτους κατὰ κόρον,

νᾶχουν κι' οἱ καρτσέρηδες τὸ τακτικὸ ἀγῶγι
καὶ κατανάλωσις πολλὴ νὰ γίνεται φωσφόρων,
κι' ὁ κόσμος πρὸς ὑποδοχὰς νὰ τρέχη πανοικεῖ
καὶ καρτσάδα χάρισμα νὰ τρώνε μερικοί,
ὑποδοχὴν παρήγγειλε κι' ἐμένα νὰ τοῦ κάνω
κι' ἐγὼ γι' αὐτὴν ἐξώδεψα καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
κι' ἂν ἀρνηθῇ τὰ ἐξόδα τῆς φέστας νὰ πληρώσῃ
δὲν θ' ἀρνηθῇ τὸ ξύλο μου νὰ τὸν ἐμβαλαρώσῃ.

(Ὁ Φασουλῆς ἀντιφωνεῖ
κι' ὅλον τὸ πλῆθος συγκινεῖ.)

Φ.—Εὐχαριστῶ τοὺς φίλους μου ἐξ ὅλης μου ψυχῆς,
ἀφοῦ τοιαύτης ἔτυχα κι' ἐγὼ ὑποδοχῆς.
'Οποῖαν ἔχει τοῦ λαοῦ ἡ ψῆφος σημασίαν
ὁ ρητορεύσας πρὸ ἐμοῦ ἐξήγησεν εὐγλωττῶς,
καὶ σεῖς ἐκαταλάβετε τῆς ψήφου τὴν οὐσίαν
καὶ τὸ Κουβέρνο ἴδατε πῶς εἶναι εἶδος λῶτος.

'Η ψῆφος, ὡς ἐνόησα κι' ὅπως καθένας ξέρει,
τὴν χώραν τὴν στομαχικὴν πολὺ ἐνδιαφέρει,
κι' ὅπως ἀέριον κλειστὸν ἐκρήγνυται μὲ βρόντον
τοιοῦτοτρόπως κι' ἡ κοιλιὰς πατριωτῶν πεινῶντων,
ὅπου ἀδίκως πρὸ καιροῦ ἐγέμιζαν ἀέρα,
ἐσχάτως ἐξεράγησαν κι' ἐσείσθη ὅλ' ἡ σφαῖρα.

Εἰς ταύτην δὲ τὴν ἐκρηξίν τῶν φίλων κοιλιῶν
ὀφείλονται ὑποδοχαὶ μετὰ συναυλιῶν,
κι' ἀλαλαγμοὶ θροντόφωνοι μεθ' ἱερᾶς μανίας
κι' ἐπὶ κλησὶς τῶν ἱερῶν τοῦ ἔθνους καὶ τιμίων,
καὶ πρόδος κι' ἐμψύχωσης τῆς βιομηχανίας
μπουρλότων καὶ βεγγαλικῶν καὶ πάντων τῶν ὁμοίων.

Γιὰ 'δὲς πῶς μᾶς κατήντησε τὸ ἄθλιο Κορδόνι
ἀπὸ καπνοῦς βεγγαλικῶν ὁ κόσμος νὰ φλομώνῃ,
καὶ ἄρχεται κι' ὁ Φασουλῆς μετὰ τοιοῦτου ὕψους,
ποῦ λὲς πῶς τοὺς ἐλέφαντας ἐνίκησε τῶν Πόρων,
πῶς ἔλυσε τὸν Γόρδιον μὲ τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους
καὶ κατετρόπωσε στρατοὺς πολλῶν δορυκρητόρων.

Εἰς ὅποιο μέρος ἔτρεξα παράποτε τρεχάτος
παντοῦ γενναῖον φρόνημα διέκρινε ἐσχάτως,
καὶ 'στῆς γνωστῆς Κολοκυθοῦς τὴν ἐσχάτην ἀκόμη
σπουδαίως ἐθριαύευσαν οἱ καθεστῶτες νόμοι,
κι' ἀπεσοβήθη κίνδυνος πραγματικῶς μεγάλος
κι' ἐπαπαγάλισε πολλὰ καθένας παπαγάλος.

Τοὺς νόμους ἐξησφάλισεν ἡ κραταιὰ σας ψῆφος
κι' ὁ Δεληγιάννης ἐκρυψε τὸ κοπτερόν του ξίφος,
καὶ μόνος μὲ τὴν ρόμπα του καὶ μὲ τὸ 'σώθρακό του
κλεισμένος μὲς 'στὸ σπῆτι του θρηνεῖ τὸ ριζικὸ του,
κι' ὁ Κορομάντζος κάθεται καὶ τὸν παρηγορεῖ,
τοὺς ἄθλους διηγούμενος τοῦ Τσάρου Θεοδωρῆ.

Πέρκς' ἐκεῖνος ὁ καιρὸς, ποῦ 'τρώγαμε κουρκέτα...

(Φωνάζουν ζήτη μερικοὶ καὶ πέφτει μιὰ ρουκέτα.)

Ξαπλωμένος 'στὴν Ἑλῆά
χαρτερεῖ τὸν Βασιλῆα.

Φ.—Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ... ἄς πέση κι' ἄλλη μία...
θὰ σὰς πληρώσουν δι' αὐτὰς τοῦ κράτους τὰ Ταμεῖα.
'Ασώτως ἐξοδεύετε 'στ' ἀμάξια καὶ 'στὰ φῶτα...

(Φωνάζουν ζήτη πρὸ πολὺ καὶ πέφτουν δῆρὸ μπουρλότα.)

Φ.—Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ... ἄς πέσουν κι' ἄλλα τρία...
θέλει θυσίας καὶ πομπὰς θερμῇ φιλοπατρίᾳ.
'Αν δὲν ἀνοίξουν, κύριοι, κι' ὀλίγον τὰ σακκούλια
μονάχα μὲ τῆς ἀπαυταῖς δὲν θάφονται κουκούλια.

(Πέφτουν καμπόσαις κουμπουριαῖς καὶ μερικὰ τρομπόνια.)

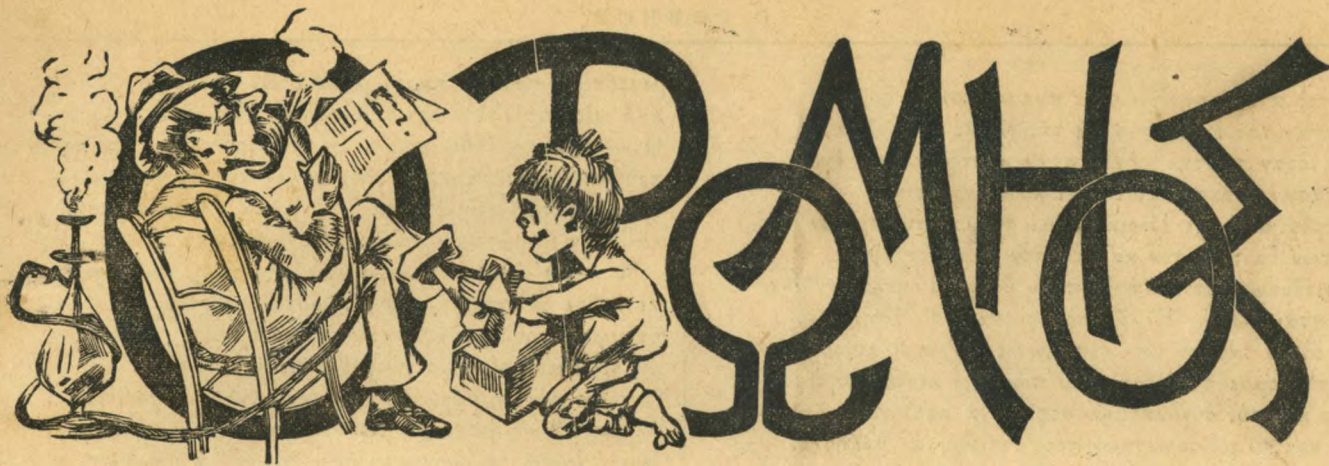
Φ.—Παρακαλῶ νὰ ρίξετε καὶ μερικὰ κανόνια...
τοῦ γένους τὴν ἀνάστασιν ὁ Φασουλῆς κηρύττει...
ζήτη κι' ἐγὼ κι' ὁ Μάϊος κι' ἡ τοῦ Μαιῖου τρίτη.
Τελεία νίκη, θρίαμβος, δὲν μένει πλέον ἄλλο,
τὴν φλόγα ποῦχω μέσα μου δὲν ξέρω πῶς νὰ 'βγάλω.

Δὲν μὲ φοβίζει τίποτα καὶ τώρα καὶ 'στὸ μέλλον,
οὐδὲ κι' ὁ περονόσπορος πολλῶν σταφιδαμπέλων,
οὐδ' 'Αρουραίων πλησμενῇ καὶ πτερωτῶν ἐντόμων,
ἀφοῦ ἐστερεώσαμεν τὸν σκληυθέντα νόμον.

Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ ἐξ ὅλης μου ψυχῆς,
ἀφοῦ τοιαύτης ἔτυχα λαμπρᾶς ὑποδοχῆς.
'Στῆς δόξης τὸν κατήφορο τυφλοὺς σὰς ὁδηγῶ
κι' ἂν 'τύχαινε ἀνυπάνδρος νὰ 'βρίσκωμαι κι' ἐγώ,
ποιὸς ξέρ' ἡ μαύρη μοῖρα μου σὰν τί θὰ μοῦ 'μαγεύειρε,
τί προῖκα θὰ τὴν ἔπερνα, τί νύφη θὰ μ' ἐγύρευε.

Σηκώσετε πρὸς χάριν μου τὸν κόσμον εἰς τὸ πόδι
καὶ μὲ στεφάνους ἔλθετε ἀνθέων καὶ φυτῶν,
διότ' εἰς μίαν σήμερον ὑποδοχὴν πομπῶδη
πάντες οἱ νόμοι κρέμονται μετὰ τῶν προφητῶν.
Τρισμακαρίζω ἀληθῶς ἐξ ὅλης μου ψυχῆς
τοὺς ἀνυπάνδρους Βουλευτάς, τοὺς τόσον εὐτυχεῖς.
'Εχεις ἀμάξια πρὸ πολλὰ ;... κι' ἡ νύφη πρὸ καλή...
πέφτουν μπουρλότα πρὸ πολλὰ ;... κι' ἡ προῖκα πρὸ πολλή...
ἀλλέως ἂν ὑποδοχὴ δὲν σοῦ γενῇ καθόλου
μένεις γαμπρὸς ἐπιλαχὼν καὶ πᾶς κατὰ διαβόλου.

'Ελᾶτε νὰ περάσετε κι' ἐμένα τὸ Παλλάδιον
εἰς κάθε δρόμον κεντρικὸν καὶ μέσ' ἀπὸ τὸ Στάδιον,
κι' ὅλοι γνωστοί μου κι' ἄγνωστοι ν' ἀνοίξουν τὰ στραβά των
καὶ νὰ πιστεύσουν Ἵπουργὸν πῶς θὰ μὲ 'δοῦν βαρβάτον.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνη τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεῖα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ 'στῶν Ἀθηναίων τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίγως νάζεια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δύκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σὰρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Εἴκοσι κι' ἑπτὰ Φλεβάρη
κι' ὅλ' οἱ στόλοι 'στὸ ποδόρι.

Ποῦντος εἴκοσι δύο καὶ τετρακόσ' ἀκόμη,
ὁ Δήμαρχος ξανᾶλθε κι' ἐπάστρεψαν οἱ δρόμοι.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

(Ὁ Περικλέτος ὁ τζουτζές κι' ὁ λάλος Φασουλῆς
εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν ἐμβαίνουν τῆς Βουλῆς.)

Φ. — Κατερημώθη, Περικλῆ, καὶ τῆς Βουλῆς τὸ δῶμα...

μηδὲ ρητόρων φλογερῶν ἀκούεται τὸ στόμα,
μηδὲ κυρίαρχος λαὸς 'ψηλὰ 'στὰ θεωρεῖα,
μηδὲ κανένας Προσβευτῆς, μηδὲ καμμιὰ κυρία,
μηδὲ κωδωνοκτύπημα κανένα τοῦ Βουδούρη,
μόνον ἐγώ, βρὲ Περικλῆ, τὸ ξέστρωτο γαῖδοῦρι,
ἐμβαίνω μετὰ σοῦ κρυφὰ εἰς τουτονὶ τὸν χώρον
ὅπως τὰς ἔδρας τὰς κενὰς φιλήσω τῶν ρητόρων.

Π. — Ὅποια νεκρικὴ σιγὴ τριγύρω βασιλεύει...

τὰ πάντα, φίλε Φασουλῆ, ἀπάτη, πλάνη, χλεύη.

Φ. — Γιὰ κύτταξε καθίσματα λαοπροβλήτων ἄδεια...

Π. — Ποῦ εἶν' ἐκεῖνα, Φασουλῆ, τὰ δοξασμένα βράδρα,
ὅπου ὁ νόμος Ἄλφα Ρὸ κι' ὁ νόμος Ἄλφα Ξι
ἀνέδιδαν 'στὴν αἴθουσαν ὑπνωτικὸν ὄζυ,
κι' ἐνύσταζαν κι' ἐσκότιζαν τὴν πλειονοψηφίαν

καὶ πᾶσα ἔδρα σοβαρὰ ἐπώαζε σοφίαν ;

Φ. — Ποθῶ πολὺ νὰ μυρισθῶ τὰς θέσεις διαφόρων...

καὶ μοναχὰ νὰ ὀσφρανθῶ τὰς ἔδρας τῶν ρητόρων

ἀμέσως καὶ τὰ πρόσωπα 'μπορῶ νὰ διακρίνω,

ποῖος εἰς αὐτὸ 'ρχάτευε καὶ ποῖος εἰς ἐκεῖνο.

Δὲν πρέπει νὰ σοῦ φαίνεται παράξενο πολὺ,

ἐγὼ 'στὴ μύτη ξεπερνῶ καὶ κυνηγιῶ σκυλί,

ὀξύνας δὲ διὰ μακρὰς τὴν ὀσφρησίν μου πείρας

μονάχα μὲ τὴν μυρωδιὰ γνωρίζω τοὺς Σωτῆρας.

Αὐτὴν τὴν ἔδραν μύρισε, βρὲ Περικλῆ, καὶ κρῖνε...

Π. — Τὴν 'μύρισα...

Φ. — Ἐκ τῆς ὁσμῆς εἶπέ μου τίνος εἶναι.

Π. — Ξέρω κι' ἐγώ...

Φ. — Νὰ ξεραθῆς μ' αὐτὴν τὴν παληομύτη...

δὲν διακρίνεις τὸν μπαξὲ ἀπὸ τὸν νεροχύτη.

Τὴν μύτη δὲν 'στὴν ἔδωσαν 'στὰ κουτουροῦ, ζευζέκη,

μήτε γιὰ λοῦσο μοναχὰ 'στὸ μούτσουλό σου στέκει...

Τὴν μύτη σοῦ τὴν ἔβαλαν νὰ τὴν μεταχειρίζεσαι

καὶ κάθε λαοπρόβλητον Σωτῆρα νὰ μυρίζεσαι,

ἀλλέως μένει ἄχρηστος, διαβόλου μπουνταλαῖ,

καὶ πέταξέ την 'γρήγορα 'στῆς βούταις τοῦ Μελᾶ.

Στάσου κι' ἐγώ, βρὲ Περικλῆ, τὴν ἔδραν νὰ μυρίσω

κι' ἐκ τῆς ὁσμῆς τὸν κάτοχον ἀμέσως θὰ γνωρίσω.

ὦ ! ποῖα νῶτα εἰς αὐτὴν ἐκάθισαν σεβάσματα !...

ὦ ! ποῖα νῶτα, Περικλῆ, τὴν 'ζέσταναν ἐράσματα !...

ἐκ ταύτης ἐνωτίσθημεν φωνὴν παρηγορίας,

ἡ ἔδρ' αὐτὴ ἐδραίωνεν ἐλπίδας σωτηρίας,

ἡ ἔδρ' αὐτὴ κατήσχυε τὴν Ἑδραν τοῦ Ποντίφικος

καὶ δι' αὐτῆς ὁ τόπος μας κατήντησε μανίφικος,

τὴν ἔδραν ταύτην προσκυνῶ τὴν κεφαλὴν προσκλίνων,

ἡ ἔδρ' αὐτὴ ἐγύμνωσε τὰς ἔδρας τῶν Ἑλλήνων,

Εὐχαριστῶ τοὺς φίλους μου καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
ὑποδοχῶν ἄς γεννηθῇ εὐγενεστάτη ἀμιλλα,
ὑποδεχθῆτε δὲ κι' ἐμὲ ὡσάν κι' ἐγὼ νὰ φθάνω
ἀπὸ τὰς χώρας τῶν Μαλλῶν, τὰ Σοῦσα, τὰ Γαυγάμηλα.

(Ἀρχίζει ὁ χορὸς
νὰ ψάλλῃ ζωηρῶς.)

Κάμετε τόπον οἱ στραβοὶ
εἰς τῶν Ρωμηῶν τὸ χάρμα,
κάμετε τόπον νὰ διαβῇ
τὸ πύρινόν του ἄρμα.

Βαρῶντε καὶ πλακόνει
ἐκ τῆς Κολοκυθοῦς
γεμάτος ἀπὸ σκόνῃ
καὶ σκόρδων ὀρμαθοῦς.

Ρίξετε καμμιὰ ρουκέτα,
κουμπουριαῖς καὶ καρποφύλλια,
ράνετέ τον μὲ μπουκέτα,
παπαρούναις καὶ τριφύλλια.

Ἐμπρός, χωρὶς νὰ ἐντραπῆς,
ἔστων Κωνσταντόπουλο νὰ πῆς
τοὺς νικητὰς νὰ λυπηθῇ
κι' ἀμέσως νὰ παραιτηθῇ.

Πλακόνουν τόσκι Βουλευταὶ
κι' ἐκεῖνος ἐπιμένει,
καὶ φαίνονται οἱ νικηταὶ
σάν νάναι νικημένοι.

Εἰπέ του νὰ σκεφθῇ
σάν νομιμόφρων γέρων
πῶς ἔτσι θὰ βλαφθῇ
τὸ γενικὸν συμφέρον.

Πές του νὰ μὴ μᾶς ρέβῃ,
ν' ἀφήσῃ πιά τᾶστεῖα,
γιατὶ δὲν χωρατεύει
καθόλου ἡ νηστεία.

Δὲν πρέπει πιά ν' ἀργῇ
ἀφοῦ γυρεύουν κι' ἄλλοι
νὰ γίνουν Ὑπουργοὶ
καὶ στέκουν μὲ τὸ κιάλι.

Πές του αὐτὰ τοῦ χάχα,
ποῦ ὠνειρεύθη κόμμα...
οἱ συγγενεῖς του τάχα
δὲν ἔχοντασαν ἀκόμα ;

Μήπως δὲν οἰκονόμησε
τὸν κάθε κουτσοδόνη ;...
ἢ μὴ κι' αὐτὸς ἐνόμισε
πῶς εἶναι Πίτ τρώντι ;

Τί ἄλλο ;... ἐθχυμάσθη
τὴν τάξιν πῶς ἐκράτησε,
καὶ Πίτ ἐπωνομάσθη
κι' ὡς Πίτ ἔστην πῆτα ἔπατησε.

Φ.—Εὐχαριστῶ τοὺς φίλους μου δι' ὅλας τὰς θυσίας,
ἀλλ' ὅμως μὴ βιάζεσθε περὶ τῆς Ἐξουσίας
καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος τῆς πείνας νὰ ψοφήσωμε...
ἐφάγαμε τὸν γαῖδαρο καὶ τὴν οὐρά θ' ἀφήσωμε ;
Ἡ σήμερον ἡ αὔριον κι' ὁ Πίτ θὰ τὰ κορδῶσῃ
καὶ τὸ Κουβέρνο πρὸς ἡμᾶς τοὺς νικητὰς θὰ δώσῃ,
καὶ τότε πιά τὸ γάλα του καθεὶς θὰ ἐκμυζήσῃ,
ὅπου μ' ὅξεις λαρυγγισμοὺς καὶ ζήτω διερράγῃ,
κι' ἂν ἡ Ἑλλάς προώρισται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ
καὶ πᾶς πεινῶν προώρισται νὰ φάγῃ καὶ θὰ φάγῃ.

Καὶ τώρα, φίλε Περικλῆ, ἔστω ἄρμα μου ἀνάβα
καὶ δίχως νὰ σὲ ὅῃ κανεὶς πρὸς τὰ Πατήσα τράβα,
κι' ὅταν γυρίσῃς σὺν Θεῷ εἰς τὰς Ἀθήνας ἔπισω
μὲ τὴν αὐτὴν ὑποδεχθῇ κι' ἐγὼ θὰ σὲ τιμῶ.

(Ὁ Περικλῆς κρυφὰ κρυφὰ πηγαίνει ἔστω Πατήσα
κι' ἀπὸ τὴν σκόνῃ κατάσπρος ἀμέσως ἐπιστρέφει,
κι' ἀνταποδίδει πρὸς αὐτὸν ὁ Φασουλῆς τὰ ἴσα
καὶ μ' ἀγγουρόφλουδα χλωρὰ τὴν κεφαλὴν του στέφει.
Κι' ἀρχίζει πάλιν τελετὴ κι' ὑποδεχθῇ δευτέρα,
τῆς τελετῆς τοῦ Φασουλῆ κατὰ τι λαμπροτέρα,
καὶ λέγονται καὶ γίνονται τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια
καὶ καίουν ὡς ἐκ περισσοῦ κι' ὀλίγα ροκανίδια.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Γιάννης ὁ Τρικοῦπης ἐκ τῶν ἀρίστων νέων
καὶ Βουλευφόρος πρώτης πλήρης ἀρχῶν γενναίων,
ἠρραδωνίσθη τώρα μὲ κόρην ζηλευτὴν,
ἦλθον μὲ τὴν Πιπίτσα Χατζῆ Ἀθανασίου,
κι' εὗρῃκε ἡ Πιπίτσα τοιοῦτον Βουλευτὴν
κι' ἐκεῖνος κόρην οἴκου μεγάλου καὶ πλουσίου.

Μετὰ πολλῶν ἐπαίνων ὅς σ' οὐνιστῶ καὶ πάλιν
εἰκονογραφημένην Μαιευτικὴν μεγάλην.
Τριάντης ὁ συγγράψας, ποῦ κάμνει τόσον κρότον
ὡς ἱατρὸς τὰ μάλα καὶ μᾶμμος ἐκ τῶν πρώτων.

Γιὰ πιάνο ἐμβατήριον ὥραϊον « ἡ Ἐλνὰ, »
τοῦ Μοντεσάντου ἐμπνευσίς, δοκίμου μουσικοῦ,
ποῦ εἶναι μόνη δι' αὐτὸν ἡ μουσικὴ δουλειά
κι' οἱ κόποι του ὡς φαίνεται δὲν πᾶνε τοῦ κακοῦ.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ἔστω σπῆτι μου ἀνέβῃ,
ἔστων Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Σοῦδα, — δὴδ ἔστω λάδι τρεῖς ἔστω ξύδι,

μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κονιορτὸς πολλὺς.

κι' αὐτοὶ πολλὰ τῆς γνώσεως παραφαγόντες ξύλα ἐσκέπασαν τὰς ἑδρας τῶν μὲ τῆς ἐλπίδος τὰ φύλλα.
 Ὑπὸ τὴν ἑδραν ταύτην τὴν σεπτὴν καθήμενος κι' ἐγὼ πρὸς πᾶσαν μεταρρύθμισιν καὶ πρόοδον σφριγῶ, καὶ στρέφομαι, βρὲ Περικλῆ, μὲ στόμα πεινασμένον πρὸς τῶν δανείων τὸν καρπὸν τὸν ἀπηγορευμένον.
 Ὑπὸ τὴν ἑδραν ταύτην τὴν σεπτὴν ὅποιος Ρωμῆος καθίστη αἰσθάνεται πῶς ἡ Ἑλλάς προώριστα νὰ ζήσῃ, ὅτῃν ἑδραν ταύτην τὴν σεπτὴν μοῦ ἔρχεται λιγοῦρα κι' αἰσθάνομαι τὴν ἑδραν μου πῶς τὴν κεντᾷ φαγοῦρα. Κάτσε καὶ σύ, συνδυασμῶν σοφίαν νὰ κολλήσῃς, κάτσε καὶ σύ μὲ δανειστῶν τοὺς ἴσκιους νὰ ῥιπώσῃς.
 Ἡ ἑδρ' αὐτὴ, ὅπου πολὺ βαρύνει καὶ σημαίνει, μοῦ φαίνεται, βρὲ Περικλῆ, πῶς εἶναι στοιχειωμένη, κι' ὅποιος Ρωμῆος μακάριος εἰς ταύτην ἀκουμπᾷ θαρρεῖ πῶς σὲ κατὰ χρυσὸ ποτάμι κολυμπᾷ καὶ μὲ στερλίναις Ἀγγλικαῖς ἡ κἀρα του πῶς ραίνεται, μὰ τὸ ποτάμι τὸ χρυσὸ σιγὰ σιγὰ ξεραίνεται κι' εἰς τέλμα μεταβάλλεται καὶ βορβορώδες ἔλος κι' ὁ κολυμβῶν εὐρίσκεται ξεβράκωτος ὅτ' ἐλός.
 Ἰδοὺ κι' ἡ ἑδρα, Περικλῆ, περιφανοῦς Σωτῆρος... εἰς ταύτην ἀναπαύεται τῆς Καρκαστοῦς ὁ ἥρωας... ὅτῃν ἑδραν ταύτην τὴν κλεινὴν ἂν ξαπλωθῇς, καλὲ μου, καταλαμβάνεις μέσα σου τὸ μένος τοῦ πολέμου καὶ βρέμεται τριγύρω σου βαρὺς ἀρμάτων κύπος καὶ τρέχεις ὡς ἀτίθασσος κι' ἀκαμαντόπους ἵππος ὅπου μὲ σύννεφα καπνοῦ στραβόνονται τὰ μάτια, καὶ κάνεις τὰ γηαλῖα καρφιά καὶ τὰ χυρα κομμάτια, καὶ μὲ Βουλγάρους Τσουσηδες ἡρωϊκῶς τσακόνεσαι καὶ γιὰ πολέμων τρόπαια καὶ πάλιν ξεβράκονεσαι.
 Π.—Καὶ τοῦτος λαοπρόβλητος εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἦτον καὶ πάλιν μέλλει νὰ γενῇ ἐκ τῶν λαοπροβλήτων.
 Φ.—Εἰς ὅποιαν ἑδραν δηλαδὴ ἀπὸ τῆς ὁρῆς καθίσῃς ἀπὸ καπνῶν καὶ φούμαρα μεγάλα θὰ μεθύσῃς καὶ θὰ πετᾷς μετέωρος ἐπὶ πτερῶν ἀνέμων, κι' ἡ δάνειον παγιωθὲν ἡ λάφυρον πολέμων τὰς ἐξημμένες φρένας σου εὐθὺς θὰ συναρπάσῃ καὶ τὴν γυμνὴν τὴν ἑδραν σου ἡ δόξα θὰ σκεπᾷσῃ. Μὰ νὰ κι' ἡ ἑδρα, Περικλῆ, νέου Σωτῆρος τρίτου, καὶ τούτου ρήτορος δεινοῦ κι' ἀνδρὸς λαοπροβλήτου... τρίτον Σωτῆρα ἡ πατρὶς ἀρχίζει νὰ κλωσσᾷ καὶ νέα ἐκκολλάπτονται συστήματα χρυσᾷ, κι' ἐλπίζομεν μὲ τὸν καιρὸν ἐλεύθεροι καὶ δούλοι νὰ γίνῃ κότα μιὰ φορὰ κι' αὐτὸ τὸ κοτοποῦλι.
 Ἰδοὺ καὶ τέταρτος Σωτῆρ... καὶ τοῦτος ὁ καὶ μένος μὲ τὴν μερίδα ἔμενε τοῦ τρίτου ἐνωμένος, ἀλλ' ἦτο κριμα ὅτῃν Βουλὴν τῆς δοξασμένης γέννας δύο Σωτῆρες, Περικλῆ, νὰ φαίνωνται σὺν ἑνῇ, γιὰ τοῦτο ἐξεχώρισε κι' ἐκεῖνος μιὰν ἡμέρα κι' ἐσῆκωσε μονάρχος τοῦ ξεχωριστῆ παντιέρα, κι' ὅλος ὁ κόσμος ἔγινε γιὰ τοὺς ἄνω κάτω, ἂν καὶ μ' ἐκεῖνον καὶ μ' αὐτὸν ἐλπίζῃ νὰ σωθῇ, ἡ δὲ σκιά τοῦ Ἀγγλοῦ Πίτ τυχαίως ἐπλανᾶτο καὶ σὼμ' ἀνθρώπου γύρευε νὰ μετεμψυχωθῇ, ὅταν κι' ἀπὸ τὴν Τρίπολιν περνᾷ τὸ Ἑγγλεζόπουλο καὶ πρῶτον πρῶτον ἀπαντᾷ ἐμπρὸς τὸν Κωνσταντόπουλο, καὶ δίχως λέξι κἄν νὰ πῇ ὅτῃν Τριπολίτη μ' πῆκε κι' ὁ Τριπολίτης μὲ τὸν Πίτ τὸν διάβολό του ῥῆκε.
 Γι' αὐτὸ κι' ὁ Κωνσταντόπουλος, τὸν Πίτ ἐντὸς βαστῶν, διακηρύττει πρὸς χαρὰν τῶν Ἀγγλῶν δανειστῶν πῶς σκέπτεται μονάρχος τοῦ ἀπὸ φιλοπατρίαν νὰ ρίξῃ πρὸς τιμὴν αὐτῶν σπουδαίαν μπαταρίαν.
 Ἰδοὺ Σωτῆρες τέσσαρες πραγματικῶς μεγάλοι, ἐκτὸς δὲ τούτων, Περικλῆ, καὶ τὸς ὑπάρχουν ἄλλοι,

μικρότεροι πρὸς τὸ παρὸν μὲ νεοσσῶν πτερὰ, ἀλλ' εἰς τὸ μέλλον ὄρνεα μὲ νύχια σουβλερά.

Π.—Ὅταν σκεφθῶ πῶς εἰς αὐτὸν εὐρίσκομαι τὸν τόπον, ποῦ μαίνονται τὰ στόματα κλεινῶν ἀντιπροσώπων, δὲν ξέρω πῶς μοῦ ἔρχεται ὅτ' ὁ βῆμα νὰ προσδράμω καὶ μιὰν ἐπερώτησιν τοῦλάχιστον νὰ κάμω.

Φ.—Κι' ἐγὼ, καὶ μένει Περικλῆ, τὸ ἴδιο συλλογίζομαι, μὲ πόθον δὲ ρητορικῆς ἀνάπτω καὶ φλογίζομαι καὶ μὲ πατρίδος ἔρωτα καὶ πατριωτισμὸν κι' ὀρέγομαι τὸν δύστηνον Προϋπολογισμόν.

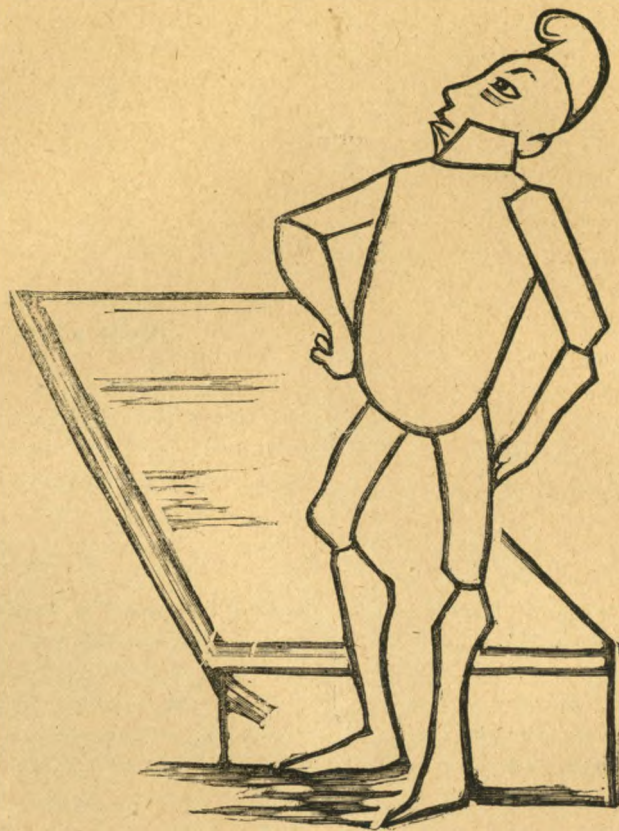
Ἀκόμη μὲν ἡ μυρωδιὰ τῶν νησιτικῶν τῶν χνῶτων, ἀκόμη μὲν ἡ ζεστασιὰ τῶν φλογερῶν τῶν νώτων, ἀκόμ' ἡχοῦν τὰ σχήματα τῶν λόγων τὰ πρωθύστερα καὶ πρὸς τὸν ὄροφον πετοῦν σὺν ἀγριοπερίστερα οἱ λόγοι τοῦ Πρωθυπουργοῦ κι' αἱ τόσαι τοῦ ἰδέαι, παράποτε παρήγοροι, παράποτε σπουδαῖαι, προσβάλλει δὲ τὴν ὄσφρησιν ἡ τόση βαρβατίλα, ποῦ χύνει ἀγαλλίασιν μὲς ὅτῃς καρδιᾶς τὰ φύλλα. Ἐγὼ δὲ τώρα μελετῶ ἀπὸ τὸ βῆμα ἅπανω τὸν κύριον Πρωθυπουργὸν μὲ σοβαρὸ νὰ κάνω, ἐσὺ δὲ λόγον ἀκριβῆ δι' ὅλα νὰ ζητήσῃς καὶ νὰ μὲ σπᾷσῃς, Περικλῆ, μὲ τὰς ἐπερωτήσεις.

Π.—Λοιπὸν ἀνέβα, Φασουλῆ, κι' ἀρχίνα τὴν παρλάτα.

Φ.—Ἄν ἔγιναν, ὦ Βουλευταί, τὰ πράγματα σαλᾶτα, ἂν διατρέχωμεν καιροὺς πολλῆς ἀνωμαλίας κι' οἱ φουκαράδες γεωργοὶ φωνάζουν τῆς Ἡλείας πῶς δὲν τοὺς ἔμεινε παρὰς γιὰ ν' ἀγοράσουν σπόρους καὶ δι' αὐτὸ ἀναφορὰς μοῦ στέλλουν διαφόρους, ἂν δὲ κι' ἐγὼ, ποῦ μοῦρχειται τοὺς γεωργοὺς νὰ δειρῶ, ὥσῃν σπορεὺς ἐξέρχωμαι τὸν σπῶρον μου νὰ σπείρω, πλὴν δυστυχῶς ἐπλάκωσαν καταραμένα χρόνια κι' ὁ σπῶρος πέφτει σήμερα σὲ πέτραις καὶ κοτρῶνι, ἂν δὲ δειναὶ τὸ σκάφος μας διασαλεύουν δίνει μὰ λένε πῶς τὸ δάνειον ὅτ' Ὁ Τελωνεῖον εἶναι, ἀλλὰ δὲν ἔχω χρήματα γιὰ νὰ τὸ τελωνίσω κι' ἴσως ὅτ' ἐλός, κύριοι, τὸ βγάλω λαθρεμπόριον, καὶ τότε πιά τοὺς γεωργοὺς ἀφρεύτως θὰ δανείσω κι' ὁ τόπος μυριόσπορον θ' ἀναδειχθῇ φυτώριον.

Βεβαίως ἄλλος πρὸ καιροῦ μᾶς σφίγγει τὴν ψυχὴν, τινάζουν δὲ τὰ πέταλα πολλοὶ ἐκ τῶν ἐμπόρων, ὅμως τὰ πάντα, Βουλευταί, βαδίζουν κατ' εὐχὴν κι' ὁ Λὸ τραπέζι ἔκαμε ὅτῃν τηματάρχην Φλώρον, κι' αὐτὸ δηλοῖ πῶς ὁ Τζῶν - Μπούλ ἀκόμη διαβλέπει ὅτ' ὁ κράτος τὸ μουφλούζικο καὶ πλοῦτον κι' εὐεξίαν, οὐδὲ θαρρεῖ πτερόεντα πῶς φλυαροῦμεν ἔπη καὶ δὲν ἀκούει παντελῶς τὸν λάλον Εὐταξίαν, μηδὲ τοὺς ἄλλους ρήτορας, ὅπου θὰ δώσουν δίκας, γιὰτὶ κεντοῦν τὴν πίστιν μας μὲ τὸ κεντρί τῆς σφήκας.

Ἐκτὸς τοῦ Λόου, κύριοι, κι' ὁ ἐλεγκτὴς ὁ Γάλλος κι' ἐκεῖνος ὑπολήπτεται τὴν πίστιν μας μεγάλως, κι' ἡ ἐκθεσίς του τὴν Φραγκιὰ θὰ τὴν ἀποσβολώσῃ καὶ τὴν παραδαρμένη μας καλὰ θὰ τὴν τηλώσῃ. Κι' ἀφοῦ κι' οἱ ὁρῶν κατὰ λάβαν ὅτῃν Ἀθηναίων τὸ χῶμα τὸ τί ἐστὶ βερύκοκκο, τί σκόνη, καὶ τί βρώμα, κι' ὁ ἥλιος μας ἐξέστανε τὴν ραχοκοκκαλιά των ἄς δέσουν τὰ μπαγάγια των κι' ἄς πᾶν κι' οἱ ὁρῶν καλὰ των, ἐμεῖς δὲ χάριν πρὸς αὐτοὺς πολλὴν θὰ χρεωστοῦμεν κι' ὡς Ἑλληνας εὐγνώμονες θὰ τοὺς εὐχαριστοῦμεν,

γιατ' είχαν γλώσσα καὶ γιὰ 'μᾶς γλυκεῖα σὰν πετιμέζι
κι' ἐκάλεσαν ἐκ περισσοῦ τὸν Φλῶρο σὲ τραπέζι.

Ποτὲ μιὰ πόλις δὲν 'μπορεῖ νὰ στέκεται κρυμμένη
εἰς ὄρους ἀστρογείτονος τὴν κορυφὴν κειμένη,
κι' ὅμως ἐγὼ κατ' ὥρθωσα πολλοὺς νὰ καταπίσω
πῶς κρύβομαι μὲ μαστοριὰ 'στὸ δάκτυλό μου 'πίσω,
ἂν ὅμως καὶ τὸ δάνειον παραπολύ βραδύνῃ
καὶ μιὰ γιὰ πάντα, Βουλευταί, 'στὸ Τελωνεῖον μείνῃ,
νὰ μὴ σᾶς καίγεται καρφὶ γιὰ τοῦτο, πατριῶται,
καὶ μὴ σᾶς μέλῃ κι' ἂν καὶ μιὰ πῆτα ποῦ δὲν τρῶτε.

Ἄς λείψῃ γιὰ τὸ δάνειον ἡ καθεμιὰ κουβέντα
καὶ συζητήσεις συνεχεῖς καὶ τόσα παρλαμέντα,
μὲ τέτοια τὸν πολῦτιμο μὴ χάνετε καιρὸ,
ἀλλὰ τυφλῶς ψηφίζετε πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
καμμίαν μεταρρύθμισιν τοῦ νόμου Κάπα Ρο
κι' ἄρθρων ἀντικατάστασιν δι' ἄλλων νεωτέρων.
ἂν δὲ ποθῆτε, Βουλευταί, ὁπότεν ἀποθάνετε,
κι' εἰς σᾶς Σωτῆρων νὰ στηθοῦν κι' ἡρώων κενοτάφια,
μὴ θέλετε γιὰ δάνειον ποτέ σας νὰ μανθάνετε
καὶ μελετᾶτε μοναχὰ τῶν νόμων τὰ ἐδάφια.

Καθόλου μὴ προσέχετε 'στὰ λόγια τὰ πικρά...
ἀπὸ τὸ στόμα κόρακος θ' ἀκούσῃς μόνον κραῖ.
'Ακόμη δὲν 'ξεθύμανε ἡ πρὸς ἡμᾶς ἀγάπη,
ἀκόμη κόβονται γιὰ 'μᾶς Φιλέλληνες τρελλοί,

κι' ἂν τώρα εἰς ἀνώμαλον κατάστασιν ἐτράπη
ἢ πρότερον κατάστασις, ἢ τόσον ὑμαλή,
μὰ πρέπει νὰ συλλογισθοῦν κι' αἱ φύσεις αἱ νωθραὶ
καὶ κάθε πρωτομάστορης μὲ κάθε πρωτοκάλφα
πῶς καὶ καμπόσα ρήματα εἰς στρέ, εἰς βρέ καὶ θρὲ
τρέπουν εἰς χρόνους μερικοὺς τὸ ἔψιλον εἰς ἄλφα.

Καθόλου μὴν προσέχετε 'στὸν κάθε τσαλαβούτα,
ἀκόμη βλέπω βοηθοὺς εἰς ὄλαις τῆς γωνιᾶς,
ἂν δὲ κι' ἡ πολυθρύλλητος Πιστωτικὴ τοῦ Σγούτα
τῆς μπουκαπόρταις ἀνοιξέ νὰ ρίξῃ κανονιαῖς,
ἄς ἡσυχάσῃ δι' αὐτὸ κι' Ἀνατολὴ καὶ Δύσις
καὶ πάλιν δὲ σᾶς βεβαιῶ πῶς θὰ περάσ' ἡ κρίσις
σὰν σύννεφο διαβατικόν, ποῦ ρίχνει μιὰ ψιχάλα
κι' ὕστερα μὲ τὰ τέσσερα τὸ βάζει 'στὴν τρεχάλα.

Ἐμεῖς καὶ νόμους ἔχομεν καὶ Βασιλεῖα Καίσαρα
κι' ὑπὸ τὴν δυναστείαν του τραβάμε μὲ τὰ τέσσαρα,
καὶ σπαθοφόρων ἔχομεν στελέχη τραντακτά,
ὁποῦ ποτίζουν ἀπ' ἐδῶ τῆς 'λευθερίας τὸν σπόρο,
ἀλλὰ καὶ στόλου ἔχομεν βαρβάτα θωρηκτά,
ποῦ πότε πᾶν 'στὴν Κούλουρη καὶ πότε πᾶν 'στὸν Πόρο.
Μὰ καὶ Ταμεῖα ἔχομεν καὶ Κεντρικοὺς Ταμίας
κι' ὁ πλοῦτος μας σκορπίζεται παντοῦ ἀναφανδόν,
καὶ νόμους δὲν εἰσάγομεν περὶ αὐτονομίας
καθὼς ὁ Γλάδστων ὁ πολὺς περὶ τῶν Ἰρλανδῶν.

Ὑπάρχουν δὲ καὶ Πρίγκηπες περὶ τὸν θρόνον φίνειν,
κι' ἐκ τούτων ὁ Γεώργιος, τῶν θαλασσῶν δελφίνοι,

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁ γδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενηντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι ὑπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεδαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε,
καὶ ὅτων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — διγῶς νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ἔχει.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρῶ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Μαΐου δεκαέξη,
ὁ Τρικούπης δὲν θὰ παίξει.

Τρακόσα ὀγδόντα κι' ἑπτὰ,
τὸ κράτος γεμάτο λεπτά.

**Πρὸς τὸν Τρικούπην ὁ Φασουλῆς,
ὁ κανταδύρος καὶ σεδνταλῆς.**

Α'.

Τρικούπη, ποτισμένη
μὲ Ἀγγλικὴν σοφίαν,
Τρικούπαρε, πρισμένη
μὲ πλειονοψηφίαν.

Μυλλόρδε κι' Ἐφιάλτη
τοῦ Τσάρου Θεωρῆ,
ποῦ σὰν ἀντεροβγάλτη
ἐμπρὸς τοῦ σέ θωρεῖ.

Ἐσύ ὕψηλό κολλάρο,
παιδὶ τοῦ Παλατιοῦ,
ποῦ κάνεις ἓναν Τσάρο
νὰ γίνη τάλατιοῦ.

Ἐσύ ποῦ καμαρόνεις
σὰν νᾶσαι ὁ Μεσσίας,
καὶ γλυκοζαχαρόνεις
μετὰ τῆς Ἐξουσίας.

Δέξου σωρὸ λιθάνι
κι' ἐκτίμησι πολλή
κι' ἀπὸ τὸν μπεχλιβάνη
καὶ ρέκτη Φασουλῆ.

Β'.

Μὲ πλειονοψηφία φουσκόνεις γκαστρωμένους,
ἐμέθυες μὲ δόξαις, μὲ ζήτω καὶ μὲ νίκαις,
καὶ φαίνεσαι, Μυλλόρδε, σὰν ἀρραβωνισμένος,
ποῦ βρίσκεται ἀκόμη ὅτ' ἡς πρώταις πρώταις γλύκαις.

Κι' ἐκεῖνος ζαχαρόνει μὲ τὴν σκορδόπιστή του
κι' ἀξένοιαστος κοιμάται σὲ ρόδα καὶ σὲ κρῖνα,
ἀλλ' ὅταν τέλος γίνη κυρία ἡ μνηστή του
τότε τὰ γεννητούρια, τότε φωνὴ καὶ γρίνα.

Καὶ σὺ τῆς Ἐξουσίας σὰν γίνης ὁ γαμπρὸς
θ' ἀκοῦς φωναῖς καὶ γρίναις ὀπίσω σου κι' ἐμπρός,
τότε θ' ἀρχίσουν σκέψεις καὶ βάσανα καὶ πόνοι
πῶς διάβολο καθένα θὰ πληρωθῇ κουπόνι.

μέ μουσικά αίσθηματὰ εἰς τῆς ψυχῆς τὰ βαθύ,
ἀφοῦ τελείως ἔμαθε νὰ παίξῃ μανδολίνον,
κιθάρα Τυρολέζικη τοῦ ἁπνίσει νὰ μάθῃ,
καὶ τοῦτο ἀνεπτέρωσε τοὺς πόθους τῶν Ἑλλήνων.
Οὐχ ἦττον καὶ τὸ στήθος μου ἀπὸ χαρὰν γεμίζει
ὅποταν συλλογίζωμαι πῶς μετ' ὀλίγους μῆνας
μόνον μέ τὴν κιθάραν τοῦ τὸν πόντον θὰ κοιμίζῃ
καὶ θὰ βουβαίνει σὰν Ὀρφεὺς τὰς λιγυρὰς Σειρήνας.

Κι' ἄμα τὴν Τυρολέζικη σπουδάζῃ μιὰ χαρὰ
τότε κι' ἐγὼ πρὸς χάριν τοῦ θὰ μάθω ταμπούρξ,
καὶ δὸς τοῦ πιά κουρντίσματα καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα
καὶ πατινάδες διαλεκταῖς θὰ ψάλλωμε μαζί
σὲ καθεμία Τράπεζα τοῦ κράτους κανονιέρα
κι' εἰς κάθε κανονιέριο μουφλούζη μαγαζί.
Καὶ τώρα σήκω, Περικλῆ, νὰ φέρῃς ἀντιρρήσεις
καὶ ζάλισε τὴν ἔδραν μου μέ τὰς ἐπερωτήσεις.

Π.—Γιατί λοιπόν, Πρωθυπουργέ καὶ θαυμαστὲ Σωτήρα,
μὰς τσαμπουνᾷς γιὰ δάνεια καὶ μὰς τὰ φέρνεις γύρα;
γιατί Τραπεζὰς κυνηγᾷς μέ δίκαννο τουφέκι;
γιατί τὸ νέο δάνειο 'στὸ Τελωνεῖο στέκει;
γιατί κι' αὐτὸς ὁ μύστερ Λὸ ἐν μέσῃ πρωτευούσῃ
τὸν Φλώρον κι' ἄλλους 'χόρτασε μέ δυνατὸ τσουμποῦσι;
μὰ δὲν μοῦ λές, Πρωθυπουργέ, γιατί παρακαλῶ
κι' ὁ Γάλλος Ροῦ δὲν ἔδωσε τραπέζι σὰν τὸν Λό;

Γιατί ν' ἀδειάζῃ, Λόρδε μου, ὁ κάθε κουμπάρης;
γιατί δὲν 'βρίσκουν σήμερα κι' οἱ γεωργοὶ σποράς;
γιατί ἐκεῖ 'στὰ Σάλωνα νὰ σφάζονται κριάρια
καὶ μὲς 'στοῦ Σγούτα τὴν ποδιὰ τῆς Μπόρσας παλληκάρια;
γιατί καὶ μὲς 'στὴν Τρίπολι μπαροῦτι νὰ μυρίζῃ
καὶ κόκορας κατὰμαυρος σὰν κότα κακαρίζῃ;
Γιατί γερὴ δὲν δίδεται 'στὸν θρόνον δωρεά;
γιατί κι' ὁ στόλος ἔφυγε ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ;
γιατί κι' ὁ Πρίγκηψ φλέγεται κιθάραν νὰ σπουδάζῃ
πρὸς τέρψιν σπάρων, ἄχινων, ροφῶν καὶ κροκοδείλων,
ἀφοῦ 'μπορεῖ καλλίτερα νὰ μὰς διασκεδάσῃ
ἂν 'στὴν σπουδὴν τοῦ ταμπούρξ ἐπιδοθῇ μέ ζῆλον;
γιατί κι' ὁ Δήμαρχος Μελάς ἐτάραξε τὰ πλήθη
κι' ἀπὸ τὴν πρὶν παραίτησιν κατόπιν παραιτήθη;
γιατί συμβαίνουν πράγματα, ποῦ εἶναι νὰ σαστίσῃς;
εἰς ὅλ' αὐτὰ παρακαλῶ ἀμέσως ν' ἀπαντήσῃς,
ἀλλέως ὅρσε, Λόρδε μου, 'στ' ὁλόρθο σου κολλάρο...

Φ —Θέλεις νὰ μάθῃς τὸ γιατί;... γιὰ τὸν κακὸ σου φλάρο.

(Ὁ Περικλέτος ἐκ ψυχῆς τὸν Φασουλὴν συγχαίρει
κι' ὁ μπάρμπα-Μάνθος ἔρχεται μέ σάρωμα 'στὸ χέρι.)

Φ.—Ὁ μπάρμπα - Μάνθος, τῆς Βουλῆς ἀγαπητὲ κλητῆρα,
ὅπου τὰ Ἰσοζύγια σαρόνεις τοῦ Σωτήρα,
μέ τὰς ἀγκάλας ἀνοικτάς κι' οἱ δύο σὲ δεχόμεθα,
καὶ τώρα ποῦ τὸ τέμενος ἀργεῖ τὸ ἱερὸν

ἐπὶτρεψε καμμιά φορὰ κι' ἐμεῖς νὰ συνερχώμεθα
καὶ νὰ συνεδριάζωμεν κλεισμένων τῶν θυρῶν.

(Ὁ μπάρμπα - Μάνθος σοβαρὸς τὴν σκουπα τοῦ σηκώνει
κι' εὐθύς τοὺς δὴ Κικέρωνας τοῦ γένους μπαγλαρόνει,
κι' ἐκείνοι μετ' ἐξάψεως ἀναχωροῦν πολλῆς
καὶ ρίχνουν κάτω μέ κλωτσιαῖς τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς.)

Φερμὸν εὐχαριστήριον πρὸς ἄγνωστὸν μας κύριον.

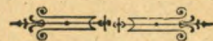
Τὸν ἐκ τοῦ Πύργου ἄγνωστον εὐχαριστοῦμεν φίλον,
διότι ἐνθουσιασθεὶς μ' ἐν παρελθόν μας φύλλον
πενήντα κι' ἑκατὸν δραχμὰς μὰς ἔστειλεν ὡς δῶρον
κι' εἰλικρινῇ κι' ἐκούσιον, καθὼς μὰς γράφει, φόρον.
Ναὶ μὲν μὰς εὐχαρίστησε τὸ δῶρον τοῦ αὐτοῦ,
γιατὶ μὲς 'στὸ κεμερί μας δὲν 'θρίσκειται λεφτό,
ἀλλὰ μὰς ἐνθουσίασε ἀκόμη περισσότερο
τὸ φλογερὸν τοῦ αἴσθημα, τῆς δωρεᾶς ἀνώτερον,
καὶ τώρα, ποῦ πᾶν αἴσθημα ψυχωρραγεῖ κι' ἐκπνέει,
ὅταν πολῖται σῶφρονες κι' εἰς τὰ καλὰ γενναῖοι
ἀξίους τῆς ἀγάπης των ἐνίοτε μὰς κρίνουν
κι' ἐρμηνευτὴν τῆς γνώμης των μὰς ὀνομάζουν ἄριστον,
καὶ μόνον μέ τοὺς λόγους των πολὺ μὰς ἐνθαρρύνουν
εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Ρωμηοῦ, τὸν δύσκολον κι' ἀχάριστον.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τὸν Θεσσαλὸν ἀμύμονα γνωρίζετε Καρτσώνη,
ποῦν 'ἐμβριθῆς περὶ πολλὰ καὶ ὄχι κουφακτόν;
Εἰς τὴν σχολὴν τῶν ἱατρῶν κι' αὐτὸς δοκιμασθεὶς
καὶ κατὰ τὴν ἐξέτασιν λαμπρῶς ἀποκριθεὶς
πανάριστον τὴν ἄδειαν ἐκόμισεν ὡς γέρας
κι' εἰς Βῶλον ἀνεχώρησε μέ τῶν σπουδῶν τὸ πέρασ.
Γιὰ τοῦτο χαίρει κι' ὁ Ρωμηὸς κι' ἐπεύχεται 'στὸν Κύριον
νὰ δώσῃ πᾶν τὸ ἐφετὸν 'στὸν νέον Ποδαλείριον.

Ὁ Τζούγας ὁ καὶ Μιχαήλ, σωστὸς Ἀσκληπιιάδης,
κι' ὁ σύντροφός του ὁ Κωστής ὁ Ἀθανασιάδης,
πολὺ νοήμονα παιδιὰ κι' εἰς ὅλα των εὐχάριστα,
διδάκτορες ἱατρικῆς ἐβγήκαν μέ τὸ Ἄριστα.

Ἀμέσως τώρα ὁ καθεὶς πρὸς ἀγορὰν ὡς τρέξῃ
τοῦ περιφήμου Λεξικοῦ τοῦ Γεωργίου Φέξη,
ὅπου λαμπρὸν ἀνοίγεται πρὸς πᾶσαν γνῶσιν στάδιον,
τριάντα πέντε δὲ λεπτὰ τιμᾶται τὸ φυλλάδιον.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κἀνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μέ ξενοδοχεῖο Εὐδὴ, — δὴδ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μέ Χημεῖον μέ μιὰ μάνδρα — μέ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κονιορτὸς πολὺς.

Τότε, γαμπρέ Μυλλόρδε, δὲν θᾶσαι ἴστα σωστά σου,
θὰ βλέπης κάθε Λόρδο τριγύρω σου ἀργό,
καὶ θὰ φωνάζουν ὅλοι γονατιστοὶ ἔμπροστά σου :
«κάνε κι' ἐμένα, μπάρμπα, ἰδικό σου Ἰπουργό.»

Τὰ μούτσουνα ποῦ τώρα γελοῦν ξαστερωμένα
ἴσως τὰ ὄῃς σὲ ἴλιγο πολὺ συννεφιασμένα,
καὶ κάθε στόμα ψάλλον πεινῶντος Ποσαπέρνη
ἴσως σοῦ σύρη ὅσα καὶ σκοῦπα δὲν τὰ σέρνει.

Τῶν μὴ διορισθέντων θ' ἀρχίσ' ἡ ἀτροφία,
ἐκεῖνο θὰ μυρίζη καὶ τοῦτο θὰ βρωμᾷ,
ἴσως ὀλιγοστέψη κι' ἡ πλειονοψηφία
καὶ θ' ἀκουσθῇ ἀντάρα καὶ θρήνος τῆς Ραμᾶ.

Γ'.

Ἄν εἴμποροῦσες, Λόρδε μου, νὰ ἦσουν ἔτσι πάντα,
ἐπίδοξος Πρωθυπουργός, ἀλλὰ χωρὶς Κουβέρνο,
νὰ κατεβαίνει ὁ χρυσὸς καὶ ν' ἀνεβαίνει ἡ ράντα
κι' ἐγὼ στεφάνια χίλια δὴδ' ἴστα πόδια σου νὰ φέρνω.

Νὰ παίζουν εἰς τὸ σπῆτι σου λαγοῦτα καὶ κλαρίνα,
νὰ μὴν ἀκούεται ποτὲ ἀδικηθέντος γρίνα,
νὰ μὴν ἀκοῦς ἐπιφανῶν παράπονα μεγάλα
κι' ὅλοι μαζὶ σου πάντοτε νὰ τᾶχουν μέλι γάλα.

Κανένα Ἰσοζύγιο νὰ μὴ σὲ χολοσκάνη,
ν' ἀποκοιμᾶσαι ἡσυχὸς μ' ὀνειράτα γλυκά,
καὶ δυνατὸς ξερόβηχας, Μυλλόρδε, νὰ σὲ πᾶν
ἀπὸ τὰ θυμιάματα καὶ τὰ βεγγαλικά.

Πάντα νὰ μᾶς ὑπόσχεται πῶς ὅλα θὰ τὰ κάνης,
ἀλλὰ μὴ κάμνων τίποτα ν' ἀπλῶνης τραχανᾶ,
κι' ἐμεῖς μὲ δεῖπνα καὶ χοροὺς κι' ἐν ὕμνοις καὶ ὀργάνοις
φρενήρεις ν' ἀλαλάζωμεν «Τρικούπη Ὡσαννά!»

Ἄν εἴμποροῦσες, Λόρδε μου, νὰ ἦσουν πάντα ἔτσι
τότε γιὰ σένα ἤθελε ἡ δόξα μὲ ραχάτι
καινούριας δόξαις νὰ γεννᾷ σὰν κλῶσσα ἴστο κοτέτσι
κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὰ λόγια σου θὰ ἴμεναμε χορτάτοι.

Δ'.

Ποιὸς προβάλλει ; . . . νάτος νάτος
ὁ Τρικούπης ὁ χιονάτος
μὲ τοῦ κύκνου τὸν λαιμό.

Τοῦ διαβόλου τὸ κουλοῦκι
σέρνει πίσω του μπουλοῦκι,
ποῦ δὲν ἔχει μετρημό.

Τοὺς κυττάζω κι' ἀπορῶ
καὶ μονάχος δὲν ἔμπορῶ
νὰ μετρήσω τὸ φουσατό! . . .

Ἄχ! προδότρα Καμαρίλα,
τοῦ Ἐθνάρχου ἡ μαυρίλα
κάζο ἦτανε πενσάτο.

Θὰ μετρήσω . . . στέκα στέκα . . .
ἐκατὸ περνοῦν καὶ δέκα
καὶ μ' αὐτοὺς ἐξήντα πέντε . . .

Ἄχ! προδότρα Καμαρίλα,
κάζο ἦταν ἡ μαυρίλα
καὶ πενσάτο κι' ἀτζιδέντε.

Σείνεται ἡ γῆ βαρεῖα
κι' ὁ ἀφέντης τοῦ Μωρηᾶ
εἰς μαυρίλας πόντον πλέων,

Δὲν ἔμπορεῖ νὰ τοὺς μετρήσῃ
καὶ πηγαίνει ἴστο Παρίσι
γιὰ νὰ γίνη Ναπολέων.

Ε'.

Ποῦ εἶναι οἱ κατήγοροι κι' ὁ Κάτων τῶν Πατρῶν ;
ποῦ Κορδονάτων κόρδωμα, συναγωγαῖς καὶ χαύραις ;
βουβοὶ καὶ μαῦροι ὅλοι τῶν τὰ λάχανά τῶν τρῶν
καὶ φτερουγίζουν γύρω σου σὰν νυκτερίδες μαύραις.

Ὁ Λόρδος ὁ Τρικούπαρος τὰς τάξεις τῶν ἀρκίωσε,
αὐτὸς ὁ εὐνοοῦμενος τῆς λαμπερῆς Κορώνας,
καὶ ἴστην Βουλὴν τὸν θρόνον του ἐν δόξῃ ἐστερέωσε,
ἡ βασιλεία δὲ αὐτοῦ δεσπόζει ἴστους αἰῶνας.

Ἵμνεῖτε τον οἱ Ἄγγελοι κι' οἱ Σύμβουλοι αὐτοῦ
καὶ σεῖς οἱ ὁσφραινόμενοι τὴν τροφοδότιν κνίσσαν
πλουσίου μαγειρεύματος καὶ μόσχου σιτευτοῦ
καὶ τὰ κλωνάρια τῆς Ἐλῆας δαγκάνοντες μὲ λύσαν.

Ἵμνήσατε μὲ θούρια καὶ μὲ παιᾶνας τόσους
τὸν στεφανοῦντα τοὺς πιστοὺς μὲ στέφανον εὐκλείας,
τὸν θεραπεύοντα πληγὰς κι' ἐπισκοποῦντα νόσους,
πρὸ πάντων δὲ ἰώμενον τὰς νόσους τῆς κοιτίας.

Ἵμνήσατέ τον μὲ καπνόν, μὲ σφύριγμα καὶ βρόντον,
καυμένα τσιγαρόχαρτα καὶ τοῦ κουτιοῦ τσιγάρα,
καὶ φόροι καταργούμενοι κτηνῶν ἀροτριῶντων,
σιδηροδρόμων μηχαναὶ καὶ θωρηκτῶν φουγάρα.

Ἵμνεῖτε τον πολὺπλοκοὶ δασμοὶ τῶν Τελωνείων,
ὑμνεῖτε τον οἱ θαυμασταὶ τῶν συγκοινωνιῶν,
Ἰσοζυγίων σκελετοὶ, συνδυασμοὶ δανείων,
τῶν χρεωγράφων κάτοχοι, χοροὶ Παυσανιῶν.

Ἵμνεῖτε τον ὑπόγεια τῶν Πακτωλῶν ἀνήλια,
ἐκχερωμένα τέλματα κι' ἀγροὶ τῆς Θεσσαλίας,
καὶ Γαλλικαὶ ἀποστολαὶ καὶ τέλη διαπύλια,
καὶ σεῖς ἀθάνατα νερά τῆς λίμνης Στυμφαλίας.

Ἵμνεῖτε τον οἱ κτήτορες σταφιδοφόρου γῆς,
Ἄτμοπλοῖαι μέλλουσας μὲ παγκοσμίους πλοῦς,
πᾶς ἀριθμὸς δεκαδικὸς καὶ κάθε συμμιγής,
κᾶν περιττός, κᾶν ἄρτιος, κᾶν σύνθετος κι' ἀπλοῦς.

Καὶ πηγαίνει 'στὸ Παρίσι
τενεκέδες νὰ πουλήσῃ.

Ὑμνεῖτε τὸν ἐρχόμενον τὰ δόντια του νὰ τρίξῃ
κι' οἰκονομίαν ἄγνωστον εἰς ὅλα νὰ μᾶς μάθῃ,
ὕμνεῖτε τὸν ἐρχόμενον νὰ μπήξῃ καὶ νὰ δείξῃ
καὶ τῶν παθῶν του μέλλοντα τὸν τάραχον νὰ πάθῃ.

Ὑμνεῖτε τὸν Τρικούπαρον πάντα τὰ ἔργα τούτου,
ὕμνεῖτε τὸν ἐρχόμενον τὴν ψώρα ν' ἀλαργάρῃ,
ὕμνεῖτε τὸν ἐρχόμενον πηγᾶς ν' ἀνοίξῃ πλούτου,
νὰ βάλλῃ δὲ 'στὴ θέσι του τὸν κάθε κατεργάρῃ.

Ὑμνεῖτε ἀλαλάζοντες ἐν ἡχῷ ψαλτηρίου
αὐτὸν τὸν ἐν ὀνόματι ἐρχόμενον Κυρίου,
εὐλόγει τούτον πᾶς ψαλμός, πᾶν ὄργανον καὶ λύρα,
καὶ σύ, ψυχὴ τοῦ Φασουλῆ, εὐλόγει τὸν Σωτῆρα.

Σ'.

Ἰδοὺ! ἀπ' ἐξω ἔρχεται λεφοῦσι Βουλευτῶν...
πλακόνει ὁ Σιμόπουλος... ὕμνήσετε κι' αὐτόν.
Κι' ἐγὼ γιὰ τὸν Ἀνάργυρο τὸν σβέρκο μου θὰ βγάλω,
θαρρῶ πῶς τώρα Ὑπουργός θὰ γίνῃ ὅπως ἄλλο.

Νά! κι' ὁ Σκουλούδης ἔρχεται, ὁ νικητὴς Θηβαῖος...
θαρρῶ καὶ τοῦτος Ὑπουργός πῶς θὰ γενῇ βεβαίως.
Μὰ κι' ὁ Μπουφίδης ἔρχεται κι' ἐνώπιόν σου κλίνει,
καὶ τοῦτος εἶναι πιθανόν πῶς Ὑπουργός θὰ γίνῃ.

Νά! κι' ὁ Βουδούρης ἔρχεται 'στὸν δοξαστὸν σου οἶκον,
ποῦ 'τσάκισε τὸν κύριον Γκριζώτην τῶν Ναυτῶν.
Τὸν τῆς Χαλκίδος Βουλευτὴν ὕμνήσετε γοργῶς,
γιὰ σίγουρος μοῦ φαίνεται καὶ τοῦτος Ὑπουργός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' έννενήντα τρία,
κρίσις θα ζουρλάνη τούς Ρωμηούς άχρεία.

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι Άθηναι.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό ΡΩΜΗΟΣ τήν έβδομάδα — μόνον μιá φορά θα βγαίνη,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θα δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομε.
και 'στών Άθηνών τήν πόλιν — και είς τήν άλλοδαπήν,
και είς τήν Έλλάδα όλην — δίγως νάζικα κι' έντροπήν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — **όκτώ φράγκα είναι μόνο.**

για τά ξένα όμως μέρη — **δέκα φράγκα και 'στό χέρι.**
Κι' ένα φύλλο αν κρατῆς — εγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρᾶ δέν δίδει — θα τόν φάη μαύρο φίδι.
Γράμματα και συνδρομαί — απ' εύθείας πρὸς έμέ.
Για τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μιá δεκάρα.

Δευτέρα του Μαΐου κι' είκοστή,
άντιό άγνωστοί μου και γνωστοί.

Ποῦντος τετρακόσα και τριάντα τρία,
ταξειδιού μεγάλου τόση ψαδάρια.

**Φασουλῆς και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

Π.—Λοιπόν θα φύγης, Φασουλῆ;

Φ.— Θα φύγω, Περικλέτο...

Π.—Τό φοβερό μαντάτο σου με σφάζει σάν στιλέτο.

Και πού θα πᾶς, βρέ τζόγια μου και μόνη μου άγάπη;

Φ.—Πάω 'στήν Πόλι, Περικλῆ, να 'δω κι' εγώ Άράπη,
τόν Βόσπορο, τόν Γαλατά, καφάσια, μπεγλιαντέδες,
διάφορα θεάματα και καραγκιόζ-μπερντέδες,
όλου του κόσμου τᾶς φυλάς, λογῆς λογῆς άσκέρια,
και να σου φέρω, Περικλῆ, Πολίτικα σεκέρια.

Π.—Πᾶρε κι' έμένα, Φασουλῆ...

Φ.— Θερρῶ πῶς δέν συμφέρει
και σύ ν' άφήσης, Περικλῆ, τᾶ πάτριά μας μέρη.

Σύ πάντα πρέπει να γλεντάς 'στών Άθηνών τό κλίμα,
τό καύκαλό σου τό σοφό να τό γανών' ή λίμα,
να όρᾶς ύπέρ του γένους σου καθόσον είμπορείς
και για συμβάιντα σοβαρά να με πληροφορῆς.

Π.—Δέξου λοιπόν φιλήμματα 'στά δηό γλυκά σου χείλια...

(Του Φασουλῆ προσέρχεται ή ξύλινη φαμήλιχ,
κάθε γνωστός του κι' άγνωστος οικείος του και φίλος,
κι' ή παρδαλή γαιδάρα του κι' ό προσφιλης του σκύλος.)

Φ.—Ώ σύ φαμήλιχ ξύλινη κι' άναξιοπαθοῦσα,
ώ ντροπαλή γαιδάρα μου και χαμηλοβλεπούσα,
ώ σκύλ' έρωτικώτατε και πρώτε κοκκαλιάρη,
ώ Περικλέτο φίλτατε με τό γερό στηλιχάρι,
για τούτο τό ταξειδι μου άνάγκη να χαρῆτε
κι' ως σωτηριάν των Ρωμηών κι' ήμῶν να τό θαρρῆτε.

Δέν πάω τήν αρίδα μου φαρδύς πλατύς να στρώσω,
μηδὲ σερμπέτια να ρουφῶ γλυκύτατα μ' άφιόνι,
πηγαίνω σοβαρότατον καθῆκον να πληρώσω,
κοντολογῆς άναχωρῶ για νάβρω τό κουπόνι.

Καθόλου δέν επιθυμῶ τό μάτι κανενός
για τούτο τό ταξειδι μου με δάκρυ να βραχῆ,
για τό κουπόνι θα γενῶ Σεβάχ θαλασσινός
κι' ό γέρο Σωτηρόπουλος ᾶς μὴν άνησυχῆ.

Δέν πάω να φρεσκαρισθῶ και νεῦρα να γιατρέψω,
μα πάω να βασανισθῶ, να κουρασθῶ, να ρέψω,
και τώρα πού μᾶς 'γύρισε σειστός και κορδωμένος
ό Κόντες ό ξερακιανός, ό Κόντες ό χαμένος,

Ξύπνα, Μυλλόρδε, κι' έρχεται κι' ό 'ξάδελφος ό Γιάννης...
δεύτε κι' αυτόν ύμνήσωμεν οί πάντες έν όργάνοις.
Ίσως μέ πόθον Ύπουργού κι' αυτός νά διαφλέγεται
άφου Τρικούπης μάλιστα κι' έξαδελφός σου λέγεται.

Πλακόνει κάθε κοιλαράς και κάθε ντελικάτος,
άπ' έξω προσκυνήματα και στέφανα σου φέρουν,
μά νά κι' ό Σταμπολόπουλος ό στριφομουστακάτος,
πού τώρα πιά είς τό κοντό ή νύφαις θά τόν πέρνουν.

Δεύτε κι' αυτόν ύμνήσωμεν μέ φώσφορα και ζήτω...
'μπορεί και τούτος Ύπουργού νά 'δῃ χαρτοφυλάκιον...
κι' άν ήμουν Βουλευτής κι' έγώ, παράξενον θά ήτο
άν Ύπουργό δέν 'βάπτιζαν κι' έμένα τό μαλάκιον.

Ζ'.

Ύμνοι άνάξιφόρμιγγες τού παλαιού Πινδάρου
έπεις τήν λύραν θίξετε κι' έμένα τού γαιδάρου,
και ψάλλετε τούς μέλλοντας τού Στέμματος Συμβούλους,
πού σύρουν ύποζύγια όπίσω των και δούλους.

Πλακόνουν, φθάνουν, έρχονται είς τήν φωνήν Έκείνου
μ' Έληας κλαδι 'στά χέρια των. μ' Έληας κλαδι 'στ' αὐτιά,
κι' έντός όλίγου έρχεται κι' ό Φώσκολος τής Τήνου,
ό μεθερμηνευόμενος σωστή κολοφωτιά.

'Ακούω σύμμικτον βοήν, κυττώ μορφάς ποικίλας...
άρατε πάλιν, άρχοντες, Βουλευτηρίου πύλας,
κι' ό Λόρδος είσελεύσεται ως Βασιλεύς έν δόξη,
πού τόν λιμόν ύπόσχεται μακράν μας νά διώξη.

Πλακόνουν, φθάνουν, έρχονται μπουλούκια Βουλευτών
κι' όρκίζονται μαζί μέ σε νά σώσουν τήν Έλλάδα,
μά σύ τούς βλέπεις γύρω σου και λές καθ' έαυτόν :
«άχ ! άν δέν είχε τήν ούρά όπίσω ή άχλάδα».

Η'.

Τί ευτυχίας χρόνοι !...
και τό Ναπολέονι
ζεπέφτει μιά χαρά,
και 'στῆς Βουλῆς τās θύρας
κυττάζω θεσιθήρας
νά παίζουν ταμπουρά.

Χειροκροτεί τό γένος
κι' έγώ κατακομμένος
άπό τήν τεμπελιά
ξαπλώνω 'στά γρασιδιά
και λούζω μέ βρισίδια
όσους δέν λέν «Έληά».

Ός όνος κορυφαίος
μέ λύραν τού Όρφείως
και λίθους συγκινώ...
τήν δόξαν όγκανίζω,
τόν Λόρδον λιθανίζω,
τόν Λόρδον προσκυνώ.

Θ'.

Σούτ, σούτ, κανένas τσιμουδιά... ό νικητής κοιμάται...
σούτ, σούτ, κανένas τσιμουδιά, και μή τού τόν 'ξυπνάτε.
Κοιμάται κι' όνειρεύεται καλά μεγάλα χίλια
και γύρω του χοροπηδούν λαγοί μέ πετραχήλια.

'Ακούτέ τον, παρχμιλεϊ, μοιράζει τὰ ρουσφέτια...
σούτ, σούτ, κανένas τσιμουδιά, κι' άς βουβαθούν τὰ χείλη...
βλέπει πώς τρώγει τούς λαγούς 'στά πέντε Βιλαέτια
κι' άφίνει για τόν Θεόδωρο τό κάθε πετραχήλι.

Ι'.

Μην άρκεσθῆς, Χαρίλαε, 'στόν τίτλον τού Σωτήρος,
δέχου και σύ επίθετα και τίτλων δωρεάς,
και κορδωμένος πρόβαλε σάν Δεληγιάννης ήρωας
και Τσάρος τού Μεσολογγίου κι' άστήρ τής Στερεάς.

'Στους τίτλους τόν Θεόδωρον, Χαρίλαε, μιμήσου,
πού Ναπολέον γίνεται κι' άστήρ κι' άστροπελέκι,
'στῆς πλειονοψηφίας σου τὰ τρόπαια κοιμήσου
και κοτσονάτος ξύπνησε σάν Άγγλικό μπιφτέκι.

Όσους δέν κάμης Ύπουργούς μ' έλπίδας παρηγόρησε,
μήν πέση 'στόν Κορδόναρον ό φοβερός θυμός σου,
μά και τόν Τσελεπίτσαρη τού Θεόδωρῃ διώρισε,
δῶσε κι' έμέ τόν κόπο μου 'τ' είναι όρισμός σου.

Όμογενής έν πρώτοις και όντως πατριώτης.

Ό ιατρός Γεώργιος Κυριαζῆς πρό χρόνων
'στό Βουκουρέστι κατοικῶν, τής Ρουμανίας πόλιν,
και πατριώτης γνήσιος έκ τῶν μεγαλοφρόνων,
'στό έθνος άφιέρωσε περιουσίαν όλην,
όπως μέ τό κεφάλαιον εκείνων τῶν χρημάτων
'στό Μεσολόγγι συστηθῇ Σχολή επαγγελματίων.

Πατρίς, πατρίς, έφώναζαν οί Πινδαροι κι' Αίσχύλοι,
και τρέχοντες είς τούς ναούς εκτύπων τās άσπιδας,
πατρίς, πατρίς, άναφωνούν και όμοφύλων χείλη,
όσοι μεχθοούν 'στῆς ξένης γῆς τās μαυρας καταϊγίδας,
κι' είς μόνον πόθος άσθεστος τούς φλέγει εκεί πέρα
νά δώσουν και τό αίμά των είς τήν κοινήν μητέρα.

Πατρίς, πατρίς, άναφωνεί κι' ό πατριώτης ούτος,
πού σήμερα τόν βλέπομεν γενναίον δωρητήν,
κι' άξίζει στέφανον χρυσούν ό τίμιός του πλοῦτος,
πού δι' αυτόν έμόχθησε μέ πᾶσαν άρετήν.

Εύχαριστίας δέ κι' έγώ τού χρεωστῶ θερμάς
δι' όσα πρός άνάμνησιν έχάρισε κι' έμας,
ταμβακοθήκην δηλαδή έξ όνυχος γνησίου
και κομπολόγι σπάνιον άντάξιον Μουσείου.

Κι' όστις Ρωμηός είς τό έξῆς είς τās κλεινάς όρίση
και τού «Ρωμηού» τόν Φασουλῆν γυρεύει νά γνωρίση,
τόν διαρκώς μέ πνεύματα και μέ σκιās παλαιόντα,
θά λέγη πώς έγνώρισεν έξ όνυχος τόν λέοντα.

ἀναχωρεῖ κι' ὁ Φασουλῆς, ὁ Κόντες τῆς Ἀθήνας,
μέ τήν ἐλπίδα τοὺς Ρωμηοὺς νὰ σώσῃ ἐκ τῆς πείνας.

Ἐμὲ κανέναν τῶν Ρωμηῶν Σωτήρας δὲν μὲ στέλλει,
δὲν εἶμαι Κόντες Ὑπουργός, οὐδ' ἄλλος τῶν ἐν τέλει,
ἐγὼ πηγαίνω μόνος μου πρὸς ἄλλην ξένην σφαῖραν
μὲ θέλησιν καὶ βούλησιν ἰδίαν κι' ἐλευθέραν,
καὶ τοῦτο, φίλοι γνώριμοι, καθὼς καθέναν κρίνει,
εἰς τῆς πατρίδος τὸν βωμὸν πλειότερον βαρύνει.

Χωρὶς Σωτήρων ἐντολὰς μονάχος μου θὰ ὁράσω,
ἐπὶ καμῆλων ἱερῶν ἐρήμους θὰ περάσω,
θὰ πλανηθῶ στὴν Χαναὰν κι' ἀκόμη παραπέρα,
ἔχων ὡς μόνον ὁδηγὸν τῶν μάγων τὸν ἀστέρα,
καὶ κλαίων τὸν πολὺν λιμὸν τοῦ γένους τοῦ κλεινοῦ
θὰ περιμένω νηστικός τὸ μάννα τοῦρανοῦ.

Σὰς χαιρετῶ περιχαρὲς μαζί με τήν κυρά μου,
κι' ἂν μὲ ζαλίσ' ἡ θάλασσα καὶ βγάλω τᾶντερά μου,
ἀλλ' ὅταν συλλογίζωμαι κι' ὁ Κόντες πῶς μαρτύρησε,
πῶς πῆγε γιὰ τὸ δάνειο τοῦ Λόρδου καὶ πῶς γύρισε,
ἐκεῖνος ὁ συλλογισμὸς θὰ μὲ παρηγορή
κι' ὅ,τι κι' ἂν πάθω, φίλοι μου, δὲν θὰ τὸ βρῶ βαρύ.

Σὰς χαιρετῶ περιχαρὲς κι' ἀσπάζομαι καθένα
κι' ἂν ἔλθω δίχως ἄντερα καλλιτέρο γιὰ μένα.
Εὐδαίμων πρέπει ὁ Ρωμηὸς ἐκεῖνος νὰ λογίζεται,
ὅστις στερεῖται σήμερον τῶν ὀχληρῶν ἐντέρων,
γιατί ποτέ του τὸ ψωμί δὲν θὰ τὸ συλλογίζεται,
ποῦ τὸ νομίζω ζήτημα ἐκ τῶν ἐθνικωτέρων.

Γιὰ τοῦτο τὸ ταξεῖδι μου δὲν ξέρετε πῶς χαίρω,
αἰσθάνομαι πῶς γρήγορα χρυσοῦ θὰ κάμω χύσιν
καὶ τὸ τοκομερίδιον ἐπ' ὤμων θὰ τὸ φέρω
ὡς ὁ Αἰνείας ἄλλοτε τὸν γηραιὸν Ἀγχίσην.

Κι' ἂν μὲν τὸ βρῶ, πολὺ καλὰ, θὰ λείψῃ κι' ἡ μουρμουῶρα,
θ' ἀνάψῃ δὲ κι' ὁ Λεμονῆς καθὼς τὸ ροκανίδι,
ἂν ὅμως σὰν τὸν Κόντε μας τὰ καταφέρω σκοῦρα
ἀμέσως θὰ συμβιβασθῶ πρεσβεΐαις Ἰωνίδη.

Καὶ πρὸς τοὺς φίλους δανειστάς, χωρὶς νὰ τοὺς ντραπῶ,
μὲ δύο λόγια ξάστερα καὶ καθαρά θὰ πῶ:
«παράμερα παρακαλῶ τᾶστεῖα μας ν' ἀφήσωμε
καὶ τὰ τοκομερίδια νὰ κεφαλαιοποιήσωμε,
ἤγουν ὁ κάθε τόκος μας κεφάλαιον νὰ γίνῃ
καὶ τόκους στὸ κεφάλαιον τῶν τόκων νὰ πληρώνωμε,
ὡς ποῦ, κι' οἱ νέοι νὰ γενοῦν κεφάλαιον κι' ἐκεῖνοι,
κι' ἔτσι νὰ πάῃ λέωντας καὶ νὰ σὰς μπαγλαρώνωμε.»

Κι' ἂν δείξουν μὲν οἱ δανεισταὶ πῶς ἔχουν κᾶπως νοῦν
οἱ τόκοι μας κεφάλαιον ἀμέσως θὰ γενοῦν,
ἂν ὅμως τοὺς κακοφανῇ κι' ἀρχίσουν τρίτσα κάτσα
τότε κι' ἐγὼ γιὰ φόβητρο ἀπὸ τὸν κόρφο βγάλω
τοῦ Καραπάνου καὶ τοῦ Πίτ τὴν κανονιέρα φάτσα
καὶ σὰν Μεδούσης κεφαλὴν τοὺς τὴν παρυσιάζω.

Γιὰ τοῦτο τὸ ταξεῖδι μου μὴ λυπηθῇ κανεὶς...
πηγαίνω γιὰ παρηγοριά 'στους ἐξ' ὁμογενεῖς.
Ξέρω, θὰ πῶ, πῶς πρὸ πολλοῦ δὲν εἴσθε 'στὰ καλὰ σας,
πῶς εἰς τὰ φόντα χάσατε τὰ μαλλοκέφαλά σας,
ἀλλ' ὅμως, φίλοι κύριοι, τὸ μέλλον εἶναι πίσω
γιὰ τοὺς ἐντὸς καὶ τοὺς ἐκτὸς τοῦ κράτους φουκαράδες,
κι' ἐπίτηδες ταξειδεύω γιὰ νὰ σὰς καταπεισῶ
πῶς δὲν θὰ ζήσουν οἱ Ρωμηοὶ μονάχα μὲ παράδες.

Νὰ ζῇ κανεὶς μὲ χρήματα 'στὸν κόσμον τὸν ἱφάμε
δὲν εἶναι διόλου δύσκολο, ἀλλὰ νὰ βλέπῃς Κόντη,
ἓνα κοτζᾶμ κρεμανταλᾶ, κατέβα γιὰ νὰ φάμε,
νὰ μὴ μᾶς φέρνῃ κάλπικο νὰ ζύσωμε τὸ δόντι,
καὶ τὸ Κουβέρνο νὰ μπορῇ νὰ ζῇ χωρὶς λεπτὰ
ἰδοῦ καὶ θαῦμα ὄγδοον μὲ τᾶλλα τὰ ἐπτὰ.

Καὶ τοῦτο τὸ κητώρθωσεν ὁ κύριος Σωτήρας,
πανεπιστήμων ἄνθρωπος κι' ἀνὴρ μεγάλης πείρας,
ὅθεν ἀνάγκη δι' αὐτὸν νὰ πλεξώμεν στεφάνους
κι' ὅλοι τὸ κατὰ δύναμιν νὰ δώσωμεν ἐράνους,
ὅπως μεγάλος ἀνδριάς ἀνεγερθῇ κι' εἰς τοῦτον,
ποῦ τόσην περιφρόνησιν διδάσκει πρὸς τὸν πλοῦτον.

Χωρὶς κανένα σχόλιον καὶ λόγια παλαβὰ
εἰς τὸν Σωτήρα σκύψετε, κι' ἐγὼ μὲ σὰς νὰ σκύψω,
ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μάρμαρον κοστίζει ἀκριβὰ
ὁ ἀνδριάς πρὸς τὸ παρὸν ἄς εἶναι κι' ἀπὸ γύψο.

Ὅποταν δὲ τὸ στάδιον τῆς δόξης διανύσωμεν
κι' ὁπόταν, ὅπως προσφυῶς ὁ Δεληγιάννης λέγει,
εὐπρόσωποι τὰ χρέη μας τὰ διακανονίσωμεν
καὶ ζῆλος πρὸς τὴν πρόοδον τὰ στήθῃ μας θὰ φλέγῃ,
τότε κι' ὁ μέγας ἀνδριάς βουλευμιῶντος γλάρου
μὲ τῆς Πεντέλης μάρμαρον θὰ γίνῃ καὶ τῆς Πάρου,
κι' ὅλοι τὸν Λόρδον τὸν κλεινὸν θὰ ψάλωμεν ἐν ὕμνοις,
ποῦ πάσης μᾶς ἀπήλλαξε βιωτικῆς μερίμνης.

Ἐσχάτως δ' ἔγινε γνωστὸν σὲ δρόμους καὶ σαλόνια
πῶς ὁ Τρικύπης μὲ τὸν Πίτ καθὼς καὶ τόσους ἄλλους
ἐσυμμαθήτευαν ποτέ εἰς τὰ μικρὰ των χρόνια
κι' ἔπερναν εὐσημα κι' αὐτοὶ ἀπ' ὅλους τοὺς δασκάλους.

Κι' ὁ μὲν Τρικύπης ἀμελὴς καὶ τσαπατσούλης ἦτο,
συχνὰ δὲ χονδροκέφαλος παρ' ὅλων ἐκαλεῖτο,
ὁ δ' Ἕλληνας Πίτ ἐπρόσεχεν εἰς τὰ μαθήματά του
κι' ὅλοι τὸν ἐκοροῦδεσαν γιὰ τὴν σεμνότητά του,
κι' οὔτε στριψῶνα μιὰ φορὰ δὲν ἔκανε ποτέ του
καθὼς γι' αὐτὸ μᾶς βεβαίου πολλοὶ συμμαθηταὶ του.

Κι' ὅμως ὁ χοντροκέφαλος Σωτήρας ἀνεφάνη
κι' ἄλλος Σωτήρας χαρτοσιὰ ἐμπρὸς σ' αὐτὸν δὲν πιάνει,
ὁ δὲ δειλὸς ἐκεῖνος Πίτ ἐδείχθη ντελμπεντέρης
καὶ παρ' ἐλπίδ' ἀτρόμητος καὶ πρῶτος κανονιέρης.

Ὅθεν ἐκ τούτου βλέπετε καλῶς, ὁμογενεῖς,
πῶς δὲν μπορεῖ γιὰ μέλλοντα νὰ προειπῇ κανεὶς,
καθόσον μεταβάλλονται παντὸς ἀνθρώπου κλίσεις
καὶ μὲ τοῦ χρόνου τὴν ροὴν ἀλλάζει κάθε φύσις.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσια κι' ἑνενήντα πέντε,
τὸ Κουδέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅ κ τὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Μαρτίου ἑνδεκάτη,
γαυριοῦν οἱ Κορδονάτοι.

Ποῦντος πεντακόσια τρία
κι' ἐκλογὴ σαχλὴ καὶ κρύα.

Οἱ τοῦ κράτους Ὀδοιπόροι μὲ βαγόνια καὶ βαπόρι.

(Ὁ Περικλῆς κι' ὁ Φασουλῆς μὲ ράσ' ἀσκητικὰ
συνομιλοῦν περίλυποι ὀλίγον τραγικά.)

Π. — Ποῦ τρέχουν οἱ Διόσκουροι τοῦ κράτους Ὀδοιπόροι
κι' οἱ δὲδὸ μας λιμαδόροι;

Φ. — Τὰς Ἐπαρχίας κατ' αὐτὰς ἐπήρανε παγὰνα
καὶ τρέφουν ὅλους τοὺς πιστοὺς μὲ τούρανοῦ τὸ μάννα.

Π. — Ὁ μέγας νοῦς ἀκίνητος καὶ στάσιμος δὲν μένει
καὶ γιὰ κουβέντα φαίνονται κι' οἱ δὲδὸ φαρμακωμένοι.

Φ. — Τί θέλεις; φρίκην μ' ἔφεραν τὰ σοβαρά των βλέμματα,
τὰ σοβαρά των πρόσωπα, τὰ σοβαρά των ψέμματα,
καὶ τῆς σοφῆς καὶ σοβαρᾶς φαλάκρας των αἱ τρίχες...
καὶ σὺ νομίζω μετ' αὐτῶν συνομιλίαν εἶχες.

Π. — Τὸν ἕνα πρὸς τὴν Τρίπολιν τὸν εἶδα νὰ πηγαίνει
καὶ τῶν πιστῶν Ἀρχάδων του νὰ προσφωνῇ τὰ πλήθη,
ὁ δ' ἄλλος ὁ περίφροντις 'στὸ Μεσολόγγι μένει
καὶ μὲ τὴν ρητορείαν του παθχίνονται κι' οἱ λίθοι.

Κι' οἱ δὲδὸ σὰν κούρκοι φαίνονται ρητορικὴ γεμάτοι...

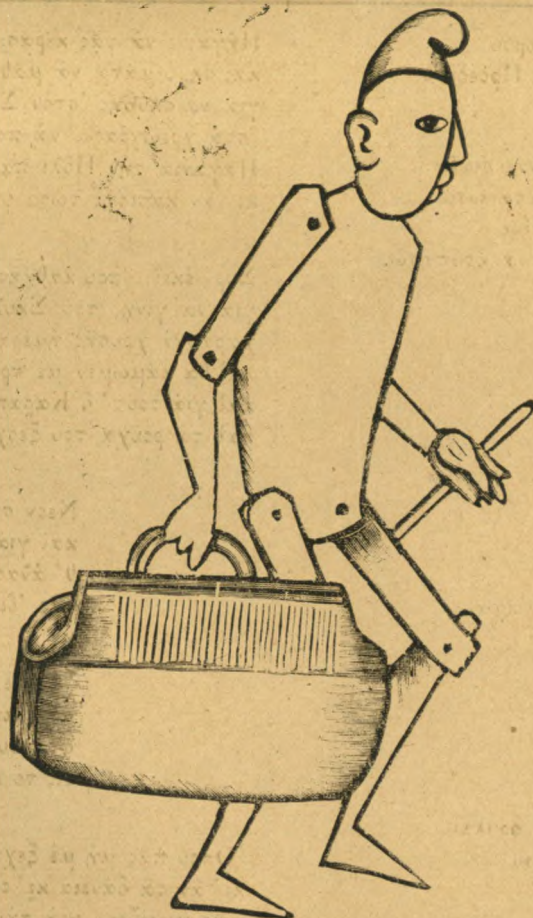
Φ. — Ἀκούω κρότον... ἔρχονται... μᾶς πλησιάζουν... νάτοι.

(Καθβάλα ὁ Τρικούπης σ' ἕνα χρυσὸ μοσχάρι
σιμόνει πρὸς τοὺς δύο καὶ μόνος του παρλάρει.)

Τρι. — Βλέπεις τοῦτον μου τὸν μόσχον τὸν ποζάτον καὶ χρυ-
[σοῦν,
ποῦ γι' αὐτὸν οἱ παλαιο-Φράγκοι 'στὸ βρισίδι μᾶς λυσσοῦν;
Τοῦτος ἦτο πρὸ καιροῦ
μόνον ὄνειρον γλυκὺ,
καὶ Σωτήρος σοβαροῦ
σοβαρὰ πολιτικὴ.

Βλέπεις τοῦτο τὸ μοσχάρι τὸ ποζάτο καὶ χρυσό,
ποῦ δὲν ἔμεινε μισό;
'πὲς καὶ 'πὲς ἀπεφαγώθη, μοῦ τάφηκαν δίχως βάρος,
μὰ κι' ἐγὼ μαζί μὲ τοῦτο ἔχω γίνει μπακαλιάρος.

Χαμηλώσαν οἱ γιγνῶδες τοῦ Σωτήρα τοῦ καψούλη,
δωρεὰν ἐμίσησάν με καὶ θεράποντες καὶ δούλοι,
μοναχὸν εἰς τὰς ἐρήμους σὲ παραίτησαν οἱ φίλοι,
τῆς πιστῆς σου Βασιλείας ἐσφραγίσθησαν τὰ χεῖλη,
καὶ τὸ γαῦρον ὅμως Ἄστρ' ἀπεκήρυξεν ὡς φίλον
δίχως ἕνα νὰ σοῦ δώσῃ τριαντάφυλλον μὲ φύλλον,

(Αὐτὰ τὰ βαρυσήμαντα ὁ Φασουλῆς εἰπὼν
ἐστράφη πρὸς τὸν σκύλον του μὲ βλέμμα σκυθρωπὸν.)

Φ. — ὦ πεινασμένε σκύλε μου, μὴ σείνης τὴν οὐρά σου,
μὴ γλείφης τὸν ἀφέντη σου καὶ τὴν καλὴ κυρά σου.
Βεβαίως συμπονεῖς καὶ σὺ σ' αὐτάς τὰς περιστάσεις
καὶ γιὰ τοκοχρεώλυτρα γαβίζεις παραφόρως,
μὰ θὰ σοῦ φέρω κόκκαλα νὰ φᾶς καὶ νὰ χορτάσης
πρὶν νὰ τινάξης μὲ πολλοὺς τὰ πέταλα προῶρως.

Σὺ δέ, γαϊδάρα Μούσα μου, ποῦ ξέρεις κάθε ρίμα,
καὶ 'στ' ἄχαμνά σου πισινὰ τὰ μυιγοφαγωμένα
παρηκολούθησα καὶ ἐγὼ τὸν Κόντε κατὰ βῆμα
καὶ οἱ κόποι γιὰ τὸ δάνειον ἐπῆγαν 'στὰ χαμένα,
καὶ ἀντὶ νὰ κουβαλήσωμε τῶν Ἀγγλῶν τῆς στερλίναις
μήτε δηὲ τρεῖς δὲν 'φέραμε 'δικαίς σου καθβαλίναις.

ὦ σύ, ποῦ τὰ τρεχάματα τοῦ Κόντε μας γνωρίζεις,
γιὰ τούτη τὴν φευγάλα μου μὴ θλιβερά γκαρίζης.
Μὲς 'στὸ γρασιδί τὸ χλωρὸ τοὺς Ἑλλήνας μακάριζε
καὶ τὴν κεφαλοποίησιν τῶν χρεωλύτρων γκάριζε,
καὶ ὅπου καττάξης γαῖδαρο λυγίζου μὲ καμάρι
καὶ θὰ σοῦ φέρ' ὀλόχρυσο καπίστρι καὶ σαμάρι,
καὶ θὰ σοῦ βάλλω κραταιοὺς Σωτῆρας 'στὰ καπούλια
δηὲ 'στὸν παρὰ νὰ τοὺς πουλῶ σὰν νᾶναι παραπούλια.

Ἀναχωρῶ... εἰς ὅλους σας χαρὰς παροξυσμός...
καὶ ὅποτε τῶν χρεῶν συμβῇ διακανονισμός
κάθε δουλειὰ παρακαλῶ παράμερα ν' ἀφήσετε
καὶ εὐθύς χωρὶς ἀναβολὴν νὰ μοῦ τηλεγραφήσετε,

καὶ ἐγὼ μὴν ἀμφιβάλλετε πῶς θὰ μ' ἐδῶ ἐγκαίρως
εἰς τὴν διακανόνισιν νὰ λάβω πρῶτον μέρος.

Καὶ τότε πλέον νικηταὶ θὰ στέψωμεν Ἡρώα,
τὸ γένος θὰ ξεκουφαθῇ μὲ τὰ συγχαρητήρια,
καὶ ἐγὼ θὰ ψάλλω λείψνα καὶ χρώματα πατρῶα
καὶ τοὺς πατρίους ὅχετους καὶ τάποχωρητήρια.

Καὶ τότε τοὺς θριάμβους του καὶ ὁ Λόρδος θὰ λιμάρῃ
καὶ τὸνομά μας οἱ λαοὶ μὲ φρίκην θὰ τᾶκούν,
καὶ ἐμεῖς εἰς τῆς γαϊδάρας μου τὸλόχρυσο σαμάρι
θὰ πιάνωμε τὴν Ἀλεποῦ μὲ τὴν κυρίαν Κούν.

Ἀναχωρῶ μετὰ χαρὰς, μουφλούζηδες ἐπαῖται,
καὶ 'στοὺς Θεβαίους τοὺς πτωχοὺς ἐκ μέρους μου εἶπετε
νὰ μὴ ζητοῦν πρὸς τὸ παρὸν τροφὰς καὶ παραπήγματα
καὶ ἄς παύσουν τῶν καταστροφῶν τὰ τρομερὰ κηρύγματα.

Ἄν ἔχουν μνήμην ἰσχυρὰν δὲν λησμονοῦν βεβαίως
πῶς καὶ ὁ Ἐπαμεινώνδας τῶν, ὁ παλαιὸς Θεβαῖος,
εἶχ' ἓνα μόνον τρίβωνα γιὰ πρόστυχο καὶ ἐπίσημο,
μηδὲ ποτὲ γιὰ χρήματα κανένα δὲν ἐσκότιζε,
ὅποτε δὲ τὸν τρίβωνα τὸν εἶνε γιὰ πλύσιμο
ἐκούρνιαζε 'στὸ σπῆτι του καὶ τὰ κουκιά του 'πότιζε.

Ἀφίνω τὸ πτολίεθρον καθ' ὑψηλὸν καθῆκον,
πηγαίνω τὸν ἐξάφαλμο 'στοὺς ἐξω νὰ ὀραθᾶσω,
καὶ μὲ τοὺς κλάδους νὰ στεφθῶ τῶν ἱερῶν φρονιῶν
καὶ τὴν κεφαλοποίησιν τῶν τόκων νὰ ρεμβάσω,

ἐνῶ σὺ τοῦ ξεφωνίζεις «ἔλα πάλιν προσφιλές
τοὺς θριάμβους μου νὰ λές.»

Ὁ καθεὶς ἀλλάζει φύλλον καὶ τὸ πᾶν μαραίν' ἢ λήθη,
μετεβλήθησαν τὰ πάντα καὶ ὁ Ζιλιώτης μετεβλήθη,
καὶ ὁ Σωτήρ ὁ φουσκωμένος
στέκεται πρὸς ὅλους ξένους,
καὶ τὴν Νέαυ "Ωραν βγάζει μετὰ τοῦ Παναγιωτίδη
ποῦ μονάχα νὰ τὸν ὄητε θὰ σᾶς πάη ριπιτίδι.

Ἐστὸ καλὸ μου Μεσολόγγι μ' ἕνα δύο φίλους 'πῆγα
νὰ σηκώσω μπαϊράκι,
μὰ κανέναν δὲν εὐρέθη νὰ μὲ 'πῇ καὶ ἐμένα Ρήγα
σὰν τὸν μπάρμπα-Θοδωράκη.

«Πατριῶται μου, τοὺς εἶπα, εἰς τὸν νέον τοῦτον σάλον
μὲ φωνὴν διαπασῶν
ἐξυμνεῖτε τὸν ἱππέα τῶν ἀγρίων Βουκεφάλων
καὶ τῶν μόσχων τῶν χρυσῶν.

Ἦθελα μὲ τὰ κανόνια τὴν Εὐρώπη νὰ τρελλάνω,
ἀλλὰ τί 'μπορῶ νὰ κάνω,
σὰν μὲ κόβουν μὲς 'στὴ μέση Μπακαλόπουλοι δασκάλοι,
Ράλληδες καὶ Θεωρηδες, ποῦ δὲν ἔχουν ντίπ κεφάλι ;

Συμπατριῶται φίλοι, ἐφώναζα ξανά,
δεχθῆτε με μὲ βάγια, μ' ἑληαῖς καὶ μ' Ὡσαννά,
καὶ ἐγὼ σᾶς βεβαιῶνω 'στῶν ἐκλογῶν τὴν πάλιν
πῶς οἱ συνδυασμοὶ μου θὰ θριαμβεύσουν πάλιν
πρὸς δόξαν καὶ εὐτυχίαν τοῦ σωφρονούντος κόσμου,
ἂν καὶ κανεὶς δὲν εἶναι συνδυασμὸς 'δικός μου.

Προκύπτω θαρραλέος τὸ πᾶν περιφρονῶν,
συνδυασμοὺς 'δικούς μου δὲν θέλω πουθενά,
δὲν ἔγινεν ἀκόμη οὐδ' ὁ τῶν Ἀθηνῶν
καὶ ἀρχίζει καὶ τελεῖται μὲ τὸν Καλλιφρονᾶ.
Ἐκεῖνον ἔχω μόνον καὶ ἐνδέκατον καὶ πρῶτον
πρὸς ἐκπληξιν καὶ θάμβος τοσοῦτων κεχηνόντων.

Ὑποσχεθῆτε πάντες πῶς θ' ἀποτυμπανίσετε
ὅσους μικροὺς σὰν φούσκαις φυσοῦν καὶ ξεφυσοῦν,
καὶ ἔλατε, ψηφοφόροι, καὶ δεῦτε προσκυνήσετε
σὰν παῖδες τῶν Ἑβραίων τὸν μόσχον τὸν χρυσοῦν.»

Αὐτὰ τοὺς εἶπα, καὶ ὅμως κανέναν ἐξ αὐτῶν
δὲν ἔσφαξ' ἕνα μόσχον γιὰ 'μένα σιτευτόν,
γιὰ 'μένα τὸν Τρικούπη, ποῦ κάθε κασιδιάρη
θὰ 'κάθιζα καθβάλα 'στ' ὀλόχρυσο μοσχάρι,
οὐτ' ἔσκασε μπουρλότο γιὰ 'μὲ τὸν μπουρλοτιέρη,
καὶ ἦτον ἡ φέστα κρύα καθὼς τὸ Κρουνέρι.

Ἐν τούτοις πρὸς τιμὴν μου ἀνάψαν μερικά
παληοβεγγαλικά,
καὶ ἀρχισα νὰ παρλάρω γιὰ τοῦ λαοῦ τὰς τύχας,
μὰ τῶν πυρσῶν τὸ θεῖαφι, ποῦ τρεῖς ἀναθεμά το,

'στὸν λάρυγγά μου 'μπῆκε καὶ μ' ἔπιασ' ἕνας βῆχας,
ποῦ μοῦκοψε 'στὴ μέση τὸν λόγο τὸν βαρβάτο.

Μ' ἑληαῖς στεφανωθῆκαν τουρλοῦ τουρλοῦ κεφάλια
καὶ μοῦκαναν τραπέζι μὲ σπάρους καὶ πετάλια,
καὶ ἀρχισα νὰ προπίνω γιὰ τὸν συνδυασμὸ μου
καὶ γιὰ τὴν Νέα "Ωρα,
μὰ κοκκαλάκι σπάρου καθίζει 'στὸν λαιμό μου
καὶ μοῦκοψε τὴν φόρα.

Τὶ διάβολο συμβαίνει καὶ ἐγὼ καλὰ δὲν ξέρω
καὶ εἰς τέλος τοὺς σκοποὺς μου δὲν εἰμπορῶ νὰ φέρω,
μὰ πάντα θάβγῃ κάτι καὶ κάτι τί θὰ γίνη,
ποῦ 'στὰ μισὰ μ' ἀφίνει.

Π. — Τὸ σοβαρὸν τοῦ πρόσωπον παρὰ πολὺ μ' ἀρέσει.
Φ. — Τὶ νὰ σοῦ κάνη, Περικλη... τὸν ἔκοψαν 'στὴ μέση.
Π. — Ἰδὲ τὸν πῶς μᾶς θεωρεῖ...
Φ. — Θαρρῶ πῶς μᾶς οἰκτείρει.

(Ὁ Δεληγιάννης φαίνεται μακρόθεν μὲ κλυστήρι.)

Δ. — Βλέπεις τοῦτο τὸ κλυστήρι, ποῦ 'στὸ χέρι μου κρατῶ
καὶ ἀγερώχως περπατῶ ;
τοῦτο φάρμακον καὶ μόνον, σωτηρία καὶ νεότης,
καὶ μ' αὐτὸ περνᾷ τοῦ κράτους ἡ δεινὴ δυσκοιλιότης.

Ἐξοχώτατε ντοτόρε, ἄκου ζήτω τῆς ἀγέλης...
εἶς Ἐθναρχῆς, εἶσαι Ρήγας, εἶσαι μπάρμπα, ὅ, τι θέλεις...
νὰ παράταις, νὰ κανόνια, τρακατρούκαις καὶ τρουμπέταις,
καὶ τοῦ μπάρμπα κάθε τόσο θυμιατίζουν τῆς μπαρμπέταις.

Ἡ πατρὶς πρὸς τοῦτο βλέπει τὸ σωτήριόν μου κλύσμα,
εἰς ἐμένα τρέχουν ὅλοι γιὰ νὰ πάρουνε τὸ χρῖσμα,
τέτοια δόξα δὲν τὴν εἶδα σὰν καὶ τούτῃ τὴν φορὰ,
ὅποιον θέλω διατάττω,
καὶ ὑποκλίσεις καὶ μετάνοιαις δεξιὰ καὶ ἀριστερά,
μία, δύο, μπούμ καὶ κάτω.

Τάδε λέγει Θεωράκης πρὸς τοὺς φίλους σοβαρός :
«Ὅποιος σήμερα δὲν εἶναι Κορδονάτος καθαρός,
ἀλλὰ φέρεται σὰν φίλος παρδαλῆς διαγωγῆς,
ἀφορίζεται γιὰ πάντα καὶ κηρύσσειτ' ἐναγῆς.

«Ὅποιος τὸν σταυρὸν γιὰ 'μένα εἰς τοὺς ὤμους του δὲν αἶ-
καὶ δὲν ἔρχεται κατόπιν, τί τοῦ γίνεται δὲν ξέρει,
καὶ δὲν θέλω μήτε Ρήγα μήτε Μπάρμπα νὰ μὲ 'πῇ,
ἂν καὶ τοῦτο μὲ λυπῇ.»

Εἰς τὴν Τρίπολιν ἐπῆγα, καὶ ὅπως γίνεται συνήθως
ἀπὸ φίλου μου μπαλκόνι ἐρητόρευα 'στὸ πλήθος,
μὰ 'στοῦ λόγου μου τὴν ρύμην ἀρχινᾷ βροχὴ ψιλλή,
τὸν Θεὸν παρακαλοῦσα νὰ μὴ βρέξῃ πρὸς πολὺ.

κι' ὑπὸ παρήγορον σκιάν ἢ φοῖνικος ἢ κέδρου
ν' ἀναμνησθῶ τοῦ σεβαστοῦ Σωτήρα καὶ Προέδρου.

Πηγαίνω νὰ συμβιβασθῶ, πηγαίνω νὰ σᾶς σώσω,
τὴν ψώραν τὴν Ἑλληνικὴν παντοῦ νὰ μεταδώσω,
καὶ τὴν διακονούνισιν μὲ κέρως νὰ σαλπίσω
καὶ κατακέφαλα μ' αὐτὸ τοὺς Φράγκους νὰ κτυπήσω.

Ὡ σεῖς ἀγαπημένοι,
δεχθῆτε δὴ φιλιὰ...
ἢ βάρκα μὲ προσμένει
εἰς τὴν ἀκρογιαλιά.

Καπνίζει τὸ βαπόρι,
ἀφρίζουν τὰ νερά,
καὶ τραγουδοῦν 'στὴν πλώρη
οἱ ναῦται μὲ χαρά.

Ὁ σκύλος μου γαβίζει,
ὁ γάϊδαρος γκαρίζει,
φωνάζουν τὰ μωρά μου,
σκούζουν μ' αὐτὰ κι' ἡ δούλεις,
καὶ νοιώθω 'στ' ἀντερὰ μου
τῆς πρώταις ἀναγούλαις.

Σὲ παραιτῶ γιὰ 'λίγο,
πατρίς μου κλασικὴ...
πρέπει γιὰ σὲ νὰ φύγω
κι' ἄς παιξ' ἡ μουσικὴ.

(Ὁ Περικλῆτος ὁμιλεῖ
'στὸν ἀδελφὸ τοῦ Φασουλῆ).

Π. — Πήγαινε, μεγάλε ἄνερ, ποῦς' ἐξώλης καὶ προώλης,
μὲ φανούς καὶ μὲ λαμπάδας σὲ προπέμπει ὅλ' ἡ πόλις.
Νὰ μὴ 'δῆς φουρτουνα διόλου καὶ νὰ πᾶς γιὰλὸ γιὰλὸ...
πήγαινε, μεγάλε ἄνερ, κατευόδιο σου καλὸ.
Πήγαινε νὰ πῆς σερμπέτια καὶ νὰ φᾶς ἀτζέμ πιλάφια,
πήγαινε νὰ 'δῆς ἀσκέρια καὶ τουρλοῦ τουρλοῦ συναφια.

Πήγαινε καὶ σὺ ν' ἀκούσης ξακουσμένους ἀμανέδες
καὶ νὰ 'πῆς κανένα λόγο καὶ γιὰ 'μᾶς τοὺς κουνενέδες.
Μὲ λαχτάρα κάθε τόσο θὰ μαθαίνωμε γιὰ σένα,
κι' ἂν μονάχους μᾶς ἀφίνης σὰν τῆς τράπουλας τὸν ἄσο,
μὰ πρὸς χάριν σου θὰ σμίγουν ὅλ' οἱ πόθοι μας εἰς ἓνα
ὅπως χίλιοι καλογέροι τυλιγμένοι σ' ἓνα ράσο.

Πήγαινε νὰ 'πῆς 'στοὺς ἔξω, περιάλητέ μας ἄνερ,
ὁ καθεὶς μας μὲ τὸ ζόρι πῶς νηστεύει σὰν τὸν Τάνερ,
τὴν ἀρίδα σου ν' ἀπλώσης εἰς Ἀρμένη καφφενέ,
γι' ἀνδριάντα τοῦ Σωτήρα νὰ μαζέψης ρεφενέ,
καὶ μ' ἀφρόνι νὰ φρενιάσης καὶ νὰ ψάλης ἀμανέ
σταυροπόδι 'στὸ μεντέρι γιὰ τὸν Πίτ τὸν κουνενέ.

Πήγαινε νὰ φᾶς κεράσια καὶ φιστίκια κι' ἀνανάδες
καὶ σκυψίματα νὰ μάθης κι' ἔως κάτω τεμενάδες,
γιὰ νὰ σκύβης 'στὸν Σωτήρα, ποῦ 'δασκάλεψε καὶ σὲ
'στά χρεώγραφα νὰ παίξης καὶ νὰ τρώγης βερεσέ.
Παγανιά τὴν Πόλι πάρε καὶ πεζὸς καὶ καθβαλάρης
κι' ἂν κασιόης τώρα φεύγης μὴ γυρίσης κασιδιάρης.

Σὺρ' ἐκεῖ, ὁποῦ καθῆκον ἀπαραιτήτων σὲ στέλλει,
γιὰ νὰ γίνης τοῦ Σκυλίτση τοῦ Στεφάνοβικ μπελάς...
χαρρυγὴ χρυσῆς ἡμέρας 'στὸν ὀρίζοντ' ἀνατέλλει
καὶ θὰ κάμωμεν μὲ τρόπον πληρωμῶν ἀναστολάς,
καὶ γιὰ τοῦτ' ὁ Καραπάνος κι' ὁ Μυλλόρδος μας λυσσᾷ
καὶ τὰ ροῦχα του ξεσχίζει κι' ὁλοένα ξεφυσᾷ.

Νέον στάδιον τιμῆς
καὶ γιὰ σένα καὶ γιὰ 'μᾶς...
θ' ἀναστείλωμεν κι' ἐμεῖς
τὰς 'δικὰς μας πληρωμάς.

Ἄϊντε, φίλε Φασουλῆ...
σύρε κι' ὦρα σου καλὴ...
στάσου νὰ σὲ κάνω μάτσι
εἰς τὸ κάθε σου χειλάτσι.

Ὅπου πᾶς μὴ μὲ ξεχάνης, νᾶσαι πάντοτε 'δικός μου,
κι' ἂν τὰ δάνεια κι' οἱ τόκοι τοῦ μουφλουζῆ τούτου κόσμου
μᾶς χωρίζουν γιὰ τὴν ὥρα καὶ μ' ἀφίνουν εἰς τὰ κρία,
μᾶς ἐνώνει μίᾳ φτώχεια, μιᾷ κοινῇ μουφλουζαρία.

(Ὁ Περικλῆς εἰσήγησε κι' ἀκούετ' ἔγχα λέσσα
κι' ὁ Φασουλῆς κι' ἡ Φασουλῆ πηδοῦν 'στὴ βάρκα μέσα,
μὰ μόλις μὲς 'στοῦ βαποριοῦ ἐμπῆκαν τῆς κοκέταις
τοὺς ἐπίασε ἡ θάλασσα κι' ἀρχίζουν τῆς ρουκέταις,
κι' ὁ Περικλῆτος πρὸς τιμὴν τρεῖς κανονιαῖς τινάζει
καὶ μ' ὅλη τὴν φαμήλια του 'στὸν πλοίαρχο φωνάζει :
«Καραβοκύρη στάσου
νὰ ζήσουν τὰ παιδιὰ σου...»)

Πᾶει λοιπὸν κι' ὁ Φασουλῆς 'στὴν Πόλι νὰ κονέψῃ,
γιὰ τοῦτο παύει κι' ὁ «Ρωμηὸς» ὡς ὅτου ἐπιστρέψῃ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελείαις.

Ὁ Γιάγκος ὁ Καρόκης, γιαιτρός, γιαιτροῦ παιδί,
ὁποῦ τὸ διακρίνει καὶ γνώσις καὶ σπουδὴ,
τὴν ἀδειὰ του 'πῆρε κι' ἐπῆγε εἰς τὰς Πάτρας,
ποῦ τῆς ἱατρικῆς του πολλοὺς θὰ εὔρῃ λάτρας.

Οἱ ράπται Ἀιδονόπουλοι — μεγάλο τῶνομά των —
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν δὸν μετῴκησαν ἐσχάτως,
κι' ἤλθαν κοστούμια θερινὰ εἰς τὸ Κατάστημά των
καὶ πρῶτος πρῶτος ἔσπευσε ὁ Φασουλῆς τρεχάτος.
Τί κάμαραις τῆς δοκιμῆς καὶ κάμαραις μεγάλαις
καὶ τί καθρέφταις ἀκριβοὶ σὲ φωτισμέναις σάλαις !...
ἐκεῖ καὶ νέων γραβατῶν πολλὰ τῆς ὥρας εἶδη,
ἐκεῖ καὶ κάθε ψιλικὸ καὶ ζηλευτὸ στολίδι.
Μὰ νὰ καὶ φῶς ἡλεκτρικόν... τί ὡμορφιά περίσσια !...
Ἀιδονοπούλους δύσκολα θὰ 'βρῆς καὶ 'στά Παρίσια !

Εὐθύς μ' ἄνοιξαν ὀμπρέλλα νὰ μὴ χάσω τὴν σειρὰν
κι' ἐγὼ τότε διὰ πρώτην ἐκατάλαβα φορὰν
πόσῃν τέρψιν δοκιμάζει κι' εὐχαρίστησιν ψυχῆς
ὁ ραγδαίους βρέχων λόγους ὑπ' ὀμβρέλλαν τῆς βροχῆς.

Πότε πότε μιὰ ψιχάλα σὰν ὀροσοῦλα τούρανοῦ
κάπως ὀρόσιζε τὴν φλόγα τοῦ πυρέσσοντός μου νοῦ,
κι' ἓνας ρήτωρ φίλτατός μου διαρκῶς μὲ προσεφώνει
ἀπ' τάντικρυνο μπαλκόνι...
'στὸνα χέρι του τὸν λόγο κι' ἀπὸ τῆλλο τὴν ὀμπρέλλα ...
εἴμαστε κι' οἱ δύο μιὰ τρέλλα.

Εἰς τὸν λόγον κόντρα λόγος... ὅλ' ἡ Τρίπολις ἤχεϊ
«ἔως πότε, παλληκάρια ;»
καὶ κατέβρεξε τὸ πλῆθος δὴδὲ λογίων ἀδρά βροχή,
τὸ νερὸ κι' ἡ λογοδιάρροια.

(Ὁ πρῶτος Ὀδοιπὸρος 'στὸν δεῦτερον σιμόνει
κι' ἀρχίζουν τὴν κουβέντα παράμερα καὶ μόνον.)

Τρ.—Καὶ πάλιν σὺ τὸν δρόμον μου ἀνέκοψες βεβαίως.

Δε.—"Ενας τὸν ἄλλον ἔκοψε 'στὸ μέσον ἀμοιβαίως,
ἀλλ' ὅμως ἄκου τὸν λαὸν καὶ τὸν λαὸν ιδέ...
καὶ σένα μπάρμπα σήμερα σέ λένε ;... ἄμμη δέ ;
'Εμένα μπάρμπα μὲ καλεῖ τὸ γῆρας κι' ἡ νεότης
καὶ μοῦ φιλεῖ τὴν δεξιὰν κι' ὁ Συριανὸς Δεσπότης.

Τρ.—Τὶ φρίκη, μπάρμπα—Θόδωρε... ἀπ' ὅπου κι' ἂν ἐπέρασα
μοῦπαν πῶς παραγέρασα,
κι' οὐτ' ἐκατάλαβε κανεὶς πῶς ὁ Σωτήρας 'πέρασε
καὶ λόγον ἀναψυκτικὸν κανέναν δὲν μ' ἐκέρασε.

Δε.—Μπάρμπα—Τρικούπ' ὑπομονὴ κι' ὁ κόσμος τέτοιος εἶναι,
τοὺς Ρήγας καὶ τοὺς Καίσαρας τοὺς καρτεροὺν ὀδύναι,
ἀλλ' ὅμως ὅλας τὰς πληγὰς ὁ χρόνος βαλσαμόνει,
καὶ πότε φέρνει τὴν Ἑλῆα καὶ πότε τὸ Κορδόνι.
Τῆς Ἐξουσίας τῆς Ραλλοῦς ἐμεῖς μνηστῆρες εἴμεθα
καὶ θύματα παντοτεινὰ ἐνώπιόν της κείμεθα,
κι' ἀλλήλους ἀνακόπτομεν κι' ἀλλήλους βοηθοῦμεν
καὶ τὴν Ραλλοῦ ποθοῦμεν,
κι' ὅσοι 'στὸ μέσον ἔρχονται τῆς μεταξὺ μας πάλης
θὰ πᾶν κακὴν κακῶς,
ἀδίκως κατακόβεται γιὰ τὴν Ραλλοῦ κι' ὁ Ράλλης
καὶ ρέβει διαρκῶς,

γιατ' ἡ Ραλλοῦ ρεπούμπλικα δὲν θέλει καὶ σακκάκι ...
ἐδῶ καράβια χάνονται καὶ σὺ ποῦ πᾶς, βαρκάκι ;

Τρ.—Σὰν Ὀδοιπὸρος τριγυρνῶ μεγάλης ξεραΐλας
καὶ βλέπω μαῦρα σύννεφα, μηνύματα μαυρίλας.

Δε.—Ρητόρευε, Χαρίλαε, 'στὸ Μεσολόγγι βρέμων
καὶ γρήγορα θάλῃθαι καὶ νέας δόξης σάλος,
ποῦ πάλιν μὲ προσφώνησιν ἀπὸ κανένα Κρέμον
θὰ βαπτισθῇ Πομπήιος κι' Ἀλέξανδρος μέγας.

Τρ.—Τὶ μ' ὠφελεῖ κι' ἂν τὸν λαὸν μὲ λόγους καταθρέχω ;
τῆς σοβαρᾶς μου λαλιᾶς δὲν συγκινοῦν οἱ φθόγγοι,
οὐδ' Ἄστει πλέον μ' ἔμεινε, κι' οὐτ' ἓνα φύλλον ἔχω
νὰ γράψῃ πῶς μ' ἐδέχθησαν 'στὸ καψο-Μεσολόγγι.

Δε.—Ἀληθινὰ κατῆντησες ὅπου κακό σου θέλει,
μὰ μὴν ξεχνᾶς τὴν πόζα σου τὴν ὑπερκλασικὴν,
ἂν καταργήσω δὲ δασμοὺς καὶ τῆς Παιδείας τέλη
καὶ τὴν Ἀστυνομίαν σου τὴν Στρατιωτικὴν,
εἰς πᾶσαν μου κατάργησιν σωφρόνως νὰ σιγήσης
κι' ὅποταν πάλιν ἡ Ραλλοῦ εἰς σέ προσκολληθῇ,
ὅλας τὰς καταργήσεις μου νὰ ξανακαταργήσης

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' έννενήντα τρία,
κρίσις θα ζουρλάνη τους Ρωμηούς άχρεία.

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή. — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν έβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θα βγαίνη,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θα δέχωμαι — γιατί λεπτά δέν έχομε.
και 'στών 'Αθηνών τήν πόλιν — και είς τήν άλλοδαπήν,
και είς τήν 'Ελλάδα όλην — δίχως νάζια κι' έντροπήν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — **όκτώ φράγκα είναι μένο.**

για τὰ ξένα όμως μέρη — **δέκα φράγκα και 'στό χίρι**
Κι' ένα φύλλο άν κρατῆς — έγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρᾶ δέν δίδει — θα τόν φάη μαύρο φίδι.
Γράμματα και συνδρομαί — απ' εύθείας πρὸς έμέ.
Για τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Του 'Ιουλίου τριάντα μία,
κι' άλλη Χολέρας επιδημία.

Τριάντα τέσσερα και τετρακόσα,
ψυγή κι' επάνοδος και νέα τόσα.

Φασουλῆς και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.

Π. — 'Ο Φασουλῆς... ό Φασουλῆς... ό θέαμα και τρέλλα !...
ό Φασουλῆς... ψυχούλα μου... νά σ' άγκαλιάσω έλα.
Για κύττα τον πῶς 'μαύρισε, λές κι' έγινε Φελλάχος...
κι' αὐτόν τόν Τζώρτζη τόν βρακᾶ τόν 'πέρασε 'στό πάχος.
Δέν σέ χορταίνω, άγλαόν τῆς Ρωμηοσύνης θρέμμα...
πῶς έφυγες κι' έγύρισες μου φαίνεται σάν ψέμμα.
Δέν ντρέπεσαι, βρέ Φασουλῆ, τάπάνω σου νά πάρης
έσύ ό τόσο κλασικός και πρώτος κοκκαλιάρης ;
άκοῦς εκεί τόν μασκαρᾶ σκυλάραπας νά γίνη,
άκοῦς εκεί τόν μασκαρᾶ νά πάη νά παχύνη,
τώρα πού μέ τόν Χάμπρο μας, τὰ φαίντιγγ και τὰ σαρῖπ
άνοίξαμε βαθύτερα μέσ 'στό νερό μιὰ τρύπ ;
Πές μας πῶς καλοπέρασες, μωρέ θαλασσοπόρε,
πές μας άν τὸ Ρωμαίικο έχη κι' εκεί όγόρε,
άν εύγενῶς πρὸς χάριν σου έφέρθηκαν αί θάλασσαι
ῆ μήπως τὸ στομάχι σου καμμιὰ φουρτούνα 'χάλασε ;

Φ. — 'Αγαπητέ μου Περικλῆ, μήτ' έταράχθ' ή θάλασσα
και μήτε του στομάχου μου τὸ καθεστῶς έχάλασα,
και μόλις 'πῆγα τὰς ύγρὰς κελεύθους νά πατήσω
έτρόμαξε κι' ή θάλασσα κι' έστράφη 'στά όπίσω
και μέ φωνήν άντήχησε βαρεϊαν κάθε μόλος :
«μετεμψυχώθη μέσα σου ό μέγας Μάρκος Πῶλος,
και γεγραμμένον άνωθεν ύπάρχει πρὸ καιροῦ
σάν τόν Σκουλούδη νά φανῆς θεότης του νεροῦ,
και τῶν 'Ελλήνων νά γενῆς θαλασσοκράτωρ πρώτος,
καρaboκύρης, Ναύαρχος, βαρκάρης, καμαρότος».

Κι' άρμένιζα κι' άρμένιζα κι' ή θαλασσία πλάσις
έμούγγριζε 'στό πέρασμα του τέκνου τῆς θαλάσσης,
και γύρω μου 'φτερούγιζαν Κολόμβοι, Μάρκοι Πῶλοι,
και τέλος πάντων, Περικλῆ, άράξαμε 'στήν Πόλι.

κι' ἡ λογοδιάρροια μοναχὰ νὰ μὴν καταργηθῇ.

Τρ. — Ἐντὸς ὀλίγου τῆς Ραλλοῦς τὰ κάλλη θ' ἀπολαύσης,

ἀλλὰ ποτὲ μὴν παύσης

νὰ κυνηγᾷς ἀμείλικτος τὴν μιανὴν Εὐρώπην

ὡς λέων Ἀφρικανικὸς διώκων ἀντιλόπην,

κι' ἐγὼ 'στὴν καταδιώξιν θερμῶς θὰ σὲ συνδράμω...

Δε. — Ἐννοίησόν, κύρ Χαρίλαε, κι' ἐγὼ σακκὶ θὰ κάμω

ὄχι γιὰ καρτοσέρηδες

καὶ γι' ἄλλους χασομέρηδες,

μὰ γιὰ νὰ βάλω μὲς σ' αὐτὸ τὰ πόδια τῆς Εὐρώπης,

ποῦ πάλιν ἐξ αἰτίας τῆς 'στὸ μέσον ἀνεκότης.

(Κι' οἱ δὲ χοροπηδοῦν
κι' ἀντάμα τραγουδοῦν.)

Ἄν μαραινέται τὸ μῆλον,
ἂν ξηραίνεται τὸ φύλλον,
ἂν ξυνίζη τὸ κρασί,
πάντα τῆς Ραλλοῦς μνηστῆρες
θᾶναι μόνον δὲ φωστῆρες,
πότ' ἐγὼ καὶ πότε σύ.

Γεῖά σου, Μπάμπια καὶ Σωτήρα,
γιὰ τοὺς δὲ δουλεύ' ἡ μοῖρα,
μὲ τοὺς δὲ Κουβέρνο μείνει...
πρίτε 'στοὺς ἄλλους τοὺς τρελλοὺς,
καὶ τὰ κάλλη τῆς Ραλλοῦς
γιὰ τὰ μούτρα των δὲν εἶναι.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς, οἱ δύο μοναχοί,
'στοὺς Ὀδοιπόρους προχωροῦν μὲ βάδισμα ταχύ,
καὶ μὲ τὰ φαρδομάνικα τοὺς δέρνουν μὲς 'στὸ στόμα
κι' ἐκεῖνοι περισσότερον γλωσσικοποῦν ἀκόμα.)

Τοῦ Μπερδεμπέ ἡ καφαλή τρομάζουσα τὸν Φασουλῆ.

Φ. — Ἐ! Περικλέτο πρόφθασε κι' ἐλθέ νὰ μὲ συνδράμης...

τί κεφαλὴν ἀσώματον καὶ κρύαν ἀντικρύζω...

εἰπέ μου πόθεν ἔρχεσαι καὶ τί ζητεῖς νὰ κάμης;

ἐγὼ δὲν ἔχω τὴν τιμὴν ποσῶς νὰ σὲ γνωρίζω.

Ἐξαφανίσου κεφαλὴ τοῦ τρόμου καὶ τῆς φρίκης...

εἰς ποῖον τάχ' ἀνήκεις;

μὴ 'στοῦ σφαγέντος Μπερδεμπέ τὸ θνησιμαῖον πτώμα,

ἢ μὴ κι' εἰς ἄλλο σῶμα;

μὴ τὸν ἀπύθμενα βυθὸν ἀφῆκες τῆς θαλάσσης

κι' ἀγρίως ἐμφανίζεσαι σ' ἐμὲ γιὰ νὰ γελάσης;

μὴν ἔρχεσαι κι' ἐκ τῆς ξηρᾶς κι' ἀπὸ τὴν Δραπετσῶνα

νὰ προσιπῇς τὸν μέλλοντα τῆς ἐκλογῆς ἀγῶνα;

μὴν εἶσαι κἀρα Γολιάθ ἢ καὶ σοφοῦ προφήτου,

ὅπου κρυφὰ τὸν ἔσφαξαν φθονοῦντες σύντροφοί του,

ἢ καὶ τυράννου τέρατος καὶ Νέρωνος ὡμοῦ;

εἰπέ μου σὲ παρακαλῶ τί θέλεις παρ' ἐμοῦ;

Ἄν ὅμως εἶσαι κεφαλὴ σφαγέντος Κεφαλλῆνος

ποῖον σ' ἀπεκεφάλισε τῆς γενεᾶς μας κτῆνος;

ἐξήγησέ μου τὴν σφαγὴν τὴν τόσον θηριώδη,

ἐντὸς θαλάσσης ἢ ξηρᾶς εὐρίσκεσαι θαμμένη;

μὴ σ' ἔχαψέ σκυλόψαρο, μὴ σ' ἔσυρε χταπόδι,

μὴ κύματα σ' ἐσκέπασαν ἢ γῆ χορταριασμένη;

Κι' ἂν εἶσαι σὺ τοῦ Μπερδεμπέ ἡ φίλη κεφαλὴ

πῶς δίχως λόγον ἔρχεσαι σ' ἐμὲ τὸν Φασουλῆ,

καὶ μ' αἱματώδεις ὀφθαλμοὺς γεμάτους ἀπὸ φρίκην

δὲν τρέχεις 'στὸν Ἀνακριτὴν καὶ 'στὸν Εἰρηνοδίκην,

νὰ παύσουν ἀνακρίσεων παντοδαπῶν πομπαί,

νὰ ξεμπερδέψωμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸν Μπερδεμπέ;

Μὰ βλέπω πῶς οἱ λόγοι μου πηγαίνουν τοῦ κακοῦ,

κωφεύεις 'στὰς δεήσεις μου, κωφεύεις 'στὰς κραυγὰς...

μὴν εἶσαι τάχα κεφαλὴ συμβόλου μυστικοῦ

καὶ νὰ μὰς δείξης ἔρχεσαι 'στὰς νέας ἐκλογὰς

πῶς ὄντως ἀνεξάρτητος καθέννας μας θὰ γίνη

ὅποταν ἄνευ σώματος ξερὸ κεφάλι μείνῃ,

ἄλλως ἐνόσω περπατεῖ καὶ στέκεται μὲ σῶμα

κι' ἐκ τῆς ἀχρείας του κοιλιᾶς ἐξηρτημένος μένει,

ἄείποτε προώριστα νὰ προσκυνῇ τὸ κόμμα

γιατὶ χρειάζεται τροφὴν κοιλία πεινασμένη,

κι' ἀδύνατον νὰ τρέφεται πᾶς ἐκλογεὺς ἐνώματος

μ' ἄερα μόνον καθαρὸν ἀνεξαρτήτου κόμματος;

Μήπως ἡ παρουσία σου μεγάλην ἔχει σχέσιν

μὲ τὴν παρούσαν θέσιν,

καὶ νὰ μὰς δείξης ἔρχεσαι πῶς κάθε λόγο χάβομε

καὶ σὰν κομμέναις κεφαλαῖς πῶς κόβομε καὶ ράβομε,

κι' ἀπὸ πολλοὺς γυρεύομε προγράμματα πολλά,

κι' ἂν τὸ κεφάλι μας κοπῇ θὰ κόβῃ πῶς καλὰ;

Μὴν εἶδες τὸν Χαρίλαο, τὸν Λόρδο τὸν λεβέντη;

μὴν εἶδες καὶ τὸν Θόδωρο, τὸν μπάμπια τὸν ἀφέντη;

δὲν εἶδες μᾶσκουλα γι' αὐτοὺς οἱ φίλοι ν' ἀμολάρουν

καὶ νὰ τοὺς τρῶνε μέριμναι κι' ὑποδοχῶν φροντίδες;

δὲν ἄκουσες τοὺς ἀρχηγούς 'στὰ πλήθη νὰ παρλάρουν;

μὲ τὴν ὁμπρὲλλα τῆς βροχῆς τὸν Θόδωρο δὲν εἶδες;

Δὲν εἶν' ἐλπίς ἡ λίμα των ποτὲ νὰ ξεθυμάνῃ,

μόνη ρετσέτα τοῦ Ρωμηοῦ τοῦ πάσχοντος κι' ἄρρώστου;

ποῦ νᾶναι ὁ Χαρίλαος; ὁ Θόδωρ τί κάνει;

κι' οἱ δὲ τῶν εἶναι σήμερα διαμονῆς ἀγνώστου.

Δὲν ἔμαθαν νεώτερα καὶ φίλοι των πολλοί,

ποῦναι πιθάρια μυστικῶν καὶ τόσων ἀπορρήτων,

ἀλλ' ὅμως πῶς σοῦ φαίνεται, κοπεῖσα κεφαλὴ,

κι' ἐκεῖνος ὁ συνδυασμὸς ὁ τῶν Ἀνεξαρτήτων;

Εἰς τοῦτο μου τὸ ῥώτημα σὲ βλέπω νὰ γελάς

ὡσὰν νὰ θέλῃς νὰ μοῦ πῇς πῶς εἶμαι μπουνταλάς.

Συχώρεσέ με... ἔχευσα τί σούπα παραπάνω,

μὰ πῶς δὲν τὸ ξεγάνω.

Ἄν καὶ μεγάλως ἐκτιμῶ τὴν τόσῃ των θυσίαν

εἰς κανενὸς δὲν πείθομαι τὴν ἀνεξαρτησίαν,

καὶ 'στὴν δική σου μοναχὰ πιστεύω, μία κἀρα,

ὅπου δὲν δίνεις κάλπικη γιὰ τὴν κοιλιὰ δεκάρα.

Πῶς μὲ θεωρεῖς ἀκίνητη κι' ὅλο τὰ δόντια τρίχεις;

μήπως καὶ μὲ γνωρίζεις;

Περὶ τῆς γνωριμίας μας ὀλίγον ἀμφιβάλλω,

ἀλλὰ νομίζ' ὁ Μπερδεμπέ πῶς εἶσαι δίχως ἄλλο.

Μὰ κι' ἂν ἀνήκῃς εἰς κορμὸν ταλαίπωρον ἀνθρώπου

κι' ἂν εἶσαι νέον σύμβολον τοῦ παρλαπίπα τόπου,

παρακαλῶ σε γρήγορα νὰ μὲ ξεφορτωθῇς

κι' ἄλλη φορὰ νὰ μὴ σὲ ὤω ἂν δὲν σωμ.ατωθῇς.

Ὅποταν δέ, καθὼς σοφὸς μὰς προμαντεύει μάγος,

γενῇ καθέννας ἐκλογεὺς πεινῶν ἀνθρωποφάγος,

πῆδησ' ἐμπρός μου, κεφαλὴ, ἀπὸνα σακκουλάκι

καὶ γίνε γιὰ τὸν Φασουλῆ τοῦ φούρνου κεφαλάκι.

(Εἶπεν αὐτὰ τὰ τρομερὰ ὁ τρέμων Φασουλῆς
καὶ πρὸς τὸ στόμα σίμωσε τῆς νεκροκεφαλῆς,
ὅταν ἐκεῖνη ἔξαφνικὰ τὸν ἔφτυσε 'στὴ μούρη
κι' ὁ Φασουλῆς σκουπίστηκε καὶ τῶκοψε κουμποῦρι.)

Ἦ Πόλις, ἀνεφώνησα μὲ τὴν ψυχὴν 'στὸ στόμα,
ἐγὼμ' ἐκεῖνος ποῦ πατῶ τὸ ξακουστό σου χῶμα;
ἐγὼμ' ἐκεῖνος ὁ Ρωμηός, ἐκεῖνος ὁ χερσαῖος,
ποῦ πάσχω σὰν λυσσόδηκτος δεινὴν ὑδροφοβίαν,
καὶ τώρα σὰν ἀπόγονος τοῦ πάλαι Ὀδυσσεύς
'μπορῶ νὰ σχίσω πέλαγος μ' ἀρχαίαν σκαμπαβίαν;
ἐγὼμ' ἐκεῖνος ὁ Ρωμηός, ποῦ σὲ βαπόρι 'μπῆκα
καὶ τὰποχωρητήρια τῶν Ἀθηνῶν ἀφῆκα
κι' εἰς ὥρας ἦλθα πονηρὰς καὶ σκοτεινὰς καὶ μαύρας
νὰ λούσω σῶμα καὶ ψυχὴν μὲ Βοσπορίδας αὖρας;

Ἦς σήμερα δὲν 'πίστευα πῶς εἶναι κι' ἄλλοι τόποι
καὶ πῶς ὑπάρχει ἀληθῶς Ἀνατολὴ κι' Εὐρώπη,
ἀλλ' ὅμως τώρα βεβαιῶ κι' ἐγὼ ἐν συνειδήσει
πῶς κι' ἄλλους τόπους ἔχ' ἡ γῆ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν,
κι' ὅταν ὁ φλέγων ἥλιος 'στοὺς οὐρανούς μας ὀυση
βεβαιῶς θὰ διφρηλατῇ πρὸς ἄλλον οὐρανόν.

Ἦ Πόλις σὺ τῶν πόλεων, μπαξὲ τοῦ κόσμου, χαῖρε,
ὦ Βόσπορε, τὰς αὖρας σου εἰς τὴν ψυχὴν μου φέρε,
καὶ δρόσιζε τὰ μέσα μου γιὰ ν'ἔβγη ἀπ' ἐκεῖ
ἡ θεία σκόνη τοῦ Μελαῖ ἡ παρακλασικὴ.
Ἄς μὲ μεθύσουν ἄγνωστοι λαρυγγισμοὶ Σειρήνων,
κοιμῖσέτε πρὸς χάριν μου τὰ κύματά σας, πόντοι,
ἄς μὴν ἀκούσω τὴν ἡχώ ἀλαλαγμῶν καὶ θρήνων
κι' ἄς ξεχασθοῦν τὰ δάνεια τοῦ Κερκυραίου Κόντη.

Ἐγὼ, παιδιὰ, δὲν ἔρχομαι 'στὴν Πόλι νὰ ρεμβάσω,
ἐγὼ, παιδιὰ, δὲν ἔρχομαι σκιας νὰ κατεβάσω,
ἡ Κοπρωνύμων κόκκαλα καὶ τέφρας νὰ κινήσω,
ἡ πάλιν τοῦ καχπε-ντουνιά τὰς τύχας νὰ θρηνήσω.
Ἦς τώρα 'πόνεσα πολὺ κι' ὁ πόνος μου μὲ σώνει,
ἄς σῶσῃ πᾶς ἀνάμνησις ἱστορικῶν βορβόρων,
καὶ τὴν περίδοξον Σταμποῦλ ὁ Φοῖβος ἄς χρυσῶν
ὥς τὰς ἀσπίδας ἄλλοτε ἀρχαίων σταυροφόρων.

Ἐκλαψα καὶ παράκλαψα τὰ ξεπεσμένα φόντα,
ἀλλὰ 'στὴν πόρτα τοῦ κουφοῦ ὅσο κι' ἂν θέλῃς βρόντα,
ἐκλαψα καὶ παράκλαψα καλύβαις καὶ παλάτια,
τοῦ Θεοτόκη τὰ δεινὰ κι' ἐμοῦ τοῦ ταλαιπώρου,
καὶ τώρα πλέον ἔρχομαι τὰ κάθυγρά μου μάτια
νὰ τὰ ξεπλύνω γελαστός 'στὸ κύμα τοῦ Βοσπόρου.

'Κουράστηκα κι' ἀπόστασα τὰ χάλιχα των νὰ λέω,
'κουράστηκα νὰ τοὺς γελῶ, 'κουράστηκα νὰ κλαίω
οὔτε τὸ γέλοιο τᾶξιζαν, ἀλλ' οὔτε καὶ τὸ κλάμμα,
ὥς ὅτου τοὺς σιχάθηκα κι' ὅλα σαρώσας χάμω
ἐζήλεψα τὰ τρόπαια τοῦ Βάσκου τοῦ Δε-Γάμα
κι' αὐτὴν τὴν περιήγησιν ἠθέλησα νὰ κάμω.

Ἐκεῖνο ποῦ τοὺς κατεβῆ ἐλεύθερ' ἄς τὸ κάνουν,
θέλουν ἄς πιάνουν Ἀλεποῦ, δὲν θέλουν ἄς μὴν πιάνουν,
θέλει νὰ πῆξῃ χωριστὸ κι' ὁ Καραπάνος κόμμα
καὶ νὰ παρακουράζεται καὶ νὰ περιοδεύῃ,
κι' ὁ Λόρδος νὰ παραλήρῃ περὶ Βουλῆς ἀκόμα
κι' ὁ Λεμονῆς νὰ τὸν γελᾷ καὶ νὰ τὸν κοροϊδεύῃ,
θέλουν νὰ σκάσουν κανονιὰ, θέλουν νὰ δώσουν σκρίπ,
ἐγὼ μαριόλος δὲν 'μιλῶ καὶ δὲν μὲ νοιάζει ντίπ.

"Ὅρσε μὲς 'στὰ Κουβέρνα των... πεντάρια μὴ σὰς μέλη,
κι' ὁ Λόρδος χαιρετίσματα πολλὰ πολλὰ σὰς στέλλει,
κι' ἂν 'στὰ ντοβάρια δι' αὐτὸν τῆς κούτραις σας βαρῆτε
μὰ νὰ τὸν συμπαθήσετε καὶ νὰ τὸν συγχωρῆτε,
κι' ἂν μὲ τῶν φόντων τοὺς χαμούς δὲν σὰς σαλέψ' ἡ βίδα
ἐλπίζει πῶς ἀργότερα καὶ πάλιν θὰ σὰς 'πῇ
ὅτι τὸ κράτος στέκεται 'στῆς δόξης τὴν βαλβίδα
κι' ἀπὸ τὰ βρακοπόδια μας πῶς τρέχ' ἡ προκοπή.

"Ἐτσι 'ρητόρεψα μὲ σὶκ ρητορικῆς Ρωμηοῦ
κι' ἀμέσως ἤπια γάργαρο νερὸ τοῦ Ταξιμιοῦ,
μ' ἀτζέμ πιλάφια 'φούσκωσα, ἐγνώρισα κι' Ἀράπη,
καὶ μὲς 'στῆς Πόλις τὸ Τσαρσί ἐχόρτασα κεμπάπι,
κι' ἐπῆρα τοῦ Χατζῆ Μπεκίρ σεκέρια καὶ λευκούμια
κι' ἐφόρεσα τῆς Φασουλῆ γιασμὰκι καὶ πασούμια,
καὶ ντόλ ντουλμὰ 'ρουφούσαμε, ὅπου σημαίνει γιάτσο,
κι' ὀλημερίς μ' ἐφέντηδες ἐπερπατοῦσα μπράτσο,
κι' ὁ Σαμαρτείδης, Περικλῆ, χρυσὴ καρδιά καὶ γλώσσα,
καὶ Μοῦσα καλλικέλαδος καὶ γόνιμος κουνέλα,
σὰν νὰ μὴ τοῦφθαναν δεινὰ καὶ σοῦρτα φέρτα τόσα
τὸν διάβολό του 'τράβηξε ἀπὸ τὸ σῦρε κι' ἔλα.

Κι' ἀφοῦ 'κατάλαβαν κι' ἐκεῖ πῶς εἶμαι ἀπὸ ράτσα
μ' ἐτράταραν μουχαλεμπί, καϊμάκι καὶ μπουγάτσα,
καὶ κάθε τόσο πρόσκλησις καὶ κάθε τόσο γλέντι
καὶ γκέλ μπουρντὰ μού 'φώναζαν καὶ μπουγιουρούμ ἐφέντη.
Κάτσε νὰ φᾶς, κάτσε νὰ πιῇς σὰν νηστικός λεβέντης,
κάτσε 'στὴν Πόλι σὰν κι' ἐμὰς νὰ βαπτισθῇς ἐφέντης,
κάτσε νὰ γίνῃς ὅλων μας τὸ χέρι τὸ δεξι,
κάθισε νὰ σὲ κάνωμε τούλάχιστον Μπεξῆ.

Κι' ἐγὼ τοὺς εἶπα «Βρὲ Ρωμηοί, δὲν κάθοιμ' ἐδῶ πέρα,
σεῖς ἡμεροὶ δροσιζέσθε εἰς ἄσπιλον ἀέρα,
μ' ἀγῶνα δὲ πολύμοχθον τὸ τακτικὸ σας τρῶτε
καὶ τὸν παρὰ σας κάπτετε πρὸς χάριν μας σκορπάτε,
ἐν τούτοις ὅμως μ' ὅλ' αὐτὰ δὲν εἰσθε πατριῶται
ὅσο κι' ἂν λέτε τοὺς Ρωμηούς πῶς ὑπεραγαπάτε.

Δὲν 'ξύπνησε μὲ ρήτορας ὁ σκοτεινός σας νοῦς,
ἐσεῖς δὲν ἤπιατε ποτὲ νερὸ Χελιδονοῦς,
δὲν βλέπετε τὸν Λεμονῆ, τὸν Πίτ, τὸν Δεληγιάννη,
καὶ τῆς Δωδώνης τὸν μακρὺν ἐκεῖνον ἱερέα,
ἀλλ' οὔτε τὸν Διάδοχον τὴν Ἀλεποῦ νὰ πιάνῃ,
μῆτε τὸν δρόμον τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τὴν Καπνικαρέα.

Ἐσεῖς τῆς κλάραις σὰν κι' ἐμὰς δὲν ἴδατε τοῦ Τράκα,
ἐσεῖς ποτὲ δὲν βλέπετε βαρβάτο Σακαράκα
νὰ στρίβῃ τῆς μουστάκας του, κι' ἂν τὸν ἴδῃς 'στὰ μάτια
νὰ τρέμῃς μήπως διαμπᾶξ σὲ σχίσῃ δὴλ κομμάτια,
ἐσεῖς δὲν ἐκυλίσατε τοῦ Διογένη κιουῦπι,
δὲν 'φάγατε Συντάγματα μ' ὀλόχρυσαις λαβίδες,
ἀλλ' οὔτε κὰν ἀκούσατε τὸν ἴδιο τὸν Τρικούπη
νὰ λέγῃ πῶς στεκόμεθα ἐπάνω 'στῆς βαλβίδες,
οὔτ' ἴδατε τὸν Θεωρῆ μὲ χασαπιοῦ μαχαίρι
νὰ πετσοκόβῃ ριζηδὸν τὸ πιὸ μακρὺ του χέρι.

Τί νὰ σὰς 'πῶ μωρὲ παιδιὰ... ἡ Πόλις σας μ' ἀρέσει,
ἀλλ' ἂν 'στὰ φυλλοκάρδια σας δὲν γεννηθῇ μεράκι

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Τοῦ Μάρτη μας ὀκτώ,
τοὺς Φράγκους ὑλακτῶ.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτὰ.

Ὀγδόντα δύο καὶ πεντακόσα,
πολέμου φούριαις καὶ χίλια τόσα.

**Πέταξε, παλληκαριὰ,
σὲ πελάγη καὶ στεριά.**

Σηκωθῆτε σηκωθῆτε... τῆς αὐγῆς σημαίν' ἡ διάνα,
πανηγύρι νὰ θαρρῆτε τοῦ πολέμου τῆς φωτιάς,
κι' ἄς ζηλεύουν τόσαις μάνναις τὴν μονάκριβη τὴν μάννα,
ποῦ μαζεύει τὰ παιδιὰ τῶν γιὰ νὰ παίξουν μπαλωτιάς.

Δὲν ξανᾶλθαν παλληκάρια σὰν καὶ τοῦτα λιγερὰ,
κύττα νειότη, ποῦ τὴν νίκη μὲ λαχτára καρτερεῖ...
τέτοια νειάτ' ἄρματωμένα τραγουδοῦσαν μιὰ φορὰ
τῶν Τυρταίων οἱ παιᾶνες, τῶν Αἰσχύλων οἱ χοροί.

**Συφορέλια ξαφνικὴ
σὲ φεργάδα Ρωσδική.**

Ἵτὸ Ρούσσικο βατσέλο τὸ τρανὸ,
ποῦ λένε πῶς ἀμόλαρε πυρὰ
εἰς τοῦ Προφήτ' Ἡλία τὸ βουνὸ,
συνέβη μιὰ μεγάλη συμφορὰ,
ἔκρηξις μιᾶς ὁδίδος παρ' ἐλπίδα...
μωρὲ Θεὸς ἴσχωρέστην τὴν ὁδίδα.

Κι' ἐγάθησαν ὁμόθησκοι καμπόσοι,
αὐτοὶ ποῦ σ' ἐβομάρδισαν, Χριστέ...
τέτοιο κακὸ Θεὸς νὰ μὴν τὸ δώσῃ
νὰ πάθουν κι' οἱ λοιποὶ βεμβαρδισταί,
ποῦ ἔκτύπησαν τὴν γῆν τὴν ἡρώιδα...
μωρὲ Θεὸς ἴσχωρέστην τὴν ὁδίδα.

Θεούλη μου, πῶς ἔσκασε κι' ἐκείνη
κι' ἐσκότωσε τοὺς θρήσκους τοὺς προστατάς,
προτοῦ θανάτου κήρυγμα νὰ γίνη

γι' αὐτοὺς τοὺς ἀπειθεῖς ἐπαναστάτας,
ποῦ θέλουν δίχως σίδερα πατρίδα;...
μωρὲ Θεὸς ἴσχωρέστην τὴν ὁδίδα.

Θεούλη μου, καὶ πάλι σ' ἐρωτῶ,
πῶς ἔγιν' ἓνα κάζο σὰν κι' αὐτό;
Θεούλη μου, γιὰ κύττα τί νεκροί,
τέτοιο κακὸ μᾶς ἔστριψε τὴν βίδα,
κι' ἐφώναξαν μεγάλοι καὶ μικροί:
«μωρὲ Θεὸς ἴσχωρέστην τὴν ὁδίδα.»

Τοὺς ἔθαψαν τῶν Τούρκων οἱ παππάδες
κι' ἄκουσαν ψαλμωδίας Τουρκικαῖς...
Προφήτ' Ἡλία, θάναθα λαμπάδες
ἀν' ἔσκαζαν ἀκόμη μερικαῖς
σὲ κάθε Σταυροφόρα Ναυαρχίδα...
μωρὲ Θεὸς ἴσχωρέστην τὴν ὁδίδα.

κατσικοκλέφταις νάβγετε μέ λιγδωμένο φέσι
καθώς οί Πατσαβούρηδες, καθώς οί Κουτσοδράκοι,
άν δέν μουσκέψετε σταυρούς μέ τὸ φιλό νερό σας,
άν ἐξάφν' ἄδειο δέν εὐρὴ κανεῖς τὸν κουμπαραῖ του,
άν μόνος πόθος διαρκῆς δέν εἶναι κι' ὄνειρό σας
νά πιῆτε καὶ μέ τὸν Τσουλῆ καφφέ 'στοῦ Ζαχαράτου,
άν δέν βυζάζετε καὶ σεῖς μέ κλάμματα μπεμπέ
ρόγαϊς βυζάστρας ἀχαμνῆς κι' ἐλεεινῆς κι' ἀδύνατης,
άν δέν βελάσετε καὶ σεῖς ὀπίσω τῆς μπέ μπέ
ὥσάν κατσίκᾳ ἐγκυος, ποῦ 'βρίσκεται 'στὸν μῆνα τῆς,
άν 'στῶν Ρωμηῶν δέν βράσετε τὸ βρωμερὸ καζάνι
κι' ἂν τοῦ κυρίου Λεμονῆ δέν 'δῆτε τὴν φυλλάδα
καὶ μάθετε τί 'τραβῆξε ἀπὸ τὸν Λαφαζάνη,
ποτέ δέν θ' ἀγαπήσετε πρεπόντως τὴν Ἑλλάδα.

Τοιοῦτους λόγους ἔλεγα καθ' ὕψηλὸν καθήκον
καὶ μέσα 'στοῦ σιὸρ Παυλῆ Στεφάνοβικ τὸν οἶκον
ἐγὼ περνοῦσα, Περικλῆ, σάν σπητονοικοκύρης,
ὁ δὲ Παυλῆς ἐνόμιζα πῶς εἶναι μουσαφίρης.
Εἰς τοῦτον ἐνεθρόνισαν κι' ἐμὲ τὸν ψωροβάρδο
κι' ἐγὼ τοὺς τοίχους βλέπωντας καὶ τὰ 'ψηλὰ ταβάνια
σάν τῆς Μαρούλας ἔλεγα ἐκεῖνον τὸν Δινάρδο :
« Ὁρὲ τί σπῆτι μιὰ φορά... ὁρὲ καὶ τί ντιβάνια! »

Εἶναι καὶ πλοῦτος ἀγαθός, βρὲ Περικλῆ ζητιάνε,
εἶναι καὶ πλοῦτος, ποῦ 'μπορεῖ νὰ λέγῃ 'στὸν καθένα :
« ἐμπρός μου σκύψε 'γρήγορα καὶ μιὰ μετάνοια κάνε,
γιατ' εἶμαι πλοῦτος ἀγαθὸς σὲ χέριᾳ τιμημένα ».
Τοιοῦτον πλοῦτον ἀγαθὸν προσκύνα τον καὶ τίμα,
εἶναι καὶ στύλος ἀρετῆς τὸ τιμημένον χοῖμα,
τοῦ πρέπουν δὲ καὶ φόρμιγγες καὶ τῶν Μουσῶν αὐλοὶ
σάν τὸν στολίζῃ κι' ἡ καρδιά ἐνός σιὸρ Παυλῆ.

Γι' αὐτὸ σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ τὸν δύστιχο καὶ μαῦρο
εἰς τοῦ χρυσοῦ σιὸρ Παυλῆ ἐκόνεψα τὸ σπῆτι,
γιατ' εἶξερ' ἀφεντάνθρωπο ἀληθινὸ πῶς θάβρω,
ποῦ δέν σοῦ βγάζει τὸ φαγὶ ξυνὸ κι' ἀπὸ τῆ μύτη.
Μπορεῖς καὶ Κροῖσος νὰ γενῆς, μὰ νᾶσαι καὶ χαμάλης,
καὶ τότε τὸ καπέλο μου τὸ βάζω ὑπὸ μάλης,
καὶ φεύγω ἀλὰ Γαλλικὰ χωρὶς νὰ 'πῶ μερσι
κι' ὅρσε μές 'στους παράδες σου καὶ κάνε τους τουρσί.

Ἐκεῖ ξεχάνεις, Περικλῆ, τὰ τόσα ξαφνικά σου,
τὰ πλούτη τοῦ σιὸρ Παυλῆ τὰ πέρνεις γιὰ 'δικά σου,
κι' ὅταν μές 'στὸ Παλάτι του ἀξένοιαστος καθίζεις
σιγὰ σιγὰ μέ τὸν καιρὸ 'στὰ πλούτη συνειθίζεις,
κι' ὅταν ξαπλώσης μιὰ φορά σ' ἐκείνους τοὺς σοφάδες
ὅλα σοῦ φαίνοντ' ἔπειτα κολοκυθοκορφάδες.

Ἐκεῖ τὰ φαίντιγγ καὶ τὰ σκρίπ ἀνέτως φασκελόνεις,
κι' ἂν πλειοτέρα, Περικλῆ, χρειάζεται εὐκολία
γιὰ νὰ περάσῃ κάμηλος τρυφαλιὰν βελόνης
ἢ γιὰ ν' ἀνοίξ' εἰς πλούσιον ἢ ἄνω Βασιλεία,
ἀλλ' ὁ Παυλῆς σὲ βεβαιῶ πῶς δίχως παρκαλία
θὰ 'μπῇ μές 'στὸν Παράδεισο μαζί μέ τὰ στιβάλιχ,
σέρνωντας ἀπ' ὀπίσω του κι' ἐμὲ τὸν ψωροβάρδο
καὶ τὸν πιστό του σύμβουλο κι' ἀμαρτωλὸ Μποκάρδο.

Ἀγαπητέ μου Περικλῆ, τὰ ντέρτια σου λησιμόνει
κι' ἔλα νὰ πάμε 'στὴν Σταμπούκ νὰ 'δῆς καὶ τὸ Φανάρι,
καὶ τοῦτον τὸν σιὸρ Παυλῆ μαζί μου εὐγνωμόνει
γιατὶ ἐκεῖνος μ' ἔθρεψε καὶ μ' ἔστειλε μανάρι.
Μὲ τοῦτον σάρκ' ἀπέκτησε κι' ἡ αὐλὸς μου φύσις,
καὶ 'στὴν παροῦσαν ἐποχὴν, καὶ μένε Περικλέτο,
ὅταν θὰ τρέξης κίνδυνον τῆς πείνας νὰ ψοφήσης
θὰ 'βρῆς ἀπάνω μου ζουμι καὶ κρέας γιὰ φιλέτο.

Ἐκεῖ λοιπὸν καθήμενος σάν σπητονοικοκύρης
τὸν ἀφαλό μου 'κυττάζα σάν ἐξαλλος Φακίρης,
κι' ὀνειρευόμουν τῶν Οὐρὶ τὰ κάλλη τὰ περίσσια
κι' ἐφώναζα μονάχος μου, « ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια ».
Μάτια τρελλά, μάτια γλυκά, ποῦ στάζετε σερμπέτι,
ἐλᾶτε μαγνητίσετε κι' ἐμὲ τὸν τσαναμπέτη,
μάτια ποῦ λαμπυρίζετε σάν δηρὸ σαπφείριν' ἄστρα,
μάτια ποῦ μέ κυττάζετε χωρὶς νὰ σᾶς κυττάζω,
μάτια ποῦ θρυμματίζετε τοὺς πύργους καὶ τὰ κάστρα,
ἐλᾶτε νὰ ξυπνήσετε κι' ἐμένα ποῦ νυστάζω.

Καὶ νὰ σου μία, Περικλῆ, ἐμπῆκε 'στὸν ὄντα μου
σάν ἄνθος ὁποῦ 'ξάνοιγε τὸ πρῶτο του μπουμποῦκι,
κι' ἀμέσως μ' ἓνα λύγισμα ἐκάθισε κοντά μου,
κι' ἐγὼ ρουφῶντας 'στὸ σοφὸ τρέ ντιστεγκέ τσιμποῦκι
τὴν ἔλεγα μουχαλεμπί, καίμακι καὶ μπουγάτσα,
καὶ κάπου κάπου ντροπαλὰ τῆς χάιδεα τὰ μπράτσα.

Ἀχ ! καὶ νὰ σ' εἶχα τότε ἐκεῖ, πτωχέ μου φουκαρᾶ,
νὰ καταλάβῃς τί θὰ 'πῇ γυναῖκα μιὰ φορά
καὶ τοῦτα τὰ ξεράδια σου ἀπάνω τῆς ν' ἀπλώνῃς...
ἀλλ' ὅμως βλέπω, Περικλῆ, τὰ μάτια νὰ γουρλώνῃς...
ὥσάν καὶ σένα μπουνταλᾶ 'στὸν κόσμον δέν ματάειδα,
ποτέ μου δέν ἐπίστεψα κι' αὐτὸ πῶς θὰ πιστέψῃς...
ἀγέρας ἦταν μοναχά, βρὲ μπουφο, ἡ Νεράιδα...
Οὐρὶ κανένα εὐκόλα δέν κάνει ἐπισκέψεις...

Κι' εἶπα κρυφὰ τοῦ θυρωροῦ μετὰ φωνῆς ἐντόνου :
« Οὐρὶ δέν θέλω τοῦ λοιποῦ, κύρ θυρωρέ, νὰ 'δῶ,
κι' ἂν μέ ζητήσῃ ἐξαφνα καμμιὰ σκιά προγόνου
εἰπέ τῆς πῶς δέν δέχομαι καὶ πῶς δέν εἶμ' ἐδῶ ».
Γιὰ συγκινήσεις, Περικλῆ, δέν μοῦμενε καιρός,
κι' ἴσκιτοι προγόνων ἤρχοντο τραβώντας τὰ μαλλιά των,
ἀλλ' ὅμως τοὺς ξεκούμπιζε μέ τρόπ' ὁ θυρωρὸς
καὶ μ' ἄφιναν τῆς κάρταις των κι' ἐπήγαιναν καλὰ των.

Ἡ γῆ κι' ὁ πόντος ἔλαμπε καὶ κατεμοσχοβόλει
καὶ τὰ πουλιὰ μ' ἐζάλιζαν παράποτε στωμύλα,
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μπαξές καὶ περιβόλι
κι' ἐψαχνα νάβρω τὰ χρυσὰ τῶν Ἐσπερίδων μῆλα,
κι' ἐχασμουρεῖόν μου κι' ἐχασκα μές 'στ' ἄντρα καὶ τὰ κνίσκια
καὶ κάποτε φαρδὺς πλατὺς 'ρουχάλιζα 'στ' ἀπόσκια
κι' ἐρωτευμένος καὶ ξῆς 'στὴ βάρκα του 'πηδοῦσε
καὶ τοὺς καὶ μούς κρυφοῦ σεβντὰ μέ πόνο κελαῖδοῦσε,
κι' ἐγὼ ξυπνώντας 'φώναζα τὸν καὶ ξῆ κοντά μου
καὶ τοῦλεγα « τραγούδησε καὶ 'λίγο τὸν σεβντὰ μου,
ἦγουν πῶς ἔχασα κι' ἐγὼ 'στὰ φόντα πεντακόσας,
ψάλε τοῦ Χάμπρο τῆς δουλειᾶς καὶ συμφορᾶς μας τόσαις,

**Ὁ Φαδουλῆς με φῶρκα
εἰς τὴν Φραγκιὰ τὴν Τοῦρκα.**

Καλῶς τοὺς τοὺς προστάτας μας, καλῶς τοὺς τοὺς σωτῆρας
 με τὰ γερά βατσέλα,
 ποῦ γιὰ τὸν ἀμυαλο λαὸ τῆς γῆς τῆς κακομοίρας
 κακὴ τοὺς πιάνει τρέλλα,
 κι' ἔρχονται με τῆς μπάλαις των γιὰ νὰ τοῦ βάλουν γνῶσι
 καὶ νὰ καθίσῃ φρόνιμα καὶ νὰ μὴν ξεσπαθῶσῃ.

Καλῶς τοὺς τοὺς προστάτας μας, καλῶς τοὺς 'στὰ νερά μας,
 μᾶς φέρνουν με τοὺς στόλους των παρηγοριαῖς κι' ἐλπίδες,
 κι' ἐμεῖς γιὰ τούτους νοιόθουμε γουργούραις 'στάντερά μας
 καὶ τρομασμένοι ρίχνουμε τῆς κοφτεραῖς λεπίδες,
 κι' ἐμπρός εἰς τὰ φιλόφθωπα καὶ σωστικά βατσέλα
 βγάζουμε τὰ καπέλα.

"Ἐπρεπε δὲ κι' ὁ Καΐζερ, ποῦ γιὰ μουρλοὺς μᾶς κρίνει,
 κι' ὁ Τσάρος ὁ φιλόθρησκος, ποῦ δὲν σηκώνει γέλοια,
 με τοὺς τρικρότους κολοσσούς νάλθοῦν μαζί κι' ἐκεῖνοι
 βασιλῶντας εἰκονίσματα κι' ὀλόχρυσα Βαγγέλια.
 "Ἐπρεπε με τὰ χέρια των κι' οἱ δὲ νὰ ξεθυμάνουν
 καὶ γιὰ τὴν σωτηρία μας κομμάτια νὰ μᾶς κάνουν.

'Αγαπητοί μας Καίσαρες καὶ Μίνωες τοῦ κόσμου,
 περάστε με τὰ σκῆπτρα σας νὰ σκοτισθῇ τὸ φῶς μου.
 Σηκώνω τὸ Βαγγέλιό σας, σηκώνω τὸ Σταυρό σας,
 καὶ βλέπω δούλους μάρτυρας σφαγμένους ἀπὸ κάτω,
 'πῆρα καὶ τὸ τρισάγιο τὸ δισκοπότηρό σας
 καὶ μ' αἶμα Χριστιανικὸ τὸ κύτταξά γεμάτο.

'Αγαπητοί μας Καίσαρες, πέφτω σκυφτός 'μπροστά σας,
 καὶ λέγω δόξα καὶ τιμὴ 'στὰ γαῦρα Στέμματά σας.
 Γιὰ τέτοιους Θρόνους κραταιούς, ποῦ τοὺς στολίζ' ἡ πούλια,
 πρέπει κι' ὁ κόσμος θέατρον νὰ γίνεται σφαγῆς,
 κι' ἄς πέφτουν μαῦροι κόρακες κι' ἄς κλαῖνε νυκτοπούλια,
 μὲς 'στὰ φωνα χαλάσματα τῆς σκλαβωμένης γῆς.

'Αγαπητοί μας Καίσαρες καὶ μόνοι μας προστάται,
 'στους οὐρανούς τῆς δόξης σας κατάχρυσοι πετάτε.
 Ὁ κόσμος ἐσυνείησε νὰ σᾶς θαρρῇ σωτῆρας,
 κι' ὅσο κι' ἂν κἀν τὸν Σαῖν-Ζούστ καὶ τὸν ἀντάρτῃ Βρούτο,
 πάντα φιλεῖ τὰ κράσπεδα τῆς θείας σας πορφύρας
 καὶ γλείφει κάθε Καίσαρος τὸ 'ματωμένο κνοῦτο.

'Αγαπητοί μας Καίσαρες, ἐλάτε σώσετέ μας
 καὶ βομβαρδίστετέ μας.

'Εκεῖνα τῶν βατσέλων σας τὰ φοβερά μυδράλια,
 ποῦ σείνουν τὰ θεμέλια τῆς σφαίρας τῆς γῆνης,
 θὰ συνετίσουν τῶν Ρωμηῶν τὰ χύρινα κεφάλια,
 θὰ σπείρουν εἰς τὸ χῶμα μας τὸν σπόρον τῆς εἰρήνης.

'Αγαπητοί μας Καίσαρες καὶ φίλοι τῆς Ἑλλάδος,
 σᾶς προσκυνεῖ κι' ὁ Φαδουλῆς, ὁ πρῶτος ὁ σκαρτάδος.
 Καλῶς τὴν πάλι τὴν Φραγκιά... τιμὴ ποῦ μᾶς τὴν κάνει!...
 κλεῖσε με τὰ βατσέλα σου τὸ κάθε μας λιμάνι,
 τὴν πεινασμένη μας κοιλιὰ νὰ τὴν θερῇ ἡ πείνα
 καὶ νὰ σᾶς 'πούμε «Καίσαρες, πάρτε καὶ τὴν Ἀθήνα.»

Εἶδαν' ἐκεῖ Ρωμαϊκὴ ξετσιπωσιὰ καὶ θάρρος!
 γιὰ τὴν εἰρήνη νὰ λυσοῦν ὁ Καΐζερ κι' ὁ Τσάρος,
 κι' ἐκεῖν' οἱ ἔρωμο-Ἕλληνες, ἐκεῖν' οἱ παληανθρώποι,
 νὰ θέλουν νὰ τὰ βάλουν με μιὰ κοτζάμ Εὐρώπη,
 καὶ νὰ τολμοῦν οἱ παλαβοὶ σὰν ἀναιδῆς Θεοσίτης
 με τὸ σπαθὶ των νὰ ζητοῦν τὴν ἔνωσιν τῆς Κρήτης.

Εἶδαν' ἐκεῖ ξετσιπωσιὰ νὰ μὴν ἀκοῦν καθόλου
 οἱ βλάκες τοῦ διαβόλου
 τὰς προσταγὰς τῶν Καΐζερ, τὰς προσταγὰς τῶν Τσάρων,
 κι' Ἀψβούργων καὶ Μαγαράων,
 μὰ νὰ σηκώνουν μύτη
 καὶ νὰ ζητοῦν τὴν Κρήτη;

'Ορίστε μοῦτρα!... 'βγήκανε καὶ τοῦτ' οἱ μασκαράδες
 νὰ κάνουν τοὺς πολεμιστὰς καὶ τοὺς παλληκαράδες.
 'Ορίστε μοῦτρα γιὰ φωτιαῖς καὶ γιὰ καπνοὺς πολέμων,
 ὀρίστε μοῦτρα, ποῦ κυττοῦν ἐκεῖ κατὰ τὸν Αἶμον,
 καὶ καρτεροῦν μὲς 'στὴν Τουρκιά νὰ πέσουν τροπαιοῦχοι
 με φουστάνελα πρόστυχη, με κάππα, καὶ τσαροῦχι.

'Ορίστε! πῶς σᾶς φαίνεται!... δὲν εἶνε πρώτη τρέλλα
 νὰ θέλῃ σῶναι καὶ καλὰ κι' ἡ ψωροφουστάνελα
 σεινάμενη κουνάμενη 'μπροστά σας νὰ λυγίζεται
 καὶ νὰ παραφουσκώνῃ,
 καὶ τὴν εἰρήνη τῆς Φραγκιάς νὰ μὴ τὴν συλλογίζεται
 καὶ νὰ τὴν φασκελώνῃ;

"Ἐνα μυρμηκι τόσο δὲ
 νὰ τὸ τρομάζ' ἡ Δύσις,
 καὶ θεριεμένο νὰ πηδᾷ
 καὶ νάχῃ κι' ἀπαιτήσεις;

"Ἐνα μυρμηκι, μιὰ μπουκιὰ,
 νὰ κοροϊδεύῃ τὴν Φραγκιά,
 καὶ τὴν ἀκεραιότητα νὰ κόβῃ τοῦ Καλὶφ
 κι' ἐμπρός του νὰ κορδώνεται με νάξι καὶ με πάσο,
 ἀντὶ τὴν μακελλάρικη μαχαῖρα του νὰ γλείφῃ
 καὶ νὰ τοῦ λέῃ «κόψε με, Σουλτάνε μου, ν' ἀγιάσω;»

'Εμπρός, γκρεμίστε τῶν Ρωμηῶν τοὺς πύργους καὶ τὰ κάστρα,
 με μπόμπαις Φράγκων ἄς σπαρῇ τῆς γῆς των κάθε στρέμμα,
 ποῦ θέλουν 'στὴν εἰρήνη σας νὰ φέρουνε χαλάστρα
 καὶ δὲν ἀφίνουν νὰ χυθῇ τὸ πρόστυχό των αἶμα,
 κι' ὁ Πατισάχ ὀπίσω του σφαγμένους νὰ τοὺς σύρῃ
 γιὰ νὰ γενῇ τῶν σεβαστῶν Καισάρων τὸ χατῆρι.

'Εμπρός, βρεῖτε τοὺς Ρωμηούς, γελᾶτε 'στὸ νομά των,
 ἄς μείνῃ τέφρα καὶ σωρὸς καὶ τοῦτο τὸ κρατίδιον,
 καὶ δὲν ἀξίζει ποταμὸς Ἑλληνικῶν αἱμάτων
 οὔτ' ἓνα Φράγκου κουνενὲ μικρὸν αἰμοσφιρίδιον.
 Βαρεῖτε, κοσμοκράτορες, ἐμᾶς τοὺς πισπιρίγκους
 καὶ κάνετε μας δὲ χαψιαῖς ὥσάν νὰ τρώτε σβίγκους.

Μπάμ μπούμ κι' ἀπὸ τὸν Καΐζερ, μπά μπούμ κι' ἀπὸ τὸν
 μὴ χάσ' ἡ Πόλι μάλαμμα κι' ἡ Βενετιά βελόνι, [Τσάρο,
 καὶ βάλτε τὸν μακκαρονᾶ, τὸν Κοῦρδο Καννεβάρο
 τοὺς μάρτυρας τοὺς Κρητικὸς νεκροὺς νὰ τοὺς 'ξαπλώνῃ,

ψάλε τῆς φτώχειας, καίξῃ, τὸ φλογερὸ καμίνι,
ψάλε πῶς ἔχουν τρεῖς δροσιστῆς ἢ μετοχαῖς τοῦ Σγούτα,
καὶ θᾶναι κηλοροϊζικὸς ἐκεῖνος ποῦ θὰ μείνῃ
μ' ἓνα παπούτσι μοναχὰ καθῶς ἢ Σταχτοπούτα».

Κι' ὅταν ἡ μαύρη τῆς νυκτὸς ἀπλώνετο πορφύρα
ἐδῶ κι' ἐκεῖ κολοφωτικῆς πετοῦσαν ἀπ' ἀνάρηα,
κι' ἐγὼ καμπόσαις ἔστειλα 'στὸν δυστυχῆ Σωτήρα
νὰ τῆς περάσῃ, Περικλῆ, 'στὸν κόσμον γιὰ φανάριον.
Κι' ἐκυνηγόυσα πέρδικαις, νυφίτσαις, σουσουράδες,
κι' ἔρριχνα δίκτυα 'στὸ γιγλὸ μαζὶ μὲ τοὺς ψαράδες,
καὶ μὲς 'στῶν γλάρων τῆς σπηλιᾶς σὰν Ροδινῶν ἐμόναζα,
κι' ἐψάρευαν λαχταρισταῖς γαρίδες τὰ πλεμμάτια μας,
καὶ τῆς γαρίδες δείχνωντας πρὸς τοὺς ψαράδες 'φώναζα:
«ἔτσι κι' ὁ Λόρδος ἔκανε γιὰ τὸν παρὰ τὰ μάτια μας».

Τί χαλιὰ Περσικὰ καὶ κιλίμια!...
δὲν εἰξεύρεις γι' αὐτὰ τί νὰ 'πῇς,
κι' ἐγυρνοῦσα στενὰ καλντερίμια
σὰν Ρωμῆος καλντερίμ-τσελεπῆς.

Ἐπατοῦσα σὲ σκύλων κορμιά,
μὰ φωνὴ δὲν ἐβγάζαν καμμιὰ...
τοὺς κλωτσοῦν, τοὺς πατοῦν, τοὺς πλακόνουν,
κι' οὔτε κἄν τὸ κεφάλι σηκόνουν.

Μὲ τὸ τόσο των φλέγμα σὲ σκάνουν,
μῆτε κἄν τὴν οὐρά των σαλεύουν,
δὲν λυσσοῦν σὰν κι' ἐδῶ, δὲν δαγκάνουν,
μεταξὺ των μονάχα παλεύουν.

Τότε λύσσα, κακὸ, δαγκωνιά,
καὶ πολὺς τῶν ὀδόντων τριγμός,
τότε πλέον χαλοῦν τὸν ντουניᾶ,
τότε θρῆνος Ραμᾶ καὶ λυγμός.

Ὅπου δρόμος, σοκάκι, γεφύρι,
μυρμηκιά κοπροσκύλων παντοίων,
κι' ὅλα θέλουν νὰ τᾶβρουν χαζίρι,
λὲς καὶ νᾶναι Ρωμηοὶ τῶν Χρυταίων.

Τί σκυλιά, Περικλέτο, κι' ἐκεῖνα!...
ἂν τοὺς δώσης νὰ φᾶνε θὰ φᾶν,
εἰδ' ἄλλοιῶς τὰ καῦμέν' ἀπὸ πείνα
μὲς 'στὴ μέση τοῦ δρόμου ψοφᾶν.

Κι' ἂν σὰν μπόγιας ἀπάνω των πέσης
μὲ ραχάτι τὰ μάτια θὰ κλείσουν,
κι' ἂν λουκάνικα 'πίσω των δέσης
μῆτε κἄν θὰ σκεφθοῦν νὰ τὰ λύσουν.

Τέτοιοι σκύλοι μιᾶς ράτσας μεγάλης
κι' ἂν ὁκάδες τὸ νέφτι τοὺς βάλῃς,
δὲν ξυπνοῦν γιὰ νὰ πᾶν παραπέρα
καὶ νὰ πάρουν ὀλίγον ἄερα.

Σὰν τὰ 'δῇς 'στὸ Τσαρσί ξαπλωμένα
νὰ μὴ βγάζουν καθόλου μιλιά,
τότε πλέον καὶ σὺ σὰν κι' ἐμένα
θ' ἀμφιβάλῃς ἂν εἶναι σκυλιά.

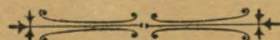
Κι' ἐγὼ τοὺς σκύλους βλέπωντας ψυχὴ νὰ μὴν πειράζουν
καὶ μόνοι των τὰς σάρκας των ἀγρίως νὰ σπαράζουν,
καὶ βλέπωντας πῶς ἤθελαν χαζίτικο κεμπάπι
καὶ καρτεροῦσαν ἔτοιμη νὰ 'βροῦν τὴν καρδιάνα των,
βεβαίως εἶπα μέσα μου Ἑλλήνων θᾶναι πάπποι
καὶ θὰ μετεμψυχώθησαν εἰς μούργους μετὰ θάνατον.

Καὶ μὲν ἡμέρα, Περικλῆ, μ' ἐπῆγαν ἄρον ἄρον
'στὴν ξακουσμένη Πρίγκηπο, τὴν νῆσον τῶν Μακάρων,
κι' ἐκεῖ Νεράιδες τοῦ γιγλοῦ καὶ ζωντοχήραις εἶδα
καὶ μοῦπαν γιὰ τὸν Κορωνιὸ καμπόσοι παστρικοὶ
πῶς ἓνα βράδυ ξάστερο πολλαῖς φωτικῆς ἐπῆδα,
μὰ 'πῆρε φόκο ἔξαφνα τὸ μαῦρο του βρακί,
κι' ὀλίγου δεῖν ὁ τζέντλεμαν, ὁ τόσον φλογερὸς,
νὰ γίνη παρκανάλωμα 'στάς φλόγας τοῦ πυρός,
ἐξῆλθεν ὅμως ἀβλαβὴς καὶ σῶος ἐξ ἐκείνου
καθὼς κι' οἱ παῖδες οἱ ἐπτά τῆς παλαιᾶς καμίνου.

Εἰς τᾶλση καὶ κρησφύγετα τῆς μακαρίας νήσου,
ποῦ τὴν θαρρεῖς, βρὲ Περικλῆ, κομμάτι Παραδείσου,
λέγουν πῶς πλέκοντ' ἔρωτες ὀλίγον γηραλέοι
κι' ὁ Κορωνιὸς χοροπηδᾷ κι' ὁ Κορωνιὸς τὸ λείει.

Ἄν ὅμως δὲν τὸν ἔκαψε ἡ πυρκαγιά ἐκεῖνη
μὰ κάρβουνο τὸν ἄφησε τῶν φόντων τὸ γιγαλίνι,
κι' ἐπάψε τὰ τρεχάματα καὶ τὰ λισιβερίσια,
κοντολογῆς 'μουφλούζεψε καὶ πάει 'στὰ Παρίσια.

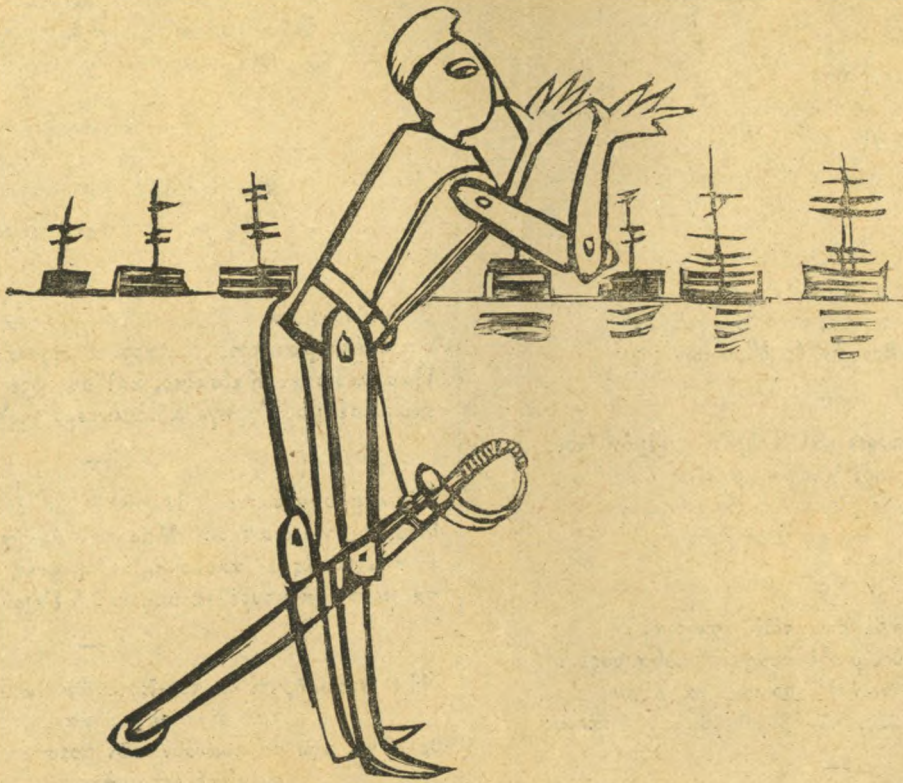
Μὲ πόνον τὸ κρησφύγετον τῆς Καλυψοῦς ἀφῆκα,
ὅπου τὸ ψάλλουν ἔρωτες χειμῶνα καλοκαίρι...
τὸν Εὐγενίδη μοναχὰ 'στὴν Πρίγκηπο δὲν 'βρῆκα
γιὰ νὰ τοῦ δώσω διπλαριαῖς μὲ τὸ σπαθὶ τοῦ ξέρει
κι' ἐπάνω μου σὰν τοῦ 'τῷ ἀφροῦς ὀργῆς σκορπᾷ...
μὰ 'στ' ἄλλο φύλλο, Περικλῆ, θὰ μάθῃς τὰ λοιπά.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέδη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Ξυδῆ, — δηδ' 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξέδι,

μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χῆρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου κονιορτὸς πολὺς.

καί 'στὰ κορμιά των ἔπειτα φρενήρης νὰ σκιρτᾷ
φωνάζοντας «μπραβίσσιμο κι' ἐδίβη λιμπερτά.»

Ἐμπρὸς ἀγῆματα ναυτῶν
εἰς ἓν ἄγωνα ζηλευτὸν,
βαρεῖτε κατακέφαλα κι' ἀπάνω μας γιουρούσι
καὶ σεῖς οἱ θρησκοὶ Ρωῦσσοι,
κι' ὕστερ' ἄς τρέξῃ τὸν Χριστὸ καθεὶς σας νὰ φιλήσῃ,
ποῦ τᾶγ'ια τὰ μυδράλια σας τὸν ἔχουν βομβαρδίσει.

Βαρεῖτε τὸ Ρωμῆϊκο γιὰτὶ τὸ παρακάνει....
κι' ἂν γίν' ἡ Κρήτη κτῆμα των, ποῖος τότε θὰ τοὺς πιάνῃ;
Τότε θὰ ὀῆς ἀέρα
νὰ πάρουν οἱ διχθόλοι,
κι' ἔξαφνα μιὰν ἡμέρα
θὰ θέλουν καὶ τὴν Πόλι.

Καὶ τότε κάθε τόσο
ξεσπάθωνε καὶ βάρει,
καὶ τότε πρίτε 'στὸν Ρῶσσο,
ποῦ θέλει ν' ἀριθάρῃ
'στὴν ξακουστὴ τὴν νύφη
πρὸς χάριν τοῦ Καλίφη.

Σκοτώνετε σκοτώνετε τὴν δόλια λεβεντιά
καὶ σεῖς οἱ Πρῶσσοι Κάιζερ καὶ σεῖς οἱ θρησκοὶ Τσάροι,
καὶ σὺ Τουρκάλα πρόβαλε μὲ Φράγκας ρεπαντιᾶ
καὶ γέλα 'στοὺς προστάτας σου, ποῦ σὲ κυττοῦν σὰν γλάροι.

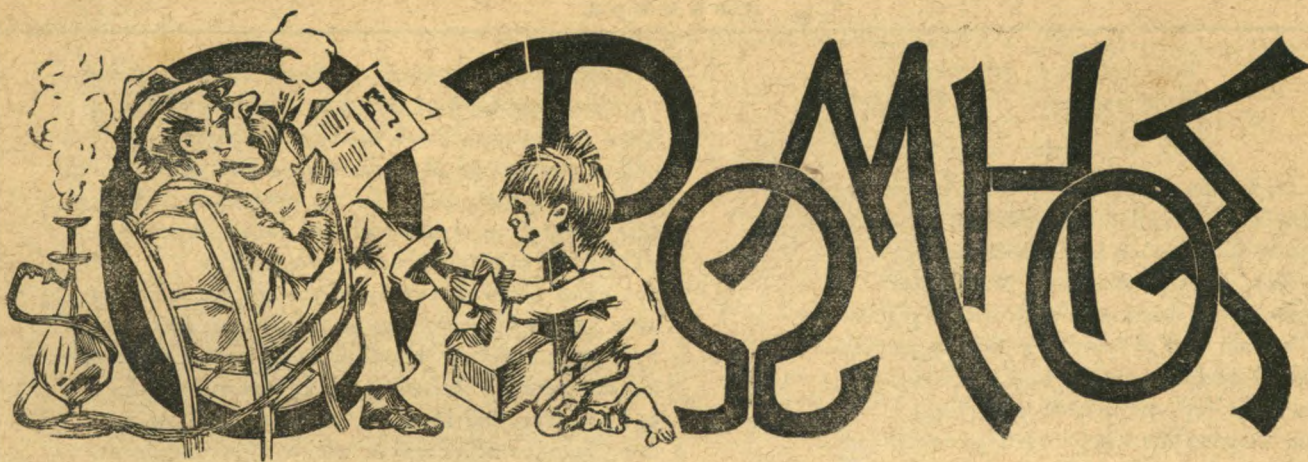
Τρομακτικὴ παραφροσὴ τοῦ Φαδουλᾶ τοῦ Φουκαρᾶ.

Βαστώντας τὴν εἰρήνη 'σιτῶνα χέρι
καὶ 'στᾷλλο τὸν Καλίφη τὸν Σουλτάνο,
τοῦ φόνου τὸ φιλάνθρωπο μαχαῖρι
τροχίζετε 'στῆς σάρκαις μας ἀπάνω.

Περνάτε, καὶ σ' ἐκείνο σας τὸ διάβα
στενάζει καὶ βογγᾷ μιὰ πλάσις σκλάβοι,
περνάτε μὲ τραγούδια, καὶ μουγγρίζουν
τάτελειωτὰ σταυρώματα τῶν σκλάβων,
περνάτε, κι' ἄλυσσιδες γύρω τρίζουν
καθὼς τῆς Γανουμάρας τῶν Βυργράβων.

Μὰ γίνεται χαρά σας κάθε πόνος,
ὁ δὲ βωμὸς τῆς δόξης σας κι' ὁ Θρόνος
ὥσ' ἂν Βισνοῦ λατρεύεται παγόδα,
κι' ὁ κόσμος πηλαλεῖ νὰ προσκυνήσῃ
καὶ ραίνει τῆς Κορώναις σας μὲ ρόδα,
ποῦ τόσον αἶμα τάχει κοκκινίσει.

Διαβαίνετε, τοῦ κόσμου κολοσσοί,
Μονάρχαι κι' Αὐτοκράτορες χρυσαῖ,
καὶ χέρια φονικά ποῦ κοκκινίζουν
τὰ δείχνετε λευκότερα τῶν κρίνων,
διαβαίνετε, κι' οἱ δούλοι ροκανίζουν
μὲ θηριώδη πείναν Οὐγολίνων

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἑνεννῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι ἑμπερδεψε τὸν χρόνον ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ 'στῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νά'ζω κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάῃ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τέσσαρες Ἰουλίου
καὶ καῦμα τοῦ Ἠλίου.

Τρακόσα ἑνενῆντα καὶ τέσσαρα προσέτι
καὶ ξεπεσμός 'στὰ φόντα καὶ γενικὸ σεκλέτι.

Δέσμη πολλῶν ἐπιστολῶν.

Ἐστὸν Περικλέτο ἐπιστολὴ
τοῦ ἀδελφοῦ του τοῦ Φασουλῆ.

Ἀγαπητέ μου Περικλῆ, σοῦ γράφω ἐκ Φαλήρου,
ποῦ μὲ ὁρσίξει κἄποτε ἡ λαύρα τοῦ ζεφύρου.
Τί κάνω καὶ ποῦ βρίσκομαι γιὰ τοῦτο τρέχα...
εἰς τὴν Βουλὴν δὲν εἰμπορῶ νὰ ἔρχωμαι σάν πρῶτα,
γιὰτὶ τὴν ἀηδίασα μὲ ὅλα τὰ σωστά μου
καὶ μήτε θέλω τοῦ λοιποῦ νὰ τὴν ἰδῶ ἔμπροστά μου.
Σάν δὲν μ' ἀφίνουν γκάρισμα νὰ βγάλω σάν γαιδοῦρι,
ἢ νὰ μουγκρίζω κἄποτε σάν νηστικὸ βουβάλι,
τότε νὰ πῆς ἐκ μέρους μου ἑστὸν Πρόεδρον Βουδούρη
τέτοια Βουλὴ σιχαμερὴ 'στὸ ξύδι νὰ τὴν βάλῃ.
Αὐτὴ δὲν εἶναι, Περικλῆ, κατὰστασις Βουλῆς...
ἐν τούτοις σὲ ἀσπάζομαι καὶ μένω... Φασουλῆς.

Τοῦ Περικλέτου ἐπιστολὴ
ἑστὸν ἀδελφῷ του τὸν Φασουλῆ.

Ἀγαπητέ μου Φασουλῆ, ἐπῆγα ἐν τῷ ἄμα
καὶ ἑστὸν Βουδούρη ἔδειξα ἐκεῖνο σου τὸ γράμμα,
κι' ἐκεῖνος μοῦ ἀπήντησε παχύς καὶ γελαστός
πῶς ἴσως νὰ μεταβληθῇ τὸ νέον καθεστὸς,
γιὰτὶ πολὺ ἐπιθυμεῖ καὶ μέσα ἑστὸν Ἰούλιον
νὰ παρευρίσκεισαι καὶ σὺ συγγὰ 'στὸ Κοινοβούλιον.

Ὅλα σαχλά, βρε Φασουλῆ, καὶ αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα,
τὸ ζήτημά των Ἀξελός, ὁ Βουλευτὴς τοῦ Βώλου,
προσῆλθε δὲ εἰς τὴν Βουλὴν καὶ ἡ προσφιλὴς σουμάδα,
ὁ Θεωδράκης δηλαδὴ, τὸ θυμὰ μαύρου δόλου.
Ἐνῷ δὲ σὺ ξαπλώνεσαι 'στὴν ἄκρῃ τοῦ γιζλοῦ
καὶ ἀκοῦς κυμάτων παφλασμόν μακράν τῆς κοινωνίας,
ἐγὼ ἀκούω παφλασμούς περὶ τοῦ Ἀξελοῦ
καὶ μιὰ χαρὰ ὁρσίζομαι μὲ νόμων ἐρμηνείας.
Ὑπομονή, βρε Φασουλῆ... τί διάβολο νὰ κάμῃς;...
αὐτὰ καὶ μένω... Περικλῆς, παντοτεινός σου βλάμης.

Ἐστὸν Περικλέτο ἐπιστολὴ
τοῦ ἀδελφοῦ του τοῦ Φασουλῆ.

Ἀγαπητέ μου Περικλῆ, τὰ μάτια σου φιλῶ...
πολὺ τὸ παραξίλωσαν μ' αὐτὸν τὸν Ἀξελό.
Νομίζω πῶς δὲν ἔπρεπε τὰ πράγματα νὰ σπρώξουν
καὶ μέσ 'σ' αὐτὰ τὰ καύματα νὰ τὸν καταδιώξουν,
ἀλλ' ὅμως μετὰ θλίψεως πολλῆς καὶ κατηφείας
κύπτω εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς πλειονοψηφίας.
Τὰ περασμένα πέρασαν, καὶ ἂν ἔχ' ἡ φάβα λάκκο
νὰ πῆς πολλούς χαιρετισμούς ἑστὸν Τριανταφυλλάκο.

τὰ καύκαλ' ἄλλων δούλων κι' ἐρπετῶν,
ποῦ 'χόρτασαν μὲ κνοῦτα δεσποτῶν.

Ὁ πάλαι Καλιγούλας ὁ πολὺς
μὲς 'στοὺς σωροὺς τῶν ἄθλων του τῶν ἄλλων
ἐφόνευσε τὰ πλήθη τῆς Αὐλῆς
μὲ πλήμμυραν ἀβρῶν ροδοπετάλων.

Μὰ τώρα κάθε νέος Καλιγούλας
κι' ἀρτίστας μουσικός τῆς ἀναγούλας
σὰν σύμμαχος πιστὸς τῶν Βεγγαζίων
μὰς λούζει μὲ βροχὴν ἐξ ὀβουζίων.

Κτυπᾶτε μας, Τουρκόσποροι καὶ Κούρδοι φρενιασμένοι,
χορτάρι μὴν ἀφήσετε, μὴδὲ χλωρὸ γρασίδι,
γιὰ 'μᾶς τοὺς κακομοίρηδες ὡς μόνον ὄπλον μένει
τὸ φάσκελο, τὸ φτύσιμο, καὶ τὸ γερὸ βρισίδι.

Ἐμεῖς ἐδῶ δὲν ἔχομε μὴδὲ στρατῶν ἀσκέρια,
μήτε θαλάσσης κολοσσούς, μὴδὲ σφαγεῖς βαρβάρους...
εὐλογημένα τρεῖς φοραῖς τῶν Ρουσακῶν τὰ χέρια,
ποῦ βομβαρδίζουν Καίσαρας, ποῦ βομβαρδίζουν Τσάρους.

Ὡ σεῖς σκιαῖς ἀναρχικῶν μὲ σκέψεις ἀπορρήτους,
κτυπᾶτε τοὺς ἀναρχικοὺς τοὺς πορφυρογενήτους.
Τὸ τρομερὸν σας ὄνομα ποτὲ δὲν τὸ ξεχάνω
καὶ σήμερα μὲ δάκρυα μνημόσυνα σὰς κάνω,
καὶ σκούζουν σκλάβοι δύστυχοι μὲ τὴν ψυχὴ 'στὸ στόμα :
«εὐλογημένο τρεῖς φοραῖς τοῦ τάφου σας τὸ χῶμα».

'Στοὺς ἱσκιούς τῶν ἀναρχικῶν καὶ σὺ ψυχὴ μου πέτα,
εὐλογηταῖς ἢ μπόμπαις τῶν, οἱ λάζοι, τὰ στιλέτα,
κι' εὐλογημένος τρεῖς φοραῖς ἄς μένη 'στὸν αἰῶνα
ὁποῖος τινάξῃ κατὰ γῆς Καισαρικὴ Κορῶνα.

Αὐτοὶ μὲ τὰς τιάρας τὰς χρυσᾶς,
οἱ τῆς εἰρήνης φύλακες καὶ Δράκοι,
γεννοῦν πρὸς σωτηρίαν μας καὶ σᾶς,
τῶν δρόμων τὰ σκουπίδια καὶ τὰ ράκη.

Παντοῦ τὸ θέλημά των εἶναι νόμος,
κι' ἀκοίμητα τοὺς Θρόνους των φρουρεῖ
τῆς σκλαβωμένης πλάσεως ὁ τρόμος,
ποῦ θὰ τὸν σβύσουν μέλλοντες καιροί.

Τριγύρω των λαὸς ψυχομαχᾷ
καὶ τοῦτοι καταλάμπουν μὲς 'στοὺς ἥλιους,
ἐσεῖς σκοτώνει 'ἓνα μοναχὰ
κι' ἐκείνοι μ' 'ἓνα νεῦμα τρῶνε χίλιους.

Γιὰ σᾶς τοὺς Ραθασόληδες κρεμάλα,
κατάραις κι' ἀναθέματα μεγάλα,
κι' ἐκείνους, ποῦ χωμένοι 'στὰς πορφύρας
τόσων λαῶν τὰ σπλάχνα περιοῖζουν,
προστάτας τοὺς φωνάζουν καὶ σωτήρας
κι' ὅλο μὲ θυμιατὰ τοὺς λιβανίζουν.

Αὐτοὶ γεννοῦν τοῦ κόσμου τοὺς σφαγεῖς
κι' εἶναι καιρὸς νὰ λείψουν ἐκ τῆς γῆς
ἀναρχικοὶ καὶ μπόγηδες σκηπτοῦχοι,
ποῦ τύφλα νάχουν 'μπρὸς των οἱ Καρδοῦχοι.

Παραφορὰ δευτέρα τῆς πρώτης σφοδροτέρα.

Τελείωσαν τὰ ψέμματα, τὰ χωρατὰ τάφινω,
καὶ σκέπτομαι πρὸς τὸ παρὸν ἀναρχικὸς νὰ γίνω.
Παραμερίστε, Καίσαρες, καὶ σὺ, βρὲ Περικλέτο,
ἐτοιμασέ μου 'γρήγορα τὸ μυτερὸ στιλέτο.

Δῶσε μου μπόμπαις, Περικλῆ, κι' ἓνα μακρὸν σωλῆνα,
ἰδοὺ κι' ἐγὼ διάσημος Μπαγιὰν ἀναρχικὸς,
ἐν τούτοις ἄς μ' ἀκολουθῇ κι' ἡ φίλη Φασουλίνα,
τὰ πέντε τὰ μουρέλια μου κι' ὁ Γκιούλ ὁ κυνικός.

Ἐ! Θεοδωρῆ, τί καρτερεῖς;... ἀνδρίσου καὶ πολέμα
καὶ φέρτους ἔνω κάτω...
θέλω νὰ πιῶ τὸ κυανοῦν τῶν προστατῶν μας αἷμα
ὡς εἶδος ρετσίνατο.

Βλέπεις τώρα κι' ἡ Γαλλία
πῶς δὲν ἔμεινε πιστὴ,
τόση σχέσις καὶ φιλία
'κόπηκε σὰν μιὰ κλωστή.

Τὴν ἐμάγεψαν οἱ Ρῶσσοι
κι' εἶναι τῆς Ἀρκούδας δοῦλα,
ὁποῦ κλώτσο νὰ τῆς δώσῃ
μὲ τὰ 'πίσω τῆς ἡ μοῦλα.

Φασκέλωσε τὸν Ἀννοτῶ, καὶ κορδωμένος στέκα,
καὶ βᾶρει καὶ πελέκα,
καὶ σὺ, κυρία Φασουλῆ, δός μου τὸ Γκρά τουφέκι,
θὰ τοὺς ἀλλάξῃ τὸ σταυρό... κομμένο τὸ γελέκι.

Μπάμ μπουμ ἐδῶ, μπάμ μπουμ ἐκεῖ,
κτυπᾶτε σεῖς ἀναρχικοί,
καὶ σὺ, φιλιτάτη μου κυρά,
ποῦ μετ' ἐμοῦ φυγοδικεῖς
καὶ ξένα σπήτια κατοικεῖς,
μὴ σκιάζεσαι μὲ τὰ πυρά.

Ἐλύσσαξα γιὰ πόλεμο κι' ἔχω πολὺ σεκλέτι,
δὲν μὲ πτοοῦν ἀποκλεισμοί, δὲν μὲ ξιππάζει νότα...
οἱ ξένοι στόλοι τὸβαλαν ἀμέτη μωαμέτη
τὸ χρεωμένο σπῆτι μας νὰ ρίξουν πρῶτα πρῶτα!

Βρὲ τοὺς ἀτίμους!... 'λύσσαξαν μ' αὐτὸ τὸ Μὲν Ρεπὸ...
βλέπω μιὰ μπάλα στρογγυλὴ 'στὴ γῆ νὰ τὸ σωριάζῃ,
καὶ γιὰ τοὺς κηδεμόνας μας δὲν ξέρω τί νὰ 'πῶ...
μόνον ἡ λέξις τοῦ Καμπρών 'στὰ μοῦτρα των ταιριάζει.

Τοῦ Περικλέτου ἐπιστολὴ
 ἑστὸν ἀδελφὸ τοῦ τὸν Φασουλῆ.

Ἀγαπητέ μου Φασουλῆ, στολὴ τῆς Ρωμηοσύνης,
 μήτ' ἐλαχίστη ἑστὴν Βουλὴν αὐθάδεια καὶ ἀναίδεια,
 καὶ ὁ κύριος Σιμόπουλος ὁ τῆς Δικαιοσύνης
 ἕνα τσουβάλ' ὑπέβαλε βαρβάρτα Νομοσχέδια.
 Τὸ πρῶτον εἶναι, Φασουλῆ, περὶ τῶν φυγοδικῶν,
 τὸ δ' ἄλλο πῶς οἱ Γραμματεῖς οἱ τῶν Πρωτοδικῶν
 πρέπει κατ' ἀπαράβατον εἰς τὸ ἐξῆς καθῆκον
 νὰ ἔρχονται μ' ἐγγυητὴν πολὺ αὐθεντικόν.
 Σπουδαῖα Νομοσχέδια καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
 καὶ τώρα ποῦ διώρισε τὸν Γιάννη τὸν Ραῖση,
 ὑπάρχει μέγας κίνδυνος, καθὼς καταλαμβάνω,
 πῶς καὶ ἄλλα Νομοσχέδια σοφὰ θὰ ξεφουρνίσῃ.
 Ἄν δὲ ἀκόμη καὶ μ' αὐτὰ ὁ τόπος δὲν σωθῇ
 καὶ ἡ Θέμις ὅπως πάντοτε καὶ τώρα λασπωθῇ,
 τότε περὶ τῆς Θέμιδος καὶ ἐγὼ δὲν θὰ τυρβάζω
 καὶ θῶλθω παρὰ θιν' ἄλως μαζί σου νὰ ρεμβάζω.

ἑστὸν Περικλέτο ἐπιστολὴ
 τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ τοῦ Φασουλῆ.

Ἀγαπητέ μου Περικλῆ, σημεῖα προκοπῆς,
 τὸ σκάφος μας πρὸς ἀσφαλῆ πηγαίνει ὁρμητήρια,
 ἄλλ' ὅμως σὲ παρακαλῶ καὶ ἐκ μέρους μου νὰ πῆς
 ἑστὸν κύριον Ἀνάργυρον θερμὰ συγχαρητήρια.
 Ὡς πρὸς τὰ Νομοσχέδια δὲν εἶναι δύο γινώμαι,
 ἂν θέλῃ δὲ καὶ ἐγγυητὴν, ἐγὼ τοῦ ἐγγυῶμαι
 ὅτι καὶ ὁ μέλλων Γραμματεὺς πολλὰς θὰ δρέψῃ δίκας
 καὶ θὰ σουφρώσῃ μιὰ χαρὰ τὰς παρακαταθήκας,
 καὶ δίχως νὰ τὸν μυρισθοῦν οἱ προὔχοντες καθόλου
 θὰ γίνῃ γρήγορα καὶ αὐτὸς παρέα τοῦ Ἀχόλου.

Τοῦ Περικλέτου ἐπιστολὴ
 ἑστὸν ἀδελφὸ τοῦ τὸν Φασουλῆ.

Ἀγαπητέ μου Φασουλῆ, μὲ μακρὴν ρεδιγκότα
 ἐπῆγα ἑστὸν Σιμόπουλο καὶ τοῦπα τὰ εἰκότα,
 καὶ ἐκεῖνος μ' ἐπιφύλαξιν σὰν κάλτσα τοῦ διαβόλου
 σ' ἐδέχθη ὡς ἐγγυητὴν τοῦ μέλλοντος Ἀχόλου.
 Ἄλλ' ὅμως δὲν μοῦ ἔγραψες τὰ τῆς μονομαχίας,
 ποῦ τόσας ἐπροκάλεσε παντοῦ ἀνησυχίας.

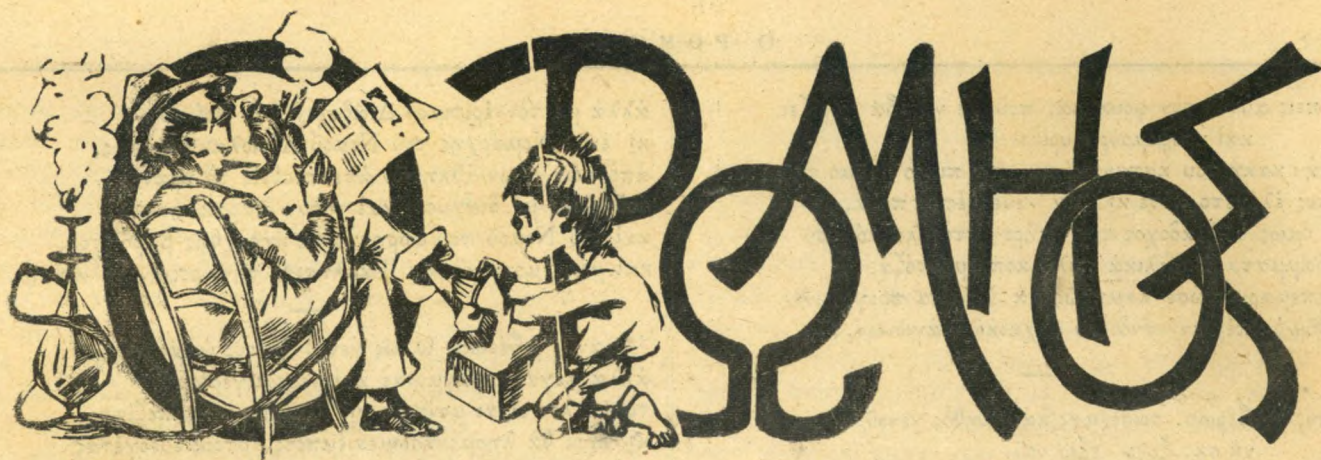
ἑστὸν Περικλέτο ἐπιστολὴ
 τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ τοῦ Φασουλῆ.

Ἀγαπητέ μου Περικλῆ καὶ πρῶτε μπουνταῖα,
 πῶς ἤθελα τὸ στόμα σου γιὰ πάντα νὰ σφκλίσω...
 ἐν παροιμίαις ἄλλοτε σ' ἐδίδαξα πολλὰ
 καὶ τώρα ἐν ἐπιστολαῖς πολλὰ θὰ σοῦ μιλήσω.
 Τὸ ζήτημα τῶν θέσεων παντοτεινὸς ἀγὼν
 καὶ ἡ ἔρις περὶ θέσεων αἰτίαι τῶν σφαγῶν,
 καὶ ὅποταν εἰς τὸ θέατρον, βρέ Περικλῆ, ἐμβαίνης
 δὲν πρέπει ἀπὸ κάθισμα ποτέ σου νὰ διαβαίνης,
 ποῦ κάθεται ἡ Πρεσβευτὴς ἡ καὶ ἄλλος τῶν ἐν τέλει,
 γιὰτὶ θὰ μπλέξῃς ἄδικοι καὶ ὅπου κακὸ σου θέλει.
 Δὲν πρέπει τὰς συμμάχους μας νὰ ἐνοχλῇς Δυνάμεις,
 ἐγὼ δέ, φίλε Περικλῆ, τῶν Πρεσβευτῶν ὁ βλάμης,

ποῦ κατ' εἰκόνα ἔγινα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ τσίρου,
 προκρίνω ζῶντα νὰ μὲ φᾶν ἡ σκνίπες τοῦ Φαλήρου,
 παρὰ τὸ αἷμα μου ποτέ τὸ κυανοῦν νὰ χύσω
 καὶ νὰ πιастῶ μὲ Μπέηδες καὶ νὰ μονομαχήσω.
 Καὶ στέλλω πρὸς τὸν Ὑψιστον εὐχαριστίας βλέμμα,
 ποῦ δὲν φορῶ καὶ ἐγὼ σπαθὶ καὶ Βασιλέως στέμμα,
 ἀλλέως τὸ φιλότιμο, δυστύχημα μεγάλο,
 ποῦ ὅπως λέγουν ἔφαγε καὶ αὐτὸν τὸν Καποδίστρια,
 θὰ μ' ἔκανε τὸ γάντι μου νὰ ρίξω δίχως ἄλλο
 πρὸς ὅσους στέλλουν Πρεσβευτὰς τὰ κράτη τὰ παρίστρια,
 ἂν καὶ ποτέ δὲν φαίνομαι μὲ γάντια εἰς τὸ χέρι
 καὶ μάλιστα, βρέ Περικλῆ, σὰν εἶναι καλοκαίρι.
 Δὲν ξέρω σύ, ποῦ διαρκῶς περὶ τιμῆς τσακόνεσαι,
 τί σκέπτεσαι περὶ τιμῆς σὰν πέφτης καὶ σηκώνεσαι,
 ὅμως ἐγὼ, ποῦ σὰν καὶ σὲ δὲν εἶμαι μυιγοχάφτης
 καὶ μελετῶ νυχθημερὸν τὴν ὅλην οἰκουμένην,
 ἀκόμη δὲν κατώρθωσα μέχρι τῆς ὥρας ταύτης
 νὰ ἔχω περὶ τῆς τιμῆς ἰδέαν ὀρισμένην.
 Ἀλλάζω γνώμην δι' αὐτὴν κατὰ τὰς περιστάσεις
 καὶ τὴν αἰτίαν μὴ ζητῆς ποτέ νὰ ἐξετάσης.
 Ἐν τοῦτοις εὐχομαι καὶ ἐγὼ τὸν Πιεράκο πάλι
 νὰ τὸν ἰδῶ ἀκέραιον καὶ ἀβλαβῆ καθ' ὅλα,
 μὲ πρὶν μεγάλο ἀπὸ πρὶν καὶ στῆθος καὶ κεφάλι
 καὶ μόνον μὲ τὰ στέρνα του νὰ φράζῃ πυρεδόλα.
 Καὶ ὑπασπιστὰς ἑστὸ σπῆτι τοῦ Ὁ Βασιλεὺς ἂν στέλλῃ
 καὶ ἐνδιαφέρον ἔδειξαν τ' Ἀνάκτορα πολὺ,
 ἄλλα καὶ ἐγὼ τὸν συμπαθῶ καὶ ἂν διόλου δὲν τὸν μέλῃ
 νὰ χαίρῃ τὴν συμπάθειαν καὶ ἐμοῦ τοῦ Φασουλῆ.
 Μὲ διαστάσεις Ἡρακλῆ ἐπλάσθη προικισμένος,
 μηδὲ τοῦ λείπει φρόνημα καὶ τόλμη καὶ εὐρωστία,
 καὶ ἤλθε καὶ ἑστὸ σπῆτι μου ὡς μετρημεισμένος
 τὴν Τυρρηνὴ Κυριακὴ καὶ μούλεγε ἀστεία.
 Ἄν δὲ μονομαχήσωμε καμμιὰ φορὰ καὶ ἐμεῖς
 γιὰ θέσεις, γιὰ πολιτικά, ἢ ζήτημα τιμῆς,
 καὶ σὲ πληγώσω ἐξαφνα ἢ πληγωθῶ βαρεῖα,
 μὰ θὰ μοῦ μένῃ πάντοτε χρυσὴ παρηγοριὰ
 πῶς ὁ δημοφιλέστατος Μεγαλειότατός μου
 θὰ ἐρωτᾷ νυχθημερὸν περὶ τοῦ τραύματός μου.

Τοῦ Περικλέτου ἐπιστολὴ
 ἑστὸν ἀδελφὸ τοῦ τὸν Φασουλῆ.

Ἀγαπητέ μου Φασουλῆ, Φαληρικὸ τσιμποῦρι,
 μάθε καὶ οἱ δύο Μπέηδες πῶς τόκοψαν κουμποῦρι,
 καὶ ὁ μὴ ἐκδικηθεὶς ζητεῖ συμβούλιον νὰ γίνῃ
 καὶ ἰδιαιτέρως νὰ σκεφθῇ καὶ συσκεφθὲν νὰ κρίνῃ
 ἂν πρέπει τοὺς ριψάσπιδας νὰ πάῃ ν' ἀνταμώσῃ
 ἢ πρέπει τόπον ἑστὴν ὀργὴν διὰ παντός νὰ ἐλῶσῃ.
 Ἐγὼ θὰ τὸν ἐπρότρεπα ν' ἀφήσῃ τὸν καυγᾶ του
 καὶ δίδων τόπον τῇ ὀργῇ νὰ κάθεται ἑστ' αὐγὰ του,
 γιὰ νὰ τελειώσῃ πᾶς καὶ αὐτὸ τὸ μέγα ἐπεισόδιον
 καὶ ἡσύχως ν' ἀναπνεύσωμεν τὸ ζεῖδωρον ἰωδίων.
 Καὶ αὐτὸς θαρρῶ μὲ τὴν φυγὴν πῶς ἐκανοποιήθη...
 αὐτὴν τὴν ὥραν καὶ ὁ Γκαλήπ ὁ Μπέης ἀνεκλήθη,
 μυνθάνω δὲ πῶς ἐκτακτὸς ἐδῶ ἀπεσταλμένος
 θὰ φθάσῃ τώρα ὁ Γκοβδᾶν ἐφέντης ἐσπευσμένως,
 ποῦ πληρεξούσιος θαρρῶ πῶς πῆγε καὶ ἑστὴν Κρήτη
 καὶ ἔχει μὲς ἑστ' ἄλλα του καλὰ καὶ ἀσημένια μῦτη,
 καὶ δὲν θὰ πέρνῃ μυρωδιὰ τί γίνετ' ἐδῶ πέρα
 καὶ τὸν εὐωδιάζοντα τῶν Ἀθηναίων ἀέρα.
 Ταιαῦτα λέγει δι' αὐτὸν γλωσσοκοπᾶνα φήμη
 καὶ ἐμπρός του κάθε μυταρᾶς τὸν μύτον χαμηλώνει,

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑνενήντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ό ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ ' σ τ ὸ χ έ ρ ι .

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ὁκτῶ μηνὸς Ἀπρίλην,
ἔβγηκε τὸ χαμομῆλι.

Πεντακόσα κι' ἐπτὰ λογαριάζω
κι' ἄσπρους ψήφους πρὸς ὅλους μοιράζω.

**Πρὸς τὸν Ἀβέρωφ ἐπιστολὴ
τοῦ κακομοίρου τοῦ Φαδουλῆ.**

Εἶδα πῶς ὁ Διάδοχος μαζί μὲ τὸν Φιλήμονα
ἔστειλε γράμμα σοβαρὸν πρὸς σέ τὸν ἐλεήμονα,
καὶ σουγγραφε μὲ κάμποσαις βαθειαῖς Ἑλληνικούραις
πῶς δὲν βαστοῦν εἰς ἔξοδα ἢ δόλιας μας καμπούραις,
καὶ πρέπει 'στοὺς Ἀγῶνας μας ν' ἀνοίξης τὸ σακκοῦλι σου
κι' ἔτσι νὰ μένωμεν κι' ἐμεῖς εὐγνώμονες καὶ δούλοι σου.

Καὶ σὺ μεγάλως λυπηθεῖς τὸν τόπον μᾶς τὸν τλήμονα
καὶ θέλων τὸν Διάδοχον νὰ καθυποχρεώσης,
εἶπες σὰν μεγαλόδωρος 'στὸν κύριον Φιλήμονα
ὀλόκληρον τὸ Στάδιον πῶς θ' ἀπομαρμαρώσης,
καὶ πῶς προσφέρεις δι' αὐτὸ χιλιάδες πεντακόσαις
κι' ἂν τούταις 'λίγαις μᾶς φανοῦν ἔοδεύεις κι' ἄλλαις τόσαις.

Διό, περιφανέστατε τοῦ γένους εὐεργέτα,
κι' ἐγὼ ποῦ πάντα μ' ἐξαψιν ὑπὲρ πατρίδος φλέγομαι,
ἐσύνθεσα τὸ γράμμ' αὐτὸ μ' ὀλίγα λόγια σκέτα
ἂν καὶ δὲν ἔχω τὴν τιμὴν Διάδοχος νὰ λέγωμαι.

Ἀμάν, Ἀβέρωφ, σῶσε μας καὶ βοηθὸς γενεῶ
νὰ κουτουλήσ' ἡ δόξα μας μὲ τᾶστρα τούρανοῦ,
κι' ὅταν κοτζάμ Διάδοχος σοῦ γράφῃ κοπλιμέντα
κι' ὁ λ ο ς Ὑ μ έ τ ε ρ ο ς πρὸς σέ διὰ παντὸς πῶς μένει,
ἄνοιξε τὸ κεμέρι σου χωρὶς πολλὴ κουβέντα
κι' ἄς εἶναι κάθε λέξις του ἀκριβοπληρωμένη.

Τοῦ κράτους τὴν ὑπόληψιν θέλεις δὲν θέλεις σῶσε,
ἂν δὲ καὶ γράμμα δεύτερον σοῦ στείλουν ὡς τὸ πρῶτον,
ἄς πάῃ τὸ παληάμπελο κι' ὅ,τι κι' ἂν ἔχῃς δῶσε
πρὸς χάριν τῶν Ἀγώνων μας καὶ τῆς μητρὸς τῶν φώτων.

Κι' ἂν τῶν Ἀγώνων ἡ πομπὴ καὶ σὲ χρεωκοπήσῃ,
ἀλλ' ὅμως μυριόστομος, Ἀβέρωφ, θὰ σαλπίσῃ
κι' εἰς Δύσιν κι' εἰς Ἀνατολὴν ἡ φήμη τῶνομά σου
καὶ θὰ καυχᾶσαι διαρκῶς γιὰ τὸ κατόρθωμά σου.

Κι' ἂν καταντήσῃς νὰ μᾶς λές μὲ τὸν ντορβά 'στὸν ὦμο :
«δῶστε 'στὸν εὐεργέτη σας δρὸ ψίχουλα ψωμιοῦ,»
ἀλλ' ὅμως θὰ σὲ δείχνωμε μ' εὐλάβεια 'στὸν δρόμο
κι' ἔτσι τὸ στόμα θὰ μιλήτῃ τοῦ καθενὸς Ρωμηοῦ :

και τώρα με τῆς μύτης του τὸ μπόλικο ἀσῆμι
ἴσως ξεπέση, Φασουλῇ, και τὸ ναπολεόνι.
Μὰ πρέπει μὲς 'στὸ θέατρο τὸ χλιαρὸ και κρύο
νὰ γίνη κι' ἰδιαίτερο γιὰ τοῦτον θεωρεῖο,
μήπως μᾶς κἀνη κι' ὁ Γκοβδᾶν κανένα νέο γλέντι
και στείλουν εἰς τὴν θέσι του τὸν Ζευζεκᾶν ἐφέντη.

—
'Στὸν Περικλέτο ἐπιστολὴ
τοῦ ἀδελφοῦ του τοῦ Φασουλῇ.

—
'Αγαπητέ μου Περικλῆ, ὁ νοῦς μου ὅλος φρίττει
μαθὼν πῶς φθάνει Πρεσβευτὴς με ἀσημένια μύτη.
'Ἦτον ἀνέλπιστος κι' αὐτὸς ὁ ἀσημένιος μύτος
ἀπάνω εἰς τὸ ζήτημα τὸ οικονομικόν,
κι' ἴσως νὰ γίνη και γιὰ 'μᾶς τῆς 'Αριάδνης μῖτος
εἰς τὸν βαθὺν λαβύρινθον τὸν διπλωματικόν.
'Υπομονή, βρέ Περικλῆ, και πλησιάζ' ἡμέρα,
ὁποῦ θὰ πάρουν ἐξαφνα τὰ φόντα μας φωτιά...
ἐκ τῆς χαρᾶς μου ἤθελα νὰ σ' ἔχω ἐδῶ πέρα
'στὴν κρεατένια μύτη σου νὰ δώσω μιὰ μυτιᾶ.

—
Τὸ Φάληρον φιλοξενεῖ τῶν 'Αγγλων τὴν ἀρμάδα
κι' εἶχε σπουδαίαν κίνησιν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα,
κι' ἐγὼ τὰ τόσα φρούρια κυττάζων ὁ φτωχὸς
συσκέπτομαι καθ' ἑαυτὸν και λέγω μοναχός :
« Ἡ τύχη τάχα δὲν 'μπορεῖ κι' ἐμᾶς νὰ βοηθήσῃ ;
και δὲν 'μποροῦμε τάχατε μιὰ σκοτεινὴ βραδρὰ
τὴν ὥρα ποῦ θὰ κοιμηθοῦν στουπὶ ἀπ' τὸ μεθύσι
και μὴτ' ἐνὸς θ' ἀκούεται φωνὴ και στιμουδιά,
νὰ πνίξωμε τὸν Ναύαρχο και τοὺς 'Εγγλέζους ὅλους
και δίχως ἄχ και δίχως βᾶχ νὰ 'βροῦμ' ἐτοίμους στόλους ; »
'Εὐὲ τί λές, βρέ Περικλῆ, ποῦ δὲν σοῦ λείπει γνῶσις ;
μὰ πρόσεχε παρακαλῶ μὴν τὸ διακοινώσης.

—
Τοῦ Περικλέτου ἐπιστολὴ
'στὸν ἀδελφὸ του τὸν Φασουλῇ.

—
'Αγαπητέ μου Φασουλῇ, τὸ σχέδιον ἐκεῖνο
μετὰ μεγάλῃς μου χαρᾶς καθ' ὅλα τὸ ἐγκρίνω.
'Ὡς πρὸς τὴν ἐχεμύθειαν δὲν εἶμαι φαφλατᾶς,
μὰ θέλει σκέψιν και σπουδὴν κι' ὀλίγην γρηγοράδα...
ἔτσι κι' ἄλλοιως εἰς τὴν Φραγκιᾶ μᾶς λένε πειρατᾶς
κι' εἶναι καιρός νὰ κάνωμε κι' ἐμεῖς μιὰ κουτουράδα.

—
Με τὴν παρλάτα 'στὴν Βουλὴ δὲν γίνεται νισάφι,
κι' ὁ τοῦ Ναυπλίου Βουλευτὴς ὁλόρθος εἰς τὸ βῆμα
λέγει τὸν λόγον ἄργυρον και τὴν σιγὴν χρυσάφι,
κι' ἐν τούτοις ἐπιτείνεται ἡ τῶν ρητόρων λίμα.

—
'Στὸν Περικλέτο ἐπιστολὴ
τοῦ ἀδελφοῦ του τοῦ Φασουλῇ.

—
'Αγαπητέ μου Περικλῆ, παντοῦ δουλεύει λίρα,
κι' ἂν κάθε τόσο βλέπωμεν και στόλον 'Αγγλικὸν
ἴσως ἀσπρίση γρήγορα κι' ἡ μαῦρη μας ἡ μοῖρα
κι' ἴσως λυθῇ τὸ ζήτημα τὸ οικονομικόν.

'Εγγλέζοι πᾶνε κι' ἔρχονται μ' ἄσπρα λινὰ και κάσκα
κι' ἐγὼ γχοντέμ τοὺς ἀπαντῶ και τὴν κακὴ των φλάσκα.

—
Κᾶν ὁ Μεγαλειότατος ἐπίσκεψι τοὺς κἀνη,
κᾶν ὁ Σκουλούδης ἔρχεται, κᾶν ὁ Τρικοῦπης φθάνη,
ἀρχίζουν τὰ τρεχάματα και τόσαις φασαρίαις
κι' ἡ μπουκαπόρταις μπᾶμ και μποῦμ και δόστου μπαταρίαις,
κι' ὅλο τὸ σπῆτι μου κουνεῖ ἀπὸ τὸ κανονίδι
κι' ἐμέν' ἀπὸ τὸ κούνημα με πάει ριπιτίδι·
φοβοῦμαι μήπως γκρεμισθῇ 'στὸ τράνταγμα τὸ τόσο
κι' ἀπὸ τὸ χρέος τοῦ σπητιοῦ μιὰ και καλὴ γλυτώσω.

—
'Αλλὰ κι' ἡ Μαῦρη Μοῖρα μας, βρέ Περικλῆ, δὲν παίζει,
τὰ θωρηκτὰ τοῦ στόλου μας 'στους 'Αγγλους πᾶνε κόντρα,
ὡσὰν ἀκρίδες ἐπесαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ 'Εγγλέζοι,
ὁποῦ θαρρεῖς πῶς 'βρίσκεσαι τοῦλάχιστον 'στὴ Λόντρα.
Κι' ὅσο κυττάζω τοὺς Τζῶν-Μπούλ ἐμπρὸς μου νὰ διαβαίνουν
κι' ἀκούω πῶς τὰ φόντα μου 'στὴ Λόντρα κατεβαίνουν,
νομίζω πῶς ἡ φούχτα μου με τρώει 'μπρὸς και 'πίσω
κι' ὅλους τοὺς 'Αγγλους μούρχεται με μπόξ νὰ τοὺς κτυπήσω.

—
Πόσαις φοραῖς τὰ κύματα ποῦ πέφτουν ἀφρισμένα
τὰ ρώτησα τὰ φόντα μου ἂν εἶναι ξεπεσμένα...
πόσαις φοραῖς τὸ δάκρυ μου 'στὸ κύμα ἔχει στάξει
και πόσαις παρεκάλεσα 'στὸν Τάμεσι ν' ἀράξῃ.
Τοῦ κάκου, φεύγ' ἡ θάλασσα κι' ἐνθύμησι 'στὸ μέλλον
μ' ἀφίνει βρώμαις 'Αγγλικαῖς δεκαοκτῶ βατσελών.

—
Τοῦ Περικλέτου ἐπιστολὴ
'στὸν ἀδελφὸ του τὸν Φασουλῇ.

—
'Αγαπητέ μου Φασουλῇ, με τὰ βατσεῖλα βρόντα,
κι' ἂν ἐρωτᾷς τί γίνονται και τὰ γνωστὰ σου φόντα
πολὺ κακά, εὐχαριστῶ, τραβοῦν κατὰ διαβόλου,
ἡ πίστις μας δὲν εἰμπορεῖ ἀκόμη νὰ σαλτάρῃ,
μηδὲ τὸ 'Ισοζύγιον τὰ 'σήκωσε καθόλου
κι' ὁ φόρος εἰς τὴ ζάχαρι κι' ὁ φόρος 'στὸ σιτάρι.

—
Κι' αὐτά, καῦμένη Φασουλῇ, τὰ ἔκοψε χολέρα,
λιμὸς ἐδῶ, σεισμὸς ἐκεῖ, πανοῦκλα παραπέρα,
χαλαζὶ, περονόσπορος, ἐπιδρομὴ ἐντόμων,
ἀκρίδες, μέλι ἄγριον, κι' ὅσα γεννοῦν τὸν τρόμον.
Καλὰ νὰ πάθῃς μασκαρὰ και ψωροδιακονιάρη,
ὁποῦ σ' ἐπούλησαν και σὲ γιὰ πράσινο χαβιάρι,
ὁποῦ ἀφίνεις ὄνειρα τοῦ πλοῦτου νὰ σὲ σέρνουν
και ξεφυτρώνεις ἐξαφνα ἐκεῖ ποῦ δὲν σὲ σπέρνουν.

—
'Στὸν Περικλέτο ἐπιστολὴ
τοῦ ἀδελφοῦ του τοῦ Φασουλῇ.

—
'Αγαπητέ μου Περικλῆ, σκυφτὸς και ζαρωμένος
ρεμβάζω 'στὸν ἐξώστην μου εἰς σκέψεις βυθισμένος,
και γαῖδαρος βραχνόφωνος ἀντίκρυ μου γκκρίζει...
θαρρῶ γιὰ τὰ χρεώγραφα κι' αὐτὸς πῶς κλαυθυμρίζει.

«Βλέπεις αὐτὸν τὸν φουκαρᾶ, ποῦ μὲ ντορβᾶ γυρίζει
καὶ κρυφομουρμουρίζει
γιὰ τὴν κακὴ του καταντιὰ καὶ τὸν πικρὸ καὶ μὸ του ;...
Κροῖστος ἐλέγετο ποτὲ κι' εἶχ' εὐεργέτου πόζα,
ἀλλ' ὅμως ὁ Διάδοχος τὸν πῆρε 'στὸν λαιμὸ του
μὲ γράμματα Βασιλικά πολὺ κοπλιμεντόζα,
κι' ἀπεμαρμάρωσε λαμπρῶς τὰ Στάδια προγόνων
καὶ θύμ' ἀπέμειν' ἐνδοξὸν ἀρχαϊκῶν ἀγώνων.»

Ἄμάν, Ἀβέρωφ, σῶσε μας καὶ βοηθὸς γενοῦ
νὰ σκούζωμ' ἐξω νοῦ.
Ἡ ψωροκώστενα πατρίς καὶ πάλιν κοκορεύεται,
ἄσβεστος κρύπτεται πυρὰ 'στῆς δόξης τὸ καμίνι,
καὶ Στάδια μάρμαρινα κι' ἀγῶνας ὄνειρεύεται
ἂν κι' ἐκ τῆς πείνας μάρμαρο προώρισται νὰ μείνη.

Μαρμαρωμένον Στάδιον... ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια !..
ἐδῶ θερμοὶ Φιλέλληνες θὰ πέφτουν σάν μελίσιχα.
Καθεὶς πετᾷ παράμερα τὴν λύραν τὴν θρηνώδη,
τὸ θαῦμ' αὐτὸ δὲν ἤλπιζε νὰ 'δῇ καὶ 'στ' ὄνειρό του,
βλέπω καὶ τὸν πανάρχαιον, τὸν Ἀττικὸν Ἡρώδη,
μετὰ πολλῆς ἐκστάσεως νὰ κἀνῃ τὸν σταυρὸ του.

Ἡρώδου δὲν θὰ λέγεται τὸ Στάδιον σάν πρῶτα
κι' οἱ μὲν κι' οἱ δὲ μὲ στόματα θὰ λέγουν κεχηνότα
πῶς 'στὸν Ἀβέρωφ ἐμπροστὰ, ποῦ τὸ κατεμαρμάρωσε,
ὁ μακαρίτης Ἀττικὸς γιὰ πάντα τὰ 'κακάρωσε.

Ὁ Φοῖβος πρὸς τὴν δύσιν του τὴν φλεγόμενην κλίνων
μὲ τὰς χρυσᾶς ἀκτῖνας του θὰ πὸ χρυσολευκάνη,
καὶ 'στὰ λευκά του μάρμαρα κανεὶς ἐκ τῶν Ἑλλήνων
καὶ τὸ φιλό του τὸ νερὸ πιστεύω νὰ μὴν κἀνῃ.

Μαρμαρωμένον Στάδιον... τί πλοῦτος 'στὴν Ἀθήνα !..
πρέπ' ἡ πατρίς 'στὰς συμφορὰς καταραμένων χρόνων
νὰ φέρ' εἰς ἰσοζυγίον τὴν δόξα μὲ τὴν πείνα
καὶ ν' ἀναστήσῃ τοὺς καιροὺς τῶν γυμνικῶν ἀγώνων,
ἀφοῦ γιὰ τούτους ἐνδυμα κανένα δὲν χρειάζεται
καὶ μόνον φύλλον τῆς συκῆς τῆς φθάνει νὰ σκεπάζεται.

Πρέπει τὸν ὕπνον τὸν βαθὺν κι' ἐμεῖς ν' ἀποτινάξωμεν
εἰς χρόνους μαλθακοὺς,
κι' εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ λιμοῦ γενναίως ν' ἀντιτάξωμεν
τοὺς Ὀλυμπιακοὺς.

Κι' ὅπως ἐκεῖν' οἱ παλαισταὶ μεγάλων ἡμερῶν
πρὸς ἱερὰν ἀνάμνησιν 'στὸν ἅπαντα καιρὸν
τάγαλματά των ἔστηναν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἀλτιν,
ἔτσι καὶ σεῖς 'στὸ Στάδιον, ποῦ θὰ μαρμαροκτίσετε,
ἐμὲ καὶ μόνον ἔχοντες ὡς ὑμνοδὸν καὶ ψάλτην,
μαρμαρωθέντων νηστικῶν τὰς προτομάς θὰ στήσετε,
καὶ πάντες θὰ μεγαλαυχοῦν μ' ἐμὲ τὸν μπακαλιάρο
οὐκ ἐπὶ ξύλῳ μοναχῶ, ἀλλὰ κι' ἐπὶ μαρμάρῳ.

Μαρμαρωμένον Στάδιον ἐντὸς ὀλίγου χρόνου...
δποία σκέψις ἀληθῶς μεγάλῃς διανοίας !..

ἀλλὰ μὲ τὸν ἐρίτιμον Διάδοχον τοῦ Θρόνου
κι' ἕνας Νομάρχης τοῦ Νομοῦ Αἰτωλακαρνανίας,
ἀπὸ τῶν νέων ἀθλητῶν ἀπελπισθεὶς τὸ κράτος
σοῦγραψε μὲ διάχυσιν καὶ τόσας παρακλήσεις
καὶ τοῦ Νομοῦ του δωρητῆς νὰ κηρυχθῇ βερβότος
καὶ μιᾶς μουφλούζας Ἐκκλησιᾶς τὴν ὀροφὴν νὰ κτίσῃς.

Ἄμάν, Ἀβέρωφ, ἔλεως γενοῦ 'στοὺς ψωμοζήτας,
ἀλλὰ μεγαλοπράγμονας καὶ νεφεληγερέτας,
τὸ μέλλον εἶναι μοναχὰ γιὰ σᾶς τοὺς Τραπεζίτας,
κι' ὅλοι θὰ λησμονήσωμεν ἐμπρὸς 'στοὺς εὐεργέτας
τοὺς τροπαιούχους μαχητὰς καὶ τοὺς τυραννοκτόνους,
κι' οἱ μέλλοντες ἀπόγονοι θὰ λέγουν σᾶς προγόνους.

Ἄμάν, Ἀβέρωφ, βοηθὸς ἐλθέ τῆς Ρωμηοσύνης,
ποῦ κυνηγᾷ τὴν δόξαν της δι' ἐλεημοσύνης,
κι' ἀγῶνας ἀγωνίζεται γενναίως ζητιανίᾳς
καὶ χάσκει 'στοὺς θριάμβους της κι' ὁ ξένος ὁ ντουνιάς.

Εἰς ὅλους τοὺς ἀγῶνας μας ὀφείλεις νὰ συνδράμῃς,
μὴ λησμονήσῃς δὲ ποσῶς μαρμαρίνον νὰ κάμῃς
καὶ τοῦ Τρικούπη τοῦ κλεινοῦ τὴν γαῦρον προτομήν,
γιατί κι' ἐκεῖνος σοῦκαμε μιὰ μέρα τὴν τιμὴν
κι' ἐπλήρωσες πρὸς δόξαν σου καὶ δόξαν μας αἰδίων
βαρὺ τοκομερίδιον,
καὶ μὲς 'στὰ φυλλοκάρδια μας παντοτεινὰ θὰ μένης
κι' ὅ,τι μᾶς δίνεις γράφε το καὶ θάχῃς νὰ λαβαίνῃς.

Ἄμάν, τὰ τέκνα πρόφθασε τῆς δόξης τὰ πτωχά,
μαρμαρωμένον Στάδιον μᾶς λείπει μοναχὰ,
κι' ὅταν ἰδρῶσωμεν κι' αὐτὸ λὰ μουζικὰ φινίτο
κι' ὁ τοὺς ξυλομουφλούζηδες ἐκμαρμαρώσας ζήτω.

Παρακαλῶ σε δὲ κι' ἐγώ, ἂν ὄντως δόξαν θέλῃς
ἐντὸς χρυσῆς νεφέλης
κι' ἀθάνατον ἐγκώμιον εἰς φύλλον ἐκ παπύρου,
νὰ μοῦ πληρώσῃς γρήγορα τὸ σπῆτι τοῦ Φαλήρου.

Τότε θὰ ψάλουν αἱ σκιαὶ τῶν παλαιστῶν προπάππων
δῶρον ἀνδρὸς ποιητικοῦ καὶ πλουσιοπαρόχου,
διὸ καὶ μένω ταπεινὸς τῆς κάσας σου θεράπων
καὶ Φασουλῆς. Ὑ μ ε τ ε ρ ο ς μετὰ τοῦ Διαδόχου.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Καὶ πῶς λοιπὸν ἐπέρασες τὸ Πάσχα ;
Π. — Μιὰ χαρά,
μὴν δὲν αἱματώθηκε ἀντάμη μαχαίρᾳ
πρὸς δόξαν τοῦ Συντάγματος καὶ τῆς χρυσῆς κορώνας
κι' ὁ Βασιλεὺς φαμελικῶς ἐπῆγε 'στοὺς Στρατῶνας,
κι' ἐκεῖ μεζέδες τοῦδωσαν καὶ φρέσκο ρετσίνατο
καὶ μονορούφι 'στράγγιζε τῆς ποτηριαῖς ὡς κάτω,
καὶ χωρατάδες ἔλεγε καὶ χαρωπὸς ἐγέλα
καὶ τόκα, βλάμη Βασιλῆᾳ, τοῦ 'φώναζαν μὲ τρέλλα,
κι' αὐτὸ τῶραϊον θέαμα τὸν κόσμον συνεκίνει,
μ' ὅλους τοὺς στρατιώτας του 'κουβέντιαζε γλυκά,

Ὅλα πλάνη, ὅλα φροῦδα,
ἐβδομήντα καὶ μισό...
πεποντιῶ μονάχα φλοῦδα
λιμασμένος θὰ μασσῶ.

Σὰν μὲ βλέπουν ὅλοι κλαῖνε
καὶ μὲ δάκρυα μοῦ λένε :
« Ἀψυχὸς ψυχὴ δὲν ἔχει
καὶ ψυχὴ βαστάει καὶ τρέχει. »

Τῶν χρεωγράφων, Περικλῆ, τὸ ζήτημα ἐπείγει
καὶ γράψε μοι ἂν πράγματι κερδίζουν οἱ Οὐῖγοι.
Ὅσο μανθάνω πῶς φρικτὰ ἐπίκεινται συμβάντα,
ὅσο τ' Οὐῖγου Γλάδστονως τηλεγραφοῦνται λόγοι
καὶ λέγουν ἔδρας 'στὴν Βουλὴ πῶς 'κέρδισε τριάντα
τόσο πολὺ, βρέ Περικλῆ, καὶ ἡ ἔδρα μοι μὲ τρώγει.

Τοῦ Περικλέτου ἐπιστολὴ
'στὸν ἀδελφὸ τοῦ τὸν Φασουλῆ.

Ἀγαπητέ μοι Φασουλῆ καὶ ξεκουσμένο βῶδι,
σοῦ στέλλω φάσκελα κλειστά εἰς φάκελλον εὐώδη.

Ποιὸς σοῦπε 'στὸ βαθὺ νερό νὰ πέσης μὲ βουτιά ;
μὲ τοῦτα τὰ χρεώγραφα μᾶς ἔσπασες ταῦτις.
Κι' ἂν εἰς τὸ μέλλον ἄλλοτε, διαβόλου ψωμοζήτη,
τολμήσης ρόλο δυνατό νὰ παίξεις Τραπεζίτη,
ὀρκίζομαι, βρέ Φασουλῆ, 'στὴ φτώχεια καὶ 'στὸν πλοῦτο
πῶς μὲ βαρὺ τὸ κρέας σου θὰ κοκκινίσω κνοῦτο,
ἂν καὶ καθὼς σ' ἀχάμνηναν τὰ φόντα ἐνθυμήσου
πῶς μήτε λίτρα κρέατος θὰ μείνῃ 'στὸ κορμί σου.

Τζιτζικας ἐλάλησε,
μαύρη ρόγα 'γῆγάλισε,
μαύρη καὶ φαρυκακέρη,
πάει καὶ ὁ Σαλισβουρύ.

Καὶ τώρα δῶσε φάσκελα εἰς τῆς ἄλλος τὰς θῖνας
καὶ ἔλα γκρεμίσου 'γρήγορα 'στὰς εὐκλεεῖς Ἀθήνας.
Ἄν δὲν μ' εὐρῆς μὲς 'στὴ Βουλὴ θὰ εἶμαι 'στοῦ Γιαννάκη...
αὐτὰ καὶ μένω... Περικλῆς, τὸ παστρικό τσανάκι.

Μὲ δάκρυ ράβνομε πικρὸ
τοῦ Βυζαντίου τὸν νεκρό.

Διαμαντοστόλιστη καρδιὰ καὶ φύσις διαλεγμένη
μὲ κάθε χάρι καὶ ἀρετὴ τοῦ κόσμου προικισμένη,
ψυχὴ, ποῦ τὰ καθάρια σου καὶ διάφανά σου βάθη
δὲν τὰ 'θολώσανε στιγμὴ τὰ τιποτένια πάθη.

Στόμα, ὅπου δὲν ἔχουσες φαρμάκι μαύρου ψόγου,
ποῦ μὲ λαχτάρα τὸ φιλοῦν ὀρφανεμένοι φίλοι,
καὶ ἡ μέλισσα τοῦ Ἀττικοῦ καὶ εὐγενεστάτου λόγου
ἀπίθωνε τὸ μέλι της 'στὰ γελαστά σου χεῖλη.

Χαρᾶς καὶ λύπης σύντροφε καὶ φίλε ζηλεμμένε,
μὲ τῆς ἀγάπης στέφανα χρυσοστεφανωμένε,
ἐπόνεσες, 'κουράστηκες, καὶ πᾶς γιὰ νὰ 'συχάσης...
ἐμεῖς δὲν σέ ξεχάνομε, ἐσὺ θὰ μᾶς ξεχάσης.

καὶ πόσα πέρνουν τὸ κρασί τοὺς ῥώτησε, καὶ ἐκεῖνοι
σαράντα, τοῦπαν, τὴν μισὴ καὶ ὀγδόντα τὴν ὀκτῶ,
καὶ τῷβρισκε γλυκόπιπτο καὶ τὸτσοῦζε γενναίως,
ὅποιον ἐμπρός του τύχαινε θὰ τοῦλεγε καὶ κἄτι,
καὶ μὲ τὸ πάχος ἑαύμασε βαρβάτου δεκανέως

καὶ εἶπε σὲ δρῶ ξερακιανούς πῶς εἶναι ντιλικάτοι.
Βοή καὶ εἰς τοῦτον, Φασουλῇ, καὶ ἐκεῖνον τὸν Στρατῶνα,
μετ' ἤθους δὲ βασιλικοῦ, λεπτοῦ καὶ ντιλικάτου
αὐγὰ τοῦ Πάσχα τσοῦγκριζε, καὶ εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα
πότε τῶν ἄλλων ἐσπαζαν καὶ πότε τὰ δικά του.

Καὶ ὁ κύριος Διάδοχος πῆρε φωτιά σὰν ἴσκα
καὶ αὐγὰ καὶ ἐκεῖνος τσοῦγκριζε μὲ χωρατὰ καὶ γέλοια,
οὐχ ἦττον καὶ ἡ Βασιλίσσα ἐρώτησε σὰν θρῆσκα
ἂν πῆγαν τὰ Συντάγματα ἑστὰ Δώδεκα Βαγγέλια,
μετὰ χαρὰς τῆς δ' ἔμαθε καὶ ἐμμέσως καὶ ἀπ' εὐθείας
πῶς ὅλοι των ἐσύχναζαν εἰς τὰς Ἀκολουθίας,
καὶ ἄρχισαν γιὰ χατῆρι τῆς καμπόσα παλληγκάρια
εἰς ἧχον πλάγιον βαρὺν νὰ ψάλλουνε τροπάρια.

Μὰ δὲν μοῦ λές πῶς πέρασες καὶ σύ, βρέ Φασουλῇ ;

Φ.—Γνωστοί μας ὑποψήφιοι μ' ἐχόρτασαν φιλὶ
καὶ ἔχανα, Περικλέτο μου, ταῦγά καὶ τὰ πασχάγια
σὰν γέμιζε τὸ στόμα μου μ' ὑποψηφίων σάλια.

Καὶ τί μᾶς γλυκογίνεσαι ; τί κἄν ἡ φαμελιά σου,
καὶ ὅλα τὰ κατοικίδια, ἡ γάταις, τὰ σκυλιά σου ;
πῶς εἶναι καὶ ἡ γαιδούρα σου ; σοῦ κατεβάζει γάλα ;
ὀρίστε μὲς ἑστὴ σάλια.

Καὶ ἕνας ποῦ λές μ' ἐλύσσαζε μὲ τόση τσιριμόνια...
τί κάνει καὶ ὁ παππούλης σου ; —τώρα σ' ἀφῆκε χρόνια,
—ἀπέθανε ; πῶς τῷπαθε ; —δὲν ξέρω πῶς τοῦ φάνη...
—Θεὸς ὅσῳρές τον, ἀδελφέ, τί κρίμα νὰ πεθάνη, —

καὶ ἄρχισε κἄτι δάκρυα μετὰ τῆς γυναικὸς του,
ὅπου θαρροῦσε ὁ παππούς πῶς ἦτανε ὁδικός του,
καὶ ἐγὼ σιγὰ τοὺς σκουπίζα μ' ἕνα μαντύλι μαῦρο
καὶ λόγους γιὰ παρηγοριά δὲν εἰμπορούσα νάβρω.

Καὶ ἔπειτα κάμποσοι χαζοὶ καὶ βλάκες τοῦ διαβόλου
μᾶς λένε γιὰ τὸ Σύνταγμα πῶς δὲν ἀξίζει ὁλόλου,
ἀφοῦ μ' αὐτὸ ξεφύτρωσαν Καβούρ καὶ Μετερνῆχοι
καὶ σπᾶς σὲ σπῆττα μερικῶν ποτήρια καὶ κανάττια,
καὶ τέλος πάντων ἔχομε καμμιὰ φορὰ τὴν τύχη
νὰ κλαῖν τὰ πεθαμμένα μας καὶ ὑποψηφίων μάτια.

Π.—Ὅλα τὰ πολιτεῦματα ὑπροστά του εἶναι νοῦλα
καὶ ἂν σοδάρᾳ δὲν σοῦ μιλῶ νὰ μοῦ χυθῇ τὸ μάτι...
φεύγεις ἀπὸ τὸ σπῆτι σου μ' ἄδεια καπνοσακκούλα

καὶ ἐντὸς ὀλίγου, Φασουλῇ, γυρίζεις μὲ γεμάτη.

Φ.—Λοιπὸν ποῦ λές μονάχος μου στοὺς τρεῖς Ἀλέκους πῆγα,
ποῦ μπῆκαν ἑστὸν συνδυασμὸ τοῦ Μπάρμπα καὶ τοῦ Ρῆγα,
ἦγουν τὸν Σοῦτσο, Περικλῆ, τὸν Ψύλλα, τὸν Σκουζέ,
ποῦ θάβγη πρῶτος πρῶτος...

τί ψηφοφόροι μπόλικοι μὲ τὰ μαλλιά φορίζε
καὶ ὀχλοβοὴ καὶ κρότος.

Σιωπηλὸς ἐκάθισα εἰς ἕνα παραθύρι
καὶ σὰν καινούριο νόμιζα πῶς βλέπω πανηγύρι
ἂν καὶ εἰς ἀντάρας ἐκλογῶν παρέτυχα πολλάκις...

ἔμαθα πῶς ἐκτίθεται καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀγγελάκης
καὶ ἐγύρεψα τὸ σπῆτι του, ἀλλ' ὅμως δὲν τὸ βρῆκα,
καὶ στοῦ Λεβίδη μπῆκα,

καὶ γειά σου, τοῦπα, Νικολῆ, ὡς πρῶτον σὲ συγχαίρω,
μὰ νὰ μὴν κἄνης τὸν Σαῖν Ζούστ μὴδὲ τὸν Ροβεσπιέρο,
Ἀπ' τοῦ Λεβίδη τράβηξα ἑστὸν Κώστα τὸν Κολιάτσο,
ἀλλὰ καρέκλα, Περικλῆ, δὲν βρῆκα γιὰ νὰ κάτσω,
καὶ αὐτὸν κανέναν ἐκλογεὺς δὲν πρέπει νὰ ξεχάσῃ...
πῆγα καὶ ἑστὸν Μητσόπουλο, τοῦτέστι τὸν Θανάση,

καὶ τοῦπα «Θανασάκη μου, γλυκὲ μουστακαλῆ,
μολὼν τὴν ψῆφον τὴν λευκὴν λαβὲ τοῦ Φασουλῆ.»

Καὶ ὅτὸν Σκυλίτσην ἔτρεξα, τὸν Ὀμηρίδην ἦτοι,
ποῦ λέγουν πῶς κατάγεται ἀπὸ τοὺς Ὀμηρίδας...

ἔβρισκες τσιγάρα τραντακτὰ ἑστὸ πλούσιό του σπῆτι
καὶ μελετᾶς καπνίζοντας πολλὰς ἐφημερίδας.

Τραβῶ καὶ στοῦ Ζυγομαλά... πῶ ! πῶ ! τί κόσμος ἦτο...
γειά σου, κύρ Ἀντωνάκη μας, κύρ Ἀντωνάκη ζήτω.

Πᾶω καὶ ἑστὸν Καμπούρογλου, ποῦχει γερὸ κονδύλι...

Χριστὸς ἀνέστη μοῦλεγε καὶ μάτς καὶ μοῦτς μ' ἐφίλει...
ἄσπρο ἑστὸν Γιάννη, βρέ παιδιὰ, θερμῶς παρακαλῶ,

γιατ' εἶναι καὶ καλαμαρᾶς καὶ Γιάννης μὲ μῆλο.

Μὴ τῶν γραφειῶδων λησμονῆς ποτέ σου τὰς θυσίας

καὶ ἄσπρο καρφότο, Περικλῆ, ἑστῆς κάλπης των τὸ ναί,
μὰ καὶ τὸν Ἀγγελόπουλον τῆς Παλιγγενεσίας

ἄμέσως σὲ παρακαλῶ νὰ γράψῃς ἑστὸ καρνέ.

Καὶ ἂν τοὺς γραφειῶδες ἐκτιμᾶς τῶνόντι τῆς πατρίδος

ἄσπρο γιὰ τὸν Γιαννόπουλον τὸν τῆς Ἐφημερίδος,

καλέμι πρῶτο νούμερο μὲ νοῦ καὶ γρηγοράδα,

ποῦ τέσσερ' ἄρθρ' ἀπὸ βραδὺς σοῦ γράφει ἑστὴν ἀράδα.

Ὅμως εἰς ἰδιαιτέρον σημείωσε τετράδιον

καὶ ἐκεῖνον τὸν Γεννάδιον,

τύπον ἀρχαίου ρήτορος καὶ ἀρχαίου πολίτου

καὶ πλέον ἀνεξάρτητον παντὸς ἀνεξαρτήτου.

Ἐπῆγα καὶ ἑστὸ σπῆτι του, καὶ μὲν Περικλέτο,

καὶ εὐγενικά μοῦ ζήτησε κανένα τσιγαρέτο,

καὶ ἐγὼ σπουδαίως φοβηθεὶς μὴ μοῦ ζητήσῃ καὶ ἄλλο
εὐθὺς κουμπουρί τόκοφα χωρὶς μιλιὰ νὰ βγάλω.

Πῆγα καὶ ἑστὸν Ἀπόστολον, τὸν γεραρὸν Μακράκη,

ἀλλ' ὅμως καὶ ὁ Διδάσκαλος δὲν εἶχε τσιγαράκι,

ἐν τούτοις ψήφισε καὶ αὐτὸν ὡς ρήτορα κενυρῶδη

καὶ ἱεραπόστολον δεινὸν γιὰ σὲ καὶ κάθε βῶδι.

Ἄμμι ὁ Κοζάκης, Περικλῆ ;... σκληρόνει τοὺς ἀνθρώπους,

πολυ σπουδαῖος ἀνθρώπος μὲ μάθησιν καὶ τρόπους,

ἔχει καὶ σπῆτι διαλεκτό, ποῦ βρίσκες μέσα στ' ἄλλα
παξιμαδάκια καὶ πτὶ φούρ καὶ τσάι μὲ τὸ γάλα.

Πῆγα καὶ ἑστὸν Σταυρόπουλο καὶ τοῦσφιξα τὸ χέρι
καὶ τοῦπα : «Κώστα, καὶ ἂν σὲ λὲν στραβοσουγιά πολλοί,

ἀλλ' ὅμως σφάζ' ἡ γλῶσσα σου σὰν δίκικο μαχαίρι,

ἐφ' ᾧ τὴν ψῆφον δέχθητι τοῦ ρέκτου Φασουλῆ.»

Καὶ ὁ Κορωνάιος ;... γηραιὸς πλὴν νέος πατριώτης

καὶ στρατηγὸς περίφημος καὶ πρῶτος Τσιριγώτης,

μὰ καὶ τὸν Λέκκα, Περικλῆ, νὰ μὴν τὸν λησμονήσῃς...

ὅμως μ' ἐπαρφορτώσαν ἀπὸ περιποιήσεις

καὶ οἱ δρῶ Καλλιφρονάδες μας, ὁ Νίκος καὶ ὁ Μικέλης,

σοῦ τοὺς συστήνω καὶ τοὺς δρῶ καὶ κάνε ὅ, τι θέλεις.

Πολλοὺς πολλοὺς χαιρετισμούς καὶ ἀπὸ τὸν Μακρυγιάννη,

καὶ αὐτὸν ἂν τὸν ψηφίσωμε κακὸ δὲν θὰ μᾶς κἄνη,

μὰ μὴν ξεχνᾶς παρακαλῶ μὴδὲ τὸν Βενιζέλο,

πρῶτο ἑστέρι τοῦ γιτροῦ μὲ τὸ ψηλὸ καπέλο.

Ἄς ψηφισθῇ παρακαλῶ καὶ ὁ Νιόνιος Ζαχαρίας,

ὁ Ζαχαρίου δηλαδή, στολὴ τῆς ἐμπορίας,

καὶ ὁ Ζαχαρίτσας Συμεὼν, ὅλο καὶ ζαχαρένια,

καὶ ὁ Τζῶν Μὰχ Δούαλ, ὁ γνωστὸς ἑστὸν Πειραιᾷ καὶ ἐδῶ,

ὅπου χαλκεύει σὺνεργα βαρεῖα καὶ σιδερένια

καὶ ἀπὸ κοντὰ δὲν ἔτυχε ποτέ μου νὰ τὸν δῶ.

Θυμῆσου καὶ τὸν Σεφερλῆ καὶ τὸν Βασιλειᾶδη,

καὶ αὐτοὶ θαρρῶ πῶς δέχονται ἑστὸν Πειραιᾷ τὸ βράδυ,

θυμῆσου καὶ τὸν Μέρμηγκα, ποῦ τὴν δουλειὰ του ξέρει

καὶ ἴσως λιγάκι, Περικλῆ, τὸν κόψουν στ' Ἀλιβέρι.

Καὶ ἂν τὸ καρνέ σου γέμισε μὲ τούτα καὶ μ' ἐκεῖνα

πάρε καινούριο γρήγορα νὰ γράψῃς τὸν Ρετσίνα...

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα.
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θὰ βγαίνει.
κι' ἦταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε,
καὶ 'στῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής.
κι' ὁποιος τὸν παρ' δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαύρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Ὁκτώ καὶ δέκα τοῦ Ἰουλίου,
πληγαὶ μεγάλαι τοῦ Βασιλείου.

Ἐστὸ τρακόσα ἐννενῆντα προσθετέον καὶ τὸ ἔξη,
μὲ τὰ τέλη τῆς Παιδείας τὸ Ρωμαϊκὸ θὰ μπλέξη.

Φασουλῆς μετ' ἀναιδεΐας
πρὸς τὸ φάσμα τῆς Παιδείας.

Φ. Ἐλα, Παιδεΐα προσφιλῆς, ν' ἀκούσης καὶ νὰ μάθης
πῶς τῶν παθῶν σου γρήγορα τὸν τάραχον θὰ πάθης,
ἔλα, Παιδεΐα, πράγματα ν' ἀκούσης τρομερά,
πῶς ἀπειλεῖ τὸ μέλλον σου μεγάλη συμφορά,
τὸ δὲ Πανεπιστήμιον, τὸ φλογερὸ καμίνι,
ὕπάρχει μέγας κίνδυνος πῶς στάκτη θ' ἀπομείνῃ,
πῶς τῆς σοφίας ἀρχινᾷ παντοτεινὴ νηστεία,
πῶς θὰ γενῇ κολοφωτιά τῶν φώτων ἡ ἔστια,
πῶς δυνατὴ τὰ γράμματα θὰ πάρουν κουντρουβάλα
κι' ἀπ' ὅλους μας θὰ φορτωθοῦν 'στὸν πετεινὸ καββάλα,
πῶς ἐκ τῆς γῆς τῆς κλασικῆς, ποῦ τὴν τιμοῦν αἰῶνες,
τοῦ Κλάσσην τοῦ γραμματικοῦ θὰ λείψουν οἱ κανόνες,
πῶς δὲν θ' ἀποτινάζωμεν τῶν βίβλων τὸν εὐρῶτα,
πῶς δωρεὰν ἡ μάθησις δὲν θάναί σάν καὶ πρῶτα,
πῶς ὁ καθένας σχόλια θὰ παύσῃ νὰ σκαλίξῃ,
πῶς ἡ σοφία ἡ πολλή, ποῦ τώρα ξεχειλίζει,
σάν ἓνα ξεροπήγαδο γιὰ πάντα θὰ στερέψῃ
καὶ καταφύγιον ἀλλοῦ θὰ πάη νὰ γυρέψῃ,

πῶς θὰ πετάξουν οἱ σοφοὶ χαρτιὰ καὶ καλαμάρια
κι' ἀραμπατζῆδες θὰ γενοῦν νὰ φτειάνουνε σαμάρια,
πῶς τέλος πάντων εἰς τὴν γῆν τοσοῦτων Παρθενῶνων,
ποῦ πρὸ πολλῶν τὰ γράμματα ἐκούρνιασαν αἰῶνων
κι' ὡς ὀχετὸν τὴν θεωροῦν σοφίας καὶ σωλῆνα,
μηδὲ Πηγᾶσου κἂν σοφοῦ θ' ἀχνίζῃ καββαλίνα,
καὶ τότε θὰ φωνάζωμεν «Ἀθῆνα πρώτη χώρα,
κηφηναρὶά μὲ δίπλωμα δὲν τρέφεις πλέον τώρα.»

Π. Βρὲ τί μοῦ λές;

Φ. Τί νὰ σοῦ 'πῶ, Παιδεΐα δυστυχῆς...

ὁ τῶν γραμμάτων ὀλεθρος ἐπέρχεται ταχύς.

Δεινοὶ κι' ἐπὶ τῆς ράχης σου στιβάζονται οἱ φόροι...

ὁ ποντικὸς 'στὴν τρύπα του μονάχος δὲν ἐχώρει

καὶ κολοκύθα ἔσερνε, Παιδεΐα προσφιλῆς...

Π. Καὶ σὺ ποῖος εἶσαι;...

Φ.

Πάνσοφος καθ' ὅλα Φασουλῆς...

κι' ἂν δὲν ἀπέρριπταν κι' ἐμὲ μετὰ πολλῶν ἐπαίνων

θὰ μ' ἔβλεπες ὡς Αἴαντα ἐμπρὸς σου κορδομένον,

πολλὰς φορὰς, βρὲ Περικλῆ, 'στὴν τόση γύμνια πούχα
ἐντυσα τὸ κουφάρι μου μὲ τοῦ Ρετσίνα ρούχα,
καὶ σὺ νὰ βάλῃς ἀπ' αὐτὰ γιὰτ' εἶσαι τσαπατσούλης..
ὥς ψηφισθῇ παρακαλῶ κι' ὁ Πλάτων ὁ Δρακούλης,
σπουδαῖος σοσιαλιστής, οὐ μὴν καὶ πατριώτης,
καὶ φυτοφάγος πρώτης.

Π.—Νομίζω 'στὴν πρωτεύουσά σου πῶς μένει τῆς Ἀγγλίας.

Φ.—Μὴ διακόπτῃς τὴν σειράν αὐτῆς τῆς ὁμιλίας.

Ἐν τούτοις εἶναι περιττὸν νὰ πῶ καὶ γιὰ τὸν Ράλλη,
ἐκεῖνος σίγουρα θὰ βῆγῃ καὶ κάλῃν ἂν δὲν βάλῃ.

Καὶ γιὰ τὸν Βαλασσόπουλον λαβὲ μικρὰν φροντίδα ...

κι' αὐτὸς ἀκούεται πολὺ, ἀλλ' ὅμως δὲν τὸν εἶδα.

Κι' ὁ Βολωνάκης νὰ γραφῇ, ποῦ φτεῖναι τῆς βελόνας
κι' ἱστίας σου κάνει τῆς στραβάς σὰν μαρμαροκολώναις.

Σημείωσε καὶ δρὸ γνωστὸς, τὸν Παναγῆν Δροσόπουλον

κι' ἔμπορον Ματθαϊόπουλον,

μὰ καὶ τοῦ Πάνου μέμνησο τοῦ καὶ Κωνσταντινίδου ...

μου λένε ρεῦμα δυνατό πῶς ἔχει 'στὸ Μενίδι,

καὶ πρόσεχε παρακλῶ χοντρὸ μὴν κάνης φιάσκο

καὶ δὲν ψηφίσης, Περικλῆ, καὶ τὸν Ἀννίβη Λιάσκο,

ἂν δὲ τὸν Καρχηδόνην Ἀννίβη ἐκτιμᾷς

ὥς πάρε κι' ὁ συνώνυμος μιὰ ψῆφο κι' ἀπὸ 'μας.

Καὶ τὸν Θανάση Κατσανδρῆ τὸν ἔμυτον εὐρήκα

καὶ κόρτε μούκανε κι' αὐτὸς μὲ χάδι καὶ μὲ γλύκα,

καὶ μόλις ἄρχισε νὰ πῇ πῶς ἡ πατρίς θὰ δράσῃ

τούπα «καλὸ Θανάση».

Καὶ νῦν ἐγκαταλείψωμεν μικροὺς μεγάλους μύτους

καὶ δεῦτ' ἐπισκεψόμεθα καὶ τοὺς Ἀνεξαρτήτους.

Πάρε μιὰν ἄγκυρα καὶ σὺ καὶ σῆκω 'στὸ ποδᾶρι

κι' ἂν δὲν ψηφίσης μὲ τὰ δρὸ τὸν Ναύαρχο Κανάρη,

σὶρ μὰ παρὸν σὲ βεβαιῶ πῶς εἶσαι ντίπ χαλές

καὶ μήτε φίλον τοῦ λοιποῦ δὲν θέλω νὰ μὲ λές.

Μὰ καὶ τὸν Ἑσπλεν ψήφισε, ποῦ τᾶχει τετρακόσα,

κεφάλι τετραγωνικό, χαριτωμένη γλώσσα.

Κι' ὁ Καστριώτης νὰ γραφῇ, ποῦ δὲν φαπλαταρίζει,

καὶ πιθανόν, βρὲ Περικλῆ, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ

νᾶναι κανένας συγγενὴς τοῦ πάλαι Καστριώτου,

ἐκεῖνου τοῦ Σκενδέρμπεη, πολεμιστοῦ κι' ἱππότου,

κι' ὁ Κιάππε νὰ σημειωθῇ, ἐξέχων ἐν φρονήσει,

καὶ συγγενὴς ὡς λέγεται τοῦ Γιάννη τοῦ Ραῖση,

κι' ὁ Πατσιάδης, ἔμπορος ἀπὸ τοὺς φημισμένους ...

θαρρῶ πῶς δίνει καὶ πατσᾶ εἰς τοὺς προσερχομένους.

Κι' ὁ Φλογαίτης, φλογερὸς μὲ λόγια ἕνα κι' ἕνα,

ποῦ τὰ μαλλιά του μπόλικα τᾶφινει σὰν κι' ἐμένα

καὶ 'στὸ μικρὸ του δάκτυλο θεσμούς καὶ νόμους παίζει ...

μὰ τί συστάσεις νὰ σοῦ πῶ καὶ γιὰ τὸν Μεσσηνέζη,

τὸν Νέστορα πολιτευτὴν, ποῦ δέκα νέους κάνει,

καὶ τὴν σοφὴν του σύνεσιν κανένας δὲν τὴν φθάνει ;

Καὶ 'στὸν Καλλέργη νὰ δοθῇ μιὰ πρώτη πρώτη θέσις,

νέας Τραπεζῆς ἰδρυτὴν, ὅπου ποτὲ δὲν πᾶς,

γιατὶ θαρρῶ πῶς βρίσκεισαι εἰς ἀνωμάλους σχέσεις

καὶ μὲ τὴν Τράπεζαν αὐτὴν καὶ μ' ὅλας τὰς λοιπὰς.

Ἀπλόνω δὲ τὰ χέρια μου καὶ τὴν φωνὴν ἐντείνω

καὶ Λάμπρον τὸν Κορομηλᾶν 'στὴν ψῆφον σου συστήνω,

γιατ' εἶναι κι' ὁμορφος πολὺ, τὸν θέλουν κι' ἡ γυναῖκάς,

κι' ἀπὸ ξεπαρδαλόνονται γιὰ τοῦτον κι' ἡ Ρεβέκκας

σὰν εὐγενὴς καὶ τζέντλεμαν νὰ τὸν ψηφίσης πρέπει,

ἐνθέρμως κι' ἡ Ρεβέκκα μου πρὸς τοῦτο μὲ προτρέπει.

Καὶ τώρα ποῦ τελείωσε ἡ σοβαρὰ κουβέντα

μάθε, καυμένη Περικλῆ, πῶς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον

δὲν εἶναι ἄλλο τίποτε ἀπὸ τὰ κοπιμμένα,

κι' ἀκόμη θάλεγα πολλὰ, ποῦ θάχαναν τὸν νοῦ των,

μὰ βλέπω πῶς ἐγέμισε τὸ κάθε σου καρνέ ...

Π.—'Ορσε λοιπὸν μπαγλάρωμα μὲ τοῦτο, κουνενέ.

Συστάσεις μερिकाί, ὀλίγον φιλικαί.

Εἰς τὸν Βῶλον θριαμβεῖται ὁ Τοπάλης ὁ Κωστής,
νέος τζέντλεμαν καθ' ὅλα καὶ παιδείας ἀγαστής.
Τόσος γίνεται γιὰ τοῦτον χαλασμός καὶ σαματᾶς,
ποῦ νομίζω τὰς συστάσεις ὅλως διόλου περιττὰς,
κι' ἀπὸ τώρα 'στὴν ὑγειά του κι' ὁ Ρωμῆος σαμπάνια πίνει
ἰπ...ἰπ... οὔρα τοῦ Τοπάλη, κι' ὁ Ὑπουργὸς τρανὸς νὰ γίνη.

Θοδωρῆν τὸν Βελλικνίτην συνιστῶ 'στοὺς Παξινοὺς...

τί γραφεῖς, τί προκομμένος... ὅλος δρᾶσις, κρίσις, νοῦς,

κι' ἀπ' τὰ μάτια του πιστεύω τὰ γυαλιά του πῶς θὰ βγάλῃ

τοῦ κυρίου Ἀντιόχου μιὰ γιὰ πάντα νὰ τὰ βάλῃ,

κι' ἀπ' ἐκεῖ νὰ μᾶς γυρίσῃ ροδοκόκκινος καὶ θάλλων

Θοδωράκης Στρατηλάτης, νικητὴς τῶν ἀντιπάλων.

Καὶ καμπόδαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Ξύδης ὁ Γεώργιος, σπουδαῖος ἀβουκάτος,
σπίρτο μονάχο, λιγερὸς, κι' ὁμορφονεὶος ἀφράτος,
τοῦ Μπίλιου τὴν Ἀγγελικὴν ἐστέρθη κατ' αὐτάς,
πλουσίαν εἰς ἀβρότητα θελγέτρων κι' ἀρετὰς
καὶ νοικοκυροκόριτσο ἐκ τῶν σπάνιωτέρων,
διὸ κι' ἐγὼ τοὺς εὐλογῶ 'στοὺς γάμους ἐπιχαίρων.

Ἐπανδρευμένος Δημητρός, Νέαρχος Ἀμδανιώτης,
κι' οἱ δύο βῆγαν μ' ἄριστα γιανοὶ καθ' ὅλα πρώτης,
ἀξίως ἐμβριθοῦς σπουδῆς, μελέτης καὶ καμάτου,
κι' εἴθε νὰ τρέπουν εἰς φυγὴν βακτηριδίων στίφη,
τὸν πρῶτον δὲ τὸν νοθετῶ ν' ἀλλάξῃ τὸνομά του
γιατὶ θαρρῶ πῶς δύσκολα θὰ βρῇ μὲ τοῦτο νύφη.

Θαυμαστὸν Ζυθοπωλεῖον ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει
τοῦ Κλεάνθους Δημοπούλου, ποῦ τὸ ξέρουν ὅλαις κι' ὅλοι.
Ἀφθονία προϊόντων ἐκλεκτῶν Ἀνατολῆς
καὶ μεζέδες ξακουσμένοι, ποῦ ντουνηῖς τὸν νοῦ του χάνει,
καὶ μιὰ μύρα πούναι τρέλλα καὶ καθένας ντεριτλῆς
μ' ἕνα δρὸ ποτήρια μόνο τοῦ διχθόλου κέφι κάνει.
Κι' ἡ διεύθυνσις ; θὰ πῇτε... νὰ λοιπὸν μὲ μιὰ πενιὰ...
Πέραν, δρόμος τοῦ Θεάτρου, ἀριθμὸς δεκαεννιά.

Ὁ Γιάννης Ἀιδονόπουλος σαλπίζει γελαστός :

«ἐλάτε καὶ σᾶς ἔφερα τὰ καλοκαιρινά,»

καὶ τρέχει κόσμος ἄγνωστος καὶ πάμπολυς γνωστός

'στὸν ράπτῃν τὸν πανύμνητον νὰ ὀῇ τὰ φετεινά.

Κύρ Γιάννη, κόψε καὶ γιὰ 'μέ, κύρ Γιάννη καὶ γιὰ 'μένα,

κι' ἡ φτερωταῖς ψαλλίδαις του δουλεύουν ὀλοένα,

καὶ νὰ κοστούμεθα κι' ὁμορφιαῖς καὶ λεβεντιάς περίσσια,

ποῦ τύφλα νάχουν 'μπρὸς σ' αὐτὰ καὶ Λόντρας καὶ Παρί-

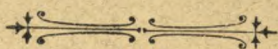
[σια.

κι' ἐγὼ θὰ ἤμουν σήμερα γαιδοῦρι μὲ πτυχίον
 κι' ἀληθινῆς μαθήσεως ἀκένωτον δοχεῖον.
 Ἔλα μαζί μου ὅτ' ἡν Βουλὴ τὸ πόδι νὰ χτυπήσης,
 ἀλλέως εἰς τὸ σφρίγος σου ἀπάνω θὰ σαπίσης.
 Εἶπέ τους «φόρους καὶ γιὰ μὲ θὰ βάλετε, ζαγάρια;
 δὲν σκέπτεσθε πῶς τοὺς σοφοὺς θὰ ὀδητε μὲ ταγάρια;
 δὲν βλέπετε τριγύρω σας πῶς πλημμυρεῖ τὸ πνεῦμα
 καὶ σεῖς ν' ἀναχαιτίσετε γυρεύετε τὸ ρεῦμα;
 δὲν βλέπετε, ὦ μούτσουνα τῶν Βουλευτῶν γελοῖα,
 τί ἐξετάσεις γίνονται εἰς ὅλα τὰ Σχολεῖα;
 δὲν βλέπετε πῶς καθενὸς καὶ καθεμιᾶς μουρέλι
 ἐκόλλησε ὅτ' ἀγράμματα σὰν μυῖγα μὲς ὅτ' ἐμέλι,
 πῶς ὅλα εἶναι πάνσοφα καὶ καμινέτου σπύρτα,
 πῶς ὅλα θέλουν στέφανα μὲ δάφναις καὶ μὲ μύρτα,
 κι' ἂν σχίσετε σὰν Ἡφαιστοὶ σὲ δρὸ τὰ καύκαλά των
 μιὰν Ἀθηνᾶ μικρούτσικη θὰ βρῇτε ὅτ' ἀμυγδαλῶν;
 Κι' ἀκόμη ἔχετε λοιπὸν τὴν τόλμην καὶ τὸ θάρρος
 κι' ἐμένα νὰ βαρύνετε μὲ τόσων φόρων βάρος,
 κι' ἀντὶ νὰ βλέπουν οἱ σοφοὶ μὲ δίπλωμα τοὺς τοίχους
 νὰ καταντοῦν ὡς Εἰλωτες ὅτ' ἀστέρας τὰς προσόχους,
 καὶ ν' ἀνταλλάσσουν τοὺς σωροὺς τῶν θαλερῶν στεφάνων
 μὲ τὸνομα τῶν γεωργῶν καὶ τῶν βιομηχάνων, [νων
 κι' ἀντὶ πανεπιστήμονες νὰ λέγωνται σπουδαῖοι
 νὰ μένουν ὅτ' ἄφανειαν ὡς ἄνθρωποι χυδαῖοι,
 μηδὲ πρὸς ξένους ἀμαθεῖς σοφίαν νὰ διδάσκουν,
 μηδὲ ὅτ' ἄνθρωποι καφφενὲς νυχθημερὸν νὰ χάσκουν,
 μηδὲ νὰ παίζουν ντόμινα, σκαμπύλια, πρέφαις, ντάμεις,
 μηδὲ κουμπούραις κάποτε νὰ βγάζουνε καὶ κάμεις,
 μηδὲ ποτὲ τὸ στόμα των μὲ τὸ συχνὸ τσιγάρο
 νὰ γίνεται Ἡφαιστεῖον, Βεζούβιος, φουγάρο,
 μηδὲ νὰ φθάνῃ ὁ καπνὸς τοσούτων φαμπαρόνων
 ὡς προσευχῆς θυμίαμα ὅτ' ὑψηλὸν μου θρόνον;
 Κι' ἀκόμη ἔχετε λοιπὸν τὴν τόλμην καὶ τὸ θάρρος
 κι' ἐμένα νὰ βαρύνετε μὲ τόσων φόρων βάρος;
 Κι' ὅταν κανένας μασκαρᾶς ἐντὸς τῆς κοινωνίας
 φερί φερί μὲ τὸ κερὶ ζητήσῃ ἐρμηνείας
 εἰς Δίκαια Ρωμαῖκά κι' εἰς σκοτεινοὺς Πανδέκτας,
 ἐρμηνευτὰς τῆς Θέμιδος νὰ μὴν εὐρίσκη ρέκτας;
 Κι' ὅταν κανένας ἄρρωστος εἰς τὸ κρεβάτι λῶσῃ
 νὰ μὴν εὐρίσκηται γιατρὸς νὰ τὸν ἀποτελειώσῃ;
 Κι' ὅταν κανεὶς ἀγράμματος καὶ κούτσουρο καυμένο
 γυρέφῃ μέσα ὅτ' οὗτος Ρωμηοὺς κανένα διαβασμένο
 γιὰ νὰ τοῦ μάθῃ Πλάτωνα, Αἰσχύλο, Ξενοφῶντα,
 μονάχα κτήνη ν' ἀπαντᾷ ἐμπρὸς ἀροτριῶντα;
 Ἄν δὲ καὶ σεῖς ἀλλάξετε μὲ φόρους τὸν Χριστὸν μου
 ποιοὺς θὰ ποτίσῃ ἔπειτα τὸ γάλα τῶν μαστῶν μου;
 Ὅλοι γι' αὐτὸ θὰ λαχταροῦν μὲ μάτια γλαρωμένα
 κι' αὐτὸ ἀπὸ τῆς ρώγαις μου θὰ τρέχῃ ὅτ' ἀμύγδαλα,

τῆς δὲ σοφίας ἡ Θεὰ καὶ τοῦ Διὸς ἡ κόρη,
 ποῦ στέκεται ὕψηλὰ ὕψηλὰ μὲ τὸ μακρὺ τῆς δόρου,
 εἰς ἄλλων ξεροκαύκαλα θὰ πάη νὰ καθίσῃ
 κι' ἴσως τὴν κουκουδάγια τῆς μονάχα μᾶς ἀφήσῃ.
 Μὰ κι' ὁ Ἀπόλλωνος γυμνός, ποῦ φῶς κι' ἐκεῖνος στέλλει,
 ὅταν ἰδῇ δυσφύρητα καὶ ὅτ' ἡ Παιδείαν τέλῃ,
 θὰ ρίψῃ βλέμμα ὕστατον ὅτ' ἐκράτος τῶν κηφόνων
 τὰ μέλη του τὰ κρύφια ἐνθύμησιν ἀφίνων.
 Καὶ τότε ἐδῶ, ποῦ ἔπρεπε ὡς ἄλλος Νιαγάρας
 νὰ χύνεται ἡ μάθησις τῆς καθεμιᾶς μαγάρας,
 νὰ γίνωντ' ἐπιστήμονες καὶ ὅλ' οἱ τσαρουχάδες
 κι' ἀπ' τὸ πολὺ τὸ καθιστὸ νὰ βγάζουνε ζοχάδες,
 τῆς ἀμαθείας τῆς στυγνῆς τὸ φάσμα θὰ πλανᾶται
 καὶ μήτε θέματ' ἄρρητα σὰν πρὶν θὰ τσαμπουνᾶτε,
 καὶ τ' ἀπαλὰ τὰ χέρια σας θὰ τὰ σκληρύνουν ρόζοι,
 πρᾶγμα ὅπου ὅτ' οὗτος Ἑλληνας καθόλου δὲν ἀρμόζει,
 μηδὲ κανένας τὴν σπουδὴν θὰ τὴν εὐρίσκη πρόσφορον
 καὶ ὅτ' οὗτος τοῦ νεροῦ δὲν θ' ἀφθονῇ τὸ φῶσφορον.
 Π. Βρὲ τί μοῦ λές;

Φ. Τί νὰ σοῦ πῶ, Παιδεία λυπημένη;
 βλέπω παντοῦ κατάκλειστα τὰ ἱερὰ τεμένη,
 τὰ γράμματα ρακένδυτα θρηνοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
 φειριάζει κάθε τήβενος ἐπιστημονική,
 τὸ χερί τοῦ μαρμάρينو τοῦ Κοραῆ δὲν γράφει,
 τὰ σχόλια τοῦ Φιντικλῆ μουχλιάζουν εἰς τὸ ράφι,
 ξεσχίζονται τετράδια καὶ πᾶν χαμέν' οἱ κόποι,
 γυρίζει πρὸς τοὺς ἀμαθεῖς τὰ νῶτα κι' ἡ Εὐρώπη,
 καὶ τόσον σκότος ὅτ' ἡ σεπτὴν ἀπλόνεται Παλλάδα
 ὅσον καὶ πρὶν τὰ γράμματα νὰ ἔλθουν ὅτ' ἡ Ἑλλάδα.
 Γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ διᾶλεξαν νὰ σοῦ καθίσουν φόρους
 τώρα ποῦ τρέφεις μέλλοντας φωστῆρας διαφόρους,
 ποῦ κι' ἡ γυναῖκες ἀρχισαν σοφὰ νὰ συλλογίζονται
 καὶ τρέχουν μὲς ὅτ' οὗτος φλογερὸ καμίνι νὰ φλογίζονται,
 κι' εἶπα κι' ἐγὼ χωρὶς παρὰ καὶ φόρον ἐπιζήμιον
 νὰ στείλω τὰ κορίτσια μου εἰς τὸ Πανεπιστήμιον,
 γιὰ νὰ τὰ κάμω σοβαραῖς καὶ πάνσοφαις γαλιάνδραις
 κι' ἐμπρὸς των νὰ βουβαίνωνται οἱ πάνσοφοί των ἄνδρες.
 Ἐμπρός, Παιδεία δυστυχῆς, μὴν κάθεσαι σὰν βῶδι,
 ἔλα μαζί μου ὅτ' ἡ Βουλὴ νὰ τοὺς χτυπήσῃ πόδι,
 τὸν κόσμον ἐξερέθισε μὲ τὰ συλλαλητήρια
 πρὶν τῶν Ρωμηῶν ἐρημωθοῦν τὰ τόσα φροντιστήρια,
 κι' ἀναγκασθῇ κι' ὁ κύριος Μυλλόρδος νὰ φωνάξῃ
 πῶς ἡ Ἑλλάς προώρισται τὰ κῶλα νὰ τινάξῃ.

(ὁ Φασουλῆς τῆς ρίχνεται κι' ἀπ' τὰ μαλλιά τὴν σέρνει
 καὶ θέλωντας μὴ θέλωντας μὲς ὅτ' ἡ Βουλὴ τὴν φέρνει).

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' ένενήντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ὁ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ ' σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ μινὸς Ματοῦ ἔξη,
αἷμα τῶν Χοβάς ὡς τρέξη.

Ἐνδεκα καὶ πεντακόσα
κι' ὅλ' ἡ φύσις γαυριῶσα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ. — Δὲν τᾶμαθες ;

Π. — Δὲν τᾶμαθα...

Φ. — Κι' ἐγὼ τὸ παλληκάρι
ἐπῆγα κι' ἐπολέμησα μὲς 'στὴν Μαδαγασκάρη,
κι' ἀμέσως ἡ Βασίλισσα, κοτζάμ ἀντρογυναῖκα,
ὅπου 'στὸ μπόι ξεπέραξ καὶ Καραπάνους δέκα,
ἡ Ρενναβάλο δηλαδή, χωρὶς καιρὸ νὰ χάνη,
ἀπλόνει τῆς χερούκλαις τῆς κι' αἰχμάλωτο μὲ πιάνει,
καὶ πᾶμε 'στὸ Παλάτι τῆς χωρὶς τὰ χωρατά...
Θεὲ μου τί βασίλισσα !... μαννοῦλα μου τί πάχος !...
ποῖός εἶσαι σύ, ζωντόβολο ; βαναύσως μ' ἐρωτᾷ...
Κορδόναρος τῆς ἀπαντῶ καὶ Μαραθωνομάχος.

Καὶ τί ζητεῖς 'στὸν τόπο μας ; μ' ἐρώτησεν ἄγρια...
ἐμεῖς εἰς τὴν πατρίδα μας, τῆς ἀπαντῶ, κυρία,
εἰρηνικοὶ κι' ἀπόλεμοι μὴτ' ἓνα χρόνο μένομε
καὶ κάθε τόσο μὲ φρικτοὺς πολέμους ξεθυμαίνουμε,
κι' οἱ τῶν Ἑλλήνων πόλεμοι δὲν ἔχουν μετρημὸ
καὶ κολυμποῦν εἰς αἵματα σχεδὸν ὡς 'στὸν λαιμό.
Γιὰ τοῦτο 'μπούκτησα κι' ἐγὼ τοὺς τακτικούς πολέμους
καὶ δεηθεὶς 'στὸν Αἰόλον κι' εἰς ὅλους τοὺς ἀνέμους
μονάχος ἀπεφάσισα νὰ τρέξω κι' ὡς ἐδῶ
ἓναν καινούριο πόλεμο καὶ μιὰ φορὰ νὰ 'δῶ,
κι' ἦλθα καθὼς μὲ βλέπετε, κυρία Ρενναβάλο,
σ' ἓνα παπούτσι καὶ τῆς δηρὸ ποδάρις σας νὰ βάλω.
Καὶ τότε μ' ἐτριγύρισαν ἡ σκλάβαις τῆς κι' οἱ σκλάβοι,
καὶ τί θὰ 'πῃ Κορδόναρος ; μοῦ λέγει καὶ θυμόνει,
κι' ἐγὼ, καυμένη Περικλῆ, γιὰ νὰ μὲ καταλάβῃ
τῆς ἄσπρης βρακοζώνας μου τῆς δείχνω τὸ κορδόνι,
πολλὰ δὲ τῆς ὠμίλησα περὶ τοῦ Θεοδωρῆ
πῶς πάντοτε γιὰ πόλεμο τὸν πιάνει τὸ μπουρί,
πῶς ὀνομάζεται παντοῦ κλεινὸς Βουλγαρομάχος
κι' ἡ γῆ τὸν τρέμει πᾶσα,
πῶς κόβει καὶ τὰ χέρια του ψυχραίμως κι' ἀταράχως
ποῦ λές πῶς κόβει πρᾶσσα,
κι' ὅποταν βλέπω 'στὴν Ἀρχὴν τὸν τρομερὸν Κορδόνιον
κοχλάζει μὲς 'στὸ στήθος μου πολεμικὸν δαιμόνιον,

Ὁ Φασουλῆς ἀπ' τὴν πολλὴ τῶν φόντων συλλογὴ
κάνει λουτρὰ 'στὸ Φάληρο γιὰ νὰ σκυλοπνιγνῇ.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.**

Π.— Τοὺς εἶδες καὶ τοὺς Γερμανοὺς, διαβόλου παρλαπίπα ;

Φ.— Τοὺς εἶδα, τοὺς ἐθαύμασα, κι' αὐτὰ σχεδὸν τοὺς εἶπα.

«Στουντέντεν μπύργερ μπάουερ,
σπισμπύργερ, προφεισσόρεν,
μπεάμτεν αἴρτζτε μάουερ,
φιλίστερ ούντ ντοκτόρεν,»

τούτέστι κτίσται, χωρικοί, καθηγηταὶ μεγάλοι,
υπάλληλοι καὶ σπουδασταὶ καὶ δόκτορες καὶ ἄλλοι,
καλῶς μᾶς ἤλθατε κι' ἐδῶ σὰν ξένοι μουστερηδες
νὰ κάνετε γυμνάσια, πηδημάτα κι' ἀκρίδες,
καὶ γελαστοὶ νὰ δείξετε καὶ 'στῶν Ρωμηῶν τὰ βῶδια
τῆς ράχαις τῆς καμπούρικαις καὶ τὰ κουτσά σας πόδια.
Σὰν τοὺς Ρωμηοὺς γυμναστικὸς ἀκόμη δὲν ἐφάνη
κι' ἂν τέτοιους ἢ γυμναστικὴ σακάτηδες σᾶς κάνη,

καλλίτερα ν' ἀρχίσετε καμμιὰ καινούρια κοῦρα
νὰ γιαιτρευθοῦν τὰ πόδια σας κι' ἡ κάθε σας καμποῦρα.
Ὡ Γερμανοὶ παραξένοι, ἀνάλατοι καὶ πάγοι,
καρτοφελνέσσερ, δηλαδὴ δεινοὶ πατατοφάγοι,
οὐντ γκέεζι τσοῦμ τσίφελ, 'στὸ διαβόλο πηγαίνετε,
'στὴν ὠμορφιὰ καὶ δύναμι μὲ τοὺς Ρωμηοὺς δὲν βγαίνετε.
Ὡσὰν κι' αὐτοὺς δὲν ἔγινε 'στὸν κόσμον ἄλλη ράτσα,
κουττάξετε τὰ στήθη μας, τὰ πόδια μας, τὰ μπράτσα,
ἐλάτε ἀπ' ὀπίσω μας, ἐλάτε κι' ἐμπροστὰ μας,
θαυμάσετε τὰ κάλλη μας καὶ τὰ ναστήματά μας,
καὶ ντονερβέτερ σκούξετε, νὰ ράτσα ὅπως πρέπει,
ὅπου τὸ σύμπαν εὐκολὰ 'μποροῦσε ν' ἀνατρέπη,
ἀλλ' εὐτυχῶς εἰρηνικὴ ἐπλάσθη καὶ φιλήσυχος
κι' οὐδ' ἐξ αὐτῆς ἀκούεται κανέναν τόνον δύσηχος,

καὶ δὲν εἰξεύρω πῶς καὶ ποῦ, κυρία Ρενναβάλο,
τὴν λύσσα μου νὰ βγάλω.

Πρὸς δὲ τῆς εἶπα, Περικλῆ, πῶς ἂν τὸν εἶχε τώρα
Πρωθυπουργὸν Κορδόναρον εἰς τὴν Μαδαγασκάρᾳ,
ἀπὸ τῶν Γάλλων τοὺς στρατοὺς δὲν θάτρωγε σπαλιόρα
κι' οὕτε γι' αὐτὸν τὸν πόλεμο θὰ ἔώδευε δεκάρα,
γιατ' εἶναι καὶ φιλόγαλλος κι' ἔχει στενὴν φιλίαν
μ' ὅλα τοῦ κόσμου τὰ γαλιὰ καὶ μ' ὅλην τὴν Γαλλίαν.

Αὐτὰ ποῦ λὲς τῆς ἔλεγα μὲ πάθος ὁλοένα
μὴν τύχη καὶ συγκινηθῇ κι' ἐλευθέρων μ' ἀφήση,
κι' ἡ Ρενναβάλο μ' ἄκουε μὲ μάτι λυγμμένα
καὶ μοῦλεγε πῶς ἤθελε τὸν Μπάριμπα νὰ γνωρίσῃ.
'Αλλ' ὅμως τῆς ἐσύστησα 'στὸ κράτος τῆς νὰ πάρῃ
καὶ τὸν Τρικούπη τὸν σοφὸ καὶ τὸν παραπονητῆρ,
τώρα ποῦ τὴν σοφίαν του τὸ κράτος παρεγνώρισε
καὶ μίαν σύνταξιν λαβὼν δραχμῶν πεντακοσίων
ἐκ τῆς ἐδῶ πολιτικῆς μὲ χόλον ἀπεχώρησε
καὶ σὰν ἀπόμαχος φρουρεῖ τῆς πείνας τὸ Μουσεῖον.
Γιὰ τὸν Τρικούπη ἐκτενῶς ὠμίλησα κι' εὐγλώττως,
πῶς ἔχει νοῦ πολὺξερο καὶ τετραγωνικόν,
ἐκτὸς δὲ τούτου 'φάνηκε καὶ κανονιέρης πρῶτος
καὶ θὰ τῆς ἐχρησίμευε 'στὸ πυροβολικόν.

Αὐτὸς τῆς εἶπα πῶς ποτὲ δὲν ρίχνει κουτουροῦ
καὶ μανιώδης φίλαγγλος πῶς εἶναι πρὸ καιροῦ,
κι' ἐνεκα ταύτης τῆς μακρᾶς καὶ φλογερᾶς φιλίας
θ' ἀπέκτα πρῶτον σύμμαχον τὸ κράτος τῆς Ἀγγλίας.
Πρὸς δὲ περὶ Συντάγματος τῆς εἶπα καὶ θεσμῶν,
πῶς τώρα θὰ τελειώσωμε καὶ τὸν συμβιβασμὸν,
κι' ἂν θέλῃ κι' οικονομικῶς 'στὸ κράτος τῆς νὰ δράσῃ
'Ελληνικὰ χρεώγραφα τῆς εἶπα ν' ἀγοράσῃ.

Κι' ἐκείνη μετὰ σκέψεως μ' ἐρώτησε πολλῆς
ἂν Βασιλεὺς μᾶς κυβερνᾷ ἢ μόνον Βασιλεῖς,
κι' ἐγὼ τῆς εἶπα χωρτὰ «δὲν ξέρω, Ρενναβάλο,
καὶ θὰ μὲ συγχωρήσετε γιὰ τούτο ν' ἀμυβιάλω».

Τοιαῦτα κι' ἄλλα, Περικλῆ, σημαντικὰ τῆς ἔμιλησα,
κι' ἡ τῶν Χοβάς Βασιλίσσα
ὥσάν Μαινὰς ἀπέσπασε τὸ φονικόν της ξίφος
καὶ Κορδοκαλούμπρος εἰποῦσα πρὸς τὸ στίφος,
μεθ' ὅλων της τῶν μαχητῶν, μικρῶν τε καὶ μεγάλων,
ἐξώρμησε λυσίκομος 'στὰς στρατιάς τῶν Γάλλων,
καὶ μοῦδωσε τὸν ναῦλο μου γιὰ ν' ἀλλθω 'στὰς Ἀθήνας
τὴν τροπαιοῦχον νίκην της κι' ἐδῶ νὰ τὴν κηρύξω,
καὶ κρῖμα ποῦ 'τελείωσε κι' ὁ πόλεμος τῆς Κίνας,
ἀλλοιῶς θὰ 'πήγαίνα κι' ἐκεῖ τὰ δόντια μου νὰ τρίξω.

Ἴτε παῖδες κλεινοὶ τῶν Ἑλλήνων,
ἃς ἠχήσῃ παιάνων χαβᾶς,
κι' ἃς φωτίσωμεν τώρα κι' ἐκεῖνον
τὸν ἀγροῖκον λαὸν τῶν Χοβάς.

Μὲ γυμνὰ συνταχθῆτε λεπίδια
'στῆς Γαλλίας τὸν φίλον στρατόν...
'Αφρικῆς μὴ σὰς σκιάζουν ταξείδια,
μὴτ' ἐλώδης πληθὺς πυρετῶν.

Ποῖα δόξα καὶ πάλιν, Θεέ μου !...
ἡ πατρίς μας λαοὺς πολιτίζει,
κι' ὁ πολὺς πυρετὸς τοῦ πολέμου
πυρετοὺς Ἀφρικῆς μηδενίζει.

Μᾶρς ἐμπρός !... ἡ τρουμπέτα σημαίνει...
τί Ρωμηῶν καὶ Φραντζέζων ἀγῶνες !...
κι' ἡ φρικτὴ Ρενναβάλο προσμένει
μὲ δῶδ μπράτσα γεμάτα γοργόνες.

Πόσον βάρβαρος εἶναι κι' ἀγρία...
μᾶρς ἐμπρός νὰ 'μπορέσῃ νὰ γίνη
τοῦ συρμοῦ καθὼς πρέπει κυρία
καὶ τῆς μῦδας νὰ βάλῃ σκαρπίνι.

Τῶν πολέμων μ' ἐτρέλλανε μοῦρλα...
μᾶρς ἐμπρός... ἃς βαροῦν τὰ ταμποῦρλα...
μᾶρς ἐμπρός, Περικλέτο καὶ σύ
μὲ τὴν λόγχην σὲ χέρι θρασύ.

Τεῖναι, βρέ, καὶ γιὰ μᾶς τὰ λειοντάρια
'Αφρικῆς πυρετοὶ καὶ ταξείδια,
τῶν ἀγρίων Χοβάς τὰ κοντάρια,
ρινοκέρωτες, τίγρεις καὶ φίδια ;

Βλέπω δάφνας εἰς αἶμα βρεγμένας
Βασιλίσσης βαρβάρου κι' ὠμῆς,
κι' ἃς μὴ γίνεταί πόλεμος ἓνας
ἂν εἰς τοῦτον δὲν πᾶμε κι' ἐμεῖς.

Μᾶρς ἐμπρός, 'στὸ φτερό σηκωθῆτε,
μὴν ἀφήσετε μύτη κι' αὐτί,
τῆς κυρᾶς Ρενναβάλο ριχθῆτε
Κορδονάρα νὰ γίνη κι' αὐτή.

Π. — Φεύγω λοιπόν...

Φ. — "Ωρα καλή. . . ποῦ μόνος σου τραβᾶς ;

Π. — Μ' ἐπίασε τὸ ντελίριο καὶ πάω 'στοὺς Χοβάς...
αὐτοὺς τοὺς Γάλλους πάντοτε τοὺς ἔχω 'στὴν καρδιά μου...
φίλησε τὴν γυναῖκα μου καθὼς καὶ τὰ παιδιὰ μου,
καὶ μὴ τὸν φίλον σου ξεχνᾶς, αὐτάδελφός μου κάρᾳ...
εἰς τοὺς Χοβάς ὀφόμεθα καὶ 'στὴν Μαδαγασκάρᾳ.
Ποθῶ πολέμους Ἀφρικῆς κι' ἀνθρωποφάγους ἔρωτας
μακράν τῆς γεννετεῖρας,
κι' ἴσως σοῦ στείλω σουθενὶρ καμπόσους Ρινοκέρωτας
καὶ Βόας συσφιγκτήρας.

Κι' ἂν πέσω κάτω σφάγιον Ἀφρικανῶν ἀγρίων
ἃς γράψουν εἰς τὸ μάρμαρον τὸ κατηφές καὶ κρύον :
« Ὡ διαβάτα, σύννοφρος 'στὸ μνήμα τοῦτο στῆθι,
ὁ Περικλέτος κεῖτ' ἐδῶ, Γαλλο-Ρωμηὸς χαλντούπης,
ἐκβαρβαρώσας τῶν Χοβάς τάνθρωποφάγα πλήθη
καθὼς ἐξεβαρβάρωσε κι' ἐκεῖνον ὁ Τρικούπης. »

Φ. — Δὲν θὰ ξεχάσω, Περικλῆ, καμμιά παραγγελία,
μὰ σὺ νὰ πᾶς μὲ τοὺς Χοβάς κι' ἐγὼ μὲ τὴν Γαλλία,
κι' ὅταν οἱ δῶδ μας βιζαβὶ κι' ἀντίπαλοι 'βρεθοῦμε,
μπάμ μπούμ ἐσύ, μπάμ μπούμ κι' ἐγὼ, ν' ἀλληλοσκοτωθοῦμε.

Π. — Ἀς λείψῃ κάθε φροντίς μου κι' ἔννοια,
πάω 'στὸν πόλεμο, μὲς 'στὰ σκυλιά,
δὸς ἀπ' τὰ χεῖλη σου τὰ ζαχαρένια
'στὸν Περικλέτο σου χίλιχ φιλιὰ.

Κι' ὅταν κληθοῦν οἱ Βουλευταὶ κι' ἀρχίσουν τὰ βρισίδια
μὲ πρῶτο γράψε μου ν' ἀλλθω 'στὸ κράτος ἄρον ἄρον,
νὰ ἔαπλωθοῦμε μὴ χαρὰ 'στοῦ Μᾶν τὰ γρασιῖδια
ν' ἀκοῦμε τοὺς λαρυγγισμοὺς ρητόρων καὶ γαιδαῶρων.

οὐδὲ τοξεύει ἄγριον τὸ βλέμμα τῆς τούξυ,
 μὰ φέρνει μεταρρύθμισιν 'στὸν νόμον "Ἄλφα Ξι,
 καὶ στρώνει μέσα 'στὴ Βουλὴ τὴν κλέφτικὴ τῆς κάπα
 καὶ φέρνει μεταρρύθμισιν 'στὸν νόμον "Ἄλφα Κάπα,
 πλὴν καὶ 'στὸν νόμον "Ἄλφα Ρὸ προσθέτει βελτιώσεις
 καὶ ἐκτάκτους πάντοτε ζητεῖ καὶ τακτικὰς πιστώσεις.
 Γκαουντεάμους ἔγκιτουρ. . πλησίον μας ἔλατε...
 ἐδῶ πολὺ σὰν χάχηδες δὲν πρέπει νὰ γελᾶτε...
 ἐδῶ, ποῦ θάλλουν ἀνθηραὶ τῆς δόξης αἱ μυρσίναι,
 κάθε Ρωμῆος περίλυπος ἕως θανάτου εἶναι
 καὶ τρώει τὰ σηκότια τοῦ ἀδιάκοπο μαράζι,
 γιατί 'στὴ Λόντρα σὰν στραβὸς χρεώγραφ' ἀγοράζει.
 Ἄς εἶναι, φίλοι Ντόιτσε, μετρία ἢ χαρὰ σας,
 καὶ εἰπῆτε σὰς παρακαλῶ 'στὸν Αὐτοκράτορα σας
 μὲ τὸν ζευζέκη τὸν Βισμάρκ νὰ μὴν παρατσακῶνεται,
 γιατί μ' αὐτὸ τὸ τσάκωμα ἡ πίστις χαντακόνεται,
 καὶ ὅλα ξεσπάζουν, Γερμανοί, 'στὴν ἰδικὴ μας ράχη,
 καὶ τώρα θὰ ἐμάθετε πῶς καὶ ἡ σταφὶς ἐθράχη
 καὶ ἐπάνω 'στὸ δυστύχημα δυστύχημα πλακόνει...
 παραπολὺ καὶ ὁ Κάιζερ τὴν μύτη του σηκώνει
 καὶ ἂν δὲν μαζέψῃ γρήγορα καὶ ἐκεῖνος τὸ μεγάλο του
 κἂν σήμερα κἂν αὐριον θὰ βρῇ τὸν διαβολὸ του.
 Φερφλούχτε κέρλε !... Γυμνασταί, ἀφῆτε τὰ τσακίσματα,
 καὶ πρὸς τὸν Δόκτορα τὸν Κῶχ νὰ πῆτε χαιρετίσματα.
 Καθένας μὲ τὴν λύμφην τοῦ ἀκόμη χάσκων μένει,
 καὶ ὁ Κῶχ ὁ περιβόητος, ποῦ μάγειρα σημαίνει,
 θαρρῶ πῶς τὰ μαγεύει καὶ ἐκεῖνος μιὰ χαρὰ
 καὶ ἐπῆρε μὲ τὴν λύμφην τοῦ τοῦ κόσμου τὸν παρᾶ,
 καὶ τέλος πάντων τᾶψῃσε μὲ μιὰ γνωστὴ κοκότα
 καὶ ἐπῆγε καὶ ἔκαμε κρυφὰ μαζί της τὰ εἰκότα,
 πιστεύω δὲ χρυσὴ ζωὴ καὶ κότα νὰ περάσῃ
 καὶ ἴσως καὶ αὐτὸς Ἑλληνικὰ χρεώγραφ' ἀγοράσῃ.
 Στηλωσέτε τὰ πόδια σας καὶ τὰ κορμιά σας ἴσιζ...
 ἐγὼ δὲν τρώγω σὰν καὶ σὰς μπιζόλια γουρουνίσια,
 ἔχισε, τρώγω δηλαδὴ φιλέτο καὶ ὄχι σβάνι,
 καὶ πίνω πάντοτε κρασί, ποῦ σεῖς τὸ λέτε βάνι,
 ἔχ τρίγκε νίμκλς μπιρ βίζι, σπανίως πίνω μπιρά,
 μακρὰν τῶν ξυλοσόφων σας ἡ φουσκωμένη σπιέρα,
 καὶ 'στοὺς Σπανοὺς τῶν Γερμανῶν κηρύξετε καὶ ἄλλοι
 πῶς καὶ ὁ Σπανὸς μας ἔβγαλε μουστάκια πρὸ πολλοῦ».
 Αὐτὰ τοὺς εἶπα, Περικλῆ, καὶ στρέψας 'στάς κυρίας
 τοιαῦτα προσεφώνησα μὲ ἄνθη ρητορείας :
 «Βὸ ζίντ φερφλούχτε λόιτε ντί σσένε φροϊλάιν
 βαρούμ ντί οὔγκεχόιερ μπράχτεν ζι μίτ ἀλάιν,
 ἤγουν αὐτὰ τὰ τέρατα καὶ τούταις τῆς τσουκνίδος
 τῆς λέτε ξανθοπλόκαμιας καὶ ἀφράταις Σαξωνίδος ;
 αὐταῖς ὁ Γκαίτε ὕμνησε μ' ἐρωτικὴν μανίαν ;
 αὐταῖς γιὰ ρόδα εὖοςμα περνοῦν 'στὴν Σαξωνίαν ;
 ποῖο ἂπ' αὐτὰ τὰ ρόδα σας κανεῖς νὰ ὀρεχθῇ ;
 μηδὲ γιὰ γαῖδουράγκαθα ποτὲ θὰ τὰ δεχθῇ.
 Ἄν τέτοια ρόδα ἔχετε, πατήσατε 'στὴν πῆτα...
 ἐγὼ 'μπροστά των φαίνομαι τοῦ Φάουστ Μαργαρίτα.
 Κρίμα καὶ 'στά κεφάλια των καὶ 'στῆς χρυσαῖς πλεξούδαίς,
 καὶ τώρα κατευόδιο σας μ' αὐταῖς τῆς καλικοῦδαίς,
 καὶ ὅσα βαθεῖα Γερμανικὰ σὰς εἶπα ἐν ὀλίγοις
 μοῦ τᾶμαθε αὐθημερόν ὁ Γερμανὸς Στρατηγός,
 ὅπου σὰς προσεφώνησεν εἰς τὸ Γερμανικόν
 ἐκ μέρους τῆς ὁλότητος τῶν Φιλαρμονικῶν.

Αὐτὰ τοὺς εἶπα καὶ ἔφυγα χωρὶς νὰ ἐπιστρέψω...
 II. — Στρώσε λοιπὸν τὴ ράχη σου 'στὸ ξύλο νὰ σὲ ρέψω.

Σύλλογος ἐν Ἑρμουπόλει, ὅπου τὸν γνωρίζουν ὅλοι.

Ὁ Σύλλογος τῶν Συριανῶν ἐμποροῦπαλλήλων,
 ποῦ μ' ἐπιμέλειαν πολλὴν ἐργάζεται καὶ ζήλον,
 ὡς μέλος τοῦ ἐπιτίμου μ' ἐξέλεξε προθύμως
 καὶ δίπλωμα φαρδὺ πλατὺ μοῦ ἔστειλ' ἐπισήμως.
 Εὐχαριστῶ τὸν Σύλλογον διὰ τὴν ἐκλογὴν
 καὶ χαιρετῶ ἀπὸ μακρὰν τὴν γενεθλίαν γῆν,
 ἀλλὰ πολὺ καλλίτερα θαρρῶ πῶς θὰ μ' ἐτίμα
 ἂν δίχως ἄλλο δίπλωμα μοῦ στείλῃ παραχρῆμα
 Ἀμερικάνικο πανὶ καὶ κάμποσο χασέ,
 γιατί τὰ φόντα πῆρνε κατήφορο μεγάλο
 καὶ ἐδῶ κανεῖς ἀσπρόρουχα δὲν δίνει βερσέ
 καὶ εἰς μάτην ἤλπισα βροχὶ μεταξωτὸ νὰ βάλω.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἡ Διαθήκη ἡ Παλαιὰ μετὰ πολλῶν εἰκόνων,
 βιβλίον περισπούδαστον καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
 ἐκδίδεται πρὸς διδασχὴν παντὸς τοῦ Πλάστου δούλου
 μὲ τοῦ Τζελάτη ἔξοδα καὶ Παρασκευοπούλου,
 καὶ ταύτην ἐβελτίωσε κατὰ πολλὰ εἰκότως
 παππᾶ-Μαρτίνος ὁ δεινὸς καὶ Ἀρχιμανδρίτης πρῶτος.

Ἐσχάτως ἐξεδόθησαν καὶ τοῦ Κρίλωφ οἱ μῦθοι,
 παραπολὺ ὠφέλικοι καὶ χρήσιμοι 'στὰ πλήθη.
 Ἀξιώτης τοὺς μετέφρασε ἀπὸ τὰ Ρωσσικά
 μὲ στίχους ὄντως γλαφυροὺς καὶ μέτρ' ἁρμονικά.

'Στὸ Φάληρο νοικιάζεται αὐτὸ τὸ καλοκαῖρι
 τὸ σπῆτι τὸ περίφημο τοῦ Νούφερη Νηλαθέρη,
 ἂν ὅμως βρῇ καὶ ἀγοραστὴ 'μπορεῖ νὰ τὸ πουλήσῃ
 καὶ ὅποιος τὸν ἔχει τὸν παρὰ μαζί του ἂς μιλήσῃ.

«'Στῶν Παίδων τὴν Διάπλασιν» καὶ εἰς τὴν «Ἑβδομάδα»
 πωλοῦνται σώματα «Ρωμιοῦ» μὲ τακτικὴν ἀράδα,
 εἰς τὰ Γραφεῖα δὲ αὐτὰ εὐρίσκονται ἀκόμη
 ἀνελλιπεῖς κατὰ σειρὰν καὶ οἱ πέντε μας οἱ τόμοι,
 ἀλλ' ὅμως καὶ 'στὸ σπῆτι μας πωλοῦνται δὲ αὐτὰ
 καὶ ἂν θέλετε τὰ πέρνητε μ' ὀλίγα μετρητὰ.

Οἱ ράπται Ἀιδονόπουλοι ἐφέραν χίλια μύρια
 τῆς ἐποχῆς τῆς θερινῆς ἀθάνατα κασιμίρα,
 ποῦ κάθε γνώστης τοῦ συρμοῦ μοναδικὰ τὰ κρίνει,
 ποῦ μπαίνει κακομοῦτσουνος καὶ βγαίνει φηγουρίνι.
 Ὅσο γιὰ τὴν κομψότητα καθένας σας τὸ ξερεῖ
 πῶς τοῦτο τὸ ραφτάδικο δὲν ἔχει ἄλλο ταῖρι
 τεχνῖται ἀπαράμιλλοι ἀμφότεροι ὁμοῦ
 καὶ γελαστοὶ σὰς καρτεροῦν εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κἄνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μοῦ ἀνέδη,
 'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ξενοδοχεῖο Εὐδῆ, — δὴδ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοριοστὸς πολὺς.

Ἄντιο ... φεύγω ... μὴν ἀμελήσης
τὸν γέρο Μπάρμπα νὰ μὲ φιλήσης.
Δός μου κανένα παλὸ σου ρούχο,
μὰ φίλησέ μου γλυκὰ γλυκὰ
καὶ τὸν Μυλλόρδο συνταξιούχο,
ποῦ μᾶς ἀφίνει σπαρακτικά.

Πές τοῦ Τρικούπη πῶς δίχως ἄλλο
θὰ 'πῶ κι' ἐκείνης τῆς Ρεναβάλο
πῶς ἀνεκόπη ξανὰ 'στὴ μέση
πρὶν μπαταρία δευτέρα πέση.

Ὅλων τὸ μέλλον εὐρὺ ξανοίγω ...
ἀντίο ... φεύγω ... μὰ πρὶν νὰ φύγω
τὸ τακτικό σου δέξου λεμποῦτι,
καὶ νὰ κι' ἐκείνη καὶ νὰ καὶ τούτη.

**Χαρῆτε, φίλοι καὶ Κορδονάτοι,
κι' ὁ Θεωράκης μὲς 'στὸ Παλάτι.**

Ἦχεῖτε, κώδωνες βχρεῖς, ἤχεῖτε, κωδωνίσκοι...
ὁ Θεωρῆς γιὰ βίζιτα 'στ' Ἀνάκτορα πηγαίνει...
'πῆγε νὰ 'βρῇ τὸν Τσάρεβιτς κι' ὁ Βασιλεὺς τὸν 'βρίσκει
καὶ μέσα 'στὸ Γραφεῖο του ἀμέσως τὸν πηγαίνει.
Σφίγγει τὰ χέρια του τὰ δῆλ, τοῦ κάνει κοπλιμέντα,
κι' ἀρχίζουν τὴν κουβέντα.

ὦ κύριέ μοι Βασιλεῦ, ὁ Θεωρῆς τοῦ λέγει,
μὴ λησμονῆς πῶς μ' ἔπαυσε ἀδίκως μιὰν ἡμέρα,
μὰ σήμερα μὲ δέχεται ἡ σεβαστὴ σου στέγη
κι' εἰσπνέω ζωοπάροχον Βασιλικὸν ἀέρα.

Ἐπιθυμῶν παράποτε πρὸς τὴν Αὔλῃν ν' ἀφέρσω
κύπτω πρὸ τῆς κυρίας μοι Μεγαλειότητός σας,
ἂν κι' ἄλλοτε μ' ἠνάγκασε τὸν σκούφον νὰ φορέσω,
αὐτὸν ποῦ σήμερα φορεῖ ὁ πρὶν ἀγαπητός σας.

Ἀπανταχοῦ θὰ σαλπισθῇ πῶς ἔγινα δεκτός,
μοῦ φαίνεται ὅς ὥς ὄνειρον ἐαρινῆς νυκτός
'στὸν σεβαστόν μοι κύριον νὰ κάθωμαι καρσί ...
ὦ κύριέ μοι δοῦλος σας ... ὦ Βασιλεῦ μερσί.

Τοιουτοτρόπως ὁμιλεῖ, κι' ὁ Βασιλεὺς μ' ἀγάπην
πρὸς τῆς Κορδόνας ἀπαντᾷ τὸν κραταῖον σατράπην,
κι' ὁ Θεωρῆς ἐσάστισε μὲ τὰ γλυκομιλήματα
καὶ μαθημένος σὲ πιστῶν θερμὰ χειροφιλήματα,
ἐξέχασε κι' ἐπρότεινε 'στὸν Ἀνακτα τὸ χέρι
γιὰ νὰ τοῦ τὸ φιλήσῃ,
μὰ τὸ 'δικό του πρὸς αὐτὸν κι' ὁ Βασιλεὺς προσφέρει
χωρὶς νὰ τοῦ 'μιλήσῃ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐννάτος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος ἐνεννῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι ὑπέρδειψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ ὅσων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίγως νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Σεπτεμβρίου δωδεκάτη
καὶ τελεῖν οὖν τὸ ραχάτι.

Τρακόσα ἐνεννῆντα καὶ μὲ ὀκτὼ ἀκόμα,
ὁ Φασουλῆς ἀφίνει τῆς ἐξοχῆς τὸ δῶμα.

Ἐπάνοδος τοῦ Φασουλῆ, ποῦ συγκινήσεις προκαλεῖ.

(Ὁ Περικλῆς ἐξέρχεται μετ' ἄλλων Περικλέτων
καὶ δέχεται μετὰ πομπῆς καὶ λόγων ἐξαιρέτων
τὸν Φασουλῆ τὸν ἥρωα, ποῦ μ' εὐθυμον ψυχὴν
ἐγύρισε φαμελικῶς ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν.

(Τὴν παλαιὰν φιλίαν τὼν εἰς τοῦτον ἐνθυμίζει
καὶ τὸν φιλεῖ καὶ τὸν φιλεῖ καὶ σάλια τὸν γεμίζει,
ἓνα πρὸς ἓν' ἀσπάζεται καὶ ὅλα τὰ μωρά του,
μὰ διαχύσεις τρυφερὰς ἀκούει κι' ἡ κυρά του,
μεγάλον πόθον δὲ κι' αὐτὴ πρὸς ἀσπασμὸν τοῦ δείχνει,
ὁ δὲ Ὀθέλλος Φασουλῆς λοξὴ ματιὰ τῆς ρίχνει.

(Θωπείας δέχεται πολλὰς κι' ὁ Γκιουλ, ὠραῖος σκύλος,
πιστὸς φρουρὸς τοῦ Φασουλῆ κι' ἀχώριστός του φίλος,
κι' ἐνῶ πηδᾷ μὲ τῆς οὐρὰς κουνήματα ποικίλα
τὴν προσοχὴν του ἐπιστᾷ ἐγκυμονοῦσα σκύλα).

Π. Ἀγαπητὴ μου Φασουλῆ, δὲν ξέρεις πῶς ἐχάρηκα...
δὲν ξέρεις τί αἰσθάνομαι σὰν βλέπω, μπεχλιθάνη,
καὶ σὲ καὶ τὰ μυρῆλιά σου, ποῦ πάντα κοκκαλιάρικα
ἡ τόση καλοπέρασις τῆς ἐξοχῆς τὰ κάνει.
Πραγματικῶς τὸ Μόν - Ρεπὸ σ' ὠφέλησε πολὺ

καὶ σὰν Ἀράπης ἔγινες μὲ μαῦρα μαῦρα φρύδια,
ἀλλ' ὅμως μὲ συγκίνησιν κυττάζω, Φασουλῆ,
πῶς καὶ τοῦ Γκιουλ τοῦ σκύλου σου μετροῦνται τὰ παγίδια.
Ἐστ' ὅτὸν κόσμον ἔτυχες χαμοθεοῦ προστάτου
καὶ σύρεις ὑπηρετριῶν καὶ σκύλων θεραπείας,
κι' ὅταν κανέννας σὲ ἰδῇ φαμελικῶς ὑπροστά του
λαμβάν' ἰδέαν ἀμυδρὰν περὶ χρεωκοπίας,
πρὸ πάντων ὅταν, Φασουλῆ, γυρίζῃς ἐδῶ πέρα
ἀπὸ τὸν ὑγιέστατον τῆς ἐξοχῆς ἀέρα.

Φ. Ἀγαπητὴ μου Περικλῆ μὲ τὸ βαρὺ στηλιάρη
δέξου θερμὰ φιλήματα φιλτάτου κοκκαλιάρη.
Ἐκλυδωνίσθην μὲ δεινὰς ἐφέτος τρικυμίας
κι' ἐκάθισα ὅτὸ Φάληρον ὡς ἂν Ἱερεμίας,
κι' ἐθρήνησα φαμελικῶς ἐκεῖ παρὰ τὸν πόντον
ἐν τῷ μνησθῆναι, Περικλῆ, τῶν ξεπεσμένων φόντων.

Ἰδέτε τὸ οἰκτρότατον τῶν χρεωγράφων θῦμα,
μὴ μ' ἐκλαμβάνετε σιάν, ποῦ ἔσχισα τὸ μνήμα.
Ἀγρία μὲν ἡ ὄψις μου καὶ ὁ χιτὼν μου μέλας,
μὰ κρύπτει πλέον μελανὰς ἡ τσέπη μου θυέλλας.
Πεντακοσίων στερηθεὶς δραχμῶν καὶ περιπλέον
δὲν ἔπαυσα νυχθημερὸν μαιρολογῶν καὶ κλιῶν,

Καὶ Κορδονάτων ἔξωθεν περιχαρὲς χορὸς
τὸ τέλος ἐγκωμιάζει νηστείας ἐπαράτου,
Κορδόνaros ὁ Βασίλειος φωνάζει σοβαρὸς,
Κορδόνaros κί' ὁ Τσάρεβιτς ἀπὸ τὴν κάμαρά του.

Κορδόνaros ἀνέκραξε κί' ὁ νέος Κωνσταντῖνος,
Κορδόνaros ἐβόησε καὶ τῆς Αὐλῆς τὸ σμήνος,
Κορδόνος κί' ἡ Πριγκήπισσα μεθ' ὅλων τῶν Πριγκήπων,
ὁπότε κί' ἡ Βασίλισσα τὸν Θεωδωρῆ ζυγώνει
καὶ λέγει Κορδονάρaros, μὰ μέσ' ἀπὸ τὸν κῆπον
σκούζει Κορδοναρούμπaros καὶ τὸ χρυσὸ παγῶνι.

Ὁ Θεωδωρῆς 'στ' Ἀνάκτορα... βαρεῖτε τὰ βιολιά...
ὦ! τί τρυφή καὶ τί τροφή τοῦ νοῦ καὶ τῆς σαρκός...
ὡς ἔξω τὸν συνώδευσε κί' ὁ Μωψ τοῦ Βασιλεῖ
Κορδονοκαλουμπάρaros γαυγίζων διαρκῶς.

Ὁ Θεωδωρῆς ὅτ' ἐκείνην Κηφισσιὰ γὰρ ἄλλο ζεῦκε καὶ δροσιὰ.

Μετὰ τὴν πολυβύλλητον ὑποδοχὴν ἐκείνην
ὁ Θεωδωρῆς μονολογεῖ μ' ἀνέκφραστον γαλήνην.

«Οὐρανὸς γαλανὸς ἀπὸ 'πάνω,
ἀνθισμένο τὸ κάθε κλαδί,
συντροφιά μου τάχονι τὸ πλάνο
τὸ Κορδόνι κί' αὐτὸ κελαιδεῖ.

Μὲ φωνὴν ὡς ἐκ βάθους στομάχων
ὅλ' ἡ πλάσις Κορδόνι φωνάζει,
κί' ἕνα πλῆθος ἀκούω βατράχων
κορδονέξ κορδονάξ νὰ κοάζει.

Φύσα, Βορειᾶ γλυκύτατε, Βορειᾶ τῆς Δεκελείας,
καὶ πνεῦμα Βασιλείας,
φύσα, Βορειᾶ, νὰ σκερπισθοῦν μηχανορράφα πνεύματα,
φύσα, νὰ σκύψουν δανεισταὶ ὅτου Θεωδωρῆ τὰ νεύματα,
φύσα, Βορειᾶ μου, φύσηξε νὰ πάρουν τὰ πανιά μου,
φύσα, Βορειᾶ, νὰ βροῦν βοσκή τὰ τόσα λαγιαρνιά μου.

Φύσα, Βορειᾶ, καὶ δρόσισε κορμὶ κατακαῦμένο,
φύσα, Βορειᾶ, καὶ χόρτασε τὸν Μπάρμπα τὸν παυμένο,
φύσα, Βορειᾶ μου, φύσηξε σὲ χεῖλη φλογερά
ὁ κύριός μοι κί' ὁ λαὸς νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν,
φύσα καὶ πάρε με γοργὸν ὅτ' αὐτὰ σου πτερὰ
ὡς ὁ Βορέας ἄλλοτε τὴν νύμφην τὴν Ὠρείθυαν.

Φύσα, Βορειᾶ, νὰ μεστωθοῦν κατάξερα στελέχη,
φύσα, κί' ἡ στρουγγὶ ἀυγάτισε καὶ μετρημὸ δὲν ἔχει,
φύσα, Βορειᾶ, 'στ' Ἀνάκτορα νὰ πᾶμε μὲ νταούλι,
φύσα, νὰ κοκκινίσουμε σὰν τὸ κοκκινογούλι,
φύσα, Βορειᾶ, νὰ χωρισθοῦν τὰ πρόβατα κί' ἐρίφια,
φύσα, ν' ἀφήσῃ τοὺς πιστοὺς ἡ θλίψις κί' ἡ κατῆφεια.

Φύσα καὶ χαίδευε γλυκὰ τῆς ἄσπρας φαβορίταις μου,
φύσα μὲς ὅτ' αὐτοῦδ' μου καὶ μὲς ὅτ' ἐστὶ μαργαρίταις μου,
νὰ τῆς μαδήσω καὶ νὰ ὅω ἂν μ' ἀγαπᾷ τῶνόντι

ἐκεῖνος ὅπου μ' ἔρριξε παράμερα σὰν φρόκαλο,
ἢ τάχατε καὶ σήμερα τοῦ κάθουμαι ὅτ' ὀντι
σὰν κᾶτι ποῦ τὸν ἐνοχλεῖ κί' ὡς εἶδος ψαροκόκαλο.

Φύσα, κί' Ἰθύκου γέρανι πετοῦν καὶ πελαργοί,
κί' οἱ φίλοι πᾶνε κί' ἔρχονται νὰ γίνουν ὑπουργοί,
δός μου κί' ἐκεῖνο, Μπάρμπα μου, μὰ δῶσε μου κί' αὐτό,
κί' ἐγὼ μαριόλος χάνομαι καὶ παίζω τὸν κρυφτό.

Μικροὶ μεγάλοι πληρωμὴν τῆς πίστεώς των θέλουν,
πᾶν νὰ μ' εὐροῦν ὅτ' ἐκείνην Κηφισσιὰ, τοὺς λένε ὅτ' ἐκείνην,
πᾶν ὅτ' ἐκείνην τὸν Ζήνωνος, ὅτ' ἐκείνην Κηφισσιὰ τοὺς στέλλουν,
καὶ δός τοῦ πλέον σχόλια, μουρμουρητὸ καὶ γρίνα.

Μ' ὑποσχέσεις καὶ μ' ὀδύνας
μέσω Κηφισσιᾶς κί' Ἀθήνας
στέκω καὶ τοὺς βασιανίζω,
νὰ μὲ ὀρῶν τοὺς ἐμποδίζω,
νὰ τοὺς βλέπω δὲν ποθῶ
ἐπειδὴ θὰ τσακωθῶ.

Φύσα, Βορειᾶ μου, φύσηξε ν' ἀπλώσωμε Κορδόνι,
νὰ κελαιδῇς ἡ πέριξ, νὰ πῇ τὸ χελιδόνι:
«ἀφέντη, ξύπν' ἀγκάλιασε μέσα ὅτ' αὐτὸ καλοκαῖρι
Κουθέρο πούν' εὐκοίλιο σὰν νᾶπτε τσιρλονέρι,
καὶ Κεντρικὰ χωρὶς ζουμί σὰν περσυνὰ λεμονία,
καὶ Βασιλέα προσφιλεῖ γεμάτον τσιριμόνια».

Φύσα, τὸ κάθε φύσημα νὰ τρώω, νὰ τὸ πίνω,
κί' ἕνας Βορειᾶς ἀποφυσῶν καὶ ξεφυσῶν νὰ γίνω,
φύσα, Βορειᾶ, κί' ἀπόστασα νὰ κάνω τὸν Φίεσκο,
φύσα λοιπόν, κί' ἀπόστασα νὰ κοπανίζω φρέσκο.

Καὶ καμπόδαῖς ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἀχμαϊότατος πρεσβύτης, Δανιὴλ ὁ Σουρμελῆς,
ἀνὴρ γνώσεως εὐρείας καὶ μαθήσεως πολλῆς,
εἰς καιροὺς παρωχημένους ἰδρυτῆς Σχολῶν μεγάλων,
μέγα Παρθεναγωγεῖον θὰ συστήσῃ κωφαλάων,
σύμφωνα μὲ τῆς Εὐρώπης τὰ συστήματα τὰ νέα,
ποῦ χρυσοὺς καρποὺς παράχουν καὶ βλαστήματα γενναῖα.
Δι' αὐτὸ δικαίους ὕμνους θ' ἀνακρούσωμεν κί' ἐμεῖς
ὑπεράξιον ἐπαίνων καὶ πανδήμου συνδρομῆς.

Λουτρά Κυλλήνης ἔσοχα, λουτρά Κυλλήνης πρώτης
γὰρ φάρυγγας, γὰρ λάρυγγας, γὰρ βρόγχους, γὰρ στομάχι,
πολιτισμός, ἀνθρωπισμός, καθ' ὅλα τελειότης,
κί' ἐκεῖνο τὸ Μαρίεμβοδ' ὑπὸ τῶν τυφλῶν νᾶχη.
Γυναῖκα δὲ τὴν τσάντα μου καὶ τὰ νάχα καὶ ρούχα
νὰ τρέξω ὅτ' αὐτὰ θυματούργα νὰ κολυμβήσω ρεῖθρα...
αὐτὰ δὲν πρέπει πιά λουτρά νὰ λέγονται θειοῦχα,
ἀλλὰ τοῦ πάλαι Σιλωάμ' ἡ νέα κολυμβήθρα.

Τὰ Δάκρυα Μαγδαληνῆς, πολὺ κομψὸν βιβλίον,
πίστιν καὶ πάθος κί' αἴσθημα θρησκευτικὸν ἐγκλείων...
Μιμῆς Ἀναστασόπουλος συνέγραψε καὶ τοῦτο
ἐν ἀρμονίᾳ σκέψεων καὶ καλλιγλώσσῃ πλούτῳ.

καὶ ἀναθέματα πολλὰ τῆς τύχης παρελήρησα
 καὶ ὡς Τραπεζίτης Φαληρεὺς στὸ Φάληρον ᾠαλήρισσα.
 Ὡς ἄχρηστον χρωῶγραφον μ' ἐφαίνετο ἡ πλάσις,
 ἀκούσας δὲ εἰς τὸ νερόν τῆς κυανῆς θαλάσσης
 πῶς κατακάθισμα χρυσοῦ εὐρίσκεται καὶ ἀργύρου
 εὐθύς νερόν θαλάσσιον ἐπῆρα τοῦ Φαλήρου,
 μήπως μ' αὐτὴν τὴν μέθοδον τῆς πεντακόσιας βγάλω
 καὶ μ' ὄνειρον τὸν οἰστρον μου ἐπλάνησα γλυκὺ,
 ἀλλὰ μὲ τὴν ἀνάλυσιν δὲν ἤυρα τίποτ' ἄλλο
 παρ' ὅσαις βρώμαις ἄφησαν οἱ στόλ' οἱ Ἀγγλικοί.

Τοῦ κόσμου τὰ χρωῶγραφα ἐλάκτιζα ὡς ῥάκη
 καὶ ἐμπρός μου ἔτρεχε θολὸς ὁ Τίγρις καὶ ὁ Εὐφράτης,
 ὡς ὅτου πᾶς ἡ Φασουλῇ μ' ἐπῆγε 'στὸ Λουτράκι
 νὰ κάμῃ κάμποσα λουτρά γιὰ τᾶρρωστα νεφρά της.
 Εἰς τοῦτον δὲ τὸν μάκαρα καὶ εὐλογημένον τόπον
 συντάγματα καὶ στρατιαὶ κορέων καὶ κωνόπων
 μόλις ἐπῆραν μυρωδιὰ τῶν Ἀθηνῶν τὸ θρέμμα
 ἐρρούφηξαν ἀχόρταγοι τὸ κυανοῦν μου αἷμα,
 ἐγὼ δὲ βλέπων ἀφειδῶς τὸ αἷμά μου νὰ ρεῖν,
 ὦ χρόνοι σεῖς, ἀνέκραξα, εὐτυχῶν ὥραϊσι,
 τοῦτο ἐστὶ τὸ αἷμά μου, ποῦ πίνουν οἱ κορέσι,
 τοῦτο ἐστὶ, ποῦ τὸ ρουφούν τῆς Λόντρας οἱ Ἑβραῖοι.
 Τὸ πνεῦμα καὶ τὴν πύρρον τῶν νεωτέρων χρόνων
 'στὸ μέρος τοῦτο ἤυρα καὶ ἐγὼ καὶ ἡ πέριδικά μου,
 καὶ ἐπέρασαν μονημερὶς μ' ἕνα λουτρό καὶ μόνον
 τῆς Φασουλῆς τὰ νεφρά καὶ ἀρχίσαν τὰ δικά μου.
 Ὡς ἐξω μᾶς ἐξέβγαλε κάθε κορὸς καὶ σκνίπα
 καὶ ἐγὼ ποῦ μὲ ὠφέλειαν ἐπέστρεψα διπλὴν
 εἰς ὅσους μὲ ἠρώτησαν γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους εἶπα
 πῶς οὐ πάντως 'στὴν Κόρινθον καὶ 'στὸ Λουτράκι πλεῖν.

Καὶ τότε ἐγένετο βοή καὶ χαλασμός Κυρίου
 γιὰ τὸ τοκομερίδιον θαρρῶ τοῦ Σεπτεμβρίου,
 καὶ ὅλ' ἡ ἀντιπολίτευσις, καὶ ἡ μεῖζων καὶ ἡ ἐλάσσων,
 μετὰ φωνῶν σπαρτακτικῶν καὶ ἄρθρων ἀτιθᾶσων
 ἐσάλπιζε πῶς ἀφευκτα τὸ κράτος τὰ κορδόνει
 καὶ ἅμᾳν δι' ὄνομα Θεοῦ προφθάσετε γειτόνοι.
 Ἀλλ' ὅταν 'στὴν Φαληρικὴν ἀντίκρυζα πλατεῖαν
 τῶν κορδωμένων Ἰπουργῶν τὴν ἀριστοκρατίαν
 κατόπιν τόσων σκέψεων, κακουχιῶν καὶ μόχθων
 νὰ γλυκονανυρίζεται 'στοῦ κύματος τὸν ρόχθον,
 ὅταν τῆς Κυβερνήσεως ἐκύτταζα τὰ μέλη
 πῶς δὲν τοὺς κόβει τέσσερα, πῶς δράμι δὲν τοὺς μέλει,
 καὶ ὁ Θεοτόκης ἐπαίξε μονὰ ζυγὰ φιστίκια
 φαρῶς πλατὺς ἐξάπλωνα 'στῆς ἀμμουδιᾶς τὰ φύκια,
 καὶ ἔσα γιὰ λέσα φώναζα, θὰ πληρωθῇ καὶ τοῦτο,
 φέρτε φιστίκια, βρε παιδιὰ, καὶ ἄς παίξῃ τὸ λαγοῦτο.

Καὶ τότε θεῖος ὄνειρος, βρε Περικλῆ, μ' ἐφάνη,
 ἦλθε καὶ μοῦπε ἡ πατρίς ἀτὶ στέκει, μπεχλιθάνη;
 Δὲν βλέπει πῶς μὲ δίκανα κουπόνια κυνηγοῦμε;
 σὲ μία κουταλιά νερό δὲν πρέπει νὰ πνιγοῦμε.
 Παρ' ἕνα δίσκο ᾠήγαρα 'στὸ χέρι μὲ καρδιά
 καὶ ἕνα μπουκάλι φαρφοῦρι γεμάτο μυρωδιὰ,
 καὶ ὅπως πολλοὶ ἐπιτροποὶ 'στὰς Ἐκκλησίας βγαίνουν
 τὰς ἐπισήμους ἐορτὰς μὲ δίσκους πρῶτ' βράδυ,
 καὶ ἐνῶ τοὺς ἐνορίτας τῶν μ' ἀνθόνερο τοὺς ραίνουν
 βοήθειά σας, κύριοι, τοὺς λένε, γιὰ τὸ λάδι,
 ἔτσι καὶ σύ, βρε Φασουλῇ, ποῦ εἶσαι μαλαγᾶνα,
 πάρε τὴν κάθε γειτονιά τῶν Ἀθηνῶν παγᾶνα,
 καὶ ράντιζε καὶ φώναζε «ἂν πατριῶται εἴσθε
 ὁότε τῆς Ψωροκώστενας αὐτὸ ποῦ προαιρεῖσθε».

Καὶ ἐγὼ ἀμέσως μὲ καὶ ὁρῶ εἰς τὸν Σκουλούδη ᾠήγα,
 κτυπῶ τὴν πόρτα καὶ εὐτυχῶς 'στὸ σπῆτι τοῦ τὸν βρίσκω,
 ἀφοῦ δὲ τὸν ἐξώρισκα εἰς τὴν σκιὰν τοῦ Ρήγα
 μισὸ ἑκατομῦριο μοῦ ἔρριξε 'στὸν δίσκο.
 Κατόπιν τρέχω 'στοῦ Συγγροῦ κατενθουσιασμένος,
 βοήθειά σας, κύρ Συγγρέ, τοῦ λέγω θαυρασμένος,
 καὶ ἐκεῖνος ὁ διαβόντρον γυῖός μετὰ πόνον δείχνει
 καὶ ἕνα ἑκατομῦριο αὐτοστιγμὴ μοῦ ρίχνει,
 καὶ τότε ἐγὼ δὲν κράτησα καὶ ἐμπρός του γονατίζω
 καὶ μ' ἄφθονο ἀνθόνερο τῆς Χίου τὸν ραντίζω,
 καὶ τέλος πάντων, κύριοι, νὰ μὴν πολυλογῶ
 ἕνα παληομονόφραγκο ἐπρόσφερα καὶ ἐγὼ.
 Νὰ τὸ τοκομερίδιον εἰς τὸν Τρικουπὴν εἶπα
 καὶ ἀμέσως στείλει το 'στὸν Γίψ, αὐτὸν τὸν Ἀγγλον γύπα,
 καὶ ἂν συζητήσεις ἐγιναν γιὰ τοῦτο παλαβαί
 τὸ μᾶζωζα ρεφενήδον, καὶ σύ μολὼν λαβέ.

Καὶ τώρα, φίλοι κύριοι, θερμῶς παρακαλῶ,
 ἂν δίχως λόγια θέλετε τοῦ κράτους τὸ καλὸ,
 ὅλοι μαζί καὶ χωριστὰ καθένας μὲ φανάρι
 γιὰ τὸ τοκομερίδιον νὰ βγοῦμε τοῦ Γενάρη.
 Σύρτε σὲ κάθε μαγαζί, σὲ κάθε καφενεῖ,
 ἀπ' ὅποιον ἀνταμόνετε ζητεῖτε ρεφενεῖ,
 τὰς πληρωμὰς ἀπὸ κοινοῦ μὴ λέγετε δυσκόλους,
 πρέπει νὰ μάθῃ, κύριοι, καὶ ὁ Ἕλληνας νὰ πληρώνη,
 ἂν θέλετε νὰ δεῖξωμεν καὶ 'στὸν Μπολιέ καὶ εἰς ὅλους
 πῶς ἔχομε χαμοθεὸ καὶ μπάρμπα 'στὴν Κορώνη.

Ἐνῶ δ' ἐρέμβαζα σκυφτός 'στὴν παραθαλασσίαν
 καὶ εἰς κόσμους ἔβωσκα χρυσοὺς μὲ πλάνον φαντασίαν
 καὶ ἄλλος θεῖος ὄνειρος, βρε Περικλῆ, μ' ἐφάνη. . .
 εἶδα καθέναν νὰ φορῇ μυρτόπλεκτο στεφάνι,
 καὶ γύρω μου σὰν νᾶκουσα πῶς τῶν Ρωμηῶν ὁ τόπος
 ἀνεκρηρῶθη πανταχῶς ρουφλούζης χρεωκόπος,
 καὶ δι' αὐτὸ τὸ γεγονός ἐβάκχευαν τὰ πλήθη,
 σημαῖαι δ' ἐκυματίζαν εἰς τὰς πνοὰς τῆς αὔρας,
 καὶ σύμπαν τὸ Ἑλληνικὸν ἐν βίᾳ προσεκληθῇ
 νὰ ἐορτάσῃ τὸ συμβάν ὡς ἐορτὴν τῆς Λαύρας.

Καὶ ῥήτορες ἠκούοντο καὶ μαινομένων στῆχει
 καὶ μουσικὴ μὲ βόμβαρδα καὶ φρούγκελχορν ἀντήχει:
 ροδιζει 'στὴν Ἀνατολή, 'στὸν Πῖνδο ξημερώνει,
 μαῦρ' εἶναι νύκτα 'στὰ βουνὰ καὶ ὁ Ἕλληνας δὲν πληρώνει.
 Κοναῖρδαὶς ἄσπραις ἔβλεπα τὰ στήθη νᾶχουν ὅλα
 καὶ μπᾶμ καὶ μπούμ ἀδιάκοπα βροντοῦσαν πυροβόλα,
 καὶ ἐκεῖνοι ποῦ δὲν τᾶκουαν βαστοῦσαν τὴν κοιλιά των
 καὶ ἐκεῖνοι ὅπου τᾶκουαν τραβοῦσαν τὰ μαλλιά των.
 Καὶ νὰ χορὸς 'στ' Ἀνάκτορα καὶ φωταψία τόσαι
 καὶ ἐσπρώχοντο οἱ χορευταί, πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
 προσῆλθον δὲ 'στὸν εὐαγγέλιον τοῦ Βασιλέως οἶκον
 καὶ μεῖζονες καὶ ἐλάσσονες μερίδες τῆς Βουλῆς
 καὶ οἱ Δήμαρχοι μετὰ ληστῶν καὶ ληστοφυγοδίκων
 καὶ ὁ Παππακυριτσόπουλος καὶ ὁ λήσταρχος Τσουλῆς.

Οὐχ ἥττον ὅμως ἐσπευσαν εἰς τὸν χορὸν προθύμως
 καὶ οἱ Πρέσβεις τῶν Δυνάμεων, κληθέντες ἐπισήμως,
 καὶ ἠπόρουσαν πῶς τὸ γεγονός τὸ μέγα κατορθώθη
 καὶ ἐξεπληρώθησαν ψηλοὶ τοῦ Καρπαπάνου πόθοι.
 Μὲ τοὺτους προσεκληθῆσαν καὶ ὁ Γίψ καὶ τρεῖς Ἑγγλέζοι
 τὰ ψίχουλα τοῦ γεύματος μὲ τρόπο νὰ μαζέψουν,

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενήντα πέντε,
τὸ Κουδέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ κ' τὴ φράγκα εἶναι μόνο.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Πέντε καὶ πεντακόσα,
ροδάνι τρέχ' ἢ γλῶσσα.

Πέμπτη Μαρτίου κι' εἰκοστή,
σχόλη τῆς Λαύρας χωριστή.

Μιὰ φαντασία δὴν ὀπταδία.

Δόξα 'στῆς Φρειδιξρούης τὸν γέροντ' ἀσκητὴν,
δόξα 'στὸν νικητὴν.

Ἐυπνοῦν τὸν ἐρημίτην ζητωκραυγαὶ φρενήρεις,
παιᾶνες μαχητῶν,
κι' ἐμπρὸς του παρελαύνει ὁ Κάιζερ ξιφῆρης
μὲ λάμποντα στρατόν.

Βροντοῦν τὰ τύμπανά των, αἱ σάλπιγγες σαλπίζουν,
γεραίρεται τὸ κλέος πολεμικῶν σφαγείων,
καὶ μάρτυρες τροπαίων ἐμπρὸς του κυματίζουν
τῶν Πρώσων αἱ σημαῖαι καὶ τῶν Βρανδεμβουργείων.

Τὶ λάβαρ' ἀπαστράπτουν, τί κέρατα φουσοῦν...
ὁ Κάιζερ τοῦ ζῶνει τὸ ξίφος τὸ χρυσοῦν,
κι' ἐκεῖνος ὑποκλίνει τὴν σπάθην περισφίγγων
ὑπὸ πετῶντας ἤχους τυμπάνων καὶ σαλπίγγων.

Εὐοὶ συναλαλάζουν τὰ πλήθη τῶν Τευτόνων
'στοῦ Λάουμβουργ τὸν Δοῦκα, τὸν νέον κολοσσόν,

εὐοὶ 'στὸν ἐρημίτην τῶν ὀγδοῶντα χρόνων,
τὴν ἀκαμπτον καὶ γαῦρον ἐλάτην τῶν δασῶν.

Κατάρρα, ψάλλουν ἄλλοι μὲ γόους μαύρου θρήνου,
'στὸν ἄρπαγα, τὸν γῦπα...
πόσους καπνοὺς πολέμων τοῦ Πρίγκηπος ἐκείνου
ἐσκόρπισεν ἡ πίπα.

Εὐοὶ, στρυφνὴ Πυθία καὶ Σφίγξ τῆς Φρειδιξρούης,
εἰς τῆς βωβῆς ἐρήμου τὴν ἱερὰν σιγὴν
μυριονέκρων φόνων ἀλαλητὸν ἀκούεις
καὶ βλέπεις μαχομένων ἀνηλεῆ σφαγὴν.

Ἀρίθμει τῶν δαφνῶν σου τὴν ἄμετρον σωρείαν
ὁ δι' ὅστων ἀνθρώπων
ἀκλόνητον ὀρθώσας τὴν Αὐτοκρατορίαν
ὡς τεῖχος τι Κυκλώπων.

Εὐοὶ κι' ἐγὼ κραυγάζω 'στοῦ Λάουμβουργ τὸν Δοῦκα,
ἂν κι' εἶχες τὴν Ἑλλάδα 'στοῦ κανονιοῦ τὴν μποῦκα
κι' ἐκήρυξες πῶς χάριν τοῦ γένους τοῦ κλεινοῦ
δὲν θυσιάζεις αἷμα κι' ἐνὸς Πομερανοῦ.

κι' ἐκάθισαν ἀγωνισταὶ μεγάλοι 'στὸ τραπέζι,
αὐτοὶ ποὺ ἀγωνίσθηκαν γιὰ νὰ μᾶς μουφλουζέψουν·
ὁ δὲ Τσουλῆς σὰν ἔγινε ἀπὸ σαμπάνιαις τᾶπα
τὸ ἔστρωσε 'στὸ κλέφτικο μὲ τὴν βαρειά του κάπα :
« Παιδιά μ' σὰν θέλτε λεβεντιά καὶ κλέφταις νὰ γενῆτε
τὸν Παππακυριτσόπουλο 'ρωτήσετε κι' ἐμένα,
καὶ τότε κανονιέρηδες βαρβάτοι θὰ φανῆτε
καὶ μήτε θὰ πληρώνετε κουπόνι σὲ κανένα. »
Κι' ἐμπῆκαν ὅλοι 'στὸ χορὸ κι' ἐγὼ ἐπῆρα φόρα
χωρὶς 'στὸν κύριον Τσουλῆν κανεὶς νὰ μὲ συστήσῃ,
κι' ἤκουσθη ἄνωθεν φωνὴ πῶς πάντοτε καὶ τώρα
ἡ κλεφτουριά προῦρισται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ.

Μεγαλοσταύρους ἔδωσαν εἰς πάντα κλέπτην ὅσιον
κι' εἰς ὅσους ἐθησαύρισαν μὲ θησαυρὸν δημόσιον,
κι' ἐχρίσθη Μεγαλόσταυρος ὁ κάθε παστρικός
καὶ διωρίσθη κι' ὁ Τσουλῆς Ταμίας Κεντρικός.
Παππάδων ράσσα 'φόρεσαν κι' εἰς μερικοὺς δημίους
καὶ τέλος ἐπασάλειψαν μὲ τηγανιῶν μουντζούραις
ἐκείνους ποὺ τοὺς 'κάπνισε νὰ κάνουν τοὺς τιμίους
κι' ἐσκέπαζαν ἀπὸ 'ντροπὴ τῆς ἐντιμίας των μούραις,
κι' οἱ βλάκες οἱ ἐνάρετοι ἐσύροντο δεμένει
κι' ὄρσε, τοὺς 'φώναζαν παντοῦ, τιμὴ μουντζουρωμένη.

Καὶ ἄλλος θεῖος ὄνειρος, βρέ Περικλῆ, μ' ἐφάνη
πῶς ἡ Χολέρα ἔφρουγε μὲ κοπτερὸ δρεπάνι,
κι' ἐγὼ τῆς εἶπα : « προσφιλὴς κυρία τῶν νετέρων,
ποῦ φέρεις ἐπανάστασιν 'στὰς χώρας τῶν ἐντέρων,
πρὸς σέ δὲ τώρα τοῦ παντὸς ἡ προσοχὴ ἐστράφη,
ἀκόμη πῶς δὲν ἤλθατε 'στὰ κλασικὰ ἐδάφη ; »
Κι' ἐκείνη μοῦ ἀπήντησε : « δὲν ἤλθα, μπουνταλά,
γιατὶ μεγάλως σέβουμαι τὰ γένηα τοῦ Μελά·
ἀλλ' ὅταν καθαρίσετε καλὰ καλὰ τοὺς δρόμους
καὶ τέλματα κι' οἰκόπεδα καὶ βούρκους κι' ὑπνόμους,
ὅταν παντοῦ θὰ ὁσφρανθῶ τὸ ζῦ τὸ φανικόν
καὶ κάλι τὸ λεγόμενον ὑπερμαγγανικόν,
τότε κι' ἐγὼ ἡ δέσποινα καὶ τῆς κοιλιᾶς χαλάστρα
θὰ χύσω καὶ 'στὰς ὄψεις σας τὸ συμπαθὲς μου χρῶμα,
γιατὶ καὶ σεῖς γνωρίζετε πῶς ἡ 'δικὴ σας πάστρα
γιὰ 'μένα θᾶναι πάντοτε ἡ καλλιτέρα βρώμα. »

Καὶ ἄλλος θεῖος ὄνειρος μ' ἐφάνη, Περικλέτο,
πῶς 'στὸ Πανεπιστήμιον, ποῦ βγάζει τοὺς φωστῆρας,
οἱ φοιτηταὶ μὲ ρόπαλο, πιστόλι καὶ στιλέτο
ὠρύνοντο κατὰ τελῶν εἰς τῶν Σχολῶν τὰς θύρας.
Κι' ἄγῶν συνήφθη κρατερὸς κι' ἐκ τοῦ συστάδην μάχη
κι' ὀλίγου δεῖν τὸ φλογερὸ Καμίνι νὰ καῇ,
ὁ Πατριάρχης μ' αἵματα πολεμιστῶν ἐβράχην
καὶ πέντε βόλια 'σφύριζαν 'στ' αὐτιά τοῦ Κοραῆ,
κι' ὁ Κοραῆς 'ζωγτάνεψε κι' ἐφέλλισ' ἐν χαρᾷ :
« μωρὲ Πανεπιστήμιε καὶ τοῦτο μιὰ φορά. »
Κατέβη δὲ λυσίκωμος καὶ τοῦ Διὸς ἡ κόρη
κι' ἔσπασε 'στὰ κεφάλια των τολόχρυσό της ὄρου,
κι' ἔταξε τὸν Ἀπόλλωνα φρουρὸν πρὸ τοῦ Ταμείου
κι' ὅλας τὰς πύλας ἐκλείσε τοῦ Πανεπιστημίου.
Κι' ἐνόσω δὲν ἐφλέγετο τὸ φλογερὸ Καμίνι
τὸν κόσμον δὲν ἐτρόμαζαν συχνῶν πολέμων δράματα,
κι' ἐπνύχοντο κι' οἱ πετεινοὶ κατὰκλειστον νὰ μείνῃ
νὰ μὴν παραφορτώνωνται 'στὴ ράχη των τὰ γράμματα.

Καὶ ἄλλος θεῖος ὄνειρος μ' ἐφάνη ἕνα βράδυ
πῶς ἔλαμπε 'στὸ Φάληρον ἡλεκτρικὸν σκοτάδι

καὶ κάπου κάπου ἀνάβαν ρετσίναις καὶ ὀξὶ
καὶ δὲν 'μποροῦσε ἄνθρωπος τὴ μύτη του νὰ 'δῇ.
'Ενῶ δ' ἐγὼ ἀρμένιζα πρὸς τᾶστρα τοῦ ἀπείρου
κι' ἀπὸ 'ψηλὰ μ' ἐθάμβωνε τὸ σκότος τοῦ Φαλήρου,
ἰδοὺ πρὸς τοῦ ὀρίζοντος τὰ τέσσερα σημεῖα
γλῶσσαι πυρὸς ἀνήρχοντο κατὰ τοὺς οὐρανούς
κι' ἐχώριζαν κι' ἐνώνοντο κι' ὡς γλῶσσα ἦσαν μία
κι' ἐτρόμαζε κι' ἐξίστατο τῶν θεατῶν ὁ νοῦς.
Καὶ κάθε δάσος ἔμενε ξηρὸν καὶ γυμνωμένον
καὶ τότε φίδια πάμπολλα, μικρά τε καὶ μεγάλα,
ἐκ τῶν δασῶν ἐξώρμησαν τῶν καταφλεγομένων
καὶ μὲς 'στὰ σπήτια 'τρύπωσαν καὶ δὲν ἀφήκαν γάλα.
Πολλοὶ κατέπεσαν νεκροὶ ἐκ τῆς καίωσης ζέστης,
μὲ πέντε τροῦμπαις ἔτρεχε ὁ κάθε πυροσθέστης,
κι' ἴδαμεν φῶς 'στὰ πέλαγα καὶ 'στῆς ἀκρογιαλιᾶς,
κι' ἐγὼ στιγμὴ δὲν ἔπαυα τρεχάτος νὰ διώκω
τῆς σαύραις καὶ τῆς ὀχεντραῖς καὶ τῆς δεντρογαλιᾶς,
ὡς ὅτου πλέον ἡ Ἑλλάς ἐπῆρε ὅλη φόρο,
κι' ὅταν λαμπρῶς ἐξήστραψε καὶ κατεφεγγοβάλει
τῶν φώτων ἡ σεπτὴ κοιτίς κι' εὐδαίμων Χαναναία,
σὰν Νέρων ἔσκουζα κι' ἐγὼ « ἀποτεφρώσου ὅλη,
μήπως ἀπὸ τὴν τέφραν σου σπορὰ φυτρώσῃ νέα. »

Καὶ νὰ ὁ μέγας Μωϋσῆς ἐπρόβαλε καρσὶ
κι' ἐγὼ τοῦ εἶπα : « δὲν μοῦ λές ἀλήθεια, Μωϋσῆ,
ἐκαίετο πραγματικῶς καὶ ἡ 'δικὴ σου βάτος
καθὼς αὐτὸ τὸ εὐφλεκτόν τῆς Ρωμηοσύνης κράτος ;
Εἶδες φωτιά καθὼς αὐτὴν ; . . . ἄμμ' δέ ; ἂν ἔχης τύχη . . .
ὅλους ἐμεῖς σὰς παίζουμε μὲ τὸ μικρὸ μας νύχι.
Σὰν κουτομόης φαίνεσαι πῶς εἶσαι, Μωϋσῆ,
καὶ τώρα ξεφορτώσου με παρακαλῶ καὶ σύ. »
Αὐτὰ τοῦ εἶπα, Περικλῆ, μὲ γλῶσαν κοπτερᾶν
καὶ τὸν ἐξεσφενδόνισα 'στὴν πάνδημον πυράν,
κι' αὐτὸς ποῦ δὲν τὸν ἐθίξε τὸ πῦρ τῆς πάλαι βάτου
εὐθὺς σὰν ἀραπόσταρο ἐψήθη τοῦ γ α λ ά τ ο υ.

Καὶ ἄλλος θεῖος ὄνειρος . . . τὸν καρχαριὰν εἶδα,
ποῦ τὸν ἐμποροπλοίαρχον καπᾶπιε 'στὴν Χαλκίδα.
Τὸ φοβερὸν σκυλόψαρον κι' ἐκ τοῦ Φαλήρου 'πέρασε
καὶ τοῦ πλοίαρχου τὸ κορμὶ 'στὴν ἀμμουδιὰ τὸ 'ξέρασε,
κι' ἀφοῦ τὸν ἐξανάφαγε κατὰ τὸ ἀκρογιάλι
πρὸς τὴν Χαλκίδα 'τράβηξε γιὰ νὰ πόν ξαναβγάλῃ.
Κι' ὁ πλοίαρχος τριήμερος ἐξαίφνης ἀνεστήθη,
μ' ἐφάνη ὅμως ἔπειτα πῶς ἐδολοφονήθη,
μὰ πάλιν νάτος ζωντανός . . . βρυκόλαξ θηριώδης . . .
'ζωντάνευε κι' ἀπέθαινε σὰν Ροκαμβώλ μυθώδης.
Κανένας δὲν εἰμπόρεσε πῶς 'πέθανε νὰ μάθῃ,
ὡς ὅτου ἀπεφάσισε συμφοράσιν νὰ πάθῃ,
καὶ τέλος κατακέφαλα βουτᾷ μὲς 'στὸν γιालὸ
καὶ τοῦλθε μιὰ συμφορῆσις καὶ πάει 'στὸ καλὸ.

'Αλλ' ὅμως, φίλοι, ἔρχομαι μὲ τὴν χρηστὴν ἐλπίδα
αὐτὰ ποῦ ἐξεστόμισα κι' ὡς ὄνειρα τὰ εἶδα
πῶς θὰ τὰ 'δῶ καὶ ξυπνητὸς ἐμπρὸς μου ζωντανὰ
κι' ἐγὼ καὶ σεῖς θὰ στήσωμε λημέρι 'στὰ βουνά.
Πᾶμε σ' ἀπάτηταις σπηλιαῖς, ποῦ μάτι δὲν μᾶς βλέπει,
ποῦ νὰ σιμώσῃ σκιάζεται πετάμενο πουλί,
ἀφοῦ δ' ὁ λήσταρχος Τσουλῆς τροπαίων δάφνας δρέπει
δεῦτε νὰ προσκυνήσωμεν τὸ φέσι τοῦ Τσουλῆ,
τοῦ Βασιλέως τῶν βουνῶν καὶ πάσης Θεσσαλίας,
ποῦ 'στους καιροὺς μᾶς ἔφερε τῆς παλαιᾶς εὐκλείας.

Εὐάν ὁ Τεύτων γίγας τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας,
χρυσοῦς τὸν περιβάλλει τῆς νίκης ὁ μανδύας,
σακφείρινος αὐγάζει τῆς δόξης οὐρανὸς
κι' ἀνίπταται πρὸς τοῦτον ὁ γέρον Γερμανός.

Εὐοί, βομβεῖ τὸ πλῆθος εὐνόμων πολιτῶν,
εὐοὶ 'στὸν Ἀετόν,
ποῦ δίχως σὰν Τρικούπης ν' ἀρθῇ πρὸς τὴν βαλβίδα
συνέπηξ' ἐνιαίαν καὶ κραταιὰν πατρίδα.

Μονάχος σύντροφός του κι' ἀχώριστός του φίλος
μένει πιστός του σκύλος,
αἱματωμένης δόξης ἀκοίμητος φρουρός,
ὡς ποῦ κι' αὐτὴν νὰ φάγῃ ἀχόρταγος κχιρός.

"Ἄλλη φαντασία ὄντως ἐξαιδία.

Σήμερα γιορτὴ τῆς Λαύρας... μὴν κοιμᾶσθε τόσο χαῦνοι,
μαχητῶν προγόνων πλῆθος πρὸ τοῦ Μπάρμπα παρελκύνει,
τοῦ κυρίου Θεωρῆ...
μὲ γοργὸν προβαίνουν βῆμα τὰ σεπτὰ φαντάσματά των
καὶ τὰς σπάθας των γυμνόνουν καὶ συγκρούουν τάρματά των
μ' ἓνα κτύπημα βαρὺ.

Γκάπ καὶ γκούπ, ἀρμάτων κτύποι καὶ πατήματα βαρεῖα,
πλημμυρίζ' ἡ φουστανέλα κι' ἡ φλοκάτα καὶ τὸ φέσι,
καὶ χρυσὴν προσφέρουν σπάθην εἰς τὸν Βίσμαρκ τοῦ Μωρηᾶ,
μὰ τοῦ δίνουν κι' ἓνα πράσσο νὰ τὸ κόψῃ μὲς 'στὴ μέση.

Ὁ Θεόδωρος τὸ πράσσο πετσοκόβει πέρα πέρα...
ὦ περιδοξὸς ἡμέρα!

Εἰς τὸ κόψιμον τοῦ πράσσου συγκινεῖται κάθε λίθος,
μπράβο, Μπάρμπα, γειά σου, Μπάρμπα, ψηφοφόρων σκούζει
καὶ τοῦ λένε μ' ἓνα στόμα: [πλῆθος,
«κόψε μας κἀνέν' ἀκόμα.»]

Τὸ σπαθὶ τοῦ Θεωράκη κόβει κι' ἄλλο σὰν καὶ τοῦτο
σ' ἓνα δεῦτερο μενοῦτο,
ἡ δὲ Νίκη τὴν ἀσπίδα πρὸς τὸ δόρυ τῆς συγκρούει,
μὰ κλονίζεται κι' ἐκεῖνη τοῦ Βισμάρκ ἡ Φρειδιζρούη,
ὁ δὲ Πρίγκηψ ὀλολύζει ἀντονερβέτερ κι' ὠϊμένα!...
νὰ ποῦ 'βγῇκε 'στὴν Ἑλλάδα κι' ἄλλος Βίσμαρκ σὰν κι' ἐμένα.»

Οὐστ φωνάζουν ὁμοφώνως εἰς τοῦ Λάουμβουργ τὸν Δοῦκα
φουστανέλαις καὶ σουρτοῦκα...
οὐστ 'στὸν Βίσμαρκ ὁ καθεὶς
κι' αἶντε, βρέ, νὰ μοῦ χαθῇς,
ποῦ θαρρεῖς πῶς εἶσαι κᾄτι καὶ μᾶς κἀνεις τὸν καμπόσο,
ἂν καὶ σὺ τὸν Θεωράκη δὲν τὸν φθάνῃς μῆτε τόσο.

Ἔνας Βίσμαρκ εἶναι μόνον, ὁ κύρ Μπάρμπας δηλαδὴ,
τὸ πουλί μας, ἡ τζίτζικα, πούχει τζίτζικα λαιμό,
καὶ χειμῶνα καλοκαῖρι σὰν τζίτζικι κελαιδεῖ
ἀπὸ δρόμους καὶ μπαλκόνια δίχως νᾶχῃ τελειωμό.

Κι' ἂν κανένας Αὐτοκράτωρ δὲν τοῦ 'χάρισε σπαθὶ
φτοῦ! κι' ἂς πάῃ νὰ χαθῇ...
τὴν ἀκούραστὸν του γλῶσσαν ἔχει ξίφος κοπτερόν
καὶ μ' ἐκεῖνην κόβει ράβει τῶν σχεδίων τὸν σωρόν.

Γιὰ τῆς φίλης Δημητσάνας τὸν ἐρίτιμον πολίτην
ὑποτρέμουν καὶ τὰ χεῖλη βυζανιάρας κορασιᾶς,
κι' ὅλοι λέν τῆς Φρειδιζρούης τὸν μεγάλον ἐρημίτην
πῶς ὁ γέρον θὰ ντροπιάσῃ ἀσκητῆς τῆς Κηφισσιᾶς.

Προσφωνεῖ τὸν γέρο Βίσμαρκ ὁ σκηπτοῦχος Γερμανός
καὶ λαοὶ δαφνηφοροῦν,
προσφωνεῖ κι' ὁ Βαφειαδάκης, Αὐτοκράτωρ Συριανός,
Θεωρῆν τὸν σιδηροῦν.

Εἰς φρενῶν συχνὰς ἐξάψεις ἡ πανήγυρις μὲ φέρει
ὅταν βλέπω ποῖος Βίσμαρκ καὶ 'στὸ κράτος μας ἐφάνη...
ἀλλ' ἐνῷ τοῦ Γουλιέλμου τοῦ φιλεὶ ὁ Βίσμαρκ χέρι
σκύβει κἀτ' ὁ Βαφειαδάκης καὶ φιλεῖ τοῦ Δεληγιάννη.

Τρέχει κόσμος εἰς τὸν Βίσμαρκ ἀπὸ τῶν τετραπεράτων,
ἀλλὰ τρέχουν καὶ 'στὸν Μπάρμπα Συριαναῖς μὲ τὰ μωρά των,
καὶ τοῦ λένε «σῶσε, Μπάρμπα, τὰ φτωχὰ μας τὰ μωρά,
νὰ μὴν πάθουν ἱλαρά,»
κι' ἀπαντᾷ ὁ πρῶτος Μπάρμπας ἱλαρῶς παρατηρῶν
πῶς θὰ 'δοῦν τὴν Βασιλείαν καὶ τὸ φῶς τὸ ἱλαρόν.

Ξεκουράζεται ὁ Βίσμαρκ τῶν φλογῶν καὶ τῶν σιδηρῶν
εἰς τὰ δέρματα πανθήρων,
μὰ κι' ὁ Βίσμαρκ τῆς Ἑλλάδος ἀρχινᾷ τὰς ἐπισκέψεις
'στὰ ταμπάκικα τῆς Σύρας ὡς εἰδήμων βυρσοδέψης,
καὶ πετσιῶν κυττάζων στίβας λέγ' εἰς ἓναν παπουτσῆ
πῶς θ' ἀργάσῃ σὰν ἐκεῖνα καὶ καμπόσων τὸ πετσι.

Τῆς εὐπλόου Γερμανίας ὁ κλεινὸς καρaboκύρης
παραιτεῖ τὸν μπούσουλά του κι' ἀναπαύεται μονήρης,
ὁ δὲ μπάρμπα-καπετάνιος πνιγομένων ναυαγῶν
δὲν κουράζεται καθόλου σὲ φουρτούναις ἐκλογῶν,
ἀλλ' ὑπόσχεται βαπόρια τραντακτὰ 'στοὺς Συριανοὺς
καὶ τῆς Σύρας οἱ Μπουρλήδες ξεφωνίζουν «ὦχονούς.»

Ποῖος Βίσμαρκ... παρελάσεις, τράκαις, ἄνθη, περιστέρια,
μάτς καὶ μούτς φιλιὰ 'στὸ στόμα, μάτς καὶ μούτς φιλιὰ 'στὰ
τί γυναικίς τοῦ 'φονάζαν «Θεωρῆ νὰ σὲ χαρῶ,» [χέρια,
τί κορίτσι τὸν 'φιλοῦσαν σὰν τὸ κρύο τὸ νερό.

Μὲ χροιάν ροδῆς ροδίζει μὲς 'στῶν ρόδων τοὺς σωρούς,
ἐλυθῆκαν τὰ κορδόνια καὶ τῆς ἄμιας Ἀγγερούς,
μὲ τὴν Σύρα τὴν ἀπάνω γαυριᾷ κι' ἡ κάτω Σύρα
κι' ἡ σκιά τοῦ Φερεκύδη βουτηγμένη μὲς 'στὴν ψεῖρα
'στοῦ κυρίου Βαφειαδάκη ἐτριγυρίζ' ἐν σπουδῇ
τὸν ἀψείριστον νὰ 'δῇ.

Ἔσπευσε κι' ἀέργων πλῆθος καὶ τραβῶντας τὰ μαλλιά
τάϊσέ μας, τοῦ φωνάζουν, καὶ δὲν 'βρίσκομε δουλειά,

(Τῶν Περικλέτων ὁ χορὸς
ψάλλει παιᾶνας ἡχηρῶς.)

Καλῶς μᾶς ἦλθες... ὡσανά!...
ἡχοῦν κοιλάδες καὶ βουνά...
λουλούδια θὰ σοῦ στρώσωμε
καὶ θὰ σὲ μπαγλαρώσωμε.

Καλῶς μᾶς ἦλθες... ὡσανά!...
γαῖδοῦρι ντιλικάτο
εἶχες ἀπλώσει τραχανά
'στὸν Φαληρέα κάτω.

Αὐτὰ ποῦ ἔβλεπες καὶ σὺ
τὰ 'βλέπαμε κι' ἐμεῖς ἐδῶ
χωρὶς νὰ πίνωμε κρασί
κἂν ρετσινάτο κἂν Βορδῶ.

Δὲν εἶναι ὄνειρα ποσῶς,
τὰ φόντα τώρα πᾶν καὶ πᾶν...
ποῦ ἄργυρος καὶ ποῦ χρυσός;
μπακίρα καὶ χαρτὶ τὸ πᾶν.

'Απὸ ταξιῖδι μακρινὸ
μᾶς ἔρχεται κι' ὁ Βασιληᾶς,
καὶ βασιλεύει 'στὸ βουνὸ
κάθε ξεκάλλτσωτος τρολιᾶς.

'Ιππων ἀκούεται ὀπλή...
ὁ σταῦλός μᾶς θ' ἀνοίξη
κι' ἀντιπολίτευσις τριπλῇ
θὰ κάμη καὶ θὰ δείξη.

Θ' ἀλλάξουν κόμμα Βουλευταὶ
μὲ πεινασμένα μάτια,
καὶ γιὰ τὰ τέλ' οἱ φοιτηταὶ
θὰ γίνωνται κομμάτια.

Τὰ μυαλά μᾶς καὶ μιὰ λύρα...
θὰ στερέψη κι' ἡ μπακίρα...
κόψ' ἐδῶ καὶ κόψ' ἐκεῖ
θὰ μᾶς πάρουν τὸ βρακί.

Νὰ καὶ σπρώχνονται 'στῆς σκάλας
οἱ δασκάλαι μὲ δασκάλους.
Χαμηλὰ 'ψηλὰ καπέλα,
πούφ, μποξάδες, σάλια, βέλα,
μεταθέσεις, παύσεις, τρέλλα,
κάθε τόσο πήγαιν' ἔλα,
καὶ χορεύει ταραντέλα
καθεμία παπαρδέλα.

Νὰ παράδες δῶστε κι' ἄλλους
σὲ δασκάλαις καὶ δασκάλους.
Κι' ἂν ἀδειάζουν τὰ σακκούλια
'πῆτε σ' ἕναν κι' ἄλλον χάχα
πῶς δὲν βάφονται κουκούλια
μὲ τῆς ἀπαυταῖς μονάχα.

'Η Παιδεία θέλει γρόσα...
μὴ λυπᾶσθε... ὅσα ὅσα...
δὴδ' 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,
νὰ παράδες γιὰ ταξιῖδι,
καὶ φωνάζουν οἱ Ταμίαι:
«πῶ! πῶ! πῶ! οἰκονομία!»

Ποντικούς θὰ 'δῆς βαρβάτους
τὰ νομίσματα τοῦ κράτους
μέσ' 'στῆς τρύπαις των νὰ κρύβουν,
καὶ μεγάλοι καὶ μικροὶ
εἰς τοὺς γάτους ἀντικρὺ
τὰ μουστάκια των θὰ στρίβουν.

Τὰ ὄνειρά σου ζωντανά,
ψευδῆς δὲν εἶναι πλάνη...
καλῶς μᾶς ἦλθες, ὡσανά,
ζεζέκη μπεχλιβάνη.

Φ. Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ ἐκ τῆς ψυχῆς μου ὅλης,
ὦ Περικλέτοι προσφιλεῖς ἐξώλεις καὶ προώλεις.
'Εφέτος ἐπανερχομαι παράποτε πτωχὸς
καὶ μάστιγον δὲν μ' ἐκλεψαν κανένα δυστυχῶς
θὰ ἔμαθαν, ὡς φαίνεται, πῶς ἔχασα 'στὰ φόντα,
θὰ ἤκουσαν τοὺς ὀδυρμούς, τοὺς στόνους καὶ τοὺς κτύπους,
κι' εἶπαν πῶς γιὰ νὰ κλέβωμαι δὲν ἔχω τὰ προσόντα
κι' ἐφέτος ἐσεβόσθησαν τοὺς ἄδειους μου μαρσίπους.
Πρὸς χάριν μου παρέβησαν θεμελιώδη νόμον,
ἐφ' ᾧ καὶ μένω πρὸς αὐτοὺς διὰ παντὸς εὐγνώμων.
Καλῶς σᾶς ἤρξα, κύριοι, 'στοῦ μούστου τὸν καϊρόν,
ὅπου βαρέλια πλύνονται πλὴλὰ νυχθημερόν,
τὰ δὲ νερὰ προσωρινῶς κυλοῦν ἐντὸς αὐλάκων
ὡς ποῦ νὰ καταρτίσωμεν φρουρὰς ἀστυφυλάκων.
Καλῶς σᾶς ἤρξα... χαίροντες μαζὶ μου ξεφαντώσετε
κι' ἀρπάξετε τὰ ξύλα σας νὰ μὲ ξυλοφορτώσετε.

Παράκλησις μεγάλη κι' ἄς 'δοῦμε τί θὰ βγάλη.

Τὸ σπῆτι μου 'στὸ Φάληρον λαμπρὸν τὸ καλοκαῖρι,
ἀλλ' ὅμως δρόμος πρὸς αὐτὸ αἰσχροὺς καὶ φαῦλους φέρει,
κι' ὅποιος περάσῃ ἀπ' ἐκεῖ σπουδαίως ἀπειλεῖται
σὲ λάκκους καὶ χαλάσματα τὰ κῶλα του ν' ἀφήσῃ,
κι' ὁ Δήμαρχος τοῦ Πειραιῶς θερμῶς παρακαλεῖται
περὶ μικρᾶς ἐπισκευῆς ταχέως νὰ φροντίσῃ.

Πρὸς τούτοις τὸν παρκαλῶ ἐκ τῶν γειτόνων πρῶτος
νὰ φέρῃ κι' ὡς 'στὸ σπῆτι μου ὀλίγον φωταέριον,
γίγν' εἶναι κρῖμα κι' ἄδικο ν' ἀφίγη μὲς 'στὸ σκότος
πυργοδεσπότην ὡς ἐμὲ καὶ Φασουλὴν αἰθέριον.

"Αν δὲ μοῦ κάμη ὅλ' αὐτὰ ὡς πρέπει κι' ὡς ἐλπίζω
πρὶν μοῦ τσακίσῃ τὰ πλευρὰ αἰφνῆδ' οἱ τις βρόντας,
μὲ σάλπιγγα Τυρρηνικὴν πρὸς ὅλους θὰ σαλπίζω
ὁ Δήμαρχος τοῦ Πειραιῶς πῶς εἶναι ρέκτης ὄντως.

— Ἡ Πατρίς φοροῦσα κράνος νικηφόρον με πτερὰ
φασκελόνει τὰ παιδιὰ της δεξιὰ κι' ἀριστερά.

ὁ δὲ Βίσμαρκ κοπανίσας 'στὸ γουδί τοῦ Βαφειαδάκη
λίγο φρέσκο Βορειοδάκι,
λάβετε, πρὸς τούτους εἶπε, φάγετέ το εὐγνωμόνως,
οὗτος γὰρ ἐστὶν ὁ φρέσκος ὁ χυνόμενος ἀφθόνως.

—
'Αλλ' ἐνῶ σοφῶς ἐλάλει τὸ χρυσό των τὸ πουλάκι
μέσ' στὸ στόμα του τὸ λάλον
ἔπεφταν ραχάτ-λουκούμια τοῦ γνωστοῦ Σταματελάκη
καὶ λουκουματζήδων ἄλλων,
ὁ δὲ Θόδωρος τὰ χάθει καὶ με μιά χαψιὰ τὰ τρώγει
κι' ἐνθυμούμενος τὸν Βίσμαρκ σοβαρῶς ἐμονολόγει :
«ὦ συνάδελφέ μου Βίσμαρκ δὲν μοῦ λές, ἀγαπητέ,
ἔπесαν ραχάτ-λουκούμια μέσ' στὸ στόμα σου ποτέ ;»

—
Καὶ σπετσίερης Συριανός,
ἀρκετὰ ξερακιανός,
με' δικό του χρίει μῦρον
καὶ τὴν κάτω κι' ἄνω Σῦρον,
καὶ κυρίου καὶ κυρίας,
θιασώτας τῆς φατρίας.

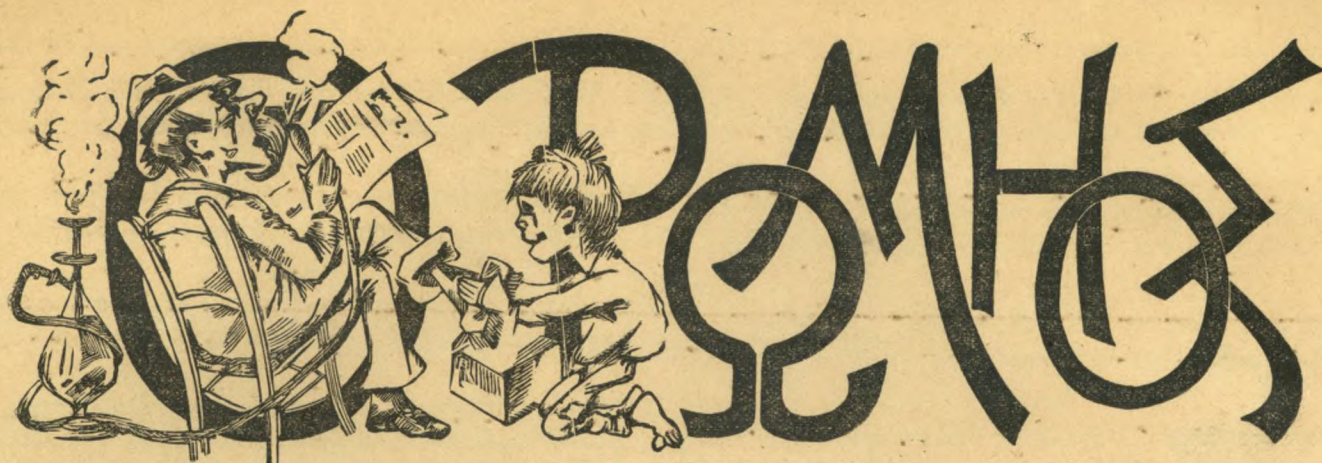
—
Κι' ὅποιος εἰς τὸ Κορδόνι ἐθαπτίσθη
'πῆγε 'στὴν Σπετσαρία του κι' ἐχρίσθη,
καὶ τότε μυρωθέντες κατὰ κόρον
προσῆλθον με κατάνυξιν χοροὶ
ἀρρένων καὶ θηλέων Μυροφόρων
κι' ἐμύρωναν τὸν Βίσμαρκ Θεοδωρῇ.

Κι' ἐσκέφθησαν Κορδόναιοι καμπόσοι
ἀπὸ τὸ χρίσμ' αὐτὸ ποῦ θὰ τοὺς σώσῃ
νὰ στείλουν καὶ παντοῦ πρὸς τὰλλα μέλη
μηδεμιάς φειδόμενοι θυσίας,
καθὼς κι' ὁ Πατριάρχης ἀποστέλλει
πρὸς τὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας.

—
Κι' ὁ Θεοδωρῆς πηγαίνει 'στὸν ὄντα
καὶ γράφει μιὰ γραφὴ γιὰ τὸν Δεσπότη,
κι' ἀμέσως ὁ Δεσπότης ἀπαντᾷ :
«ἔλα νὰ 'βρῆς στρωμένο φαγοπότι.»

—
Τσουμποῦσι γιὰ τὸν Βίσμαρκ κάνει πρώτης
τῆς Σύρας ὁ γλυκύλαλος Δεσπότης,
ἐν μέσῳ δὲ προπόσεων θερμῶν
ἠκούσθη τέτοια λόγια νὰ προφέρῃ :
«ἐπάκουσον, ὦ Κύριε, κι' ἡμῶν
κι' ἀγίασον τὸ μῦρον τοῦ Σπετσίερη.

—
«Καὶ φάρμακον σωτήριον ἅς γίνη
μαλακιῶν καὶ βλακειῶν καὶ νόσων,
καὶ σιδηροῦς ὁ Θεόδωρος νὰ μείνῃ
πρὸς αἶσχος καὶ τοῦ Βίσμαρκ καὶ τῶν Πρώσων
καὶ δόξαν τοῦ λαοῦ σου καὶ τιμὴν...
κοντὸς ψαλμός... τρίς γένοιτο κι' ἀμήν.»

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Εννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

"Ετος ἐννενηντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι ὑπέρδεψε τὸν χρόνον ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσά πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ ἑστῶν Ἀθηναίων τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάζια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — **ὀκτῶ φράγκα εἶναι μόνον.**

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δίκα φράγκα καὶ ἀπὸ χίρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάῃ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Ἐβδόμη Ὀκτωβρίου καὶ δεκάτη,
μεγάλα πινηγύρια ὅτὸ Παλάτι.

Τετρακόσα τρία,
γάμων ψαδάρια.

Τρελλὰ τραγοῦδια μὲ χοροὺς
ἔστὸ Βασιλεῖ τοὺς ἀργυροὺς.

Θὰ τραγουδήσω καὶ θὰ πῶ ὅτὸν Βασιλεῖ μας χίλια
κουδούκλια μὲ τὰ κλήματα, λαγοὺς μὲ πετραχήλια.

Κυπαρισσένιο μου κορμὶ καὶ λιγερὴ μου μέση
σὰν τί τραγοῦδι νὰ σοῦ πῇ κανεὶς νὰ σ' ἐπαινέσῃ;

Γιὰ σὲ φεργάτες ἔρχονται, γιὰ σὲ φεργάτες πᾶνε,
γιὰ σὲ κανόνια πέφτουνε, καμπαναριὰ κτυπᾶνε.

Γιὰ σὲ γιορτάζει κι' ὁ λαὸς κι' ἐμπρὸς σου στέκει σουζα
καὶ ψάλλει κι' ἡ Μητρόπολις, ἀπένταρὴ μουφλοῦζα.

Λεπτὸ δὲν ἔχει γιὰ κερί καὶ κάλπικο γιὰ λάδι
κι' ὅλ' οἱ ἐπίτροποι βογγοῦν καὶ κλαῖν πρῶι καὶ βράδῳ.

Μουφλοῦζα κι' ἡ Μητρόπολις, τοῦ θρόνου τσελεπῇ...
ἄς δροῦμε γιὰ τὸ χάλι τῆς κι' ὁ Λόου τί θὰ πῇ.

Ψάλλω κι' ἐγὼ τοὺς ἀργυροὺς καὶ παίζω τὴν λαντέρνα
κι' ἐμπρὸς σου πέφτω μπρούμῃτα καὶ πάταμε καὶ πέρνα.

Τί μουζικάντες πλάκωσαν καὶ μέσ' ἀπὸ τὴν Σάμο
νὰ παίξουν τὰ λαλούμενα ὅτὸν ἀργυρὸ σου γάμο.

Βαροῦν λαγοῦτα καὶ βιολιὰ ὅτὰ πέντε Βιλαέτια
καὶ μιὰ στιγμὴ ξεχάνονται τῆς φτώχειας τὰ σεκλέτια.

Πιάνουν καὶ γράφουν μιὰ γραφὴ τοῦ Λόου τοῦ ζευζέκη
πῶς ἔχουν αἶμα κι' οἱ Ρωμηοὶ σὰν Ἀγγλικὸ μπιφτέκι.

Πιάνουν καὶ γράφουν μιὰ γραφὴ ὅτὸν Λόου ταπεινῶς
πῶς ἀστραπαῖς δὲν σκιάζεται καθάριος οὐρανός.

Πιάνουν καὶ γράφουν μιὰ γραφὴ τοῦ Λόου τοῦ κανάγια
πῶς βάζουν εἰκοσόφραγκα ὅτὰ ὅπλα μας γιὰ σκάγια.

Πιάνουν καὶ γράφουν μιὰ γραφὴ τοῦ Λόου τοῦ κασσίδη
πῶς τὸ Ρωμαῖκο μπορεῖ νὰ ζῇ καὶ μὲ γρασίδι.

Σὰν περιστέρι ξεπετῶ μὲ τῆς ἐλῆας τὸν κλάδο
καὶ δίνω πέντε φάσκελα ὅτὸν Λόου τὸν σκαρτάδο.

Χαίρε μῦρον, χαίρε χρίσμα,
ψάλλει κάθε Κορδονάτος,
ἔσκασε μὲ τόσο πείσμα
κι' ὁ πολὺς Μαυρογορδάτος.

Ἔσκασε κι' ὁ Σαλταμπάσης,
ἔσκασε κι' αὐτὸς ὁ Σκάσης
κι' ἄλλοι προὔχοντες γεροί,
ποῦ δὲν ἔβρηκαν ἀράδα
νᾶμπουν μέσα ὅτ' ἡ τετράδα
τοῦ κυρίου Θεοδώρη.

Μὲς ὅτ' ὁ ἔνδοξον ἀγῶνα
τί σκασίλα καὶ τί λύπη!...
βλέπουν τὸν χρυσοῦν Νυμφῶνα
ὅμως ἔνδυμα τοὺς λείπει
νὰ καθίσουν εἰς αὐτὸν
καὶ θρηνοῦν μὲ κοπετόν.

Σήμερα Λαζάρου σχόλη
καὶ τὰ βάρια πιάνουν ὅλοι,
καὶ τῆς λύρας αἱ χορδαὶ
ἐνυμνοῦν τὸν Θεοδώρη:
«ἔρδε Λάζαρε περδὲ
γὰρ νὰ λείψῃ τὸ σαράκι,
νὶ ποτίσμε, νὶ σκαλίσμε,
σύ μὲ σώζεις κι' ἀπολεῖς με.»

Τρίτη φαντασία εἶδος βουρλισία.

Ἡλεκτρικὸ ῥωλόγι μεσάνυχτα σημαίνει,
δὲν σείνεται ἓνα φύλλο ὅτ' ὀφύσημα τῆς αὔρας,
καὶ ῥήτορες καμπόσοι κοιμούνται κουρασμένοι
ἀφοῦ ξεσβερωθῆκαν μὲ τὴν γιορτὴ τῆς Λαύρας.

Ὁ Φασουλῆς μονάχος ἐκ τῶν πατριωτῶν
στεφάνους τρεῖς κρατῶν
σφικτὰ σφικτὰ δεμένους μὲ σπάγους καὶ κορδόνια,
ὅτ' οὗ Πανεπιστημίου τάγαλματα προβαίνει
γὰρ νὰ τὰ στεφανώσῃ καθὼς κι' εἰς ἄλλα χρόνια,
κι' ἀκίνητος μπαστάκας ἐνώπιόν των μένει.

Θαρρεῖ τοὺς ἀπεργοῦντας πῶς βλέπει φοιτητὰς
κι' ἀκούεται μακρόθεν βοή καὶ σαματὰς.
Φαντάζεται μὲ τρόπον πῶς πρόσωπ' ἀντικρύζει
ρητόρων τραγικά,
κι' ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του φλογώδης λαμπυρίζει
ὁ κόσμος τῆς Ροκά.

Ἐμπρὸς του παρελαύνει στρατὸς φοιτητριῶν
καὶ πρὸ τῶν ἀγαλμάτων χορεύει τῶν τριῶν,
κι' αὐτὸς θαρρεῖ πῶς εἶναι ψευδὴς δαιμόνων πλάνη
καὶ τὸν σταυρὸ του κάνει.

Ὅτ' ὁ Κοραῖ σιμόνει μὲ τρίχας ὀρθωμένας
καὶ πύρινη ματιά,

κι' ἐκεῖνος μὲ τὴν μύτη τῆς πέτρινῆς του πένας
τοῦ δίνει μιὰ μυτιᾶ.

Θαρρεῖ πῶς ἀπ' ὀπίσω τὸν κυνηγοῦν κορίτσα
κι' ἔμπρὸς ὅτ' ὁ Πατριάρχην τὸν τράχηλόν του κλίνει,
ἀλλὰ κι' αὐτὸς σηκώνει ἦψηλὰ τὴν πατερίτσα
καὶ δίχως γρῦ νὰ βγάλῃ τὸν ἀφαλὸ τοῦ λύνει.

Κι' ἐνῶ γεραῖς τῆς τρώει χωρὶς τὰ χωρατὰ
τὸν σπρώχνει πρὸς τὸν Ρήγαν ἀκάθεκτος ὁρμή,
ἀλλ' ὅμως ποῖον θαῦμα!... ἐμβρόντητος κυττᾶ
τοῦ Μπάρμπα τὸ κεφάλι ὅτ' οὗ Ρήγα τὸ κορμί,
κι' ἐξίσταται καὶ χάσκει μὲ πηχυαῖον στόμα
πῶς Θεόδωρος καὶ Ρήγας ἔγενῃκαν ἓνα σῶμα.

Κι' ἀφοῦ μὲ φρίκην εἶδε τοιαῦτα θαυμαστὰ
πεζὸς ὁ κακομοίρης ὅτ' ὁ Πειραιᾶ κατέβη,
καὶ ὅτ' ὁ Καραϊσκάκη στηλόνεται ἔμπροστὰ
καὶ τὸν ἀποκαλύπτει καὶ τέτοια ρητορεύει.

Ὁ στρατηγὸς τῆς Ρούμελης κι' υἱὲς τῆς Καλογραίας,
ἰδὲ τῆς σήμερον φυλῆς τὸ σκελετῶδες κρέας,
ἰδὲ τὸν Βίσμαρκ Θεοδώρη, ἰδὲ τοὺς Κορδονάτους,
ἰδὲ καὶ τὸν Χαρίλαον, σωστὸν Καβούρ τοῦ κράτους,
ποῦκανε τὸ Ρωμαῖκο νὰ τρέχῃ σὰν καθοῦρι
καὶ σὲ κλουβὶ κατὰκλειστο νὰ τρώῃ καναβοῦρι.

Ἰδὲ κι' ἡμῶν τῶν ταπεινῶν τὰ μέτρητα παθήματα
κι' εἰπὲ ὅτ' οὗ Βίσμαρκ καὶ Καβούρ τὰ ψηφοφόρα θύματα:
«Μεγάλως σὰς εὐχαριστῶ κι' εὐγνώμων θάμαι πάντα
ὅτ' οὗς νέους ἀπογόνους μου γι' αὐτὸν τὸν ἀνδριάντα.
Τὸ νὰ σκεφθῇτε ἄγαλμα καὶ δι' ἐμὲ νὰ κάνετε
παραπολὺ συμβολικὸν καὶ πρακτικὸν τὸ βρίσκω,
γιατὶ σὰν μ' ἀντικρύζετε ποτὲ δὲν θὰ ξεχάνατε
πῶς ἡ κοιλιά σας πίπτει νὰ παίξῃ Καραῖσκο.»

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Γιάννης Ἀιδονόπουλος σαλπίζει γελαστός:
«ἔλατε καὶ σὰς ἔφερα τὰ καλοκαιρινά,»
καὶ τρέχει κόσμος ἄγνωστος καὶ πάμπολυς γνωστός
ὅτ' ὁ ράπτῃν τὸν πανύμνητον νὰ ὅῃ τὰ φτερινά.
Κύρ Γιάννη, κόψε καὶ γὰρ μὲ, κύρ Γιάννη καὶ γὰρ μένα,
κι' ἡ φτερωταῖς ψαλλίδαις τοῦ δουλεύουν ὁλοένα,
καὶ νὰ κοστούμεια κι' ὁμορφιᾶς καὶ λεβεντιάς περίσσια,
ποῦ τύφλα νᾶχουν ἔμπρὸς σ' αὐτὰ καὶ Λόντραις καὶ Παρί-
[σια.

Θαυμαστὸν Ζυθοπωλεῖον ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει
τοῦ Κλεάνθους Δημοπούλου, ποῦ τὸ ξέρουν ὅλεις κι' ὅλοι.
Ἀφθονία προϊόντων ἐκλεκτῶν Ἀνατολῆς
καὶ μεζέδες ξακουσμένοι, ποῦ ντυνιᾶς τὸν νοῦ του χάνει,
καὶ μιὰ μύρκα πούναι τρέλλα καὶ καθένας ντερτιλῆς
μ' ἓνα δηρὸ ποτήριον μόνο τοῦ διαβόλου κέφι κάνει.
Κι' ἡ διεύθυνσις; θὰ πῆτε... νὰ λοιπὸν μὲ μιὰ πενιχά...
Πέραν, δρόμος τοῦ Θεάτρου, ἀριθμὸς δεκαευνιά.

Ναπολεόνια, Βασιληᾷ, ὅτ' αὐτὴν κούτελά μας κόλλα
ὥς ὅτου νὰ τινάξωμε μιὰ καὶ καλὴ τὰ κῶλα.

Ὅσο ἔμπορέας ἔξωδεψε καὶ σκόρπα περισσότερα
γιατὶ ποῖός ξέρει ὅτους χρυσοὺς ἂν θάμαστε χειρότερα.

Εἰκοσιπέντε πέρασαν ἀπὸ τοὺς γάμους χρόνοι
κι' ἐγινέ διαζύγιο μὲ τὸ Ναπολέονι.

Εἰκοσιπέντε πέρασαν ἀπὸ τοὺς γάμους χρόνια
κι' ἐφτήνηναν τὰ φόντα μας σὰν κάστανα μαρόνια.

Εἰκοσιπέντε πέρασαν ἀπὸ τοὺς γάμους ἔτη
κι' οἱ φίλοι Ἀγγλοὶ μᾶς πετοῦν τὸν Λόου γιὰ ρουσφέτι.

Ἐννιά χιλιάδες πέρασαν ἀπὸ τοὺς γάμους μέραις
κι' ἀκόμα οἱ Νταβέληδες σηκώνουνε παντιέραις.

Τόσαις χιλιάδες πέρασαν ἀπὸ τοὺς γάμους ὥραις
καὶ κλαῖμε γιὰ τὴν μοῖρα μας σὰν τῆς γεροντοκόραις.

Τόσαις χιλιάδες πέρασαν λεφτὰ καὶ δευτερόλεφτα
καὶ τὰ τεφτέρια τῶν Ρωμηῶν ὅλοι τὰ λέν ἀβόλευτα.

Ποῦ τώρα Ἐθνοφύλακες; ποῦ τώρα τὸ κασκέτο;
ποῦ ἐργολάβος, τρίγωνο, καὶ ὅτ' νερὸ κουρκέτο;

Κακὴ καρδιά ὅτ' ἀνάθεμα... προκόψαμε ὥς σήμερα
κι' ἤλθαν ἀπ' ἐξω τᾶγρια κι' ἐδιώξανε τὰ ἡμερα.

Χαρὰ παντοῦ καὶ χαίρωντας καθένας ἄς κυττάξῃ
τ' Ἀμερικάνικο βρακὶ πῶς ἐγινε μετᾶξι.

Βαρεῖτε, Φιλαρμονικαῖς, βαρεῖτε, παλληκάρια,
τὰ φλούγκελχορν, τὰ βόμβαρδα, τῆς λύραις, τὰ γιογ-
[κάρια.

Βαρεῖτε, Φιλαρμονικαῖς, καὶ σήμερ' ἄς ἐλπίσωμε
πῶς ἴσως καταφέρομε νὰ μὴ χρεωκοπήσωμε.

Βαρεῖτε νὰ γιορτάσωμε τῶν ἀργυρῶν τὸν μῆνα
κι' ὁ Ἀγγλὸς Λόου ἡσυχὸς ἄς κάνῃ καραντίνα.

Ἐμεῖς χρωστοῦμε μετρητὰ σὲ δανειστὰς πολλοὺς,
ἀλλὰ κι' αὐτὸς ἀμέτρητα χρωστᾷ τῆς Μιχαλοῦς.

Εἰς ἓνα φούρνο βάλετε τὸν Λόου μάνι μάνι
νὰ τὸν ἀπολυμάνωμε πρὶν μᾶς ἀπολυμάνῃ.

Γιὰ ὅδες ἀλήθεια προκοπὴ καὶ ζηλεμένη μοῖρα
νᾶναι σὲ γάμους ἀργυροῦς τὸ μάτι μας μπακίρα.

Σὲ χαιρετῶ, κύρ Βασιληᾷ, σὲ προσκυνῶ, ἀφέντη,
ποῦ πρῶτος εἶσαι στὸ χορὸ καὶ πρῶτος εἰς τὸ γλέντι.

Ἐσὺ δὲν εἶσαι Βασιληᾷς, ἀλλ' εἶσαι πρῶτος βλάμης
καὶ μὲ τοὺς ὑπηκόους σου καὶ μ' ὅλας τὰς Δυνάμεις.

Ἰσχύς μας ἡ ἀγάπη σου, ἰσχύς σου ἡ δίκη μας
κι' ἡ σκέπη τῶν Δυνάμεων καὶ δύναμις κι' ἀλκή μας.

Ἀνοίγεις τὸ Παλάτι σου σ' ὅποιον ἐμπρός σου τύχη
καὶ παίζεις τοὺς Συμβούλους σου εἰς τὸ μικρὸ σου νύχι.

Παλάτι δημοκρατικὸ, ποῦ μπαίνουν οἱ διαβάταις
μὲ φράκα, καραμάντουλα, καὶ μὲ μπλαστρὸν γραβάταις.

Παλάτι δημοκρατικὸ γιὰ κάθε πάπια χήνα,
γιὰ κάθε Δήμαρχο Τσολιᾷ καὶ κάθε Δημαρχίνα.

Παλάτι δημοκρατικὸ, ποῦ μπαίνει ὅποιος θέλει
κι' οἱ μάγειροι μπερδεύονται μαζὶ μὲ τοὺς ἐν τέλει.

Παλάτι δημοκρατικὸ κι' ὁ κόσμος τρέχει ὅλος
καὶ σὺ τὸν δένεις σκλάβο σου σὰν Βασιληᾷς μαριόλος.

Πολλῶν τῆς πόζαις τῆς θαρρεῖς τρελλοῦ παππᾶ Βαγ-
[γέλια
καὶ σὰν ἀκοῦς γιὰ ντιστεγχε ξεραίνεσαι ὅτ' αὐτὸ γέλοιο.

Τί νὰ σοῦ πῶ... μοῦ φαίνεται Ἀλκιβιάδης νέος,
κι' ἂν ἐγεννήθηκες Δανός, ἀλλ' εἶσαι Ἀθηναῖος.

Γιὰ τὰ ταξείδια, Βασιληᾷ, τὸν νοῦ σου πάντα χάνεις,
μὰ μὲς ὅτ' αὐτοῦ φέρτα σου κι' ἐμᾶς δὲν μᾶς ξεχάνεις.

Ἀφίνεις ἀπ' τὰ μάτια σου νὰ πέσῃ κι' ἓνα δάκρυ,
λὲς ἓνα λόγο καὶ γιὰ μᾶς κι' ὅπου τὸ βγάλ' ἡ ἄκρη.

Κι' ἂν κάποτε τὰ λόγια σου πηγαίνουν ὅτ' αὐτὰ χαμένα
ὅσο γι' αὐτὸ δὲν ἔχομε παράπονο κανένα.

Θερμὰ τοὺς ὑπηκόους σου συστήνεις ὅτ' αὐτοὶ Δυνάμεις,
μὰ δυνατὰ τὰ δύνατα δὲν εἰμφορεῖς νὰ κάμῃς.

Ἀρχὼν καλεῖσαι τοῦ στρατοῦ καὶ Ναύαρχος τοῦ στό-
μὰ μήτε στόλοι φαίνονται, μήδ' στρατοὶ καθόλου [λου,

Ἄν ἔχῃς μόνο τὸ νομα, ἐσὺ δὲν φταῖς γι' αὐτὰ...
εἶναι παχειαῖς ἢ κόταις σου, μὰ δὲν γεννοῦν λεφτὰ.

Ἄν λίρες τόσαις κλώσσαις σου κλώσσοῦσαν ὅτ' αὐτὸ κο-
[τέτσι
καὶ σὺ ἀλλοιῶς θὰ ἤτουναι κι' ἐμεῖς δὲν θάμαστ' ἔτσι.

Ἐγὼ μᾶς λὲς, μωρὲ παιδιά, ὅτ' ὁ θρόνος μου τευτόνομαι
καὶ στῆς δουλειαῖς σας δὲν χωρῶ καὶ δὲν ἀνακατόνομαι.

Εἰς τὸ Τατοῖ τὸ πρῶτ', ὅτ' ὁ θρόνος μου τὸ βράδυ,
στῆς θαλασσοφουρτύναις σας σκορπίζω ἄλλο λάδι.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑνενῆντα πέντε,
τὸ Κουδέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅ κ τὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ ὅτ' ὁ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Πρώτη τοῦ μηνὸς Ἀπρίλη
καὶ φιλοῦντ' ἐχθροὶ καὶ φίλοι.

Ἐξη καὶ πεντακόσα,
λαμπρὴ καὶ ομπάρα τόσα.

Εὐαγγέλιον βαρὺ τοῦ κυρίου Θεοδώρου.

Εἶπεν ὁ μπάρμπα-Θεόδωρος ὅτι τοὺς φίλους διατόρως :
ἐνὺν ἐδοξάσθη, μὲζ ἀμί, ὁ μέγας λιμαδόρος,
εἰ δ' ἐδοξάσθη ἀληθῶς οὐκ ἐδοξάσθη μόνος
ἀλλὰ συνεδοξάσθητε καὶ πάντες σεῖς συγχρόνως.

Εἰ δὲ συνεδοξάσθητε καὶ σεῖς πραγματικῶς
συνεδοξάσθη μεθ' ὑμῶν κι' ὁλόκληρον τὸ κράτος,
καὶ θεωρεῖ τὴν σήμερον καθεὶς ἐκστατικὸς
τὴν δόξαν ἣν δεδόξασται ὁ γέρον Κορδονάτος.

Εἰ δ' ὅξος ἐποτίσθητε ὡς τώρα καὶ χολὴν
τοιαύτην, φίλοι, πρὸς ὑμᾶς ἐντέλλομ' ἐντολήν,
ἵνα τυφλῶς ψηφίσητε τὸ γεραρὸν Κορδόνιον,
ὅπερ ζώην πρὸς τοὺς πιστοὺς θ' ἀνοιξῇ τὴν αἰώνιον.

Καθὼς δὲ κλῆμα σταφυλᾶς οὐ δύναται νὰ φέρῃ
ἐὰν ἐπὶ τίνα καιρὸν δὲν μείνῃ ἐν ἀμπέλῳ,
ἔτσι καὶ τί τοῦ γίνεται κανένας σας δὲν ξέρει
ἂν δώσῃ ψῆφον γελασθεὶς πρὸς ὄντινα δὲν θέλω.

Καθὼς δὲ πάλιν, μαθηταὶ καὶ Κορδονάτοι φίλοι,
οὐ δύναται καλὸν κρασί νὰ φέρῃ τὸ σταφύλι,
ἂν μούστος πρῶτα δὲν γενῇ, καθὼς καὶ σεῖς γνωρίζετε,
κι' ἂν εἰς βαρέλας δὲν κλεισθῇ παντοπωλῶν ἐμπείρων,
οὕτω καὶ σεῖς ἀμούστωτοι καὶ νήστες θὰ γυρίζετε
ἂν δώσετε τὴν ψῆφον σας εἰς κάλπας ἀναπήρων.

Ἀκούσατε παρακαλῶ τὸ νέον Εὐαγγέλιον,
κι' ὅπως ἐκεῖνος τὸ κρασί τὸ μένον εἰς βαρέλιον
οὐ δύναται παντάπασιν καλὸν κρασί νὰ γίνῃ
ἐὰν ἐπὶ τίνα καιρὸν κλειστὸν ἐκεῖ δὲν μείνῃ,
οὕτω καὶ σεῖς οὐ δύνασθε παντάπασιν λαβεῖν
καρμίαν ἀμοιβήν,
ἐὰν δὲν μείνετε πιστοὶ ὅτ' οὗ Μπάρμπα σας τὴν πίστιν
κι' εἰς τοῦτον δὲν προσεύχεσθε μ' εὐλάβειαν ὑψίστην.

Ὅσα δὲ ρήματα λαλῶ κι' ἐλάλησα χρυσᾶ
οὐχ ὁμιλῶ ἐξ ἑμαυτοῦ, σας λέγω ἐν τιμῇ...
καὶ σήμερον καὶ πάντοτε τοὺς λόγους μ' ἐμψυᾶ
τῆς λίμας τὸ δαιμόνιον τὸ μένον ἐν ἐμοί.

Κι' ἐν τούτῳ πάντες γνώσονται πῶς εἰσθε μαθηταὶ
τοῦ μπάρμπα σας τοῦ λαλοῦ,

Ἀγάπη ὅση θέλετε σᾶς δίνω, βρὲ παιδιά,
σᾶς ἔχω καὶ σᾶς ἀγαπῶ μὲ νοῦ καὶ μὲ καρδιά.

Αὐτὸ ποῦ δίνετε καὶ σεῖς αὐτὸ κι' ἐγὼ σᾶς δίνω,
ὅσο γι' ἀγάπη ἔννοια σας, ἀλύπητα τὴν χύνω.

Πάρετε τὴν ἀγάπη μου νὰ τὴν ἐξαργυρώσετε,
πάρετε τὴν ἀγάπη μου κουπόνια νὰ πληρώσετε.

Ἀγάπη πάρτε μπόλικη ἀπὸ τὸν Βασιλῆα σας
νὰ ξύνετε καμμιὰ φορὰ τὴν νηστικὴ κοιλιὰ σας.

Γιὰ φτώχεια μὴ γρινιάζετε καὶ μὴ μοῦ τσαμπουνᾶτε,
χωρὶς ἀγάπη Βασιλῆα χορτάτοι θὰ πεινᾶτε.

Ἐγὼ μᾶς λὲς τὸν θρόνο μου στιγμὴ δὲν τὸν σαλεύω,
θὰ κυβερνῶ τῆς κόταις μου, σὲ σᾶς θὰ βασιλεύω.

Ἐγὼ μᾶς λὲς τὸ χρέος μου ὅσο ἔμπορῶ τὸ κάνω
κι' ἔβγαλα Βασιλόπουλα καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Βαρεῖτε, Φιλαρμονικαῖς, βροντᾶτε, πυροβόλα,
περνοῦν τὰ Βασιλόπουλα, σοφὰ κι' ἀφράτα ὄλα.

Καὶ σὺ τὸ ξέρεις, Βασιλῆα, 'στὸ χῶμα ποῦ πατεῖς
πῶς ὁ καθένας γίνεται σοφὸς ἐκ γενετῆς.

Ἀπλόνονται τριγύρω σου σὰν τῆς περικοκλάδες...
χαλάλ' ἢ κάθε δωρεά, χαλάλ' ἢ Μανωλάδες.

Χαλάλι κι' ὅλος ὁ λουφὲς καὶ κάθε χαρτζηλίκι,
χαλάλι καὶ τὰ γήπεδα τοῦ Σταύρου τοῦ Μπουλίκη.

Εἰρουν κι' αὐτὰ πῶς ὁ παρὰς γεννᾷ φιλοπατρίας
κι' εἵναι τῆς πρώτης κλίσεως κι' εἶναι τῆς πρώτης χρείας.

Εἰρουν πῶς εἶναι ὀμαλὸν καὶ τὸ πληρόνω ρῆμα,
ἀλλὰ πολὺ ἀνώμαλον σὰν δὲν ὑπάρχη χρῆμά.

Εἰρουν κι' αὐτὰ σὰν ἐξυπνα καὶ σπουδασμένα ποῦναι
πῶς τὸ λαβεῖν εἶν' εὐχρηστον, ἀλλ' ἄχρηστον τὸ δοῦναι.

Εἰρουν οἱ φόροι τί θὰ 'ποῦν, ἀλλ' ἔμαθαν κι' ὁ θρόνος
πῶς ἐξαιρεῖται πάντοτε τοῦ γενικοῦ κανόνος.

Βαρεῖτε, Φιλαρμονικαῖς, βροντᾶτε, πυροβόλα...
νὰ κι' ἡ Βασίλισσα χρυσὴ καὶ φρέσκα σὰν φραντζόλα.

Χαρά 'στὴν τὴν Βασίλισσα... δουλειὰ τῆς εἶναι μία
ἢ προσευχή, τὸ σπῆτι τῆς καὶ τὰ Νοσοκομεῖα.

Σκύβει σὲ φαρδομάνικα καὶ σὲ Δεσπότη μίτρα
καὶ 'στοὺς ἀρρώστους ἔρχεται γλυκεῖα παρηγορήτρα.

Φιλάνθρωπος Βασίλισσα χωρὶς νὰ πέρνη γρόσα
βλέπει τοὺς Ρώσσους σὰν Ρωμῆα καὶ τοὺς Ρωμηοὺς
[σὰν Ρῶσσα.

Βαρεῖτε, Φιλαρμονικαῖς, κι' ἀπ' ἔξω κι' ἀπὸ μέσα...
διαβαίν' ἡ Διαδόχισσα, διαβαίν' ἡ Πριγκηπέσσα.

Χριστιανὴ 'βαπτίσθηκε κι' εἶδε κι' αὐτὴ τὸ φῶς
κι' ἐχόλιασε γι' αὐτὸ πολὺ ὁ Καῖσαρ ἀδελφός.

Διαβαίνει κι' ὁ Χριστόφορος γελῶντας ποῦ καὶ ποῦ
'στὴν κρινόδακτυλη γιαγιά, 'στὸν λυγιστὸ παπποῦ.

Μόνο μιὰ κόρη λατρευτὴ κι' ἀφροπλασμένη λείπει
καὶ τὴν χαρὰ τοῦ Βασιλῆα τὴν φαρμακεύει λύπη.

Χρυσὴ ψυχὴ, ποῦ πικροκλαῖν τὰ μάτια 'στ' ὄνομά σου,
σκόρπα σὲ τούτῃ τὴν γιορτὴ τὸ μοσχοδόλημά σου.

Βλέπω τὰ Βασιλόπουλα 'μπροστά μου ἓνα κι' ἓνα,
πολύξερα, πολύγλωσσα, καὶ παρασπουδασμένα.

Χωρὶς καμμιὰ παρασκευὴ καὶ συνοδεία δούλου
πηγαίνουν καὶ χειροκροτοῦν τὴν Παρασκευοπούλου.

'Ἐχουν κορῶνα καὶ σπαθὶ καὶ μπάρμπα 'στὴν Κορώνη
καὶ πότε πᾶν 'στὴν Βαγγελιά καὶ πότε 'στὴν Βερόνη.

Κι' ἔτσι μεγάλος γίνεται 'στὸ θέατρο σεφτὲς
γιατί πολὺς μᾶς ἔπιασε σεληνιασμὸς γι' αὐταῖς.

Οἱ ἀργυροὶ μᾶς ἔβαλαν σὲ δυνατὸ μελᾶ
κι' ἀναψαν τώρα κι' ἡ ποδιαῖς τοῦ φλογεροῦ Μελᾶ.

'Απὸ προχθὲς τὸν ἔσφιξε τῶν ἀργυρῶν ἡ φούρια
καὶ δὴ φανάρια ἔστησε 'στὸ Σύνταγμα καινούρια.

Ἦλθε κι' ὁ Ρῶσος Τσάρεβιτς, Διάδοχος τρανός,
κι' ὁ ἀδελφός σου ὁ γλυκύς, τρὲ κόμ. ἰλ φὸ Δανός.

Μᾶς ἦλθε κι' ὁ Χριστιανός, ἀνεψιός σου νάνος,
ποῦ 'μπρὸς του φαίνεται μικρὸς κι' ὁ μέγας Καραπάνος.

Κι' ἐγὼ ποῦ μ' ἄλλους ἔτυχα ἐκεῖ κοντά του νᾶμαι
Χριστιανέ, τοῦ 'φώναξα, κατέβα γιὰ νὰ φᾶμε.

Σοῦ ἔδωσε κι' ὁ Μοντολὼν μὲ Γαλλικὰ τσακίσματα
γραφὴ μεγάλη τοῦ Καρνὼ γεμάτη χαιρετίσματα.

Κι' ἓνας Ρουάτας ἔφθασε ἀπὸ τὴν Ἰσπανία
σπανὸς ὀλίγο κι' Ἰσπανὸς μ' εὐγένεια σπανία.

Κι' ὁ Πάπας σοῦστελε γραφὴ μὲ γράμματ' ἀσιμένια
καὶ τώρα πιά βαστᾶς καὶ σὺ τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γένεια.

Κι' ὁ Δεληγιάννης ἔρχεται νὰ σ' εὕρη κοῦτσα-κοῦτσα
καὶ νὰ σοῦ πῇ πῶς τοῦδωσες ἀδίχως τὰ παποῦτσα.

ἂν τῆς παρλάταις, κύριοι, δὲν παύετε ποτὲ
μετὰ φρενὸς ἐξάλλου.

Ἐκ παρθύρων κι' ἐξωστῶν ἐλάλησα πολλά
σὲ κάθε μπουνταῶ,
οὐδόλως δὲν ἠνώχλησε τὸν λάρυγγά μου βῆχας,
οὐδὲ περιπλανήσεων μ' ἐκούρασαν ἀγῶνες,
χιῶν κατεπασπάλισε τὰς πολιὰς μου τρίχας
κι' ἐβρέξαν τὴν φαλάκραν μου λεπτῆς βροχῆς σταγόνες.

Καὶ ταῦτα πάντα τὰ δεινὰ κἄν ψῦχος κἄντε ζέστην
ἥρωϊκῶς ὑπέστην,
καὶ τόσων ὁδοιποριῶν ὑπέφερα τὸν κόπον
ἔν' ἀναπαύσεως ὑμῖν προετοιμάσω τόπον.

Ἵπερεπήδησα πολλά πρὸς χάριν σας κωλύματα,
καὶ μ' ὅλα τὰ γεράματα
τὰς σιαγόνας ἔτεινα πρὸς γυναικῶν φιλήματα
κι' ἐδέχθην μειδιήματα,
καὶ κορασιδὲς τρυφερά μ' ἐφίλησαν ὅτ' αἰετὶ
διὸ κι' ἐζηλοτύπησαν ἀντίπαλοι καὶ φίλοι.

Μὰ καὶ τοὺς πόδας μ' ἤλειψαν μ' ἀλάβαστρα καὶ μῦρα
ὡς ἡ γνωστὴ Μαγδαληνὴ τοῦ κόσμου τὸν Σωτῆρα,
ἐν κατανύξει δὲ πολλῇ προσήκουσαν καὶ φόβῳ
τί κούραις ποῦ τῆς ἔκοβα, τί κούραις ποῦ τῆς κόβω.

Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν νὰ μὴ σκανδαλισθῆτε,
ἀλλ' ἔν' ἀγάπην ἔχητε καὶ πίστιν εἰς τὸ κόμμα,
ἂν ἀπὸ χεῖλη θέλετε κορῶν νὰ φιληθῆτε
ὅτ' αἰετὶ κίτρινά σας μάγουλα, ὅτ' αἰετὶ νηστικὸ σας στόμα.

Σεῖς ἐν ἐμοί, κι' ἐγὼ μὲ σᾶς ὡς ἄμπελος καὶ κλῆμα,
κι' ἡ τῆς πατρίδος πρόδος ἐν τῇ χρυσῇ μας λίμῃ.
Ἐγὼ κορέος πολίτης καὶ σεῖς μικροὶ κορέοι,
ἐγὼ παπποὺς Κορδόναρος καὶ σεῖς Κορδοναρέοι,
ὁ μέγας Μπάρμπας εἴμ' ἐγὼ καὶ σεῖς μικροὶ μπαρμπάδες,
ἐγὼ μὲν Πάππας καὶ παππάς καὶ σεῖς ὑποπαππάδες.

Ταῦτα λαλῶ καὶ πᾶς πιστὸς πολλὴν χαρὰν ἄς χαίρη,
κι' ἂν ὁ ποδόγυρος φιλῇ τὴν σεβαστὴν μου χεῖρα,
μὰ θὰ φιλήσῃ γρήγορα καὶ τὸ δικό σας χέρι
πᾶσα παιδίσκη τρυφερά καὶ πᾶσα ζωτοχήρα.

Ἄν μειδιοῦν ὅτ' αἰετὶ Μπάρμπας σας κι' εἰς σᾶς θὰ μειδιάσουν,
ἂν ἐθυμιάσαν ἐμὲ καὶ σᾶς θὰ θυμιάσουν.
Ὅποτε δ' ἀπολαύσωμεν ἐλέῳ τῆς πατρίδος
τὰ τόσα κάλλη τῆς Ἀρχῆς, τῆς πρώτης κορασιδὸς,
τότε θὰ καταλάβετε πραγματικῶς καὶ σεῖς
ὅποια κρύπτει θέληγητρα ταιαύτη κορασίς.

Τότ' ἐν ἐκείνῃ τῇ λαμπρᾷ τοῦ Μπάρμπας σας ἡμέρᾳ
τοὺς πάντας θὰ φιλήσῃ,
καὶ μὲ θωπείας τρυφεράς τὴν ἀφίλον γαστέρα
παντὸς θὰ γαργαλίσῃ.

Ὡς δὲ κορέος ἄπληστος καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα
οὐ δύνατ' αἵματος πιεῖν παραμικρὰν σταγόνα,
οὕτω κι' ὑμεῖς οὐ δύνασθε φαγεῖν ἐκ τῶν κοινῶν
ἂν μὴ τὸ θάλπος ἴδῃτε τὸ καλοκαιρινόν.

Ἀμὴν ἀμὴν
λέγω ὑμῖν
πῶς ὅσους Εἰλωτας τυφλοὺς καὶ δούλους οὐχ ἐώρακα
θὰ τοὺς ἀφῆσω νηστικούς νὰ βγάλουνε τὸν κόρακα.

Ἐν παροιμίαις εἰς πολλοὺς λαλῶ τῶν Βουλευτῶν
κι' ἐν παροιμίαις πρὸς ὑμᾶς τὰ σχέδιά μου τᾶπα,
ἵνα μὴν ἐννοήσετε κανένα ἐξ αὐτῶν
καθὼς κι' ἐγὼ δὲν ἐννοῶ ἄφ' ὅσα λέγω σκράπα.

Εἰς τὰς θερμὰς ἀγκάλας σας ἐνθέρμως δέξασθέ με...
μικρὸν κι' οὐ θεωρεῖτε με, μικρὸν τι κι' ὄψεσθέ με.
Σεῖς ἐν ἐμοί, κι' ἐγὼ μὲ σᾶς, οὐκέτι δὲ καθεύδω,
καὶ γὰρ πρὸς τὰ Καλᾶβρυτα καὶ πρὸς τὸν Πύργον σπεύδω,
χωρὶς νὰ ρίψω βλέμμα κἄν κι' εἰς τὰς καλὰς μου Πάτρας,
ποῦ συγκροτεῖται πόλεμος μὲ δῆλ' Κορδοβολάτρας.

Ἐκεῖ βρυχᾶται βλοσυρὸς ὁ τῶν αἱμάτων Ἄρης
κι' ὁ νέος ἥρως Ἀχιλλεὺς κι' ὁ Θάνατος Κανακάρης
μαλλιά κουβάρια γίνονται καὶ μάχονται μὲ πίκρα
γὰρ μὲ τὸ κανακάρικο, γὰρ μὲν τὴν τζιτζίκια.

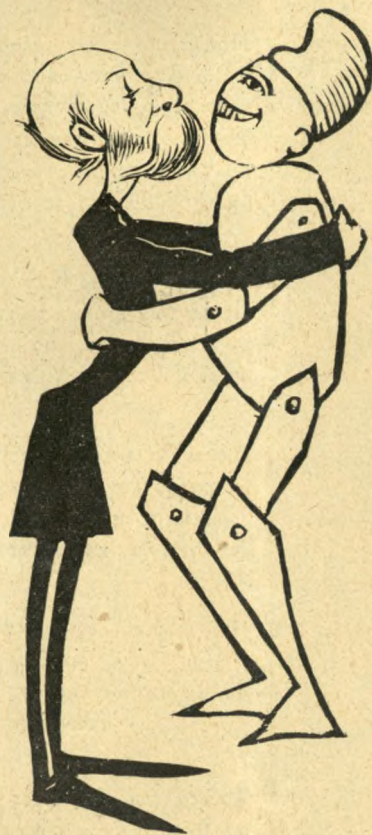
Καὶ πλῆθος δὲ κατέρχεται ὅτ' αἰετὶ συμπλοκάς ἀθρόον
καὶ λέγεται πῶς κατ' αὐτὰς δεινὴ συνήφθη παλῇ,
ψυχὰς δ' εἰς Ἀθὴν ἀληθῶν προῖαψεν ἡρώων
καὶ πεζικὸν μετ' ἵππικόν ἐξ Ἀθηνῶν ἐστάλη.

Ζήτ' ὁ Γεροκωστόπουλος, ὁ πολεμῶν τὸν Θάνατον...
δεῦτε πρὸς τοῦτον ἄγωμεν μετὰ λαμπρῶν παιάνων.
Ζήτω κι' ὁ Θάνατος ὁ πιστός, τῆς Πάτρας βασιλεὺς,
ποῦ μὲ τὸν Ἀχιλλέα μου συγκρούεται τὸν Ἄρην,
ὡς μὲ τὸν Ἀγαμέμνονα ὁ δῖος Ἀχιλλεὺς
ὅτ' αἰετὶ Ἰλιάδα πολεμοῦν τῆς Βρυσηίδος χάριν.

Ἐγὼ δὲ τούτων Βρυσηῖς καὶ βρύσις εἴμ' ἐκείνων,
ἐξ ἧς ἀθάνατον νερόν προώρισται νὰ τρέξῃ,
καὶ πᾶς παλαίων δι' ἐμὲ καὶ τᾶντερά του χύνων
αὐτὸς ζῶν αἰώνιον καὶ πρώτην θέσιν ἔξει.

Τοιαῦτα λέγω πρὸς ὑμᾶς, τοὺς φίλους τοὺς ἐγκρίτους,
ἵνα πολὺ προσέχητε καὶ τοὺς Ἀνεξαρτήτους,
ὅπου δ' αὐτοὶ παραπλανοῦν τῶν ψηφοφόρων πλήθη
καὶ προσπαθοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ ψευδῇ νὰ κάμουν κρότον,
ἄς ἐπιπίπτουν κατ' αὐτῶν καὶ φάσκελα καὶ λίθοι
ἀπὸ κυρίαρχον λαὸν γυμνῶν καὶ ξεβρακωτῶν.

Καὶ δεῖχνετε τὸ κῆδόν μου, τὸ θάλλον ἐκ χαρίτων,
πρὸ τῶν Ἀνεξαρτήτων,
καὶ πρὸς ἐκείνους λέγετε μὲ βρυχηθμούς καὶ ζήτω :

Χριστὸς ἀνέστη, Μπάρμπα... δέξου γλυκὸ φιλὶ
κι' ἀπὸ τὸν Φασουλῆ.

« μόνον ὁ Μπάρμπα μας νὰ ζῇ κι' ἡ γῆ πυρὶ μιχθήτω, »
ἵνα καὶ πάλιν πληρωθῇ τῶν προφητῶν ἡ ρῆσις
πῶς ὅταν ὁ Κορδάναρὸς ἀρχίζῃ νὰ σαλεύῃ
ἀνοίγεται ἡ ἐννεάκρουτος τῆς εὐνομίας βρύσις
κι' ἐπιφθονὸς ἀσφάλεια καὶ τάξις βασιλεύει.

Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν καὶ σήμερον χαρῆτε,
μέ σθένος δ' ἀγωνίζεσθε καὶ μέ ψυχῆς βρασμόν,
καὶ μετ' ἐμοῦ προσεύχεσθε κι' ἀγρύπνως γρηγορεῖτε
ἵνα μὴν πέσητ' ἑξαφνα εἰς φαῦλον πειρασμόν.

Αἶρει τὰς πύλας πρὸς ἐμὲ τὸ νέον Κοινοβούλιον
καθὼς ὅποτεν τὰς ψυχὰς Ἀρχαίων ἀνερρίπτει,α,
κι' ἰθαγενὲς κι' ἐγγώριον ἀκούεται νταούλιον
καὶ λιγυρά κι' ὀξύλαος τὸ συνοδεύει πίπιζα.
Ἐρρέτω πᾶς ἄδράνεια καὶ σιγηλὴ δειλία,
ἡγγικε γὰρ τοῦ Μπάρμπα σας ἡ νέα Βασιλεία.»

Εἶπεν αὐτὰ κι' εἰς οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπάραξ
κατὰ μικτῶν συνδυασμῶν ἐτόξευε κατάρας,
ἐνῷ δ' ὁ Μπάρμπα ἐξαλλὸς πρὸς τὸ κενὸν ὠμίλει
σκοπῶν μεγάλων καὶ μικρῶν ἀνάμεστος κι' ἐγκύμων,
τὰς δύο φαβορίτας τοῦ ἐθώπευαν οἱ φίλοι,
τούτέστι τὴν ἐκ δεξιῶν καὶ τὴν ἐξ εὐωνύμων.

Καί τις πρὸς τὸν Διδάσκαλον προσεῖπε προπετῆς
πῶς ὁ Λεβίδης ὁ πιστὸς καὶ πρῶτος μαθητῆς,

ἐνῷ μετὰ τῶν ἑνδεκα ἑστὰ περίξ ἐπλανᾶτο,
κατέπεσε φαρδὺς πλατὺς ἀπ' τὸ μουλάρι κάτω.

Κι' εἰς τοῦτον ὁ Διδάσκαλος ἀπήντησε : « σιώπα,
προπέτα καὶ κυνῶπα,
ταχέως δ' ἐγεροθήσεται ὁ δι' ἐμὲ καὶ μόνον
πίπτων κι' ἐξ ἵππων κι' ἀμαξῶν κι' ὀνάγγρων κι' ἡμιόνων ».

Εἶπεν αὐτὰ κι' ἐστέκετο φουσῶν καὶ ξεφουσῶν
ἀπὸ Βορρᾶ πρὸς Νότον,
κι' ἀμέσως — ὦ τοῦ θαύματος ! — ἡγέρθη ὁ πεσών,
ποῦ θῆβγῃ ἐκ τῶν πρώτων,
κι' ὅλοι ἑστὸν Μπάρμπ' ἀνέκραξαν, φωνὴ δ' ἠκούσθη μία :
« δόξα καὶ τῇ δυνάμει σου καὶ τῇ μακροθυμίᾳ. »

**Μεγάλον Εὐαγγέλιον Σωτήρα,
ὅπου τ' ἀκούει κλαίουσα ἡ σπεῖρα.**

Εἶπε κι' ὁ σὺρ Χαρίλαος ἑστὸς φίλους ὀπαδοὺς :
« πολλὰς δυσβάτους ἔτρεξα καὶ σκολιὰς ὁδοὺς,
καὶ σὲ ταβέρναις τῶστρονα γιὰ μερικῶν χατῆρι
κι' ἐτσούγκριζα μέ χωρικοὺς κι' ἀγρότας τὸ ποτῆρι.

Καὶ πᾶς γνωστός μου κι' ἄγνωστος περιχαρὴς μ' ἐκέρνα,
ἐνῷ καμπόσοι μοῦλεγαν πῶς διόλου δὲν ταιριάζει
ἓνας Μυλλόρδος σάν κι' ἐμὲ νὰ μπαίνην ἑστὴν ταβέρνα
καὶ μέ τοὺς ταβερνιάρηδες νὰ γλυκοκουβεντιάζῃ.

Καὶ σὺ αὐτὸ τὸ ἄδικο γιὰ νὰ τοῦ ξεπληρώσης
καὶ τοῦ Μυλλόρδου ἡγήγορα τὰ ἴδια θὰ σκαρώσης.

Νὰ ζήσῃ τὸ ἀνδρόγυνο, τοῦ ἀνδρογύνου ζήτω,
καὶ κατὰ φάλαγγας Ἐλὼν ἡλίου ἄρμα στήτω.

Τραγοῦδια κάθε σοβαρὸς καὶ κάθε πηδηκτούλης,
μὲ τοὺς Σαμίους κελαῖδεῖ κι' ὁ Σάμιος Σοφούλης.

Ἵηλαῖς κυρίαις τῆς τιμῆς φοροῦν τὰ πιὸ καλά των
κι' ἡ θρῆσκα ἡ Βασίλισσα φιλεῖ τὰ κούτελά των.

Ἀπὸ καρδιᾶς ἡ καθεμιὰ τὴν Ὀλγα σου συγχάριρει
καὶ τῆς χαρίζει κάτι τι καὶ τῆς φιλεῖ τὸ χέρι.

Ἑρρανὰν τὸ ἀνδρόγυνο γυναῖκες Μυροφόροι
καὶ μουσικαῖς τὸ ἴαλιναν καὶ τόσοι κανταδόροι.

Ἑρράναν τὸ ἀνδρόγυνο μὲ λούλουδα καὶ μῦρα
κι' ἐλύσσαξε ὅτῃς κανονιαῖς κι' ἡ Μαύρη μας ἡ Μοῖρα.

Ὅλα θυσία ἔγιναν γιὰ τὴν γιορτὴ σου τούτη
καὶ τὰ κουπόνια ἔξωδεναν καὶ τὰ καμαν μπαροῦτι.

Παντοῦ πυροτεχνήματα, φωτιαῖς καὶ μπαταρίαις,
κι' ἐπῆραν πάλι κι' ἔδωσαν ἡ λαμπαδηφορίαις.

Κι' ὅλ' οἱ κεράδες ἔστειλαν συχώρια ὅτὸ Παλάτι
γιατί κι' αὐτοὺς τοὺς πέθανε τὸ γενικὸ κεσάτι.

Καὶ τὸ φεγγάρι ἔσθυσε κι' ὁ φωτοδότης ἡλῖος
κι' ἐκόρωσε κι' ἐφούντωσε κάθε Ρωμηὸς Σγαρίλιος.

Νὰ ζήσῃ τὸ ἀνδρόγυνο, τοῦ ἀνδρογύνου ζήτω,
καὶ κατὰ φάλαγγας Ἐλὼν ἡλίου ἄρμα στήτω.

Δὲν τὸ λπιζα, δὲν τὸ λεγα, μηδὲ ποτέ μου τὸ γραφα
ἐπὶ τῆς Βασιλείας σου πῶς θά παιζα χρεώγραφα.

Κανέναν δὲν ἐπρόσμενε κι' ἐγὼ ἡ μοσχομάγκα
πῶς πεντακόσα θάχανα μὲς ὅτὸ Λονδίνο φράγκα.

Νὰ ὁ Νυμφίος ἔρχεται, κι' ἐγὼ σκυφτὸς καὶ μόνος
μοιρολογῶ καὶ στέκομαι ἀπ' ἔξω τοῦ Νυμφῶνος.

Ἐχάθηκαν τὰ φράγκα μου καὶ τὰ χρεώγραφα μου
κι' οὔτε λαμπὰδ' ἀγόρασα, οὔτ' ἔνδυμα τοῦ γάμου.

Νᾶναι καλὰ ὁ Βασιλεὺς καὶ δὲν μὲ μέλει δράμι,
αὐτὸς κι' ἐμὲ θὰ λυπηθῇ, αὐτὸς θὰ μὲ συνδράμη.

Αὐτὸς καθὼς τὸ ἔγραψε κι' ἐφημερίδες ξέναις
τροφοδοτεῖ τοὺς ποιητὰς καὶ Μούσαις πεινασμέναις.

Ὁ Βασιλεὺς μὲ χαιρετᾷ ὅτῃς ἀστραπῆς τὸ ἄτι
κι' ἂν χάνω ὅτῃς χρεώγραφα μὲ τρέφει τὸ Παλάτι.

Καὶ Βασιλεῖς καὶ Καίσαρες κι' ὅλ' οἱ ζητιάνοι τώρα
φιλοτιμοῦνται, Βασιλεῖς, νὰ σὲ φορτώσουν δῶρα.

Δέξου γιὰ δῶρο κι' ἀπὸ μέ — μὰ δίχως νὰ θυμώσης —
ὅσα ὡς τώρα μοῦ δώσες κι' αὐτὰ ποῦ θὰ μοῦ δώσες.

Εἰς ἄλλους πλήρωνε μισθὸ νὰ ψάλουν ὁλοένα,
δὲν θέλω νὰ πειράζεις χρηματικῶς γιὰ μένα.

Ἄς πάῃ τὸ παληάμπελο, ἄς χάσω κι' ἄλλα τόσα,
ἐγὼ παράδες δὲν ψιγῶ, ἐγὼ κλωτσῶ τὰ γρόσα.

Σὲ στεφανόνω, Βασιλεῖς, μὲ στέφανον εὐκλείας,
φέρτε κρασί των Πεταλιῶν, κρασί τῆς Δεκελείας.

Στρῶστε παντοῦ μυρτόκλαδα τὸ ζεῦγος νὰ περάσῃ
κι' ἀγαπητὸ καὶ γόνιμο ποτὲ νὰ μὴ γεράσῃ.

Ἀπὸ κρασί Βασιλικὸ γεμίστε τὸ ποτήρι
κι' ἐβίβα τῆς νοικοκυρᾶς κι' εὐὰν τοῦ νοικοκύρη.

Ἀνδρέα, Γεωργό κουβαρντᾶ, Μαρία καὶ Νικόλα,
Κωστῇ, Σοφιά, Χριστόφορε, νὰ σᾶς χαροῦμε ὅλα.

Νὰ σᾶς κοιμίζῃ μουσικὴ καὶ τοῦ Ὀρφέως λύρα
καὶ νᾶναι σκέπασμα γιὰ σᾶς τοῦ Κόδρου ἡ πορφύρα.

Ἐβίβα κι' οἱ θεράποντες τῆς Αὐλικῆς ἀγέλης,
ὕπασπισταί, διερμηνεῖς, Βουδούρης, Θῶν καὶ Λέλης.

Ἐβίβα δούλοι, μάγειροι, κυρίαις τῆς τιμῆς,
σταυλίταις, σταῦλοι, δίποδα, τετράποδα, κι' ἐμεῖς.

Ζήτω, παιδιὰ, τῶν ἀργυρῶν τὸ μέγα πανηγύρι,
ποῦ ψάχνουν ὅλοι με κερί νὰ ἔβρυνε τὸν Ἀργύρη.

Ραίνω μὲ ρόδα καὶ μοσχαῖς τοὺς νυμφικοὺς θαλάμους
κι' εὐχομαι νὰ γιορτάσωμε καὶ τοὺς χρυσοὺς των γά-
[μους.

Μὰ τότε νὰ μὴν ἔχωμε ἀπὸ παρὰ νισάφι
κι' ἀπὸ τὰ ἔρακοπόδια μας νὰ τρέχῃ τὸ χρυσάφι.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις

Οἱ ράπτει Ἀιδονόπουλοι — μεγάλο τὸ νομά των —
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν μετῴκησαν ἐσχάτως,
κι' ἦλθαν τὰ χειμωνιάτικα εἰς τὸ Κατάστημά των
καὶ πρῶτος πρῶτος ἔσπευσε ὁ Φασουλῆς τρεχάτος.
Τί μαχαζὶ κατάφωτο, τί ὠμορριὰ περίσσια,
καὶ τί κοστούμι τοῦ συρμού... ψυχὴ μου ὅτῃς Πατήσια!...
Κάθε διαβάτης ἀπορεῖ, κἂν ἄνδρας κἂν γυναῖκα...
σᾶς εἶπα μὲ, σᾶς εἶπα δὲ, σᾶς εἶπα πέντε δέκα
πῶς ἐκεῖ μέσα ράβεται κι' Ἀνατολὴ καὶ Δύσις...
φραγκορραφάδες σὺν κι' αὐτοὺς δὲν ἔχει κάμ' ἡ φύσις.

Καὶ πρὸς τιμὴν τῶν ἀργυρῶν καὶ χάριν ἀργυρίου
ἔβγαλε κι' ἡ Διευθύνσις τῆς προσφιλοῦς ΕΣΤΙΑΣ
ἐν τεύχος καλλιτεχνικὸν μετὰ περιθωρίου
καὶ πλῆρες ὅλης σοβαρᾶς συνάμα καὶ ἀστείας.
Εἶναι δ' ὡς εἶδος λεύκωμα μετὰ πολλῶν εἰκόνων
κι' ἐν τούτοις εὐθηνότατον — λεπτὰ πενήντα μόνον.

Κι' ὠμίλουν περὶ τῶν θεσμῶν, περὶ περισσευμάτων
καὶ τόσων μου θαυμάτων
πρὸς τοὺς ἐκθάμβους χωρικούς καὶ χάσκοντας ἀγρότας
κι' ἐπάνω σὲ ψειρίζοντων ἐκάθιζα καπνότας,
καὶ τόκα μία μοῦλεγαν κι' ἐγὼ καλῶς σὰς βρῆκα
κι' ἐμένα σὰν τὸν Θόδωρο μ' ἐφώναζαν τζίτζικα.

Ὅποταν δὲ μετὰ φωνῆς ἐλάλουν ἐξημμένης
περὶ δεδηλωμένης,
ἐκύτταζα πῶς ἤρχετο κάθε μπεκρῆς 'στὸ κέφι
καὶ γειά σου μπίρομ, ἔσκουζε, Σωτήρα μου κι' ἀδρέφι,
καὶ γέμισέ μας τὴν μισή, ἀσίκη ταβερνιάρη,
ἀπὸ τὸ γιοματάρι.

Καὶ πρόσωπα πλησίον μου προσεῖδον ἀχαμνά,
ἐν τούτοις ἡ καρδιά σας ποσῶς μὴ δειλιάτω,
καὶ γὰρ εἰς τόπον ἔνδοξον, καλούμενον Σταμναῖ,
μίαν ἀψίδα μ' ἔστησαν κι' ἐπέρασ' ἀπὸ κάτω.

Μὲ στάμνας δὲ προσέτρεξαν γυναῖκες ὑδροφόροι
κι' ἐξήγησιν περὶ θεσμῶν ζητοῦσαν μὲ τὸ ζόρι,
καὶ πρὸς αὐτὰς ὠμίλησα μὲ πάθος φλογερὸν
καὶ τὴν Βουλὴν ἀνέφερα, τὴν φίλην μακαρίτιδα,
κι' ἀπὸ διψῶσαν χωρικήν ἐζήτησα νερόν
καθὼς τὸ πάλαι κι' ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὴν Σαμαρείτιδα.

Καὶ 'στὴν φωνὴν προσέειδα γλυκεῖς λαρυγγισμούς,
ἀλλ' ὅμως φοβηθεῖς
μὴ μὲ τὰς στάμνας ἐξαφνα μοῦ λούσουν τοὺς θεσμούς
ἀπῆλθον παρὲυθὺς.

Οὐ μὴν παιδιὰ ξεσκούφωτα καὶ κᾶπως προπετῇ
ἐστρίγγιζαν ὀπίσω μου : «Μυλλόρδε, ποῦ μάς λές
πῶς ἀπὸ Λόρδους ὑψηλοὺς ἡ σκούφια σου κρατεῖ,
δῶσε μὴ σκούφια καὶ σ' ἐμάς ἀπὸ τῆς χαμηλαῖς».

Κι' εἰς ἄλλην κώμην ἔνδοξον ἐβάδισα ταχύς,
ὅπου παρ' ὅλων ἔτυχα λαμπρὰς ὑποδοχῆς,
ἐκεῖ δὲ πάλιν ἄρχισα πολλὰ νὰ ρητορεύω
κι' ἐβάπτισα κι' ἐνὸς παιδιὶ κι' εἶπα καὶ τὸ Πιστεύω.

Κι' ὅλην ἐφωταγώγησαν τὴν κώμην μὲ ρετσίναις
καὶ 'στὸν κουμπάρον ἔλεγα πῶς μετ' αὐτοῦ θὰ δράσω,
κι' οἱ φίλοι γιὰ βαπτιστικά μοῦ γύρευαν στερλίναις
κι' ἐγὼ μὴδὲ νικέλινα δὲν εἶχα νὰ μοιράσω.

Ὁ δὲ κουμπάρος ἐκμανεῖς μὲ τὴν κυρὰ κουμπάρα
ἔρριξε λίγα συμπάρα,
σὰν εἶδε Λόρδο σὰν κι' ἐμὲ πῶς ἔκαμε κουμπάρο,
κι' ἐγὼ γιὰ χάξι ἔρριξα μαζί των ἕνα συμπάρο.

Δι' ὅλας ταύτας τὰς τιμὰς κανεῖς μὴν ἀπορήση
καὶ σταυροκοπηθῇ,
ὅστις δ' ἐώρακεν αὐτὰς ἐκεῖνος μαρτυρήσει
πῶς λέγω τάληθῃ.

Ἐγὼ πιστὸν ἀντίτυπον εἰμὶ τῆς ἀληθείας
καὶ δι' ἐμοῦ πορεύεσθε πρὸς ταύτην ἀπ' εὐθείας,

ὅς δὲ μεμίσηκεν ἐμὲ μισεῖ κι' αὐτὴν συνάμα
καὶ πᾶν ἐκπορευόμενον ἐκ τοῦ βωμοῦ τῆς γράμματος.

Πολλοὶ δὲ πρόφην μαθηταὶ μὲ παχυλὴν εὐήθειαν
προφῶρος μεμισήκασι κι' ἐμὲ καὶ τὴν ἀλήθειαν,
καὶ τρεῖς μ' ἠρνήθησαν τινὲς τῶν φίλων τῶν στενῶν,
ἂν δ' εἰς ἐκάστην ἄρνησιν ἀλέκτωρ ἀνεφώνει,
συντάγματα θὰ φώναζαν εὐλάλων πετεινῶν,
ὅπου δ' ἀλέκτορες πολλοὶ ἀργεῖ νὰ ξημερώνη.

Λέγει δ' αὐτῷ Καλλιφρονᾶς, ὠχρότατος ὡς φράπα,
εἰς ἐκ τῶν ἑνδεκα πιστῶν κι' ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος,
ὃν ὁ σοφὸς Διδάσκαλος κατ' ἐξοχὴν ἠγάπα :
«πολὺς θαρρῶ, Διδάσκαλε, πῶς μάς προσμένει θρῆνος.»

Λέγει Τρικούπης πρὸς αὐτὸν «ὅποιον λόγον ἔφης ;
κουράγιο λέγω καὶ πρὸς σὲ καὶ τοὺς ἱεροφάντας,
εἰ δὲ μεμίσηκεν ἐμὲ ὁ κόσμος ὁ κενέφης
ἐγὼ καὶ νῦν καὶ πάντοτε νενίκηκα τοὺς πάντας.»

Βρὲ τί μάς λές ; ἀπήντησαν μὲ θάμβος οἱ λοιποὶ
κι' ἐκεῖνος εἶπε πάλιν :
«ἡ ψυχικὴ δειλία σας μεγάλως μὲ λυπεῖ
'στὴν ἐνεστῶσαν πάλην.»

Ταῦτα βοῶντος πρὸς χαρὰν φιλάτων περιλύπων
μὲ θάρρος ἔχον δύναμιν ὀκτακοσίων ἵππων,
ὁ μυστικός συνδυασμὸς ἐκάθισε 'στὴν κώχη
καὶ μόνος ὑπετραύλιζε : «κουράγιο ποῦ σοῦ τόχει.»

Ἀκούσας δ' ὁ Διδάσκαλος ψιθυρισμοὺς ποικίλους
τοιαῦτα πάλιν ἔλεγε 'στους δειλιῶντας φίλους :
«Ἀμήν ἀμήν
λέγω ὑμῖν

πῶς μὲ λαμπάδας καὶ φανούς μ' ἐδέχθη πᾶσα κώμη
κι' εἰς λόγιμ μὴν προσέχετε Κορδοναρέων μπόσικα,
κι' ἐλεύσομ' ἐκ τῆς ἐκλογῆς λευκότερος ἀκόμη
κι' ἀπὸ τὸ γάλα τὸ λευκόν, ποῦ βγάζουν τὰ φραγκόσυκα.»

Εἶπεν αὐτὰ κι' ἀλύγιστος ὠρθώνετο κι' ἀκμαῖος
κι' εἰσῆλθεν ἀκροποδητεῖ μὲ τῶν πιστῶν τὴν σπεῖραν
εἰς ἐν' ἀγρὸν καλούμενον ἀγρὸν τοῦ Κεραμέως,
ὅπου παρηγορήθησαν καὶ κεραμίδια πῆραν,
κι' ἔζυναν τῆς κοιτίτσαις των μ' ἐκείνα κατὰ γῆς
προσμένοντες τὸ πλήρωμα τῆς νέας ἐκλογῆς.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Γιάννης Ἀἰδονοπουλὸς σαλπίζει γελαστός :
«ἐλάτε καὶ σὰς ἔφερα τὰ καλοκαιρινά,»
καὶ τρέχει κόσμος ἄγνωστος καὶ πάμπολυς γνωστός
'στὸν ράπτην τὸν πανύμνητον νὰ δῇ τὰ φετεινά.
Κύρ Γιάννη, κόψε καὶ γιὰ 'μέ, κύρ Γιάννη καὶ γιὰ 'μένα,
κι' ἡ φτερωταῖς ψαλλίδαις του δουλεύουν ὁλοένα,
καὶ νὰ κοστούμια κι' ὠμορφιαῖς καὶ λεβεντιά περισσῆ,
ποῦ τύφλα νᾶχουν 'μπρὸς σ' αὐτὰ καὶ Λόντραις καὶ Παρί-
[σια.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἑννενηντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι ὑπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσά πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιὰτι λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ ὅτων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δι' ὅπως νάζει καὶ ἑντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δέκα φράγκα καὶ ὅτὸ χέρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Ὀκτωβρίου τριάντα μία,
Βουλῆς παράτα καὶ τρικυμία.

Πέντε καὶ τετρακόσα,
τρέχουν σπουδαῖα τόσα.

Ὅνειρον τοῦ Χαριλάου,
ποῦ πηγαίνει λάου λάου.

Χ. — Τετέλεσται, τετέλεσται, ὁ κόσμος μὲ προδίδει,
κι' ὁ μύστερ Λόου ἄγχιος μοῦ σφίγγει τὸ καρδί.
Ὅσο κι' ἂν σφίγγῃς, μύστερ Λό, δουλειᾶς θὰ σοῦ σκαρώσω,
ὅσο κι' ἂν σφίγγῃς, μύστερ Λό, δὲν ἔχω νὰ πληρώσω,
ὅσο κι' ἂν σφίγγῃς, μύστερ Λό, δὲν φαίνεται κουπόνι,
ὅσο κι' ἂν σφίγγῃς, μύστερ Λό, θὰ πέσῃ τὸ ἱκάνονι.
Εἶναι βαρὺ τὸ χέρι σου καὶ δυνατὰ μὲ σφίγγει,
κι' ἐγὼ τὴν μυῖα ἐσφιξα γιὰ νὰ τῆς βγάλω ξύγκι,
μὰ τίποτα δὲν ἔβγαλε, ἀγαπημένε Λό,
καὶ τὰ πτερὰ της ἄνοιξε καὶ πάει ὅτὸ καλό.

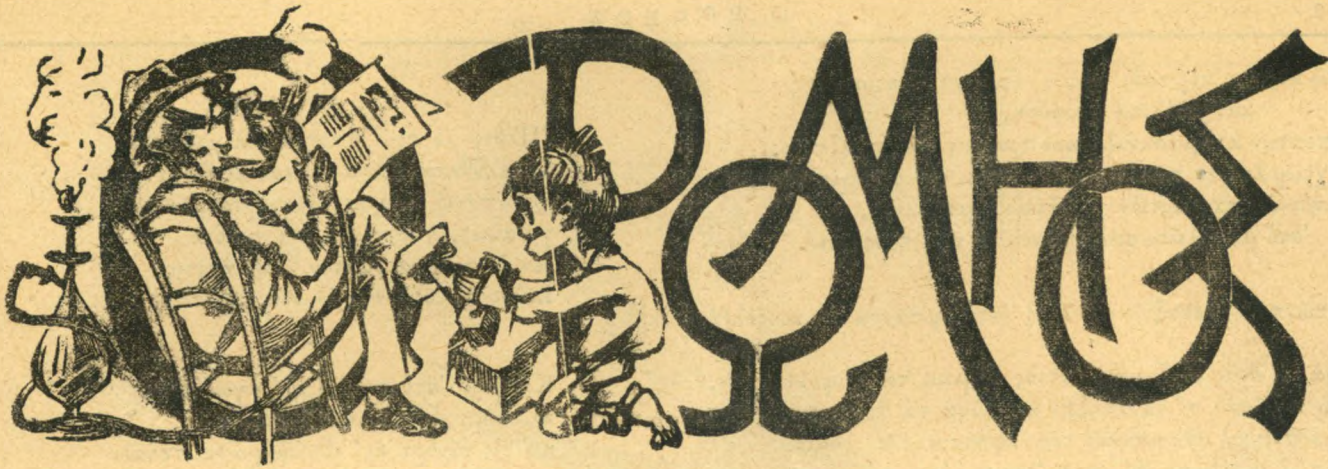
Καὶ τώρα ἔλα κάθισε καὶ ξύσου, Λόου, ξύσου,
κι' ἐγὼ κοντὰ σου κάθομαι καὶ ξύνομαι μαζί σου...
πάνε τὰ χρόνια τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ παρὰ τὸ χρῆσιμο,
ξύσθητε ὅλοι σήμερα κι' εἶναι καιρὸς γιὰ ξύσιμο.
Ξύσου, σὶρ Λόου τζέντλεμαν, μὴ τόσο μὲ μαλλώνῃς
καὶ μὴ τὰ δηρὸ τὰ μάτια σου ἀπάνω μου γουρλώνῃς.
Ἐσὺ σὰν Ἀγγλος εὐγενὴς γιὰ ἴμένα ἐγγυήσου
ὥς νὰ περάσουν βάσανα καὶ τόσαι συμφοραὶ,
πάρε τὸ Ἰσοζύγιο καὶ δός μοι τὸ πουγγί σου
καὶ κόπιασε νὰ μετρηθῇς, Ἑγγλέζε φοβερέ.

Εἶναι πολὺς ὁ πόνος μου, μεγάλος κι' ὁ καῦμός μου,
τῆς φάμπρικας μου ἄρχισαν νὰ σβύνουν τὰ φουγάρα,

κι' ἀπὸ τὰ λόγια, τζέντλεμαν, ἐκλείσθη κι' ὁ λαιμός μου
καὶ σήμερα χρειάζεται μιὰ δυνατὴ γαργάρα.
Μὲ φαγωμένο, τζέντλεμαν, παρχμιλῶ σηκότι
ὥσαν δεσμώτης Προμηθεὺς ἐπάνω τοῦ Καυκάσου,
ἔλα μαζί μου νὰ ξυσθῇς, Ἑγγλέζε πατριώτη,
καὶ ξύνε σύ τὰ νύχια μου, νὰ ξύνω τὰ ὀκκά σου.
Ὡς φίλον μου ἀγαπητὸν θὰ σὲ κατευοδώσω,
ὅστην Λόντρα ξαναγύρισε νὰ πιάσῃς τὴν δουλίτσα σου,
ἄλλο δὲν εὐκολύνομαι, σὶρ Λόου, νὰ σοῦ δώσω
παρ' ἓνα τοῦβλο μοναχὰ νὰ ξύνης τὴν κοιλίτσα σου.

Ὡρα καλὴ ὅστην πρύμνη σου, ἀγαπημένε Λό,
καὶ χαιρετίσματα πολλὰ νὰ πῆς παρακαλῶ
ὅτὸν ξυλοσχίστην Γλάδστονα καὶ τὸν Σαλισθουρὺ
κι' ὅταν παράδες μοῦ ζητοῦν θὰ κάνω τὸν βαρὺ.
Ὡρα καλὴ ὅστην πρύμνη σου, μὰ πές καὶ ὅστην Βιτώρια
πῶς καὶ τὸν Λόρδο τῶν Ρωμηῶν τὸν δέρνει στενοχώρια
κι' ἡ τόση λορδοσύνη του ἐμούχλιασε ὅτὸ ράφι
καὶ θέλει νὰ πετσοκοπῇ μ' Ἑγγλέζικο ζουράφι.

Ἀναχωρεῖς, σὶρ τζέντλεμαν, κι' ἐκεῖ ποῦ πας ἐλπίζω
ν' ἀνταμωθῇς ὀγρήγορα μ' ἐκείνους ποῦ χρωστῶ,
εἰπέ τους πῶς ἐσάπισα ὅτὴ φτώχεια καὶ σαπίζω
καὶ μοναχὰ φασκιώματα γιὰ τῆς κοιλιᾶς βαστῶ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενήντα πέντε,
τὸ Κουδέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅ κ τ ῶ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α ι μ ὁ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέ κ α φ ρ ᾶ γ κ α κ αὶ ' σ τ ὸ χ έ ρ ι .

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ὁγδὼν τοῦ Μαρτίου καὶ δεκάτη
κι' ὑποδοχὴ τοῦ Μπάριμπα μας βαρδάτη,

Τέσσερα καὶ πεντακόσα
κι' ἐκλογῶν χαμπέρια τόσα.

**Λύρα κι' ὁ «Ρωμηὸς» βαρεῖ
γιὰ τὸν μπάριμπα-Θοδωρῆ.**

Α' .

Τοῦ Μάρτη δεκατέσσαρες καὶ μία Τρίτ' ἡμέρη
κι' ὥρα σχεδὸν ἐπτάμιση μετὰ τὸ μεσημέρι
ὁ μέγας μπάριμπα-Θοδωρὸς ἐγύρισ' ἐδῶ πέρα
μετὰ λαμπάδων καὶ φανῶν ἀπ' τοῦ Μωρηᾶ τὰ μέρη.

Ἀνοίξωμεν τὸ στόμα μας
κι' ἄς ψάλλωμεν τὸ κόμμα μας,
εἰς λόγους δὲ πειθόμενοι, ποῦ θεραπεύουν τραύματα,
θαυμάσωμεν γηθόμενοι τοῦ Μπάριμπα μας τὰ θαύματα.

Τοὺς τόσους ὑμολόγους σου σύ, Θοδωρῆ, κραταίωσον
καὶ πάντας ἐν τῇ δόξῃ σου στομαχικῶς στερέωσον.
Σὺ μῦρον καὶ θυμίαμα, σὺ τὸ σεμνὸν Παλλάδιον,
τὸ μῆλον, τὸ κορόμηλον, καὶ τῶν πιστῶν τὸ σφράδιον.

Θριάμβους ὑπενθύμιζες τοῦ Γάλλου Βουλανζέ
κι' ἔτρεχαν πίσω σου πολλοὶ μὲ τὰ μαλλιά φριζέ,

κι' ἐσπρώχοντο μ' ἀλαλητὸ καὶ κουτσυλιαῖς σὰν ταῦροι
καὶ σὺ μὲ μιὰ ρεπούμπλικα τοὺς χαιρετούσες μαύρη.

Κι' ὅσος λαὸς δὲν καρτερεῖ Ταμείων ἀφαιμάξεις
ῥαζεύτηκε περίεργος νὰ 'ῶν τὸν ἐρχομό,
κι' οἱ δέκα τοῦ Συνδυασμοῦ προσῆλθον ἐφ' ἀμάξης
κι' ἂν βρῆκαν τὸν ἐνδέκατο ῥωτοῦσες μὲ καυμό.

Ὁραῖος σὰν νὰ σ' ἔβγαλαν ἀπὸ χυτὸ καλοῦπι
ἐγλυκοχαμογέλας,
ὁ δὲ κύρ Μίχος, ἄλλοτε πορτιέρης τοῦ Τρικούπη,
νταῆς τῆς φουστανέλας,
μὲ μιὰ παντιέρα παρδαλὴ ἐφώναζε πηλάλα :
« Ζήτου τοῦ μπάριμπα Θόδουρου κι' γιοῦχα τοῦ Κιζάλα. »

Ἄν 'πῶ 'στους τρίτους οὐρανοὺς πῶς ἔφθαναν τὰ ζήτω
μὲ τοῦτο δὲν ἐξαίρεται ποσῶς ἡ τελετή...
παρὼν κι' ὁ Τσελεπίτσαρης ὁ καπετάνιος ἦτο,
ἀλλὰ χωρὶς σὰν κι' ἄλλοτε παπούτσι νὰ κρατῇ.

Ἄν 'πῶ πῶς κάμποσοι πιστοὶ σ' ἐφώναζαν τζιτζίνια μου,
πουλάκι μου καὶ γλύκα μου,

Ἄναχωρεῖς, σὶρ τζέντλεμαν καὶ Λόου θαυμαστέ,
 κι' ἄμα μ' Ἑγγλέζων σοβαροὺς ἀντικρυσθῆς ὁμίλους
 πές του πῶς ὅταν γιὰ λεπτὰ μοῦ λέν οἱ δανεισταὶ
 ἐγὼ θαρρῶ πῶς μοῦ μιλοῦν γιὰ τοὺς ἀπάνω μύλους.
 Εἰπέ τους, φίλε τζέντλεμαν, πῶς ἄδειασε τὸ κιούπι,
 κι' ἂν τὸν θυμὸν σου δανειστῆς κανέναν παροξύνῃ
 εἰπέ του σὲ παρακαλῶ ἐκ μέρους τοῦ Τρικούπη
 πῶς ἡ Ἑλλάς προώριται τὰ νύχια τῆς νὰ ζύνῃ.

Ὡρα καλὴ ὅσῃν πρὶν σου, νὰ σὲ φιλήσω στάσου,
 καὶ ρίξε πέτραις πίσω σου καὶ πέτραις ἐμπροσὶά σου.
 Τὸν ἴσατε τὸν μύστερ Λό;... τὸν εἶδα γθὲς ἀργά,
 ποῦ ὅσῃν βαρκοῦλα ἔμπαινε καὶ τῶστριβε γοργά.
 Μέσα ὅσῃν Λόντρα ἔφθασε χωρὶς ταμπάρο νάχη
 γιὰτί κι' αὐτὸ τοῦ τῶκλεψαν οἱ Μαραθωνομάχοι.
 Κάθε Μυλλόρδος δανειστῆς ὅτὸ στόμα τὸν κυττᾷ
 κι' αὐτὸς μὲ τὸ μαντύλι του τὸν γλυκοχαιρετᾷ.
 Καὶ τί μαντάτα, μύστερ Λό; οἱ δανεισταὶ τοῦ λένε,
 κι' ὁ τζέντλεμαν τοὺς ἀπαντᾷ κακὰ ψυχρὰ καὶ μαῦρα,
 κι' ὅλοι σὺν φώκιας ἀρχινοῦν σπαρακτικὰ νὰ κλαῖνε
 κι' ὁλοφυρμὸς ἀκούεται καὶ τῶν Ἑβραίων χαύρα.

Ἡ συμφορὰ τῶν δανειστῶν τὸν τζέντλεμαν σπαρατίζει
 καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ πεντάλφαις τοὺς μοιράζει.
 Μὰ τῆναι τοῦτα; τὸν ῥωτοῦν καὶ ἀπαντᾷ «κεφάλαια
 καὶ τοκοχρεωλύσια τῶν δανεικῶν παμπάλαια».
 Βρὲ τί μὰς λές;... τί νὰ σὰς πῶ; ὅσῃν γῆν τῶν Παρθενῶνων
 ἔτσι πληρόνουν μοναχὰ καὶ τώρα καὶ πρὸ χρόνων.
 Ἔχουν στελέχη τοῦ στρατοῦ καὶ στόλου Μαύρην Μοῖραν,
 ἀλλὰ πεντάλφαις μοῦδωσαν καὶ τὸ παλτὸ μοῦ πῆραν.
 Καὶ τῆδες, μύστερ τζέντλεμαν, ἐκεῖ ποῦ πῆγες τώρα;
 εἶναι τῶνόντι κλασικὴ καὶ δοξασμένη χώρα;
 Εἶδα κι' ἀρχαῖα μάρμαρα καὶ μὲ βελούδα Λαῖδες,
 εἶδα καὶ Λόρδους Ἑλληνας νὰ πίνουν ναργιλέδες.
 Ἰσα προφέρουν τὰ μακρὰ καθὼς καὶ τὰ βραχέα
 κι' ὅλους μεγάλη τοὺς κτυπᾷ μανία μὲ τάρχατα,
 γι' αὐτὸ καὶ κάθε δάνειον εἰς τοῦτο τὸ Βασίλειον
 σεπτὸν τῆς ἀρχαιότητος τὸ καταντοῦν κειμήλιον.

Ἐπῆγ' ἀπάνω ὅσῃ στιγμῇ, ὅπου ἐπανηγύριζαν
 τοὺς τρισολβίους ἀργυροῦς τοῦ Γεωργίου πρώτου,
 τοὺς ὁρόμους τῶν τοὺς παστρικοὺς νυχθημερόν σιγύριζαν
 κι' ἐξύπνησε κι' ἡ πρόκοπη Δημάρχου πατριώτου.
 Ἐθαύμασα τὴν πρόοδον τοῦ νεωτέρου Ἑλληνοῦ,
 πανἀργυρον ἀνοίγετο τὸ μέλλον ἐμπροσὶά του,
 καὶ μοναχὰ τῶν οὐρανῶν ἡ ἀργυρᾷ Πανσέληνος
 ἀργύρωνε τοὺς ἀργυροῦς τοῦ Μεγαλειοτάτου.

Σ' ἀκούω, Λόου, τί τοὺς λές, Ἑγγλέζικο βουβάλι.
 ἀλλ' ὅ,τι πῆς γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς ποσὼς δὲν μὰς προσβάλλει.
 Μὰ νάτος ἀλὶν... ἔρχεται... τὸν σθέρκο μου τσακόνει
 καὶ πλήρωσε αὐτοστιγμῇ, μοῦ λέγει, τὸ κουπόνη.
 Ὅπισω, μύστερ τζέντλεμαν... σοῦ εἶπα πέντε δέκα
 πῶς δὲν πληρώνω τίποτα κι' ὅσο κι' ἂν θέλῃς σφύριζε...
 μὴν προχωρῇς ἀπάνω μου... ἐκεῖ μακρὰν μου στέκα,
 καὶ θυμῶνε καὶ φρένιζε κι' ἀπάνω κάτω γύριζε.

Παρακαλῶ σε ἄφες με καὶ μὴ μὲ σφίγγῃς ἔτσι...
 ἐγὼ δὲν ἔχω, μύστερ Λό, Ἑγγλέζου σκυλοπέτσι...
 παρακαλῶ σε ἄφες με ὀλίγον νὰ μιλήσω...
 τί λές; πῶς πρέπει τὸν στρατὸν εὐθὺς νὰ διαλύσω;
 Μωρὲ μὰ ποῦ τὸν ἔρῃκαμε καὶ τοῦτον τὸν ἐρίφη
 νὰ θέλῃ ν' ἀπομεινῶμεν χωρὶς σπαθᾶτων ξίφη...

ὁποῖος λόγος ἔφυγε τὸ ἔρκος τῶν ὀδόντων;...
 αἱ συμβουλαὶ σου, μύστερ Λό, πηγαίνουν εἰς τὸν βρόντον.
 Μὲ στόλους καὶ στρατεύματα ὁ κόσμος θὰ μὰς βλέπῃ,
 κι' ἂν τᾶντερά μας διαμπᾶξ διαπεράσῃ ἡ λόρδα
 ἐσὺ νὰ μὴ σκοτίζεσαι καὶ γνωρίζε πῶς πρέπει
 μὲ τοὺς μεγαλειτέρους σου νὰ μὴ φυτεύῃς σκόρδα.
 Κι' ἂν διαλύσω τὸν στρατὸν, Ἑγγλέζε Ἀρλεκίνε,
 τὴν κεφαλὴν μου πάραυτα ἡ δόξα θὰ ζητήσῃ,
 καὶ τί θὰ γίνουν ἔπειτα κι' αἱ φράσεις μου ἐκείναι
 πῶς ἡ Ἑλλάς προώριται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ;

Ἀκοῦς ἐκεῖ διάλυσιν στρατεύματος καὶ στόλου;
 ἀκοῦς ἐκεῖ τὸν τζέντλεμαν, τὸν Λό τὸν κακομοῖρη;...
 ἂν χάφῃ μυίγαις ὁ στρατὸς νὰ μὴ σὲ μέλῃ διόλου
 κι' ἐμεῖς δὲν θὰ σὲ βάλωμε κριτὴ καὶ νοικοκύρη.
 Ἐσένα τώρα σ' ἔστειλαν ὅτὰ μέρη τὰ ὀικὰ μας
 νὰ ἐξελέγῃς μοναχὰ τὰ οἰκονομικά μας.
 νὰ ὅῃς ἂν ἐτοιμάζεται τὸ φοβερὸ κανόνι
 κι' ἂν εἶν' ἐλπίς παραμικρὰ νὰ πληρωθῇ κουπόνη.
 Λοιπόν, σὶρ Λόου τζέντλεμαν, σ' αὐτὰ περιορίσου
 κι' ἰδὲ πῶς τρέχουν σὺν νερὸ οἱ θησαυροὶ τοῦ Κροῖσου,
 ἂν ὅμως στόλοι καὶ στρατοὶ μὰς ἔφαγαν βαρβάτοι,
 ἂν συντηροῦμε στρατηγούς καλοὺς γιὰ τὸ κρεββάτι,
 κι' ἂν μὲ σπαλέταις καὶ χρυσᾷ ποζάρουν ὅτὸν καθρέφτη
 νὰ μὴν ἀνακατεῦσαι καὶ λόγος δὲν σοῦ πέφτει.
 Ἐξελεγκτὴ ὅτὸ γούστο μας δὲν βάζομε κανένα,
 καὶ σὺ τσαμπουνα, μύστερ Λό, πῶς τᾶχομε χαμένα.
 Ἐμεῖς δὲν εἴμεθ' ἀνθρώποι νὰ σπέρνωμε ὅτ' ἀλώνια,
 ἐμεῖς ἐγεννηθήκαμε γιὰ κράνη καὶ γαλόνια,
 κι' ἂν στόλοι καὶ στρατεύματα ὑπάρχουν γιὰ τὰ μάτια,
 κι' ἂν κάνουν τὰ γυαλιὰ καρφιά καὶ τᾶχυρα κομμάτια,
 ὅμως μ' αὐτὰ τὸ κέφι μας καὶ τὴν δουλειὰ μας κάνομε,
 μ' αὐτὰ ὡς τώρα ζήσαμε, μ' αὐτὰ καὶ θὰ πεθάνωμε.

Κι' αὐτὸς τῆς Ἀκροπόλεως τὸ ἀπαιτεῖ ὁ βράχος
 στρατοὺς θαλάσσης καὶ ξηρὰς ὀγρήγορα ν' αὐξήσω,
 κι' ἂν νύχια δὲν σ' ἀπέμειναν γιὰ νὰ ξυσθῇς μονάχος
 πλησίαις, σὶρ τζέντλεμαν, κοντὰ μοῦ νὰ σὲ ξύσω.
 Μὴ μ' ἐνοχλῇς παρακαλῶ καὶ τράβα παραπέρα
 καὶ μὴ θαρρῇς πῶς τῶν Ρωμηῶν θὰ κόψῃς τὸν ἀέρα.
 Δέτε τῆς σακαράκας μας τὴν κοπτεράν λεπίδα
 καὶ πάσης ἐξοφλήσεως ἀφῆτε τὴν ἐλπίδα.

Εἰς τὸ σπαθὶ μας κρέμονται κεφάλαια καὶ τόκoi...
 ἀλλ' ὅμως ποῖός μὲ κυνηγᾷ καὶ μὲ καταδιώκει;
 Εἶσαι καὶ σὺ ἐξελεγκτῆς;... ἂ! νὰ κι' ὁ Ροῦ ὁ Γάλλος...
 ὁ ἓνας δὲν μὰς ἔφθανε, μὰς κουβαλήθη κι' ἄλλος.
 Νά! μὲ τὸν Λόου γύρω μου σαλτάρει καὶ χορεύει,
 ἦλθε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν Κῶ καὶ μερδικὸ γυρεύει.
 Εἰς τὴν Ἀθῆνα κόπιασε καὶ σὺ μὲ τὸ καλὸ
 νὰ πάρῃς ὅσα ὥδασαμε καὶ ὅτὸν Ἑγγλέζο Λό.
 Σπύεσατ' ἐδῶ ἐξελεγκταὶ ἀπὸ τὰ τετραπέρατα
 καὶ τῶν μουφλούζηδων Ρωμηῶν γανώσετε τὰ κέρατα,
 κι' εἰς τοῦτο τὸ πτολίεθρον τῆς ἱερᾶς Παλλάδος
 ἐξελεγκτὴν Ἰάπωνα θὰ στείλῃ κι' ὁ Μικᾶδος.

Εἰς τὰς ἐρήμους ἀντηχοῦν ἀλαλαγμοὶ καὶ κρότοι...
 μαρούλια μὲ τὴ ρήγανη κι' ἡ τόση μου σοφία,
 μαρούλια μὲ τὴ ρήγανη κι' ἡ δόξα μου ἡ πρώτη,
 μαρούλια μὲ τὴ ρήγανη κι' ἡ πλειονοψηφία.
 Ποῦ εἶναι τὰ κορβόματα ἐκείνου τοῦ καιροῦ,
 ποῦ μεστωμέναις φούντωναν ἀπὸ παντοῦ ἐλπίαις;...
 ἐμπρὸς ὅτῃς δόξης μου τὸν ροῦν ἀπῆντησα τὸν Ροῦ
 κι' ὁ Λό μ' ἐξάλισε μὲ μπόξ καὶ κατακεφαλιάς.

Ποίαν χρυσὴν πανήγυριν ὅλ' ἡ πατρίς ἐώρτασε,
μὰ τώρα ψάλλει κάθε Λὸ κολοκυθοκορφᾶς
πῶς ὁ παππᾶς μας ὁ παχὺς παχειὰ φακῇ ἐχόρτασε,
ἀλλὰ γιατί παππᾶ παχὺ παχειὰ φακῇ νὰ φᾶς ;

Εἴμαστε δὴδὲ Πρωθυπουργοὶ κι' οἱ δύο προκομμένοι,
κι' ἐγὼ ἀψέντι μιὰ φορά δὲν εἶμαι μήτε τίλιο...
μαρατζώσες, καρδοῦλα μου, κι' εἶσαι μαρατζωμένη,
μήτε καράβια 'στὸ γιאלό, μηδὲ πανιά 'στὸν ἥλιο.
Μοῦ μαγειρεύουν δὲν δειπνῶ, μοῦ στρώνουν δὲν κοιμοῦμαι,
τὰ πρῶτα μεγαλεῖα μου μὲ δάκρυα θυμοῦμαι,
κι' ἐβούρκωσαν τὰ μάτια μου καὶ τρέχουν σὰν τὴν βρύσι
κι' ἡ 'Εξουσία ἔρχεται νὰ μὲ παρηγορήσῃ.
Σήκω, βερέμη, πλάγιασε, σήκω, βερέμη, πέσε,
μὲ νέα 'Ισοζύγια τὸν γαῖδαρό σου δέσε,
κι' ἀπλῶσε τὰ ξεράδια σου 'στὸν κόρφο τὸν γεμάτο
νὰ 'βρῇς τοῦ Μάη τῆς δροσιᾶς καὶ τοὺς ἀνθοὺς τ' 'Απρίλη,
μὰ τὸ κουπόνι 'σίμωσε τὸ τρεῖς ἀναθεμάτο
καὶ τὸ σουρτοῦκο μου τραβοῦν οἱ πεινασμένοι σκύλοι.

"Ολα ὡς τώρα ἔγιναν ἐσπερινὴ θυσία...
γιατί 'στὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς νὰ σ' εὔρω, 'Εξουσία,
ἀφοῦ, καθὼς κατήντησες, γιὰ 'μένα πιά δὲν ἦσο,
κι' ἐνῶ μὲ σπρώχνεις ἐμπροστὰ ἐγὼ κολώνω 'πίσω ;

Κυβερνῶ 'στά κουτουροῦ
κι' ἐν τῷ μέσῳ Λὸ καὶ Ροῦ
στέκει καὶ μὲ βασανίζει,
νὰ πληρώσω μ' ἐμποδίζει,

νὰ σ' ἀφήσω δὲν ποθεῖς...
ἄιντε τώρα νὰ χαθῇς.

Βλέπω εἰς στρόβιλον χοροῦ
τὸν "Αγγλον Λόου μὲ τὸν Ροῦ...
αὐτὸς ὁ Ροῦ κι' αὐτὸς ὁ Λὸ
θὰ μοῦ ρουφήξουν τὸ μῆλαλό.

Παιᾶνες χρεωκοπικοὶ ἀντιλαλοῦν 'στά ὄρη...
μὰ νὰ ! κι' ὁ Ροῦ ἀναχωρεῖ χωρὶς ἐπανωφόρι,
καὶ θυμωμένος 'στὸν Καρνὼ τὴν πράξιν καταγγέλλει,
ὁ δὲ Καρνὼ φουρκίζεται κι' ἐδῶ τὸν ξαναστέλλει.
Μὰ ποῖον πάλιν φάντασμα μουγκρίζον μὲ διώκει ;
Αὐστριακὸς ἐξελεγκτὴς ἐκ μέρους τοῦ Καλνόκυ.
'Ελᾶτε 'στὴν ἀκένωτον τῶν θησαυρῶν πηγὴν...
νὰ ! ξεφορτώνουν ἐλεγκτὰς 'στῶν 'Αθηνῶν τὴν γῆν
διάφορα ἐμπορικὰ καὶ θωρηκτὰ βαπόρια,
μὰ ὅλοι ξεκουμπίζονται χωρὶς ἐπανωφόρια.

'Ακόμη χαίρω τὴν τιμὴν τῆς Αὐλικῆς εὐνοίας,
ἀκόμη τρέφει πρὸς ἐμὲ ὑπόληψιν ὁ Θρόνος...
τί βλέπω; κι' ὁ Διάδοχος τῆς συγγενεῦς Δανίας
προσέρχεται 'στὸ σπῆτι μου χωρὶς στολὴν καὶ μόνος.
Δανία, κράτος εὐτυχές, τρισόλβιον, εὐράνιον,
Δανία, ὄνομα γλυκὺ, συνώνυμον μὲ δάνειον,
Δανία, γονιμώτατον Χριστιανῶν Βασίλειον,
ποῦ φαμπρικάρεις Βασιλεῖς δι' ὅλην τὴν ὑφήλιον.
Μεγάλως μ' ἐτιμήσατε μὲ τὴν ἐπίσκεψίν σας
καὶ θὰ κερδίσω τοῦ λοιποῦ καὶ τὴν ὑπόληψίν σας...
'Εξαίρετος γιὰ 'μὲ τιμὴ καὶ σημαντικωτάτη,
μὰ δὲν 'μπορεῖς καθὼς Δανὸς νὰ μᾶς δανείσης κατὶ ;

ἄν 'πῶ κυρίαίς μερικαῖς πῶς σ' ἔρραιναν μπουκέτα
καὶ μπόλικά κουφέτα,
πῶς ἔπεφταν καὶ μάσκουλα καὶ τράκκας καὶ ρουκέταις,
πῶς ἐχρωμάτιζαν πυρσοὶ τῆς ἄσπραις σου μπαρμπέταις,
καὶ ἄληθινῶν πατριωτῶν 'λουλούδιζε μπουκέτο,
θαρρῶ 'στὸ μεγαλεῖον σου μιὰ νοῦλα πῶς προσθέτω.

"Αν 'πῶ πῶς πέταξαν πολλαῖς 'στὴν μπάντα τὰ κουρέλια
[των
καὶ γιὰ νὰ 'δοῦν ἐβύζαιναν 'στοὺς δρόμους τὰ μουρέλια των,
ἄν 'πῶ πῶς σὰν σ' ἐκύτταξαν καὶ αὐτὰ τὰ βυζανιάρικα
γιὰ μιὰ στιγμή τῆς μάννας των ἀφήσανε τῆς ρόγαις,
καὶ ζήτ' ὁ μπάρμπα-Θόδωρος 'στριγγλίσαν τὰ κλαψάρικα
καὶ ἐθαύμαζαν τοῦ δίφρου σου τῆς διαλεκταῖς ἀλόγαις.

"Αν 'πῶ πῶς εἶχανε πολλοὶ 'στὴν τσέπη των κρυμμένα
προσφώνησιν γιὰ σένα,
ἄν 'πῶ συχνὰ πῶς 'δάκρυζες ἀπὸ τὰς συγκινήσεις
καὶ ἀπὸ μπαλκόνια καὶ ἀμαξίαις ἐδέχθης προσφωνήσεις.

"Αν 'πῶ πῶς ἐνοικιάσθηκν καὶ ἡ σούσταις καὶ τὰ κάρρα,
πῶς τὴν φωτογραφία σου 'πουλοῦσαν μιὰ δεκάρα,
πῶς πάλιν τὸ Κορδόνι σου τὸν κόσμον ἐδαμιόνισε,
πῶς ὅλων ἐπλημμύρησαν τῶν δρόμων αἱ καμπαί,
καὶ ὁ περιούσιος λαὸς πρὸς ὦραν ἐλησμόνησε
τὴν εὐρεθεῖσαν κεφαλὴν αὐτοῦ τοῦ Μπερδεμπέ.

"Αν 'πῶ τὸ πῶς 'δοξάσθηκες σὲ τοῦτο τὸ ταξεῖδι,
ἄν 'πῶ πῶς μ' ἐξεθέωσαν καὶ ἐμένα 'στὸ σπρωξίδι,
πῶς τόπον καὶ δὲν εὗρισκε καρότσα νὰ περάσῃ
καὶ 'στὴν ὁδὸν τοῦ Ζήνωνος 'γινόταν μαλεβράσι.

"Αν 'πῶ γιὰ τῶν φιλάτων σου τὴν τόσῃν ἀφοσίωσιν
καὶ τὴν θερμὴν δεξιῶσιν,
πῶς 'βράχυνισαν μὲ τῆς φωναῖς καὶ μὲ τὰ ζήτω πάμπολλοι
καὶ ἔτρεχαν 'στοὺς Σπετσιέρηδες γιὰ ν' ἀγοράσουν γιάμπολη,
νομίζω νέον τίποτα πῶς δὲν ἐξίστορῶ
καὶ ἔν τρίτον ἐκ τῆς δόξης σου βεβχίως ἀφαιρῶ.

'Υποδοχῶν περιγραφὰς καὶ παραστάσεις ἄφετε,
ἡ δόξα του δὲν λέγεται καὶ μῆτε περιγράφεται,
καὶ ὁ Περικλῆτος ἔλεγε 'στὸν Φασουλῇ τὸν βλάκα :
«δὲν πᾶμε 'στὴν ὑποδοχὴ νὰ 'δοῦμε πατατράκα ;

Κι' ὁ Φασουλῆς ἀπήντησε : «ναὶ μὲν μεγάλως χαίρω
γιὰ τοῦ μεγάλου Μπάρμπα μας τὴν δόξαν τὴν βαρβάτην,
μὰ τί νὰ πᾶμε, Περικλῆ;... τὴν ξέρεις καὶ τὴν ξέρω...
μηδὲ τὸ σπῆτι τὴν χωρεῖ καὶ μῆτε τὸ κρεβδάτι,
καὶ μάθε πῶς δὲν ἐγκείται εἰς τὰς διαδηλώσεις
ἀλλ' εἰς τὰ θεῖα ρήματα τῆς ἀγαστῆς του γλώσσης.

«Ὅταν δὲ ταύτην μελετᾷς τὴν νέαν ρητορείαν,
ἐκπλήττουσαν μὲ σχήματα καὶ φράσιν ἀσυνήθη,
ἀσύλληπτον τὴν δόξαν του τὴν πλάττεις καὶ αἰθερίαν
καὶ ὄχι τριμμένην καὶ κοινὴν θαμβόνοσαν τὰ πλήθη
μὲ μάσκουλα, μὲ φλούγκελχορν ὀπίσω καὶ ἐμπροστά,
μὲ καροτσάδες χάρισμα καὶ ἄλλα τὰ γνωστά.

B.'

'Ηλθες μὲ τοῦ Μαρτιοῦ τὰ χελιδόνια
καὶ ἐλύθηκν ζωνάρια καὶ κορδόνια,
καὶ ἀπάνω σὲ μιᾶς λεύκας τὰ κλαδιὰ
γυναῖκες, νέοι, γέροι καὶ παιδιὰ
δὲν ἔπαυαν νὰ ψάλλουν ὅλοι νήστεις
ἐκεῖνο τ' Ὡσαννὰ ἐν ταῖς ὑψίστοις.

Καρτέρι 'στὸ ποδάρη καὶ ἀγωνία
καὶ ἐώρταζεν ἡ νέα Βηθανία,
καὶ εἰς δένδρα καὶ εἰς ὑψώματα πηδοῦν
μὲ πίστεως καὶ ἐλπίδος πυρετὸν
Ζακχαῖοι κοντοπιθαιοὶ νὰ 'δοῦν
τὸν Ρῆγαν, τὸν Μεσσίαν, τὸν καὶ τόν.

Κι' Ἀγγλοὶ καὶ Ἀμερικάνοι καὶ ἄλλοι ξένοι,
ποῦ 'βρέθηκν 'στῆς φέστας τὸ φουσάτο,
χωρὶς νὰ νοιώθουν διόλου τί συμβαίνει
ἐβγαζαν τὰ καππέλα των ὡς κάτω.

Μὰ καὶ περιηγήτριας πολλὰς
ἀπὸ γκαμηλοπούλια πρὸ ψηλαῖς
βιαίως τὰ μπουλούκια διεσκέλιζαν
νὰ 'δοῦν τὴν λεβεντιά σου τὴν περίσσια,
καὶ εἰς Ἀγγλικὴν διάλεκτον ἐψέλλιζαν
τὸ πάγκοινον ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια.

Κι' ἀλλόγλωσσοι καὶ ντόπιοι-ποῖα νίκη ! —
ἐγίνηκν τῆς γούνας σου μανίκι,
καὶ ὅπόταν μὲ παιῶνας μεγαλείου
εἰσήλασες 'στὴν πόλιν τοῦ Ναυπλίου,
ἐρρόχθισε τοῦ λόγου σου τὸ νόμα
εἰς τόσας ἀναμνήσεις ποῦ κοιμοῦνται,
καὶ εἶπαν οἱ γεροντότεροι μὲ κλάμμα
πῶς φέστα σὰν καὶ αὐτὴ δὲν ἐνθυμοῦνται.

Καὶ τρυφεραῖς γυναῖκες ἐδακρύσανε
τὸν γέρο Μπάρμπα μόλις ἀντικρύσανε,
μὰ καὶ γρηκτὶς γιὰ σένα 'τρελλαθῆκν
καὶ ἐμπρός σου μὲ τῆς ρόγαις των 'σταθῆκν,
καὶ σούπαν δακρυσμέναις «γεῖά σου, γκιόκα μας,
δὲν βγάζεις καὶ ἓνα λόγο γιὰ τὴν ρόκα μας ;»

'Οποῖαι, Θεωράκη, συγκινήσεις
ν' ἀκοῦς καὶ γυναικεῖας προσφωνήσεις.
Παράποτ' ἐπεφάνης φαεινὸς
καὶ ἑκατοντάκις ἤρθης ὑψηλότερος,
βεβχίως δὲ καὶ αὐτὸ τὸ γεγονός
κανεῖς δὲν ἐνθυμεῖται γεροντότερος.

'Ὡς ἄστρον σελαγίζον τῆς ἐσπέρας
ὑπὸ στοᾶς ἀψίδων διεπέρας,
καὶ πάντες συγκραυγάζουν «οὗτος ἦρως,
Τραχιάνος, Σεπτίμιος Σεβῆρος.»

Κ₁' ὁ Φασουλῆς, ἄν κ₁' ἦτο 'στὰς 'Αθήνας,
τὰς προσφωνήσεις ἤκουεν ἐκεῖνας,
κ₁' ἐγέμιζε μὲ στέφανα πλεκτὰ
πολύτιμο γιὰ φέστα χρυσοπάνερο,
κ₁' ἔχυνε κάτι δάκρυα φρικτά,
ποῦ τὸ καθένα ἦτανε σὰν τζάνερο.

Γ'.

Ἐγινε τὸ Βασίλειον καὶ πάλιν ἄνω κάτω...
ψυχὴ μου θαύμαζέ το,
κ₁' ἄπας λαὸς ὁ γηγενὴς τῷ πνεύματι σκιρτάτω
καὶ πανηγυρίζετω,
τοῦ νικηφόρου Θεοδώρῃ γεραίρων τὰ θαυμάσια
μὲ παῖδας καὶ μὲ γέροντας καὶ τρυφερά κοράσια.

Τὰς πανηγύρεις τὰς λαμπράς, τοὺς κώμους, τὰς θαλίας,
τοὺς ἀμετρήτους τίτλους του, τὰς δάφνας τῆς εὐκλείας,
νὰ τὰς μετρήσεις ἀκριβῶς δὲν θὰ 'μπορέσης, Μοῦσα,
κυρὰ τραυλή, τραυλόγλωσση, καὶ τραυλοκελαδοῦσα.

Κ₁' ὅπως τὸ φύλλον ἔγραψε τῆς Ἐπιθεωρήσεως
μὲ κόμπον κ₁' ἔξαρσιν πολλὴν ἡρωϊκῆς ποιήσεως,
ὅταν 'περνοῦσες τὸν σεπτὸν τῆς Σαλαμῖνος βράχον
τῶν παναρχαίων μαχητῶν συνεταράχθ' ἡ πλάσις,
ἀσπίδες συνεκρούσθησαν τῶν Σαλαμινομάχων,
φωνὴ δ' ἀνῆλθε χρησμοδὸς ἐκ βάθους τῆς θαλάσσης :
« Νεώτερος Θεμιστοκλῆς σὺ μόνος ἀνεφάνης
μὲ γνῶσι καὶ μῆαλό,

τοὺς Πέρσας δὲ Τρικουπικοὺς ρεντίκολα θὰ κάνης
καὶ σύρε 'στὸ καλό».

Κ₁' ὁ Φασουλῆς σὰν 'διάβασε τὰ λυρικά ἐκεῖνα
ἐτράβηξε μονάχος του κατὰ τὴν Σαλαμῖνα,
κ₁' ἀρματωμένος γύρω του ὁ τῶν πολέμων Ἄρης
αἰμοχαρὴς ἐμαίνετο φυσῶν καὶ ξεφυσῶν,
κ₁' εἶδε πολλοὺς Τρικουπικοὺς μὲ Περσικὰς κιθάρας,
κ₁' εἶδε καὶ τὸν Χαρίλαον, τὸν Ξέρξην τῶν Περσῶν,
ἐπάνω 'στὸν Αἰγάλεω καθήμενον καὶ βλέποντα
τὸν πόντον καὶ τὴν γῆν,
κ₁' εἶδε καὶ τὸν Θεόδωρον τοὺς Πέρσας ὅλους τρέποντα
εἰς ἄτακτον φυγὴν.

Ὅποιοι γόοι κ₁' ἱαχαὶ ὀλλύντων κ₁' ὀλλυμένων
καὶ κολοσσῶν ξεπάτωμα καταποντιζομένων.
'Πῆγαν 'στὸ φοῦντο σύξυλα πλευστοὶ βαρβάρων ὄγχοι,
ὁ Θεωδώρακης τῶν Περσῶν ἐτίναξε τὴν γούνα,
κ₁' ὁ Ξέρξης τῶστριψε κρυφὰ κατὰ τὸ Μεσολόγγι
μὲ μία καρβουνιάρικη τοῦ Πειραιῶς μαοῦνα.

Σὲ χαιρετῶ, Θεμιστοκλῆ ... μεγάλο τῶνομά σου,
μὲ τὸν Παναγιωτόπουλο μὲς 'στὴν καρότσα μπαίνεις,
καὶ δύο μεγαλέμποροι κορδόνονται σιμά σου,
ὁ φίλτατός σου Λέγγερης κ₁' ὁ Γεωργῆς Πολυγένης.

Ἐκεῖνος εἰς ἀπάντησιν μοῦ λέγει γιὰ τὸν Ὀμηρο καὶ προσποιεῖται τὸν κουφὸ καὶ τὸν μισοκακόμοιρο. Γιὰ τὰς Ἀθήνας μοῦ ἔμιλει καὶ ἐγὼ γιὰ τὸ κουπόνη... ὦρα καλὴ, Χριστιανέ, καὶ μὴ ποτὲ λησμονεῖ πῶς ἡ Ἑλλάς ἀείποτε ὑπῆρξεν ἡ τροφὸς σας καὶ νὰ μᾶς ἔχετε καὶ σεῖς καθὼς καὶ ὁ ἀδελφός σας.

Τί θόρυβος ἀκούεται καὶ πάταγος πολὺς;... ἰδοὺ!... ἀνοίγουν μὲ τριγμὸν αἱ θύραι τῆς Βουλῆς, καὶ ἐγὼ τὸ βῆμ' ἀνέρχομαι καὶ ἰλιγγιῶ καὶ φρίττω καὶ τῆς Βουλῆς τὴν ἐναρξιν μετὰ πομπῆς κηρύττω.

Ὡ Βουλευταί, ποῦ κάθεσθε σὰν ξύλα ἐπὶ ξύλων, τῶν ἀντιπάλων πτέρυγες καὶ πτέρυγες τῶν φίλων, ἂν τὴν Βουλὴν δὲν προσφωνῇ τοῦ Ἀνακτος τὸ στόμα, ἀλλὰ γνωρίζετε καλὰ ὡς μύσται τῆς Αὐλῆς πῶς ἔχει μουσαφίρηδες ἑστὸ σπῆτι τοῦ ἀκόμα καὶ σήμερα δὲν εὐκαιρεῖ γιὰ λόγους τῆς Βουλῆς. Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἐκ μέρους τοῦ τὰ πρόποντα θὰ πῶ καὶ ὅπως ἐκεῖνος μ' ἀγαπᾷ καὶ ἐγὼ σὰς ἀγαπῶ. Γνωρίζετε πῶς τελετὰς ἐτέλεσα σπανίας, πῶς τὰ παρατσουγκρίσαμε μετὰ τῆς Ρουμανίας, πῶς οἱ Ρωμοῦνοι δι' αὐτὸ ἐπῆγαν νὰ τὰ χάσουν, πῶς χαστουκίᾳ τοὺς ὀδῶσαμε ποῦ δὲν θὰ τὴν ξεχάσουν. Αἱ σχέσεις μας ἀνώμαλοι θὰ ἐξακολουθήσουν ὡς ὅτου αἱ προστάτιδες Δυνάμεις βοηθήσουν, ἀλλέως θ' ἀνανεωθοῦν σιωπηρῶς καὶ πάλιν χωρὶς καμμίαν ἐνοπλον, ὡς ἐννοεῖτε, πάλιν.

Γνωρίζετε ὅτ' αὐτὸς συμφορὰς τοῦ τρέχοντος καιροῦ πῶς ἤλθαν ὡς ἐξελεγκταὶ ὁ Λόου μὲ τὸν Ροῦ. Οὐχὶ μικρὸν ἐπρόσθεσαν καὶ ὁ Ροῦ καὶ ὁ Λόου βάρος, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ μ' Ἑλληνικὸν ἐθωρακίσθην θάρρος, καὶ ἐτόλμησα τὸ πόδι μου ἐμπρός των νὰ κτυπήσω καὶ τέλος ἀπεφάσισα νὰ μὴ χρεωκοπήσω. Γνωρίζετε ὁ τόπος μας πῶς εἶναι φουκαρὰς, πιστεύω δὲ νὰ μάθετε μετ' ἀληθοῦς χαρὰς πῶς μόλις πάτησε ὁ Λό τῆς δόξης τὸ λημέρι ἕνα παλτὸ τοῦ σούφρωσαν ἡμέρα μεσημέρι, καὶ ἐνῶ αὐτὸς ἐκ τῆς ὀργῆς ἐμαίνετο καὶ ἐλύσσα καὶ ἐκάπνιζε τὴν πίπα του καὶ ἐφύσα καὶ ἐξεφύσα, ἐγὼ πρὸς ἀνακούφισιν καὶ πρὸς παρηγορίαν αὐτὰ τοῦ εἶπα μὲ ξηρὰν Ἑγγλέζου ρητορείαν. «Θυμᾶσαι, Λό ἀγαπητέ, ποῦ χρήματα μοῦ θέλεις, πῶς ὅταν ὁ ἀείμνηστος ἐξοῦσε Δισραεὺς καὶ ἐμεῖς ἐξεσπαθώσαμεν πρὸς νικηφόρον πάλιν ἐσύστησε ἑστὸς Ἑλληνας ὑπομονὴν μεγάλην; Λοιπὸν καὶ σὺ νὰ πῆς ἐκεῖ, ποῦ πᾶς χωρὶς ταμπάρο, πῶς καὶ ὁ Ρωμηὸς ὁ Βήκονσφηλδ μὲ τὸ ψηλὸ κολάρο εἰς τοὺς Ἑγγλέζους δανειστάς, ποῦ σκουίζουν σὰν Ἑβραῖοι, ἐπ' ἀπειρον ὑπομονὴν συστήνει γιὰ τὰ χρέη. Καὶ τώρα κατευόδιο σας, σὶρ Λόου μου καὶ Ροῦ μου, μὲ συγχωρεῖτε μὴ στιγμὴ νὰ πάω πρὸς νεροῦ μου».

Ἐπάνω μας ἐπέπεσε πᾶς δορυκτῆτωρ Σύλλας, νόσον μακρὰν καὶ ἀνίατον τὸ Κεντρικὸν νοσεῖ,

καὶ πιθανὸν ὅτ' αὐτὰ μοῦτρα μας ἐκ τῆς πολλῆς σκασίλας νὰ δούμε καὶ τὸν ἵκτερον, ποῦ λέγεται Χρυσῇ. Καὶ ἂν μοῖρα μαῦρη καὶ στραβὴ ἀμετακλήτως γράφῃ τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον μας, ποῦ ποντικούς κλωσσᾷ, νῆναι κλεισμένο καὶ ἔρημο καὶ ψόφιο γιὰ χρυσάφι, τοῦλάχιστον θὰ φαίνωνται τὰ μοῦτρα μας χρυσᾷ. Καὶ τώρα ποῦ τὴν ἐναρξιν ἀγέρωχος κηρύττω παρακαλῶ νὰ βγάλετε τὸν σβέρκο σας ἑστὸ ζήτω.

Ἐξύπνησα... τί ὄνειρον!... ριγῶ μὲ κρύαν φρίκην... ἀλλ' ὅχι... θάρρος, δυνάμεις χρυσῇ νὰ δρέψω νίκην... Μὲ τοὺς Ἑγγλέζους θὰ πιαστῶ καὶ μπόξ γροθιαῖς θὰ παίζω... τὴν ἀμαξάν μου γρήγορα εἰς τὴν Βουλὴν νὰ τρέξω... μὲ νέον Ἰσοζύγιον ὁ Λόου θὰ τρομάξῃ... γκοντέμ!... δι' ὄνομα Θεοῦ ὀγρήγορα τάμαξι.

(Τινάζεται ἑστὴν ἀμαξάν καὶ σπεύδει θαρραλέως καὶ τῆς Βουλῆς τὴν ἐναρξιν εὐοίμως κηρύττει ἀντὶ τοῦ πολυφρόντιδος νυμφίου Βασιλέως καὶ ὁ Λόου ἀνυπόμονος τὸν καρτερεῖ ἑστὸ σπῆτι.)

Φιλαδέλφειος ἀγὼν μὲ σωρείαν συλλογῶν.

Σρατήγης ὁ Γεώργιος, ὁ φίλος ποιητής, πρῶτος ἑστὸν Φιλαδέλφειον ἐβγήκε νικητής μ' ἕνα σπουδαῖον ποίημα ἐπικολυρικόν, τὸν Ἐρωτα καὶ τὴν Ψυχὴν, καθ' ὅλα τεχνικὸν καὶ πλούσιον εἰς ἐμπνευσιν καὶ στιχουργίαν κάλλος, καὶ οἱ φίλοι καὶ μουσολήπτοι εὐφράνθησαν μεγάλως. Ἐκτὸς αὐτοῦ συγχαίρομεν καὶ τὸν μικρὸν Κρυστάλην, ὁποῦ ἐδέχθη τῶν κριτῶν τὸν ἑπαινον τὸν πρῶτον, καὶ πρόβδον ὡς ποιητῆς ὑπόσχεται μεγάλην μὲ ζωντανὰ Εἰδύλλια ποιμενικῶν ἐρώτων. Ἀλλ' ὁ Ρωμηὸς θερμότερα μετὰ πολλῶν καὶ μόνος καὶ τὸν σοφὸν Εἰσηγητὴν συγχαίρει τοῦ ἀγῶνος, γιὰτὶ ἀφοῦ ἐπράβησε μαρτύριο φρικτὸ καὶ συλλογὰς ἐδιάβασε σαράντα καὶ ὀκτώ, πρὸς τέρψιν ὅλων τῶν Μουσῶν καὶ πρὸς κοινὸν συμφέρον διὰ μιᾶς του γλαφυρᾶς καὶ ἐμβριθεστάτης κρίσεως τὴν πτῆσιν ἐσταμάτησε βομβυλιῶν ἀπτέρων, διὸ καὶ ὑπερεχάρησαν οἱ λάτραι τῆς ποιήσεως. Καὶ τώρα, φίλοι κύριοι, σὰς λέγω ἐν ὀλίγοις πῶς θὰ ἐκδώσῃ τάχιστα ὁ βραβευθεὶς Σρατήγης τὸν Ἐρωτα καὶ τὴν Ψυχὴν μετ' ἄλλων ποιημάτων εἰς τόμον πολυσέλιδον πρὸς συλλογὴν χρημάτων.

Ποιήματα τοῦ Παλαμᾶ, ὁποῦ τὴν ποιήσιν τιμᾷ.

Ἐβῆκαν τὰ Μάτια τῆς Ψυχῆς, ὁποῦ πρὸ δύο χρόνων πρῶτα τὸ γέρας ἔτυχαν τὸ τοῦ Φιλαδελφείως καὶ τάγραψε ὁ Παλαμᾶς, ὁ κελαδῶν μὲ πόνον, ἄλλης σχολῆς ποιητικῆς ἐργάτης κορυφαῖος. Φιλοσοφία, ἔξαρσις, καὶ νοημάτων βάθος, καὶ τρυφερόν καὶ μαλακὸν καὶ διαφλέγον πάθος, νεῦρα, χολὴ καὶ δυνάμεις ποιήσεως σφριγώσης, καὶ ἀρμονία ζήλευτῇ καὶ μελωδία γλώσσης. Καὶ τοῦτο τὸ ποιητικὸν τοῦ Παλαμᾶ βιβλίον εἰς τῆς Ἑστιάς τὸ πωλοῦν τὸ Βιβλιοπωλεῖον.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ἑστὸ σπῆτι μου ἀνέδη,
ἐστὴν Νεάπολιν ἀπάνω — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Ἐὐδῆ, — δὴδ' ἑστὸ λάδι τρεῖς ἑστὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον μὲ μὴ ἀνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῇ,
καὶ μὴ χήρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμῇ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοινοῦτος πολὺς.

Ἵπτον σταθμὸν σταματᾷ τοῦ Λαυρίου
ὁ φθορεὺς τῆς φυλῆς τοῦ Δαρείου.
Τὸν ἀρπάζει τῶν φίλων τ' ἀσκήρι,
γὰρ τὸν Μπάρμπα καθέναις ἐκόπη,
καὶ γοργὸς ἀπὸ χέρι σὲ χέρι
ἐπηδοῦσε σὰν νάτανε τόπι.

Παναγιὰ καὶ Χριστὲ τί θὰ γίνη !..
ὁ Κορδόναρος πέρνει καὶ δίνει,
γειά σου, Ρήγα, πατρίς μας ἀνάστα,
καὶ ἦψα τὸ κεφάλι σου βάστα.

Τοῦ κύρ Μπάρμπα βαστοῦνε τὰ κότσα...
βάρδα ἔμπρός νὰ περάσ' ἡ καρότσα.
Ἀμαξάδες χαρῆτε καὶ σεῖς
καὶ ἡ Κορδόνα σὰν ἔλθ' ἡ γλυκειά,
οὔτε Βοῦλτσος, οὔδ' ἄλλος θρασὺς
δὲν θὰ βάζῃ 'στ' ἀμάξι σακκιά.

Θοδωρῇ, Θοδωράκη, Θοδώρα,
νὰ βαρῇ καθεμιὰ κλαπαδόρα.
Τράκα τρούκ παλαμάκια κτυπᾷμε...
μάρε ἔμπρός... εἰς τὸ σπῆτι του πᾶμε.

Νὰ τὸν 'δοῦμε νὰ βγῇ 'στὸ μπαλκόνι
καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὸν λαὸν νὰ προτρέψῃ
νὰ ψηφίσῃ τυφλὸς τὸ Κορδόνι,
ἀν' ἐστὴ φτώχεια ποθῇ νὰ μὴ ρέψῃ

Δ'

Στῶμεν οἱ πάντες εὐλαβῶς ἐν οἴκῳ Θεοδώρου,
τοῦ μπάρμπα λιμαδόρου,
καὶ ἐν ἄσμασι σκιρτήσωμεν, ὀργάνοις καὶ χοροῖς,
ἐνδοξῶς γὰρ δεδόξασται ὁ μπάρμπα-Θοδωρῆς.

Τὸν πρὶν Σωτήρα βάλτε τον νὰ κάθεται 'στὸ ράφι,
ἐπῆρε μόνος τὰ βουνὰ κατὰμαυρος σὰν πίσσα,
καὶ ἀμέσως κάθε πόθος μας θαμμένος ἐξετάφη
σὰν κεφαλὴ τοῦ Μπερδεμπέ ταφεῖσα καὶ ἐκταφεῖσα.

Ἵποια τὸν Θεόδωρον ἐπρόσμενε πομπή !..
ὁ Μπάρμπα εἶδε καὶ ἔπαθε 'στὸ σπῆτι του νὰ ἔμῃ.
Πρόβαλε 'στὸ μπαλκόνι σου καὶ μίαν ὥραν μεῖνε...
μόνον οἱ Φαρμακόπουλοι ἀνῆψα σου δὲν εἶναι,
ὅλον τὸν κόσμον ποῦ κυττᾷς ἀνῆψι σου τὸν ἔχεις,
γιατὶ σὲ λείει μπάρμπα του καὶ λόγια σὺ τὸν βρέχεις.

Βλέπω κοντά σου νᾶρχονται μουρέλια ποῦ καὶ ποῦ
καὶ νὰ σὲ λέν παππού,
καὶ σὺ φωνάζεις γελαστός «παρμερίσου, κόσμε,
καὶ ἄφες τὰ βρέφη τοῦ λαοῦ νὰ πλησιάζουν πρὸς με,
καὶ τώρα ὅπως καὶ ἄλλοτε εἰς χρόνον περασμένον
ἀπὸ νηπιῶν στόματα θὰ κατάρτισω αἶνον.»

Βλέπω θυρωρὸ τὸν Μῆχο
εἰς τὴν πόρτα σου ἔμπροστά,
καὶ τοῦ Σούτσου λέν τὸν στῆχο
φίλων στόματα πιστά :

«Κύλιε τὸν ἄργυρόν σου,
θάλασσα τῆς Σαλαμίνας,
καὶ εἰς τὰ βάθη τῶν νερῶν σου
Περσικὸν ἐπνίγη σμῆνος.»

Ποιὸς ἀσίκης σὰν τὸν Μπάρμπα τυλιγμένος μὲ σισσύρας
καμαρόνει καὶ λυγίζει τὴν ἴψιλὴ λιγνὴ του μέση ;
δύο βάσταξε σὰν Ἀτλας τὸ Ρωμαϊκὸ Σωτήρας,
ἀλλὰ τὸστειλαν καὶ οἱ δύο γὰρ τὸν διάβολο πεσκέσι.

Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων, ἐνθυμίζων Μαραθῶνα,
σὰν Ἀλέξανδρος μεγάλος τῶν ἀρχαίων Μακεδόνων
ὁ Χαρίλαος εἰσῆλθε νικητῆς 'στὸν Ἑλαιῶνα
καὶ ἐπετσόκοψε μονάρχος τῆς ἐλθαιῖς μακρῶν αἰώνων,
καὶ σὰν ἥρωας μπουρλοτιέρης τωρινῶν χαρτοπολέμων
ἐπυρπόλησε τὴν Δύσιν, ἐπυρπόλησε τὸν Αἶμον.

Μὰ τὸν ἔφθασε 'στοὺς ἄθλους καὶ ὁ βλαστός τῆς Δημητσά-
[νας,

ὁ μὲ πόλεμον τὰ στήθη τῶν Ἀρχάδων του θερμάνει,
καὶ εἰς καιροὺς ἀλησιμονήτους πετσοκόψας ἄρον ἄρον
μὲ τὸ χέρι τὸ κομμένο στρατιάς παληο-Βουλγάρων,
τὴν δ' ἀγάπην πρὸς τοὺς Γάλλους ἐμφυσήσας εἰς πολλοὺς
καὶ ἐγκαλλίσας σὺν τοῖς ἄλλοις τὰ γαλιὰ τῆς Καρκαλοῦς.

Ποῖα τρόπαια δὲν εἶδε τῶν μουφλούζηδων ἡ χώρα ;
ζήτ' ὁ πρόην Μποναπάρτες, ποῦ τὸν λένε Μπάρμπα τώρα.
Νάτος ! ἦλθε καὶ ὅλοι λένε ποιὸς μᾶς ἦλθε, ποιός, μὰ ποιός ;
ὁ μπαμπούλας τοῦ Τρικούπη, ποῦ δαγκάνει σὰν σκορπιός.
Καλῶς ὦρισε, μπαρμπέτα... ποῖα μᾶς ἦλθε, ποῖα, μὰ ποῖα ;
ἡ Θοδώρα, ποῦ τὸν Λόρδο θὰ μαυρίσῃ σὰν στυπιά.

Ἔρχεται καὶ ὁ σὶρ Τρικούπη, 'στὰς Ἀθήνας καταφθάνει
νὰ χρισθῇ μὲ νέον χρίσμα...
κόσμος τρέχει καὶ πρὸς τοῦτον διαδήλωσιν νὰ κάνη
γὰρ τοῦ θεῖου μας τὸ πείσμα.

Ἔρχεται τὸ χαϊδεμμένο... ποῖό, ψυχὴ μου, ποῖό, μὰ ποῖό ;
τὸ χρυσὸ μας Ἑγγλεζάκι... καὶ γὰρ τοῦτο μὴ θὰ πιῶ.
Καλῶς νᾶλθης, Μίς Ἑγγλέζα... ποῖα θὰ φθάσῃ, ποῖα, μὰ
[ποῖα ;
ἡ μαντάμ Δεδηλωμένη, ποῦ δὲν εἶναι τζόγικα πιά.

Καὶ ἡ Λορδέσα Ρωμηοσύνη τὰς πολλὰς θυμᾶται νίκας
καθεμιὰς παληὰς ἀντίκας,
δὲν ξεχάνει τὰς Ἰένας, δὲν ξεχάνει τὰ Μαρέγγα,
ἀλλ' ἀδύνατη σὰν ρέγγα
μὲ παποῦτσι τρυπημένο καὶ μισὸ παληοτσουράπι
εὐλογεῖ τὸν ἄσπρο Μπάρμπα καὶ τὸν Λόρδο τὸν Ἀράπη.

Εὐχαριστήρια θεοῦ πρὸς ἓνα ποῦ μᾶς ἐκτιμᾷ.

Εὐχαριστῶ τὸν κύριον Καμπίτην τῆς Ροστόθης
γὰρ τὴν πλοσίαν δωρεὰν χρυσῆς σιγαροθήκης,
ὅπου ἔμπροστά της ἔμεινα σὰν ἄγαλμα Νιόβης
καὶ εἶπα πῶς εἶναι τζέντλεμαν καὶ εἰς δωρεὰς ἀσίκης.

Ἀλλὰ τελῶ συγχρόνως εὐχαριστίας φόρον
καὶ 'στὴν Ἑλένην Κίνστλερ, κυρίαν Γερμανίδα,
γὰρ τὸ μικρὸν πλῆν μέγα καὶ ἐγκάρδιόν της ὄφρον,
καὶ μοῦρχεται νὰ κάμω καὶ ἐνδεκαετηρίδα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἑννενηντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι ὑπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ ὅτων Ἀθηναίων τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίγως νάζει καὶ ἑντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δύκα φράγκα καὶ ὅτὸ χέρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἕγινες συνδρομητὴς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρκα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Ἐπτὰ τοῦ Νοεμβρίου,
παντοῦ ὁργὴ Κυρίου.

Τετρακόσα ἔξη,
δάνειον θὰ φέξη.

**Ὁ Φασουλῆς ὁ φλογερὸς
κι' ὁ Ροῦ, Φραντζέζος σοδαρός.**

Φ. ὦ ! μπιὲν βενύ, μὲν σὲρ ἀμί κι' ἀγαπημένε Ροῦ...
σᾶς ἐκτιμῶ, σᾶς ἀγαπῶ, σᾶς ἔχω πρὸ καιροῦ.
Ἦλθα καὶ σᾶς καθὼς τὸν Λὸ κρυφὰ νὰ συναντήσω
κι' εἰς ὅλα τὰ ζητήματα νὰ σᾶς διαφωτίσω.
Σᾶς ὁμιλῶ σεριεζιμάν, δὲν ἔρχομαι νὰ παίζω,
κι' ὅταν ἔλθῃ κι' ὁ Γερμανὸς καὶ πρὸς αὐτὸν θὰ τρέξω,
καὶ μ' ὅλους τοὺς ἐξελεγκτὰς συνέντευξις θὰ λάβω
ὥς ὅτου διαφωτισθοῦν, ὥς ὅτου πάρουν κάθο.

Ἐμεῖς ὑπῆρξαμεν θερμοὶ πρὸς τὴν Γαλλίαν φίλοι,
ἡ δὲ πατρίς μας πάμπολλα καὶ πρὸς αὐτὴν ὀφείλει,
εἰς συμπαθείας σύνδεσμον ἠνώθημεν μέγαν,
τὰ ὅσα μᾶς ἐκάματε καθεὶς ἀναμετρά,
μὲ τὰ ρωμάντσα πάντοτε τρεφόμεθα τῶν Γάλλων
κι' ὁ Βασιλεὺς ὅτὸ Αἰξ-λέ-μπὲν πηγαίνει γιὰ λουτρά.
Πᾶσαν φροντίδ' ἀφίνετε καὶ σκέψιν τῶν ἰδίων
καὶ ὅτους Ρωμηοὺς παρέχετε θυσίας φιλικάς,
διὸ καὶ μὲς ὅτῃς Καρκαλοῦς τὸ κλασικὸν πεδῖον
ὁ Δεληγιάννης ὕψωσε σημαίας Γαλλικάς.

Ἐκ τῆς Γαλλίας ἔρχονται παρήγοροι φωναί,
περὶ Γαλλίας συζητοῦν σὲ κάθε καφενέ,

ἐκ τῆς Γαλλίας οἱ συρμοὶ καὶ τὰ ζουρνὰλ τὰ τόσα,
πᾶν Γαλλικὸν ὁ τόπος μας ἐξόχως τὸ τιμᾶ,
ἡ Γαλλικὴ κατήντησε ἡ μοναχὴ μας γλῶσσα
καὶ τραγουδεῖ τὸν Ὀφφειμπαχ κι' ἡ κόρη τοῦ ψωμᾶ.
Πάντα θὰ μένη Γαλλικὴ τῶν τρόπων μας ἡ χάρις,
φιλίαν θὰ τηρήσωμεν ἀείποτε ἀκμαίαν,
κι' εἰς τὰς ἐκτάκτους τελετὰς ὁ κάθε ταβερνιάρης
θὰ στήνῃ ὅτῃν ταβέρνα του καὶ Γαλλικὴν σημαίαν.
Εἰς τοὺς Ρωμηοὺς οἱ Γαλλισμοὶ ποτὲ δὲν θὰ γεράσουν,
μὲ τούτους θὰ φυλάζωμεν τὴν δόξαν μας ἀρτίαν,
οἱ δὲ ὅικοί μας ντιστεγκὲ βεβαίως θὰ περάσουν
καὶ τοῦ Φομποῦρ τοῦ Σὲν-Ζερμέν τὴν ἀριστοκρατίαν.

Σχεδὸν Παρίσι φαίνονται πρὸ χρόνων αἱ Ἀθῆναι,
μικροὺς μεγάλους Γαλλικὸν τοὺς κυριεύει πάθος,
κι' ὅπου σπαθάτους ἀπαντᾷς εὐθὺς θαρρεῖς πῶς εἶναι
ὁ Πόρθος, ὁ Ἀρτασιάν, ὁ Ἀραμῖς, ὁ Ἀθος.
Ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὁ Γαλλισμὸς κρυφὰ κρυφὰ τρυπώνει
καὶ τόσον ἔρωτα γιὰ σᾶς ὅτ' ἀφυλλοκάρδια κρύβομε,
ποῦ σὰν γυρεύουν κι' ἀπὸ μᾶς οἱ δανεισταὶ κουπόνι
ἀμέσως ἀλλὰ Γαλλικὰ, μὲν σὲρ ἀμί, τὸ στρίβομε.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένενήντα πέντε,
τό Κουδέρνο πάει πρίμα μέ πονέντε.

Ένδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αί 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' ευθείας πρός έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — ό κ τ ώ φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Για τά ξένα όμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ί ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
πρός δύο είκοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξωθέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Έννέα κι' είκοσι μηνός 'Απρίλη,
Κορδοναρούμπαροι ψθάνουν ποικίλοι.

Δέκα και πεντακόσα
και νταβατούρια τόσα.

Υποδοχαί σημαντικά του Φασουλῆ του τενεκέ.

(Ό Φασουλῆς, που πάντοτε καινοτομίας θέλει
κι' άκόλαστος κυλίσταί εις πάσαν ρυπαρείαν,
πρός τῆς οικογενείας του παραλαλεί τά μέλη
παρόντος και του Περικλή μαζί με τήν κυρίαν.)

Φ. — Βεβαίως θά γνωρίζετε πώς τόσοι Βουλευταί
εις τās 'Αθήνας κατ' αὐτάς γυρίζουν νικηταί
μ' έφόδια πολύτιμα μεγάλης προκοπῆς,
και πάντες ύποδέχονται και τούτους ως κι' εκείνους
μέ τελετάς σημαντικάς και μεγαλοπρεπεῖς
πρός τέρψιν κι' εύχαρίστησιν βουλευμιῶντος σμήνους,
ό δέ Κορδοναρούμπαρος μέ νικητοῦ φωνήν
διατρυπαῖ τήν σάλπιγγα τήν Εϋσταθιανήν.

Άφού λοιπόν εκ τελετῶν ή πόλις άντηχεῖ
έπιθυμῶ και πρός έμέ νά γίν' ύποδοχή,
και δι' αὐτό κατέρχομαι 'στας ύπονόμους κάτω
μετά πολλῆς μερίμνης,
όπόταν δ' έλθω σὺν Θεῷ ζήτῶ και διατάττω
έν ᾧσμασι κι' έν ὕμνοις

νά μέ προϋπαντήσετε μ' έπίσημον στολήν
κι' αἱ πρέπουσαι ν' άποδοθοῦν τιμαί 'στόν Φασουλῆν.

(Ό Φασουλῆς κατέρχεται 'στους βόθρους που γνωρίζει
καθεῖς τῶν πολιτῶν,
κι' έντός ολίγου νικητῆς άγέρωχος γυρίζει
τάς χεῖρας του κροτῶν.

(Η ξύλινη φαμήλια του τόν δέχετ' έν στολή
και θρίαμβοι γεραίρονται και κατὰ κράτος νίκαι,
κι' όλοι φωνάζουν «ζήτω του, παιδιά, του Φασουλῆ,
που τροπαιοῦχος Βουλευτῆς έξ ύπονόμων 'βγήκε.»

(Τράκ τρούκ χειροκροτήματα, φωνή, παροξυσμός,
και κόσμου χαλασμός,
σπάζουν καμπόσα γαλικά, ποτήρια, μαστραπάδες,
ανάβουν τά μουρέλια του πεντάρικαις λαμπάδες,
άλλά και δι' άρώματος ραντίζεται ποικίλου,
γαυγίζοντας μανιωδῶς και του πιστοῦ του σκύλου.

(Στρώνοντ' εύθες 'στό πάτωμα παληαῖς έφημερίδες,
καταφιλεῖ τόν νικητήν τό προσφιλές του ταῖρι,

Ἐσχάτως δὲ ὅτων ἀργυρῶν τὸν δοξασιμένον μῆνα, ποῦλθε καὶ στόλος Γαλλικὸς νὰ δώσῃ καὶ νὰ πάρῃ, ἐκ τῶν ναυτῶν σας μερικοὶ ἐκεῖ ὅτῃν Σαλαμίνα ἐπάσχασαν μπαγλάρωμα κι' Ἑλληνικὸ στηλιάρι. Μὰ τοῦτο δὲν ἐρέθισε καθόλου τὴν Γαλλίαν, ἐξ ἐναντίας ἔκαμε τὸ αἶσθημα θερμότερον, ἐπηύξησε τὴν τρυφερὰν ἀγάπην καὶ φιλίαν καὶ τοὺς δεσμούς συνέσφιγγε ἀκόμη περισσότερον.

Ἄν ἐξυλοφορτώσαμεν τοὺς ἰδικούς σας ναύτας, ἀλλ' ὅμως, Ροῦ, ρουφῶ κι' ἐγὼ τὸν Γαλλισμόν ἀπλήστως, καὶ πάντοτε καὶ μάλιστα ὅσας περιστάσεις ταύτας θαρρῶ πῶς εἶμαι, μὲν ἀμί, ὁ κόμης Μοντεχρήστος. Ἄν δείραμε τοὺς ναύτας σας, ἀλλὰ κι' ἡ Καρκαλοῦ πρὸς τὴν Γαλλίαν ἀσπασμούς μυρίους ἀποστέλλει, ἡ δὲ Μαρκόφαις, μὲν ἀμί, τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ ἐργολαβοῦν κατ' ἐξοχὴν τοὺς Γάλλους τοὺς ἐν τέλει. Κοντολογίᾳ σὰς βεβαίω πῶς σεῖς μὲν εἴθε Γάλλοι κι' ἐμεῖς, καθὼς μᾶς βλέπετε, τῶν Γάλλων παπαγάλοι.

Λέγουν καμπόσοι πῶς ὁ Λὸ τὸ κράτος μας θαυμάζει καὶ λέγει τὸ Ρωμαϊκὸ καθ' ὅλα πῶς ἀκμάζει, κι' ἡ ῥάχη μας ἡ στιβαρὰ καὶ πάντοτε γενναία πῶς εἰμπορεῖ νὰ φορτωθῇ κι' ὀλίγα βάρη νέα. Καλὲ τί λόγος!... τίποτε γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς βαρὺ... παρὸν ντ' ὄννερ κι' ὁ Φασουλῆς σὰς τὸ ἐπικυρόνει, κι' ὁ Ἑλλήν ἐτυχεῖν του μεγάλην θεωρεῖ τοῦ Ζαχαράτου τὸν καφρὲ δραχμὴ νὰ τὸν πληρώνῃ.

Κακῶς μᾶς ἐκλαμβάνετε πτωχοὺς καὶ φουκαράδες καὶ ὅτῃ Ταμείᾳ βλέπετε χρεωκοπίας λάβαν, ἐδῶ ποῦ λὲς κι' ἐξ οὐρανῶν κατρακυλοῦν παράδες καθὼς τὸ πᾶλ' ἐκ τοῦ Χωρῆβ τὰ ποίμνια τοῦ Λάβαν. Ἐδῶ, βρὲ Ροῦ, μὲ τὴν ροὴν τῆς τύχης θ' ἀπορήσῃς καὶ μόνον τοῦ νομίσματος μᾶς χαντακόν' ἡ κρίσις ἂν ὅμως νέον δάνειον ὁ σὶρ Τρικούπης πάρῃ καὶ κατορθώσῃ δι' αὐτοῦ αὐτὴν τὴν κρίσιν ν' ἄρῃ, εὐθύς ἐξαφανίζεται τὸ φάσμα τοῦ κινδύνου καὶ τότε θ' ἀποδείξωμεν ὅτῃν Χρόνον τοῦ Λονδίνου, ὅπου παληομουφλούζηδες μᾶς λέγει τοῦ διαβόλου χωρὶς τὴν ἀρχαιότητα νὰ ντρέπεται καθόλου, πῶς οἱ Γαλλίζοντες Ρωμηοὶ καλὰ τὰ καταφέρνουν καὶ δανεικὰ κι' ἀγύριστα καὶ τῶρ' ἀκόμη πέρνουν.

Δικαίως ἔμεινεν ὁ Λὸ μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα ποῦ δὲν ἐγνώρισε Ρωμῆὸ χωρὶς νὰ ἔχῃ κτῆμα... τρεῖς ἄ προπό, μὲν σὲρ ἀμί... κι' ἐγὼ αὐτὸς ἀκόμα, ποῦ τὸ ξερό μου καύκαλο τὸ κατατρώγ' ἡ ρίμα, τὴν φωλεᾶν μου ἔκτισα κατὰ τὸν Φαληρέα κι' ἐκεῖ τὸ καλοκαίρι μου περνῶ πολὺ ὥραϊα. Ἐκεῖ χωρὶς γιὰ πληρωμὴ ποτέ μου νὰ ἰδρῶσω καλῶ τοὺς φίλους καὶ γνωστούς εἰς πρόχειρα συμποσία, σκοπεῖω δὲ τὸ μέλαθρον ἀφεύκτως νὰ πληρώσω μόλις ἰδῶ νὰ πληρωθῶν τὰ χρέη τὰ δημόσια.

Ἐδῶ κανεὶς δὲν φαίνεται πτωχὸς καὶ κακομοίρης, ἐδῶ καθένας λέγεται σπουδαῖος νοικοκύρης. Κι' ὅταν ἀκτῆμων γεννηθῇ κι' ἀπένταρο κωθῶνι καταπατεῖ σιωπηρῶς τοῦ γείτονος τὴν κτῆσιν, κι' ὡς τετραπέρατος Ρωμηὸς ὅτῃ τέλος κατορθώνει

νὰ νέμεται τὸ κτῆμα σου πρὸς ἰδικὴν του χρῆσιν. Ἐκ τούτων, ὅπως βλέπετε, κἂν εὖτως κἂν ἀλλέως ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν θεσμῶν καὶ τὴν τοῦ Βασιλέως πᾶς Ἑλλήν φιλελεύθερος κι' ὠχρὸς ἐξ ἀσιτίας θέλει δὲν θέλει γίνεται ὅτῃ τέλος κτηματίας.

Καὶ βέβαια, μὲν σὲρ ἀμί, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ πένωνται οἱ κάτοικοι αὐτοῦ τοῦ Βασιλείου, ἀφοῦ ὑπάρχουν μέγαλα λαμπρὰ εὐεργετῶν κι' Ἀκαδημαῖαι καὶ Σχολαὶ καὶ Μέλαθρον Ἰλίου; Πῶς εἶναι δυνατόν ποτέ, μὲν σὲρ Φραντζέζε βλάκα, νὰ τρέχωμε γιὰ τὸν παρὰ πηλᾶλα μὲ φανᾶρι, ἀφοῦ τοσούτων Μαρσεῶν βροντᾶ ἡ σακαράκα σὲ κάθε πεζοδρόμιο, σὲ κάθε ἀγκωνάρι; Πῶς εἶναι δυνατόν ποτέ νὰ εἶμαι κτηματίας καὶ νὰ μαστίζωμαι δεινῶς ἐκ τῆς ἀχρηματίας; Γιατί ἀδίκως τὴν τιμὴν ἐχέτετε τοῦ τόπου, ἀφοῦ κανεὶς ἀποσολυμάν ποτέ του δὲν πεινᾷ; πῶς θεωρίαν εἰμπορῶ νὰ ἔχω Ἐπισκόπου κι' ἐν τούτοις ἡ καρδιά μου νὰ εἶναι Μυλωνᾶ;

Δὲν ἔρχονται ὅτῃν λογικὴν αὐτὰ τὰ κολοκύθια, θαυμάζω δέ, μὲν σὲρ ἀμί, καὶ ἀπορῶ ὅτ' ἀλήθεια γιατί φωνάζουν μερικοὶ περὶ χρεωκοπίας καὶ μάταιον πῶς θ' ἀποβῇ πᾶν μέσον θεραπείας. Ἐδῶ ποῦ καλλιμάρμαρα φεγγεβολοῦν σαλόνια, ποῦ κάθε σθέρκος μὲ χρυσὰ βαρύνεται γαλόνια, ἐδῶ σὲ τοῦτον τὸν μπαξέ, σ' αὐτὸ τὸ περιβόλι, ποῦ εἶναι ὑποκόμητες τῆς Βραζελώνης ὄλοι, χρεωκοπία δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἰσχωρήσῃ. Ροῦ, ὅτῃ πείσμα κάθε φαφλατὰ καὶ καθενὸς μωροῦ.

Κι' ἂν λέμε πῶς θὰ ρίζωμε ὀργήγερὰ κανόνι κι' ἂν λέμε πῶς δὲν ἔχομε νὰ δώσωμε κουπόνι, νὰ μὴ φοβῆσθε παντελῶς, τὰ κάνομε ἀστεία... δὲν μουφλουζεῖ εὐκολὰ τῶν φώτων ἡ Ἑστία. Κι' ἂν κηρυχθῇ καμμιά φορὰ δολία χρεωκόπος δὲν πρέπει νὰ νομίζετε τὸ πρᾶγμα σοβαρόν... εἶναι πολὺ χωρατατζῆς ὁ κλασικὸς μας τόπος κι' ἡ φύσις τὸν ἐπροίκισε μὲ πνεῦμα πονηρόν. Ἐδῶ εἰς ὅλων τῶν Ρωμηῶν καὶ ὅτῃ δικό μου στόμα χαριτωμένον ἀφθονεῖ τῶν Σειληνῶν τὸ σκῶμμα, ὅπου ἐστεφανώνοντο μὲ κλῆμα καὶ γρασιδί κι' ἄλλαζαν ὅλων τὸν Χριστὸ μ' Ἑλληνικὸ βρυσίδι. Ἐδῶ ποῦ λάμπουν κυανεὶ τῶν οὐρανῶν οἱ θόλοι καὶ ζῶον γίνεται καθεὶς πολὺ γελαστικόν, Βουλαί, θεσμοί, Συντάγματα, στρατεύματα καὶ στόλοι δὲν εἶναι ἄλλο τίποτα παρ' ἄλλας Ἀττικόν. Ἄν δὲ μὲ τόσην πλησμονὴν χρημάτων κι' εὐρωστίαν πρὸς ὅρμον χρεωκοπικὸν εὐθύνωμεν τὸν οἶκα, ἐσεῖς νὰ τὸ νομίζετε ὡς σάτυραν ἀστείαν, ἢ μῆμον τοῦ Κορμηλᾶ, σκαλαθυρμα καὶ φλύακα.

Ἐν τούτοις ὅμως, μὲν σὲρ Ροῦ, εἰς τῶν γνωμῶν τὸ ρεῦμα νὰ ἐπιπνέῃ ἄρχισε οἰκονομίας πνεῦμα, καὶ δὴ θὰ διαλύσωμεν τὸν κραταιὸν μας στόλον καὶ μιὰ μερίς χωρὶς ἀτμὸν καὶ δίχως πυροβόλον ἀπεφασίσθη ἄχρηστος πρὸς τὸ παρὸν νὰ μένῃ καὶ τὸν καιρὸ τῆς θᾶ περνᾷ ὅτῃν Ναύσταθμον δεμένη, ὡς ὅτου διασαλευθῇ κι' ἡ προσφιλεῖς εἰρήνη κι' ἀξίους κάθε φρόνιμος γιὰ δέσιμο μᾶς κρίνει.

βγαίνουν ἀπὸ τῆς τρύπαις των καὶ μαύραις κατσαρίδες,
ποῦχουν φωλῆὰ 'στὸ σπῆτι του χειμῶνα καλοκαῖρι.

(Κ₁ ' ἐν μέσῳ συγκινήσεων καὶ ἀναθρασμοῦ καὶ κάψας
σπανία ἐκτυλίσσεται ὑποδοχῆς σκηνή,
καὶ 'ὁ Περικλέτος κόκκινον βεγγαλικὸν ἀνάψας
αὐτὰ 'στὸν ἐπιστρέψαντα μὲ στόμφον προσφωνεῖ.)

Π. — Καλῶς ἦλθες, νικητὰ...
δι' ἐμοῦ σέ χαιρετᾷ
ὁ κυρίαρχος λαός
ὁ τοσοῦτον ἀγλαός.

Νικητὰ, ὡς εὖ παρέστης
ἐν τῷ μέσῳ τόσης ζέστης,
ν' ἀπολαύσης εὐτυχῆς
ἀληθοῦς ὑποδοχῆς.

Ἡ πατρίς ἀποσταμένη
ἐκ τοσοῦτων κοπετῶν,
τὴν ἐπάνοδον προσμένει
Κορδονάτων νικητῶν.

Κ₁ ' ἐνῷ σύ, τῆς γῆς τὸ βάρος,
ἠγωνίζεσο μὲ θάρρος
εἰς τὸ μέρος τὸ γνωστόν,
μὲ χαρὰν καὶ πάλλον στήθος
σ' ἐπερίμενε τὸ πλῆθος
διακῦρων θαυμαστῶν.

Ἡ πατρίς, πιστὴ μαμμᾶ σου,
παραδίδει τῶνομά σου
πρὸς τοὺς δημοσιογράφους
καὶ σωτῆρα σέ γνωρίζει,
καὶ σοῦ στέφει τοὺς κροτάφους
καὶ ἡ φαμήλια σου δακρύζει.

Συγκινοῦμαι δὲ καὶ ἐγὼ
καὶ ἔχω πόθον καὶ σφριγῶ
'στους 'δικούς σου τοὺς ἀγῶνας
ἐνεργὸν νὰ παίξω ρόλον,
καὶ νὰ δράμω κατὰ μόνας
'στὸ κοινὸν δοχεῖον ὅλων.

Ἀνεδείχθης μαχητῆς
γενναϊόφρων, τολμηρός,
καὶ ἐπιστρέφεις νικητῆς
κατὰ πάντα καθάρως.

Ὅπως πρὶν πιστοὺς μᾶς 'βρῆκες...
χαῖρε, χαῖρε, Φασουλῆ,
ποῦ κατῴρθωσες καὶ ἐβγήκες
δίχως ρέψιμο πολὺ.

Στρέψε συμπαθὲς τὸ βλέμμα,
τοῦ Συντάγματός μας θρέμμα...
ὑπὲρ τούτου πάντα μάχου,
καὶ ἀνακούφισιν στομάχου

περιμένομεν ἐκ σοῦ,
τοῦ Ροδίου Κολοσσῶ.
Χαῖρε, νικητὰ χρυσέ,
ποῦ νὰ μ' ἔχης καὶ νὰ σέ...

Φ. — Μεγάλως σὰς εὐχαριστῶ μὲ καίουσαν ψυχὴν
γιά τὴν ὑποδοχὴν.
Προσέλθετε, παμφίλτατοι καὶ ὑπάρξεις πεθηταί...
τοιούτον ἐνθουσιασμὸν δὲν ἤλπιζα ποτέ.

Τελέσας ἀπαραίτητον καὶ ἐπάναγκες καθήκον
χωρὶς βραδύτητα πολλὴν ἐπέστρεψα κατ' οἶκον,
καὶ ἀπροσδοκῆτους ἀληθῶς ἀπῆλαυσα τιμὰς
καὶ ὁμοίαν νίκην εὐχόμεαι καὶ εἰς ὅλους καὶ εἰς ὑμᾶς.

Ἀνοίξατε τὴν δεξιάν καὶ ἀριστεράν παλάμην
γιατί, καθὼς γνωρίζετε, δεινῶς ἐμαχεσάμην,
καὶ εἰς πέρας ἔφθασε ταχὺ δυσφόρητος ἀγὼν
χωρὶς ἰδρώτος νὰ χυθῇ παραμικρὰ σταγῶν.

Τὸν νέον μου τὸν θρίαμβον εἰς ὅλους τὸν προεῖπον,
αὐτὸ τὸ μέρος εὐκολὰ θριάμβους χρηγεῖ,
καὶ πάντα Συνταγματικὸν περιμαζεῖτε ῥῦπον
ὅσον γεννᾷ τοῦ Κορδονίου καὶ τῆς Ἑλλᾶς ἡ γῆ.

Ἐκεῖ βροχὴ τὰ σχέδια καὶ σκέψεις σὰν χαλαζὶ
καὶ πάντα κατερχόμενον κατέχει θαυμασμός,
ἐκεῖ, καθὼς γνωρίζομεν, συχνὰ κατασταλάζει
τοῦ κράτους ὁ δυσκοίλιος Προϋπολογισμός.

Ἐστὸ μέρος τοῦτο πάντοτε γεμάτος οἶστρον πλούσιον
λαὸν ἐσπουδάσα σοφόν, μαθ' ὅλα περιούσιον,
καὶ μόνος ἐμελέτησα τὰ δικαίωμάτα του,
τὰ θέσμια, τοὺς νόμους του, καὶ τὰ Συντάγματά του.

Τῆς δὲ σπουδῆς ἡ μέριμνα καὶ τῆς συχνῆς μελέτης
ἐκ τοῦ βορβόρου μ' ἔφερε 'στους οὐρανούς μετάρσιον,
ἀντὶ δὲ πάσης συνταγῆς καὶ ἱατρικῆς διαίτης
εὕρηκα πάντα τοὺς θεσμούς σωτήριον καθάρσιον,
ἐφ' ᾧ θερμῶς εὐγνωμονῶ τὸ σοβαρὸν Βασιλεῖον,
ὅπου πολίτην μ' ἔκαμε μὲ στόμαχον εὐκοίλιον.

(Πάντες ἐδῶ χειροκροτοῦν σφοδρῶς τὸν Φασουλῆ,
προστρέχουν δὲ ν' ἀκροασθοῦν καὶ γείτονες πολλοί,
καὶ ὁ Φασουλῆς τῆς γειτονίας ἰδὼν τὸ πανηγύρι
δημηγορεῖ 'στους γείτονας ἀπὸ τὸ παραθύρι.)

Φ. — Ὡ συμπολῖται γειτονίας τὰ μάλ' ἀγαπητῆς,
εὐγνώμων θὰ διατελῶ πρὸς ὅλους διαρκῶς,
διότι συμμετέχετε τοιαύτης τελετῆς
μονάχοι σας, αὐθόρμητοι καὶ οἰκογενειακῶς.

Κορδόνaros, Κορδόνaros... ἐν τούτῳ μόνον νίκα...
καὶ τέλος πάντων, κύριοι, κατῴρθωσα καὶ 'βγήκα,

Οικονομίας αὐστηρᾶς ἀμείλικτος σκαπάνη
καὶ πᾶσα πλεονάζουσα θ' ἀποκοπῇ δαπάνη,
μηδὲ μισθώσεις ἱερῶν τοῦ Πρυτανείου ὄνων,
μηδὲ σπατάλαι περιτταὶ καὶ ἄργοι χορτάτοι τόσοι,
καὶ αὐτὸς ποῦ δέκα ἔπερνε θὰ πέρνη πέντε μόνον
ὥς ὅτου μὲ τὰ τέσσερα ἢ μούλα νὰ μᾶς δώσῃ.

Θὰ εἶναι μόνη τέρψις μας ἡ τῶν Μαλτέζων μόρα,
μὲ τὴν πολλὴν μας φρόνησιν ὁ κόσμος θὰ φρενιάσῃ,
καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐκ πνεύματος οἰκονομίας τῶρα
νομίζω ὅτ' ἐκ Δεκέλειαν πῶς θὰ ξεχειμονιάσῃ.
Μηδὲ τσουμπουσι Παλατιοῦ, μηδὲ χορὸς κανεῖς,
σύ δ' ὁ Πατὴρ ὁ ἅγιος ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς,
εἰς τὰς οἰκονομίας μας καὶ τὰς εὐχὰς μας κλίνων
δίδῃ τὸν ἐπιούσιον ὅτ' ἀ τέκνα τῶν Ἑλλήνων,
καὶ ἄφες τὰ ὀφειλήματα καὶ ἡμῶν τῶν κολασμένων
καθὼς καὶ ἐμεῖς ἀφίεμεν τὰς ὀφειλὰς τῶν ξένων.
Μὲ τοῦ ἡλίου πάντοτε τὸν δίσκον νὰ μᾶς φέγγῃς,
τὸ κόκκαλο τῆς ράχης μας μὲ τοῦτον νὰ πυρῶσωμεν,
καὶ μὴ ποτὲ εἰς πειρασμὸν μικρὸν μᾶς εἰσενέγκῃς
μὲ δίσκον χρεωλύσια καὶ τόκους νὰ πληρῶσωμεν...
Ρῦσαι ἡμᾶς ὡς εὐσπλαγχνός ἀπὸ τοῦ πονηροῦ
καὶ ἀπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ Λὸ καὶ τοῦ κυρίου Ροῦ.

Συνῆλθαν δὲ καὶ οἱ Βουλευταὶ μ' αἰσίους οἰωνούς
καὶ οἱ δρόμοι ἐκοσμήθησαν μὲ ρήτορας δεινούς.
Ροδίζει καὶ φλογίζεται τοῦ καθενὸς ἡ μούρη
καὶ ἐπιάσθη καὶ ὁ Ζυγομαχὰς μαζὶ μὲ τὸν Βουδούρη,
καὶ μέσα ὅτ' ἀδιόρθωτα τοῦ Δημοσίου χάληα
φιλονεικοῦν καὶ τρώγονται γιὰ τὰ δικά των Χάληα.

Ὁ δὲ Ζωγράφος, ποῦ σοφὴν οἰκονομίαν ξέρει,
τοῦ Δεληγιάννη φίλτατος καὶ τὸ δεξὶ του χέρι,
ὕπεικων εἰς τὰ νεύματα τοῦ προσφιλοῦς αὐθέντου
ἀνεκνήρυχθη κατ' αὐτὰς ὑπὲρ τοῦ φαλιμέντου.
Καὶ ἀμέσως ἀνεβόησαν οἱ φίλοι πατριῶται :
«τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν ὅσους δανειστάς μας δότε
καὶ γιὰ κουπόνια τοῦ λοιποῦ πεντάρα μὴ σᾶς μέλη
ἀφοῦ καὶ ὁ πρὶν Πρωθυπουργὸς τὸ φαλιμέντο θέλει».
Ἄλλ' ὅταν ἀνεκραύγασε πρὸς τοῦτον ἡ Πατρίς
«λυπήσου με, Θεόδωρε, καὶ μὴ μοῦ σκάπτῃς τάφον»,
πρὶν νὰ φωνήσῃ, μὲν ἄμει, ὁ γαῖδαρός μου τρίς
ὁ κύριος Θεόδωρος ἡρνήθη τὸν Ζωγράφον.

Οἱ τρίτοι δὲ μὲ σπαραγμὸν παραμιλοῦν καὶ πόνον
πῶς μένουσιν πρὸς διόρθωσιν ἡμέραι δέκα μόνον,
καὶ αὐταὶ χωρὶς καταστροφὴν παρέρχονται καμμίαν
καὶ νέαν μόναι των ζητοῦν καὶ πέρνουσιν προθεσμίαν,
ὁπότεν λήξῃ δὲ καὶ αὐτὴ πρὸς λύπην των μεγάλην
ἀμέσως τοῦκα καὶ ἀπ' ἀρχῆς τὴν παρατείνουν πάλιν,
καὶ ἀλληλοδιαδέχονται δεκάδες τὰς δεκάδας
καὶ βλέπουσιν τὰς ἡμέρας μας φεγγούσας ὡς δορκάδας,
καὶ ἀμέσου καταποντισμοῦ τὸν κώδωνα σημαίνουν
καὶ πρόσκλησιν Βασιλικὴν τοῦ κάκου περιμένουν.

Ὁ Ράλλης ἀνυπομονεῖ... τίς τὰς κτυποῦν τὴν πόρτα...
ποῖός ἐστιν ; μήπως ἔρχεται κανεῖς νὰ τὸν καλέσῃ ;...
ὄχι, τὴν θύραν ἔκρουσε μιὰ ραδικὸν μὲ χόρτα
καὶ ἡ κακομοῖρα στέλλεται ὅτ' ἀδιάβολο πεσκέσι.
Ξανακτυποῦν, μὰ τίποτα... τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια...
ὁ σκουπιδᾶς ἐκτύπησε νὰ πάρῃ τὰ σκουπίδια,

Βροῦτος Μεσολογγίτης,
ποῦ τὸν κυτᾶς καὶ φρίττεις.

καὶ δίχως κόπον εὐχομαι νὰ βγαίνετε καὶ σεῖς
ἵνα τελῶμεν ἑορτὰς τῆς νίκης τῆς χρυσῆς,
ποῦ κι' ἄλλοτε καὶ σήμερα παιᾶνας τῆς ἐτόνισα...

(Ἀκούσατε, ἀκούσατε, φωνάζει μιὰ γειτόνισσα.)

Φ. — ὦ συμπολίται γειτονιάς τὰ μάλ' ἀγαπητῆς
ἐξ ὑπονόμων ἔρχομαι τοῦ κράτους Βουλευτῆς.
Μὲ τὸ ξυλένιο μου κορμί, τὸ τόσο ντιλικάτο,
ποῦ μήτε φόβος καὶ ζυγὸς ποτέ δὲν τὸ δεσμεύει,
κατέβηκα μονάχος μου 'στὰς ὑπονόμους κάτω
νὰ 'δῶ τὸ καψο-Σύνταγμα ποῖος μᾶς ὑπονομεύει,
ἀλλ' εἶδα πῶς ἀσάλευτον ἐσάπιζ' ἐκεῖ πέρα
'στῶν ὑπονόμων τὸν βαρὺν καὶ πνιγηρὸν ἀέρα.

Δὲν ἄφῃς' ἀνερεύνητον μὴτ' ἓνα κἄν σωλῆνα
μὲ σπερματσέτα, μὲ πυρσούς, καὶ μὲ βεγγαλικά,
ὅταν ἐκεῖ 'στὸ Σύνταγμα διέκρινα κι' ἐκεῖνα
τὰ καψοδικαιώματα τὰ κυριαρχικά,
κι' ἀπὸ τὸν χάρτην ἔβγαине τοῦ κάθε δικαιώματος
σκωλήκων βρώμα περισσὴ καὶ δυσωδία πτώματος,
καὶ περιττὸν νὰ σᾶς εἰπῶ πῶς 'γύρισα 'στὸ σπῆτι μου
μὲ δέκα μιζομάντυλα βουλώνωντας τὴν μύτη μου.

Σᾶς ὁμιλῶ συμβολικῶς, ὦ γείτονες πολῖται,
καὶ σεῖς σὰν ἐξυπνος λαὸς θαρρῶ πῶς μ' ἐννοεῖτε.

Οὐχ ἦττον ἂν κι' ἐνίκησα 'στὸν κλύδωνα τῆς πάλης
τῆς Συνταγματικῆς,
μετ' ἀπογοητεύσεως ἀποχωρῶ μεγάλης
ἐκ τῆς πολιτικῆς,
κι' ἐκεῖνος ποῦ πολιτικὰ θάλθῃ νὰ μοῦ 'μιλήσῃ
θ' ἀναγκασθῇ κακὴν κακῶς τὸ στόμα του νὰ κλείσῃ.

Σᾶς κλαίω, συμπολίται μου... μὲ τὸν Μεσολογγίτην
ὀριστικῶς θὰ χάσετε κι' ἐμένα τὸν κοπρίτην,
κι' εἰς γνῶσιν φέρω τοῦ λαοῦ καὶ συγγενῶν καὶ φίλων
πῶς μοναχοὺς κι' ὁ Φασουλῆς 'στὴν τύχην σᾶς ἀφίνει,
σᾶς λέγω δὲ πῶς τοῦ λοιποῦ καὶ τοῦ Ρωμηοῦ τὸ φύλλον
ἐν ὄργανον ἐπίσημον τοῦ Περικλῆ θὰ γίνη.

Καὶ μὴ τὴν ἀποχώρησιν νομίσῃ τις ἀστείαν,
ἀμέσως δήλωσιν γι' αὐτὸ θὰ στείλω 'στὴν Ἑστίαν,
καὶ μ' ὅσα κι' ἂν μοῦ λέγετε, οὐδεὶς θὰ μεταπίσῃ
κι' ἐμένα τὸν φωστῆρα,
κι' ὁ Περικλῆτος ἂν ἐλθῇ νὰ μὲ ξυλοκοπήσῃ
θὰ δείξω χαρακτῆρα.

Κι' ἂν μ' ἐρωτήσετε γιατί, ἐγὼ θὰ σιωπῶ
καὶ λέξιν δὲν θὰ 'πῶ,
μηδὲ θ' ἀκούσῃ τσιμουδιὰ κανεὶς τῶν ἡμετέρων,
διότι παραβλάπτεται τῆς χώρας τὸ συμφέρον.

κι' ὡς τώρα μήτε πρόσκλησις καμμιὰ τοῦ Βασιλέως
μηδὲ σικὰ παρήγορος χρυσοῦ διαγγελέως.

Κι' ὁ Κωνσταντόπουλος ὁ Πίτ σφυρίζει «τί κυττάτε ;
γιατί ἀκόμη χάσκετε ; γιατί δὲν τὸ βροντᾶτε ;
Ἄν εἴλειψε ἀπ' ὅλους σας ἡ τόλμη καὶ τὸ θάρρος
τοιούτον ὅσῃν καμποῦρα σας νὰ φορτωθῇτε βάρος,
ἐμένα νὰ καλέσετε, κι' ὁ Πίτ εἰς τὸ μουμέντο
μὲ τὴν διαπασῶν φωνὴν κηρύττει φαλιμέντο.
Ἄλλόνζ ἀνφάν ντὲ λὰ πατρί... κανεὶς ἄς μὴ φοβάται...
πρὸς τί τὴν ἀγωνίαν μας νὰ τὴν παρατραβᾶτε ;
Ζοῦρ ντὲ γκλοῦρ ἐτ ἀρριβέ... καλέσετε τὸν Πίτ
καὶ μ' ὅλους τοὺς δανειστάς τὸ κράτος θάλλῃ κίτ.
Μαρσόν, ὅζ ἀρμ. σιτοαγιέν... νὰ μόνῃ εὐκαιρία...
μαρσόν, φορμὲ βὸ μπαταγιόν, κι' ἄς πῆς ἡ μπαταρία.
Ἀμοῦρ σακρέ ντὲ λὰ πατρί... ὁ τῆς πατρίδος ἔρως
μέγας τῶντι κι' ἱερὸς κι' οὐχὶ ἐκ τῶν ἐνόντων,
ἀλλ' εἶναι ἱερώτερος ὅπῃταν τις ἐγκαίρως
δοξάζῃ τὴν γεννέτειραν μὲ φαλιμέντου βρόντον.

Ὁ δὲ Τρικούπης, μὸν ἀμί, ἀνὴρ ἐκ τῶν σπανίων,
ποῦ κράτος ἐστερέωσεν ἐπάνω τῶν δανείων,
ποῦ τῶν Ἑλλήνων ἄπτεται καὶ παρευθὺς καπνίζονται
κι' ὅλων τὴν ὄρεξιν κεντᾶ νὰ θέλουν νὰ δανειζονται,
ὑπόσχεται σωτήρια κι' ἀκόμη κοκορεύεται
καὶ Ἀγγλογάλλων δάνεια καινούρια ὀνειρεύεται.
Καθὼς δ' ὁ γέρων Ἰσαάκ, τυφλὸς κατὰ τὸ γῆρας,
τὸν μὲν Ἡσαῦ ἐγνώρισεν εὐθὺς ἀπὸ τὰς χεῖρας,
τὸν δ' Ἰακώβ ἐκ τῆς φωνῆς, κι' ἀνέκραξεν ἐμφρόνως :
«αἱ χεῖρες εἶναι τοῦ Ἡσαῦ, τοῦ δ' Ἰακώβ ὁ τόνορ»,
ἔτσι κι' ὁ σὶρ Χαρίλαος, ὁ πρῶν τολμητίας,
τυφλὸς καθὼς τὸν Ἰσαάκ ἐκ τῆς ἀχρηματίας,
ψελλίζει μὲς ὅσῃν ἔξαφιν ὀνείρου τρομεροῦ :
«αἱ χεῖρες εἶναι χεῖρες Λὸ κι' ἡ γλῶσσα γλῶσσα Ροῦ».

Ἐκ τούτων συμπεραίνετε, βρὲ Γάλλε φαρφαρόνε,
πῶς μὲ τῆς φούχταις οἱ Ρωμηοὶ Ναπολεόνια τρῶνε,
τὸν σκελετόν μας ὀχληρὰ μαστίζ' ὑπερτροφία
κι' ἀκούω μετὰ λύπης μου πῶς μετ' ἀγρίου ὕφους
ὅστου κράτους τὰ δημόσια ἐνσκήπτετε γραφεῖα
κι' ἐκ τούτων ἀπολογισμοὺς ζητεῖτε ἀποκρύφους.

Ὅμως ἐγὼ ἐπιθυμῶν νὰ σᾶς εὐχαριστήσω
κι' εἰς ὅ,τι μὲ χρειάζεσθε νὰ σᾶς ὑπηρετήσω,
μετ' εὐγενείας Γαλλικῆς καὶ πέντε ὑποκλίσεων
σᾶς δίδω τὰ κατὰστιχα τῶν διαφόρων χρήσεων.

(Ὁ Φασουλῆς ἀπὸ μακρὸ ἐπανωφόρι βγάζει
τοὺς νέους ἱστολισμοὺς καὶ τοὺς ἀρχαιοτάτους,
καὶ δέκα κατακεφαλικὰς τοῦ Γάλλου κατεβάχει
μὲ τὰ μεγάλα καὶ μικρὰ κατὰστιχα τοῦ κράτους.)

**Τῷ ἀγνώστῳ Δέλτα Ντ',
ποῦ δὲν θέλει νὰ φανῇ.**

Ἐλήφθη ταχυδρομικῶς τὸ φωτογράφημά σας,
καθ' ὅλα δὲ τὸ μούτρο μας τὸ ἔβρηκαμε σωστό,
κι' ἂν καὶ δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ξέρω τὸνομά σας
μὰ δέχομαι τὸ δῶρον σας καὶ σᾶς εὐχαριστῶ.

**Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Ὁ «Παρνασσός», τὸ κάλλιστον τῶν Περιδικῶν,
ποῦ τώρα διευθύνεται μὲ νοῦν ἐμπειρικόν
ἀπὸ τὸν Μπάμπη Ἀννίνο κι' ἀπὸ τὸν Σαμαρτσίδη,
δοκίμους εἰς διάφορα λογογραφίας εἶδη,
νέας προόδου στάδιον κατῴρθωσε νὰ τάμῃ
κι' ἐγὼ τοὺς πάντας βεβαιῶ πῶς θαύματα θὰ κάμῃ.
Παράμερα τὴν τόσῃν σας φιλαργυρίαν ἄφετε,
τοιούτον Περιδικὸν καθεὶς ἄς βοηθήσῃ,
κι' ἐκεῖνος ποῦ ὅτῳ «Παρνασσόν» συνδρομητῆς δὲν γράφε-
δὲν ξερεῖ τί τοῦ γίνεται καὶ νὰ μᾶς συμπαθήσῃ. |ται

Ἡμεροδεῖκται πρώτης εἰς τοῦ Κωνσταντινίδου,
ποικίλλοντες καὶ πάλιν εἰς σχήματα κι' εἰς εἶδη,
μετὰ πολλῶν καὶ νέων παντοδαπῶν εἰκόνων,
καλλίτεροι ἀπ' ὅλους τῶν περασμένων χρόνων.
Πρὸς δὲ κι' Ἡμεροδεῖκται δι' ὅλας τὰς κυρίας
μὲ τόσων γλυκυσμάτων σαφεῖς λεπτομερείας.
Λεπτὰ εἰκοσιπέντε τιμᾶται ὁ φθηνότερος
καὶ πέντε φράγκα μόνον ὁ μάλλον ἀκριβώτερος.

Ἐκεῖνο τὸ Κατάστημα Βασιλῆ τοῦ Κασδόνη,
ὅπου ὅτῳ σπῆτι ἔβρίσκειται τοῦ Λάμπρου ἀποκάτω,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὰ μάτια μας θαμβώνει
καὶ μὲ στολίδι χίλια δὴ φεγγεβολεῖ γεμάτο.
Θαῦμα ἰδέσθαι ἀληθῶς !... τί μαγαζὶ ποῦ εἶναι !...
μικρὸ Παρίσι φαίνονται μὲ τούτο αἱ Ἀθῆναι,
κι' ἂν γελασθῇς καμμιὰ φορὰ ἀπ' ἔξω καὶ περάσῃς
ἀμέσως μέσα θὰ ἔρεθῇς καὶ κᾶτι θ' ἀγοράσῃς,
κι' ἂν εἶσαι ἀφιλόκαλος καὶ πρῶτος κασιδιάρης
τότε θὰ φύγῃς μοναχὰ καὶ πρᾶγμα δὲν θὰ πάρῃς.
Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρόν, γιὰτ' εἶναι κρίμα κι' ἄδικο
ἀπ' ἔξω νὰ κυττάτετε αὐτὸ τὸ Καπελλάδικο.

Οἱ ράπτει Ἀἰδονόπουλοι—μεγάλον τὸνομά των—
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν μετόφησαν ἐσχάτως,
κι' ἤλθαν τὰ χειμωνιάτικα εἰς τὸ Κατάστημά των
καὶ πρῶτος πρῶτος ἔσπευσεν ὁ Φασουλῆς τρεχάτος.
Τί μαγαζὶ κατὰφωτο, τί ὡμορφιὰ περίσσια,
καὶ τί κοστοῦμιὰ τοῦ συρμοῦ... ψυχὴ μου ὅτῳ Πατήσι !...
Κάθε διαβάτης ἀπορεῖ, κᾶν ἄνδρας κᾶν γυναῖκα...
σᾶς εἶπα μιά, σᾶς εἶπα δὴ, σᾶς εἶπα πέντε δέκα
πῶς ἐκεῖ μέσα ράβεται κι' Ἀνατολὴ καὶ Δύσις...
φραγκορραφετάδες σὰν κι' αὐτοὺς δὲν ἔχει κάμ' ἡ φύσις.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ὅτῳ σπῆτι μου ἀνέβῃ,
ὅσῃν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Εὐδὴ, — δὴ ὅτῳ λάδι τρεῖς ὅτῳ ξύδι,

μὲ Χημεῖον μὲ μιά μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιά χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου κονιορτὸς πολὺς.

Μὴ μὲ βιάζῃ δι' αὐτὸ κανέναν συμπολίτην
ἢ φίλος τῆς Αὐλῆς,
ἐνόσω δὲ δὲν ἡμιλεῖ κι' ὁ γκράν Μεσολογγίτης
σιγᾶ κι' ὁ Φασουλῆς.

Ἄλλ' ὅταν ἀποσφραγισθῇ τὸ στόμα τῆς Πυθίης,
τότε, πολῖται γείτονες, μὲ λόγους ἀληθείας
θὰ σὰς εἰπῇ κι' ὁ Φασουλῆς γιατί καὶ πῶς καὶ γιάντα
τὴν ὑψηλὴν πολιτικὴν ἐμούντζωσε γιὰ πάντα.

Τότε θὰ 'δοῦν φῶς φανερά κι' Ἀνατολὴ κι' Εὐρώπη
κι' ἐχθρῶν φλυάρων ὅμιλοι καὶ φίλων ἐξαιρέτων
πῶς τὸ μεγάλον ἔργον μου 'στὴν μέσην ἀνεκόπη
ἀπὸ τοὺς βλακογείτονας κι' ἀπὸ τὸν Περικλέτον,
καὶ θὰ φωνάξῃ καθεμιὰ πολιτικὴ ψωμόλυσσα
πῶς πρὸ καιροῦ τὸ ζήτημα τῆς σωτηρίας τόλυσα.

Ἄλλ' ἕωσού γενῇ γνωστὸν πρὸς κόσμον Ἀθῶνρίτην
πῶς πάντες ἐπολέμησαν κι' ἐμέν' ἀπὸ σκοποῦ,
ἀναχωρῶ προσωρινῶς μὲ τὸν Μεσολογγίτην
'στὴν Λόντρα, 'στὴν Καπερναούμ, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω ποῦ.

Τοῦ μαυρισθέντος ἄμισθος θὰ γίνω δορυφόρος...
φεύγω μὲ σάκκους ταξιδιοῦ, μὲ τσάνταις, μὲ σεντούκια...
ἴσως κι' οἱ δὴ καλόγεροι νὰ πάμε 'στ' Ἀγιονόρος
κι' Ἀγιονορίτικ' ἀπ' ἐκεῖ νὰ στέλλωμε φουντούκια.

Ἴσως κι' οἱ δὴ φορέσωμε σπαθιά τυραννοκτόνων,
ἴσως 'στὸ τέλος κάνουμε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί,
κι' ἄς πλησιάσουν πρὸς ἐμὲ δὴ τρεῖς ἐκ τῶν γειτόνων
νὰ 'δοῦν τί μαῦρον ὄργανον κι' ὁ Φασουλῆς κρατεῖ.

(Δὴ γείτονι διχῶς τσίπα
ἐρευνοῦν τὸν παρλαπίπα.)

Φ.—Ψάξετε 'στὸ μανίκι μου...

Γεί.— Πῶ! πῶ! τί κρύο πράμμα!...

Φ.—Εἶνε σπαθί, βλακέντιοι, καὶ συνωμότου κάμα.

(Οἱ γείτονες ἀποχωροῦν μὲ μούτρα τρομασμένα
καὶ μόλις πᾶνε σπῆτι των τοὺς πάει τρία κι' ἕνα.)

Φ.—Λοιπὸν καθὼς σὰς ἔλεγα σὰς φεύγουν δυστυχῶς
δὴ κολοσσοὶ μεγάλοι,
κι' ὁ Μπαρμπας Κορδονάραγας θὰ μείνῃ μοναχὸς
τὸν σβέρκο του νὰ βγάλῃ.

Ὁ νοῦς του θὰ ζαλίζεται 'στὴν ὄραν τῶν καυμάτων
περὶ χρεῶν καὶ τόκων,
καὶ τῶν παντοίων κι' ἐκκρεμῶν τοῦ κράτους ζητημάτων,
τὰ μάλα περιπλόκων.

Χωρὶς τοὺς δὴ μας ἄφευκτος κίνδυνος σήμαίνει,
τοῦ κάκου κάθε φάρμακον, καίπλασμα κι' ἐκδόριον,
κι' ἐλεύθερος σὰν σήμερα ὁ Μπαρμπας δὲν θὰ μείνῃ
νὰ κοπανᾷ τῆς Κηφισσιᾶς τὸν λυτικὸν καὶ Βόρειον,
καὶ σχέδια συμβιβασμῶν, Ἀστωμαίει κι' ὅλα
μέσ' ἀπὸ τὴν φαλάκρα του θὰ αἰζοῦν καραμπόλα.

Ὀλημερίς ὁ φουκαρᾶς θὰ τρέχῃ 'αὐτὸ Παλάτι
νὰ διδῇ πρὸς τὸν Ἀνακτα ρεπόρτο τακτικό,
κι' ἐμεῖς μακρὰν θὰ νίπτωμεν τὰς χεῖρας ὡς Πλάτοι
οὐδέτεροι πρὸς τὰ κοινὰ καὶ καθ' ἑαυτοῦ.

Κι' ἂν ξένοι στόλοι ἐξαφνὰ σὰς ξαννοῦν μπλόκο
ἐμεῖς οἱ δύο μόνο
κι' ἂν Τράπεζαι βομβαρδισθῶν, Γαμεῖα καὶ Παλάτια,
καλὰ νὰ τὰ παθαίνετε καὶ σίρτε 'στὰ κομμάτια.

Ὅριστικῶς ἀποχωρῶ, ὡρὶς νὰ στρέψω 'πίσω...
συμβαίνουν πράγματα φρικτὰ καὶ τρομερὰ μυστήρια,
ἐν τούτοις πρὶν ἐκ τῶν κοινῶν κι' ἐγὼ ν' ἀποχωρήσω
ἀποχωρῶ πρὸς τὸ πρὸν εἰς ἀποχωρητήρια.

(Ὅλοι μὲ δάκρυα πικρά, λυγμοὺς καὶ παρακλήσεις
ἁμάν, τοῦ λέν, σῶσε μας καὶ μὴν ἀποχωρήσης,
ἀλλὰ 'στὴν ἀποχώρησιν ἐκεῖνος ἐπιμένει
κι' ὁ Περικλῆς τοῦ ρίχνεται καὶ ξύλο τὸν χορταίνει.)

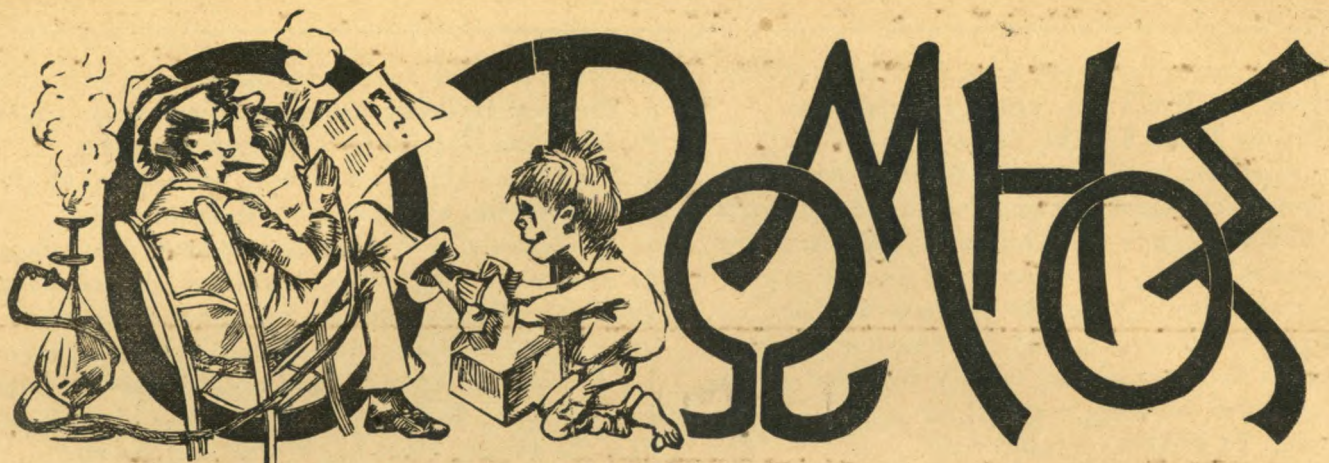
Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐβλήκε τόμος δεῦτερος Ἀπομνημονευμάτων
τοῦ μακαρίτου Ραγκαβῆ ἐκ τῶν γλαφυροτάτων.
Μεγάλῃς δράσεως καιροὶ καὶ τόσων πόθων χρόνοι
τὴν κάμνουν περιζήτητον καὶ σπάνιον βιβλίον...
ἐκδίδεται πολυτελῶς δαπάναις τοῦ Κασδὸν
καὶ 'στῆς Ἑστίας βρίσκεται τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Ὁ Μαρκόπουλος ὁ Γιάννης, Τραπεζίτης ἐν τοῖς πρώτοις,
ποῦ πολλὴ τὸν διακρίνει φλογερὰ δραστηριότης,
τοῦ γνωστοῦ Πανταζοπούλου ἐμνηστεύθη τὴν Κατίνα,
ἀβροτάτην δεσποσύνην καὶ κορίτσι ἀπ' ἐκεῖνα,
ποῦ καθέναν μακαρίζει τρεῖς φορὰς τὸ παλληκάρι,
ποῦχει τύχη νὰ τὸ πάρῃ.

Θαυμαστὸν Ζυθοπωλεῖον ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει
τοῦ Κλεάνθους Δημοπούλου, ποῦ τὸ ξέρουν ὅλοι κι' ὅλοι.
Ἀφθονία προϊόντων ἐκλεκτῶν Ἀνατολῆς
καὶ μεζέδες ξακουσμένοι, ποῦ ντουνιας τὸν νοῦ του χάνει,
καὶ μιὰ μπίρα ποῦναι τρέλλα καὶ καθέναν ντερτιλῆς
μ' ἕνα δὴ ποτήριον μόνο τοῦ διχθόλου κέφι κάνει.
Κι' ἡ διεύθυνσις; θὰ πῆτε.. νὰ λοιπὸν μὲ μιὰ πενιὰ...
Πέραν, δρόμος τοῦ Θεάτρου, ἀριθμὸς δεκαεπτά.

Ὁ νεῖος Κωνσταντινίδης, λεγόμενος Θανάσης,
ὅλος σπουδῇ, μελέτῃ, κι' ἐμβρίθεια καὶ δράσει,
εἰς Νομικῆς λιμπρέτα ἐξετασθεὶς ἐσχάτως
ἐχρίσθη μετ' ἐπαίνων σπουδαῖος ἀβουκάτος.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἑννενηντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι ὑπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει.
κι' ὅταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ ὅτῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἁλλοδαπήν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — διγίως νύχια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — **δίκαια φράγκα καὶ ἰσὸ χέρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής.
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου δεκάτη,
ὅτους Ρωμῶνους γυρνοῦμε τὴν πλάτη.

Διὸ καὶ τετρακόσα,
μᾶς ἐλύθ' ἡ γλῶσσα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ. Τῆς κόψαμε...

Π. Τῆς κόψαμε...

Φ. Ἀστρέμουν οἱ Ρωμῶνιοι.

Π. Τοὺς μπήκαμε, βρὲ Φασουλῆ, καλὰ μὲς ἰσὸ ρουθοῦνι.

Φ. Ἀς ἔχῃ δόξαν ὁ Θεός, ποῦ τέλος πάντων τώρα

διέκοψε τὰς σχέσεις τῆς κι' ἡ τῶν Ἑλλήνων χώρα,

ἀς ἔχῃ δόξαν ὁ Θεός μεγάλην καὶ πολλήν

ποῦ κι' ὁ Μεγαλειότατος θὰ πῇ μὲς ἰσὴν Βουλὴν

ἐκτὸς τῶν ἄλλων σοβαρῶν πολιτικῶν συμβάντων

πῶς ἓνας τόπος εἰς τὴν γῆν ὑπάρχει τέλος πάντων,

μὲ τὸν ὅποιον ἡ κλεινὴ κι' εἰρηνικὴ Ἑλλάς

εἰς σχέσεις δὲν εὐρίσκειται καθόλου ὁμαλὰς.

Ἐμένα δέ, βρὲ Περικλῆ, ποῦ εἶμαι πατριώτης,

μ' ἐπείξε τῶν σχέσεων ἡ τόση ὁμαλότης,

καὶ δὲν θ' ἀλλάξῃ, ἔλεγα, ἡ καθεστῶσα θέσις
καὶ δὲν θὰ κόψωμε κι' ἐμεῖς καμμιά φορὰ τὰς σχέσεις ;
Ὁ δὲ Θεός ἐπήκουσε τὴν ταπεινὴν εὐχὴν μου
καὶ βάλαμον ἐστάλαξε ἰσὴν πάσχουσαν ψυχὴν μου,
κι' ἡ σοβαρὰ ὑπόθεσις ἐφύτρωσε τοῦ Ζάππα
κι' ὁ σὶρ Τρικουπῆς ἔδωσε εἰς τοὺς Ρωμῶνους φάπα,
κι' ἀπάνω εἰς τῶν Ἀργυρῶν τῆς φούριαις καὶ τοὺς σάλους
εἶδα κι' ἐγὼ τὰς σχέσεις μας ὀλίγον ἀνωμάλους.
Ὁ δὲ Παππαρηγόπουλος, ὁ Πρέσβυς μας τοῦτέστι,
ποῦ ἔστεκε ὡς σήμερα καλὰ ἰσὸ Βουκουρέστι,
γιὰτὶ δὲν τὸν παρέσυρε τῶν παύσεων τὸ ρεῦμα
κι' οἰκονομίας, Περικλῆ, αὐστηροτάτης πνεύμα,
παῦσιν κι' αὐτὸς ἀνέλπιστον καὶ φυσικὴν ὑπέστη
κι' αὐτοδικαίως γύρισε ἀπὸ τὸ Βουκουρέστι.

Π. 'Ορίστε... μύτη 'σήκωσαν κι' οί' άνοστοι Ρουμάνοι, ποῦ ἔχουν μιὰ Βασίλισσα, ποῦ τὴν λογία κάνει, τὴν Κάρμεν Σίλθα δηλαδή, ἐκείνη τὴν ζευζέκα, ποῦ συγγραφεὺς νομίζεται καὶ πάνσοφη γυναῖκα, καὶ χάσκουν οἱ Ρωμοῦνοι τῆς μὲ τὰ σαχλά τῆς δράμα- μὲ τὰ μυθιστορήματα καὶ τὰ λοιπὰ συγγράμματα, [τα, κι' ἐπῆγε κι' ἡ σοφὴ Παρὲν μαζί τῆς νὰ μιλῇ καὶ τὸ σπουδαῖον ζήτημα τῶν γυναικῶν νὰ λύσῃ.

Ἄς ἔχῃ χάρι, Φασουλῇ, ποῦ τὴν στολίζει Στέμμα καὶ σφύζει μὲς 'στὰς φλέβας τῆς τῆς Βασίλισσας αἷμα, ἀλλέως εἰς τὰ ἔργα τῆς, τὰ ἔμμετρα καὶ μὴ, φαρμάκων θὰ ἐδίδοτο ἐμετικῶν τιμῇ.

Φ. Καὶ δὲν τῆς φθάνει τάχατε τοῦ Στέμματος ἡ δόξα, μὰ καὶ τῆς λογιότητος τῆς 'κόλλησε ἡ λόξα.

Ποῦ ἡ 'δική μας, Περικλῇ... τί Μεγαλειοτάτη!...

ποτὲ δὲν θέλει νὰ περνᾷ σοφολογιωτάτη, κι' ἀρρώστους ἐπισκέπτεται εἰς τὰ Νοσοκομεῖα καὶ μῆτε λόξα ἔμμετρος τὴν 'πείραξε καμμία, καὶ μῆτε σὰν ποιήτρια περίλυπος ρεμβάζει, μόνον τοὺς στίχους τοῦ «Ρωμηοῦ» καμμιὰ φορὰ διαβά-

Ἔτσι τὴν θέλω πάντοτε, Βασίλισσα 'στ' ἀλήθεια, [ζει. χωρὶς νὰ γράφῃ δράματα καὶ τέτοια κολοκύθια, ἀλλ' ἐπεὶ βαρύνομαι νὰ σὲ παραβαρύνω ἄλλοτ' ἐπιφυλάσσομαι τὰς δύο νὰ συγχρίνω.

Π. Ἄμμ, τί σοῦ λέει, Φασουλῇ, κι' ἡ ἄλλη προκομμένη, ἡ Βακαρέσκου δηλαδή, κι' αὐτὴ συφοριασμένη, ποῦ τᾶχε ψήσει πρὸ καιροῦ μετὰ πολλῆς μανίας μαζί με τὸν Διάδοχον τῆς σαχλο - Ρουμανίας, καὶ θὰ τὴν ἐνυμφεύετο κι' ἐκεῖνος ἐμμανῆς ἂν δὲν ἐναντιώγοντο οἱ ψωροευγενεῖς, γιὰτὶ αὐτοὶ δὲν ἤθελαν τοῦ Θρόνου τὸ βλαστάρι μίαν κυρίαν τῆς Αὐλῆς ὡς σύζυγον νὰ πάρῃ.

Φ. Μὰ τί σαχλό, βρὲ Περικλῇ, τὸ κράτος τοῦ Καρόλου, τὴν Ρουμανίαν τὴν ἐχθρὰν δὲν συμπαθῶ καθόλου, κι' ἐκεῖνα τὰ ὀνόματα εἰς ἔσκος καὶ εἰς ἄνος, ὁ Ζαφειρέσκος δηλαδή καὶ ὁ Κογλετσιάνος ...

Π. Ὁ Ζαφειρέσκος ἔφυγε ;

Φ. Κι' ἐκεῖνος ἀπελπίσθη καὶ ἄρον ἄρον κατ' αὐτὰς θαρρῶ πῶς 'ξεκουμπίσθη, ἢ δὲ κυρίαις, Περικλῇ, τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ,

ποῦ σειοῦνται καὶ λυγίζονται σὰν πάπαις τοῦ γιालοῦ κι' εἶναι γιὰ Πρέσβεις μοναχὰ τὸ δυνατό των φόρτε, θὰ ἔχουν ἓνα Πρεσβευτὴ 'λιγώτερο γιὰ κόρτε.

Π. Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ Φασουλῇ, καὶ τώρα τί θὰ γίνη ; Φ. Διακοπὴ τῶν σχέσεων, ἀλλ' ὅμως ἐν εἰρήνῃ, κι' ἡ Ρουμανία κι' ἡ Ἑλλάς, ἡ πρώταις φιλενάδες, θὰ φαίνονται πῶς 'κάκισαν σὰν δρὸ Ἀρσακειάδες, καὶ ὄλων τῶν Δυνάμεων θὰ καρτεροῦν τὴν κρίσιν χωρὶς καμμίαν σύγκρουσιν, χωρὶς αἱμάτων χύσιν.

Κι' ἂν δώσ' ἡ Δύσις πρὸς ἡμᾶς τὸν θησαυρὸν τοῦ Ζάππα τότε κι' ἐμεῖς θὰ βάλωμε ἀνάποδα τὴν κάπα, ἀλλ' ἂν ἀδίκως, Περικλῇ, δικάσῃ πῶς ἀνήκει πρὸς τοὺς Ρωμοῦνους ἡ γνωστὴ τοῦ Ζάππα διαθήκη, ἀμέσως θ' ἀπολέσωμεν τὰ πάντα καὶ θὰ θύσωμεν, μὲ ἄλλους λόγους δηλαδή 'στ' αὐγά μας θὰ καθίσωμεν, κι' εἰρήν' ὑμῖν θὰ σκούζωμεν πρὸς τοὺς συμπατριώτας κι' εὐθὺς θ' ἀνανεώσωμεν τὰς σχέσεις μας τὰς πρώτας σὰν πονηροὶ ποῦ εἴμεθα καὶ κάλτσαις τοῦ διαδόλου, κι' ὁ Πρεσβευτῆς μας 'στὴν Αὐλὴν θὰ πάῃ τοῦ Καρόλου καὶ πάλι 'στὴν πρωτεύουσιν θὰ 'δοῦμε φρέσκο φρέσκο τὸν Ὀλανέσκο, Περικλῇ, καὶ κάθε Ζαφειρέσκο.

Βλέπεις πῶς βῆμα μόνος σου ἀδύνατον νὰ κάμῃς ἂν πρῶτα δὲν ἀποφανθοῦν αἱ σύμμαχοι Δυνάμεις, ἡ Δύσις εἶναι σήμερον σοφὸς πραγματογνώμων καὶ καθεμίαν γνώμην τῆς τὴν θεωροῦμεν νόμον.

Κι' ἐγώ, καυμένη Περικλῇ, νὰ 'δῆς τί θὰ σκαρώσω ... ἂν τοῦ Φαλήρου μοῦ ριχτοῦν τὸ σπῆτι νὰ πληρώσω δὲν θὰ προστρέξω δι' αὐτὸ 'στοὺς νομικοὺς κατόπιν, ἀλλὰ κριτὴν καὶ δικαστὴν θὰ βάλω τὴν Εὐρώπην, κι' ἂν μὲν εἰποῦν οἱ κύριοι Καπρίβη καὶ Καλινόκυ πῶς πρέπει νὰ ἐξοφληθοῦν κεφάλαια καὶ τόκοι, θὰ τὰ μετρήσω, Περικλῇ, χωρὶς νὰ λείψῃ ὥρα, ἀλλοιῶς θὰ ρίξω κανονιά, ποῦ θὰ τραντάξ' ἡ χώρα.

Π. Βρὲ τί μοῦ λές ;

Φ. Εἰς τὸ ἐξῆς δι' ὅλα τὰ συμβάντα 'στὸ δίκαιον τὸ διεθνὲς θὰ καταφεύγω πάντα.

Π. Ἀλλὰ καὶ τὸ στηλιάρι μου καὶ τοῦτο τὸ μαστίγιον εἰς σὲ καὶ μόνον πάντοτε θὰ 'βρίσκῃ καταφύγιον κι' εἰς σχέσεις θ' ἄναι ὁμαλὰς μετ' τὴν 'δική σου ράχην καὶ στῶσε τὴν ὀγρήγορα νὰ φᾶς γερὸ μπερντάχι.

Καὶ μὲς 'στοῦ Φασουλῆ τοῦ τσελεπῆ Συμβούλων ἐποπτῶν ἐπιτροπῇ.

(Μιὰ τῶν πολλῶν ἐπιτροπῶν τοῦ Δήμου κατ' αὐτὰς καὶ 'στὸ γνωστὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Φασουλῆ ἐμπῆκε, ὁ δὲ δεσπότης Φασουλῆς καὶ πρῶτος φαφλατὰς ἀμέσως πρὸς ὑποδοχὴν φαρμακικῶς ἐβγῆκε).

Φ. Λειπὸν καλῶς ὀρίσατε, ὦ Σύμβουλοι, κι' ἐδῶ... μὲ ὅλη τὴν φαρμῆλιάν μου ἐβγῆκα νὰ σᾶς 'δῶ. Καταφρονεῖτε ἀληθῶς τὸν ἓνα κι' ἄλλον κόπον καὶ τρέχετε νυχθημερὸν 'στὰ σπήτια τῶν ἀνθρώπων καὶ βλέπετε μετὰ σπουδῆς κι' ἐνδελεχοῦς μελέτης ἂν τὰς μεθόδους ἀμελοῦν τῆς ὑγιεῖς διαίτης.

Κι' ἐγὼ καὶ ἡ κυρία μου μαζί μὲ τὰ παιδιὰ μας προσφέρωμεν 'στὸν Δήμαρχον θερμὰς εὐχαριστήσεις, καὶ πάντα θὰ τὸν ἔχωμεν κι' ἐμεῖς μὲς 'στὴν καρδίᾳ μας δι' ὅσα ἐκοπίασεν ἡ ζωρὰ του φύσις.

Ἐν τούτοις μὲ τὸν Δήμαρχον θὰ ἔχωμεν καὶ σᾶς δι' ὅσας καταβάλλετε φροντίδας περισσὰς ὑπὲρ τοῦ κατὰ Πίνδαρον μεγάλου πτολιέθρου κι' ἐμπρὸς σας φεύγει ἐντρομὸν τὸ φᾶσμα τοῦ ὀλέθρου.

Ὅταν σᾶς βλέπω πράγματι δι' ὅλα νὰ φροντίζετε καὶ μὲ καθαριότητος τὸν νοῦ σας νὰ σκοτίζετε, ὅταν κυττάζω εὐγενεῖς Συμβούλων κουστῶδιος τσοῦτων νὰ ὁσφραίνωνται κατσίκων εὐωδίας,

ὅταν σὰς βλέπω τρέχοντας καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν
 καὶ ὑπὲρ τῶν συμφερόντων σας καὶ ὑπὲρ ἡμῶν ἐξίσου,
 τότε καὶ ἐγὼ στρεφόμενος πρὸς τὴν αἰσχροὴν χολέραν
 τῆς λέγω μὲ σαρκώδιον «ξύσου, χολέρα, ξύσου...
 ἐδῶ δὲν πιάνεις χαρτοσιὰ καὶ ἄλλου μακρὰν νὰ πᾶς,
 σὲ τρώμε, ἀφιλότιμη, μὲ τὰς ἐπιτροπὰς...
 σταμάτησε, μὴν προχωρῆς πρὸς τὰς ἰσπεφάνους,
 καθὼς δὲ τώρα 'κόψαμε μὲ μούτρα θυμωμένα
 τὰς σχέσεις μας τὰς ἡμαλὰς μαζί μὲ τοὺς Ρομάνους
 ἔτσι, μωρή, θὰ κόψουμε τὰς σχέσεις καὶ μὲ σένα.
 Ἡ πάστρα ἐπλημμύρησε καὶ ὁ Χάρος δὲν μᾶς κόβει,
 καὶ ἂν ἔλθῃς θ' ἀπολιθωθῇς ὡς ἡ γνωστὴ Νιόβη,
 καὶ ἐνόσω εἶναι Δήμαρχος ὁ κύριος Μελάς
 σὲ γράφει 'στὸ παπούτσι της ἡ παστρική 'Ελλάς».

Ἐκατάλαβα ἐπιτροπὴ πῶς καὶ ἐδῶ μέσα θάμπη
 καὶ ἀπὸ προχθὲς κατώρθωσα τὸ σπῆτι μου νὰ λάμπη
 καὶ τὰ σκυλιὰ ἐφρόντισα νὰ βάλω 'στὴν ἀγγάρεια
 καὶ ἀσθέστων καὶ ἐπάστρευν μὲ βούρτσαις καὶ σφουγγάρια,
 ἀλλὰ καὶ ἐγὼ καὶ ἡ δέσποινα ἐκατασκακιστήκαμε
 καὶ μὲ τὰ σιγυρίσματα ἐκοψομεσιαστήκαμε.

Ὅριστε, φίλοι Σύμβουλοι, μὲς 'στὰ δωμάτιά μου,
 κυττάξετε τὰ ρούχα μου καὶ τὰ ἱμάτιά μου,
 κττάξετε, παρακαλῶ, καὶ μέσα 'στὰ ντουλάπια.
 νὰ 'ποκαμίσαις, 'σώθρακα, φανέλαις καὶ τσουράπια...
 Κυττάξετε τί καθαρά, τί πάστρες, τί γηλαάδες!
 σὲ τέτοια ρούχα δὲν 'μπορεῖ μικρόβιον νὰ μένῃ...
 κυττάξετε, παρακαλῶ, καὶ αὐταῖς τῆς δηρὸ βελλάδες...
 ἡ μία εἶναι δανεικὴ καὶ ἡ ἄλλη πληρωμένη.

Νὰ καὶ βροκάκια τῶν παιδιῶν ὀλίγον μουσκευμένα
 καὶ νὰ μοῦ συγχωρήσετε αὐτὴν τὴν παρρησίαν,
 ἀλλ' ὅταν ἀποκτᾷ κανεὶς μουρέλια σὰν καὶ ἐμένα
 θὰ ἔχῃ μὲς 'στὸ σπῆτι τοῦ καὶ ὀλίγην ὑγρασίαν.
 Κυττάξετε παρακαλῶ καὶ τοῦ Ρωμηοῦ τ' ἀρχεῖα,
 κυττάξετε καὶ αὐτὰ ἐδῶ τάνωνυμα δοχεῖα...
 ἅς τὰ ἰδῇ προσεκτικῶς πᾶς Σύμβουλος εἰδήμων...
 νὰ τὰ γεμίσης εἰμπορεῖς ἐκ μύρων πολυτίμων
 καὶ νὰ τὰ δώσης ἔπειτα ἢ μόνος ἢ μὲ δούλους
 ὡς δαῖγμα ἐκτιμῆσεως εἰς μερικοὺς Συμβούλους.

Νὰ καὶ ἡ παστὰς ἡ νυμφικὴ ἀγνή καὶ μυροδόλος,
 ἐδῶ κανέναν, Σύμβουλοι, δὲν εἰσχωρεῖ εὐκόλως...

ὁ Φασουλῆς τὴν εἴσοδον ἐδῶ δὲν ἐπιτρέπει,
τοῦ γάμου τὸ μυστήριον νὰ σεβασθῇτε πρέπει.
Ὅριστε καὶ τὸ μαγειριὸ μὲ τὰ χρειώδη ὄλα,
ἀστράφτει κάθε τέντζερες καὶ κάθε κατσάρολα,
καὶ μὲς 'στῆς πατσαβοῦρες μου κι' εἰς ἕνα-κι' ἄλλο ροῦχο
θὰ βρῆτε φανικὸν ὄξυ κι' ἀσβέστη χλωριόχο.
"Αν κι' εἰς καλὰς δὲν εἴμεθα μὲ τοὺς Ρωμούνους σχέσεις
κι' αὐτὸ σπουδαίως συγκινεῖ μικρὰς μεγάλας σφαίρας,
ἐγ' ὅμως καταγίνομαι εἰς χημικὰς συνθέσεις
ν' ἀποσβεθῶ δι' αὐτῶν τὸ κόμμα τῆς χολέρας.

Ἰδοὺ κι' ὁ νεροχύτης μου... καθεὶς ἄς τὸν μυρίσῃ...
μὰ νὰ κι' ὁ σκύλος μου ὁ Γκιούλ, τὸ νέο κελεπούρι...
μ' ἄρώματα κι' ἀφρόγαλα τὸν ἔχω καθαρίσει
κι' οὐτ' ἕνα δὲν εὐρίσκεται 'στὸ δέρμα τοῦ τσιμποῦρι.
'Αλλ' ἄς προσέξῃ χωρὰτὰ κανέναν μὴν τοῦ κἀνῃ
γιατὶ ἐκεῖ ποῦ κάθεται θυμόνει καὶ δαγκάνει...
εἶν' ἕνας σκύλος πονηρὸς καὶ μὲ σκοποὺς ὑπόουλους
κι' εἰς ὅλους κι' ὅλας ἐφορμᾷ χωρὶς νὰ τοῦ 'μιλήσουν,
πρὸ πάντων δ' ἐπιτίθεται 'στοῦ Δήμου τοὺς Συμβούλους
ὅταν γιὰ πάστρες ἔρχονται ταῦτιξ του νὰ ζαλίσουν.

Ὅριστε κι' ἡ γαϊδοῦρα μου, ἡ παρδαλὴ κοκκῶνα,
ποῦ κᾶπου κᾶπου μὲ πετᾷ κατὰ τὸν Ἑλικῶνα...
Κυττάξετε τί παστρική κι' ὀπίσω κι' ἐμπροστὰ !...
ὄλα τῆς τακτικώτατα, ὥραϊα καὶ σωστά.
Τὴν ἀγαπῶ περιπαθῶς σὰν γνήσιο παιδί μου
καὶ μὲς 'σ' αὐτὸ τάχοῦρι τῆς ποῦ βόσκει μ' ἡσυχίαν
'μποροῦν καὶ νὰ συνέρχωνται οἱ Σύμβουλοι τοῦ Δήμου
γιατ' εἶναι καθαρώτερον ἀπὸ τὴν Δημαρχίαν.

Ὅριστε... καὶ τὸν θάλαμον ἐπισκεφθῇτ' ἐκεῖνον,
ὁποῦ τὴν ματαιότητὰ θρηνῶ τῶν ἀνθρωπίνων.
Ὅριστε σὰς παρακαλῶ, ἐλεύθερα ἐλᾶτε
καὶ χῶσετε τῆς μύτες σας ὡς κύνες ἰχνηλάται.
Τοιοῦτον δὲν θὰ εὑρετὲ κι' εἰς τᾶλλα τὰ σαλόνια,
τὸν σφουγγαρίζω τακτικὰ κι' ἐσπέραν καὶ ὄψιαν,
κι' εὐωδιάζει διαρκῶς σὰν "Ατκινσων κολόνια
καὶ κάμετε τὴν πρέπουσαν κι' εἰς τοῦτον αὐτοψίαν.
Τὰ δὲ χαρτιά ποῦ βλέπετε 'στους τοίχους κρεμασμένα
εἶναι τοῦ Δήμου τὰ σοφὰ κι' ὑγιεινὰ φυλλάδια,
ὁποῦ προθύμως ἔστειλε πρὸς ὅλους καὶ σ' ἐμένα
νὰ τὰ φυλάττω εὐλαβῶς σὰν ἱερὰ Παλλάδια·
διὸ καὶ πρὸς ἀσφάλειαν καὶ πρὸς τιμὴν ἀοιδίον
ἐκρέμασα τῶν νουνεχῶν τὰς γνώμας ἐδῶ πέρα,
μόλις τὰς 'δῇ νὰ σκιαζέται τὸ κάθε βακτηριδίον
καὶ εἰς φυγὴν νὰ τρέπεται ἢ βδελυρὰ χολέρα.

Ἐμπρός, ἐμπρός, ἀγαπητοί, χωρὶς κανὲν ἐμπόδιον...
ἐδῶ κἀκὴν ἀποφορὰν ματαιῶς θὰ ζητήσετε,
ἐμβῆτε ν' ἀναπνεύσετε θαλασσινὸν ἰώδιον
κι' ἐκ μέρους μου τὸν Δήμαρχον νὰ κατευχαριστήσετε,
γιατὶ καθὼ φιλόπολις πρὸς χάριν μας κουράζεται
καὶ πῆτε του παρακαλῶ νὰ μὴν πολυπειράζεται.
Δὲν πρέπει νᾶναι τόσο πιά μὴ-στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ
καὶ τρεῖς παρτίδες ἐκαρτέ μετὰ χαρὰς ἄς παίξῃ,
ἀφοῦ 'στὸν Δήμον Ἀθηνῶν 'ξεχείλισαν ἢ πάστρες
κι' ἢ Βοῦτες σὰν βασιλικῶν μωσχομυρίζουν γλάστρες.

Καὶ τῶρ' ἀφοῦ ὑπεύκοντες εἰς ὑψηλὸν καθήκον
ἀκριβεστάτην ἔρευναν ἐκάματε κατ' οἶκον,

πρέπει κι' ἐγὼ τὸ χρέος μου εὐγνώμων νὰ πληρώσω
καὶ στρώσετε τῆς ράχης σας νὰ σᾶς ἐμβγαλαρώσω.

(Δύο παληὰ σκουπόξυλα ὁ Φασουλῆς φουχτόνει
καὶ τὴν σοφὴν Ἐπιτροπὴν καλὰ ξυλοφορτόνει,
καὶ μὲ γοβάκ' ἡ Φασουλὴ κομψὸ καὶ ντιλικάτο
τοὺς ἐπιτρόπους κυνηγᾷ ἕως 'στὴν σκάλα κάτω,
ὅταν κι' ὁ Γκιούλ, ποῦ ἐνοχλεῖ συχνὰ τῆς γειτονιάς,
εἰς ὅλους πρὸς ἀνᾶμνησιν μοιράζει δαγκωνιὰς.)

Παναγία Παρισίων μετ' εἰκόνων ἐξαιρέτων.

Θέλεις τοῦ Βίκτωρος Οὐγκὼ τὸ ἔργον ν' ἀποκτήσῃς;
εἰς δύο τόμους ἐκδοθέν, λαμπρὰ μεταφρασμένον;
δύο δραχμὰς εἰς φάκελλον ἀμέσως νὰ ἐγκλείσῃς
κι' εἰς τὴν Ἑστία ν' στείλῃς τὸν ἀπλοῦν ἢ συστημένον.
Χθὲς ἐξεδόθη χωριστὰ μόνον ὁ πρῶτος τόμος...
ὁ δεῦτερος τυπώνεται, θὰ ἐκδοθῇ συντόμως.

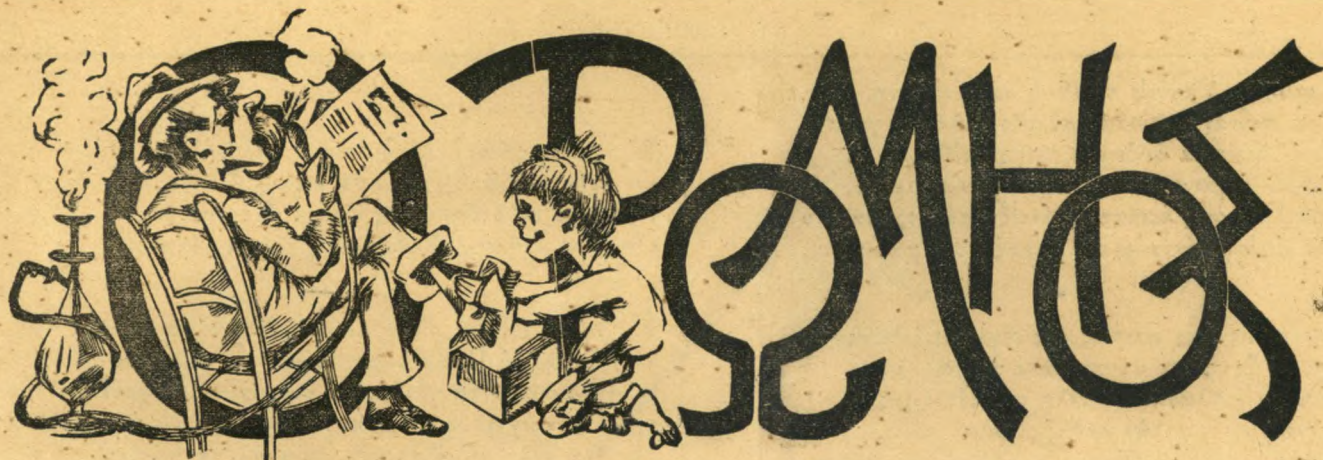
Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Γραφεῖον Καλλιτεχνικὸν εἰς τὴν ὁδὸν Βουλῆς,
ὅπου εἰς τοῦτο ἔπαινος ὀφείλεται πολὺς.
'Αναλαμβάνει τακτικῶς μ' ἐκτέλεσιν σπανίαν
πᾶν ἔργον ἀναγόμενον εἰς τὴν καλλιτεχνίαν,
καὶ μέγα Περιοδικὸν ἐντὸς μικροῦ ἐκδίδει,
ὅπου ποικίλα καὶ πολλὰ καλλιγραφίας εἶδη
καὶ θησαυρὸς ἀκένωτος ἐκ γραμματοπλεγμάτων,
κι' αἱ Συνδρομηταὶ πλεκτόν θὰ βλέπουν τὸνομά των.
Διευθυντὴς ὁ κύριος Βερθέρης ὁ Ἀντώνιος,
τῶν καλλιγράφων ἄριστος κι' οὕτως εἰπεῖν δαιμόνιος,
ποῦ δίδει καὶ μαθήματα γραφῆς ἰδιαιτέρως,
κι' ὁ καλλιτέχνης Δαμιανὸς, μὲ τοῦτον συνεταῖρος.

Γεωργιάδης ὁ γνωστός, τοῦπίκλιν Παναγιώτης,
ποῦ 'στάς Ἀθήνας ἱδρύσε καπνοπωλεῖον πρώτης
καὶ τῆς Αἰγύπτου κουβαλεῖ τᾶθᾶνατα τσιγάρα
γιὰ νὰ καπνίζῃ ἀπ' αὐτὰ κι' ἡ καθεμιά μαγάρα,
εἰδοποιεῖ πῶς κατ' αὐτὰς μὲ ἀφθονίαν πράγματος
μετώκησε 'στὴν προσφιλεῖ Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.

Ἀνώγυμος Ἑλληνικὴ Μεγάλῃ Ἐταιρίᾳ
τῶν γενικῶν Ἀσφαλειῶν, κληθεῖσα ΕΘΝΙΚΗ,
καὶ ὅσους φλέγει ἀληθῶς θερμὴ φιλοπατρία
ἄς τρέξουν ὅσον τάχιον ν' ἀσφαλισθοῦν ἐκεῖ.
'Η καθεμιά Τράπεζα εἰς ταύτην ἔχει μέρος
καὶ μέτοχοι καὶ ἰδρυταὶ οἱ πρῶτοι παραδοῦχοι,
κι' ἄς σπεύσῃ πρὸς ἀσφάλειαν 'στὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ἐγκαίρως
κι' ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔβαλε 'στὰ πόδια του τσαροῦχι.
'Ασφάλεια κατὰ πυρὸς, τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
καὶ τῶν παντοίων συμφορῶν, ὁποῦ γεννᾷ ἢ πλάσσει,
ἀσφάλεια εἰς ξαφνικά κι' ἀπρόοπτα συμβᾶντα,
ἀσφάλεια 'στὸ εἶναι σας, εἰς τὴν ζωὴν, εἰς πάντα.
'Ασφάλεια δι' ὅλα σας ἡ ΕΘΝΙΚΗ κηρύττει...
ὁδὸς Σταδίου, κύριοι, 'στοῦ Ἀζελοῦ τὸ σπῆτι.

Ὁ Πάμπανος, γιατρὸς δοντιῶν πενήτων καὶ πλουσίων,
ποῦ καταπαθεῖ αὐθαρεῖ πονούντων μυκηθμόν,
'στὸν Ἅγιον Γεώργιον μετώκησε πλησίον,
ὁδοῦ Σταδίου πάροδον καὶ τέσσερ' ἀριθμόν.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Έτος ἐννενηντα, δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ 'στῶν Ἀθηναίων τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάζια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο**

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δύο φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἔγινες συνδρομητὴς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Ὀκτωβρίου τρίτη,
καθεὶς λιμὸν κηρύττει.

Τετρακόσα ἓνα,
τὰ συνειθισμένα.

Α'.

Ὁ Τρικούνης κατ' αὐτὰς
'στοῦς κυρίους Φοιτητὰς.

Πληρώσετε, μωρὲ παιδιὰ, καὶ σεῖς μὲ τὸ καλὸ ...
σὰς ἱκετεύω ἑνδακρὺς καὶ σὰς παρακαλῶ.
Δὲν σκέπτεσθε πῶς ἡ Ἑλλάς κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὀφείλει,
πῶς ἡ Ἀγγλία κατ' αὐτὰς τὸν Λόου θὰ μᾶς στείλῃ
νὰ ἐξετάσῃ καὶ νὰ 'δῇ ἀπὸ παρὰ πῶς πᾶμε
κι' ἂν εἰς τὸ μέλλον τὸ νερὸ μονάχα θὰ τρυπᾶμε ;

Δὲν σκέπτεσθε ὡς χρήσιμα τῆς πολιτείας μέλη
πῶς ἂν καὶ σεῖς τὰ νόμιμα μᾶς ἀρνηθῆτε τέλη
Μυλλόρδου λόρδα δυνατὴ ἀφεύκτως θὰ πλακώσῃ
κι' ὁ Λόου τόσα θὰ μᾶς 'πῇ καὶ θὰ μᾶς χαντακώσῃ,
καὶ τότε δὲν θὰ 'βρίσκῃ πιά τὸ κράτος νὰ δανεῖζεται ;
πληρώσετε μὲ τὸ καλὸ καὶ μὴ μᾶς βασανίζετε.

Ἄμμ' ἔτσι τώρα θέλετε νὰ γίνῃ προκοπή ;
δὲν συλλογίζεσθε καὶ σεῖς ὁ Λόου τί θὰ 'πῇ ;
ἀκόμη δὲν γνωρίζετε τί μέλλον μᾶς προσμένει ;
γνωρίζετε κι' ἡ ἄφιξις τοῦ Λόου τί σημαίνει ;
Περὶ τοῦ Λόου μυστικὰ ἔμένα νὰ 'ρωτήσετε
κι' ἀμέσως αὐξήσιν τελῶν σεῖς μόνοι θὰ ζητήσετε.

Πληρώσετε μὲ τὸ καλὸ γιὰτ' εἶναι κι' ἐντροπή...
συλλογισθῆτε πρὸς στιγμὴν ὁ Λόου τί θὰ 'πῇ.
Αὐτὸν τὸν Λόου, φοιτηταί, μὴ τὸν θαρρῆτε βῶδι,
αὐτὸς ὁ Λόου, φοιτηταί, θὰ μᾶς κτυπήσῃ πόδι,
αὐτὸς ὁ Λόου θὰ 'μᾶς 'πῇ «βخرῶτε ἀπ' ἐδῶ
καὶ στρῶστε τὰ τεφτέρια σας ἀμέσως νὰ τὰ 'δῶ».

Αὐτὸς ὁ Λόου ἔμαθε σωστὴν διπλογραφίαν
καὶ τόσῃν οικονομικὴν ἀπέκτησε σοφίαν,
αὐτὸς ὁ Λόου εὐκλείαν Ρωμηῶν δὲν χαμπαρίζει,
αὐτὸς ὁ Λόου κάστανα δὲν ξέρει νὰ χαρίζῃ,
αὐτὸς καὶ Δοῦναι καὶ Λαθεῖν τελειώνει 'στὸ μούμεντο
κι' ὅπου πατεῖ τὸ πόδι του μυρίζῃ φαλιμέντο.

Αὐτὸς ὁ Λόου φαίνεται πῶς θὰ μᾶς ἐρεθίσῃ,
αὐτὸς ὁ Λόου παλουκιά γερὴ θὰ μᾶς καθίσῃ,
αὐτὸν τὸν Λόου, φοιτηταί, ἀνάγκη νὰ τὸν τρέμετε,
ἀπὸ τὸν Λόου σήμερα τὸ μέλλον ὅλον κρέμεται,
κι' ἂν τᾶδεα μᾶς κατὰστιχα δὲν τοῦ φανοῦν γεμάτα
πᾶνε τὰ Ἰσοζύγια τὰ τρεῖς ἀναθεμάτα.

Ἐχει καθήκον ὁ καθείς τὸ ἔθνος νὰ συνδράμῃ, καὶ τώρα ποῦναι μάλιστα καὶ τῆς Αὐλῆς οἱ γάμοι πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ δείξωμεν ὀλίγην εὐθυμίαν καὶ πῶς δὲν συγκινούμεθα μ' ἐξέλεγγιν καμμίαν, μήπως καὶ ὁ Λόου, φοιτηταί, ἀνοίξῃ τὰ στραβά του καὶ μᾶς νομίση κόντηδες καὶ ἀλλάξῃ τὸν χαβῶ του.

Σεῖς ἔπρεπε εἰς τοὺς καιροὺς τῆς εὐγενοῦς ἐνδείας μονάχοι νὰ ζητήσετε μὲ τὸ καλὰ καὶ σώνει νὰ βάλωμεν διπλάσια τὰ τέλη τῆς Παιδείας καὶ ὅχι νὰ χύσετε χολὴν καθὼς οἱ φαρμασόνει, καὶ ἔπρεπε ὁ καθένας σας γιὰ τῶν τελῶν τὸν νόμον νὰ ξεφαντώσῃ, νὰ χαρῇ, καὶ νὰ φερθῇ εὐγνώμων.

Αὐτὰ τὰ τέλη ἔπρεπε νὰ σᾶς φανοῦν ὀλίγα, νὰ σεβασθῇτε, κύριοι, τὸ ἄγαλμα τοῦ Ρήγα, νὰ συσχεθῇτε πῶς καὶ αὐτὸς ἔμπορεῖ νὰ σᾶς ἀκούσῃ, πῶς πιθανὸν πατόκορφα καὶ ὁ Λόου νὰ μᾶς λούσῃ, πῶς πιθανὸν ὀργήγορα τὰ κῶλα νὰ τινάζετε καὶ Ἡλὶ λαμὰ σαβαχθανὶ μαζὶ μὲ νὰ φωνάζετε.

Διαδηλώσεις ἀπὸ σᾶς δὲν ἤλπιζα ποτέ .. ἂν ὅμως δὲν πληρώσετε τὰ τέλη, φοιτηταί, ὀρκίζομαι ἵνα τοὺς ἀργυροὺς τοῦ Βασιλέως γάμους καὶ ἑσῶν Ἀνάκτων τῶν σεπτῶν τοὺς νυμφικούς θαλάμους πῶς θὰ σᾶς κυνηγήσωμεν μὲ τὸν Μπαῖρακτάρη καὶ ὅπου ὁ νόμος δὲν χωρεῖ δουλεύει τὸ στηλιάρι.

Ἀπάντησις τῶν φοιτητῶν μὲ σκοῦφους ἐπαναστατῶν.

Ἐμεῖς βαρεῖά, Πρωθυπουργέ, τὴν κάπα μας θὰ στρώσωμε καὶ ὁ Λόου μὲ τὴν Λόενα νάλθῃ δὲν θὰ πληρώσωμε, καὶ ὅσο μ' ἑμᾶς καὶ ἂν φουρκισθῇ καὶ ὅσο καὶ ἂν μᾶς μαλλώσῃ θὰ σὲ χρεωκοπήσωμε μὲ τὰς διαδηλώσεις.

Ἀγρίεψαν οἱ φοιτηταί, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δούλοι εἰς τὸ Πανεπιστήμιον θὰ στήσουν καραοῦλι, καὶ ὅποιον πῶς πάει νὰ γραφῇ ὀλίγον ὑποπτεύουν μὲ ξύλα θὰ τοῦ ρίχνωνται καὶ θὰ τὸν σακατεύουν.

Δὲν θὰ πληρώσωμε λεπτὸ καὶ θὰ πετσοκοποῦμε καὶ ἑσὶν Μεγαλειότατον ὀρθὰ κοφτὰ θὰ ποῦμε : ἂν ἀγαπᾷς κουνήματα νὰ μὴ γενοῦν μεγάλα, ἂν θέλῃς γάμους ἀργυροὺς καὶ ἥσυχά γεράματα, ἂν θέλῃς μ' ὅλους καὶ μ' ἑμᾶς νὰ τᾶχῃς μέλι γάλα, διάταξέ τους δωρεὰν νὰ μᾶς μαθαίνουν γράμματα».

Ἄν δὲ καὶ ὁ Θρόνος εἰς αὐτὰ τὰ τέλη ἐπιμείνῃ Ἀσκληπιάδαι, νομικοί, δασκάλοι καὶ παππάδες εὐθὺς θ' ἀφήσουν σύζυλο τὸ φλογερὸ Καμίνι καὶ θὰ πουλήσουν γηλακὰ ποτήρια μαστραπάδες.

Καὶ ὅταν καὶ αὐτοὶ ἑσῶν γηλακῶν ξεπέσουν τὸ ἐμπόριον καὶ χάσετε τὸν φωτεινὸν τῆς πανσοφίας μῆτον, θὰ πάρετε τὸν Κοραῆ, τὸν Ρήγα, τὸν Γρηγόριον, καὶ θὰ τοὺς βράσετε καλὰ νὰ πιῇτε τὸ ζουμί των.

B'.

(Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον διάφοροι ἄμιλου καὶ τέλη καὶ Κυβέρνησιν τὰ κεραυνόβολοι, τονίζει δὲ καὶ ὁ Φασουλῆς ὀριμὸν Φιλιππικὸν καὶ γύρω στέκουν εὐζωνοί, κλητῆρες καὶ ἱππικόν).

Φ. Ἀγαπητοὶ μου φοιτηταί καὶ φίλοι συμπολίται, μὲ τέλη καὶ ἡ Παιδεία μας δεινῶς ἐπαπειλεῖται καὶ ἐπλάκωσαν τὰ γράμματα δυστυχισμένοι χρόνοι καὶ ὡς ξεῖν ἀγγέλλειν πῶς κανεὶς πεντάρη δὲν πληθύνει. Ἄν ἔχῃ τέλη καὶ ἡ σπουδὴ, γενναῖοι πατριῶται, εἰπέτε μου, παρακαλῶ, τί θὰ μᾶς μείνῃ τότε; Ἄν ἦτο καὶ ἡ Παιδεία μας μὲ φόρους φορτωμένη δὲν θὰ ὑπῆρχαν σήμερα παντοῦ γραμματισμένοι, μήτε καὶ ἐγὼ θὰ πῆγαίνα ποτέ μου νὰ σπουδάσω, μήτ' ἐξετάσεις θάδινά γιὰ νὰ διασκεδάσω, μήτε θὰ φόρωνα καὶ ἐγὼ ἑσὶν πετεινὸ τὰ γράμματα καὶ γιὰ τῆς γούναις τῶν σοφῶν δὲν θάχα διόλου ράμματα.

Ἄν χάρισμα δὲν βλέπαμε καὶ τῆς σπουδῆς τὸν ἥλιον μηδὲ Πανεπιστήμια θὰ ἦσαν Ἀθηνῶν, δὲν θάχαμε Χρυσόστομον, δὲν θάχαμε Βασίλειον, μηδὲ καὶ τὸν Γρηγόριον τὸν Ναζιανζηνόν. Καθένας ζῇ γιὰ μιὰ σπουδὴ, καὶ τώρα νὰ τὴν χάσωμε ; ἂν Ἕλληνας λεγώμεθα δὲν πρέπει νὰ συχάσωμε. Ἀνάγκη κάθε τενεκὲς νὰ μάθῃ καὶ νὰ ὀδῇ σὰν τὴν λιπαρὰ τῶν Ρωμηῶν πῶς εἶναι καὶ ἡ σπουδὴ, καὶ ὅπως ὡς τώρα χάρισμα ἑσῶν ἡλίου τὸ καμίνι ζεσταίνουμε καμμιὰ φορὰ τὸ κροὸ κόκκαλό μας, ἔτσι καὶ ὁ ἥλιος τῆς σπουδῆς ἀσύδοτος νὰ μείνῃ γιὰ νὰ φωτίζωμε μ' αὐτὸν τὸ σκοτεινὸ μῆλαλό μας.

Αὐτὰ τὰ τέλη, φοιτηταί, νὰ πληρωθοῦν δὲν πρέπει, νομίζω καὶ τὸ Σύνταγμα πῶς δὲν τὸ ἐπιτρέπει. Αὐτό, καθὼς γνωρίζετε, σαφῶς καθιερώνει πῶς ὁ Ρωμηὸς γιὰ γράμματα δὲν πάει νὰ πληρώνῃ, καὶ ὅχι μονάχα δωρεὰν σοφώτατος νὰ γίνεται μὰ καὶ νὰ τρώγῃ χάρισμα καὶ χάρισμα νὰ ντύνεται.

Καὶ ἂν τώρα τοῦ Πρωθυπουργοῦ τοῦ κάπνισε καὶ θέλει εἰς τοὺς παρόντας εὐκλείεις καὶ εὐδαίμονας καιροὺς μὲ τὰ δικά μας ἔξοδα, μὲ τὰ δικά μας τέλη νὰ κἀν φέσταις δυναταῖς καὶ γάμους ἀργυροὺς, ἂν γιὰ τὰ τέλη, φοιτηταί, καμῆλας πείσμα κράτησε καὶ συμβουλαῖς σχολαστικαῖς ἑσῶν αὐτιά μας ἑσταμπούνισε, τὸν βεβαιώνω, κύριοι, πῶς μὲς ἑσὶν πῆτα πάτησε, τὸν βεβαιώνω, κύριοι, πῶς ἀπὸ σῆερκο ψούνισε.

Σημαίας ἂς ὑψώσωμεν καὶ λάβαρά μεγάλα καὶ μὴν τὸ βάλλῃ, κύριοι, κανέναν ἑσὶν φευγάλα καὶ ἂν ἐπιπέσουν ὅργανα τῶν κυβερνήτων δειλὰ ἡμεῖς ἂς πέσωμεν νεκροὶ ἀπάνω ἑσῶν Προπούλαια, προσφέροντες τὸ αἷμα μας ὡς ἱερὰν θυσίαν εἰς τῆς σοφίας τὴν θεὰν καὶ τὴν ἀσοδοσίαν.

(Ὅρμουν κλητῆρες καὶ εὐζωνοὶ ἐπὶ τὴν νεολαίαν καὶ κυνηγοῦν τοὺς ρήτορας καὶ μέσα ἑσῶν Σχολάς, καὶ ὁ Φασουλῆς ἀντίστασιν προτάσων ρωμαλεὰν κραυγάζει γιοῦχα τῶν τελῶν καὶ ζήτω ἡ Ἑλλάς).

Φ. Μακράν, μακράν, Καννίβαλοι καὶ βιασταὶ τῶν νόμων...
 ἐκεῖ ποῦ στόμα κελαδεῖ τοσοῦτων Χρυσοστόμων,
 ἐκεῖ ποῦ λιθανίζομεν τοὺς Μαραθωνομάχους
 καὶ ὁ μεγαρρήμων Φιντικλῆς κοάζει τοὺς Βατράχους,
 ἐκεῖ ποῦ περιβαλλεται στεφάνους ἡ νεότης
 καὶ ὠραῖος ὡς ὁ Νάρκισσος σκιρτᾷ καὶ ὁ Μιστριώτης,
 ἐκεῖ ποῦ ῥάθει μιᾷ χαρᾷ καὶ κόθει σὰν ψαλλίδι
 καὶ ἡ γλῶσσα τοῦ Ἑβραϊστοῦ καὶ γίγαντος Παυλίδη
 καὶ εἰς ρασσοφόρους μέλλοντας Ἑβραϊκὰ διδάσκει
 ὁποῦ καὶ αὐτὸς ὁ Μωϋσῆς νὰ τὸν ἀκούσῃ χάσκει,
 μὴν προχωρῆτε, βέβηλοι, μακράν καθεὶς ἄς μένη,
 ἐμπῆκαν κλέφταις 'στὸ μαντρί καὶ 'στ' ἅγια τεμένη,
 καὶ ὅλα τὰ φροντιστήρια καὶ τὰς Σχολὰς μολύνουν
 καὶ μὲ κοντάκια τουφεκιῶν τὸν ἀφαλὸ μᾶς λύνουν.

(Καὶ ἄλλοι κλητῆρες ἐξαφνα εἰσέρχονται ξιφῆρεις
 καὶ ὁ Φασουλῆς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πηδᾷ ὁ κακομοῖρης).

Φ. Ἐκεῖ ποῦ θεῖαν μουσικὴν ἀκούομεν Ἀγγέλων,
 ἐκεῖ ποῦ θὰ διδάσκωνται γυναῖκες καὶ 'στὸ μέλλον,
 καὶ ἡ μία καὶ ἄλλη Ἑλληνίς μὲ ρώγαις ἀγελάδος
 θὰ μᾶς βυζαίνει τοῦ λοιποῦ σὰν γάλα τὴν σοφίαν,
 ὡς ποῦ ἀπὸ τὸ βύζαγμα ὁ κόσμος τῆς Ἑλλάδος
 νὰ πάθῃ λογιότητος δεινὴν ὑπερτροφίαν,
 μὴν προχωρῆτε, βέβηλοι τυράννων δορυφόροι,
 πρὶν σπάσῃ τὰ κεφάλια σας τῆς Ἀθηνᾶς τὸ δόρυ.

(Ἐνας βαρβάτος εὐζωνος τοῦ Φασουλῆ τῆς βρέχει
 καὶ ἐκεῖνος ὡς μαινόμενος εἰς τὰ θρηνία τρέχει).

Φ. Μὴ μὲ βαρᾶς, κύρ Εὐζῶνα, κατὰ τὸν ἀφαλὸ...

Εὐ. Ὅρὲ, τοῦ στόμα δὲν σφαλᾷς ;

Φ. Στιγμὴ δὲν τὸ σφαλῶ...
 ὑπὲρ τῶν νόμων μάχομαι καὶ σύρε νὰ κουρεύεσαι.

Εὐ. Ὁ Λόου ἔρχετι, ὀρέ, καὶ σὺ μοῦ κουκορεύεσαι ;

Φ. Καὶ σὰν ἔρχεσαι καὶ τί ;
 καὶ ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ.
 Καὶ σὰν ἔλθῃ τί μ' αὐτό ;
 δὲν πληρόνομε λεφτό.

Εὐ. Κι τότες τί θὰ κραίνωμε, ὀρέ, 'στὴν Ἑγγλιτέρα ;
 χάσου, ὀρέ, καὶ ὁ διάουλος σᾶς πῆρε τοὺν πατέρα.

Φ. Ὅ,τι καὶ ἂν κραίνωμε γι' αὐτὸ κουκοῦται δὲν μὲ μέλει,
 καὶ ἂν ὁ Μυλλόρδος σας ζητῇ μὲ τὰ 'δικὰ μας τέλη
 νὰ φιγουράρῃ δυνατὰ 'στὸν Λόου τὸν Ἑγγλέζο
 ἐγὼ τὰ κότσα, μάτια μου, δὲν ἔμαθα νὰ παίζω.

Εὐ. Ὅρσι λοιποὺν τρεῖς κουντακιαῖς...

Φ. Μὴ μὲ βαρᾶς, κολλήγα...
 δὲν 'ντρέπεσαι τὸν Κοραῆ, δὲν 'ντρέπεσαι τὸν Ρήγα ;

Εὐ. Καὶ αὐτοὶ θὰ φᾶνι κουντακιαῖς σὰν δὲν πλερώσουν τέλη...
 ὁ Λόου ἔρχετι καὶ σὺ χουρεύεις τοῦ καγκέλι ;

Φ. Μακράν σοῦ λέγω ἀπ' ἐδῶ...

Εὐ. Ὅρὲ, ἀκούμα κραίνεις ;

Φ. Μ' αὐτὴν τὴν βαρβατίλα σου τὰς Μούσας μὴ μιαίνης.

Εὐ. Ὅρὲ θὰ βγάλου σύρριζα τοῦ μουσίου σου, μαγκούφη,
 καὶ ἂν δὲν πλερώσῃς θὰ σοῦ προῦ τοῦ γιαιμα μουνουροῦφι.

Φ. Τί ζητεῖ αὐτὴ, τί θέλει
 τῶν εὐζῶνων ἡ ἀγέλη ;
 Αἱ ἀλύσεις διὰ ποίους ;
 διὰ φοιτητὰς ἡπίους ;
 Ἐξω, βέβηλοι, ὀπίσω...
 θὰ βαρέσω, θὰ κτυπήσω.

(Εισέρχεται εἰς τὴν Σχολὴν ὁρομαῖος ρασσοφόρος καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ φωνάζει διατόρως, κι' Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς δακρύβρεκτος ἀρχίζει καὶ δὴ κλητῆρες τοῦ τραβοῦν τὸ φαρομαῖνικό του ὅπότε ἕνας εὐζωνος τὸ ράσσο τοῦ ξεσχίζει καὶ τὸ Ἀμερικάνικο προβάλλει ὁρώρακό του).

Φ. Βάστα, παππᾶ, γιὰ τὸν Θεό, κι' ἀρχίνα νὰ βαρῆς... κι' ἂν ἔσχισαν τὸ ράσσο σου κι' ἐφάνη πῶς φορεῖς Ἀμερικάνικο βρακὶ σὰν πρόστυχος παππᾶς μὰ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πίστεως μὴν παύης νὰ κτυπᾶς. Προτίμησε μπαγγλάρωμα κι' εὐζώνων κοντακίδι, προτίμησε νὰ μὴν ἀκοῦς ποτέ σου τὸν Παυλίδη, παρὰ νὰ δώσης διδάκτρα σ' αὐτὸν ποῦ μᾶς πιέζει γιὰ νὰ τὰ φᾶν οἱ δανεισταὶ κι' ὁ Λόου κι' οἱ Ἑγγλέζοι.

(Κι' ἄλλος παππᾶς πολεμιστῆς εἰσέρχεται ἐσπευσμένως ἐλεεινός, ξεσκουφωτός καὶ ξυλοφορτωμένος).

Φ. Στάσου, παππᾶ... πρὸς χάριν σου τὸν στόκο μου θὰ βγάλω... κι' ἡ Ἐκκλησία κατ' αὐτὰς ἐν διωγμῷ μεγάλῳ. Ἐ! σεῖς παππάδες ζώσετε τὴν μέση με σιλάχι καὶ κατ' ἀπίστων σπεύσετε κι' ἄς λαχῇ ὅ,τι λάχῃ. Ἐλευθερίας ἡλιος ἀνέτειλε λαμπρός... στραβά τὸ καλυμμαῦχι σας φορέσετε κι' ἐμπρός.

(Ἰππεῖς, κλητῆρες κι' εὐζωνοὶ διασκορποῦν τὸ πλῆθος με κοντακιάς καὶ διπλαριαῖς ὡς γίνεται συνήθως, κι' ὅλοι κτυποῦν τὸν Φασουλῆν τὸν ἐξαγριωμένον κι' ὁλοθυγμὸς ἀκούεται ὁλλύντων κι' ὁλλυμένων).

Γ'.

Ἀπὸ κρότον καὶ λόγους βουύζει καθεμιὰ τῆς Καμίνου Σχολῇ καὶ φωνάζουν ἀπ' ἔξω πολλοὶ πῶς μπαροῦτι μυρίζει.

Φασουλῆς ὁ γενναῖος ἡγεῖται τοῦ μαχίμου ἐκείνου χοροῦ καὶ με σκέψεις ἀνδρὸς τολμηροῦ πρῶτος πάντων κινεῖται.

Με σημαίας καὶ λάβαρα τρέχει πρὸς τὰ κάτω γοργῶς νὰ τραπῇ, μὰ δὲν πρόφθασε μᾶρς νὰ εἰπῇ καὶ μιὰ τροῦμπα τὸν βρέχει.

Τοῦ δροσίζουν καὶ μοῦτρα καὶ σκέλια καὶ τὸν πῆρε θυμὸς ὅσῃν ἀρχή, μὰ τὸν λούζουν με νέα βροχὴ καὶ τὸν πιάνουν τὰ γέλοια.

Δὲν ἔμπορεῖ ὅπως πρὶν ν' ἀλλάξῃ ἐν τῷ μέσῳ ραγδαίως βροχῆς καὶ ὅτ' σπῆτι του σπεύδει ταχύς τὰ βρεγμένα ν' ἀλλάξῃ.

Ὅσῃν μορφὴν τοῦ σεπτοῦ Πατριάρχῃ πῆρε ὅρο κι' αὐτὸς σοβαρό, μὰ φοβοῦνται πολὺ τὸ νερό μερικοὶ πολεμάρχοι.

Ὅσῃν βοήν τοῦ μεγάλου ἀγῶνος ἐξεπλύθη πολλῶν τὸ βρακὶ καὶ περιέργος κόσμος ἐκεῖ κατεβράχῃ ἀφθόνως.

Κι' ἂν λουτρὸν ὁ καθένας ὑπέστη με γραμμᾶτων θερμούς μαχητάς, ἀλλ' εὐφράνθη, γιὰτὶ κατ' αὐτὰς ψήνει ὅλους ἡ ζέστη.

Καὶ τῶν δένδρων τὰ κίτρινα φύλλα τὰ πρᾶσινισε φρέσκο νερό, ποῦ τὰ μάραινε τόσο καὶρο δυνατὴ ξεραίλα.

Δ'.

Ὁ Περικλῆτος ὁμιλεῖ με τὸν βρεγμένο Φασουλῆ.

Π. Λοιπὸν καὶ σύ, βρὲ Φασουλῆ, ἀσπλάγχχνως κατεβράχῃς; Φ. Ἐκεῖ ποῦ εἶδα, μωρέ, τὸ σχέδιον τῆς μάχης μοῦ ἦλθε μιὰ κατάμουτρα, ποῦ μ' ἔκανε παππῆ, κι' οἱ παρεστῶτες γέλασαν γιὰ τούτη τὴν ἔντροπή... γυναῖκες, ἄνδρες καὶ παιδιὰ γινῆκαν ὅλοι λουῖτσα καὶ μὲς ὅτῃς λάσπαις ἔτρεχε ὁ κόσμος πλάτσα πλοῦτσα. Τὰς προσβολὰς ὁ Φασουλῆς, τοὺς εἶπα, δὲν ἀνέχεται... σὰς λέγω μιὰ, σὰς λέγω δὴ νὰ μὴ μᾶς καταβρέχετε... κι' ἂν κουτεντέδες μερικοὶ γκαρίζουν ὁλοένα πῶς ἡ σπουδὴ πληρόνεται εἰς ἄλλα κράτη ξένα, ἐγὼ δὲν εἶμαι Γερμανός, ἐγὼ δὲν εἶμαι Γάλλος, ἐγὼ εἶμ' Ἕλληνα ἀκράϊφνης, τούτέστιν εἶμαι ἄλλος, κι' ἀνέξοδα τὰ γράμματα ἡ φύσις μου προστάζει κι' ἂν ἀπὸ κάθε ροῦχο μου νερό τῆς τροῦμπας στάξῃ. Αὐτὰ τοὺς εἶπα καὶ σπαθὶ γυμνὸν κοφτερό, ἀλλὰ δὲν ξέρεις σήμερα τί κάνει τὸ νερό... ἐνῷ γιὰ διαδήλωσιν πολεμικὴν κουρδίζεσαι ἀπὸ τὰ γέλοια, Περικλῆ, ἀμέσως ξεκαρδίζεσαι, ξεγάνεις τὰ συντάγματα καὶ τὰς ἀνατροπὰς καὶ πέρνεις τὰ βρεγμένα σου καὶ ὅτῃ δουλειά σου πᾶς. Ἀδύνατον ν' ἀντισταθῇ κανένα παλληκάρι, κι' ἂν πρῶτ' ἀπ' τὸν Παράδεισο ἐβγῇκε τὸ στηλιάρι, ἀλλὰ νομίζω δεύτερο πῶς ἐβγῇκε τὸ νερό καὶ μάλιστα, βρὲ Περικλῆ, σὲ τοῦτο τὸν καιρό. Π. Λοιπὸν μετὰ τὸ δεύτερον ὀρίστε καὶ τὸ πρῶτον καὶ πῆγαινε νὰ φωτισθῇς ὅσῃν Κάμινον τῶν φώτων.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλαῖς, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιαῖς.

Τὸ Πρακτορεῖον τοῦ Χαθᾶς πρὸς γινῶσιν τῶν κυρίων Ἑλληνικὸν τὴν σήμερον ἐκλήθη Πρακτορεῖον, κι' ὁ Κακλαμάνος ὁ Μιμῆς, ποῦ τᾶχει τετρακόσα καὶ σπάνια χαρίσματα τὸν διακρίνουν τόσα, με πᾶσαν ἐπιμέλειαν θὰ διευθύνῃ τοῦτο, κι' οἱ τακτικοὶ συνδρομηταὶ θὰ ἔχουν ὅτ' ἀπομενοῦτο ἀληθινὰς, αὐθεντικὰς καὶ ἀσφαλεῖς εἰδήσεις, ποῦ φέρνει Νότος καὶ Βορρᾶς, Ἀνατολὴ καὶ Δύσις.

Μηνιάτης ὁ γνωστός γιὰτὸς μᾶς ἔφυγε ὅσῃν Πόλι ὑπόθεσιν οἰκιακὴν ἐκεῖ νὰ ἐπισπεύσῃ, καὶ μεθ' ἡμῶν ἐπεύχεται κι' ἡ πελατεία ὅλη νὰ μᾶς γυρίσῃ γρήγορα καὶ νὰ μᾶς θεραπεύσῃ.

Καὶ τὰ «ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ» τῆς ἐκλεκτῆς ΚΟΡΙΝΝΗΣ με εἰκονογραφήματα καὶ νέας βελτιώσεις ἐκδίδονται τὴν αὔριον, καὶ πάρε τα νὰ κρίνης καὶ τὴν δεκάρα σου γι' αὐτὰ μὴ λυπηθῇς νὰ δώσης.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος ἑννενηντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι ὑπέρδεψε τὸν χρόνον ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ ὅτων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτῶ φράγκα εἶναι μόνον.**

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δίκαια φράγκα καὶ ἐπὶ χέρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἔγινες συνορομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — **κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.**

Δέκα κι' ἑννέα τοῦ Σεπτεμβρίου,
μηνὸς μεγάλου καὶ σωτηρίου.

Τρακόσα ἑννενηντα κι' ἑννέα λογαριάζω,
καὶ μέσα ὅτῃς Ἀθῆνας τοὺς δρόμους λημεριάζω.

**Στὸν Ἀνακτα ὁ Φασουλῆς,
ὁ πολὺπράγμων σεβνταλῆς.**

Α'

Πιστεύω, φίλε Βασιλεῦ, πῶς θὰ μᾶς συμπαθήσης
ἂν πέντε ἡμέραις καθάρσι 'στὸ πέλαγος καθίσσης.
Εἶναι καιρὸς καθάρσεων, κι' ἂν μέγας καὶ πολὺς
ὀφείλεις περισσότερον τὸν νόμον νὰ φυλάξης,
καὶ μὴ νομίζης, Βασιλεῦ, πῶς κι' ἄλλοι Βασιλεῖς
δὲν κύπτουν ὅτων καθάρσεων τὰς νέας διατάξεις.

Μ' ὅσα κι' ἂν ἔχης ἀπὸ μᾶς προσόντα μεγαλῆτερα,
μ' ὅσους κι' ἂν ἔχης τιμαλφεῖς 'στὸ στέμμα σου ἀστέρας,
ὅσο κι' ἂν τρῶς πολὺ καλὰ καὶ πίνης πιὸ καλλίτερα
ἢ μὴ μὴ τὸ κόμμα τὸ φορικτὸν νὰ φέρης τῆς χολέρας.
Κι' ὅποιος νομίζει, Βασιλεῦ, κι' ἀληθινὰ θαρρεῖ
τῶν Βασιλέων τάντερα, πῶς σέβεται τὸ κόμμα,
χρειάζεται μπαγλάρωμα μὲ ρόπαλο βαρὺ
κι' ἓνα καλὸ καθάρσιο 'στὸ φλύαρό του στόμα.

Καθὼς ἴσος λέγεται εἰς τὴν ἐπιδημίαν
κἂν Βασιλεὺς κἂν Φασουλῆς, κἂν πλούσιος κἂν πένης,
αὐτὴ δὲν παραδέχεται διάκρισιν καμμίαν
καὶ μένει παμβασιλίσις παντοῦ τῆς οἰκουμένης.
Καὶ σύ, Μεγαλειότατε, ποτὲ δὲν θὰ θελήσης
νὰ φέρης εἰς τὸ κράτος σου αὐτὸ τὸ βακτηρίδιον,

πρὸ πάντων δὲ εἰς ἐποχὴν παραδοφάγου λύσεως,
ποῦ κόψιμο μᾶς ἔπιασε γιὰ τὸ τοκομερίδιον.

Εἰς τόσα νέα κόμματα τῆς κραταιᾶς Βουλῆς
μᾶς εἶναι ὅλως περιττὸν τὸ κόμμα τῆς χολέρας,
καὶ σύ, Μεγαλειότατε, καθὸ λαοφιλῆς,
θὰ ὑπομείνης καθάρσιν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας.
Μ' αὐτὸ τὸ κόμμα ἢ κοιλιὰς ἀρχίζουν ταμπούρα,
σ' αὐτὸ τὸ κόμμα δὲν ἔχουν τὸ κράτος σου ν' ἀπλώσης
καὶ τὸν Καλλίνσκη ἔξαφνα νὰ στείλῃς μιὰ φορὰ
καὶ τὰ παπούτσια δι' αὐτοῦ 'στὸ χέρι νὰ τοῦ δώσης.

Αὐτὸ τὸ κόμμα, Βασιλεῦ, δὲν ἔχει Πίτ ἢ Ράλλην,
μήτε μὲ φόρων τρώγεται μεγάλας ἀσχολίας,
χωρὶς ἀντιπολίτευσιν ὅτῃν τροπαιοῦχον πάλιν
χαλᾷ τὸ Ἰσοζύγιον ἐντέρων καὶ κοιλίας,
κι' ὁ στόμαχος χρεωκοπεῖ καὶ πᾶμε 'στὰ Ἠλύσια
καὶ λησμονοῦμεν, Βασιλεῦ, τὰ τοκοχρεωλύσια.

Αὐτό, Μεγαλειότατε, τὸ φορικτὸν κόμμα,
ὅπου πρασινοκίτρινον τὸ διακρίνει χρῶμα,
ὡς σύμβολόν του δὲν κρατεῖ ἑλγὰ, μυρτιά, κορδόνι,
ἀλλ' ὅποιος τάσσεται μ' αὐτὸ ἀμέσως τὰ κορδόνια.

Αὐτὸ τὰς πύλας τῆς Βουλῆς ποτὲ δὲν τὰς ἀνοίγει,
αὐτὸ τὰς κλείνει, Βασιλεῦ, καὶ ὅπου φύγη φύγη,
πᾶν κόμμα μέγα ἢ μικρὸν ἀλύπητα θερίζεται
καὶ τέταρτον καὶ ἀπώριτον καὶ τρίτον ξεκληρίζεται.

B'

Ὅποτεν εἰς τὸ Αἶξ-λέ-μπέν ἐλουζέσο ἀνέτως
εἰς ἓνα φύλλο Γαλλικὸ καὶ ἐγὼ καὶ ὁ Περικλῆτος
διαβάσαμε μετὰ χαρᾶς φιλόμους πῶς εἶσαι,
ὅτι τὰς Μούσας ἀγαπᾷς καὶ τὰς περιποιεῖσαι,
πῶς πρὸς ἐκείνας πάντοτε τὴν προσοχὴν σου στρέφεις
καὶ σὺ τοὺς νέους ποιητὰς τοὺς συντηρεῖς καὶ τρέφεις.

Αὐτὰ πηδῶν ἐδιάβασα εἰς τὴν ἐφημερίδα
καὶ παρ' ὀλίγον ἔλειψε νὰ μοῦ σαλέψῃ ἡ βίδα,
μοῦ εἶπε δὲ ὁ Περικλῆς ἀλήθεια, βρὲ κενέφη,
ὁ Βασιλεὺς σὲ συντηρεῖ, ὁ Βασιλεὺς σὲ τρέφει;
Γι' αὐτὸ ὑπερφηάνειαν ὁμογενοῦς ἀπέκτησες,
γιὰ τοῦτο Μέλαθρον καὶ σὺ 'στὸν Φαληρέα ἐκτίσες
καὶ ξένοιαστος ξαπλόνεσαι κατὰ τὴν παραλίαν...
ὁ Βασιλεὺς σοῦ τῶκτισε χωρὶς ἀμφιβολίαν.
Γιὰ τοῦτο, ἀφιλότιμε, μοῦ βγῆκες ἀρχοντόπουλο,
γιὰ τοῦτο ἔχῃ ἡ μοῦρη σου ἀλλοιώτικη γηλαδὰ,
γιὰ τοῦτο φράκο ἔκοψες καὶ σὺ 'στὸν Αἰδονόπουλο
καὶ 'στοὺς Ἑβραίους 'πούλησες τὴν δανεικὴ βελλαδὰ.
Ἄ! τώρα πῶς κατάλαβα... καὶ σὺ ὁ Φασουλῆς
βεβαίως εὐνοοῦμενος θὰ εἶσαι τῆς Αὐλῆς,
ἐνῷ δὲ ζῆς δι' ἀφειδοῦς Βασιλικῆς δαπάνης
μὲ τρόπο τὸν ἀνῆξερο καὶ τὸν φτώχῃ μᾶς κάνεις.
Μὲ χρήματα βασιλικὰ γεμίσεις τὸ κεμερί
καὶ ἐγὼ μ' αὐτὰ τὰ λούσα σου ἐσάστιζα καὶ τᾶχανα,
ἀλλ' ὅποιος ἔχει μπόλικο, βρὲ Φασουλῆ, πιπέρι
ἐκεῖνος ὅπως ξέρομε τὸ βαζει καὶ 'στὰ λάχανα.
Γι' αὐτὸ καὶ 'στὰ χρεώγραφα τὸ εἶναι σου σκορπᾷς...
Ἄ! τώρα πῶς κατάλαβα... τὴν κλάρα ποῦ τὴν πᾶς;
ὁ Βασιλεὺς σὲ συντηρεῖ, ὁ Βασιλεὺς σὲ τρέφει
μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκα σου καὶ μ' ὅλα σου τὰ βρέφη».

Κι' ἐγὼ τοῦ εἶπα: «Περικλῆ, τί λόγους νὰ προσφέρω;
ἐκ τῆς Αὐλῆς νὰ τρέφωμαι καὶ ἐγὼ νὰ μὴν τὸ ξέρω;
Τί πλούτος ἀπροσδόκητος!... τί ξαφνικὸ μεγάλο!...
ὁ κύριός μου Βασιλεὺς μὲ τρέφει δίχως ἄλλο...
Αὐτὸν προστάτην θεωρῶ καὶ χρηγὸν καὶ φίλον
καὶ γιὰ νὰ γράψῃ σθεαρά τοῦ Αἶξ-λέ-μπέν τὸ φύλλον
πῶς ἄφθονον 'στὴν ποίησιν τὸ ἔλεός του βρέχει
αὐτὸ βεβαίως, Περικλῆ, θὰ πῇ πῶς ἄτι τρέχει.
Τῶν ποιητῶν τὰ ὄνειρα δὲν 'πήγχανε χαμένα
καὶ ἐγὼ μὲ δάφνης στέφανον πρὸς τὸ Πιλάτι τρέχω...
ἀκοὺς ἐκεῖ!... ὁ Βασιλεὺς νὰ δαπανᾷ γιὰ 'μένα
καὶ ἐγὼ γιὰ τοῦτο τὸ καλὸ χαμπάρι νὰ μὴν ἔχω;
Τί πράγματα παράξενα!... τί κόσμος εἶναι τοῦτος!...
νὰ σπαταλᾶται διὰ σὲ τοῦ Βασιλέως πλούτος,
καὶ σὺ πῶς εἶσαι πλούσιος νὰ μὴν τὸ ξέρης διόλου
καὶ νὰ τραβᾷς μαρτύρια καὶ φτώχεια τοῦ διαβόλου;
Ὅρσε σὲ καθε ποιητὴ καὶ ἐμένα τὸν μουρμούρη...
τί οὐρανοκατέβατο μᾶς ἦλθε κελεπούρι!...
Τὸ Μέλαθρον ποῦ χρεωστῶ καὶ ἀκόμη δὲν ὀρίζω
ὁ Βασιλεὺς θὰ τῶκτισε χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω,
καὶ ὅποτεν μ' εἶδε πάσχοντα, θρηνοῦντα καὶ πεινῶντα
ἐκεῖνος μοῦδωσε κρυφὰ νὰ παίξω καὶ 'στὰ φόντα,
ἀλλ' ὅμως τοῦτο μὴν τὸ πῆς καὶ εἰς ἄλλους, ἀδελφέ,
νὰ μὴ γυρέψουν μερικὸ καὶ χάσω τὸν λουφέ.

ὁ Βασιλεὺς μ' ἐλύτρωσε... τοῦ Βασιλέως ζήτω...
ἂν τῶν πεινῶντων ποιητῶν διατροφεὺς δὲν ἦτο
ἀμέσως τὰ κακάρωνε ἢ μία καὶ ἄλλη Μούσα
καὶ ἐγὼ μαζὶ σου, Περικλῆ, 'στὴν ψάθα θὰ 'φοφούσα.
Ὁ Βασιλεὺς... ὁ Βασιλεὺς... ἄς ὑψωθῇ 'στὰ νέφη...
ὁ Βασιλεὺς μᾶς συντηρεῖ, ὁ Βασιλεὺς μᾶς τρέφει.

Γ'

Τί εὐαγγέλια χαρᾶς καὶ πόση εὐτυχία!...
ἐρρέτω πλέον διαρκῆς καὶ βδελυρὰ πτωχεία...
'Στὸ πείσμα κάθε μασκαρὰ καὶ κάθε θεοτούμπη
οἱ ποιηταὶ 'στ' Ἀνάκτορα θὰ 'βρίσκουν ἀποκοῦμπι,
καὶ κάθε μύσχος σιτευτὸς πρὸς χάριν τῶν θὰ σφάζεται
καὶ σεῖς οἱ ἀφιλόμουσοι ἀπ' ἐξω θὰ λουφάζετε.

Τὰ πάντα θὰ συντρίψωμεν ἐμεῖς ὡς λεπτοκάρυον
καὶ κάθε ψάλτην τῶν Μουσῶν θὰ τὸν θαρροῦν μακάριον
καὶ τοῦ Ταμείου τῆς Αὐλῆς θὰ τὸν καλοῦν κηφῆνα,
καὶ ἐγὼ ποῦ πάντα φουκαρᾶς ἐκάφωνα καὶ ἐκρύωνα
θὰ παραβᾶλλω τὴν Αὐλὴν μ' ἐκείνον τὸν δελφῖνα,
ποῦ ἔσωσε 'στὰ νῶτα του τὸν ποιητὴν Ἀρίωνα.

Κλωτσιὰ μᾶς ἦλθε δυνατὴ, καὶ μένει τροβαδούροι,
καὶ ἐδέσαμε πολὺ καλὰ τὸ φτερωτὸ γαϊδοῦρι.
'Εξω ἡ φτώχεια, βρὲ παιδιὰ, καὶ ἄς πάῃ 'στὰ κομμάτια...
ὁ κύριός μας Βασιλεὺς δὲν εἶναι γιὰ τὰ μάτια.

Κι' ὅπως τὸν ψάλτην ἔτρεφε τῆς Ρώμης ὁ Μαικήνας
καὶ ὡς οἱ ἀρχαῖοι Βασιλεῖς εἰς τὰς Αὐλὰς ἐκείνας
ἐφόρτωναν τοὺς ποιητὰς μὲ ἀγαθὰ μεγάλα
καὶ δόξα τοὺς ἐχόρταιναν καὶ τοῦ πουλιῶ τοῦ γάλα,
ἔτσι καὶ ὁ φίλος Βασιλεὺς θὰ μᾶς περιμαζέψῃ
καὶ σὺν Πηγάσους ὅλους μας 'στὸν θρόνον θὰ μᾶς ζέψῃ.

Δ'

Εὐοὶ εὐὰν ὁ Βασιλεὺς!... θ' ἀλλάξῃ πλέον γνώμην,
ὡς Βασιλεὺς μουσόληπτος μακρὰν θὰ τρέφῃ κόμην,
θὰ στιχουργῇ νυχθημερὸν καὶ στίχους θὰ μαθαίνει,
γιὰ ποιητὰς θὰ χάνεται, γιὰ Μούσαις θὰ πεθαίνει.

Ἰδοῦ, ἰδοῦ!... τριγύρω του οἱ τροβαδούροι στέκουν,
'Ανάκτων φαίνονται σκιαί, ὁ κόσμος συγινεῖται,
οἱ δορυφόροι τῆς Αὐλῆς χρυσὰ στεφάνια πλέκουν
καὶ μὲ τῆς σκούπαις διώχονται οἱ Χαβιροχανῖται.

Δὲν ἔχουν πλέον πέρασιν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι,
ποῦ νύκτα 'μέρα ἐρωτοῦν πόσα πηγαιν' ἡ λίρα...
ἂν πρὶν τὸ Χαβιρόχανο τὸ Στέμμα συνεκίλει,
μὰ τώρα κοκορεύεται καὶ βασιλεῦ ἡ λύρα.

'Εξω μὲ τὸ σκουπόξυλο ἐσεῖς οἱ Τραπεζίται,
ποῦ πάντα 'στῆς πεζότητος τοὺς βρωμοβούρκους ζῆτε,
μέσα Τυρταῖοι, Πίνδαροι, Ἀρίωνες, Αἰσχύλοι,
ποῦ στάζουν νέκταρ οὐρανῶν τὰ μβρόσια σὰς χεῖλη.

Μὲ κεφαλὰς δαφνοστεφεῖς γοργοπετοῦν αἱ ὥραι
καὶ βλέπω νὰ κατέρχωνται ἀπὸ τὸν Παρνασσὸν
ἐκεῖν' αἱ χρυσοπλόκαμοι τῆς Μνημοσύνης κόραι
καὶ γίνονται τ' Ἀνάκτορα κρησφύγετα Μουσῶν.

Ἡ ἄρμονία πλημμυρεῖ τὸ μαγικὸ Παλάτι,
φουντόνει καὶ γεραίρεται ἡ δᾶφνη κι' ἡ ἐλαία,
ὅλοι μαζί του τραγουδοῦν καὶ τρῶν ψωμί κι' ἀλάτι
καὶ λέν «χαρὰ 'στὸν Ἀνακτᾶ, χαρὰ 'στὸν Βασιλέα».

Νὰ ὁ Παράσχος γύρω του, ὁ Παλαμάς, κι' οἱ ἄλλοι,
μὲ τὸν χαθᾶ του ὁ καθεὶς τὴν νέαν δόξαν ψάλλει,
κι' ἐγὼ μ' αὐτοὺς τὴν ἐξυμῶ εἰς στίχους ἀναπαιστούς
κι' ὁ Βασιλεὺς ἐνθουσιῶν μοῦ λέγει «ζανακπές τους».

Ε'

Κλωτσιὰ μᾶς ἦλθε δυνατὴ, καυμένοι τροβαδούροι ...
τίς τάκ... ποιὸς εἶσαι ;... ποιητὴς ἐκ τῶν γνωστῶν κι' ἀγνώ-
στων ὁ Θῶν μὲ ὑποδέχεται μαζί μὲ τὸν Βουδούρη [στων...
κι' ὅλοι φωνάζουν 'στὴν Αὐλὴ «καλῶς τον καὶ καλῶς τον».

«Κάτσε νὰ φᾶς, κάτσε νὰ πιῇς, κάτσε νὰ τραγουδήσης,
κάτσε τὸν Βασιλέα μας νὰ τὸν καλοκαρδίσης.
'Εδῶ δὲν ἔρχονται πεζοὶ σὰν πρῶτα μασκαράδες,
'Ξάπλωσε τὴν ἀρίδα σου σὰν στιχουργὸς τεμπέλης,
κι' ὅταν ἐδῶ ποὺ κάθεσαι σοῦ χρειασθοῦν παράδες
εἰς τὸν Ταμῖα πῆγαινε νὰ πάρῃς ὅσους θέλεις».

Εἰς τὸ Παλάτι στέκομαι χωρὶς δραχμὴν καμμίαν
καὶ τέλος 'στὸν Βασιλικὸν πορεύεμαι Ταμῖαν.
Ποιὸς εἶσαι ;... εἶμαι ἄνθρωπος μὲ ποιητοῦ προσόντα
καὶ δὸς μου τίποτε λιανὰ νὰ παίξω εἰς τὰ φόντα,
κι' ἐκεῖνος φράγκα μοῦ μετρᾷ περὶ τὰ πεντακόσα
κι' ἀφοῦ τὰ χάσω σὰν στραβὸς γυρεύω ἄλλα τόσα.

Μωρὲ μὰ πῶς τοῦ 'κάπνισε τοῦ Βασιλέως τώρα
τὸν ἕνα κι' ἄλλον ποιητὴν νὰ τὸν βαπτίξῃ πλούσιον ;...
χρόνους πολλοὺς μᾶς ἄφησε διὰ παντός ἡ ψώρα ...
αὐτὸς μᾶς δίδει καὶ τιμὴν καὶ ἄρτον ἐπιούσιον.

Ποῦ τὸλπιζαν οἱ ποιηταὶ Παλάτι νὰ χαροῦν
κι' οἱ Τραπεζίται τῆς Αὐλῆς νὰ πέσουν 'στὰ σκουπίδια ;...
κι' ὕστερα 'βρίσκονται πολλοὶ ποῦ χάσκουν κι' ἀπεροῦν
πῶς ὁ Θεὸς ξεκάρφωτὰ βαστᾷ τὰ κεραμίδια.

Ὅμως ἐνῶ οἱ ποιηταὶ 'στ' Ἀνάκτορα τρυφοῦν
ἀπὸ τὴν πείνα ἐξαφνα τοὺς βλέπω νὰ φοβοῦν,
καὶ τὴν κσιχὰ των σφίγγοντες φωνάζουν «'Ελελεῦ,
μακάριε, μουσόληπτε, Μαικὴνα Βασιλεῦ !»

Νά ! νά ! χορτάτο ξεψυχᾷ τῶν ποιητῶν τὸ γένος
κι' ἀφίνουν εἰς τὰ σπήτια των περιουσίας ὅλοι,
μαζί μ' αὐτοὺς φοβῶ κι' ἐγὼ κάτευχριστημένος
καὶ μέσα 'στὸ Βασιλικὸ μὲ θάβουν Περιβόλι.

**'Στὰς Δυνάμεις μέα νότα
γὰρ σπουδαῖα γεγονότα.**

Μὲ τοὺς Τσουσηδες καὶ πάλι θὰ τὰ μπλέξωμε κακὰ
εἰς ζητήματα Σχολείων καὶ εἰς ἄλλα γλωσσικά.
Κάθε λίγο καὶ λιγάκι θὰ μᾶς κάμουν νταθατούρι,
κάθε λίγο καὶ λιγάκι θὰ μᾶς βγάλουν ἐν' ἀγγούρι,
καὶ ζητοῦν καλὰ καὶ σῶνει μέσα 'στ' ἄλλα τὰ γελοῖα
καὶ τὴν γλῶσσα των νὰ βάλουν 'στῶν Ἑλλήνων τὰ Σχολεῖα.

Με τὸ νέο τοῦτο κόλπο ἐξαφνίσθη ὅλ' ἡ χώρα
καὶ γι' αὐτὸ 'στοὺς Εὐρωπαίους καταφεύγομε καὶ τώρα
τὸ πικρὸ παράπονό μας καὶ τὸν πόνο μας νὰ 'ποῦμε,
πρὶν ἀδίκως γιὰ Σχολεῖα καὶ λοιπὰ πετσοκόποῦμε.
Σεῖς δέ, φίλοι Εὐρωπαῖοι, μὴν τὸ ρίξετε βαρεῖά
καὶ μαζέψετε ἀμέσως τῶν Βουλγάρων τὰ λουριά.

Ἄν δὲν σκούξετε ν' ἀνοίξουν τὰ Σχολεῖα τῶν Ἑλλήνων
ὅρσε μούντζαις 'στάς συνθήκας καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Βερολῖνον
Ἄν δὲν βγάλετε σὰν Φράγκοι καὶ γιὰ τοῦτο τσιμουδιά
καὶ ἂν ἀφήσετε μονάχα τῶν Ἑλλήνων τὰ παιδιὰ
γιὰ τὴν γλώσσα των νὰ κλαῖνε μὲ τραβήγματα μαλλιών
θὰ γενῆτε δίχως ἄλλο μασκαράδες τῶν σκυλιῶν.

Ὁ μαγκούφης ὁ Σταμπούλωφ εἶχε 'πῇ καὶ 'στὸν Γρυπάρη
πῶς διόρθωσις γιὰ τοῦτο 'στὴν Σεβράνια θὰ γενῇ,
μὰ τὸν λόγο του ὀπίσω δὲν 'πιστεύαμε νὰ πάρη
καὶ 'στὸν Πρόξενο τῆς Σόφιας πρωτοψεύτης νὰ φανῇ.
Ἀλλὰ τί νὰ περιμένῃς ἀπ' αὐτοὺς ποῦ παίζουν ντέφι
γιὰ νὰ κάνουν τῆς ἀρκούδας νὰ χρεοῦνε με κέφι.

Πῶς σὰς φαίνεται μιὰ τέτοια φοβερὴ ἀδιαντροπιά ;...
τὸ παράκαμαν ἀλήθεια καὶ Θεὸ δὲν ἔχουν πιά.
Ἄν δὲν 'τρέχαμε νὰ 'βροῦμε τὸ κουπόνι τοῦ Γενάρη
θὰ τοὺς 'σπάζαμε τῇ μούρῃ, ἀλλ' ἄς ἔχουν τώρα χάρι.
Τοῦτο μόνο νύκτα 'μέρα τὸ κεφάλι μας γανώνει...
τὴν ζωὴ των τὴν χρωστοῦνε 'στοῦ Γενάρη τὸ κουπόνι.

Ἔχουν τύχη ποῦ μᾶς ρέβει τῶν παράδων ἡ δουλειά,
ἔχουν τύχη ποῦ ἐπιάστη τὸ Κορδόνι μὲ τὸ Στέμμα,
ἔχουν τύχη ποῦ σηκώνει ὁ Μυλλόρδος τὴν Ἑληά,
ποῦναι σύμβολον εἰρήνης καὶ σιχαίνεται τὸ αἷμα.
Ἔχουν τύχη ποῦ δὲν ἔχουν στρατιώτας τὰ στελέχη,
ἔχουν τύχη ποῦ κανένας 'στά Σχολεῖα δὲν προσέχει.

Ἐλεήσεται Ἑρωπαῖοι τοὺς συμμάχους ὅπως ὅπως,
'πῆτε πάλι 'στὸν Σταμπούλωφ πῶς αὐτὸ δὲν εἶναι τρόπος.
Καταφέρετε τὸν Τσούση ἐπισήμως νὰ 'μιλήσῃ
καὶ τιμῆς νὰ δώσῃ λόγον πῶς Σχολεῖα δὲν θὰ κλείσῃ,
καὶ ἂν ντακάπο μᾶς τὴν παίξῃ τότε πλέον τὴν κακὴ σας...
ἡ μισὴ 'ντροπὴ 'δική του καὶ ἡ μισὴ 'ντροπὴ 'δική σας.

Εἰς τὴν ράχη μας ὁ Τσούσης ὅσο θέλει ἄς γελά...
δὲν θὰ σκάσωμε γιὰ τοῦτο, οὐδ' ὁ κόσμος δὲν χαλά.
Νὰ Σχολεῖα, νὰ καὶ γλώσσαις... εἰς ἐμᾶς μονάχα φθάνει
τὸ χαρτί νὰ μὴ μᾶς λείψῃ καὶ γιὰ γράψιμο μελάνι,
καὶ γερά θὰ πολεμοῦμε καὶ θὰ κάνωμε τουλοῦμι
Εὐρωπαίους καὶ Βουλγάρους μὲ τῆς νόταις τοῦ Δραγούμη.

Κάτι ποῦ ἐνδιαφέρει τοῦ «Ρωμηοῦ» μας τὸ κεμέρι.

Πολλοὶ φωνάζουν ὁ «Ρωμηός» πῶς τὸ φορεῖ στραβά
καὶ ὅποιος γραφῇ συνδρομητὴς πληρώνει ἀκριβὰ,
καὶ ἂν καὶ εἶναι προθυμότετοι συνδρομηταὶ νὰ γίνουν
ἀλλὰ πολὺ ἀσύμφορον τὴν συνδρομὴν του κρίνουν.

Δι' ὅλ' αὐτὰ ὁ Φασουλῆς ἀνοίξας τὰ γκαθά του
ἐφέτος ἀπεφάσισε ν' ἀλλάξῃ τὸν χαθὰ του.
Ἀκούσαντες τὰ δίκαια παράπονα καὶ ἐμεῖς
καὶ εὐρίσκοντες βαρύτερα τὰ περὶ συνδρομῆς,
ἐκ πείρας δὲ γνωρίζοντες ἡ φτήνεια πῶς συμφέρει,
ὀρίζομεν τὴν συνδρομὴν γιὰ μὲν τὰ ἐξω μέρη
εἰς **δέκα φράγκα στρογγυλά** καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
ἀλλὰ γιὰ τὸ Ρωμαῖκο **δραχμὰς ὀκτώ** καὶ μόνον.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἀνώνυμος Ἑλληνικὴ Μεγάλῃ Ἐταιρίᾳ
τῶν γενικῶν Ἀσφαλειῶν, κληθεῖσα ΕΘΝΙΚΗ,
καὶ ὅσους φλέγει ἀληθῶς θερμὴ φιλοπατρία
ἄς τρέξουν ὅσον τάχιον ν' ἀσφαλισθοῦν ἐκεῖ.
Ἡ καθεμία Τράπεζα εἰς ταύτην ἔχει μέρος
καὶ μέτοχοι καὶ ἰδρυταὶ οἱ πρῶτοι παραδοῦχοι,
καὶ ἄς σπεύσῃ πρὸς ἀσφάλειαν 'στὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ἐγκαίρως
καὶ ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔβαλε 'στά πόδια του τσαροῦχι.
Ἀσφάλεια κατὰ πυρός, τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
καὶ τῶν παντοίων συμφορῶν, ὅπου γεννᾷ ἡ πλάσις,
ἀσφάλεια εἰς ξαφνικά καὶ ἀπρόοπτα συμβάντα,
ἀσφάλεια 'στὸ εἶναι σας, εἰς τὴν ζωὴν, εἰς πάντα.
Ἀσφάλεια δι' ὅλα σας ἡ ΕΘΝΙΚΗ κηρύττει...
ὁδὸς Σταδίου, κύριοι, 'στοῦ Ἀξελού τὸ σπῆτι.

Πολέμου τοῦ Κριμαϊκοῦ σπουδαία ἱστορία,
ποῦ τόσων ἀναπτύσσεται συμβάντων ἀπειρία.
Ἀντὶ πεντάρας τακτικὰ πωλεῖται 'στάς ὁδούς...
Γεωργὸς Τσαγκάρης λέγεται ὁ ταύτην ἐκδιδοῦς.

Τῆς Ἀλεξάνδρας γλαφυρὰ τὰ μάλιστα εἰκὼν
μ' ὅλον τὸ λάμπον κάλλος τῆς τὸ τόσον θελκτικόν.
Τοῦ Κοκκινάκη ἐκδοσίς, ποῦναι τεχνίτης πρῶτης,
καὶ ἄς πάρῃ δι' ἀνάμνησιν ὁ κάθε πατριώτης.

Ὁ Ρωμηός γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Σῦδη, — δηλ' 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμὴ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κονιορτοῦς πολὺς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Εννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

"Ετος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνον ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε.
καὶ 'στῶν Ἀθηναίων τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάζια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δίκι φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
Κι' ἐνὰ φύλλο ἂν κρατῇς — ἐγίνες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τετάρτη κι' εἰκοστὴ τοῦ Ὀκτωβρίου
καὶ κάθοδος τοῦ Λόου τοῦ ἀγρίου.

Τέσσερα καὶ τετρακόσα
κι' εἶναι χειμάρρος ἡ γλῶσσα.

«Ὁ Ἀγγλος Λόου ὁ πολὺς
κι' ὁ φαμφαρῶνος Φασουλῆς.

Φ.— ὦ Λόου, μὰί τζέντλεμαν, τί κάμνετε; καλὰ ;
πῶς εἴσθε 'στὴν υἱείαν σας ; πῶς εἴσθε 'στὰ μὲλα ;
Ἰμιναντ φείλιαρ, μύστερ Λό, μὲ ἄλλους λόγους ἦτοι
ἡ φτώχεια εἶναι ἄμεσος, καθὼς καταλαμβάνετε,
ἐντὸς ὀλίγου χάνομε Παρασκευὴ καὶ Τρίτη
καὶ σεῖς μ' ἐμᾶς τὸν μπουσούλα καὶ τὸ τσερβέλο χάνετε.
Οὐότ 'ζ δι μάτερ οὐὶδ γιού, ποῦ καθαρά θὰ 'πῇ
τί σᾶς κατέβη 'στους Ρωμηούς νάλθητε, τσελεπῇ ;
Πολὺ στρουμπίντ μοῦ φαίνεσθε, πολὺ κουτὸς τοῦτέστι,
ἀφοῦ χαντάκωμα χρυσοῦ τὸ κράτος μας ὑπέστη,
ἀφοῦ καλὰ γνωρίζετε καὶ σεῖς, συφοριασμένοι,
πῶς εἶναι ἰντενφέσιμπλ κόζ, ὑπόθεσις χαμένη,
νὰ πληρωθῇ ἐπακριβῶς πᾶς τῶν δανείων ὅρος,
τὸ ἴνκομ. τᾶξ, ὁποῦ θὰ 'πῇ τοῦ κεφαλαίου φόρος,
κι' αὐτὸ ποῦ λέτε ντίθιντεντ, τοῦτέστι τὸ κουπόνι,
ποῦ σὰν μᾶς ἔρχεται 'σπὸν νοῦ εὐθύς μᾶς πιάνουν πόνου,
σεῖς 'στὰ καλὰ καθοῦμενα μᾶς ἔρχεσθ' ἐδῶ πέρα
νὰ κοπανίσετε μ' ἐμᾶς καθουρδιστῶν ἄερα.
Λ.— Ὁλράϊτ, μύστερ Φασουλῆ...

Φ. Βρὲ τί ὀλραϊτίζεις ;
ἐδῶ συμβαίνουν πράγματα, ποῦ εἶναι νὰ σαστίζης.
Γκρίκ λόουν, μὰί τζέντλεμαν, μὲ ἄλλους λόγους ἦτοι
τὰ τῶν Ἑλλήνων δάνεια καθεὶς ἀποκηρύττει,
κι' ἂν γράψης δέκα κι' εἴκοσι περὶ αὐτῶν ἐκθέσεις
νὰ καταλάβῃς τίποτα ποτὲ δὲν θὰ 'μπορέσης,

καὶ τέλος τῆς ἀρίδης σου φαρδὺς πλατὺς θ' ἀπλώσης
καὶ θὰ τάφήσης σύξυλα καὶ θὰ τὰ φασκελώσης.
"Ὅσα κι' ἂν 'πῇς, βρὲ τζέντλεμαν, θὰ πᾶνε 'στὰ χαμένα...
ἐμεῖς, μωρέ, τὰ ξέρομε καλλίτερ' ἀπὸ σένα.
Ἀπὸ ματαίαν ἐκθεσιν ποθῶ νὰ σᾶς γλυτώσω
καὶ ντὸντ τράμπλ γιουαρσέλφ σομάτς, μὴν ἐνοχλῇσθε τόσο.
Κι' ἂν τὰ τεφτέρια μας καλὰ τὰ 'πῇς 'στὴν Ἑγγλιτέρα
ἐμεῖς θὰ τᾶβρωμε κακὰ σὰν τὴν κακὴ σου 'μέρα,
ἂν δὲ κακὰ τᾶβρῇς καὶ σὺ σὰν Ἀγγλος τσαναμπέτης
θᾶναι πολὺ χειρότερα παρ' ὅσον τὰ ἐκθέσεις.
Ἐκ τῆς Ἀγγλίας ἐφθασες ὡς ἱατρὸς μεγάλος...
γιού χάβ ἐ μάλτιτιούντ, μωρέ, ὅφ μέντεσις, ἢ κι' ἄλλως
γνωρίζομεν πῶς ἔρχεσαι μὲ πλησμονὴν φαρμάκων,
ἀλλὰ θὰ 'δῇς ὀγρήγορα πῶς ἔχ' ἡ φάβα λάκκον.
Τὰ γιαντρικά σου, τζέντλεμαν, ἐδῶ δὲν θὰ περάσης
κι' ἂν ἔχῃς τίποτα καὶ σὺ στερλίναις νὰ μοιράσης
τότε καλῶς μας ὤρισες, ἀλλοιῶς γκρεμίσου, τράβα,
κι' ἐμεῖς δὲν θὰ προκόψωμε μὲ τὴν 'δικὴ σου γκλάβα.
Μᾶς παραφορτωθήκατε καὶ σεῖς οἱ Εὐρωπαῖοι,
ἀλλ' ὅμως τὸ Ρωμαϊκὸ ἀνέϊμπλ, βρὲ, τοῦ πεί,
ἦγουν δὲν εἶναι ἱκανὸν κουπόνια νὰ σᾶς δώσῃ
κι' ἂν τῶνομά του πρόκειται νὰ κατακηλιδῶσῃ.
Ἐγὼ δέ, Λόου τζέντλεμαν, σοῦ ἀπαντῶ συντόμως
πῶς δι γκρέτ λό ἐπικρατεῖ, ὁ μέγας ἦγουν νόμος
νὰ μὴν πληρώνωμε λεπτὸ σὲ καθεμιὰ μαγάρα

ὅταν τὰ χρέη πλημμυροῦν καθὼς τὸν Νιαγάρα.
 Ἦθερτι ἔξ νὸ κράϊμ, βρέ κανάχια τοῦ διαβόλου,
 ἦγουν ἡ φτώχεια ἐγγλημα δὲν λέγεται καθόλου,
 κι' ἂν εἶναι κι' ἡ Ἑλλάς πτωχή καὶ μάννα στὸ κανόνι
 τὸ κούτελό της κάτασπρο πρὸς ὅλους σας σηκώνει
 κι' ὡς Ἀμαζῶν καλλιζώνος 'στὰ τρόπαιά της γέρνει...
 γιὰ δόξα ὅση θέλετε, μὰ φτώχεια ὅσο πέρνει.

Ἄμμ, τί θαρρεῖς τοῦ λόγου σου, σὶρ Λόου κασιδιάρη,
 πῶς ἂν κανέναν δανειστής τσεντέζιμο δὲν πάρη
 δὲν θὰ λεγώμεθα σὰν πρὶν οἱ τῶν Ἑλλήνων παῖδες
 καὶ δὲν θὰ πίνωμε ποτὲ βαρεῖς γλυκοὺς καφφέδες ;
 Ἄμμ, τί θαρρεῖς τοῦ λόγου σου, σὶρ Λόου τενεκέ,
 πῶς λησμονοῦνται τρόπαια καὶ δόξ' Ἑλληνικαὶ
 ἂν κατὰ τύχην δὲν δοθῇ τὸ προσεχές κουπόνι
 κι' ἂν εἰς τὸ μέλλον ζήσωμεν χωρὶς Ναπολεόνι ;
 Καὶ τί θαρρεῖς τοῦ λόγου σου, σὶρ Λόου βλακοχάχα,
 πῶς θὰ περάσουν κι' οἱ Ρωμηοὶ μὲ χρήματα μονάχα ;
 Ὅχι, γκοντέμ... κι' ἂν ὁ λιμὸς θερίσῃ τάντερά μας
 θὰ ζοῦμε μὲ τάρχαϊα μας καὶ μὲ τὰ μάρμαρά μας,
 ὡς ὅτου μὲ τὰ μάρμαρα κι' ἐμεῖς νὰ μαρμαρώσωμε,
 ὡς ὅτου μὲ τὴν δόξαν μας τὴν δόξαν σας σαρώσωμε.

Ὅπισω, μαῦροι δανεισταί, βαρδᾶτε παραπέρα
 γιὰ νὰ διαβαίνει κι' ἡ Ἑλλάς, ἡ φίλῃ κανονιέρα.
 Νά ! δι' γκερέτ ὅλντ μάν, δηλαδή ὁ μέγας Ἀγγλος γέρων,
 ὁ Γλάδστον ὁ περίπυστος, ὁ τόσην φήμην χαίρων,
 περὶ Ὀμήρου ὁμιλεῖ, περὶ Ὀμήρου γράφει,
 κι' εἶναι γιὰ μᾶς τὰ λόγια του ἀτίμητο χρυσάφι.
 Αὐτὸς μ' ἐκεῖνα πρὸς χρυσὴν μᾶς ὁδηγεῖ ὁδὸν
 καὶ μία κόπρος μονάχα τῶν πάλαι Ἀτρειδῶν,
 ὅσον καὶ ἂν ἡμαῦρωσε τὴν λάμπιν της ὁ χρόνος,
 ἀντισταθμίζει τὸν χρυσὸν τῆς γραίας Ἀλθιόνος.
 Βλέπεις, σὶρ Λόου τζέντλεμαν, αὐτὴν τὴν καθβαλίνα,
 ποῦ λάμπει κατακίτρινη σὰν Ἀγγλικὴ στερίλινα ;
 Ἄν δὲν τὴν βλέπης ἀνοιξὲ καὶ τριῖψε τὰ στραβά σου
 κι' ἀποκαλύψῃ εὐλαβῶς κι' ἐμπρὸς σ' αὐτὴν βουβάσου.
 Δὲν εἶναι ἄλλο τίποτα παρ' ἓνα δόξης μνημα
 εἰς καθβαλίνας μέγεθος, εἰς καθβαλίνας σχῆμα.
 Βλέπεις αὐτὸν τὸν ποταμόν, ποῦ λέγεται Οὐρίας,
 ὅπου εἰς κοίτας κι' ἐκβολὰς χωρίζεται μυρίας,
 ὅπου σὰν Νεῖλος ξεχειλᾷ κι' εἰς ἐποχὴν γαλήνης
 καὶ φωσφορίζ' ὑπὸ τὸ φῶς πλησιφαοὺς σελήνης ;
 Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ποταμός, ποῦ τὸν γεραίρ' ἡ φήμη,
 δὲν εἶναι ἄλλο τίποτα παρὰ ρευστὸ ἀσῆμι.

Θέλω 'στῆς δόξης τᾶδουτα κι' ἐγὼ νὰ σὰς εἰσάξω,
 θέλω μὲ δόξα τῶν Ρωμηῶν ταῦτιά σας νὰ λυσάξω,
 γιὰ ν' ἀποδείξω, τζέντλεμαν, εἰς ὅλους μιὰ γιὰ πάντα
 πῶς εἶναι τούτη μοναχὰ ὁ πλουτὸς μας κι' ἡ ράντα,
 κι' ὅσο κι' ἂν πέσ' ἡ πίστις μας κι' ἡ κάθε μας ἀξία
 ἡ κούτρα μας θὰ κουτουλᾷ μετὰ τοῦ Γαλαξία.

Καὶ τί σὰς μέλει τάχατε, μωρὲ παληογρουσουζήδες,
 ἂν δὲν θὰ σὰς πληρώσωμε, ἂν εἴμαστε μουφλούζήδες ;
 γιὰτί κι' ἐμᾶς δὲν συγκινοῦν τὰ χάλιχ τὰ 'δικά σας
 κι' οὐτ' ἐπεμβαίνομεν ποτὲ 'στὰ οἰκονομικά σας,
 καὶ μῆτε Λόου Ἑλλήνα σὰς στέλλομεν κανένα
 νὰ 'οῇ γιὰ τὰ τεφτέρια σας ἂν εἶναι μπερδεμένα,
 ἂν γιὰ κουπόνια σὰν κι' ἐμᾶς τὸν νοῦ σας βασανίζετε
 καὶ ἂν ἀκόμη ἔχετε λεπτά νὰ μᾶς δανερίζετε ;
 Μᾶς παραφορτωθήκατε ἀλήθεια, παληανθρώποι,
 καὶ θέλει λούσιμο γερό ἡ φίλῃ μας Εὐρώπη.
 Ὅριστε τώρα, μύστερ Λό, καλὰ νὰ μᾶς ριχθῇς
 καὶ τόσα ἐπιτόκια καὶ τόκους νὰ δεχθῇς...
 ὀρίστε τωρὰ... λύσσαξε καὶ τὸ πετσί μας γόαρε
 καὶ τὸν κασιδιὰ κούρεψε καὶ τὰ μαλλιά του πάρε.
 Δὲν πᾶς, μωρὲ, νὰ ξῆς κοιλαῖς καὶ βρούδιας νὰ παστρεύης

παρὰ εἰς τάνεξέλεγκτα ἐξέλεγκτι γυρεύεις ;
 Δὲν πᾶς, μωρὲ, καλλίτερα τὴν ἄμμο νὰ σκαλίσῃς,
 δὲν πᾶς τὸν Γόρδιον Δεσμὸν καλλίτερα νὰ λύσῃς,
 δὲν πᾶς μαλλιά θεότρελλης γυναικας νὰ ξεμπλέξῃς,
 παρὰ μὲ τὰ τεφτέρια μᾶς σοῦ 'κᾶπνισε νὰ παίξῃς ;
 Ὡ πούαρ θὶν, καὶ μένε Λό, μ' αὐτὰ καὶ σὺ θὰ λῶσῃς,
 μῆτε ν' ἀρχίσῃς θὰ 'μπορῇς, μὰ μῆτε νὰ τελειώσῃς,
 κι' ὅσον κι' ἂν τρέφῃς ἔρωτα πρὸς τοὺς Ρωμηοὺς διάπυρον
 ἄνάρχα κι' ἀτελεύτητα θὰ τᾶβρης ὡς τὸ ἄπειρον.
 Ἡ ἐκθεσίς σας, δηλαδή τοῦ γιούαρ ἐξποζίσσον,
 δὲν θὰ μᾶς φέρῃ, μύστερ Λό, εἰς ἄλλον δρόμον ἴσιον,
 καὶ πάντοτε θὰ λέγωμεν ἀνιέρα κι' ἀγύσια
 οἱ πάμπλιν φάουντε, δηλαδή τὰ χρέη τὰ δημόσια.
 Μυστηριώδης εἶναι Σφίγξ τὸ κάθε μας τεφτέρι
 κι' ὅσο κι' ἂν εἶσαι, μύστερ Λό, 'στὰ νοῦμερα ξεφτέρι,
 σὰν δύσκολο μοῦ φαίνεται Οιδίπους νὰ φανῇς
 κι' εἰς ὅλους τοὺς ἐξελεγκτάς ρεζίλης θὰ γενῇς.
 Φασκέλωσέ τα, φτύσε τα, κι' ἔλα νὰ παίξῃς σκάκι...
 ἐδῶ καράβια χάνονται καὶ σὺ ποῦ πᾶς, βαρκάκι ;
 Καλλίτερα τὸ στόμα σου, σὶρ Λόου, νὰ σιγήσῃ
 καὶ γκόντ μπλὲς γιοῦ, ὅπου θὰ 'πῇ θεὸς νὰ σ' εὐλογήσῃ.

(Ἐνῶ τοιαῦτα ὁμιλεῖ ὁ Φασουλῆς ὁ νάνος
 ὁ Δεληγιάννης ἐρχεται, Τρικούπης, Καραπάνος).

Φ.—Νὰ σὰς συστήσω, μύστερ Λό, τὸν κύριον Τρικούπη,
 ὅπου θὰ μάθῃ τοὺς Ρωμηοὺς νὰ τρῶν ξερό χαροῦπι.
 Κι' αὐτὸς Μυλλόρδος λέγεται καθὼς καὶ σὺ, σὶρ Λό,
 κι' ὑπὲρ αὐτοῦ ὁμίλησε θερμὰ παρακαλῶ.
 Συνδυασμοὶ περίφημοι, συνδυασμοὶ ποικίλοι,
 ὅπου γιὰ τούτους γλείφομε τὰ κόκκαλα σὰν σκύλοι.
 Μὲ τοῦτον εἶδε θησαυροὺς ἡ φίλῃ μας πατρίς...
 πέρνει ἐκεῖνου δὴ ὁ δραχμαῖς, πέρνει τοῦ ἄλλου τρεῖς,
 κατόπιν δὲ δανείζεται πέντε δραχμαῖς μαζί
 κι' ἀνοίγουν οἱ πολύξεροι τὸ στόμα σὰν χαζοί,
 καὶ τόσοι μαθηματικοὶ καὶ πατριῶται ποῦροι
 φωνάζουν «ποῦ μᾶς ἔτυχε κι' αὐτὸ τὸ κελεπούρι ;»

Αὐτὸς θαρρεῖς πῶς ὁμιλεῖ μὲ Πνεῦμα τὸ τρισάγιον
 καὶ κάθε κυμαινόμενον τὸ ξεφουρνίζει πάγιον,
 μεγάλα δὲ κατὰ θυμὸν καὶ φρένα μερμηρίζει
 καὶ συνδυάζει μιὰ χαρὰ κι' ἐνώνει καὶ χωρίζει,
 καὶ μὲ σοφοὺς συνδυασμοὺς ἐξίσταται καὶ μαίνεται,
 ὡς ὅτου μὲ τὸ πάγιον καὶ μὲ τὸ κυμαινόμενον
 καὶ τὸ στομάχι τῶν Ρωμηῶν ἀρχίζει νὰ κυμαίνεται
 καὶ παίζει τότε ταμπουρᾶ 'στὸν ἐν πομπῇ ἐρχόμενον.

Ἡ δρκοστηρία, φλογερὰ καὶ Λορδική του φύσις
 μεταρρυθμίζει διαρκῶς τὰς πρὶν μεταρρυθμίσεις.
 Μεταρρυθμίσεις ἀληθῶς μεγάλα καὶ σοφαί,
 ὁ δὲ Βοσσέρ ὁ μορφωτὴς καὶ Γάλλος στρατιώτης,
 ποῦ μπόλικο γιὰ τὸν στρατὸ σαβούρωσε λωφέ,
 μᾶς ἄφησε μὲ μόρφωσιν καὶ μὲ στελέχη πρώτης.
 Γύρνα νὰ 'δῇς, παρακαλῶ, σὲ μιὰ καὶ σ' ἄλλη στράτα...
 μῆτε γιὰ λείψανο στρατός, μὰ μῆτε γιὰ παράτα.
 Ἄν ἐρωτήσῃς, μύστερ Λό, κι' ὁ στόλος μας τί κάνει
 πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ...τὰ κάρβουνα δὲν χάνει.
 Γιὰ 'δὲς τὴν Μαύρη Μοῖρά μας μὲ νέα πυροβόλα,
 γιὰ κῦπτα πῶς πυροβολεῖ καὶ ρίχνει μὲς 'στὰ ὅλα.
 Μὲ Μαύραις μοίραις κατ' αὐτάς τὸ κράτος ἐθησαύρισε
 καὶ γι' ἄσπρη μοῖρα, τζέντλεμαν, τὸ μάτι μας ἐμαύρισε.

Γιὰ 'δὲς τον τὸν Μυλλόρδο μας μὲ τὰ 'ψηλὰ φωκὸλα,
ἐμπρὸς του, μὰι' τζέντλεμάν, χωρὶς καπέλο στέκα...
μὲ τοῦτον ἀξιοπρεπῶς τινάζομεν τὰ κῶλα
κι' ἂν πέντε, Λόου, τοῦ ζητῆς αὐτὸς σοῦ δίνει δέκα.

Θὰ σᾶς συστήσω, μύστερ Λό, καὶ τοῦ Μωρηᾶ τὸν γέρο,
ποῦ τὸνομά του πάντοτε δοξάζω καὶ γεραίρω.
'Ψηλὸς 'ψηλός, μακρὺς μακρὺς, μὲ κατάσπραις μπαρμπέταις,
σαλπίζει ἀρειμάνιος πολεμικαῖς τρουμπέταις,
τὸ φόρτε του ὁ πόλεμος, φωτιά κι' ἀστροπελέκι,
'Αρχάδων λόγοι, σίφουνας, ζουρνᾶς καὶ τουμπελέκι,
λειοντάρι ἀνυπότακτο, θηρίο μοναχό,
ποῦ σὰν ἀκούσω νὰ βογγᾷ πολὺ ἀνησυχῶ.
Μὴν τὸν θυμῶσης, μύστερ Λό, γιατί χωρὶς μαχαῖρι
'μπορεῖ νὰ κόψῃ τὸ δεξὶ καὶ τὸ ζερβὶ του χέρι,
κι' ἄφ' ὅτου τὸν ἐσκότισε πολεμικὴ σκοτοῦρα
νηστείας σαρακοστιανῆς μᾶς ἐπεβλήθη κοῦρα.

Γι' αὐτὸν ὁ ρέκτης Βασιλεὺς ἀγρίεψε μιὰ 'μέρα
καὶ τὰ παπούτσια τοῦδωσε μιὰ καθαρὴ Δευτέρα,
καὶ τὸν Μυλλόρδο ἔφερε νὰ παύσῃ τὴν νηστείαν
κι' ἐγὼ 'στὰ φόντα ἔπεσα μὲ πλούτου ἀπληστίαν.
Μὰ κι' ἐπὶ Λόρδου ἄρχοντος ἐπλήθουναν ἡ λόρδες,
καὶ τώρα ποῦ 'ξυπνήσαμε μὲ γάμους ἀργυροῦς
ἐπαίξαν ὅλων τᾶντερα ὡσὰν κιθάρας κόρδες
καὶ τοὺς παρόντας ὕμνησαν καὶ μέλλοντας καιροῦς.

Ὅριστε τώρα, κύριε, τὰ πρέποντα νὰ κρίνης...
κτύπα τὸν ἄνδρα τοῦ πυρὸς 'στὸν ἄνδρα τῆς εἰρήνης,
εἰς τὸ καθένα πρόσθεσε τοῦ Χαριλάου δάνειον
τοῦ στρατηλάτου Θεωδωρῇ τὸ τόσον ἀρειμάνιον,
τὴν Μαύρη Μοῖρα, τὴν στακτιά, τὴν ἄσπρη, τὴν γαλάζια,
τῶν προπατόρων τὰς σκιὰς, τὰ κράνη, τὰ τσαπράζια,
'Ελῆά, Κορδόνι, Ράλλη, Πίτ, καὶ τῶν κομμάτων κώμους,
τὰς Γαλλικὰς ἀποστολάς καὶ τοὺς σιδηροδρόμους,
τὰ λέρ μπαλέρ, τοὺς ρήτορας, τὰ λάχανα, τὰ πράσσα,
τὴν ἄσπιλον Διοίκησιν, τὴν Θέμιδα, τὰ ράσσα,
καυγάδες, ξεκοιλιάσματα, μαχαίρια, κουμπουριάς,
τᾶθλα τῶν σακαράκηδων καὶ τῆς παλληκαριᾶς,
ἔμμεσα τέλη κι' ἄμμεσα, τὸ φλογερὸ Καμίνι,
τὸν Τσιγαρίδα, τὸν Τσουλῆ, καὶ φυγοδίκων σμήνη,
Τραπεζιτῶν καὶ μεσιτῶν κι' ὀρνέων συμμορίας,
τῆς κλεφτουριᾶς τὰς ἀφειδεῖς παρασημοφορίας,
ἀνεβοκατεβάσματα καὶ 'στὸν ἀέρα τούμπαις,
θεσπίσματα. Συντάγματα, διαδηλώσεις, τρούμπαις,
τὰ μπάλ ντ' ἀνφάν, τὰ καλικό, τοὺς Λόρδους, τῆς Μυλλαῖδες,
τὰ σέρκλ ἀγκλέ, τὰ ντιστεγκέ, τοὺς κόμ ἰλ φό χαλέδες,
γεμάτης κι' ἀδειανῆς κοιλιᾶς τὸν πατριωτισμόν,
τοῦ Φασουλῆ τὸν ἀργυροῦν καὶ τὸν ἱπποτισμόν,
τὰ μάρμαρα, τὰ λείψανα, τὰ ἱερὰ τεμένη,
τῶν ἀναργύρων ἀργυρῶν πομπεύσεις περισσάς,
καὶ κάτω κάτω τῆς γραφῆς θὰ 'δῇς πῶς ἀπομένει
μιὰ μούντζα γιὰ τοὺς Ἑλληνας καὶ ἄλλη μιὰ γιὰ σᾶς.

Ξέρεις ποῖος εἶναι κι' ὁ μακρὺς, ὁποῦ 'μπροστά σου στέκει
καὶ τὸν 'ψηλὸ του τὸν λαιμὸ 'ψηλόνει σὰν λελέκι ;
ὁ Καραπάνος, μύστερ Λό...μεγάλο τὸνομά του
καὶ κάθε γνώμη του 'ψηλὴ καθὼς τ'ἀνάστημά του.
'Εόντα τε κι' ἐσόμενα προλέγει 'στὴν πατρίδα,
ἀνεκτιμήτους δὲ κι' αὐτὸς ἐπρόσφερε θυσίας,
κι' ἂν κι' εἶναι πολυόμματος μὲ μάτια σὰν γαρίδα
πρῶτος ἐκεῖνος σὰν στραβὸς προεῖπε Τειρεσίας
τὸ πῶς ἡ Ψωροκάστενα μουφλοῦζα θὰ γενῇ
χωρὶς ποσὼς μετὰ Χριστὸν προφήτης νὰ φανῇ.
Κάλας καὶ μάντις ἀψευδής, σοφὸς οἰωνοσκόπος,
καὶ θὰ τοῦ στήση ἀγαλμα εὐγνωμονῶν ὁ τόπος.

'Εγὼ δ' ὡς τώρα ἔλεγα πολὺ συλλογισμένος
τί νὰ σημαίνουν ἄραγε οἱ πρὸ αἰῶνων πόθοι,
ὁποῦ γι' αὐτοὺς ξεσχίζεται καὶ γαυρίζ τὸ γένος ;
μὰ σήμερα κι' ὁ πρὸ κουτὸς ἐννόησε καὶ νοιώθει
πῶς ἄλλο δὲν ἐσκόπευαν παρλάτες τόσων χρόνων
παρὰ νὰ καταντήσωμε 'στὸ φαλιμέντὸ μόνον.

Μὰ σύ, σὶρ Λόου τζέντλεμαν, ὡσὰν δικαιοκρίτης
μὴ παντελῶς μουφλοῦζηδες τοὺς Ἕλληνας κηρύττης,
οὐὲλ γιου γκράντ μὲ φείδαρ, κάνε μου τὸ χατῆρι
μόνο καλὰ νὰ 'πῆς γιὰ 'μᾶς, βρὲ Λόου κακομοίρη,
λυπήσου σὺ τοὺς γίγαντας τῆς κοπρισμένης γῆς
καὶ δὸς μας πιστοποιήσιν καλῆς διαγωγῆς,
ἐπαίνεσε τὴν πίστιν μας κι' εἶπε τὴν θαῦμα σπάνιον,
εἶπε πῶς δὲν φοβούμεθα καταστροφῆς ναυάγια,
μήπως τοὺς καταφέρωμε νὰ δώσουν νέον δάνειον
καὶ παγιώσωμεν κι' αὐτὸ μὲ τᾶλλα μας τὰ πάγια.
Μὴ στέκης κρύος καὶ κουφὸς σὲ τόσα παρακάληα,
ἄκου πῶς οὐρλιάζομε σὰν νηστικὰ τσακάλια,
ἄκου παιᾶνας γύρω σου τῶν Μαραθωνομάχων,
ὁποῦ μὲ γουργουρίσματα συγχέονται στομάχων,
ἄκου κι' ἐμὲ ποῦ 'χόρταινα μὲ τὰ ραχάτ-λουκούμια,
ἄκου κι' ἐμὲ ποῦ 'πρόσμενα μὲ τὸ τσουβάλι κέρδη,
ἀλλὰ τὰ φόντα 'ξέπεσαν καὶ μ' ἔκαμαν σὰν μούμια
τοῦ Αἰγυπτίου Χέοπος κι' αὐτοῦ τοῦ Ψευδοσμερόδη.

Μόνον τοῦ Βασιλέως μας τὰ οἰκονομικὰ
εὐρίσκονται, σὶρ τζέντλεμαν, καθ' ὅλα τακτικά,
ὁ δὲ Μεγαλειότατος μὲ μόνην τὴν Δεκέλειαν
ἀμέσως 'Ισοζύγιον σοῦ βγάζει 'στὴν ἐντέλειαν.
Μόνον ἐκεῖ, σὶρ τζέντλεμαν, δὲν θ' ἀπαντήσης λάθος,
κι' ἂν τοῦτο δὲν τὸν ἐφλεγε τὸ μανιῶδες πάθος
νὰ τρέφῃ καὶ νὰ συντηρῇ τοὺς ποιητὰς κι' ἐμένα
θὰ εἶχε μὲς 'στῆς κάσσαις-του ὡς τώρα σωριασμένα
τὰ πλούτη τοῦ γνωστοῦ Λυδοῦ καὶ τοῦ Ἀμποῦλ Καλίφῃ
καὶ τότε θὰ ἐλύοντο πολλῶν Σφιγγῶν οἱ γρίφοι.
Μὰ βλέπεις τοῦ κατήντησε ἀνίατον τὸ πάθος,
γιατὶ νομίζω ποιητῆς πῶς εἶναι κατὰ βάθος,
καὶ μᾶς ταῖζει ζάχαρες, μαντζούνια, κουκουναρία,
καὶ θέλει σώνει καὶ καλὰ νὰ γίνωμε μανάρια.

'Επάνω 'στὰ κατὰστιχα φαρδὺς πλατὺς τεντώσου
κι' ἂν γιὰ τὸ καλῶς ὥρισεσ σου 'κλέψαν τὸ παλτὸ σου
μὴ λωποδύτας τοὺς Ρωμηοὺς καὶ κλέπτας ὀνομάσης
καὶ μὴ πικρίαν δι' αὐτὸ καθόλου δοκιμάσης.

Συνήθεια βλέπεις παλαιὰ ἐπικρατεῖ 'στὸν τόπον
νὰ εἴμεθα φιλόξενοι καθ' ἕνα κι' ἄλλον τρόπον
πρὸς ὅσους ἐρχονται νὰ φᾶν τῶν Ἀθηνῶν ἄερα,
καὶ πρὸς ἐκείνους μάλιστα, ποῦ στέλλοντ' ἐδῶ πέρα
νὰ ἐξελέγξουν σοβαρῶς τὸ Δοῦναι καὶ Λαβεῖν
χωρὶς μικρὰν ὠφέλειαν, χωρὶς ἀνταμοιβήν.
Συνήθεια βλέπεις παλαιὰ καὶ μὴ θυμώσης, κοῦκο,
ἂν σοῦ σουφρώσουν ἔξαφνα γελέκο καὶ σουρτοῦκο,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ πάνσεπτα τοῦ Παρθενῶνος ἔδῃ
ξεκουμπισθῆς διὰ νυκτὸς ξεθράκωτος σὰν Λαϊδῆ.

'Τδὲ τὴν πάστρα τῶν ὁδῶν καὶ τῶν πεζοδρομίων
καὶ μὴ καθόλου προχωρῆς 'στὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον,
γιατὶ 'ψηλὰ 'στὴν πόρτα του θὰ 'δῆς, μωρὲ γαλάντη,
ὅσα μὲ φρίκην 'διάβασα 'στὴν Κόδλασιν τοῦ Δάντη :
«ὅσοι ἐδῶ εἰσέρχεσθε νὰ πληρωθῇτ' ἐγκαίρως
ὄνι σπεράντζα πληρωμῆς λασσάτε κατὰ μέρος.»

Σὲ ἱκετεύω ἔνδοκρος νὰ πῆς γιὰ 'μᾶς καλὸ
καὶ μὴ δειχθῆς σκληρόκαρδος, συφοριασμένε Λό,
ἄλλοιῶς δὲν εἶς' ἐξελεγκτῆς, ἀλλ' εἶσαι τσαπατσούλης,
καὶ μόνκει καὶ κόκνει καὶ σίλι, γκούζ, καὶ φούλις,
ἤγουν κουτάβι καὶ μαῖμου καὶ μπουφός καὶ σκαρτάδος
κι' ἀνάξιος νὰ σκονισθῆς μὲ χῶμα τῆς Ἑλλάδος.

'Αλλ' ὅμως εἶμαι κι' ἐμπεσίλ καὶ ἴντιοτ ἐγὼ,
ἤγουν τετράποδον καὶ βλάξ, ὁποῦ πολυλογῶ,
καὶ νὰ παρλάρω κάθουμαι μαζὶ σου τόση-ώρα
καὶ δὲν σ' ἀργάζω τὸ πετσὶ μὲ μιὰ καλὴ σπαλιόρα.
'Απὸ 'μπροστά μας, μύστερ Λό, αὐτοστιγμὲ γκρεμίσου
πρὶν στιγματίσω μὲ καμμιὰ βελόνα τὸ κορμί σου.
'Ακόμη δὲν γκρεμίζεσαι, ἀκόμη μᾶς ψαρεύεις,
καὶ τόκους κι' ἐπιτόκια 'στ' ἀλήθεια μᾶς γυρεύεις ;
Νὰ μὴ μὲ λένε Φασουλῆ καὶ πρῶτο παπαρδέλα
ἂν δὲν γενῆς παρόμοιος τοῦ κεντητοῦ Τζαβέλα.

(Ὁ Φασουλῆς τοῦ ρίχνεται μὲ μυτερὸ βελόνι
καὶ τὸν Ἑγγλέζο τζέντλεμαν τσιτσίδι τὸν γυμνώνει,
καὶ δέρμα στιγματίζεται ἀθρό καὶ ντιλικάτο
κι' ὁ τύραννος ἀλύπητα μὲ πείσμα αἰροβόρον
γεμίζει τὸ κορμί τοῦ Λό ἀπάνω ἕως κάτω
ἀπὸ κανόνια μέλλοντα σχημάτων διαφόρων.)

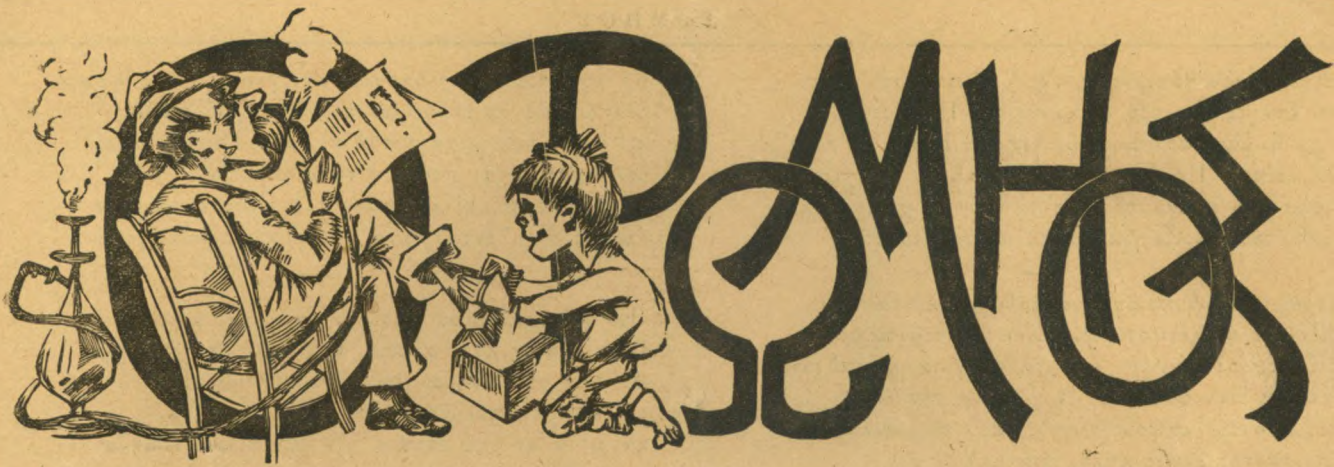
Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

'Εκείνο τὸ κατὰστημα Βασίλῃ τοῦ Κασδόνη,
ὁποῦ 'στὸ σπῆτι 'βρίσκεται τοῦ Λάμπρου ἀποκάτω,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὰ μάτια μας θαμβώνει
καὶ μὲ στολίδια χίλια δὴ φεγγεβολεῖ γεμάτο.
Θαῦμα ἰδέσθαι ἀληθῶς !... τί μαγαζὶ ποῦ εἶναι !..
μικρὸ Παρίσι φαίνονται μὲ τοῦτο αἱ Ἀθῆναι,
κι' ἂν γελασθῆς καμμιὰ φορὰ ἀπ' ἐξω καὶ περάσης
ἀμέσως μέσα θὰ 'βρεθῆς καὶ κἄτι θ' ἀγοράσης,
κι' ἂν εἶσαι ἀφιλόκαλος καὶ πρῶτος κασιδιάρης
τότε θὰ φύγῃς μοναχὰ καὶ πρᾶγμα δὲν θὰ πάρῃς.
Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρόν, γιὰτ' εἶναι κρῖμα κι' ἄδικο
ἀπ' ἐξω νὰ κυττάζετε αὐτὸ τὸ Καπελλαδίκιο.

'Ο Ῥωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέδη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Ἐῦδη, — δὴδ' 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ἔυδι,

μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῇ,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμῇ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοινοφθοῦς πολὺς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αϊ Αθήναι.

Έτος έννενήντα δύο και με χίλια όκτακόσα,
έτσι 'μπέρδεψε τόν χρόνο ή ποιητική μας γλώσσα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό ΡΟΜΗΟΣ τήν έδραμάδα — μόνον μιὰ φορά θά βγαίνει,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομε.
και 'στών Αθηνών τήν πόλιν — και είς τήν άλλοδαπήν,
και είς τήν Ελλάδα όλην — δίχως νάζια κι' έντροπήν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — **όκτώ φράγκα είναι μόνο.**

για τὰ ξένα όμως μέρη — **δύκα φράγκα και 'στό χέρι.**
Κι' ένα φύλλο αν κρατῆς — έγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρᾶ δέν δίδει — θά τόν φάη μαύρο φίδι.
Γράμματα και συνδρομαί — απ' εύθείας πρὸς ἐμέ.
Γιά τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Πέντε τοῦ Δεκεμβρίου,
βοή Βουλευτηρίου.

Ποῦντος τετρακόσα δέκα,
κτύπα, Λόρδε, και πελέκα.

Τὸ τραπέζι τοῦ Βουδούρη
με μεγάλο νταδατοδρι.

(Στῆς Μεγάλης Βρεττανίας τὸ λαμπρὸν Ξενοδοχεῖον
έκαμε τσουμποῦσι πρώτης ὁ Βουδούρης τῆς Βουλῆς,
κι' είς ἐκεῖνο προσεκλήθη καθ' εξαίρετον στοιχεῖον,
ὁ Τρικούπης και καθένας Ὑπουργός του σεβνταλῆς,
Κανταρτζῆς ὁ Προέδρου και ἄλλοι καὶ ἄλλοι ἐν σπουδῇ
κι' αντιπρόεδροι μεγάλοι, ένας κι' ένας δηλαδὴ.
"Ἦπιαν κι' έφαγαν απ' όλα, πουλερά, σαμπάνιαις, φροῦτα,
ὁ δὲ Σάιλερ κοντά των έβαρουσε τὰ λαγοῦτα,
κι' ὁ Τρικούπης είπε ταῦτα με ποτῆρι Καμπανίτου
κι' έθελξε τούς σερβιτόρους ή μελίρρυτος φωνή του).

Τρ. Είς τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς προπίνω τήν υγείαν,
ποῦ τών κανόνων της τηρεῖ πιστῶς τήν λειτουργίαν,
ἀλλὰ προπίνω ένταυτῷ κι' ὑπὲρ ἐκείνων όλων,
ὁποῦ μαζί μας έπαιξαν οὐχί τυχαῖον ρόλον,
κι' είς ἄλλο μάς συνέδραμον πεδίον ἀκανθῶδες
κι' είς τοῦτο τὸ πεδίον μας τὸ μεγαλοπρεπές,
ποῦ μάς έμέθυσε κρασί πικτοδαπόν κι' ευῶδες
και μεθυμένοι βλέπομε καινούριας προκοπαῖς.
Πρὸς τὸν Ἀργύρη Κανταρτζῆ τὸν λόγον τώρα στρέφω,
ὁφείλω μίαν πρόποσιν κι' είς τοῦτον νὰ πληρώσω,
τόσσην δ' ἀγάπην σήμεραν πρὸς τὸν Ἀργύρη τρέφω,
ποῦ μοῦρχεται διάθεσις νὰ τὸν εξαργυρώσω.
Γειά σου, Ἀργύρη Κανταρτζῆ, θαυμάζω τὸνομά σου,
κι' έπίτρεπέ με πάντοτε νὰ κάθωμαι σιμά σου,

νὰ σοῦ χαϊδεύω κάποτε τὰ σεβαστά σου γένεια
και ν' ἀρμενίζω οὔριος με ὄνειρ' ἀσημένια.
"Όσον αὐτό σου τόνομα 'μπορεῖ νὰ με γλυκάνη
σάν κάντιο, ροδοζάχαρι, κι' ἀθάνατο σερμπέτι,
τόσο πολὺ πικραίνομαι και νευρικό με κάνει
τοῦ Σιμοπούλου τόνομα τοῦ πρωτότσαναμπέτη.

Έβίβα μας, έβίβα μας... τσουγκρίστε τὸ ποτῆρι...
δέν θά 'βρεθῇ τήν σήμεραν κανείς νὰ μάς οἰκτείρη,
κι' ή πίστις μας ἀνάποδα με πληρωμάς αν βγαίνει
μὰ 'τέλειωσε τὸ δάνειον με τὸν Ἀθηνογέννη.
Τὸ μέλλον εξησφάλισα τὰ γόνατά μου κάμψας
ένώπιον Ἀργύρηδων και φίλων Ἀναργύρων...
έβίβα ὅλοι, βρε παιδιά, κι' ὁ ξενοδόχος Λάμψας
μετὰ των σερβιτόρων του και πάντων των μαγειρών.

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ κύριος Πρωθυπουργός με κέφι,
τοῦτον δ' ἀπαμειβόμενος ὁ Κανταρτζῆς προσέφη.)

Καν. Εὐχαριστῶ, Πρωθυπουργέ, ποῦ πάντα πρίμα πᾶς
και τόνομά μου μ' έρωτα μεγάλον ἀγαπᾶς,
ἀλλ' έπρεπε πραγματικῶς σάν μέγας και πολὺς
έμένα πάντα Πρόεδρο νὰ βάζης τῆς Βουλῆς,

καὶ τὸνομά μου θάφερνε εἰς τῆς δουλειαῖς σου γοῦρι...
μὰ σὺ ἐπῆγες Πρόεδρο νὰ κάνης τὸν Βουδούρη...
γιὰ 'μὲ ἡ ψίχα τοῦ ψωμιοῦ, γιὰ τὸν Βασίλ' ἡ κόρα...
τράβα λοιπόν, Πρωθυπουργέ, τὸν διάβολό σου τώρα,
καὶ ψάλε σὰν φραγκόπαππας τὸ ντόμινο μπαμπίσκο
καὶ κάθε τόσο γύριζε γιὰ τὸκοὺς μὲ τὸν δίσκο.

Ἐπίτρεψε, Πρωθυπουργέ, νὰ κάθωμαι κοντά σου...
γνωρίζω τὸ σεκλέτι σου, γνωρίζω τὸν σεβντᾶ σου,
γνωρίζω τείναι σήμερα, ποῦ τὰ πουγγιά μας κλαῖνε,
ν' ἀκούσης ἕναν φίλο σου Ἀργύρη νὰ τὸν λένε,
γνωρίζω 'στοὺς καιροὺς αὐτοὺς, ποῦ πικροκελαϊδεῖς
κι' ὀσιομάρτυς ἐγίνες καλὸς γιὰ καλαντάρι,
μὲ τί λαχτάρα θάθελες τὸν Κανταρτζῆ νὰ 'ῶῃς
νὰ 'ζύγιζε ὁλάκερο ἀσημικοῦ καντάρι·
ἀλλ' ἄς μὴν πικραίνωμεθα μὲ τέτοια χωρατά...
ἀδύνατον τὰδύνατα νὰ γίνουν δυνατά.

Ἐσὺ μεγάλους πειρασμοὺς πολλαῖς φοραῖς ἐνίκησες
κι' ἔτριψες κάθε μασκαρὰ καὶ λαοπλάνου μούρη...
ἐβίβα σου, Πρωθυπουργέ, ἂν καὶ πολὺ μ' ἀδίκησες
καὶ σούλθε Πρόεδρο Βουλῆς νὰ κάνης τὸν Βουδούρη.

(Εἶπεν αὐτὰ καὶ 'στὸ κρασί τὸν πόνο τοῦ 'λησμώνησε
κι' ὁ κύριος Σιμόπουλος τοιαῦτα προσεφώνησε).

Σιμ. Ἐβίβα κι' ὁ Βουδούρης μας καὶ σεῖς κι' ἡ φίλη Θέμις...
δὲν εἶμ' ἐγώ, Πρωθυπουργέ, γρουσουζης καὶ βερέμης,
κι' ἂν, φίλοι ὁμοτράπεζοι, ἐκ γενετῆς μου ἔχω
τὼν Ἀναργύρων τὸνομα, Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ ἀκούραστος καθὼς ἐκείνους τρέχω
ἐκεῖ ποῦ μὲ προώρισεν ἡ χάρις τοῦρανοῦ.

Ἐγὼμαι πανταχοῦ παρών, θὰ μάθετε δ' ἐσχάτως
πὼς δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἐπήγαινα τρεχάτος
γιὰ νὰ τελειώσω τὴν δουλειὰ μὲ τὸν Ἀθηνογένη
καὶ κάπως ἀξιοπρεπῆς ἡ σύμβασις νὰ γένη.

Ἀπὸ τὰ Νομοσχέδια μενοῦτο δὲν ἀνάσανα,
κοντεύει δὲ μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ ὁ νοὺς μου νὰ στουπύρη,
κι' ὁ κύριος Ἀνάργυρος πολλὰ ὑπέστη βάσανα
ὡς ποῦ τοῦ νέου κουπονιοῦ νὰ εὔρη τὸν Ἀργύρη.

Ἐβίβα κι' ὁ Βουδούρης μας καὶ σεῖς κι' ἡ φίλη Θέμις...
δὲν εἶμ' ἐγώ, Πρωθυπουργέ, γρουσουζης καὶ βερέμης,
κι' ἂν λέγωμαι Ἀνάργυρος, μὰ πηλαλῶ δρομαῖος
καὶ μπράτσο μὲ τὴν Θέμιδα δὲν σκιάζομαι βουνά
σὰν πρόκειται ν' ἀγορασθῇ ἄγρὸς τοῦ Κεραμῆως
κι' ἀργύρια 'στῶν δανειστῶν νὰ 'μπεῦν τὸν κορβανᾶ,
ἂν δὲ καὶ νέους δανειστάς καθίσωμε 'στὸ χέρι
ἡ Παναγία δεξιὰ πιστεύω νὰ τὰ φέρη.
'Στὸν κύριον Ἀνάργυρον τῆς Θέμιδος θαρεῖτε,
πλὴν τὴν συγγνώμην σας ζητῶ καὶ νὰ μὲ συγχωρῆτε
ἂν μὲ θυμὸν παράκαιρον τὴν πρόποσιν ἐτόνισα
καὶ τὸ 'δικό μου τὸνομα σὺ πάρε το γειτόνισα.

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν
τοιαῦτα προσεφώνησε μὲ πάθος λυρικόν).

Θεο. Ἐβίβα σας ἀναφωνῶ μὲ φλέγουσαν ψυχὴν...
τὰ ἔργα τὰ δημόσια βαδίζουν κατ' εὐχὴν.
Κι' ἐγὼ τοῦ γένους τὸ καλὸν ἐπιθυμῶν καὶ στέργων
διὰ τὴν νέαν σύμβασιν σφοδρῶς ὑπερεχάρην,
τὸ δὲ Ταμεῖον, κύριοι, τῶν δημοσίων ἔργων
ἠνώθη μὲ τὸ Κεντρικὸν οἰκονομίας χάριν·
μὰ κι' ὅταν ἦτο χωριστὸν καὶ τώρα ἠνωμένον
θὰ μένη ὅπως ἔμενεν ἀπὸ παρὰ παρθένον.

Κι' ἐγὼ σοφῶν συνδυασμῶν καὶ γέννημα καὶ θρέμμα
βλέπω πὼς ἂν ἐνώσωμεν πολλὰ μαζί Ταμεῖα,
κι' ἂν ἐξ ἐνὸς μεταγγισθῇ σ' ἄλλο Ταμεῖον αἷμα
δὲν θεραπεύεται ποσῶς ἡ τόση ἀναιμία,
ὡς ποῦ πετσὶ καὶ κόκκαλο 'στὸ τέλος καταντοῦν,
ἀδίκως δὲ μ' ἐντάλματα τῆς πόρταις τῶν βροντοῦν.

Ἐβίβα μας, ἐβίβα μας... ἡ δημοσία τάξις
ἐξησφαλίσθη κατ' αὐτάς, ποῦ εἶναι νὰ τρομάξης.
Δι' ὅλα τὰ καθήκον μου εὐσυνειδήτως τόκανα,
οὐδὲ στιγμή πολῦτιμος ἐπὶ ματαίῳ χάνεται,
καὶ μέσα κι' ἔξω ἔστησα γιὰ φυγοδίκους δόκανα
καὶ κάθε μποῦφος εἰς αὐτὰ ἐντέχνως συλλαμβάνεται.
Μεγάλην χαίρει κατ' αὐτάς ἀσφάλειαν ἡ χώρα,
ἡσύχασαν περίχωρα, πολίχνια καὶ πόλεις,
κι' ἕνα γνωστὸν φυγοδικὸν δὲν ἐπιάσα ὡς τώρα,
ποῦ πρὸ πολλοῦ φυγοδικεῖ ἐκ τῆς Ἑλλάδος ὅλης,
κι' ὅσον ἐκδίδουν κατ' αὐτοῦ συλλήψεως ἐντάλματα
τόσον ἐκεῖνος χάνεται μὲ γιγαντῶδη ἄλματα.
Τὸν κυνηγοῦν ἀφέντηδες, τὸν κυνηγοῦν καὶ δούλοι,
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τοῦ στήνουν καρκοῦλι,
πρὸς καταδίωξιν πληθὺς ἀποσπασμάτων τρέχει,
ἀλλ' ὁ μαγκούφης φαίνεται πὼς πιάσιμο δὲν ἔχει,
κι' ἀκράτητος πηδᾷ φραγμοὺς, χαντάκια καὶ παλούκια,
καὶ τέλος πάντων ἄπρακτα γυρίζουν τὰ μπουλούκια.
Τώρα πρὸς δυσθεώρητον προβαίνει κορυφὴν,
τώρα προσέρπει κατὰ γῆς ὡς ταπεινὸς κοχλίας,
πότε τοῦ Ναπολέοντος λαμβάνει τὴν μορφήν
καὶ πότε τῆς περικλεοῦς Ἀνάσσης τῆς Ἀγγλίας.
Γνωστὸν ὑπάρχει τὸνομα τοῦ φυγοδίκου τούτου,
κι' ἂν συλληφθῇ γκρεμίζεται χαρτιῶν μεγάλη στίβα
κι' ἡ πίστις ἀνυψόναται τοῦ δημοσίου πλούτου,
ἀλλέως βάρτα χάλαστα καὶ τρεῖς φοραῖς ἐβίβα.

(Τοιαῦτα παρελάλησε περὶ τῶν φυγοδικῶν
κι' εἶπεν αὐτὰ ὁ κύριος Σκουλούδης τῶν Ναυτικῶν).

Σκου. Ἐβίβα μας, ἐβίβα μας... τοὺς 'δώσαμε 'στ' αὐτιά
καὶ πάλι τὴν 'γλυτώσαμε μὲ μιὰ καλὴ βουτιά.
Σὲ καθεμιὰ περίστασι καὶ μάλιστα σὲ τούτη
δὲν εἶναι πρὶ καλλίτερο ἀπὸ τὸ μακροβούτι.
Προπίνω ὑπὲρ ὅλων σας καὶ τοῦ κοινοῦ καλοῦ
καὶ τρῶτε τὸν περιδρόμο πρὶν βγάλετε λεβίθαις,
καὶ γιὰ νὰ μὴ βουλιάζετε 'στὸν πάτο τοῦ γιालοῦ
νὰ δένετε 'στοὺς ὤμους σας δρὸ νεροκολοκύθαις,
καὶ λίμνη θὰ σᾶς φαίνεται κι' ὁ πρὶ βαθὺς γιालὸς
καὶ 'στοὺς ἀφροὺς θὰ στέκεται καθένας σὰν φελὸς.
Βουτᾶτε 'στὸν Ὠκεανὸ καὶ 'στὰ ξερὰ πηγάδια,
μιμεῖσθε 'στὸ κολύμβημα κολυμβητᾶς σοφοῦς,
ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἐρρίξαμε καινούρια παρχαῶδια
κι' ἀνέλπιστα 'ψαρέψαμε κεφάλους καὶ ροφοὺς.

Ἐβίβα μας... σκιρτήσετε 'στῶν ποτηριῶν τοὺς κτύπους...
σκόρδα 'στοῦ Λόου τὰ στραβά, κρεμμύδια καὶ 'στοῦ Ροῦ,
καὶ δέσμιον ὀφόμεθα τὸν στόλον 'στοὺς Φιλίππους,
'στὸ Κερατσίνι δηλαδὴ καὶ 'στὴν Κρεμμυδαροῦ.
'Εδαφιαίως χαιρετῶ τὴν πλειονοψηφίαν
κι' ἐγὼ εἶμ' ἑτοιμος μὲ σᾶς νὰ θύσω κι' ἀπολέσω,
διὸ καὶ τὸν Διάδοχον μαζί μὲ τὴν Σοφίαν
εἰς ἄλλο μεγαλοπρεπὲς πεδίων θὰ καλέσω,
ἤγουν θὰ δώσω πρὸς αὐτοὺς τρικούβεργο τσουμποῦσι,
ὁποῦ κι' ὁ φίλος μου Συγγρὸς θὰ φρίξη σὰν τὰκούση

καὶ θὰ μοῦ 'πῇ «διαβόντρου γυιέ, σὲ τέτοια μὴ μπερδεύεσαι, παραπολὺ ξανοίγεσαι, παραπολὺ 'ξοδεύεσαι».
Οὔρρα... σαμπάνια σὰν νερό πρὸς χάριν σὰς θὰ χύσω...
βάρκα βαρκοῦλα πάρε με τὸ πέλαγος νὰ σχίσω.

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ὁ κύριος Δραγούμης ἐσηκώθη
καὶ γύρω του φτερούγιαζαν οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι).

Δρ. "Αν εἶναι ὁ Σκουλούδης μας τῶν θαλασσῶν ὁ γλάρος
καὶ δὲν τοῦ φεύγει κοκοχὶός καὶ δὲν τοῦ φεύγει σπάρος,
ἀλλὰ κι' ἐμένα τῆς ξηρᾶς με λέγουν καρχαρίαν
καὶ τοὺς Ρωμούνους ἔχαψα με πρώτην εὐκαιρίαν.
Τρικούπη, τὸ ποτῆρι σου με τὸ 'δικό μου βάρει...
με μιὰ μπουκιὰ τὸν τρομερὸ κατὰπια Λαχοβάρη.
'Ὡς κι' οἱ Ρωμοῦνοι 'ξύπνησαν καὶ κάνουν τὸν καμπόσο,
ἀλλὰ τοῦ Ζάππα τὸν παρὰ ἐγὼ θὰ τὸν χραπώσω.
Βάζουν με 'μᾶς τὰ μούτρα των κι' ἐκεῖν' οἱ φαφλατάδες...
κι' ἡ κοσκινού τὸν ἄνδρα τῆς με τοὺς πραγματευτάδες.
'Εβελτιώθ' ἡ δυσχερὴς τῆς διαθήκης θέσις
κι' ἄς σκούζουν πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ κόψωμεν τὰς σχέσεις.
'Εγὼ σκοπεύω τοῦ λοιποῦ χωρὶς κανένα φόβο
με λαιμοτόμου μάχαιραν τὰς σχέσεις μας νὰ κόβω,
με ἄλλους λόγους δηλαδὴ ἄνευ κακῶν προθέσεων
θὰ γίνω πρῶτος δῆμιος τῶν διεθνῶν μας σχέσεων.

(Ἡ τοῦ Δραγούμη πρόποσις 'στους δαιτυμόνας ἄρесе
κι' ὁ Σάϊλερ τὸ λιγερόν καὶ κοπτερόν ἐθάρσε,
κι' εὐθὺς ἐλησμονήθησαν καρδιοδόροι λύπαι
κι' ὁ τῆς Παιδείας Ὑπουργὸς αὐτὰ τὰ 'λίγα εἶπε).

Κοσ. Ταῦτί μου ἐμφραξιν μικράν πρὸ χρόνου εἶχε πάθει,
μὰ με τῆς Βιέννας τοὺς γιατροὺς εὐθὺς ἐξεκουφάθη.
Δὲν πρέπει δὲ παράξενον καθόλου νὰ σὰς φαίνεται
ἂν σὰς εἰπῶ πῶς ἤθελα θεόκυφος νὰ μείνω,
παρὰ με μέλλοντ' ἀγαθὰ ταῦτιά μου νὰ κουφαίνετε...
ἐν τούτοις 'στὴν ὑγείαν σας μετὰ χαρᾶς προπίνω.

(Εἶπε ταῦτα καὶ γοργῶς
ὁ μπεκρῆς Πρωθυπουργὸς
ἐν τῷ μέσῳ τῆς παρέας
ψάλλει με φωνὴ βαρεῖα :
«Νά, χασάπη, δός μου κρέας,
νᾶναι καὶ καλὴ μεριά.

«Καὶ μοῦ δίνει μιὰ κοκκάλα
καὶ τὴν βάζω 'στὴν τσουκάλα.
'Ημερόνυχτα τὴν βράζω
κι' ἄβραστη τὴν κατεβάζω.

Νά σου κι' ἔρχετ' ἓνας φίλος,
ὁ σὶρ Λόου, ὁ ἄγγλος σκύλος,
λαὶ μοῦ πέρνει τὴν κοκκάλα
ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὴν τσουκάλα.

'Δῶ τὸν ἔχω, 'κεῖ τὸν ἔχω,
'στὸ Ταμεῖο τὸν 'παντέχω,
καὶ τοῦ σπάζω τὴν καυκάλα
με τὴν ἄβραστη κοκκάλα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.**

Φ. Ἦτο ποῦ λές τὸ ζήτημα περὶ τῆς Ρουμανίας
κι' ὠμίλησαν οἱ ρήτορες μετὰ πολλῆς μανίας,
κι' ὁ Μεσσηνέζης, Βουλευτὴς τῆς ἄκρης καὶ τῆς μέσης,
εἶπε πῶς δὲν ἐσύμφερε νὰ κόψωμε τὰς σχέσεις,
μ' αὐτὸν κι' ὁ Κωνσταντόπουλος τελείως ἐσυμφώνησε
καὶ μὲς 'στὸν οὐρανίσκο του τὴν γλῶσσα του ἀκόνισε,
ὁ δὲ Δραγούμης ὁ τιμῶν τὴν ὑψηλὴν του θέσιν
ἐφώναζε πῶς ἔπρεπε νὰ κόψῃ πᾶσαν σχέσιν,
μὰ κι' ὁ Τρικούπης, σύμφωνος μὲ τὴν δικοπὴν,
τοιαύτην, λέγει, ἔπρεπε νὰ δώσωμεν τροπὴν
χάριν τῆς ὑπολήψεως φυλῆς ὑπερηφάνου...
μὲ τοῦτον ἐσυμφώνησε κι' ὁ κύριος Στεφάνου,
ὁ δὲ Ρικάκης μετ' αὐτοῦ ἠλέκτρισε τὰ πλήθη
κι' ἡ σκούφια του, βρὲ Περικλῆ, κατεχειροκροτήθη,
κι' ὁ Θεωρῆς τὸ ζήτημα πολὺ τὸ 'βρῆκε ὀψιμο
κι' ἤθελε καὶ δὲν ἤθελε τῶν σχέσεων τὸ κόψιμο,
κι' ὁ Ραλλῆς, ποῦ γιὰ τίποτα εἰς τὴ στιγμὴ κουρδίζεται
κι' ὅλο μὲ πόθους μαρτυρεῖ καὶ ξεροκαθουρδίζεται,
εἰς τόσῃν σύγχυσιν γνωμῶν καὶ λόγων τρικυμίαν
ποσῶς δὲν ἦτο σύμφωνος μὲ πτέρυγα καμυίαν,
κι' ἄλλοι πολλοὶ ἐκτὸς μικρῶν κι' ἀσῆμων ἐξαίρέσεων
ἤθελαν καὶ δὲν ἤθελαν τὸ κόψιμο τῶν σχέσεων.
Κι' ὁ Καρατζᾶς ἐπρότεινε πῶς ἡ Βουλὴ θαυμάζουσα
καὶ τὰ τῆς Κυβερνήσεως προσεπιδοκιμάζουσα
προβαίνει βήματι γοργῷ πρὸς τὴν ἡμερησίαν...
κι' ὁ Σάκκης τῆς προτάσεως ἀλλάζει τὴν οὐσίαν
καὶ τοῦ κυρίου Θεωρῆ συμφάσκοντος προτείνει
ὅτι πρῶρους ἡ Βουλὴ τὰς συζητήσεις κρίνει,
ἐφ' ᾧ καὶ 'στὴν διάταξιν προβαίνει τῆς ἡμέρας...
κι' ὁ Καραπάνος ὁ βαθὺς μὲ τὰς χρυσὰς χιμαῖρας
ἐπρότεινε πῶς ἡ Βουλὴ κατόπιν τῶν λεχθέντων
ἐμβαίνει 'στὴν διάταξιν τῶν μὴ συζητηθέντων.
Κι' εἶπα κι' ἐγὼ πῶς ἡ πατρίς ἀκούσασα τὸν βόγγον
συζητητῶν κι' ὁμιλητῶν πολλῶν καὶ πολυφθόγγων,
πρὸς τοὺς ὁποίους εὐλογος ὀφείλεται τιμῇ,
κι' ἐγκρίνουσα τῶν σχέσεων τὸ κόψιμο καὶ μὴ,
αἰσθάνεται κοψίματα καὶ πόνους 'στὸ στομάχι,
(γιατὶ φυσᾷ νοτιᾶς ὑγρὸς, ποῦ κακὸ φόφο νᾶχη)
κι' εἰσέρχεται μετὰ πολλὴν 'στὰ θεωρεῖα φοίτησιν
εἰς τῆς κακῆς τῆς καὶ ψυχρῆς ἡμέρας τὴν συζήτησιν.
Τῶν ἰδικῆν μου πρότασιν ἐψήφισε πᾶς νήφων
κι' ἠρνήθη μὲ τοὺς δεκατρεῖς ὁ Θεωράκης ψῆφον,
ποῦ φέρεται λεπτότατος εἰς θέματα λεπτὰ,
ἀλλὰ τὴν κατεψήφισεν ὁ ἀριθμὸς ἐπτά,
μυστηριώδης πάντοτε καὶ καθολικιστικός,
καθὼς γνωρίζει κι' ἕκαστος μὴ μαθηματικός.

Ἔτσι λοιπὸν 'τυλιξαμε τὸν ἄνεμο κουβάρι,
ὁ δὲ Δραγούμης, Περικλῆ, τὸν παλαιο-Λαχοβάρη
σ' ἐγγράφων διπλωματικῶν τὸν ἐκλείσει ζεμπίλι
καὶ τὸν ἐκρέμασε 'ψηλὰ νὰ μὴ τὸν φᾶν οἱ ψύλλοι.
Κατόπιν τοῦ κοψίματος ὡς εἶναι φυσικὸν
ἡ λογοδιάρροια ἤρχισε τῶν οικονομικῶν,
κι' ὁ Εὐταξίας ἤθελε νὰ μάθῃ διατί
ὁ Ροῦ κι' ὁ Λόου ἐλεγchon πινάκων ἀπαιτεῖ,
τοῦ λέγει δ' ὁ Πρωθυπουργὸς πῶς ἦλθαν ἐδῶ πέρα
χάριν διασκεδάσεως ν' ἀλλάξουν τὸν ἄερα,
πῶς τοῦτο δὲν τὸ θεωρεῖ ποσῶς προσβλητικόν,
πῶς ἡ ἐπίσκεψις αὐτῇ τοῦ φαίνεται τυχαία,
κι' ἐπῆγαν 'στὸ Μουσεῖον μας τὸ Νομισματικόν
νὰ 'βροῦν ἐκεῖ νομίσματα τοῦλάχιστον ἀρχαῖα.
Π. Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Φασουλῆ, ὁκτὼ κλωτσιαῖς ὀπίσω
μὲ πᾶσαν ἐπιφύλαξιν νὰ σὲ ξυλοκοπήσω.

**Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἄγγελαις.**

Οἱ ράπται 'Αἰδονόπουλοι—μεγάλου τῶνομά των—
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν μετώκησαν ἐσχάτως,
κι' ἦλθαν τὰ χειμωνιάτικα εἰς τὸ Κατάστημά των
καὶ πρῶτος πρῶτος ἔσπευσεν ὁ Φασουλῆς τρεχάτος.
Τί κάμαραις τῆς δοκιμῆς καὶ κάμαραις μεγάλαις
καὶ τί καθρέφταις ἀκριβοὶ σὲ φωτισμέναις σάλαις !..
ἐκεῖ ποικίλα καὶ πολλὰ ἐμπορευμάτων εἶδη,
ἐκεῖ καὶ κάθε ψιλικὸ καὶ ζηλευτὸ στολίδι.
Μὰ νὰ καὶ φῶς ἡλεκτρικόν... τί ὡμορφιά περίσσια !..
'Αἰδονοπούλους δύσκολα θὰ 'βρῆς καὶ 'στὰ Παρίσια.

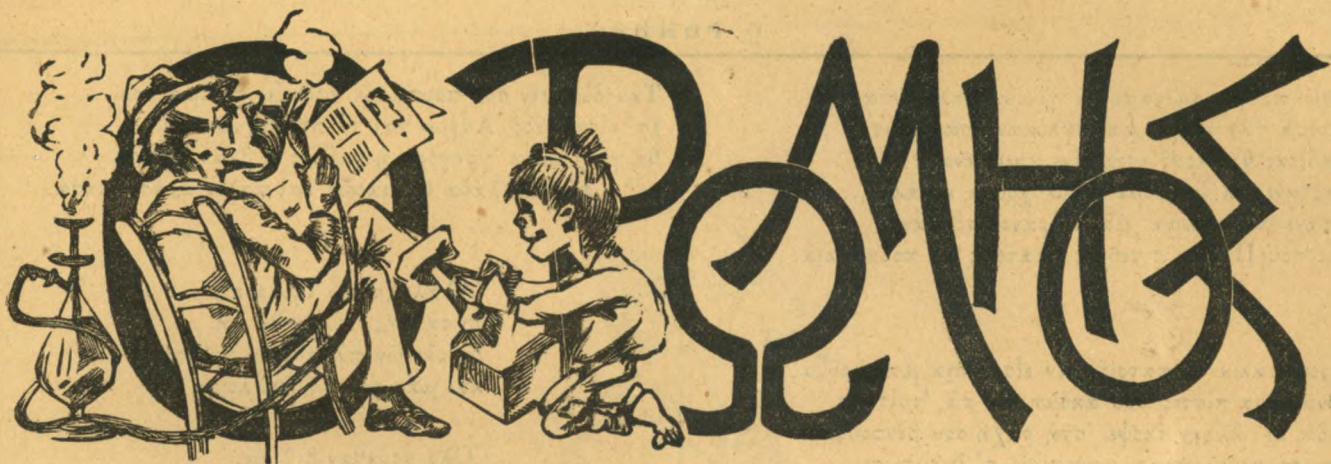
Κατάστημ' ἀνδρικῶν εἰδῶν παντοίων κι' εὐθηνῶν
κείμενον εἰς τὸ Στάδιον ὑπ' ἀριθμὸν ἐννέα...
φανέλλαις, κάλτσαις ἐκλεκταῖς καὶ τῶν τριῶν γενῶν,
μεγάλῃ συλλογῇ φτωκὸν πλουσίαν τε καὶ νείαν,
τῆς μόδας ὑποκάμισα καὶ πάμπολλ' ἄλλα εἶδη
Βασιλειάδου τοῦ γνωστοῦ καὶ τοῦ Κωνσταντινίδου.

Σίγμα Γάμα Στεφοπούλου εἰς τὸν δρόμον τοῦ Ἑρμοῦ
ὑποδηματοποιεῖον ἐκλεκτὸν καὶ τοῦ συρμοῦ.
Εὐθηνία, στερεότης καὶ καλλίστη ἐργασία,
καὶ ταχύτης καὶ κομψότης κι' ἀληθῆς καλαισθησία.
Ποῦ ἄλλου θ' ἀποτανηθῇτε, ποῦ ἄλλου θὰ 'βρῆτε τάχα
τῶν παιδιῶν τὰ παπουτσάκια μιὰμιση δραχμὴ μονάχα ;..

Ὁ Ῥωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Ξυδῆ, — ὁδὸ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξυδί,

μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμὴ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοινοφρὸς πολὺς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἑννενηντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι ὑπέρδεψε τὸν χρόνον ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ ὅτων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάζια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δύκα φράγκα καὶ ὅτὸ χέρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἔγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Νοεμβρίου εἰκοσιμία,
πλούτη μεγάλα εἰς τὰ Ταμεῖα.

Τετρακόσα καὶ ὀκτὼ,
Ἴσοζύγιο φρικτό.

**Ὁ Προϋπολογισμός,
ἐκπληξὺς καὶ θαυμασμός.**

Α'.

Μέγας, Τρικούπη, θαυμαστὸς καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου
κι' ὕμνος οὐδεὶς πρὸς θαύματα τοσαῦτα ἐξαρκέσει...
πάλιν τὸ γένος ἔσωσεν ἡ σωτηρία βέργα σου
καὶ τοὺς ἐχθροὺς μας ἔστειλε ὅτὸ διάβολο πεσκέσι.
Δεῦτε νὰ προσκυνήσωμεν τὸν ἄνδρα τῶν θαυμάτων,
ποῦ σ' ὅλους ἐνεφύσησε τὸν πατριωτισμόν,
δεῦτε νὰ προσκυνήσωμεν μὲ κλίσιν τῶν γονάτων
τὸν οὐρανοκατέβαντον Προϋπολογισμόν.

Σταυρόν χαράξας Μωϋσῆς τὴν Ἐρυθρὰν ἐχώρισε
καὶ τῶν Ἑβραίων ὁ λαὸς ἀφόβως ἐπροχώρησε.
Ἔτσι κι' ὁ σὺρ Χαρίλαος τὸν κόσμον συνετάραξε,
ὅτὸ νέον Ἴσοζύγιον περίσσευμα ἐχάραξε,
κι' ἀβρόχοις διεπέρασαν οἱ Ἕλληνες ποσὶ
τὸν μαῦρον πόντον τῶν χρεῶν καὶ τῆς χρεωκοπίας,
κι' ἀνέτειναν χαλύβδινον τὸ χέρι τὸ θρασὺ
κι' ἐπάταξαν τὰς Ἀγγλικὰς καὶ Γαλλικὰς Ἀρπυίας.

Ὁ μαῦρος πόντος ἄσπρισε σὰν γάλα καὶ μυζήθρα,
μ' οἰκονομίας ὁ σωτὴρ τὸ γένος ἐξεπάτωσε,
κι' ἐπρόβαλε τοῦ Σιλῶν ἐκεῖν' ἡ κολυμβήθρα
καὶ τὰ θελά της τὰ νερά ὁ Λόρδος ἀνακάτωσε,
κι' ὅλ' οἱ παληοσακάτηδες ἐσήκωσαν τὸν ὦμον των
κι' ἐπῆραν τὰ κρεβάτια των κι' ἐτράβηξαν τὸν δρόμον των.

Γιὰ τοῦτο τὸ περίσσευμα τὸ μάτι μας ἐγρήλισε
κι' ἐπάνω ὅτὸ περίσσευμα τὸ κράτος ἐκαθβάλισε,
κι' ἀπετυφλώθη μὲ τὸ φῶς ἀργύρου καὶ ἀδάμαντος
καὶ ταραχῶδες πέλαιος διέπλευσε κι' ἀνώμαλον,
καθὼς κι' ὁ Φριξὸς ἄλλοτε, τὸ τέκνον τοῦ Ἀθάμαντος,
διῆλθε τὸν Ἑλλήσποντον μ' ἓνα κριὸν χρυσόμαλλον.

Ὁ θαυμαστὸν περίσσευμα, ὦ νέον Ἴσοζύγιον,
ἐσὺ μονάχη μας ἐλπίς καὶ μόνον καταφύγιον,
σὺ σωτηρίας ἄγκυρα καὶ τὸ χρυσοῦν τὸ δέρας
κάθε κακῆς μας καὶ ψυχρῆς κι' ἀνάποδης ἡμέρας.

Οἱ πάντες ἐθαμβώθησαν καὶ δι' αὐτὸ ἡρώτων,
ἐξασφαλίζει τὸ παρὸν, τὸ μέλλον περισκέπει,
καὶ ὅπως τὸ θαυματουργὸν ἀγίασμα τῶν Φώτων
εἰς ἐπονείδιστον φυγὴν καλικαντζάρους τρέπει,
ἔτσι μὲ τὸ περίσσευμα, ποῦ στρίβει τὰ μνηστὰ μας,
εὐθὺς ὁ Λόου τῶστριψε κι' ὁ Ροῦ ὁ καλικαντζάρος,
κι' ἐβγήκαν κι' ἄλλαις λευθεριαῖς ἀπὸ τὰ κόκκαλά μας
κι' ἐσκιρτήσαν ὅτους τάφους τῶν ὁ Σολωμὸς κι' ὁ Μάντζαρος.

Βαρὺς χειμῶνας πλάκωσε, χωρὶς λεπτὸ ἔρεθίσμα,
καὶ τῶν Ρωμηῶν κοκκίνισε ἡ μύτη σὰν παντζαρι,
ἀλλὰ μὲ τὸ περίσσευμα ἐκεῖνο ζεσταθήκαμε
κι' ἐφυγαν μὲ στριγγλίσματα κακοὶ καλικαντζάροι.

Ἀπάνω ποῦ προσμέναμε νὰ γίνουν φαλιμέντα
ἀνέλπιστα τὴν πίκρα μας ἐγλύκανε σὰν μέντα,
ἐνῶ κηδεῖας θλιθερὰς ἐστήμαινε καμπάνα
Ἑλλάς ἀνέστη ψάλλομε μ' ὀλόχρυσά κεράκια...
δὲν ἦτανε περίσσευμα, μὰ τοῦρανοῦ τὸ μάνα,
μόσχος τοῦ Πάσχα σιτευτός, πατσὰς μὲ ποδαράκια.

B'.

Ἐγείρου πάλιν, ὦ πατρίς, δὲν εἶσαι πιά μουφλοῦζα,
ἡ κλονισθεῖσα πίστις σου ἀκόμη δὲν τὰ 'τίττωσε,
ὁ Λόρδος κι' ἄλλην ἔκοψε 'στὴ ράχη σου βεντοῦζα
κι' ἀπὸ τὸ κρουλόγημα μονημερίς σ' ἐγλύτωσε.
Σὲ βλέπω 'στὴν Ἀκρόπολιν ἀρχαίαν Ἀμαζόνα
νὰ δένης μὲ μεταξωτὴ τὴν μέση βρακοζῶνα
καὶ νὰ πετᾷς τὸ δόρυ σου καὶ νὰ φωνάζης «πίσω,
ἐγὼ μὲ τὸν Μυλλόρδο μου δὲν θὰ χρεωκοπήσω».

«Μουφλοῦζα δὲν θὰ φαίνωμαι καὶ περιφρονημένη,
μόνον μὲ τὸν Χαρίλαον ἀνάρρωσις ἐλπίζεται,
εἶμαι μηλίτσα 'στὸν γκρεμνὸ μὲ μῆλα φορτωμένη
κι' ἐκεῖνος ποῦ τὰ μῆλα μου κυττάζει καὶ λιμπίζεται
ἄς μὴ φοβᾶται τὸν γκρεμνὸ, ἀλλέως τὸν καχό του,
ποτέ χαίρι δὲν θὰ 'δῇ τὸ δόλιο ριζικό του.
'Εγὼ 'στὸν Λόρδο μου κρεμῶ τὴν κάθε μου ἐλπίδα,
ὁποῦ δὲν εἶναι νερούλος σὰν κι' ἄλλους φαφλατᾶς,
εἰς τοῦτον δίδω εὐελπίς τὴν κραταιὰν ἀσπίδα
καὶ λέγω «πέρνε δανεικὰ κι' ἡ τὰν ἡ ἐπὶ τᾶς».

«Στὰ στήθη μου λαμποκοποῦν τῶν Ἀμαζόνων θώρακες,
τῆς δὲ προτέρας πίστεως ἐστερεώθ' ἡ φήμη,
καὶ τὰ πτερά των δὲν κτυποῦν οἱ πεινασμένοι κόρακες,
ποῦ 'χήμηξαν ἀπάνω μου σὰν νᾶβρανε ψοφήμι.
'Ιέραξ ἐξεδιώξε τοὺς κόρακας γοργός
κι' ἐγὼ τὸ δόρυ ἐδράξα νὰ τοὺς διατρυπήσω,
κι' ὁ Πιτ ὁ τῆς Τριπόλεως καὶ πρὶν Πρωθυπουργός,
ποῦφαγε τὰ μανίκια του γιὰ νὰ χρεωκοπήσω,
κι' αὐτός μὲ τὸν Χαρίλαον φρενήρης θὰ σαλπίσῃ
πῶς ἡ Ἑλλάς προώριστα νὰ μὴ χρεωκοπήσῃ.

«Αὐτὰ τὰ περισσεύματα δὲν εἶναι ὀλόγου φούμαρα,
δὲν εἶναι κουρουφέξαλα, κουκιά, φασόλια, κούμαρα...
Αὐτὰ τὰ περισσεύματα τὰ νέα καὶ θαυμαστικά
ἐτόνωσαν τὰ νεῦρα μου σὰν βρωμιούχον κάλι,
κοχλάζουν δὲ πλατύστερνα τὰ στήθη μου τὰ λάσια
καθὼς ρεβίθια καὶ φακαῖς σὰν βράζουν 'στὸ τσουκάλι.
Τὰ περισσεύματα κεντοῦν τὰ βώδια τοῦ ζευγαί,
μ' ἐκεῖνα στέκω ζωντανὴ κι' ἐφτάψυχη σὰν γάτα...
Τρικοῦπη, αὐγολόγα με νὰ 'βρῇς μεγάλ' αὐγά
καὶ 'στὸ τηγάνι ρίξε τα καὶ κάμε τα σφουγγάτα.

«Τρικοῦπη, κάτσε δίπλα μου καὶ λέγε νὰ σοῦ λέγω
καὶ γέλα μου νὰ σοῦ γελῶ καὶ κλαῖγῃ νὰ σὲ κλαίγω,
ἐπάνω 'στὰ δαφνόκλαδα μαζί μὲ σὲ θὰ κλίνω,
θὰ δένω τὰ κράβια μου καὶ πάλι θὰ τὰ λύνω,
κι' ἐκεῖ ποῦ τρώγω ἄχυρα θὰ τρώγω παντεσπάνια
καὶ τὴν ρετινά θὰ κλωτσῶ νὰ πίνω τὴν σαμπάνια.

«Μὲ τὸν βαρὺν Φιλιππικὸν τῆς φοβερᾶς Τετάρτης
ἐξελεγκτὰς καὶ δανειστὰς βαρέως ταλανίζεις...
ἐσ' εἶσαι ὁ Χαρίλαος, σωστός μεγαλομάρτυς,
ποῦ μ' ἔνα τρύπιό κόσκινο μὲ παρχοσκινίζεις.

Τὴν δύναμίν σου προσκυνῶ, δοξάζω τὸν ἐμὰ σου,
ἐσ' εἶσαι νέος Ἀαρὼν καὶ τὸ περίσσευμά σου
θὰ γίνη τώρα 'γρήγορα ἡ ράβδος ἡ βλαστήσασα
κι' ἡ τὴν Ἑλλάδα ἐκ νεκρῶν καὶ πάλιν ἀναστήσασα.

Γ'.

Ἀλαλάξω τῷ Τρικοῦπη
πᾶσα τῆς Ἑλλάδος γῆ...
στερλινῶν πλακόνουν γροῦποι
καὶ μᾶς φεύγ' ἡ συλλογή.

Ὅλα σοῦλθαν βολικά,
σίρ Τρικοῦπη λαοσῶστα...
δράζε πάλι δανεικὰ
κι' ὅσα φᾶς καὶ τᾶλλα δὸς τα.

Μὲ τρελλοὺς σὰν μπουνταλάς
τὴν καρδιά σου μὴ χαλᾷς...
ἄντε λούσου καὶ κτενίσου
κι' ἔλα, Λόρδε μου, δανείσου.

Ὅλα τᾶκανες γλυκὰ
σὰν γλυκοπορτόκαλα...
τρῶγε κρέας τακτικὰ
κι' ἄφινε τὰ κόκκαλα.

Ἀς βραρίνη κάθε κάσσα,
τὰ παληόχαρτα νὰ καῖς,
καὶ χαρτοῦτσα ξερομάσσα
μὲ στερλίναις Ἀγγλικαῖς.

Μπαταρίαις μέσα σ' ὅλα,
πέρνε δίνε κουτουροῦ.
καὶ μὲ λίραις πετροβόλα
τὸν σίρ Λόου καὶ τὸν Ροῦ.

Σούφρωνε τὰ δῆσ σου φρούδια
καὶ χρυσοῦν αἰῶνα ψάλλον
ρίχνε σκόρδα καὶ κρομμύδια
'στὰ στραβά τῶν Ἀγγλογάλλων.

Μὴ φανῇς 'στοὺς δανειστάς σου
πετρελαίου τενεκές,
κι' ἄς σταθῇ καθεὶς 'μπροστά σου
κι' ἀπ' ὀπίσω σὰν λακίς.

Φτοῦ σας, Ροῦ καὶ Λόου νάνει...
φτοῦ! κανεῖς μὴ μᾶς βασκάνη.
Σίρ Τρικοῦπη, ντάλε ντάλε,
εἰς τὸ χέρι κι' ἄλλους βάλε.

Δ'.

Ὅχι, δὲν 'πῆγαν τοῦ κακοῦ
χρόνοι βασάνων κι' ὀδυνῶν...
τοῦ δειπνοῦ σου τοῦ μυστικοῦ
παράλαβέ με κοινώνον.

Ψελλίζουν Ὠσαννὰ τὰ χεῖλη,
βλέπω μεγάλαις καταντιχίς,
βλέπω λαγούς μὲ πετραχῆλι,
βλέπω πκντοῦ κολοφωτιαῖς.

Ἀκούω δίπλα μου κανόνια,
ἀκούω τρίζιμο σπαθιδῶν,
βλέπω νὰ κόβωνται κουπόνια
ὥσάν οὐραῖς κολοκυθιδῶν.

Ε'.

Τάδε λέγει ὁ Τρικούπης κι' ἄλλαι γράφοντ' ἐντολαί :
«μὴ ρουφᾶς Ἀβάνας πούρο, μὴν καπνίζης ναργιλέ,
μὲ συρμούς πολυτελείας καὶ τῆς μόδας μὴ ταράττου,
μὴ πηγαίνης νὰ ρεμβάσης μὲ καφφέ τοῦ Ζαχαράτου,
μὴ καθόλου ἀγοράσης μαστραπᾶ καὶ γηαλικό,
μπάλ ντ' ἀνφάν ποτὲ μὴ δώσης, κοστουμέ καὶ καλικό,
μὴ ζηλεύης τοὺς ἀσώτους, μὴ τὸν πλοῦτον παρατῆρει,
ἔχε μόνο σου προσφάγι ποὺ καὶ ποὺ τουλουμοτύρι,
τὴν σοφὴν οἰκονομίαν καταγίνου νὰ σπουδάσης,
μὴ ματαίως ἐξοδεύης εἰς τρελλὰς διασκεδάσεις.

«Μὴ τολμήσης ν' ἀτενίσῃς σὲ μπεκάτσα καὶ τρυγόνι,
μὴν ἐμβῇς σ' ἀμάξι μέσα, σὲ τραμβάϋ, σὲ βαγόνι,
μὴν τραβᾶς ὀπίσω δούλους ὡς τῆς Ρώμης τοὺς ὑπάτους,
ἂν δὲ κόψιμο 'στὸν δρόμο καμμιὰ 'μέρα σὲ μαστίση
μὴ σκεφθῇς νὰ προχωρήσης πρὸς τοῦ Χδρον τοὺς ἀποπάτους,
ἐπειδὴ ἐκεῖν' ἡ σκέψις μιὰ δεκάρα θὰ κοστίσῃ,
καὶ προτίμησε 'στὸν δρόμο συμφορὰ κακὴ νὰ πάθῃς
ἂν ποθῇς οἰκονομίαν εἰς τὸν βίον σου νὰ μάθῃς.

«Ἀσχολήσου τὴν κειλιά σου μὲ φασκιαῖς νὰ τὴν πιέζῃς,
μὴ μονὰ ζυγὰ φιστικία μὲ τοὺς φιστικάδες παίζῃς,

ξεπαπούτσωτος περπάτει νὰ μὴ θέλῃς λουστρατζῆ,
μὴ τὴν τύχη δοκιμάζῃς μὲ κανένα λοταρτζῆ,
μῆτε τόμπολα νὰ κάνῃς, μὴδὲ μιὰ στραβὴ κοντσίνα,
ὄνειρο γιὰ σένα νᾶναι καὶ τὰ ρούχα τοῦ Ρετσίνα,
κάθε θέατρο νὰ λείψῃ, τέτοιο λούσο δὲν μᾶς κάνει,
μὴν ἀκούς Καθβαλερία Ρουστικάνα τοῦ Μασκάνη,
ἀμπαρόνιου κάθε βράδυ σκεπτικὸς 'στὴν κάμαρά σου,
'στὸ κρεβάτι σου ἀπάνω πεινασμένος κουντρουβάλα,
παίζε τὴν Καθβαλερία μοναχὰ μὲ τᾶντερά σου
πρὶν ὁ Λὸ κι' ὁ Ροῦ καθίσουν εἰς τὸν σβέρκο μας καθβάλα.

«Ἄν ἀνθέξῃς ὡς 'στὸ τέλος κι' ἄρον ἄρον δὲν ψοφήσῃς
καὶ 'στὴν ἔρημον τὰ κῶλα καμμιὰ 'μέρα δὲν ἀφήσῃς,
τότε πιά ζωὴ καὶ κότα καὶ τρικούβεραις δουλειαῖς
καὶ θὰ 'ἔρῃς μαργαριτάρια μὲς 'στῶν χοίρων τῆς κοιλιαῖς.
'Ἄλλ' ἂν πέσῃς μαῦρον θῦμα τῆς σκληρᾶς αὐτῆς διαίτης,
πλὴν χρυσὴ παρηγορία θ' ἀπομείνῃ διὰ σέ
πῶς ὁ τόπος χρεωκόπος δὲν θὰ λέγεται κι' ἐπαίτης
κι' ὅπως τώρα δὲν θὰ ζήσῃ καὶ 'στὸ μέλλον βερεσέ.

ΣΤ'.

Τάδε Τρικούπης ὁμιλεῖ καὶ τάδε παραγγέλλει :
«φιλοτιμίαν μοναχὰ ἐκ τῶν Ἑλλήνων θέλει,
φιλοτιμίαν μοναχὰ κι' ὀλίγας συνδρομὰς
καὶ τὴν φιλοτιμίαν μας θὰ μεταβάλ' εἰς χρῆμα,
καὶ τότε τὸ κεφάλαιον θὰ σπεύσῃ πρὸς ἡμᾶς
χωρὶς ἐμεῖς νὰ κάμωμεν πρὸς τοῦτο ἓνα βῆμα.

"Αν τὸ ψωροφιλότιμο καλὰ καλὰ μᾶς στύψῃ
ἔθνος καὶ κράτος συμφορὰν καμμίαν δὲν θὰ πάθῃ,
μὲ τὴν φιλοτιμίαν μας ὀργήγορα θὰ λείψῃ
κάθε κακὸ τροπο σπυρὶ καὶ κάθε καλαγαθάκι.
Φιλοτιμία μοναχὰ καὶ μερικαὶ στερήσεις
καὶ τρέχει χιλιάκρονος τῶν ἀγαθῶν ἡ βρύσις,
φιλοτιμία μοναχὰ ἐπὶ τόνωμάτι μου
κι' εὐθύς ἡ γλῶσσα δένεται παντὸς ἀφιλοτίμου,
φιλοτιμία μοναχὰ μὲ μερικὰς θυσίας
καὶ τότε θεραπεύεται καθένας ἐμπροσφύτης,
καὶ κάθε Κάλχας πάνσοφος καὶ μάντις Τειρεσίαις
χειροτονεῖται πάραυτα μετὰ Χριστὸν προφήτης,
φιλοτιμία μοναχὰ μὲ βάρος νέων φόρων
κι' εὐθύς ἐξαφανίζεται πληθὺς λιμοκοντόρων,
φιλοτιμία σθεναρὰ καὶ πατριωτικὴ
κι' ἀπὸ τὸ μέσον αἶρεται κι' ἡ ἀναγκαστικὴ,
φιλοτιμία μοναχὰ καὶ πάντων καὶ πασῶν
καὶ τότε θὰ πληρώνετε τὰ τέλη μὲ χρυσόν,
φιλοτιμία μοναχὰ ἱπποτικῶν ἀνθρώπων
καὶ τοκογλύφους μιαρούς θὰ φάμε 'στὸ καντάρι,
φιλοτιμία μοναχὰ νὰ μᾶς ἀνοίξῃ τόπον
κάθε Μαρτυρολόγιον καὶ κάθε Καλαντάρι,
φιλοτιμία μοναχὰ κι' ἡ πίστις μας θὰ λάμψῃ
σὰν φῶσφορο βεγγαλικό, ρουκέτα, τρακάτρούκα,
καὶ τὸν Μαλέαν τῶν χρεῶν γοργότατα θὰ κάμψῃ
κι' ὅλους θὰ τοὺς καθίσωμε 'στοῦ κανονικοῦ τὴν μπούκα,
θὰ γίνουν οἱ Φιλέλληνες καὶ τῶν πλειόνων πλείονες
κι' ἀντὶ πετρῶν θὰ σπείρωμεν ὡς ἄλλοι Δευκαλίωνες
ναπολεόνια Γαλλικὰ καὶ Ἀγγλικὰς στερλίνας
'στὰ χερσωθέντα τέλματα, 'στὴν γῆν τῆς καθυαλίας.

Φιλοτιμία, "Ελληνες, ἂν εἴσθε πατριῶται,
καὶ θὰ στρωθῇ πρὸς χάριν σας Λουκούλειον τραπέζι,
κι' ὅλοι παχύτατον ζωμόν κι' ὀρεκτικὸν θὰ τρῶτε
ἀπὸ φωληαῖς χελιδονίων σὰν ἄρχοντες Κινεῖζοι,
φιλοτιμία, "Ελληνες, ὀλίγους κόκκους μόνον
κι' εὐρύνεται τὸ στάδιον ἀληθινῆς προόδου,
καὶ τότε ἐκτάσεις γλοερῶν κι' αἰθραλῶν λειμώνων
καὶ κῆποι Σεμιράμιδος καὶ Κολοσσοὶ τῆς Ρόδου.
Καὶ τί θὰ 'δοῦν, μωρὲ παιδιὰ, τὰ μάτια μας ἀκόμη...
χρυσὰ καλπαζοῦν ἄλογα κι' ὀλόχρυσ' ἱπποκόμοι
μὲ πέταλα κατὰχρυσά τὰ χρυσοπεταλόνουν,
ἱπποποτάμους κυνηγοῦν καὶ τοὺς χρυσοσελόνουν,
εἰς χρυσορρόαν ποταμὸν ζητιάνοι κολυμποῦν,
κούνιζις χρυσαῖς πᾶν κι' ἔρχονται καὶ μᾶς ἀποκοιμίζουν,
χρυσόμυγαις τὰ πισινὰ τῶν μουλαριῶν τσιμποῦν,
χρυσόμυγαις τὰ κρέατα τῶν χασαπιῶν βρωμίζουν,
ταύρους χρυσοῦς νυχθημερὸν χρυσοὶ πειράζουσι οἰστροί,
χρυσὰ γαϊδούρια σέρνονται μ' ὀλόχρυσον καπίστρι,
κόταις χρυσαῖς, αὐγὰ χρυσὰ, χρυσοβριθὴ Ταμεῖα,
ὅλα μὲ μιὰ τὰ χρύσωσε χρυσῇ φιλοτιμία.
Τόσο μ' αὐτὴν κατέκλυσαν τὸ κράτος οἱ παράδες,
ποῦ σήμερα νομίζονται τοῦ Φαραὼ πληγὴ...
ἀδιάκοπα φορτόνονται καμήλαις καὶ φοράδες
κι' ἀκόμη δὲν ἐστεῖρευσεν ἡ χρυσοφόρος γῆ.
"Ὅρσε καὶ σύ, μὰ νὰ κι' ἐγώ, αὐτός, ἐκεῖνος, τοῦτος...
φάτε, περιδρομιάσετε... 'Ξεχείλισε ὁ πλοῦτος...
δὲν γουργουρίζουσι ὅπως πρὶν ἐντερικοὶ σωλῆνες...
βαρεῖτε κατακούτελα τὸν Λόου μὲ στερλίναις.
"Ὅλα χρυσὰ, μωρὲ παιδιὰ, καὶ μία, δύο, τρεῖς,
θὰ πάρῃ τέλος, ἀλλὰ τρέ, καὶ ζήτω ἡ πατρίς.

Ζ'.

Μὲ σχέδια πολύπλοκα, Τρικούπη, ξεθεώσου
κι' ἐλέησόν μας τοὺς πτωχοὺς κατὰ τὸ ἑλεός σου,

μὴ μᾶς ἀφίνῃς εἰς ἀγρὸν κατάξῃρον νὰ βόσκωμεν,
ἄς ἀντηχήσῃ 'στὴν Βουλὴν ἐξάψαλμος κοντός
ὅτι τὰς ἀνομίας μας γινώσκεις καὶ γινώσκωμεν
κι' ἐνώπιόν μας ὁ σὺρ Λὸ ἐστὶ διαπαντός.
Ἡμάρτομεν τοῖς δανεισταῖς ἐπὶ πολὺν καιρὸν
καὶ πάντες ἐποιήσαμεν αὐτοῖς τὸ πονηρόν,
καὶ πᾶς μισέλληρ ρυπαρὸς τοὺς "Ελληνες ἐμίσησε,
ἐν ἀμαρτίαις δὲ κι' ἡμᾶς ἡ μήτηρ μας ἐκίσσησε,
πλὴν σὺ ἐδήλωσας ἡμῖν τὰς πλειονοψηφίας σου
καὶ τὰ δόηλα καὶ κρύφια τῆς Ἀγγλικῆς σοφίας σου,
καὶ φάρμακ' ἀνεκάλυψες ἀρμόδια πρὸς ἔκσιν
κι' ἀκουτιεῖς τοῖς "Ελλῃσι μεγάλῃν ἀγαλλίασιν
κι' εὐθύς ἀγαλλιάσσονται ὅσα ταπεινωμένα
καὶ φόντα ὑψωθῇσονται πολὺ κατεβασμένα.

Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπον μ' ἀπάθειαν μεγάλῃν
ἀπὸ τὸν Πίτ, τὸν Θόδωρον, κι' αὐτὸν τὸν χρυσομάλλην,
ὅστις χαρτοφυλάκιον ὁσφραίνειτ' ἐν σπουδῇ
καὶ νῦν μὲ φίλους ἐνδεκά ἐκχύνει πῦρ καὶ φλέγει με,
ἀλλὰ δὲν ἦλθαν τέσσαρες ἐκ τούτων ἐπειδὴ
ὁ μὲν ἀγρὸν ἠγόρασεν, ὁ δὲ γυναῖκα ἔγχευε.

Μὴ ἀντανέλῃς ἀφ' ἡμῶν τὸ πνεῦμά σου τὸ ἄγιον,
σὺ στήριξον τὸ σκάφος μας εἰς τοῦτο τὸ ναυάγιον,
κι' εὐθύς καταισχυνθήσεται πᾶς λάλος κριομύξης...
σύ, κύριε Χαρίλαε, τὰ χεῖλη μας ἀνοίξεις
κι' ἀναγγελεῖ τὸ στόμα μας τὴν αἴνεσιν τὴν σὴν,
ὅτ' εἰ θυσίαν παρ' ἡμῶν ἠθέλησας χρυσῇν,
ἔδωκαν ἂν οἱ "Ελληνες καὶ μὲ τὸ περιπλέον
ὀλοκαυτώματα πολλὰ καὶ φόρους πετρελαίων.

Τὸ νέον Ἰσοζύγιον ἀπόπλυνον καὶ κτένισον
κι' ἐν τοῖς ἐγκάτοις μας εὐθέως τὸ πνεῦμα σου ἐγκαίνισον,
βοήθει δὲ μὴ πάθωμεν ψαμμίαςιν νεφρῶν
κι' ἤσυχον ὕπνον δώρησον τοῖς πᾶσι κι' ἔλαφρόν
κι' ἀπηλλαγμένον ἐντελῶς ἐκ τῆς χρεωκοπίας.
Καὶ διανάστησον ἡμᾶς θρεμμένους καὶ παχεῖς
'στὸν μετ' ὀλίγον μέλλοντα καιρὸν τῆς προσευχῆς,
ἔχοντας ἀπαράθραυστον τὴν μνήμην τῶν θαυμάτων σου
καὶ τῶν Ἰσοζυγίων σου καὶ τῶν περισσευμάτων σου.

Καὶ τότε θυμιάματα, βωμοί, θυσιαστήρια,
καὶ βόμβαι σιδηροῦ στρατοῦ κι' ἀξιωμαχοῦ στόλου,
καὶ τότε θὰ χειροκροτοῦν χορτάτ' ἀκρατήρια
χωρὶς νὰ ἐρεθίζεται ὁ Μεσσηνέζης διόλου.
Ἔστω καθὼς ἡ τρέχουσα κι' ἐκάστη ἐβδομάς,
φανοῦ Μυλλόρδος ἐγκαιρος πρὸς πᾶσαν πληρωμὴν,
τὸ πλοῦσιον περίσσευμα ἐλθέτω κι' ἐφ' ἡμᾶς
καὶ πάντες ἀλληλούϊα νὰ ψάλλωμεν κι' ἀμήν.

**Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελείαις.**

Σκόκου Ἡμερολόγιον τὰ μάλα κλασικόν,
σπουδαῖον, ποικιλόμορφον, γελοιογραφικόν,
πεντακοσιςέλιδον κι' ἀνάμεστον εἰκόνων,
ποῦ νὰ διαβάξῃς εἰμπορεῖς ὀλόκληρον τὸν χρόνον.
Ὁ τύπος του ἐξαίρετος, μεστός καλαισθησίας,
ἡ δὲ τιμὴ ἀντὶ ὀραχμῶν τεσσάρων κι' ἡμισείας.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου κοινοῦ τοῦ πολὺς.